Alex Berca

Între
MIT, PROPAGANDĂ şi REALITATE
UNIUNEA EUROPEANĂ
GRECIA
ŞI
INVAZIA ISLAMICĂ

văzute printr-o nouă perspectivă în contextul geopolitic, geostrategic şi geoeconomic actual

(Sigla Editurii)
2016

Alex Berca

Între
MIT, PROPAGANDĂ şi
REALITATE
— Un punct de vedere – privind
Uniunea Europeană, Grecia şi Invazia islamică în contextul geopolitic, geostrategic şi geoeconomic actual

(Sigla Editurii)
2016

Pentru Charlotte Rose

În amintirea mentorilor mei spirituali:
Prof. Dr. Milton Friedman
Prof. Dr. Nicholas Georgescu Roegen
Prof. Dr. N.S. Stănescu
Prof. Dr. Alexandru Puiu

De acelaşi autor:

— Crizele economice şi ciclicitatea lor.
Institutul European, Iaşi, 2011

— Început de secol, O privire socio-economică şi politică în lume.
Editura SEDCOM LIBRIS, Iaşi 2012

— Adevăr şi Minciună – Pagini de istorie falsificată
Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca 2014

— UCRAINA – Un punct de vedere geopolitic

Editura TopForm, Colecţia GeoPolitica.
Bucureşti 2014

„Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obţii aprobarea de la acei care nu produc nimic; când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri; când vei înţelege că o mulţime de oameni se îmbogăţesc prin luare de mită şi influenţa lor e mai eficace decât munca lor; că legile nu te protejează, ci dimpotrivă, ei sunt cei protejaţi împotriva ta; când vei descoperi că este răsplătită corupţia iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi că soarta societăţii în care trăieşti este condamnată”.
Ayn Rand[1]

„The devil can câte Scripture for his purpose”.
William Shakespeare
(The Merchant of Venice)

CUPRINS

Prima Prefaţă
Prefaţa două
Rânduri către cititor
Partea I-a Uniunea Europeană
Ţările membre ale Uniunii Europene (2016)
Introducere
Pe scurt istoria Uniunii Europene
— Cronologia evenimentelor legate de crearea Uniunii Europene
— Structura politică a conducerii Uniunii Europene

1 Ayn Rand (1905-1982) - Filozoafă și scriitoare americană, de origine rusă, inițiatoarea curentului numit obiectivism (Vezi Anexa: Micul dicționar thematic)

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă.

1.1. Uniunea Europeană în prezent şi necesităţile urgente pentru viitor

— Dilema Germaniei este dilema Europei

1.2. Perspectiva evoluţiei unora dintre membri Uniunii Europene

- Germania
- Franţa
- Marea Britanie
  - Un şoc după altul
  - Efectele mondiale ale Referendumului
  - Efectele negative asupra muncitorilor străini care lucrează în Marea Britanie
  - Modelele cooperării între diverse ţări şi Uniunea Europeană

— Modelul Norvegian

— Modelul Elveţian

— Modelul Canadian

— Aplicarea Sistemul Organizaţiei Mondiale a Comerţului

- Italia
- Spania
- Grecia

1.3. Unele motive pentru care europenii în general şi chiar membrii Uniunii Europene nu sunt de acord cu politica şi modul de manifestare al acestei uniuni.

1.4. Situaţia unor ţări membre ale UE foste „Sateliţi” ai sistemului socialist sovietic.

- Ungaria
- Polonia
- Republica Cehă
- România

1.5. Albania – în 2016, o lume în derută.

1.6. Pericolul desprinderii şi a altor ţări din chingile strânse ale Uniunii Europene.

2. **SUA – o realitate mai puţin cunoscută.**
Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane.

3. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri.

4. Uniunea Europeană şi principalii ei parteneri economici:
Federaţia Rusă şi Statele Unite ale Americii.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice.

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securităţii naţiunilor membre. Opinii pro şi contra.

7.1. Europa de mâine – Opinia unui istoric. Neagu Djuvara.

7.2. Un şir lung de profeţii.

7.3. Opinia unui ofiţer superior rus referitoare la perspectivele unora dintre ţările europene şi la UE în ansamblu.

8. Statutul actual şi cel de viitor al României în

contextul geopolitic.

8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti

- Marile greşeli istorice ale politicienilor şi jaful naţional.
- Predicţia Profesorului Dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani.

8.2. Perspectivele României în contextul geopolitic al UE şi a celui de pe plan mondial

- Riscurile emergente pentru România

Anexe Partea I-a

Anexa 1: Decizia 2014/145/PESC a Consiliului UE din 17 martie 2014.

Anexa 2: Lista personalităţilor politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015 ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului.

Anexa 3: Unele avantaje şi dezavantaje ale ţărilor membre ale Uniunii Europene.

Anexa 4: Planul Marshall.

Anexa 5: Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiţie al României.

Anexa 6: Sancţiunile aplicate Federaţiei Ruse.

Anexa 7: Opinia istoricului şi antropologului Emmanuel Todd.

Anexa 8: Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO.

Anexa 9: Situaţia pensionării în UE şi în România.

Anexa 10: Ocupaţia sovietică a Basarabiei şi Bucovinei de Nord.

Anexa 11: Acordarea azilului în România conform

Legii Nr. 122
din 4 mai 2006.

Anexa 12: Poziţia actuală a României în contextul geopolitic european.

Partea II-a Grecia – printr-o nouă perspectivă

1. Introducere Partea II-a.

— Cronologia istorică a Greciei înainte de Hristos.

— Scurtă periodizare a istoriei Greciei înainte şi după Hristos.

1.1. Unele fapte istorice mai puţin cunoscute.

1.2. Opinii discutabile.

2. Grecia în epoca colonizării.

3. Epoca Greciei clasice.

3.1. Evoluţia vieţii economice în Grecia antică.

4. **Grecia modernă şi situaţia ei economică.**

4.1. Economia Greciei moderne. Resursele naturale ale Greciei.

4.2. Principalele ramuri economice.

4.2.1*. Industria*

— Principalele centre industriale

4.2.2. *Agricultura*

— Culturile agricole specifice şi ocuparea forţei de muncă

4.2.3. *Alte ramuri economice*

5. **Indicatorii statistici privind economia Greciei moderne.**

6. Unele criterii pentru refacerea economiei

6.1. Complicaţii pentru Grecia în general şi pentru

poporul grec

7. Ţările europene afectate de unele dificultăţi economico-financiare.

— Irlanda – Italia – Spania – Portugalia

— Islanda – Olanda – Grecia

8. Bruxelles – locul multiplelor tratative (şi neînţelegeri) între conducătorii ţărilor membre ale Uniunii Europene.

9. Efectele crizei greceşti asupra Bursei de acţiuni.

10. Criza financiară a Greciei şi efectele ei asupra ţărilor Balcanice.

11. Portugalia actuală – o nouă Grecie?

Partea III-a Invazia islamică în Europa şi în alte ţări din lume

— Scopul şi efectul ei

Scurtă cronologie a unora dintre acţiunile din ultima decadă ale organizaţiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume.

1. Cauza apariţiei fenomenului valului invaziei musulmane spre Europa.

2. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii?

3. Presupusul Stat Islamic între mit, propagandă şi realitate.

3.1. Ce afirmă propaganda islamică şi care este de

fapt realitatea.

3.1.1. Religia Islamică, între violenţă şi pace

3.2. Ce se întâmplă cu aceşti tineri care devin terorişti? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

3.3. Cum se desfăşoară procesul de radicalizare

4. Unele dintre ţările şi zonele unde acţionează diferitele grupări extremist-jihadiste şi conflictele provocate

- Siria
- Irak
- Libia
- Iordania
- Gaza
- Africa de Nord
- Africa de Vest
- America de Nord
- Europa
- Australia

5. Sursele şi resursele Statului Islamic

5.1. Capturarea surselor petrolifere şi vânzarea produselor prelucrate.

5.2. Fiscalitate/extorcare de fonduri.

5.3. Răpirile pentru răscumpărare.

5.4. Donaţiile unor bogătaşi.

6. Poziţia SUA şi a Federaţiei Ruse faţă de Statul Islamic.

— Opinii pro şi contra

7. Riscul pierderii identităţii naţionale a ţărilor membre ale UE şi a altor ţări din lume.

8. Lupta împotriva terorismului mondial – o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii

9. Unele fapte ce trebuie luate în consideraţie în legătură cu imigraţia ilegală în Statele Unite.

9.1. În spatele uşilor închise

Anexe Partea III-a

Anexa 1: Unele dintre organizaţiile teroriste din lume.

Anexa 2: Riscul enorm al înlocuirii populaţiilor – impactul imigraţiei islamice în Europa.

2.1. Unele greşeli ce au avut loc în Franţa şi Belgia.

2.2. Ar putea Europa şi întreaga lume să fie salvată de această plagă: terorismul islamic jihadist

Anexa 3: Ţinuta vestimentară a musulmanilor - o continuă dispută în Europa în general şi în UE în special

Anexa 4: Opinia lui Mircea Popescu: Emigraţie şi invazie.

Anexa 5: Victor Orban: În Europa este interzis să spui adevărul!

Concluzii

Anexe documentare

- Lista tabelelor, graficelor şi hărţilor din lucrare
- Mic Breviar statistic. Informaţii statistice pentru partea I-a, a II-a şi a III-a
- Notele autorului pentru partea a I-a, a II-a şi a III-a
- Mic dicţionar tematic
- Mulţumiri
- Bibliografie selectivă pentru partea I-a, a II-a şi a III-a
- Index de fapte şi persoane

Contents

First Foreword
Second Foreword
Note to the Reader

Part I The european Union
Member countries of the european Union (2015)
Introduction
Very briefly the history of the european Union
1. The european Union: a new Europe
1.1. European Union today and its urgent needs for the future
1.2. Perspective development of some EU members

- **Germany**
- **France**
- **Britain**
- **Italy**
- **Spain**
- **Greece**

1.3. The situation of former EU member states
„Satellites" of the Soviet socialist sistem.

- **Hungary**
- **Poland**
- **Czech Republic**
- **România**

1.4. Albania – în 2016, a world in disarray

1.5. USA – a little known reality.
Inconsistencies between the european population and americans lives

2. European Union – a world willing to compromise

3. The european Union and its main economic partners: Russian Federation and USA

4. The future of the european Union through the eeconomic scenarios

5. Europe în terms of geostrategic projects

6. The EU through some scenarios Insurance security of member nations. Pros and cons

7. The current status and the future of România in the geopolitical context

7.1. The past and present Romanian economy

7.2. Romania's current position in context European geopolitical

7.3. Romania's prospects in context EU geopolitical and cells worldwide

Part I – Annexes

Annex 1: Decision 2014/145 / CFSP EU Council of 17 March 2014

Annex 2: List of participating political figures meeting held in Paris on January 11, 2015 as a sign of solidarity fight against terrorism

Annex 3: Some advantages and disadvantages European Union's member countries

Annex 4: The Marshall Plan

Annex 5: Dinu Ceobotaru's Opinion – Tehnical expert at the Ministry of Justice of Romania

Annex 6: Sanctions imposed Russian Federation

Annex 7: Historian and anthropologist Emmanuel Todd opinion

Annex 8: Some measures concerning Ukraine's future in perspective closer to the EU and NATO

Annex 9: The situation retirement in the EU and Romania

Annex 10: Soviet occupation of Bessarabia and

Northern Bukovina
Annex 11: Asylum in România under Law No. 122 of 4 May 2006
Annex 12: Romania's current position in the european geopolitical context

Part II The Greek – through a new perspective

1. Introduction Part II
— Historical Chronology of Greece BC.
— Short periodization of the history of Greece before and after Christ
1.1. Some lesser known historical facts.
1.2. Reviews questionable

2. The Age of colonization Greece.

3. The Age of classical Greece
3.1. The evolution of economic life in Antic Greece

4. Modern Greece and its economic situation.
4.1. Modern Greek economy. The Greek's Natural Resources.
4.2. The main economic sectors
4.2.1. Industry
The main industrial centers
4.2.2. Agriculture
Specific Crops and Employment
4.2.3. Other economic sectors

5. Some statistical indicators of Modern Greek economy.

6. Some of Criteria for Greece economic recovery.
6.1. Complication for Greece and for greek

population

7. European countries affected by some of economic and financial difficulties.

— Ireland – Italy – Spain – Portugal

— Iceland – Netherlands – Greece

8. Brussels – the meeting place for multiple negotiations (and misunderstandings) of European Union's leaders.

9. The effects of the Greek crisis on Stock Market.

10. The effects of the Greek's financial crisis to the Balkan countries.

11. Portugal today – a new Greece?

Part III Islamic invasion into Europe and other countries in the world

The purpose and efect.

— Brief chronology of some of the actions in the last decade of jihadist extremist

Islamic organizations, worldwide

1. The cause of the invasion wave phenomenon Muslim to Europe.

2. What exactly it is Islam and what do Muslims believe?

3. Alleged Islamic State between: Myth, Propaganda and Reality

3.1. What states does Islamic propaganda and the Reality

3.2. What happens with young people who become terrorists?

What impels to such acts?

3.3. How is the radicalization's process

4. Some of the Countries and Cities where extremist-jihadist groups are involved în conflicts

- Siria
- Irak
- Libia
- Iordania
- Gaza
- Africa de Nord
- Africa de Vest
- America de Nord
- Europa
- Australia

5. Sources and resources Islamic State

5.1. Capturing oil sources and sale of processed products

5.2. Taxation / extortion

5.3. Kidnappings for ransom

5.4. Donations from wealthy

6. Position the USA and Russian Federation against the Islamic State.

— Pros and cons

7. Replacement enormous Risk of loss of National Identity of EU countries and to other countries in the world

8. The fight against global terrorism – an imediate obligation of all world nations.

9. Some issues to be considered in connection with illegal immigration to the United States.

9.1. Behind closed doors

Attachments Part III

Annex 1: Some of terrorist organizations in the world.

Annex 2: The Risk of Replacement of the population – the impact of Islamic immigration in Europe.

2.1. Some mistakes that took place in France and Belgium.

2.2. Europe and the world could be saved from this plague:

Islamic extremist jihadist terrorism?

Annex 3: The continuous dispute about musulman dress code – in Europe in general and especially in the EU

Annex 4: Mr. Mircea Popescu opinion: Migration and Invasion

Annex 5: Victor Orban: În Europe it is forbidden to tell the truth.

Conclusion

Annexes

- List of work tables, graphs and maps from the book
- Statistical abstract for Part I, Part II and Part III
- The Author Notes for Part I, Part II and Part III
- Glossary
- Acknowledgements
- Selective bibliography for Part I Part II and Part III
- Index of facts and people

Prima prefaţă

Timp de aproape un sfert de secol Uniunea Europeană, ca structură politică de tip postmodern, a fost admirată la scară mondială, respectată şi studiată pentru experimentul cooperării, coordonării, integrării unor societăţi cu valori comune. Evenimentele politice şi economice care au avut loc la nivelul continentului european dar şi la cel global, din ultimii ani, au adus UE în faţa unor provocări de ordin sistemic dar şi economic sau social. Modul cum aceste provocări au fost gestionate au condus la discuţii atât în cadrul specialiştilor dar şi a opiniei publice. Dezbaterea de idei şi viziuni privind viitorul Uniunii Europene, viziunea şi scenariile de viitor rezultate din aceste dezbateri se aşază pe un registru ce merge de la un hiperoptimism şi încredere în proiectul imaginat de „părinţii fondatori" până la un scepticism accentuat şi deziluzii privind modul cum funcţionează democraţia în această construcţie postmodernă şi mai ales cât contează opinia cetăţeanului. Totuşi o serie de întrebări legate de construcţia europeană şi principiile ei fondatoare, locul şi rolul UE ca actor global în lumea secolului XXI au rămas fără răspuns.

Lucrarea semnată de distinsul om de ştiinţă şi analist socio-economic şi politic la nivel global, dr. Alex Berca apare într-un moment cum nu se poate mai potrivit atât pentru lumea academică cât şi pentru opinia publică. Este o analiză lucidă şi temeinică elaborată de un observator din interiorul societăţii americane dar format în cultura europeană şi bun cunoscător al istoriei şi civilizaţiei occidentale.

Întregul demers de analiză este construit în jurul unei întrebări care se constituie în fapt în ipoteză de lucru: „Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii în general şi al fiecărei ţări în parte în mod special atunci când au stabilit condiţiile de dezvoltare şi de supravieţuire în timp a Uniunii Europene?" Autorul consideră că de

modul cum se va răspunde la această întrebare depinde şi viitorul construcţiei europene.

Cercetarea şi analiza domnului dr. Alex Berca se încadrează în tiparul nonconvenţionalul. Cititorul este invitat să mediteze evoluţiile din interiorul UE şi evoluţia ei în politica internaţională în două mari planuri care devin astfel niveluri de abordare. Într-un plan autorul ne introduce şi ne familiarizează cu analiza istorică şi cea geopolitică în aşa fel încât să ne putem contura imaginea UE lansată de „părinţii săi fondatori" iar pe de alta cât s-a realizat din ceea ce europenii şi-au propus. Al doilea plan se încadrează în logica studiilor de caz având ca temă două mari „probleme" pe agenda sa de lucru: migraţia şi consecinţele sale pentru viitorul economic şi politic al UE şi neîncrederea în viitorul UE care se manifestă prin politicile de exit - Grexit şi Brexit.

Pe primul palier autorul oferă cititorului, pe de o parte, o analiză istorică pentru a contura evoluţia în timp a construcţiei europene iar pe de alta o cercetare geopolitică şi geoeconomică însoţită de o serie de scenarii legate de viitorul economic, politic şi de securitate şi a rolului pe care UE îl va juca în secolul XXI în raport cu alte centre de putere, în special SUA şi Federaţia Rusă. Scenariile sunt construite pornindu-se de la actualele realităţi şi luânu-se în calcul o serie de factori-cheie pe care domnul dr. Alex Berca îi consideră relevanţi. Astfel pentru domeniul economic de exemplu cele trei scenarii propuse cititorului ar putea fi sintetizate într-o notă care nu poate fi încadrată în binomul eurosceptic-eurooptimism ci mai degrabă palierul eurorealismului politic. Autorul consideră că „indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicţiile privind evoluţia din punct de vedere economic al Europei în general şi al UE în mod special sunt destul de nesigure. Euro ca atare şi întreaga zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în faţa unei noi crize

economico-financiare”.

Aceeaşi notă de realism transpare şi din analiză posibilelor evoluţii în zona politicilor de apărare şi securitate a UE. Domnul dr. Alex Berca constată că uniunea are nevoie de instrumente de apărare şi securitate în raport cu ameninţările din mediul intern şi internaţional dar constată că opiniile politice ale liderilor naţionali din comunitatea europeană sunt foarte greu de armonizat. Însăşi modul cum este articulat în prezent sistemul de securitate european este departe de a permite funcţionarea unei armate europene.

Cititorul, pasionat de a cunoaşte mai mult despre o structură politică şi economică în care va trebui să trăiască, va avea surpriza de a nu se confrunta cu o lectură clasică aşa cum am fost obişnuiţi până acum. Lucrarea pe care ne-o oferă cu generozitate domnul dr. Alex Berca nu este una pur teoretică. Este centrată pe marile probleme/provocări care stau în faţa instituţiilor şi structurilor de decizie de la Bruxelles: creşterea euroscepticismului şi pericolul dezintegrării prin politicile de exit (Grexit şi Brexit); criza economică şi financiară şi modul cum se achită nota de plată la nivel european şi nu în ultimul rând problema migraţiei din spaţii extraeuropene aflate în situaţii de criză şi conflict dar mai ales cu religii şi tradiţii istorice total diferite în raport cu civilizaţia europeană.

Un capitol aparte în evaluările geopolitice şi posibile scenarii de evoluţie a UE şi din interiorul său este consacrat României. Alternanţa analizei istorice cu accent pe marile erori de politică economică în cei 25 de ani de tranziţie cu cea de ordin geopolitic ajută pe cititor să îşi contureze rapid o imagine asupra locului şi rolului României în UE. Această imagine contrastează puternic cu discursul politic sau cu cel mediatic al principalelor canale de informare a opiniei publice din România. Analiza acestor discursuri ne arată un optimism greu de înţeles

dacă ne raportăm la concluzia domnului dr. Alex Berca. Pentru că în procesul de tranziţie economică şi socială au fost făcute mari erori înainte ca ţara noastră să intre în comunitatea europeană s-a ajuns ca „Întreaga economie naţională a fost, pur şi simplu, pulverizată şi lăsată fără nicio logică structurală”. Un asemenea curs al istoriei de tranziţie afectează statutul şi rolul nostru în Uniunea Europeană bazată pe o economie a cunoaşterii şi a revoluţiei informatice. Consecinţa „Românii au astăzi libertatea să se ocupe de economia şi afacerile de subzistenţă (avem şi industrie de subzistenţă, nu doar agricultură!) şi construcţii şi transporturi şi alte servicii de subzistenţă, pretinzând că acţionăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă”.

Analiza mediului de securitate în care evoluează România este realizată de autor pe aceeaşi axă istorie-geopolitică dar cu o notă aparte. Domnia sa nu se plasează în cercul celor care fac analiza de securitate pornind de la aşa-zisele ameninţări de tip neoclasic ci pleacă de la ipoteza că în viitor ameninţările şi riscurile de securitate cu care România se va confrunta vor fi de tip clasic: Riscul unei frontiere militare reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei; Riscul de remilitarizare a Mării Negre; Riscul de incertitudine economică regională deoarece investitorii nu agreează spaţiile de criză şi conflict; Riscul naţionalismului regional resuscitat/reînviat şi nu în ultimul rând cu Riscul de cooptare prin corupţie deoarece România este un „stat câmp de luptă” al Balcanilor. Intensificarea concurenţei geopolitice creşte atractivitatea sa ca ţintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de corupţia din sistemul său politic ca de o breşă în securitatea naţională. În scenariul conturat de domnul dr. Alex Berca nu apare factorul european. România trebuie să nu neglijeze rolul forţelor proprii atât în ceea ce priveşte capabilităţile de apărare cât şi capacitatea de a menţine alianţele de securitate

deoarece „Ne aşteaptă în anii următori o competiţie geopolitică şi ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliaţi maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor şi să modeleze succesul ordinii Vestice. Angajamentul nostru strategic şi economic va fi cu atât mai mare pentru aliaţii care reuşesc cel mai mult în aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în ţara şi în regiunea dumneavoastră”.

Al doilea palier al analizei are şi o anumită savoare pentru cititor. Acesta, prin modul cum îi sunt oferite ipotezele şi explicaţiile pe care se sprijină acestea construite de autorul cărţii, poate să elaboreze propria sa viziune şi să o compare. Problema migraţiei este de departe cea mai interesantă şi are şi o puternică latură emoţională. De altfel nu întâmplător autorul acestui volum deschide analiza sa cu afirmaţia făcută de un cunoscut istoric american care a făcut o afirmaţie şocantă cu 15 ani în urmă: „Europa va fi islamică până la sfârşitul secolului 21, cel mai târziu”. Domnul dr. Alex Berca nu face analiza acestui fenomen sub impresia ştirilor care „umplu” canalele media de toate felurile cu cele mai interesante imagini şi emoţionante comentarii ci porneşte de la contextul socioeconomic şi demografic al Europei în special al ţărilor cele mai puternic dezvoltate cu focus pe Germania. Sunt luate în calcul atât avantajele economice dar mai ales dezavantajele din planul realităţilor sociale, religioase şi de securitate ce ar putea surveni. Concluzia domniei sale este că „Ideea primirii unor migranţi din diverse ţări care să acopere situaţia descreşterii demografice a forţei de muncă activă ar fi interesantă poate nu numai pentru Germania ci şi pentru alte ţări, dar ea ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condiţiile de verificare, de primire şi de acomodare a noilor veniţi”. Migraţia populaţiei islamice are fără îndoială un

impact socio-economic şi politic, însă, Europa se confruntă de mai mulţi ani şi cu un alt aspect al vieţii de zi cu zi şi care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identităţii naţionale. Astăzi avertizează autorul populaţia Europei este formată în proporţie de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creştere. Interesante sunt informaţiile pe care cititorul le găseşte în carte în legătură cu islamul, propaganda islamistă făcută de aşa-zisul Statul islamic cât mai ales riscurile de securitate pe care acesta le induce în politica internaţională.

Euroscepticismul manifestat la nivelul comunităţii europene prin politicile de exit este un alt punct forte al lucrării oferite de dr. Alex Berca cititorului român. Cele două studii de caz au puncte comune dar şi diferenţe majore. Marea Britaniei nu aderase la zona euro şi nici la spaţiul Schengen. Ieşirea Greciei din zona euro, aşa numitul „Grexit", a fost şi a rămas un scenariu de coşmar pentru Europa. Renunţarea unei ţări la moneda unică nici nu a fost luată în calcul vreodată, tocmai de aceea în tratate nu există prevederi care să gestioneze acest caz. Autorul atrage atenţia asupra faptului că scoţând Grecia din Zona Euro sau chiar din Uniunea Europeană, poate crea o enormă dificultate pentru unitatea întregii Europe şi în special în momentul când este mai mult ca oricând nevoie de o reală unitate împotriva acţiunilor Rusiei împotriva Ucrainei şi a sancţiunilor ce trebuie menţinute sau când se discută necesitatea liberului schimb cu Statele Unite, când trebuie să existe o puternică coaliţie internaţională în războiul împotriva terorismului internaţional şi atunci când se discută despre complicitatea Rusiei în conexiune cu Iranul în crearea armei atomice.

Aşadar, domnul doctor Alex Berca ne oferă nu numai o carte de lectură minunată ci şi un instrument de lucru

prin care cei interesaţi de istoria şi evoluţiile viitoare ale Uniunii Europene se pot apropia de aceste subiecte interesante şi care – mai ales în actualele condiţii generate de criza economică mondială şi de votul britanicilor de a părăsi UEcu atât mai mult, devin mai atractive.

Profesor univ. Dr.
Constantin Hlihor
Şcoala Naţională de Studii Politice şi Administrative (SNSPA).
Bucureşti
8 iulie 2016

Prefaţa două

Orice retrospectivă economică ce ar omite integrarea europeană, transformările în structura sistemelor economice, tensiunile politice şi militare, fundamentele religioase etc. ar priva, fără îndoială, înţelegerea deplină a realităţilor.

Totodată, emiterea de opinii cu privire la evoluţiile viitoare fără a lua în considerare frământările de natură politică, militară, economică etc. nu ar fi fondată.

Lucrarea de faţă – fără a avea pretenţia de manual sau tratat – abordează aspecte de ordin economic, politic, social, militar, religios, constituindu-se într-un veritabil documentar ce redă un ansamblu de informaţii a căror organizare metodică permite asocieri între trecut, prezent şi viitor.

Exploatând favorabil activitatea, experienţa şi priceperea sa în probleme de geopolitică, geostrategie şi geoeconomie, autorul circumscrie întreaga dezbatere genezei, evoluţiei şi perspectivei celei mai complexe forme de integrare: Uniunea Europeană. Fără intenţia de a se lansa într-o diatribă, autorul reflectă asupra modului cum a fost gândită construcţia UE, analizează situaţia actuală şi

de perspectivă şi formulează opinii şi scenarii proprii.

Studiul dr. Alex Berca are la bază un melanj ideatic: UE este analizată ca întreg dar şi din perspectiva statelor membre sau a altor actori mondiali (Rusia, SUA). Deşi se remarcă şi analize de ordin naţional, în conţinutul lucrării predomină dimensiunea europeană şi mondială. Lucrarea relevă adevăruri mai puţin vizibile prin natura lor sau care, cu intenţie, s-au dorit a fi mai puţin vizibile.

Încă de la început, provocarea pentru cititor este lansată sub forma unor întrebări la care însuşi autorul caută răspunsuri:

— Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii, în general, şi al fiecărei ţări în parte, în mod special, atunci când s-a decis (re) construcţia Uniunii Europene?

— Care este reversul liberei circulaţii a persoanelor şi produselor?

— Care este stadiul actual şi care sunt perspectivele şi efectele „invaziei" în majoritatea ţărilor Uniunii şi în alte ţări din lume, a persoanelor din ţările islamice?

Şi răspunsurile nu întârzie să apară.

Ca analist la nivel global, autorul oferă argumente, opinii, explicaţii, previziuni, scenarii. Mesajele sunt clare:

1. UE a fost şi continuă să fie o coabitare a unor ţări şi popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri şi culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice şi cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte.

2. Pentru a supravieţui, într-un viitor nu prea îndepărtat, UE va avea nevoie de:

— Noi reguli de conducere, respectiv, o conducere centralizată şi hotărâtă care să asigure menţinerea, refacerea şi consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu şi pe fiecare dintre ţările membre;

— O revizuire riguroasă a întregii politici externe, incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei ţări şi

crearea unei reale cooperări între UE, NATO şi SUA;

— O analiză responsabilă a solicitărilor altor ţări de a deveni membre ale UE (în special a celor care aparţin şi de alte zone geografice, în speţă Turcia şi Rusia);

— O analiză care să ofere predictibilitate cu privire la poziţia statelor membre ale UE dar foste ţări satelit ai sistemului sovietic;

— O strategie de renunţare la compromisuri a căror efecte creează externelităţi negative grave;

— O reconsolidare a identităţii naţionale;

— O politică de creştere a performanţei economice a Uniunii Europene în ansamblu şi a fiecăruia dintre membrii ei.

3. Unele dintre acţiunile şi legile ce se vor aplica pe parcursul evoluţiei social-politice şi, bineînţeles, economice în Uniunea Europeană, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci, mai mult ca sigur, vor ajunge să fie determinate de diverşi factori specifici de natură politică.

Acest lucru se poate observa foarte clar în cazul analizei situaţiei critice din Grecia care se confruntă cu dificilele probleme financiare, eforturile ieşirii din criza economică precum şi prin multiplele tensiuni între politicieni şi masa largă a populaţiei, aspecte prezentate pe larg în partea a doua a lucrării.

Analiza multiplelor probleme pe care le ridică manifestarea curentului islamist şi a armatei de mercenari pe care o manipulează prin propagandă, promisiuni şi printr-o ideologie falsă sunt prezentate cu lux de amănunte în partea a treia a lucrării, unde totodată sunt oferite diverse soluţii de rezolvare cât mai urgentă a eradicării acestui curent şi a efectelor sale.

Din acest punct de vedere această parte a lucrării Dr. Alex Berca dovedeşte mult curaj în abordarea unui asemenea subiect în egală măsură deosebit de dificil, sensibil şi deosebit de important pentru UE, pentru Europa

în general şi pentru întreaga lume.

Prin urmare, lucrarea reprezintă un instrument util specialiştilor dar poate servi – în egală măsură – şi altor categorii sociale preocupate de înţelegerea frământărilor la nivel european, respectiv, mondial.

Modul de prezentare a subiectului acestui studiu este susţinut de calmul, corectitudinea multiplelor răspunsuri şi aspectul uman al întregii tratări.

Subliniid prin diverse forme (folosirea a diferite fonte, idei înscrise în chenare şi multiple referiri prin note şi anexe, deci – printr-un bogat instrumentar ştiinţific), ideile de bază şi unele dintre aspectele cheie ale subiectului, i se oferă cititorului unele concluzii la multiplele întrebări ce pot fi ridicate; toate acestea fac parte din bogata experienţă ca autor (a multiplelor lucrări elaborate de către Dr. Alex Berca) şi oferă nota morală şi o judecată spirituală deosebită.

Întreaga lucrare este un adevărat ghid şi o companie plăcută pentru orice cititor.

Conf. univ. Dr. Brânduşa Tudose
Universitatea Petre Andrei.
Iaşi

Iulie 2016

Rânduri către cititor

Stimate cititor îţi ofer o carte al cărui întreg conţinut îl poţi avea chiar din titlul ei. Deschizând-o îţi vei putea da seama încă de la primele pagini de multiplele fapte pe care mass-media mondială în general şi cea din zona Uniunii Europene în mod special le oferă sub forma unor pastile, uşor de înghiţit – care dovedeşte talentul jurnalistic al diverşilor autori, dar care în realitate ascund multiple şi deosebit de dificile momente în care trăieşte o populaţie de

peste 450 milioane de oameni.

Partea cea mai mare şi a unor aspecte deosebit de dificile dintre aceste momente este determinată de faptul, aşa cum remarcase cu mulţi ani în urmă Albert Einstein:

„Lumea este un loc periculos, nu pentru că există cei care sunt ca nişte diavoli, ci datorită celor care îi văd şi nu fac nimic”.

Lumea actuală a secolului 21 nu este cu nimic diferită de cea a secolului sau mai bine zis a secolelor precedente, din punctul de vedere al frământărilor sociale şi a vieţii oamenilor cu excepţia succeselor realizate în domeniul tehnicii şi tehnologiei din diverse domenii (cum ar fi de exemplu în domeniul informaţional, medical sau al roboticii).

După opinia unor autori, din păcate:

Omenirea a reuşit să creeze o mulţime de invenţii deosebite, dar nu a reuşit să „creeze” Pacea în lume.

Savanţii au descoperit uimitoarea putere a atomului, dar au fost şi sunt în continuare incapabili să descopere enorma putere a Păcii în lume.

Astronomii au descoperit dimensiunile enorme ale universului şi au descoperit noi galaxii deosebit de îndepărtate de Pământ, dar nu au reuşit să descopere nici cel mai apropiat element al Păcii şi nici soluţia cea mai simplă pentru a asigura Pacea pe pământ.

Privind din punctul de vedere al vieţii sociale şi politice Europa a fost dintotdeauna scena diverselor revoluţii, a unor războaie între diverse ţări vecine sau cele care au antrenat acţiuni mondiale, a fost împărţită şi reîmpărţită în tabere, apoi după cel de al Doilea Război Mondial în două sisteme politice adverse, între care s-a purtat un lung Război Rece iar apoi când lumea spera la o perioadă paşnică şi prosperă, acestea au fost de foarte scurte durate şi au reînceput tot felul de discriminări şi tot

felul de suferinţe. De atunci şi până în zilele noastre au avut şi continuă să aibă loc tot felul de acţiuni care din păcate nu au fost şi nu sunt în favoarea oamenilor ci din contra, parcă în mod voit se căută tot felul de metode de ai chinuii pe oameni, indiferent că sunt tineri sau bătrâni.

Cele mai multe dintre generaţii îşi pot aminti de tot felul de acte printre care: naţionalizările, colectivizările, manifestarea unor acţiuni rasiale, evacuări forţate din propriile case, epurările din profesii pe diverse criterii politice şi încă multe altele. Toate acestea au demonstrat cu prisosinţă că nu se învăţase nimic din toate suferinţele pe care le suportaseră popoarele Europei până atunci.

Încercând să fac o autopsie a Europei trecute şi, prezente m-am folosit de diverse exemple din evoluţia Europei de la începutul secolului 20 şi până în prezent şi de aici am încercat o distilare a observaţiilor remarcate şi să desprind unele dintre tendinţele evoluţiei ei viitoare.

Unele aspecte au fost prezentate cu mai multe detalii altele într-un mod mai succint dar toate au fost destinate înţelegerii cât mai uşoare de către cititori a vieţii sutelor de milioane de oameni de pe întregul teritoriu al Europei.

Cât de uşor se poate demonstra un anumit adevăr atunci când este prezentat cu suficiente dovezi este de la sine înţeles; pe parcursul scrierii acestei lucrări mi-am reamintit de mai multe ori afirmaţia unuia dintre profesorii mei de geografie care spunea:

„... o hartă este mult mai uşor de înţeles decât o mulţime de pagini scrise”.

poate mai mult că oricând acuma sunt convins că avea dreptate.

Pentru a fi cât mai bine înţeles în tot ce voi spune voi prelua ideea profesorului meu şi voi prezenta pentru început câteva imagini ale hărţii Europei.

Harta A

Europa înaintea Primului Război Mondial

(1914)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht. xtă? artld =

978 – 3 – 14 – 100790 – 9 & seite = 36 & id = 17469 & kartennr = 1

Harta B

Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfăţişării împărţirii Europei (1949)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht. xtă?artld =

978 – 3 – 14 – 100790 – 9 & seite = 36 & id = 17472 & kartennr = 4

Înţelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărţirea forţată a Europei şi crearea unor lumi diferite, cu „convingeri” şi ideologii forţate în mod diferit, cu pretinse aspiraţii diametral opuse între cele manifestate între Est şi Vest. Toată lumea spera la o perioadă de prosperitate şi pace. Din păcate niciuna dintre aceste dorinţi nu s-a realizat aşa cum s-a sperat. Toate aceste speranţe au fost descrise într-un mod deosebit de frumos şi inteligent de către Norman

Angell[2], în carte *The Great Illusion*[3], în care explică în mod convingător raportul dintre intensitatea diverselor evenimente şi interdependenţa dintre diversele ţări europene în investiţii şi comerţ. Efectele diverselor manevrări forţate decise de către reprezentanţii puterilor politice au afectat zeci de ani, evoluţia continentului European în general şi a vieţii popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Nu a trecut mult timp şi a început Războiul Rece care a fost o consecinţă a disputelor ideologice transpuse în tendinţe hegemonice ale principalilor beneficiari ai celui de al Doilea Război Mondial (URSS pe de o parte şi SUA pe de altă parte).

Manifestarea acestor dispute s-a definit printr-o divizare a Europei cu consecinţe dramatice care au condus la o dezvoltare inegală a Europei din punct de vedere social, politic, economic şi, desigur, al standardelor de viaţă şi a mentalităţilor. Prin aşa-zisele „independenţe naţionale" acordate ţărilor din fiecare zonă politică (de Est şi de Vest), de către ţările ce semnatare ale împărţirii lumii şi se manifestau de fapt tot felul de interese ale marilor puteri, ceea ce creiau tot felul de suspiciuni şi frământări pentru toate popoarele europene.

Harta C
Europa în perioada Războiului Rece
(1946 – 1990)

---

2 Norman Angell - (1872-1967) - scriitor englez, journalist, Membru al Parlamentului englez,
deținător al Premiului Nobel în 1933)
3 Lucrare citată în bibliografie

Sursa: tră: //www.maps.com/refmap. aspx? pid = 11415

Viaţa oamenilor la acest început de mileniu îşi continuă zbuciumul şi confruntarea cu multe nenorociri, cu tot felul de agresiuni al unor forţe care stau ascunse în spatele unora incitându-i la tot felul de crime dintre care unele realmente barbare (decapitarea oamenilor, arderea de vii, genociduri etnice, îngroparea de vii a oamenilor, furturi de oameni, crime în masă, violarea unor fete de zece ani, şi încă multe altele). Asemenea acte barbare similare cu cele ale armatelor întunecate ale lui Thanatos[4]

4 Thanatos (în mitologia greacă) - fiul zeiței Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul), frate geamân cu Hypnos (zeul somnului).
Numele lui Thanatos a fost și continuă să fie foarte rar pronunțat dintr-o pură superstiție, cu toate că era considerat ca un zeu deosebit de important.
Poetul epic Hesiod (considerat de către Homer ca cel mai vechi scriitor grec, în lucrarea ”Teogonia”- referitoare la

pot fi considerate prin prisma unora

Thanatos (în mitologia greacă) – fiul zeiţei Nyx (noaptea) şi a lui Erebos (întunericul), frate geamăn cu Hypnos (zeul somnului).

dintre teoriile lui Sigmund Freud[5] ca instincte ale unor animale pentru supravieţuire.

La un anumit moment dat, prin anii 1950, politicienii şi politologii din diverse ţări europene şi din Statele Unite au reluat o veche idee care se discutase în urmă cu mai multe decenii (ideea lui Richard Condenhove Kalergi) [6] şi au ajuns la concluzia necesităţii creării unei Uniuni Europene, a unei *noi Europe*, care să ofere un sprijin ţărilor europene occidentale care făceau eforturi pentru a se dezvolta din punct de vedere economic considerându-se cel puţin – aşa cum se spunea prin diverse discursuri şi prin mijloacele mass-mediei: *„pe această cale se va ridica nivelul de trai şi se va îmbunătăţii viaţa popoarelor din aceste ţări”.*

Ce s-a înfăptuit din toate aceste afirmaţii este discutabil!

La şase ani după terminarea celui de al Doilea Război Mondial, în 1951, s-a înfiinţat Comunitatea Cărbunelui şi Oţelului (CECO) stabilită prin Tratatul de la Paris, de către Franţa, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi

---

divinitățile panteonului elen, îl numește pe Thanatos - zeul groaznic, care are inimă de fier și suflet de aramă, total nepăsător la suferințele oamenilor.

5 Sigmund Freud (1856-1939) medic neuropsihatru austriac, fondator al școlii psihologice de psihanaliză. În lucrările sale Freud prezintă și explică printre altele noțiunile de: inconștiență, mecanismele de apărare, teoria sexualității, simbolistica viselor, viața și munca,

6 Vezi Notele autorului pentru Partea I-a, (4) despre planurile creerii UE lansate de Richard Coudenhove Kalergi

Olanda, aşa numitul „*Grup al celor şase*”, având drept scop împărţirea resurselor de oţel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice.

În acelaşi timp au început să apară unele puncte de vedere ce manifestau unele neînţelegeri şi temeri cu privire la viitorul comunităţii CECO.

Printr-o conferinţă ce s-a ţinut la Messina[7] în iunie 1955 s-a relansat proiectului european. Această conferinţă a fost urmată de o serie de reuniuni la care au participat miniştri şi experţi, iar la începutul anului 1956 a fost creat un *Comitet pregătitor*, care primise mandatul prezentării unui raport cu privire la *crearea unei pieţe comune europene*. Comitetul s-a întâlnit la Bruxelles, sub preşedinţia lui P.H. Spaak, ministrul belgian al Afacerilor Externe din acea vreme. În aprilie 1956, acest comitet a prezentat două proiecte care se refereau la două opţiuni:

- crearea unei pieţe comune generalizate;
- crearea unei Comunităţi a Energiei Atomice.

Cele două „tratate de la Roma” au fost semnate în martie 1957.

Primul proiect se referea la instituirea unei *Comunităţi Economice Europene* (CEE), iar cel de-al doilea se referea la o Comunitate Europeană a Energiei Atomice, cunoscută şi sub denumirea de *Euratom*.

Acesta a fost primul pas spre o Uniune Europeană, care ulterior a devenit baza CEE (Comunitatea Economică Europeană), ce era un omolog a ceea ce se crease în zona lumii socialiste prin CAER (Consiliul de Ajutor Economic Reciproc).

Istoria noii Uniuni Europene este prezentată în mod succint în partea introductivă a cărţii, care oferă o imagine a eforturilor pentru înfăptuirea acestei Uniuni.

Au trecut mulţi ani dar nici acuma nu aş putea afirma

---

7 Vezi Notele autorului pentru Partea I-a, (5) despre Messina

cu certitudine dacă modul în care s-a organizat acest plan şi în special *timpul şi criteriile* care au stat la baza lui au fost definitive de la început sau s-a lăsat la latitudinea organizatorilor să facă ajustările necesare pe parcursul evoluţiei acestei Uniuni.

Când discutăm despre această nouă organizare a Europei, nu trebuie să neglijăm evenimentele ce au avut loc în partea de răsărit a Europei.

Cei peste 100 de ani care au trecut de la crearea Sistemului socialist şi al Uniunii Sovietice şi cei 40 de ani de la căderea comunismului sovietic şi din foştii sateliţi ai URSS, au fost ani extrem de grei cu multiple confuzii şi cu multiple şi diverse aspecte nu dintre cele mai fericite pentru oameni şi cu tot felul de efecte sociale, politice şi economice dezavantajoase pentru cei ce nu formau clientela partidelor comuniste şi care de fapt reprezentau marea majoritate a populaţiilor acestor ţări.

Populaţiile unora dintre aceste ţări au fost martore ale unor şocuri mai mari, ale unor revoluţii deosebit de agresive sau „de catifea”, al opresiunilor politice şi economice, şi până la urmă au fost obligate de a accepta politica impusă de Moscova.

Fostele ţări socialiste ce făceau parte oficial din URSS şi ţările satelit ale Uniunii Sovietice prin diversitatea în dezvoltarea lor economică, în cultură şi obiceiuri au avut fiecare o istorie proprie a perioadei de tranziţie spre economia liberă de piaţă.

În Europa, după căderea sistemului comunist, fenomenul creării Uniunii ţărilor occidentale şi apoi a celor foşti sateliţi a fost un proces mai puţin dureros dar fiecare a acceptat la date diferite intrarea în Uniunea Europeană.

Căderea zidului Berlinului şi căderea comunismului în Rusia şi în Europe, au deschis fereastra Europei spre o lume liberă şi extinderea ideii de unificare a Europei de la 15 la 25 de ţări.

Uniunea Europeană creată prin unirea unor ţări, cu

grade diferite de dezvoltare economică şi cu multe diferenţe specifice, naţionale, de cultură, mod de viaţă, mentalităţi, obiceiuri, istorii şi bine înţeles 28 de limbi, nu a fost o încercare prea uşoară a Comisiei Economice a Uniunii, ca for coordonator, care a trebuit să ţină seama de toate caracteristicile specifice ale fiecărei ţări.

În acelaşi timp trebuie înţeles că această Uniune este un adevărat complex structural, al 28 de ţări, cu 28 de conducători ai celor 28 de ţări, cu 28 de guverne, cu 28 de Constituţii specifice modului de organizare şi funcţionare a fiecărei ţări şi pe deasupra cu patru preşedinţi diferiţi ai Uniunii Europene ca atare.

Schimbarea periodică a preşedinţilor trebuie să primească acceptarea diferitelor naţiuni care sunt aşa cum spuneam deosebit de unice.

Principala întrebare pe care şi-o poate pune oricine în momentul de faţă este:

Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii în general şi al fiecărei ţări în parte în mod special atunci când au stabilit condiţiile de dezvoltare şi de supravieţuire în timp a Uniunii Europene?

Desigur că această nouă formă a Europei a adus în discuţie la masa tratativelor multitudinea avantajelor şi a dezavantajelor pe care le prezenta această nouă organizaţie.[8]

Într-unul din capitolele primei părţi am prezentat unele dintre condiţiile care ar fi trebuit incluse în planul general de dezvoltare al acestei Uniuni şi în special atunci când se punea problema politicii uniunii privind libera circulaţie a persoanelor şi diverselor produse între toate ţările membre şi în privinţa în special a politicii de mişcare liberă de imigrare/emigrare.

Această legislaţie ce a funcţionat pentru o lungă

---

8 Vezi **Anexa** pentru Partea I-a, (3) despre: Unele avantaje și dezavantaje ale țărilor
membre ale Uniunii Europene.

perioadă (şi a adus multe avantaje atât ţărilor gazdă cât şi imigranţilor temporari veniţi să lucreze), trebuie să fie revăzută cu prioritate în momentul de faţă fiind cel de al doisprezecelea ceas al dezvoltării şi menţinerii Uniunii Europene în general şi al asigurării securităţii întregii Europe în mod special.

Rezolvareai unei asemenea probleme poate devenii una din soluţiile de bază ale evoluţiei viitoare a Uniunii Europene. În alte condiţii s-ar putea ca UE să aibă un viitor – nesigur.

Faptul că s-a ajuns în a doua decadă a secolului 21 şi încă persistă o multitudine de aspecte care încă trebuie dezbătute privind:

- modul de organizare.
- sistemul legislativ.
- moneda unică
- condiţiile de acceptare a imigranţilor din diverse colţuri ale lumii şi încă multe alte aspecte menite să asigurare supravieţuirea acestei Uniuni, cred că constituie un semnal de alarmă şi ca atare ar trebui rezolvate în timpul cel mai scurt posibil.

Cu toate că există o mulţime de opinii la care şi subsemnatul se raliază, ale unor specialişti printre care şi a Domnului Mircea Popescu (din SUA), care consideră că problema acceptării imigraţiei din diverse colţuri ale lumii în Europa, Statele Unite şi în alte ţări, ***trebuie să fie o problemă ce trebuie să intre în competenţa ONU***[9], există unii reprezentanţi chiar ai ONU care din anumite raţiuni (nejustificate – n.n.), consideră că această problemă nu aparţine de ONU şi ca atare de ea trebuie să se ocupe ţările care îi acceptă (voit sau nu – n.n.) pe aceşti imigranţi.

---

9 Vezi Notele autorului Pentru partea I-a, II-a și a III-a (7) despre ONU în contextul actual de
Securitate şi Globalizare - partea a-II-a (autor Adrian Sereș).

Unul dintre cei ce susţin interesele imigranţilor şi făcând parte din structura ONU, este Peter Denis Sutherland (n. 1946) – reprezentantul special al Naţiunilor Unite pentru Migraţia Internaţională, care la mijlocul anului 2015 declara la Centrul de ştiri al ONU:

„... imigraţia în general şi chiar şi cea ilegală, este responsabilitatea Europei, a Statelor Unite şi Canadei”.

Prin punctul său de vedere Sutherland susţinea că acceptarea imigraţiei „nu este doar o responsabilitate de natură morală, ci o obligaţie legală (în conformitate cu Convenţia ONU pentru Refugiaţi din 1951), pentru a accepta milioane de „migranţi economici”; aceşti imigranţi merită nu doar respect, ci ţinând seama de drepturile lor, este un angajament constructiv. Cu alte cuvinte, este de datoria Europei şi Americii de Nord, de a deschide graniţele şi de-ai respecta pe oamenii care (poate nu înţeleg de la început şi nu respectă normele culturale şi civilizate ale ţărilor care îi primesc – n.n.), nu intenţionează să se asimileze, şi după cum se exprimă unii europeni, aceştia subminează normele legale şi culturale în favoarea legii *Sharia* şi uneori în favoarea intoleranţei violente faţă de alte religii şi obiceiuri.

Peter Denis Sutherland a afirmat că opoziţia faţă de migraţia ilegală masivă şi îngrijorarea cu privire la subminarea normelor culturale, distrugerea coeziunii sociale şi a ameninţărilor la adresa suveranităţii naţionale sunt manifestări „rasiste şi xenofobe, şi ar trebui condamnate”.

De asemeni în luna iunie 2015, în cadrul unei întâlniri cu Papa Francis, cu şeful companiei Goldman Sachs Internaţional şi cu alţi reprezentanţi de prestigiu din lume, Sutherland a declarat la postul de televiziune RTÉ:

Experienţele din Europa, Marea Britanie şi America de Nord îmi confirmă opiniile privind asimilarea şi contribuţiile acestor migranţi.

„Imigraţia musulmană în lumea occidentală nu a avut de a face cu Occidentul ca „teren de oportunităţi „sau ca un loc unde să se manifeste libertăţile individuale”.

Cât de adevărate şi mai ales cât de convingătoare pot fi afirmaţiile lui Peter Denis Sutherland sunt sub un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât de ani de zile se remarcă tot felul de manifestări ale unor acţiuni belicoase şi cu efecte deosebit de grave care au avut loc în multe dintre oraşele din Europa, din Statele Unite şi din alte ţări.

Chiar dacă opiniile lui Sutherland au un cât de cât sâmbure de adevăr şi ca atare mulţi dintre imigranţi islamici sunt oameni care în dorinţa de a putea să-şi asigure o viaţă mai bună din punct de vedere economic şi mai liniştită faţă de teroare prin care au trecut în ţările de origine, tot este absolut necesar să existe şi să se aplice cu strictețe *o legislaţie care să permită verificarea şi înregistrarea tuturor celor intraţi în Europea, în Statele Unite sau în Canada.*

Numai astfel se va putea păstra prestigiul „noii Europe” şi coexistenţa ţărilor membre în viitorul ei în condiţiile geopolitice actuale şi a perspectivelor pe termen lung.

Elementele fundamentale ale politicii Uniunii Europene trebuie să includă în mod categoric unele aspecte privind stadiul actual şi perspectivele de invazie în majoritatea ţărilor Uniunii a persoanelor din ţările islamice şi care prin uşurinţa de a folosit trecerea dintr-o ţară în alta fără nicio verificare creează riscul manifestării unor acţiuni anti-sociale şi a unora anti-statale deosebit de grave.

Nu trebuie neglijat că printre persoanele (în special cele musulmane – n.n.) care cer imigrarea şi venind în Europa îşi desfăşoare activităţi utile pentru viaţa lor şi a ţării unde au imigrat, există şi o mulţime de oameni de religie islamică, precum şi diverşi indivizi membrii ai unor grupuri islamice extremiste care infiltrându-se în Europa

sau în Statele Unite sunt pregătiţi şi provoacă mari catastrofe sociale, economice şi politice.

Existenţa şi modul de manifestare al aşa numitelor *„sleeper cells”*, formate din membrii unor organizaţii radical islamiste-jihadiste sunt cele care trebuie contracarate, minimalizate sau total eradicate. Asemenea grupări au planuri pentru tot felul de acţiuni de distrugere a culturii şi civilizaţiei diferitelor ţări unde se infiltrează urmărind islamizarea treptată dar sigură a ţărilor membre ale Uniunii Europene ca şi a altor ţări de pe glob.

Exemplele cele mai grăitoare sunt prezentate în această lucrare alături de unele sugestii de consultare a unor noi surse de informaţii şi a unor măsuri ce ar trebui să stea în atenţia imediată a conducerilor fiecărei ţări europene şi a Uniuni Europene în ansamblul ei.

Majoritatea exemplelor incluse în carte au un suport statistic care îşi atinge scopul prin datele concrete pe care le cuprind.

Chiar dacă după o primă vedere a acestor statistici s-ar putea desprinde ideea că nu au nicio legătură între ele şi cu subiectul lucrării, o analiză mai profundă poate duce la concluzia că asemenea statistici fac parte dintr-un complex trecut şi actual şi care nu poate fi neglijat oferind de fapt o imagine completă şi un instrument de analiză a viitorului Uniunii Europene.

În încheierea primei părţi a cărţii am ţinut în mod special să prezinte unele puncte de vedere aparţinând unor personalităţi care se referă la stadiul actual şi perspectivele de dezvoltare ale României în contextul geopolitic şi geostrategic actual şi al perspectivei sale geoeconomice.

Am considerat că asemenea puncte de vedere chiar dacă sunt cunoscute de marea majoritate a celor interesaţi, merită să fie (re) examinate şi chiar folosite de către cei din conducerile administrative la nivel naţional, la nivelul diverselor ramuri economice, la nivelul fiecărei

regiuni şi judeţ al României şi al altor ţări.

În partea a doua a lucrării intitulată *Grecia văzută printr-o nouă perspectivă,* am căutat să aduc în atenţia cititorului cât mai multe informaţii (mai mult sau mai puţin cunoscute), care să-i ofere o imagine de actualitate asupra vieţii acestui popor cu milenii de ani de istorie şi cu tot atâtea izbânzi şi căderi ce au influenţat evoluţia multora dintre ţările Europei şi a altora din diverse colţuri ale lumii.

Actualitatea multiplelor aspecte ale vieţii poporului grec şi al crizei social-economice şi politice prin care trece deţine un loc principal al acestei porţiuni din lucrare şi este privită prin prisma unor conflicte de interese şi a dorinţelor populaţiei Greciei pe de o parte faţă de opoziţia reprezentanţilor celorlalte ţări din cadrul Uniunii Europene şi a investitorilor străini.

Ani de zile s-a susţinut punctul de vedere şi se explica că populaţia greacă a fost supusă unei îndelungate politici de austeritate şi în acelaşi timp diverse documente şi statistici internaţionale confirmau ideea după care grecii ajunseseră să aibă unele dintre cele mai mari pensii existente în diversele ţări europene şi chiar de pe alte continente. (Vezi Anexa statistică referitor la sumele acordate drept pensi în diverse ţări). Ceea ce merită reţinut este că în cele mai multe cazuri, sistemul de pensii este corelat cu PNB-ul şi cu politica economică a fiecărei ţări. Desigur ca în oricare regulă există şi în acest caz, excepţii de la regulă.

Partea a treia a lucrării am dedicat-o unei probleme deosebit de importantă, chiar vitală în momentul de faţă şi în viitor pentru Europa în general şi pentru UE în mod special.

Pornind de la o informaţie din care rezultă punctul de vedere al unuia dintre specialiştii în probleme ale islamismului şi corelând acest punct de vedere cu cel referitor las evoluţia economică a Germaniei pentru

următoarele decade am considerat că poate fi de bun augur să ofer cititorului multiplele dezbateri prin punctele de vedere diametral opuse ale celor ce consideră necesar şi uman salvarea migranţilor din diverse ţări ale Orientului Mijlociu, din Africa de Nord şi din alte ţări şi cei ce susţin ca un prim punct asigurarea securităţii naţionale ale ţărilor europene şi din alte colţuri ale lumii împotriva extremiştilor jihadişti ce s-au strecurat printre migranţii ce au fugit de război, crime, foamete şi alte acte atroce urmărind de fapt să facă jocul celor ce susţin ideea islamizării lumii şi crearea unor califate care să domine lumea.

Dorind să ofer o imagine cât mai complexă şi completă a diverselor probleme prezentate în diversele capitole ale cărţii, am considerat că pot veni în ajutorul cercului larg de cititori, căruia mă adresez, printr-o serie de anexe care au scopul de a completa unele dintre afirmaţiile prezentate.

Cititorii, cu diferite preocupări în domeniul politic, economic şi social-cultural au la dispoziţie prin această lucrare cu un bogat caracter documentar, bazată pe o amplă documentare, o sursă de inspiraţie care le-ar putea deschide o fereastră spre noi idei şi diferite noi puncte de vedere.

Vă urez o lectură plăcută.
Dr. Alex Berca

Partea I-a
Uniunea Europeană trecutul şi viitorul în contextul geopolitic, geostrategic şi geo-economic actual

Ţările membre ale UE (2015)

1. AUSTRIA

Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Viena
Suprafaţa ţării: 83 879.0 km²
Populaţia: 8 408 121 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN din 1 Decembrie 2007.

2. BELGIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Bruxelles
Suprafaţa ţării: 30 528.0 km²
Populaţia: 11 094 850 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

3. BULGARIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capitala: Sofia
Suprafaţa ţării: 110 899.7 km²
Populaţia: 7 327 224 (2012)
Moneda în circulaţie: Leva
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

4. CROAŢIA
Membră a UE de la: 1 Iulie 2013
Capital: Zagreb
Suprafaţa ţării: 56 594.0 km²
Populaţia: 4 275 984 (2012)
Moneda în circulaţie: Kuna
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

5. CIPRU
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Nicosia

Suprafaţa ţării: 9251.0 km²
Populaţia: 862 011 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

6. REPUBLICA CEHĂ
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Praga
Suprafaţa ţării: 78 866.2 km²
Populaţia: 10 505 445 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroană
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

7. DENEMARCA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Copenhaga
Suprafaţa ţării: 42 915.7 km²
Populaţia: 5 580 516 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroană daneză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

8. ESTONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Tallinn
Suprafaţa ţării: 45 227.0 km²
Populaţia: 1 325 217 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2011
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

9. FINLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Helsinki
Suprafaţa ţării: 338 434.7 km²

Populaţia: 5 401 267 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

10. FRANŢA
Membră a UE de la: 25 Martie 1957
Capitala: Paris
Suprafaţa ţării: 632 833.6 km²
Populaţia: 65 287 861 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

11. GERMANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Berlin
Suprafaţa ţării: 357 137.2 km²
Populaţia: 80 327 900 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

12. GRECIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1981
Capital: Atena
Suprafaţa ţării: 131 957 km²
Populaţia: 11 123 034 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2001
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Ianuarie 2000.

13. IRLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capital: Dublin
Suprafaţa ţării: 69 797 km²

Populaţia: 4 582 707 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

14. ITALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Roma
Suprafaţa ţării: 301 336 km²
Populaţia: 59 394 207 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 octombrie 1997

15. LETONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Riga
Suprafaţa ţării: 64 562 km²
Populaţia: 2 044 813 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2014
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

16. LITUANIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Vilnius
Suprafaţa ţării: 65 300 km²
Populaţia: 3 003 641 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 2015
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

17. LUXEMBURG
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Luxemburg
Suprafaţa ţării: 2586 km²
Populaţia: 524 853 (2012)

Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

18. MALTA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Valletta
Suprafaţa ţării: 316 km²
Populaţia: 417 546 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

19. MAREA BRITANIE
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Londra
Suprafaţa ţării: 248 527.8 km²
Populaţia: 63 495 303 (2012)
Moneda în circulaţie: Lira sterlină (Pound)
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

20. OLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Amsterdam
Suprafaţa ţării: 41 540.4 km²
Populaţia: 16 730 348 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

21. POLONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Varşovia
Suprafaţa ţării: 312 679 km²
Populaţia: 38 538 447 (2012)
Moneda în circulaţie: Zlot

MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

22. PORTUGALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capital: Lisabona
Suprafaţa ţării: 92 211.9 km²
Populaţia: 10 542 398 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

23. ROMÂNIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capital: Bucureşti
Suprafaţa ţării: 238 390.7 km²
Populaţia: 20 095 996 (2012)
Moneda în circulaţie: Leu/RON
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

24. SLOVACIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Bratislava
Suprafaţa ţării: 49 036 km²
Populaţia: 5 415 949 (2014)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2009
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

25. SLOVENIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Ljubljana
Suprafaţa ţării: 20 273 km²
Populaţia: 2 061 085 (2014)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2007
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

26. SPANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capitala: Madrid
Suprafaţa ţării: 505 990.7 km²
Populaţia: 46 818 219 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

27. SUEDIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Stockholm
Suprafaţa ţării: 438 575.8 km²
Populaţia: 9 482 855 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroana suedeză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.
Notă: Pentru informaţii suplimentare vezi şi:
UE-Enlargement în: http://Europa.eu/pol/pdf/flipbook/en/margementen.pdf

28. UNGARIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Budapesta
Suprafaţa ţării: 93 023.7 km²
Populaţia: 9 931 925 (2012)
Moneda în circulaţie: Forint
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da din 21 Decembrie 2007.

Harta D
Ţările semnatare ale acordului Schengen

Sursa: The BBC's, 25 ianuarie 2016

În prezent sunt 26 de ţări care beneficiază de înţelegerea Schengen. 22 de ţări sunt membre ale UE, iar 4 ţări (Islanda, Norvegia (din 2001), Elveţia şi Liechtenstein (din 2011) care nu sunt membre ale UE (Vezi Notele autorului despre Zona Schengen).

Introducere

Bătrânul continent European a fost şi continuă să fie unul dintre spaţiile geopolitice cele mai frământate în ultimele secole. Acest continent a fost şi continuă să fie unul dintre spaţiile cele mai dinamice de dezvoltare a societăţii omeneşti, un adevărat creuzet (laborator) în care s-a creat fundamentul societăţii moderne de astăzi. Este un

spaţiu cultural fără egal, tocmai datorită multiplelor încercări, experimente sociale şi politice, cu perioade alternative de tranziţie de la etape tulburi la perioade de dezvoltare şi invers.

Invazii ale unor puteri străine, mişcări social-politice de tot felul, revoluţii, războaie de lungă durată cu zeci, sute de mii şi milioane de morţi şi invalizi de toate gradele, foamete, furtul unor bogăţii ale solului şi subsolului, dezmembrarea şi furtul echipamentelor tehnice din diversei întreprinderi, naţionalizări, colectivizări, evacuări forţate bazate pe false principii etnice şi rasiale, tot felul de acte cu caracter antisocial ce se finalizau prin chinuirea oamenilor în gulagurile comuniste impuse de marea „prietenă”, şi „mamă” Uniunea Sovietică şi în puşcăriile naţionale comuniste.

Înţelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărţirea forţată a Europei şi încercarea de creare a unor lumi diferite, cu „convingeri” şi ideologii forţate în mod diferit, cu pretinse aspiraţii diametral opuse între cele manifestate între Est şi Vest.

Efectele acestor manevrări forţate decise de către reprezentanţii unor puteri politice au afectat evoluţia Europei în general şi a vieţii popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Fiecare dintre marile puteri ale acelei epoci de după al Doilea Război Mondial au căutat pe toate căile să umple în mod propagandistic vidul creat în pretinsul standard al „unei vieţi mai bune” a popoarelor din zona ce o controlau pentru a dovedit puterii opozante superioritatea unuia dintre sisteme faţă de cealaltă.

Prin diverse forme ale unor „pretinse ajutoare”, Europa a reuşit după mulţi ani să se refacă oblojindu-şi rănile pe care le suferise în timpul războiului şi tot în competiţia dintre cele două sisteme au creat impresia unor reale evoluţii economice deosebite.

Pe scurt istoria Uniunii Europene

Încercările unei uniri economice a Europei care s-o ajute în direcţia refacerii şi dezvoltării ei au început cu multe zeci de ani înainte şi s-au rediscutat la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, mai exact în jurul anului 1950 prin crearea unor comunităţi printre care cea a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) fondată prin Tratatul de la Paris. Înţelegerea dintre Franţa, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda şi care avea drept scop partajarea resurselor de oţel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice. Astfel s-a format aşa numitul „Grup al celor şase”.

Planul acestei comunităţi internaţionale a fost creat şi dezvoltat de către economistul francez Jean Monnet (1988 – 19790, şi anunţat în mod public întregii lumi de către ministru de externe francez Robert Schuman (1886 – 1963) – act care a rămas ca document istoric purtându-i numele: Declaraţia Schuman.

Acesta a fost unul din momentele în care, Statele Unite şi-au manifestat interesul în asigurarea consolidării zonei occidentale a Europei faţă de cealaltă parte a Europei de Răsărit care intrase sub controlul Uniunii Sovietice şi care depunea toate eforturile de a se consolida într-o evoluţie forţată pe un drum cunoscut mai mult din punct de vedere politico-propagandistic decât al realităţii economice – drumul socialismului.

CECO a devenit baza Comunităţii Economice Europene (CEE) – omologul occidental al blocului comunist CAER.

Comunitatea Economică Europeană, redenumită ulterior Comunitatea Europeană, a devenit în final Uniunea Europeană prin tratatul semnat (la 7 februarie

1992) de către reprezentanţii ţărilor participante la conferinţa ţinută în localitatea Maastricht din Olanda.

Invenţia – să-i spunem aşa – de constituire a Uniunii Europene din multe naţiuni mici şi într-un sistem care împiedica crearea unei singure supraputeri în faţa celorlalte (pentru a nu se crea un imperiu) a fost o formulă binevenită care a ajutat la dezvoltarea fiecărei ţări în parte şi printr-o formă competiţională a ajutat la dezvoltarea unei tehnologii care tot datorită competiţiei (cu blocul ţărilor din răsărit) şi a inteligenţei lăsată să se dezvolte în mod liber (nu sub controlul organelor de partid, de stat şi de securitate) devenise la un anumit moment dat, cea mai avansată tehnologie din lume.

În vederea refacerii statutului de prima-donă în lume, nu numai din punctul de vedere tehnic, al culturii, artei şi al modei, dar mai ales din punct de vedere economic, s-a hotărât unirea într-o variantă care să-i dea putere de competiţie în faţa altora ce se profilau la orizonturile economice ale sfârşitului de secol 20 şi în perspectiva noului secol 21.

Oficial, cei mai mulţi dintre susţinătorii acestei noi concepţii considerau că pe această cale va fi creată o nouă forţă economică şi social-politică.

Pe de altă parte unele documente confirmă că în spatele tuturor acestor idei exista aşa cum am amintit un plan gândit cu multe decenii înainte de către Richard von Condenhove-Kalergi[10]

Crearea Uniunii Europene, dorită de unii şi controversată de alţii, nu a fost un act anti-american, aşa cum au apreciat-o unele mijloace ale mass-mediei internaţionale, din contra a fost susţinută de americani şi poate, aşa cum a fost prezentată de unele ziare din Statele Unite, a fost încă una din pretinsele „creaţii” americane.

---

10 Vezi Notele autorului pentru partea I-a, despre viața și activitatea lui Richard von Coudenhove-Kalergi.

Fără ajutorul primit prin Planul Marshall[11], fără a fi ani de zile sub controlul şi protecţia forţei nucleare americane şi a unui suport financiar american dat la un anumit moment dat, nu cred că s-ar fi înfăptuit o asemenea uniune.

E foarte greu de spus dacă ideea ca atare şi realizarea ei poate fi considerată ca o reuşită deosebită politico-economică şi socială, sau nu.

Opozanţii din trecut sunt şi mai aprigi în argumentările lor în momentul de faţă susţinându-şi punctul de vedere din care rezultă că membrii acestei uniuni sunt forţe destul de mari, cu implicaţii puternice naţionaliste, cu un mod diferit de manifestare al unor culturi şi al unor concepţii diferite de viaţă, cu economii ajunse la diferite grade de dezvoltare.

„Locomotiva” care avea să tragă după ea acest gigant tren, cu vagoane diferite ca dimensiuni, forme şi puteri, trebuia să fie de foarte mare putere şi cu un program foarte clar de mişcare.

Mai mult decât atât, mulţi dintre opozanţi analizând imposibilitatea menţinerii într-un mod democratic a fostei Uniuni Sovietice formată din ţări diferite, cu tot felul de forme de manifestare a culturii şi obiceiurilor şi chiar unele dintre ele cu limbi diferite de limba rusă, (impusă ca limbă obligatorie pe întregul teritoriu al Uniunii Sovietice şi obligatoriu de a fi învăţată şi în ţările satelit-o.n.), au ajuns la o concluzie pe care o înţeleseseră dar nu o puteau afirma în mod deschis, aceea că o asemenea „Uniune” de tip Sovietic, nu putea rezista decât prin şi sub presiunea unor forţe deosebit de dure de coerciţie (impuse prin activitatea KGB – n.n.) [12].

După mai mult de 70 de ani, când sistemul comunist a căzut, multe dintre fostele republici au reuşit rapid să iasă de sub dominaţia „stagului sovietic”, dominaţie

11 Vezi Anexa pentru partea I-a despre Planul Marshall
12 Vezi Mic dicționar tematic: despre KGB

impusă tot prin forţa armelor în întreaga puşcărie internaţională în care au fost ţinute, sărbătorind momentele fericite ale asigurării independenţei lor naţionale.

Oare există vreo asemănare cu situaţia social-economică şi politică din Uniunea Europeană?

Cred că răspunsul ar putea fi: DA şi NU!

Despre acest aspect vom discuta mai în detaliu mai departe

Mai mult ca sigur *timpul* va fi cel mai bun judecător istoric şi va confirma sau dimpotrivă va infirma dacă această idee a unei asemenea Uniuni, este valabilă şi avantajoasă în egală măsură pentru toate ţările membre ale acestei Uniuni Europene.

Eforturile şi timpul acordat creării acestei uniuni, nu au fost nici uşoare şi poate nici suficient pentru a pune toate ţările membre (cu enormele lor diferenţe, din toate punctele de vedere), pe aceeaşi linie şi toate să participe după măsura şi posibilităţile fiecăreia la planul comun de dezvoltare al Uniunii.

În aceeaşi măsură, consider că planurile Statelor Unite care au sprijinit înfăptuirea acestei Uniuni nu au avut numai un caracter umanitar de a salva populaţiile ţărilor membre, aşa cum se afirmase în întreaga presă occidentală, ci au fost planuri bine gândit şi cu bătaie lungă de acţiune şi din anumite puncte de vedere, deosebit de profitabile.

Investitorii americani care au urmărit permanent diverse aspecte şi momente ale creării acestei Uniuni, au cunoscut de la început în ce ramuri economice să investească şi ce profituri vor obţine. Ştiau că vor lucra cu spiritul şi disciplina germană, ştiau că vor lucra cu englezii care aveau resursele necesare în fostele colonii pe care încă le posedau, ştiau şi erau atraşi de francezi care îi inspirau în toate cele începând de la modă, la muzică şi politică, ş.a.m.d.

Celelalte ţări pe care le-au asimilat treptat când au ieşit din puşcăria internaţională comunistă, au fost sigure că vor putea conta pe un suport al NATO şi al altor organizaţii internaţionale pentru a le feri de orice acţiuni agresive din exterior şi totodată pentru Uniune, acestea puteau constitui platoşe împotriva oricăror încercări din partea unui vechi şi pretins „prieten” – Rusia.

Din punctul de vedere al sistemului legislativ cred că Uniunea Europeană suferă de lipsa unei reale fundaţii a democraţiei. Constituţia acestei Uniuni a fost supusă votului numai în patru ţări, în anul 2005.

Două dintre aceste ţări: Franţa şi Olanda au respins această Constituţie cu 54.9% din voturi, fapt ce a determinat ca această constituţie să nu fie aprobată. Ulterior ea a fost strecurată şi înlocuită cu aşa numitul *Tratat de la Lisabona*.

Unitatea acestui pact a fost supusă unui referendum într-o singură ţară: Irlanda, unde ea a fost mai întâi respinsă în 2008 şi apoi după un an de zile a fost aprobată.

O situaţie similară a avut loc şi cu tratatul privind crearea monedei Euro.

Această lege a fost supusă votului numai în trei ţări. În Franţa a fost aprobată cu un procent destul de subţire de 51.1 voturi, în Danemarca, a fost respinsă, la un prim referendum şi ulterior, după un an de zile a fost aprobată. Numai în Irlanda a fost acceptată cu 68.7%.

În realitate moneda comună, euro, a fost creată fără să existe o politică financiară unică a tuturor ţărilor membre ale Uniunii.

Cronologia evenimentelor legate de crearea Uniunii Europene

25 martie 1957: Grupul celor şase a semnat Tratatul de la Roma prin care a luat fiinţă

Comunitatea Economică Europeană

CEE) şi Comunitatea Europeană pentru
Energie Atomică (EURATOM).

8 iunie 1959: În speranţa unor suporturi financiare şi militare, Grecia, şi-a depus cererea de candidatură pentru aderarea la CEE.

31 iulie – 10 august 1961: Danemarca, Irlanda, şi Marea Britanie şi-au depus cererile pentru candidatura de aderare la CEE.

14 ianuarie: Stabilirea politicii agricole comunitare în
1962: scopul creării pieţei comune şi a solidarităţii agricole şi financiare prin intermediul Fondului European pentru Orientare şi Garanţie Agricolă
(FEOGA).

30 aprilie 1962: Norvegia şi-a depus candidatura pentru aderarea la Comunitatea
Europeană. Propunerea a fost respinsă în urma a doua referendumuri.

14 ianuarie Unele animozităţi mai vechi între Franţa
1963: şi Anglia şi unele informaţii secrete pe care le-a obţinut de Gaulle, au fost confirmate şi preşedintele de Gaulle a afirmat că Franţa are „unele îndoieli”.

În legătură cu intenţia Marii Britanii de a adera la Comunitate.

După câteva zile, negocierile cu ţările care îşi depuseseră cererile de aderare au fost suspendate.

1 iulie 1963: Franţa a părăsit negocierile referitoare la finanţarea politicii agricole comune.

Guvernul francez şi-a rechemat reprezentanţii săi permanenţi şi delegaţia franceză nu a luat parte la întâlnirile Consiliului Comitetului
Reprezentanţilor Permanenţi.

28 – 29 ianuarie Tot felul de influenţe şi negocieri duse în
1966: spatele uşilor închise l-au convins pe de Gaulle să accepte participarea la aşa numitul „Compromis de la
Luxemburg” şi Franţa să-şi reia locul în

Consiliu European cu condiţia de menţinere a votului unanim atunci când urmau să fie în joc interese importante pentru toţi membrii comunităţii.

22 martie 1971: Consiliul adoptă Planul Werner în scopul coordonării politicii economice a CEE. Concluziile acestui plan erau ca ţările membre urmau să-şi

„Armonizeze" politicile bugetare şi de reducere a marjelor de fluctuaţii ale monedelor lor naţionale.

Cu alte cuvinte trebuia să nu mai existe diferenţe între valoarea diferitelor monede naţionale în tranzacţiile ce urmau să se desfăşoare între membrii comunităţii.

1 ianuarie 1973: Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie au aderat la Comunitatea Europeană care a ajuns astfel să aibă 9 membri.

18 martie 1973: Consiliul CEE a creat Fondul European pentru Dezvoltare Regională (FEDR)

şi un Comitet pentru politica regională.

22 iulie 1973: S-a semnat tratatului prin care i s-au delegat parlamentului European puteri depline în legătură cu adoptarea bugetului şi stabilirea Curţii de Control

Financiar.

1 – 2 decembrie Consiliul Europei a stabilit condiţiile

1973: în legătură cu alegerea forumului de conducere: (Parlamentului European);

prin vot universal au adoptat legea privind emiterea pentru toţi membri

CEE a paşaportul european.

9 februarie 1974: Consiliul a decis în favoarea aderării

Greciei la Comunitate.

1 ianuarie 1981: Grecia a devenit al 10-lea membru al Comunităţii Europene

28 martie 1977: Portugalia şi-a depus cererea de candidatură pentru aderare la

Comunitate

28 iulie, 1977: Spania a aplicat şi ea pentru aderare la

Comunitate.

4 – 5 decembrie în cadrul şedinţei Consiliului Europen ce a

1978: avut loc Bruxelles s-a înfiinţat Sistemul

Monetar European (SME).

Ianuarie 1986: Portugalia şi Spania au devenit membre ale CEE.

Sfârşitul decadei anilor 1980 şi începutul noii decade 1990 au fost însoţite de cererea mai multor ţări pentru a devenit membre ale U.E. printre care: Austria, Cipru, Malta, Finlanda, Ungaria şi Polonia.

4 iunie 1989: Polonia a fost prima ţară în care s-au ţinut primele alegeri semilibere din sistemul fostelor ţări satelit ale Uniunii Sovietice.

16 iunie 1989: Fostul prim-ministru al Ungariei Imre Nagy a fost executat pentru rolul său în revoluţia din 1956[13].

18 octombrie Erich Honecker a fost înlăturat din

1989: conducerea RDG (ca urmare a evenimentelor revoluţionare din

Germania – n.n.). La acea dată

Honecker era secretar general al Partidului Socialist Unit din Germania (P.S.U.G.).

După reunificarea Germaniei, Erich

Honeckerle s-a refugiat în Chile, unde a decedat (1994).

16 iunie 1990: Imre Nagy a fost reînmormântat cu toate onorurile ce se cuvin unui conducător.

Iunie 1990: János Kádár, a dat drumul la câteva sute de cetăţeni de origine germană, să plece în Germania

13 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Imre Nagy

Federală.

9 noiembrie 1989: A fost înlăturat zidul Berlinului care despărţea Germania în cele două ţări: de Est şi cea Occidentală.

10 decembrie 1989: Crearea unui nou guvern naţional unit în Cehoslovacia.

21 decembrie 1989: Dictatorul Nicolae Ceauşescu a fost arestat şi după un proces fulger a fost executat (împreună cu Elena Ceauşescu).

După informaţii oficiale prezentate de către Natural Resources Defense Concil[14], URSS-ul a menţinut cel mai mare arsenal de arme nucleare din lume. Acest arsenal a atins un vârf de aproximativ 45.000 de capete nucleare în 1986. Aproximativ 20.000 din acestea erau arme nucleare tactice, reflectând doctrina sovietică care favoriza aceste arme în cazul unui război în Europa. Restul de aproximativ 25.000 de arme erau rachete nucleare strategice. Aceste arme erau considerate atât ofensive cât şi defensive.

Mai târziu, la sfârşitul anului 1989 existau 300.000 de arme nucleare cu care erau echipate trupele sovietice staţionate în Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria. După patru ani (1993), toate aceste arme nucleare au fost expediate în Rusia.

La începutul Noului An, 1990 Václav Havel, noul preşedinte al Cehosloavaciei a ţinut o cuvântare în care a promis crearea unui nou guvern bazat pe corectitudine şi moralitate.

*

În primii ani care au urmat după căderea

14 Natural Resources Defense Council - organizație internațională create în 1970, cu sedii în Washington, D.C., San Francisco, Los Angeles, Chicago și Beijing,

comunismului în Rusia şi în fostele ţări din lagărul socialist, presa internaţională prezenta sute de articole ale unor ziarişti cunoscători ai situaţiei din Europa de Est, care îşi puneau tot felul de întrebări legate de viitorul drum al acestor ţări. Într-adevăr aceste ţări au trecut printr-o lungă şi grea perioadă de tranziţie în care se impuneau cu o deosebită necesitate:

— Modificări ale sistemului judiciar.

— Un „şoc terapeutic" pentru trecerea la economia de piaţă.

— Multiple reforme social-economice şi

— Încetarea procesului de subvenţionare masivă de către stat a diverselor ramuri ale economiei şi în special a industriei.

Acesta a fost momentul începutului aşa numitei „pieţe de capital" şi al creării unui decalaj între bogaţi şi săraci. Procesul privatizării economice care a fost de asemeni un proces destul de lung şi nesigur în forma sa de acţiune, a dus la apariţia unei pături de milionari, şi totodată a creat oportunitatea nedorită a fenomenului corupţiei şi a încălcării diverselor legi din partea unora dintre noii antreprenori şi a unor vârfuri ale conducerilor de la diverse niveluri ale structurilor economice şi politice.

*

31 mai 1995: Comisia europeană a adoptat actul numit

„Carta Verde" referitoare la introducerea unei monede unice – Euro (e).

22 iunie 1995: România şi-a depus cererea de aderare la UE.

26 – 27 iunie Consiliul european confirma trecerea la

1995 folosirea monedei unice de la 1 ianuarie

1999. Consiliu Special cu profil financiar, a decis ca numai 11 state membre ale U.E.

care întruneau condiţiile necesare să adopte folosirea monedei unice (euro) [15].

2 ianuarie Grecia a devenit cel de al 12-lea membru

2001: al zonei euro.

15 – 16 iunie Consiliul European de la Göteborg (Suedia

2001 a decis, extinderea UE şi procesul de aderare printre altele, cu unele „recomandări speciale" dedicate Bulgariei şi României

Structura politică a conducerii Uniunii Europene

Consiliul European, Consiliul Uniunii Europene şi Consiliul Europei.

Consiliul European – din care fac parte şefii de state şi de guverne ale ţărilor membre ale UE, preşedintele ales, preşedintele Comisiei Europene şi înaltul reprezentant pentru politica externă şi politica de securitate.

Consiliul Uniunii Europene – este principalul organ de decizie al UE.

El reprezintă statele membre, dar la reuniuni participă câte un ministru din fiecare guvern al statelor membre ale UE, în funcţie de tema reuniunii.

În structura sa există 9 diviziuni ale Consiliului:

1. Afaceri Generale şi Relaţii Externe
2. Afaceri Economice şi Finanţe
3. Justiţie şi afaceri interne
4. Forţa de muncă. Politica Socială. Sănătate. protecţia Consumatorului.
5. Competitivitatea

---

15 Vezi Anexa: Mic Breviar statistic, Informaţii statistice pentru Partea I-a, graficul:
Ţările care au introdus moneda Euro

6. Transport. Telecomunicaţii şi Energie
7. Agricultură şi Pescuit
8. Mediu
9. Educaţie. Tineret şi Cultură

Parlamentul European – este instituţia comunitară care reprezintă popoarele ţărilor membre ale UE

Comisia Europeană – este organul executiv al UE. Această comisie întocmeşte proiecte de legi şi urmăreşte aplicarea lor

Consiliul Europei – este un organism independent de UE.

El reuneşte toate statele UE şi alte state din centrul şi estul Europei

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă?

Au trebuit să treacă peste 70 de ani, să se lichideze comunismul cu întreaga sa ideologie politică şi ca urmare a unor interese tot de natură politică mai mult decât socio-economică, să se creeze o *„Nouă Europă”* cu o nouă faţă, cu o nouă concepţie despre relaţiile dintre diversele ţări existente în perimetrul European.

S-au pompat fonduri imense care au dus la crearea şi dezvoltarea unora dintre economiile ţărilor care făceau parte din noua structură economică.

Pe de o parte Uniunea Sovietică susţinea de exemplu, dezvoltarea Republicii Democrate Germane iar Statele Unite susţineau cealaltă parte a vitrinei occidentale, Republica Federală Germania, realizându-se de fapt un joc între cele două sisteme.

În acest fel în Europa se putea spune că se crease cea mai mare economie din lume.

Astăzi, opinia tuturor analiştilor economişti şi geopoliticieni, este aceea după care Uniunea Europeană este cea de a treia cea mai largă „instituţie economică şi geopolitică” din lume, cu cei peste 455 milioane de

cetăţeni şi cu ţările care acoperă un teritoriu cât jumătate din continentul Americii de Nord.

În concordanţă cu unele calcule economice mai recente economia noii Europe ar putea fi considerată ca „un model economic pentru restul lumii". Aşa după cum au afirmat mai mulţi autori printre care şi Mark Leonard în lucrarea „*Why Europe will Run the 21st Century*"[16].

Europa este o sinteză a energiei şi libertăţii care provin dintr-un liberalism cu o stabilitate şi un ajutor al oamenilor care provine dintr-o formă de manifestare a unei reale democraţii.

Cu unele rare excepţii create în unele dintre ţările europene, care au fost zeci de ani sub dominaţia sistemului comunist, marea majoritate a acestor ţări nu au avut libertatea de a se manifesta ca o lume cu preocupări serioase de aşi asigura o imagine naţională prin ceea ce puteau produce şi cu care se puteau impune în ansamblul planului european şi chiar în cel mondial.

Şi înainte de crearea UE dar în special după apariţia acestei noi „Europe unite", multe dintre ţările europene, în special cele foste comuniste aşteptau cu mâna întinsă suporturi financiare din partea Statelor Unite. Aceste ţări nu îşi dădeau seama sau mai bine zis erau împiedicate să-şi dea seama, că prin obţinerea unor credite din partea unor ţări dezvoltate sau al unor organizaţii mondiale nu puteau ajunge la o dezvoltare economică normală ci dincontra la o subjugare financiară din care cu greu se puteau elibera şi ca atare se menţineau an după an într-o stare similară cu cea din timpul ocupaţiilor străine.

Prin crearea Uniunii Europene (cu sprijinul Statelor Unite – prin Planul Marshall,[17] şi pe baza ideii Franţei, de creare a unei entităţi statale asemănătoare cu cea a

16 Mark Leonard - lucrare citată în bibliografie, pg. 7

Statelor Unite), se urmărea de fapt formarea unui al „treilea pol" de putere mondială. O asemenea Uniune avea de asemeni drept scop pe de o parte, contracararea evoluţiei rapide a altei pretinse „supraputeri", (cum s-a considerat de către futurologi că va fi China – n.n.) şi pe de altă parte, asigura un pied-à-terre în faţă vechiului adversar din timpul războiului rece, Rusia Sovietică.

Nu întâmplător au existat şi continuă să existe tot felul de neînţelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor ţărilor europene şi bineînţeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europa. De asemeni nu este întâmplător că unele ţări au fost de acord şi au acceptat moneda UE în timp ce englezii şi suedezi[18]

de exemplu, au preferat să rămână numai cu monedele lor naţionale, iar alte ţări printre care şi România au decis să folosească ambele monede [leul (ron) şi euro (e)].

Interesantă este şi poziţia unora dintre ţări printre care şi cea a Olandei exprimată prin punctul de vedere al Regelui Willhem-Alexander care se referea la viitorul Europei ca la o zonă în care se va manifesta în viitor filosofia unei ***societăţi participative***, în care:

„... cetăţenii Europei vor trebuii să aibă grijă de ei înşăşi sau cu alte cuvinte, să creeze soluţii ce se vor aplica la nivelul general al societăţii civile privind asigurarea unora dintre beneficiile fundamentale sociale cum ar fi de exemplu: ajutoarele de şomaj, subsidiile pentru acoperirea cheltuielilor referitoare la asistenţa medicală, fondurile

17 Ibidem: Notele autorului pentru partea I-a despre Planul Marshall

18 Vezi Notele autorului pentru partea I-a (12) despre referendumul din Suedia privind moneda națională.

destinate celor care au ajuns la vârsta de pensionare, fondurile destinate educaţiei şi sportului pentru tinerele generaţii şi încă alte sume destinate nevoilor sociale…”

Asemenea idei confirmă opinia după care din punct de vedere geopolitic Europa va fi locul în care se va manifesta în viitor o încetare a contractului social dintre diferitele ţări şi cetăţenii proprii care aveau drepturi egale, legale.

Un punct de vedere similar a fost susţinut şi de către Mario Draghi – Preşedintele Băncii Centrale Europene care într-un interviu pe care l-a dat unui ziarist de la Wall Street Journal, în 2012, afirma:

„… modelul socio-european este mort!”

Mario Draghi şi-a susţinut afirmaţia după care Europa încă se mai găsea în situaţia de aşi permite anumite acţiuni pe care cu greu şi le poate permite în prezent. El se referea la opinia economistului german Rudi Dombusch (1942 – 2002), care în diferite lucrări publicate – fiind un prolific autor, afirmase:

„… europenii sunt atât de bogaţi încât îşi pot permite să plătească oamenii ca să nu muncească:

Economistul german Rudiger W. Dombusch, specializat pe analiza evoluţiei Europei, şi lucrând cea mai mare parte a carierii sale în Statele Unite, lansase şi el o asemenea opinie, după care era posibilă o asemenea situaţie economică, dar care în prezent era ca *o fată morgana* fiind deosebit de departe de realitate.

Ceea ce spun în prezent unii analişti despre **Epoca de aur a Europei** este că această epoca **şi-a încheiat sezonul**, iar ceea ce părea ca fiind normal din punctul de vedere al beneficiilor economice pe care le aveau toţi

salariaţii indiferent că lucrau pentru întreprinderi de stat sau particulare s-au redus drastic sau chiar s-au anulat (mă refer în mod special la ajutoarele de familie, accesul gratuit la serviciile medicale, concediile plătite şi alte beneficii).

Astăzi în multe dintre ţările Europei există un număr mare al populaţiilor care trăiesc la limitele sau chiar sub limitele sărăciei. Unele date statistice internaţionale (prezentate de către diverse organizaţii mondiale cum ar fi World Bank sau CIA – Departamentul populaţiei) şi prelucrate de către autor se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 1 **Unele ţări Europene în care populaţia trăieşte la sau sub limitele sărăciei**
(date pentru 2012)
(mil. locuitori)

Ţara	**World Bank**	**Anul**	**Sursa: CIA**	**Anul**
Belgia	N/I	N/I	15.2	2007
Bosnia/ Herţegovina	14	2007	18.6	2007
Bulgaria	10.6	2007	21.8	2008
Croaţia	11.1	2004	18	2009
Republica Cehă	N/I	N/I	9	2010
Danemarca	N/I	N/I	13.4	2011
Franţa	N/I	N/I	6.2	2004
Germania	N/I	N/I	15.5	2010

Grecia	N/I	N/I	20	2009
Ungaria	N/I	N/I	13.9	2010
Irlanda	N/I	N/I	5.5	2009
Kosovo	34.5	2009	30	2010
Macedonia	19	2006	30.9	2010
Moldova	21.9	2010	26.3	2009
Olanda	N/I	N/I	10.5	2005
Polonia	10.6	2008	17	2003
Portugalia	N/I	N/I	18	2006
România	13.8	2006	21.1	2010
Serbia	9.2	2010	8.8	2010
Slovacia	N/I	N/I	21	2002
Slovenia	N/I	N/I	12.3	2008
Spania	N/I	N/I	19.8	2005

***Notă**: N/I: Nu sunt informaţii. Pentru a avea o situaţie ceva mai completă acolo unde una din surse nu a oferit informaţii, am căutat altă sursă de date; de aceea apar două surse de informaţii.*

Informaţiile prezentate sunt orientative.

O asemenea situaţie îşi găseşte unele explicaţii în

special pentru ţările din fostul sistem comunist, unde majoritatea populaţiei trăise zeci de ani în condiţiile unui dezinteres total pentru munca ce ar fi trebuit s-o desfăşoare întrucât nu existau în mod real mijloacele de apreciere (în majoritate pentru cei care nu eru clienţii partidului comunist – n.n.) şi compensare a eforturilor iar toată activitatea era subvenţionată de stat.

Circula „în mod clandestin" după modelul secretului lui Polichinelle, o glumă care spunea:

„... noi ne facem că muncim, şi ei (Guvernul – n.n.) se fac că ne plătesc"!

Din acest punct de vedere există un element de similitudine cu semnarea acordului de către Administraţiei de la Casa Albă a reluării după 50 de ani a relaţiilor diplomatice şi economice cu Cuba.

Un asemenea acord care are mai mult o bază politică decât una economică îşi găseşte justificarea în ideea Administraţiei de la Washington de lichidare pe cât posibil a restului de economii considerate „de tip socialist".

Interesant şi totodată ca un fapt deosebit al protocolului internaţional privind vizitele la cel mai înalt nivel diplomatic, a fost şi primirea pe aeroportul din Havana a preşedintelui SUA, Barack Obama.

În mod normal aceasta primă vizită, după 50 de ani, a preşedintelui SUA ar fi trebuit să fie onorată prin prezenţa preşedintelui Cubanez, Răul Castro şi nu a unei delegaţii trimisă la aeroport condusă de ministrul de externe.

Sau opinia fostului preşedinte al Cubei, Fidel Castro (n.13 August 1926), care într-un scurt interviu dat televiziunii cubaneze, a dezapreciat în condiţiuni total ne diplomatice importanţa acestei vizite pentru Cuba.

Dacă cineva îşi va pune problema cine va fi în câştig din această nouă relaţie care nu este decât un joc politic, mai mult ca sigur că răspunsul va fi: *poporul cubanez* care va avea ceva de câştigat întrucât va aştepta ajutoare din

partea Statelor Unite iar din punctul de vedere al activităţii lor economice se va menţine aceeaşi concepţie cum a existat zeci de ani în toate ţările fostei lumi comuniste.

Mai mult ca sigur că va trebui să treacă mult timp (poate timpul câtorva generaţiin.n.), pentru a se ajunge la formarea unei aşa-zise conştiinţe bazată în special pe elemente cu caracter economic şi educaţional care să-i determine pe cubanezi să înveţe, să muncească şi să devină în adevăratul înţeles al cuvântului utili societăţii în care trăiesc.

În acest sens administraţiile guvernamentale ale diferitelor ţări europene vor trebuii şi ele să-şi modifice filosofia organizării financiar economice, referitoare la nevoile vieţii de zi cu zi ale populaţiilor lor. Asemenea politici şi „filosofii" vor fi posibile numai în măsura în care vor fi stabilite asemenea relaţii cu marile puteri economice.

Până la aplicarea unor asemenea măsuri birocratico-administrative, marea majoritate a populaţiilor ţărilor europene îşi va duce viaţa în continuare trăind de la o lună la alta şi luptându-se cu multiplele dificultăţi financiare.

După cum se poate vedea din tabelul alăturat chiar dacă datele statistice ale OECD-ului confirmă anumite creşteri pozitive ale pensiilor, cum ar fi de exemplu, de 107% (în Polonia), circa 120% (Portugalia) sau peste 200% (în Turcia) aceste cifre au un caracter relativ şi temporar mascând de fapt realitatea condiţiilor de viaţă a numărului mare al populaţiilor ce trăiesc în mare sărăcie.

Tabelul Nr. 2

Situaţia pensiilor (mari şi mici) ale populaţiei din unele ţări europene comparativ cu SUA

Date pentru perioada 1990 – 2007 (în %)

Ţara	Pensi mari	Pens i mici

Turcia	+ 202	
Portugalia	+ 119, 8	
Polonia	+ 107	
Italia	+ 38, 9	
Republica Cehă	+ 21, 8	
Grecia	+ 19, 1	
Germania	+ 17, 5	
SUA		— 1, 5
Belgia		— 2, 9
Suedia		— 6, 8
Irlanda		— 7, 7
Islanda		— 14, 7
Norvegia		— 16, 6
Luxemburg		— 19, 8
Olanda		— 29, 8

Sursa: OECD, date prezentate de către Washington Post.

7 Decembrie 2013, pg. A12

Din acest punct de vedere, ideea regelui Olandei de creare în viitor al unei *societăţi participative* pare a fi nu prea departe de utopia marxistă, care susţinea dezvoltarea unei aşa numite „conştiinţe de clasă” care să-l ajute pe

fiecare cetăţean să-şi asigure condiţiile unei vieţi mai bune, în urma unei revoluţii sociale.

Mai mult ca sigur că în multe dintre ţările membre ale UE se vor accentua diferitele manifestări ale unor acte anti-sociale, anti statele înainte ca fiecare persoană să-şi asigure mijloacele de existenţă – în mod onest şi printr-o reală participare a activităţii la viaţa social-economică a ţării respective.

Nu trebuie uitate sau neglijate efectele manifestării a celor 50 sau 70 de ani în care comunismul a distrus orice element al conştiinţei de muncă şi de onestitate cu toate că propaganda marxistă – leninistă cu profundul ei caracter utopic, susţinea crearea deja a unei asemenea conştiinţe superioare „de clasă”.

1.1. Uniunea Europeană în prezent şi necesităţile urgente pentru viitor

Analiştii geopolitici consideră că Uniunea Europeană pentru a supravieţui va avea nevoie într-un viitor nu prea îndepărtat de:

- noi reguli de conducere la nivelul întregii Uniuni.
- o conducere centralizată şi hotărâtă care să asigure menţinerea, refacerea şi consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu şi al fiecăreia dintre ţările membre.
- revizuirea cu o deosebită rigurozitate a întregii politici externe incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei ţări şi crearea unei reale cooperări şi al unui suport militar între toate ţările membre al UE şi în special cu NATO şi SUA.
- analizarea cu multă responsabilitate a solicitărilor altor ţări de a devenit membre ale UE.

Doar pe aceste căi se vor putea elimina multe dintre diferenţele ce există în prezent între diversele ţări europene şi totodată posibilitatea creării unui sistem de

apărare împotriva oricăror riscuri ale unor atacuri externe.

Ceea ce este deosebit de important pentru UE în ansamblu şi pentru fiecare dintre ţările membre este teritoriul ţării pe care fiecare dintre ele îl controlează.

Exemplul cel mai concludent în acest sens este oferit de Acordul Schengen stabilit din 1985 şi care îi dă Uniunii Europene puterea de a crea reguli de guvernare la nivelul general al UE în privinţa imigrărilor şi a trecerii diverselor persoane prin graniţele ţărilor membre, dar totodată Constituţiile fiecărei ţări confirmă faptul că fiecare ţară membră a UE are dreptul de a limita sau din contra de a acorda libera imigraţiei pentru persoanele care îndeplinesc condiţiile de imigrare în urma unor verificări prealabile.

De asemeni persoanele care sunt acceptate de a imigra într-o ţară au dreptul:

— De a se stabili în ţara aleasă pentru imigrare.

— Au drept de vot şi chiar

— Pot obţine dreptul de a ocupa un loc în aparatul politico-administrativ din oraşul, ţara şi chiar în Parlamentul European.

Cu atacul terorist ce a avut loc la 13 noiembrie 2015 în Franţa şi în special cu imensul flux de migranţi ce au ajuns în Europa, tratatul Schengen care se referă la eliminarea graniţelor între ţările membre ale acestui tratat se poate considera, cel puţin pentru o anumită perioadă de timp, ca fiind sub un mare semn de întrebare sau poate chiar anulat. Suedia şi-a introdus cu o notă de temporaritate verificările la graniţe, Slovenia, Ungaria, Bulgaria şi alte ţări şi-au ridicat garduri de sârmă ghimpată pentru a opri intrarea ilegală a migranţilor.

Atacul din Paris trebuie să fie un semnal important de alarmă pentru întreaga Europă, întrucât asemenea atacuri au continuat să aibă loc şi în alte ţări cum ar fi în Germania, în Italia, în Belgia, în Danemarca, în Anglia, în Spania şi în Grecia.

Actele criminale multinaţionale nu sunt fapte singulare ci dovedesc posibilitatea de manifestare reală a acţiunilor unor emigranţi din diferite ţări şi a grupărilor musulmane extremiste.

De asemenea nu trebuie uitat şi nici considerat ca un fapt minor decizia unora dintre Administraţiile guvernamentale ale unor ţări care afectează într-un mod negativ viaţa altor ţări membre ale UE.

Mă refer în mod special la ideea lansată şi aplicată de Germania şi mai exact de către Administraţia Merkel, fără consultarea prealabilă a celorlalte ţări membre ale UE de a accepta venirea şi răspândirea unor migranţi din diverse ţări în toate ţările membre ale UE.

Cum a fost posibil un asemenea „plan”? să inviţi sute de mii de oameni fără să ai aprobarea întregului popor şi mai mult decât atâta chiar să impui o asemenea politică altor ţări sub diverse pretexte cu caracter politic/” umanitar”.

După cum se poate vedea invazia migraţionistă a fost şi continuă în asemenea proporţii încât a speriat majoritatea ţărilor europene şi întreaga conducere a UE, în general şi chiar pe Cancelarul Angela Merkel şi întreaga ei Administraţie, în mod special.

După opinia ziariştilor de la *The Telegraph*, Cancelarul Germaniei, care ani de zile s-a dovedit a fi o susţinătoare puternică a asigurării viitorului Germaniei din punctul de vedere politico-economic se pare că şi-a provocat singură un act de sinucidere politică. Doamna Angela Merkel este în prezent sub o foarte serioasă cavalcadă critică din partea opoziţiei şi a unui mare număr al populaţiei germane.

La 13 martie 2016 populaţia germană din trei state unde locuiesc circa 1/5 din întreaga populaţie a Germaniei, a fost chemată la voturi; aceştia au lansat un mesagiu foarte serios la adresa Cancelarului Merkel care intenţionează să rămână la conducere în cel de al treilea

termen, spunându-i:

Închideţi porţile în faţa emigranţilor!

Marea majoritate a alegătorilor s-au referit în diverse interviuri la cei 1.3 milion de migranţi care au invadat Germania în anul 2015/2016.

În această perioadă de alegeri Partidul Democrat Creştin (CDU – de centru dreapta – n.n.), a înregistrat serioase pierderi în special în alegerile locale, unde s-a cerut un referendum asupra politicii pretins „umanitare" a d-nei Merkel.

După informaţiile prezentate de presa germană[19], în Baden-Württemberg, de exemplu, partidul CDU a pierdut 27% din suporteri, ceea ce a fost considerat ca un record negativ pentru acest partid. O situaţie similară de pierdere a suporterilor s-a remarcat şi în statele: Rhineland-Palatinate şi Saxony-Anhalt

În acelaşi timp partidul de opoziţie *Alternativa pentru Germania* (AfD), a câştigat o şi mai mare popularitate înregistrând în anumite state peste 24% dintre votanţi, cum a fost de exemplu în Saxony-Anhalt (din fosta Germanie de Este), unde sentimentul anti-migranţi este considerat ca fiind deosebit de ridicat şi în Baden

Wuerttemberg unde au câştigat peste 15% dintre suporteri.

Îngrijorarea Cancelarului Merkel, privind politica faţă de migranţi, chiar dacă a dus în ultima vreme la o schimbare de ton în această privinţă, şi în cursa electorală de la 12 martie unde s-a referit la planul de reducere a numărului de migranţi în Germania, mai mult ca sigur că nu va duce şi la schimbarea politicii cancelarului (cel puţin în mod oficial – n.n.), aşa după cum s-a exprimat Prof. Dr. Jürgen W. Falter (de la Institutul de Ştiinţe Politice).

---

19 Deutsche Presse-Agentur (DPA), 13 martie 2016

Dilema Germaniei este dilema Europei

Dilema Germaniei şi cea la nivelul conducerii UE privind fluxul migranţilor continuă să fie atât de mare încât la Bruxelles, la 29 noiembrie 2015, conducerea UE a decis să propună Turciei ca în schimbul preocupării de a opri fluxul de migranţi şi refugiaţi spre Europe (care a ajuns să fie în competiţie cu volumul fluxului ce a avut loc în urma celui de al Doilea Război Mondial – n.n.), Turcia va primi 3.2 miliarde dolari.

Ulterior atât Germania cât şi conducerea UE a decis să acorde Turciei o suplimentare financiară care s-a ridicat la 6.8 miliarde dolari pentru a accepta returnarea migranţilor din Grecia şi din alte ţări europen în Turcia.

Înţelegerea dintre Uniunea Europeană şi Turcia cuprinde 9 puncte esenţiale:

1. Toţi migranţii care au trecut din Turcia în Grecia după 20 Martie 2016, vor trebuii trimişi înapoi în Turcia.

2. Pentru fiecare Sirian întors în Turcia din insulele greceşti. un alt sirian va fi relocat în Turcia.

3. Turcia va lua toate măsuri necesare de a prevenit deschiderea de noi drumuri pe mare sau pe uscat pentru migranţii ce pleacă din Turcia spre U.E.

4. Odată ce punctele de trecere neoficiale între Turcia şi U.E. s-au încheiat sau au fost reduse în mod substanţial, un sistem de admitere umanitară voluntară va fi activat.

5. Îndeplinirea programului de *Liberalizare a vizelor rutiere* va fi accelerat în vederea ridicării cerinţelor de viză pentru cetăţenii turci (cel târziu până la sfârşitul lunii iunie în 2016).

Turcia va lua toate măsurile necesare pentru a îndeplini cerinţele rămase.

6. U.E. va fi, în strânsă colaborare cu Turcia, grăbind viteza de plată alocată iniţial 3.42 miliarde dolari în cadrul sprijinului pentru refugiaţii din Turcia.

Odată ce aceste resurse vor fi pe cale să fie utilizate în mod integral, E.U. se va ocupa de atragerea de mai multe fonduri până la sfârşitul anului 2018.

7. U.E. şi Turcia trebuie să sprijine activitatea în curs de desfăşurare privind modernizarea vamală a Uniunii.

8. Procedura de aderare (la U.E. – n.n.), va fi re-energizată, prin capitolul 33

care urmează să fie deschis în timpul preşedinţiei olandeze a

Consiliului Uniunii Europene şi a lucrărilor de pregătire pentru deschiderea altor capitole ce se vor desfăşura într-un ritm mai rapid.

9. U.E. şi Turcia vor trebuii să coopereze în vederea îmbunătăţirii condiţiilor umanitare din interiorul Siriei

(Sursa: Prelucrat de autor după informaţii ale: Europa.eu, United Nations

High Commissioner for Refugees, 2015)

Într-un mod similar se desfăşoară şi politica UE faţă de migraţia din Africa.

Uniunea Europeană a decis şi a anunţat la 16 decembrie 2015 acordarea unui fond de 2 miliarde dolari pentru eliminarea migraţiei ilegale din Africa către Europa. Prima tranşă de 325 milioane dolari a fost destinată unui proiect care se referă la:

- creşterea numărului locurilor de muncă pentru emigranţii africani din diverse ţări.
- combaterea traficului de fiinţe umane în locuri, cum ar fi Etiopia şi Somalia.

Atenţia cea mai mare a conducerii UE se referă la cei aproape 800.000 de sirieni şi irakieni care au ajuns în Europa prin Grecia.

Totodată există confruntarea cu cei peste 130.000 migranţi din Africa Sahariană care au traversat Marea Mediterană (în 2015) şi care au pornit în căutarea unui azil

în Europa. După informaţii prezentate de către Organizaţia Internaţională pentru Migraţie, acest număr a ajuns la dublu faţă de numărul migranţilor africani din 2014 (când fusese de circa 70.000 de persoane).

Emigranţii au plecat din ţările lor natale fiind împinşi de sărăcia existentă şi de multiplele oportunităţi de care aflaseră că existau în diverse ţări din Europa. Cei mai mulţi dintre aceştia erau din Libia de unde coasta Mediteraneeană era foarte puţin controlată încă din 2011, după ce a fost alungat guvernul condus de Moammar Gaddafi.

Harta E **Migraţia populaţiei din Africa**

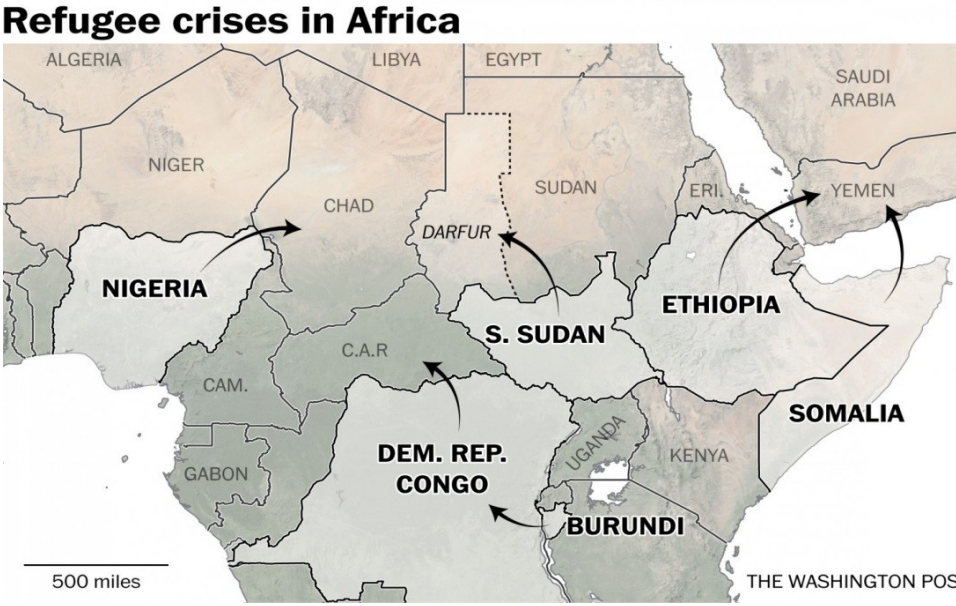

Sursa: ONU 2015 şi Washingtonpost.com/blogs/worldviews.

În ultimele luni peste 43.000 de sudanezi din Sudul Sudanului au fugit în Darfur (una din ţările cele mai periculoase ale secolul 21 din punctul de vedere al crizei umanitare – unde peste 300.000 de oameni au fost omorâţi din 2003 până în 2016).

În cele mai multe ţări din Africa, violenţele şi insecuritatea vieţii au devenit atât de grave încât un număr foarte mare de famili şi-au căutat refugiul în alte ţări.

Numai în 2015, de exemplu, peste 100.000 de etiopieni folosindu-se de bărci au fugit în Yemen, care este considerată de asemeni ca fiind una dintre ţările cele mai periculoase din lume. De asemeni peste 5.000 de cetăţeni congolezi care s-au luptat cu grupurile teoriste, şi-au găsit refugiul în Republica Centrală Africană (**C.A.R**), iar peste 10.000 de burgundieni şi-au părăsit ţara şi au fugit în Congo.

Zeci de mii d nigerieni vrând să scape de actele violente create de grupul islamic Boko Haram au fugit în Ciad.

Cu toate eforturile financiare acordate de UE pentru a opri migraţia, din Africa, s-ar putea ca această avalanşa africană în mişcarea ei spre Europa să nu poată fi oprită într-un timp scurt şi nici cu cele 2 miliarde de dolari alocate pentru asemenea programe.

Ceea ce ar trebui rezolvat este ca în ţările africane de unde pornesc migranţii să se schimbe condiţiile care determină asemenea migraţii.

În **Eritreia**, care este una dintre ţările din care pleacă un număr mare de migranţi cauza acestei mutaţii în masă se datorează acţiunilor represive guvernamentale şi impuse prin forţa militară care este sub controlul guvernului.

Sursa: Foto ONU 2015

Din informaţiile prezentate de către ONU în primele luni ale anului 2016, Eritreia era şi continuă să fie una dintre ţările cele mai puţin dezvoltate din lume, cu o secetă continuă şi imposibilitatea cultivării produselor destinate hranei. Această ţară nu are o constituţie, un sistem juridic şi legislativ, nu are un sistem electoral şi o presă liberă; totul este controlat de un guvern corupt.

Înaltul Comisar pentru Refugiaţi din cadrul ONU, confirmă că numărul total al azilanţilor şi refugiaţilor din Eritreia a fost de 444.091 persoane, adică 12% din totalul populaţiei acestei ţări (care din informaţii ne oficiale este de circa 3.6 milioane locuitori, iar din surse ce sunt considerate ca fiind mai oficiale, se estimează că este între 6 şi 7 milioane – n.n.).

În primele opt luni ale anului 2015 peste 30.000 de

persoane au reuşit să fugă din ţară prin Libia şi folosindu-se de bărci care sunt supra încărcate, au fugit spre Italia. Numai în primele trei luni ale anului 2016, circa 5.000 de eritreini şi-au părăsit ţara.

ONU a confirmat în luna aprilie 2016 că în 2015, 24.7% dintre eritreini au ajuns în Italia traversând Marea Mediterană, fiind numărul cel mai mare al unor persoane ce au fugit dintr-o singură ţară de origine.

În felul acesta fugarii au reuşit să scape de tot felul de arestări total arbitrare, torturi, dispariţii de persoane, persecuţii etnice şi religioase, abuzuri sexuale şi crime.

În **Somalia**, migraţia este de asemeni provocată de frica grupării teroriste al-Shabab şi a luptelor deosebit de brutale dintre diferitele clanuri.

Eforturile de supravieţuire a familiilor muncitorilor somalezi care au plecat în Anglia, de exemplu, pentru a muncii au fost analizate şi prezentate într-un raport al Oxfam, arată că aceşti muncitori au trimis acasă pentru nevoile familiilor lor, în anul 2011, circa 3.2 miliarde dolari.

La nivel global aceste sume se ridică la sute de miliarde dolari[20].

După cum se poate vedea din graficul alăturat estimările privind trimiterile spre Somalia din diverse ţări unde sunt angajaţi muncitorii somalezi sunt foarte mari dar trebuie ţinut seama de numărul de ani în care s-au acumulat aceste sume şi de numărul mare de muncitori care de fapt sunt plătiţi cu salarii infime pentru muncile necalificate la care sunt angajaţi.

---

20 https://www.theguardian.com/global-development/datablog/2013/aug/09/remittances-britain-data și http://siteresources.worldbank.org/INTPROSPECTS/Resources/334934-1288990760745/MigrationDevelopmentBrief19.pdf

Graficul XXXXX

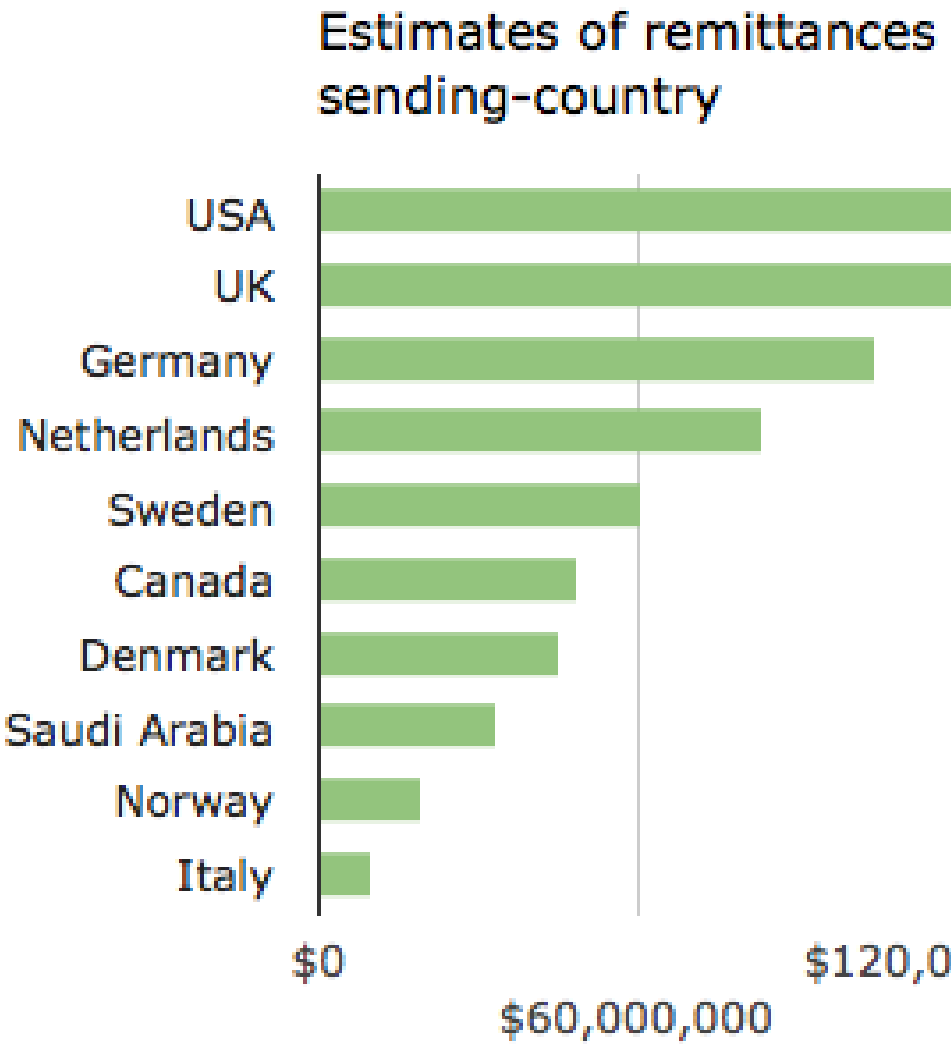

Sursa: Oxfam 2013, sumele indicate din liniile colorate, sunt în dolari SUA

*

Principala problemă care se discută cu foarte mare atenţie la nivelul conducerii UE este aceea de închidere a graniţelor sau de menţinere deschise numai a celor între ţările membre ale semnatarilor Acordului Schengen.

Vechea idee a creatorilor UE a căror valori au fost exprimate în idei deosebit de frumoase de către cei ce sperau într-o Uniune perfectă, nu ar trebui să fie uitate cu toată presiunea ce se impune de către populaţiile diverselor ţări conducerii Uniunii Europene

Dacă Uniunea Europeană va decide să închidă graniţele tuturor naţiunilor membre ăla UE, se va afecta într-un mod deosebit de simţitor pe de o parte, libera circulaţie şi pe de altă parte toate legăturile social-economice şi politice ce au loc între ţările Europene.

Unul dintre experţii în probleme de emigraţie, Matthieu Tardis, de la institutul

Francez de Relaţii Internaţionale, într-un interviu pe care l-a dat Asociaţiei Franceză de Presă, spunea:

„Acordul Schengen este unul care provoacă mari riscuri întrucât fiecare stat acţionează în problema mişcării libere a populaţiei într-un mod deosebit de naţional, bazat pe opinia publică din ţara respectivă”.

După cum se poate vedea, graniţele deschise crează multiple probleme. Acordul Schengen permite considerarea Europei ca o singură piaţă prin reducerea costurilor diferitelor bunuri, prin extinderea turismului internaţional creând totodată o unitate a Europei.

Politicienii din diverse ţări vor trebuii să convingă prin fapte reale şi nu prin formule propagandistice, populaţiile ţărilor respective, că menţinerea graniţelor deschise poate continua să fie eficientă în ciuda diverselor conflicte dintre migranţii musulmani (printre care se găsesc infiltraţi şi teroriştii diverselor grupuri jihadiste – n.n.) şi poliţiile sau populaţiile din ţările terorizate de

actele criminale ale teroriştilor sau a tinerilor migranţi care nu cunosc sau nu se pot adapta la principiile unei vieţi civilizate şi a respectului faţă de persoanele de sex opus.

Oprirea unor asemenea violenţe vor fi posibile numai prin (re) întărirea legislaţiei şi penalizărilor ce vor trebuii aplicate împotriva oricăror acte criminale.

(Pentru cei interesaţi sugerez consultarea sait-ului: (https://www.youtube.com/embed/qu-ilNuaM00? feature = playerdetailpage), unde sunt prezentate diverse imagini din Franţa şi alte ţări.

Opinii pro şi contra

Instaurarea verificărilor la graniţe, aplicate de multe dintre ţările membre ale UE înseamnă reîntoarcerea la diversele acţiuni ce au funcţionat înainte de instaurarea liberei circulaţii şi vor forţa mii de persoane să se relocheze.

De exemplu un spaniol care trăieşte şi munceşte în Belgia, potenţial va fi obligat să-şi schimbe cetăţenia, să obţină o viză de şedere în Belgia sau să se mute înapoi în Spania.

Îşi poate imagina cineva ce probleme ridică o asemenea problemă la nivelul a mii de europeni cetăţeni ai diverselor ţări şi care se găsec în prezent în alte ţări decât în cele de origine?

Asemenea situaţii trebuie adăugate la marea problemă a migraţiei a sute de mii de persoane din care cea mai mare parte nu posedă niciun fel de documente de identitate şi singurul lucru pe care îl pot spune este acela că sunt dintr-o anumită ţară fără să spună în mod cinstit care este ţara de origine.

În această situaţie trebuie incluşi şi cei care fac parte din diverse organizaţii teroriste din Orientul Mijlociu sau din Africa de Nord şi pe care este foarte greu să-i identifici cu exactitate din ce ţară provin.

Această problemă a fluxului imens de migranţi este

considerată în cadrul UE ca fiind problema actuală (şi poate şi de viitor – n.n.), cea mai fierbinte.

După opinia lui Josef Janning (n.1956), director al Consiliului European pentru Relaţii Străine (cu sediul la Berlin), precum şi a altor analişti germani şi din alte ţări, Cancelarul Merkel, după ce ani de zile a acţionat în privinţa migranţilor într-un mod total impulsiv fără să ţină seama de riscurile pe care le provoacă această masă imensă de străini care au invadat Germania şi sub influenţa Germaniei au invadat şi alte ţări, astăzi, în sfârşit înţelegând pericolul pe care îl reprezintă invazia musulmană a Europei încearcă pe diverse căi să-şi pondereze adversitatea referitoare la această enormă problemă a migraţiei musulmane şi pentru menţinerea unui tonus politic cât mai pozitiv, afirmă:

„… frica nu poate fi un ghid pentru acţiunile politice.

Nu am spus că va fi simplu… dar (şi pentru a nu-şi rupe craca de sub picioare, din punct de vedere politic – n.n.), afirma Angela Merkel:

…sunt încă convinsă, că noi putem să facem…

…acesta este un test istoric în epoca globalizării”.

În acelaşi timp atacurile teroriste ce au avut loc în ultima săptămână a lunii iulie 2016 în München[21], soldat cu 10 morţi şi mai mulţi răniţi sau în centrul comercial din Bremen[22] au determinat o acţiune amplă a poliţiei germane care a efectuat un raid la moscheea din oraşul Hildesheim[23] şi la câteva din locuinţele unor membrii ai

---

21 München - capitala landului Bavaria ; al treilea oraș ca mărime din Germania, după Berlin și Hamburg, cu o populație de 1.500.560 locuitori (conform recensământului din luna mai 2015); situate pe râul Isar.

22 Bremen - unul din cele trei state-oraș cu statut de land federal (alături de Berlin și Hamburg). Populația în baza rensământului din 2011 este de circa 661,270 locuitori.

23 Hildesheim - unul dintre cele mai vechi orașe din nordul estul Germaniei. Populația orașului: 99,390 conform recensământului din 2013.

comunităţii islamice din acest oară care se ocupau cu difuzarea unor manifeste propagandistice islamice.

În prezent se poate remarca manifestarea unui conflict puternic între ţările vecine membre ale UE, în privinţa acceptării sau nu a migranţilor.

Puternicul sentiment anti-migraţionist creşte de la o zi la alta şi D-na Merkel se găseşte în situaţia de aşi pierde încrederea populaţiei germane şi colaborarea ţărilor prietene din cadrul UE încercând în acelaşi timp să respecte „obligaţia" constituţională de a menţine şi proteja securitatea populaţiei germane, concomitent cu reducerea la maximum a numărului migranţilor intraţi în Germania.

O altă cale prin care se încearcă reducerea substanţială a numărului de migranţi veniţi în Germania este cel de acceptare voluntară de întoarcere în ţările de origine prin acordarea de către guvernul german a unei sume de 6.540 dolari

(echivalent a 6.000 euro) pentru o investiţie într-un loc de muncă (de exemplu pentru deschiderea unei băcănii) în ţara de origine şi un bilet de gratuit de avion.

Unii dintre migranţi au acceptat această formă de „ajutor" (circa 100 de persoane din Irak), dar alţii se lasă convinşi mult mai greu şi spun că după ce şi-au cheltuit toţi banii pe care îi aveau în ţara de origine, pentru a veni în Europa *unde au fost invitaţi*, doresc să rămână în Germania şi să moară în această ţară.

Cât de reale şi demne de luat în considerare pot fi asemenea afirmaţii este foarte greu de apreciat!

Conducerea UE în general şi Preşedintele Donald Tusk, în mod special, speră că pe această cale se va putea produce o reducere substanţială a fluxului acestei invazii spre Europa.

Totodată se speră că se va putea limita pătrunderea printre migranţi a luptătorilor grupărilor terorist jihadiste a ISIS, care au provocat enorma crimă ce a avut loc la Paris la mijlocul lunii noiembrie 2015 şi celelalte care s-au

petrecut în alte ţări, inclusiv cele mai recente din Belgia şi Turcia (la Istanbul).

Informaţiile prezentate de mass-media internaţională confirmă că cele mai recente acţiuni ale grupărilor teroriste ISIS au fost cele legate de prinderea la 3 iunie 2016, a trei sirieni care au intrat în Germania odată cu grupurile de migranţi şi aveau ca planuri provocarea unor atacuri în oraşul Düsseldorf şi folosirea unor sinucigaşi cu veste cu bombe, folosirea unor arme de foc şi explozivi care erau pregătite pentru omorârea unui număr mare de persoane, după ce urmau să ia legătura cu membrii sleeper cells care există în Germania.

Cei trei arestaţi urmau să se depiseze în zonele din Nordul Rhine-Westphalia, Brandenburg şi Baden Württemberg.

Toate aceste informaţii au fost obţinute de către poliţia germană prin intermediul unui alt luptător islamist şi care a ajuns în Germania prin Turcia în luna Mai 2014.

Numai printr-o permanentă colaborare între poliţia Turcă şi a celorlalte poliţii din alte ţări s-ar putea cât de cât să se mai reducă unele dintre acţiunile grupurilor extremist islamist jihadiste.

În ultimii ani principala problemă ce s-a discutat de către conducerea UE cu Preşedintele Turciei şi cu Administraţia de la Istanbul este în ce măsură această Administraţie are posibilitatea să coordoneze patrularea graniţei sale maritime pe unde refugiaţii caută să ajungă în Europa.

Martin Schultz (n.1955), Preşedintele Parlamentului UE afirma la şedinţa din 29 noiembrie 2015, ca guvernul Turciei trebuie să-şi asigure posibilitatea de a lupta cu contrabandiştii şi cu reţeaua de traficanţii care favorează acest flux continuă de migranţi.

Preşedintele Franţei a afirmat că suma de 3.2 miliarde dolari care trebuie acordată Turciei trebuie să fie eşalonată într-un mod progresiv în funcţie de rezultatele

obţinut în acest proces care va fi monitorizate pas cu pas.

De asemeni, ca parte a acestui contract, Turcia, va putea obţine viza de intrare în Uniunea Europeană.

Ceea ce este pentru moment un fapt ce reţine atenţia tuturor membrilor UE este aceea că Franţa prin numărul mare de migranţi din ţările islamice este într-un mare pericol al unei rapide islamizări iar preşedintele Franţei a afirmat că *„francezii trebuie să se obişnuiască cu această problemă”.*

Este un mare semn de întrebare pe care şi l-au pus mulţi analişti politici referitor la pasivitatea franceză când acest popor a fost capabil de acţiuni revoluţionare de mare talie şi de o puternică fraternitate în timpul celui de al Doilea Război mondial.

Unde sunt toate aceste sentimente patriotice ale poporului francez, împotriva unui enorm pericol al musulmanizării ţări?

Urmărind situaţia acţiunilor întreprinse de alte ţări membre ale UE contra fenomenului invaziei musulmane şi a pericolului islamizării, merită discutate asemenea poziţii şi planuri propuse de diferite ţări.

De exemplu în Olanda partidul olandez de extremă dreapta (PW[24], condus de xenofobul Geert Wilders), care se află în fruntea sondajelor de opinie înaintea alegerilor generale ce vor avea loc în luna martie 2017, a propus închiderea tuturor moschelelor şi interzicerea Coranului.

Conform unor informaţii ale mass-mediei internaţionale[25], acest partid a publicat un program electoral pe perioada 2017 – 2021, intitulat *„Olanda este*

---

24 PVV (în olandeză:Partij voor de Vrijheid) - Partidul pentru liberrtate; pentru ceui interesați
de viața și activitatea lui Geert Wilders, sugerez consultarea sit-ului din internet despre
acesta.

25 Dutch News.nl din13 Sept.2016 și
https://en.wikipedia.org/wiki/Geert_Wilders

din nou a noastră”, în care figurează 11 puncte prioritare, majoritatea dintre ele centrându-se pe aspectele „de-islamizării” ţării.

Printre punctele acestui programu electoral, se prevede:

— Arestarea preventivă a musulmanilor radicali.

— Retragerea imediată a dublei cetăţenii a musulmanilor radicalizaţi.

— Expulzarea delincvenţilor şi

— Interzicerea întoarcerii în Olanda a combatanţilor care au călătorit în Siria pentru a se alătura grupărilor teroriste ce aparţin de Stat Islamic (ŞI).

— Anularea oricăror forme de ajutorare a migranţilor musulmani radicalizaţi.

— Închiderea imediată a frontierelor

Spuneam că asemenea soluţii ar trebui discutate la nivelul factorilor decizionali ai Administraţiilor guvernamentale din ţările membre ale UE şi în raport de statutul fiecărui caz în parte să se decidă care dintre punctele unui asemenea program sau unele similare ar putea fi aplicate în mod specific în fiecare ţară membră a UE.

*

Ceea ce este de asemeni important este de a se stabili dacă anumite ţări care geografic aparţin de Europa şi de alte zone geografice să fie sau nu acceptate în cadrul Uniunii Europene.

Mă refer în mod special la ţări cum ar fi Rusia sau Turcia şi care au un dublu statut geografic, aparţinând de Europa sau de Orientul Mijlociu (cum este de exemplu cazul Turciei) sau Rusia care aparţine în parte de Europa şi în parte de Asia.

La o asemenea situaţie se referea şi scriitorul Feodor

Mihailovici Dostoievski[26]
care afirma:

„... pentru ruşi este scumpă fiecare piatră din Europa.

Noi, ruşii, avem două patrii – Rusia şi Europa”.

Cu toate că asemenea idei ar trebui să ţină seama de faptul că niciodată comunitatea rusă nu ar trebui ruptă de civilizaţia europeană (deoarece ambele sunt „copiii antichităţii indo-europene şi ai renaşterii creştine a omenirii”), dacă ne gândim însă la politicile duse de Rusia în ultimul secol faţă de Europa, sunt convins că majoritatea ţărilor din Europa Occidentală ar avea multiple opinii contrarii pentru a nu mai vorbi de ţările care au fost zeci de ani sub ocupaţia rusească şi cărora li s-au furat pur şi simplu averi nelimitate din subsolurile şi de pe solul acestor ţări.

Pe asemenea considerente de natură istorică şi în special economică se bazează mai mult ca sigur şi politica preşedintelui Vladimir Putin de a pătrunde cât mai adânc şi pe o arie cât mai largă în Europa, căutând să-şi (re) cucerească în mod gratuit resursele bogăţiilor ţărilor europene.

Stabilirea unor condiţii speciale pentru această categorie de ţări este foarte importantă cu atât mai mult cu cât populaţiile acestor ţări sunt creştini, cum este în cea mai mare proporţie populaţia Europei şi în parte musulmani cum sunt cei din Orientul Mijlociu şi din Asia.

Ori conform Constituţiei actuale a Uniunii Europene cetăţenii unor ţări Europene au dreptul de a devenit cetăţeni legali ai Uniunii Europene chiar dacă sunt de credinţă islamică şi dacă în loc de recunoaşterea profetului Iisus consideră că „singurul şi realul” profet este numai Mahomed (despre acest subiect vom discuta mai pe larg în

---

26 Vezi Notele autorului pentru partea I-a (13) despre Feodor Mihailovici Dostoievski

alt capitol).

Din acest punct de vedere poate ar trebui revăzută Constituţia UE şi adaptată la condiţiile ACTUALE specifice cu care se confruntă majoritatea ţărilor din UE, din punctul de vedere organizatoric, ai drepturilor şi obligaţiilor fiecărei ţări membre şi bine înţeles al politicii referitoare la migraţia populaţiilor ţărilor din afara uniunii.

Desigur, merită reţinută şi opinia lui Winston Churchill care în 1948 la Congresul Europei afirma referitor la viitorul Europei:

„... Sperăm să vedem o Europă unde oamenii din fiecare ţară europeană – n.n.) vor gândi că sunt europeni şi că aparţin locului unde s-au născut şi... oriunde se vor duce în acest teritoriu... într-adevăr vor simţi

„Că sunt acasă!”...”[27]

De fapt discursul lui Winston Churchill se referea la europenii care trăiau pe acest continent de mii de ani, care aveau un grad de civilizaţie şi cultură pe care au ştiut s-o păstreze şi s-o extindă şi care se manifesta printr-un respect pentru cultura şi istoria popoarelor ţărilor europene şi din alte colţuri ale lumii.

O asemenea afirmaţie este cea care ar trebui să constituie criteriul stabilirii credibilităţii fiecărui imigrant venit din afara Europei şi pentru care ţara care i-a primit să devină ţara lor pe care s-o ajute să se dezvolte, s-o apere cu propria viaţă şi nicidecum s-o distrugă prin acte criminale sau prin omorârea oamenilor urmată apoi de sinucidere în urma îndoctrinării cu poveştile cu cele 72 de virgine pe care le vor întâlni în rai după ce vor muri.

Jean Monnet,[28] arhitectul concepţiei şi părintele

---

27 Byatt, A.S. - What Is a European?, în: The New York Times Magazine, 31 October, 2002

28 Jean Monnet (1888-1979), cu numele complet: Jean Omer Marie Gabriel Monnet, politician

fondator al Uniunii Europene spunea:

„... noi nu creăm o coaliţie între state, ci o uniune între oameni”[29]

La fel ca şi Jean Monnet, cancelarul Germaniei Federale Konrad Adenaue (n.1876-d.1967) şi mai târziu Jacques Delors[30] (Preşedintele Comisiei Europene între 1985 – 1995), au văzut în Uniunea Europeană o imagine mult mai înaltă.

Concepţia lor vizionară şi strategia lor era de a se folosi treptat toate succesele tehnice şi economice ale fiecărei ţări de către toţi membrii UE în interesul popoarelor ţărilor membre şi din restul lumii.

Din acest punct de vedere este importantă şi ideea lansată la 25 februarie 2015 de către preşedintele României, Klaus Jahannis, care în Aula Magna a Universităţii de Stat din Chişinău afirma:

„... Modelul de cooperare Bucureşti-Chişinău este atât de inedit în istoria europeană, încât sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, oamenii de pe cele două maluri ale Prutului se vor regăsi nu numai în uniune, ci şi în comuniune, iar experienţa lor va deveni parte a patrimoniului european”.

Valoarea unui asemenea discurs îşi va putea dovedi realitatea şi viabilitatea dacă se vor face paşi serioşi şi convingători în această direcţie şi nu va rămâne la nivelul lansării numai a unei formule propagandistice.

1.2. Perspectiva evoluţiei unora dintre membri Ununii Europene

---

francez, economist și diplomat

29 Din cuvântarea ținută la Washington D.C., 30 Aprilie 1952

30 Jacques Delors (1925 -), economist, politician francez

Aşa cum am mai amintit după 1990, când a avut loc căderea comunismului în Europa, a avut loc şi unificarea celor două Germanii (RDG şi RFG) prin tratatul cunoscut sub numele de *„Tratatul doi plus patru”*[31].

Interesantă a fost evoluţia Germaniei căruia imediat după cel de-al Doilea Război Mondial i s-a interzis prin acordul celor patru puteri să aibă o armată organizată, şi timp de 5 ani nu au avut dreptul de a face parte din ONU (cum a fost şi cazul României şi al Japoniei).

Ani de zile singurul element de ordine a fost numai o poliţie care trebuia să-şi exercite activitatea pentru păstrarea ordinii şi securităţii populaţiei germane.

Atributele de apărare externă reveneau trupelor de ocupaţie. Aceste trupe, au putut salva Berlinul de Vest în timpul blocadei sovietice.

Treptat printr-o perseverenţă deosebită, specifică acestei naţiuni, au reuşit să-şi recapete dreptul de a avea o mică formaţie a unei armate de graniţă care practic nu impresiona pe nimeni şi uneori nici pe cei din RDG care reuşeau să fugă peste graniţă şi să ajungă în RFG.

Au trecut peste 60 de ani şi Germania în prezent se manifestă cu o armată bine organizată şi care a avut un rol deosebit în cadrul NATO prin trimiterea de forţe pentru menţinerea păcii şi pentru a asigura stabilitatea în Balcani. De asemeni Germania a trimis o parte din trupele sale în Afghanistan ca parte a efortului NATO în asigurarea securităţii în această ţară după eliminarea talibanilor.

Alte exemple grăitoare sunt cele remarcate de unii analişti economişti care confirmă ideea după care Germania, (cu sprijinul finanţelor americane acordat ani de zile – n.n.) şi-a continuă drumul său economic printr-o reală dezvoltare şi un excedent al balanţei financiare naţionale.

Germania este în prezent singura ţară europeană

---

31 Vezi Notele autorului pentru partea I-a (18) despre semnatarii Tratatului doi plus patru

care încă din anul 2010, de exemplu, a avut:

— O rată de creştere economică în medie de plus 3.5%.

— PNB era reprezentat de circa 2, 9 miliarde dolari.

— O datorie de circa 2, 4 miliarde dolari

— Balanţa comerţului exterior are un caracter pozitiv (ceea ce înseamnă mai multe exporturi decât importuri în special de la partenerii europeni la partenerii europeni din zona euro)

În valoare de peste 180 miliarde dolari care se exprimă prin 40 de cenţi import la fiecare euro de produse exportate.

La toate aceste se poate adăuga şi faptul că Administraţia actuală a Germaniei urmăreşte cu multă atenţie efectul asigurării unui minim al salariului de 8.50 Euro/oră ($10, 60), ceea ce se reflectă în creşterea cererii interne pentru diferite produse alimentare, bunuri de consum şi servicii.

În aceeaşi măsură Germania este atentă la problemele legate de investiţii.

Economişti germani consideră că prin corectitudinea stabilirii investiţiilor se poate asigura prosperitatea viitoare a ţării, în special când este vorba de cheltuirea banilor obţinuţi de la plătitorii de taxe. Cu alte cuvinte există o grijă deosebită pentru investiţiile efectuate de investitorii particulari şi de către cei ce răspund de investiţiile din sectorul public.

În paralel cu toate preocupările şi grija pentru dezvoltarea economică, (prin reducerea taxelor, creşterea salariului mediu orar, asigurarea cheltuielilor necesare apărării şi menţinerea în condiţiuni optime a infrastructurii), Germania ca şi alte ţări se confruntă cu marea problemă a scăderii numărului forţei de muncă activă prin îmbătrânirea societăţii pe ansamblu şi deci şi a

forţei de muncă ajunsă într-o mare proporţie la stadiul de pensionare.

Rezolvarea acestei probleme este posibilă numai printr-o disciplină fiscală riguroasă, prin acumularea de resurse în vederea asigurării fondurilor necesare pentru suportul pensiilor populaţiei în vârstă.

Din toate cele de mai sus, cred că merită reţinut „modelul German" al dezvoltării economice al unei politici fiscale corecte şi adecvată nevoilor ţării şi a întregii economii a UE ţinându-se cont de necesitatea asigurării unei stabilităţi a zonei euro precum şi asigurarea consolidării şi competitivităţii întregii Europe în relaţiile cu diverşi parteneri la nivel global.

Un factor esenţial care de fapt dovedeşte diferenţa dintre politica economică aplicată în Germania faţă de alte ţări membre ale UE, este politica aplicată în relaţia dintre întreprinderi şi salariaţi.

După opinia unor specialişti în problemele muncii şi organizării ei în foarte multe ţări se manifestă un fenomen al ostilităţii între conducerea întreprinderilor şi salariaţi în loc să existe o concordanţă şi o cooperare între aceştia.

În Germania chiar dacă este vorba de o întreprindere cu numai câţiva salariaţi, aceştia îşi aleg un aşa numit *consiliu consultativ* format din câţiva salariaţi şi câţiva membrii ai conducerii. Acest consiliu are periodic şedinţe comune în care se discută şi se rezolvă diversele solicitări ale muncitorilor şi se negociază asupra condiţiilor de muncă şi diverselor aspecte ale remunerării muncii.

Sistemul – de tip socialist (practicat în fosta RDG), şi unde se numeau *organizaţii sindicale*, a fost introdus şi în actualul sistem capitalist al Germaniei, numai că i s-a schimbat titulatura (şi poate şi puterea de acţiune (?) – n.n.)

În bordul directorilor îşi expun punctul de vedere şi reprezentanţii muncitorilor, referindu-se la condiţiile de muncă, salarizări şi susţinerea unor drepturi legale.

De asemeni din cele menţionate cred că s-ar putea desprinde o concluzie care ar putea fi folosită şi de alte ţări în vederea asigurării dezvoltării proprii şi participarea ca parteneri cu drepturi şi obligaţii similare cu ţările dezvoltate din punctul de vedere economic.

După unele informaţii cu caracter economic rezultă că excedentul balanţei provenit din veniturile obţinute din activitatea de comerţ exterior şi din investiţii deosebit de bine stabilite a permis creşterea acestui excedent cu peste 18% în luna septembrie 2014, comparativ cu anii anteriori şi comparativ cu rezultatele obţinute de alte ţări din UE.[32]

Referitor la evoluţia pozitivă a PNB în economia germană se poate remarca prin graficul alăturat cum a fostul trendul acestui indicator, care dovedeşte a continuă creştere din 2005 până în 2008 şi apoi după o perioadă scurtă de căder în 2009, o revenire ascensională în perioada 2010 până în 2012.

Graficul 1

Evoluţia trimestrială a PNB în economia germană

2005 – 2012

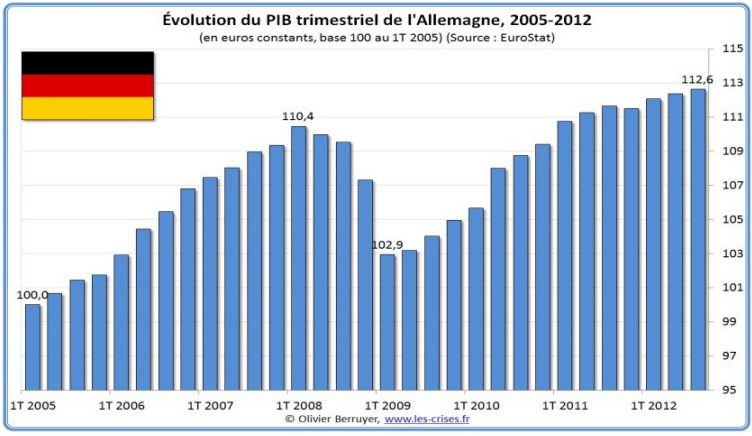

32 Vezi Notele autorului pentru partea I-a (19) despre excedentul de cont al Zonei euro

Unele date statistice oficiale confirmă că în timp ce în economia germană acest indicator a crescut în mod continuu în perioada 2000 – 2013 de la 5, 4 la 7%, în economia Italiei acelaşi indicator a scăzut de la 2% cât a fost în 2000 la – 0.7%, iar în economia Franţei, la fel a scăzut de la limita 0 la – 2.2%, iar în economia Spaniei s-a remarcat mai întâi o scădere de la 1% la – 1.1% în 2007 şi apoi o revenire (dar menţinându-se tot într-o plaje negativă), de la – 1.1% la – 0.7%, în 2013, ceea ce a dat o speranţă Administraţiei de la Madrid că ar putea să vadă un trend de revenire din criza economică ce a afecta masiv această ţară.

Experţii finanţişti apreciază că numai un singur fapt ar putea crea o altă imagine a actualei situaţii şi anume: o mai mare intervenţie a statului în economia privată şi în politicile comunitare ale economiilor din zona euro.

Exemplele cele mai concludente sunt ale Franţei care de mult timp încearcă să sugereze necesitatea unei guvernări economice comune, o conducere centrală la nivel de Uniune care să aibă puteri extinse asupra politicilor monetare şi a sistemelor fiscale ale ţărilor membre ale UE.

Personal, am o părere diferită; sunt pentru o intervenţie cât mai mică a guvernelor în treburile economice ale întreprinderilor private precum şi în reducerea la minimum a enormului noian (de multe ori inutil – n.n.)

al diverselor legiferări.

Graficul (2) creat de FMI confirmă această evoluţie a exporturilor germane

(% din PNB) în comparaţia cu Italia, Franţa şi Spania. Germaniei care a pornit în anul 2000 de la o valoare negativă (de circa – 2 %) a ajuns în 2013 la + 7.0% comparativ cu alte ţări din UE (Italia, Franţa şi Spania),

care în 2013 încă se menţineau într-o plajă negativă.

În acelaşi timp analiştii economişti apreciază într-un mod deosebit politica Germaniei care susţine impunerea unor amenzi substanţiale statelor care intenţionează să-şi majoreze actualele deficituri economice până la extrem.

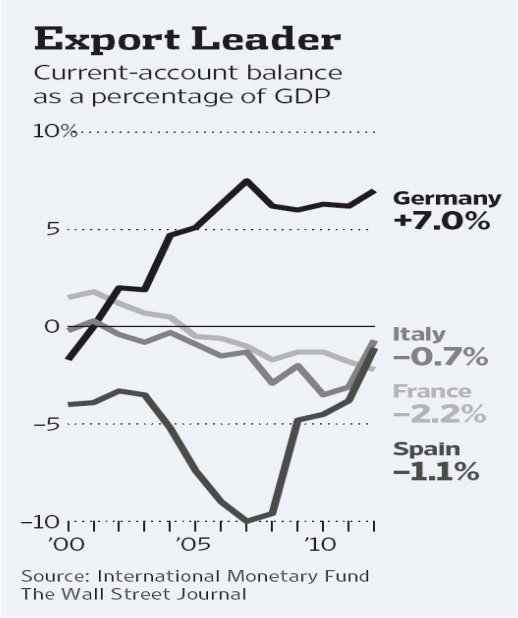

Graficul 2

Practic vorbind, Germania este singura ţară din UE care a învăţat ceva din trecutul ei istoric şi din multiplele greşeli pe care le-a făcut şi nu cred că ar mai dori să le repete.

Analiza efectuată la nivelul întregului sistem financiar al UE evidenţiază că unele dintre statele europene consideră că ar avea nevoie şi chiar dreptul de a avea deficite economice în speranţa că pe această cale îşi vor putea reduce diferenţele faţă de restul ţărilor cu o economie dezvoltată (dacă nu chiar excelentă, cel puţin prosperă – n.n.)

Într-o opoziţie directă cu situaţia Germaniei se găsesc alte ţări cum ar fi Grecia şi Spania sau România

unde protestele au escaladat până la moartea unor oameni, sau cum se petrece în România, unde tot mai multe persoane îşi exprimă făţiş nemulţumirile întrucât îşi văd veniturile micşorate, iar pe de altă parte sunt încă clienţii fostei guvernări care prin tot felul de mijloace oneroase şi-au umplut conturile bancare personale cu milioane de lei, Euro sau dolari SUA.

Asemenea fapte trebuie să stea în atenţia actualelor Administraţii guvernamentale şi aplicând legislaţia împotriva actelor oneroase, indiferent de poziţia socială a diverşilor indivizi, trebuie aduşi în faţa legiuitorilor şi sancţionaţi conform legilor şi normelor în vigoare.

Din toate aceste aspecte rezultă o concluzie după care UE are nevoie de o conducere fermă bazată pe asentimentul tuturor membrilor, care să permită şi să ajute la stabilirea unei politici unitare a întregii Uniuni, fără de care viitorul Uniunii Europene ar putea fi pus sub un mare semn de întrebare.

O asemenea conducere fermă unitară care trebuie să existe în cadrul Uniunii, nu trebuie confundată cu cea creată în condiţiile economiei centralizate de tip socialist care nu permiteau iniţiative personale, şi nimic nu se putea efectua fără aprobarea forurilor superioare (de partid şi de stat – n.n.) şi al cărui efect era distrugea din faşă a productivităţii şi progresul tehnic (factori cheie într-o economie bazată pe principiile fundamentale ale pieţei libere).

Realitatea este de asemeni justificată şi de faptul că UE nu are încă o politică externă fermă poate şi datorită faptului că Germania – până în prezent, nu a vrut să creeze o asemenea politică.

De asemenea trebuie reţinut şi faptul că o politică externă ar putea fi puternic influenţată de ţările care deţin puterea economică (şi politică – n.n.) în cadrul Uniunii şi în acest caz ar apare fenomenul eliminării atributului de suveranitate al statelor membre. Pe de altă parte, în cadrul

ONU locurile statelor independente şi suverane din UE ar fi suprimate, deoarece nu este normal ca UE să aibă 28 voturi + 1 al UE.

Doamna Cancelar Angela Merkel a avut şi continuă să aibă un rol important în diversele probleme referitoare la evoluţia politico-economică a Uniunii Europene este un fapt remarcabil, dar în problema crizei dintre Federaţia Rusă şi Ucraina[33], (chiar dacă Doamna Merkel se poate înţelege cu Vladimir Putin în limba rusă sau în germană, fără translator – n.n.), cred că acest rol ar fi trebuit acordat unuia dintre membri *neutri* ai UE care se menţine pe o poziţie imparţială faţă de ambele părţi ale conflictului şi care ar putea lua o decizie mai obiectivă.

Merită amintit şi faptul după care Cancelarul Merkel crescută şi educată în condiţiile sistemului socialist din RDG, este un aliat „de facto" al preşedintelui Vladimir Putin cu care împărtăşeşte multe puncte comune. În acest sens merită amintită poziţia de susţinere a Rusie în privinţa federalizării Basarabiei, în general şi a presiunii ruseşti asupra Chişinăului, în mod special.

Într-o altă variantă în privinţa purtării negocierilor şi a dialogului cu preşedintele Putin cred că această misiune ar fi putut fi mai eficientă dacă i s-ar fi acordat unuia dintre reprezentanţii conducerii Uniunii Europene cum ar fi de exemplu Preşedintelui în funcţiune, sau unuia dintre demnitari care este membru al Comisiei Europene. Poate o astfel de reprezentare a unei personalităţi cu asemenea funcţii ar fi putut aduce la masa tratativelor o valoare mult mai mare în special când este vorba de discuţii şi negocieri cu Preşedintele Vladimir Putin care în poziţia sa are o netă superioritate faţă de Germania, pe care oricând o poate folosi şi chiar şantaja prin tăierea livrărilor de petrol şi gaze naturale, în plină iarnă aşa cum s-a mai petrecut şi în trecut.

---

33 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Angela Merkel - comunicat oficial

În acelaşi sens se manifestă şi nedumerirea multor analişti în legătură cu alegerea Preşedintelui Franţei, François Hollande, ca al doilea membru al delegaţiei care s-a întâlnit cu Vladimir Putin la Minsk.[34] După cum se ştie între Hollande şi Putin există o mai veche colaborare şi un contract în spatele căruia stau foarte mulţi bani pentru livrarea a doua nave militare – port avioane[35] „Mistral. Pierderea acestui contract (de 1.6 miliarde dolari, semnat în 2010), ar însemna o enormă pierdere pentru Franţa în special în situaţia ei economică actuală.

Faptul că în urma unui sondaj de opinie creat de Pew Research Center[36] a rezultat un procent ridicat al aprobării modului în care Dna Cancelar Merkel conduce destinele ţării sale (67%) şi faptul că este considerată ca fiind Nr. 1 în relaţiile şi popularitatea internaţională – pe baza unei analize efectuată de către BBC, nu înseamnă că Dna Merkel să reprezinte (în prezent – n.n.) opinia întregii Europe într-un dialog cu Vladimir Putin, un versatil şi deosebit de abil politician.

Nu trebuie uitat că preşedintele Putin a fost instruit nu numai în privinţa permanentelor realităţi geopolitice dar – aşa cum explică unii politologi, este pregătit în planificarea şi desfăşurarea unor acţiuni în condiţiile celor mai dificile situaţii.

Ideea Preşedintelui Putin după care”:

„… lichidarea Uniunii Sovietice a fost cel mai mare dezastru al secolului 20”.

Îi reprezintă perfect intenţiile de refacere a fostei Uniuni Sovietice, dacă nu complet din punctul de vedere

---

34 La 12 februarie 2015.

35 Ibidem Notele autorului pentru partea I-a despre vapoarele militare tip MISTRAL

36 Ibidem Notele autorului pentru partea I-a despre Paw Research Center

geografic, cel puţin al rolului de „putere politică” în lume.

Dialogurile oricăror reprezentanţi ai UE trebuie să ţină seama de elementele esenţiale ale politicii actuale ale Federaţiei Ruse:

pe de o parte de aşi întinde teritoriul cât mai spre vest în câmpia Europei şi cu această ocazie să-şi asigure resursele necesare existente în aceste zone să ajungă cât mai aproape de Munţii Carpaţi pentru a-i transforma într-o barieră naturală de pază a ţării sale.

Ceea ce cred că reprezintă un element de interes deosebit şi în acelaşi timp poate de îngrijorare pentru multe dintre ţările membre ale UE este poziţia *„de lider”* în Europa în General şi al Uniunii Europene în special, pe care şi-o exercită Germania (prin personalitatea D-nei Cancelar Merkel), în ultimele decade.

Nu contestă nimeni multiplele calităţi pe care le are poporul german, deosebit de harnic, disciplinat, educat şi perseverent. Asemenea calităţi au fost cunoscute, apreciate şi folosite şi înaintea celui de al Doilea Război Mondial şi pe care Administraţia acelei perioade a folosit-o din păcate într-un mod nefericit pentru poporul german şi pentru alte ţări din lume, ducând în final la efectele prea binecunoscute ale conflictului mondial.

Dintr-o ţară lovită foarte puternic de calamităţile războiului, cu milioane de morţi şi răniţi şi cu o economie complet distrusă în urma ambiţiei lui Hitler care spunea:

Deutschland über alles[37]

Germania, a renăscut, s-a refăcut, s-a consolidat din punct de vedere economic, militar şi social-politic şi astăzi a ajuns să-şi decidă în multe privinţe poziţia în cadrul UE, îşi decide poziţia în raport cu alte ţări din cadrul UE şi chiar decide poziţia UE pe plan mondial.

Este Germania de astăzi pe un drum din care ar vrea

37 Traduce: ”Germania mai presus de toate”

la un anumit moment dat să se erijeze într-o ţară conducătore a întregii Europe?

Chiar dacă în prezent se discută despre o nouă orientare a Germaniei, consider că Germania de astăzi nu mai este nici pe departe cea care a fost în timpul Administraţiei fasciste.

Ea are o politică internă şi internaţională care se bazează pe aplicarea principiilor constituţionale şi ale unei reale democraţii.

De asemeni, consider ca fiind interesant punctul de vedere al lui George Friedman care în lucrarea *Flashpoint*[38] consideră că intenţiile Germaniei sunt legate de politica dezvoltării economice fără aspecte politice şi în mod cert fără consecinţe militare.

Merită reţinut şi un punct de vedere al unor politologi care afirmă că Germania intenţionează să devină o putere dominantă în Europa dar cred că ar trebui analizată şi chiar extinsă ideea după care această ţară şi Administraţia ei nu trebuie să-şi impună voinţa sa asupra vreunei alte ţări membră sau ne-memebră a UE.

O asemenea concepţie se bazează pe faptul după care Germania doreşte să-şi asigure suveranitatea naţională dar numai pentru ea prin contextul instituţiilor supranaţionale şi al respectului suveranităţilor altor ţări.

De asemeni cred că merită cunoscut şi punctul de vedere al Dr. Emmanuel Todd (n.1951) – om de ştiinţă francez, istoric, antropolog, demograf, sociolog şi specialist în domeniul ştiinţelor politice, care într-un interviu (pe care l-a dat lui Olivier Berruyer şi), publicat în situl: www.les-crises.fr. spunea:

„... Dacă ieşim din delirul mass-mediei „occidentale”, care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, şi dacă observăm realitatea geografică a fenomenelor, rezultă

38 Friedman, George - pg.156, lucrare citată în bibliografie

destul de simplu că acest conflict din Ucraina (de exemplu – n.n.), are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa…

Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul…

[Pentru cei interesaţi de ideile istoricului Emmanuel Todd, sugerez consultarea Anexei 7].

Cât de real, obiectiv şi câtă valoare are acest punct de vedere, se poate considera *numai* pe baza unor dezbateri care ar fi deosebit de interesante dacă vor fi purtate între specialiştii politologi, strategii militari, istoricii şi analiştii economişti din diverse ţări, care să vină cu diverse argumente pro sau contra, fundamentate într-un mod deosebit de solid.

Nu aplaud şi nici nu vreau să contest întru totul acest punct de vedere aşa că las la latitudinea cititorilor să gândească asupra celor afirmate de Dr. Todd şi eventual să-şi afirme punctele de vedere personale.

În acest sens consider că *timpul* va fi cel mai bun judecător şi va confirma sau din contra va infirma opinia lui Todd.

Franţa care împreună cu Germania au reprezentat două forţe puternice ale Europei, se confruntă în prezent cu o serie de probleme naţionale deosebit de grave printre care: problema şomajului în creştere, problema deficitului bancar prin acordarea unor mari împrumuturi diverşilor

parteneri din U.E. la care se adaugă multiple conflicte naţionale datorită, aşa cum am mai amintit, marelui număr al minorităţii musulmane ce există în ţară.

Referindu-se la situaţia economică dificilă a Franţei, fostul preşedinte Nicolas Sarkozy lansase în luna august 2011, ideea unui pachet de 16 miliarde dolari drept taxe.

Pe de altă parte, aşa cum se ştie, dificultăţile economice cu care s-au confruntat Statele Unite s-au reflectat puternic şi într-un mod deosebit de rapidă asupra întregii economi a U.E. în general şi a Franţei în mod special.

Singura soluţie de salvare a situaţiei dificile din Franţa se discutase între reprezentanţii Franţei, Germaniei şi ai UE privind înfăptuirea unei cooperări şi obţinerea unui ajutor din partea Germaniei.

O analiză efectuată cu numai câţiva ani în urmă, confirma că Franţa avea:

— O creştere economică de circa 1.5%

— Un PNB de circa 2.1 miliarde dolari

— O datorie de circa 1.7 miliarde dolari

— O balanţă a comerţului ce ajunsese la un minus de peste 76 miliarde dolari

Modul în care este condusă activitatea social-economică şi politică de către actuala Administraţie a Franţei şi în special de către preşedintele Hollande a determinat în ultimele luni o cădere apreciabilă a popularităţii preşedintelui.

În urma unui sondaj de opinie s-a remarcat scăderea aprecierea activităţii prezidenţiale la 18%, considerată de către experţii în analize politice, ca fiind cel mai scăzut record pentru un preşedinte.[39] Mai mult decât atâta, din sondajul de opinie de la sfârşitul anului 2014 a rezultat că în 2017 la următoarele alegeri prezidenţiale numai 15%

---

39 Fostul președinte Nicolas Sarkozy cunoscut de asemeni o scădere a ratingului la 32%,
iar Fracois Mitterrand obținuse un record de 49%

dintre votanţi îl vor susţine pe Holland şi peste 40% ar prefera să-l aleagă pe Manuel Valls (actualul Prim-Ministru care are o poziţie de centru-stânga moderată).

După opinia politologilor şi a economiştilor francezi, preşedintele Hollande are convingerea evoluţiei UE în general şi a Franţei în mod special într-un mod ciclic, ceea ce îi asigură speranţa refacerii într-un viitor apropiat a situaţiei economice a Franţei.

Până în prezent însă situaţia economică a Franţei este încă discutabilă. Numai în urmă cu câteva luni şomajul cuprinsese 3.4 milioane persoane, ceea ce era cu 4% mai mult decât cu un an în urmă. La mijlocul anului 2014, Comisia Europeană îi atrăsese atenţia preşedintelui Hollande că planul bugetar era „numai parţial" în linia stabilită pentru Franţa şi că ar trebui să fie mult mai sever cu reducerea deficitului bugetar la 3% în anul 2015 (faţă de 3, 8% cât fusese în 2014), sugerându-i încă o şansă care ar avea-o dacă ar ajunge cel puţin la 3.4% în anul 2015 şi o creştere a PNB numai cu 1.5% faţă de prognoza optimistă pe care o propusese Administraţia guvernamentală şi o prezentase Comisiei Europene.

Populaţia Franţei aşteaptă din partea actualei Administraţii guvernamentale înfăptuirea planului de reducere cu 50 miliarde e a cheltuielilor bugetare în perioada 2015 – 2017 pe care preşedintele Hollande o prevăzuse prin reducerea de la 24 la 14 a numărului administraţiilor regionale (prin reunirea Normandiei şi comasarea Alsaciei şi Lorrenei, într-o singură administraţie).

Numai printr-o revizuire şi aplicare riguroasă a politicii financiare, ar putea administraţia actuală să-şi recâştige încrederea poporului francez.

Marea Britanie se confruntă şi în prezent cu o continuare a neînţelegerilor dintre cele trei mari structuri naţionale: englezii, irlandezii şi scoţienii şi la care se

adaugă multiplele divergenţe în privinţa poziţiei ei în UE.

Un puternic scepticism s-a manifestat încă din primele zile ale creării UE şi aderării ei la această uniune. Acest sentiment de scepticism continuă şi în prezent.

UE nu a fost deosebit de agreată în Anglia. Largi sondaje de opinie ce s-au desfăşurat în 2012 şi în 2014 au evidenţiat diversele opinii, pro şi contra menţinerii Angliei în UE. În 2012, 43% au răspuns că nu ar fi de acord cu locul Marii Britanii ca membră a UE iar numai 28% au considerat această poziţie de membră a UE ca fiind o idee bună. În 2014, se crease o oarecare balanţă exprimată printr-o proporţie relativ echilibrată de 34% între cei ce susţineau rolul de membră în UE şi cei ce îl negau.

Rezultatele unui sondaj de opinie comparat cu manifestarea votului referendumului arăta următoarea structură a răspunsurilor date de cei intervievaţi referitor la: *Viitorul Marii Britanii şi relaţia ei cu UE*:

În timp ce populaţia din Anglia şi Wales era într-o proporţie de 33 – 34% împotriva rămânerii în UE, cei din Scotland când au trecut la vot şi-au exprimat într-un procent de 48% opinia pozitivă, apreciind rămânerea Marii Britanii în cadrul UE.

Analiştii politologi au apreciat că în urma alegerilor care au avut loc la 7 mai 2015, în următorii cinci ani vor continua dezbaterile asupra celor două Uniuni: Uniunea Europeană şi Regatul Unit.

Unii politologi englezi considerau încă din 2015, că în ipoteza în care Marea Britanie va părăsi Uniunea Europeană, sentimentele în Scoţia vor influenţa într-o mare măsură preocupările privind procesul de asigurare a unei independenţe politice şi economice faţă de Marea Britanie.

La mai puţin de doi ani de când Scoţia a optat pentru ideea de a rămâne ca parte a Marii Britanii, spectrul unei despărţiri apare în prezent destul de convingător. Scoţienii vor profita de acest eveniment european pentru a forţa din

nou ideea obţinerii independenţei lor şi totodată acceptarea ca membră independentă a UE.

Această solicitare care mai mult ca sigur că va fi acceptată de UE, are la bază o îndelungată istorie, de când Scoţia a avut relaţii strânse cu Continentul European şi în special cu Franţa când ea a fost în război cu englezii dar cea mai importantă dintre cauzele ruperii Scoţiei de Marea Britanie este legată, după părerea mea, de problemele imigraţiei musulmane, faţă de care scoţienii au o mare reţinere.

(Notă: Pentru informaţii suplimentare vezi şi tabelul Nr. 31 din lucrare)

Odată cu decizie plecării din UE a Marii Britanii, apare totodată şi posibilitatea propunerii unui nou referendum, susţinută de mulţi naţionalişti scoţieni.

Printre cei care susţin independenţa Scoţiei şi includerea ei ca stat independent în UE se numără şi Alex Salmond care a condus campania pentru independenţa Scoţiei în 2014 şi în prezent este membru al Parlamentului Britanic.

Un alt veteran scoţian, membru al Parlamentului Britanic, Menzies Campbell, a susţinut în cadrul uneia dintre dezbaterile din Parlament ideea după care Scoţia trebuie să rămână în cadrul Marii Britanii iar Marea Britanie să rămână în cadrul UE.

Nerealizarea obiectivului privind rămânerea Marii Britanii în UE întăreşte şi mai mult ideea obţinerii independenţei Scoţiei de Marea Britanie.

Solicitarea ca nou membru al UE, care mai mult ca sigur va fi acceptată de UE, are la bază după opinia multor istorici, o îndelungată experienţă, de când Scoţia a avut relaţii strânse cu Continentul European şi în special cu Franţa când ea a fost în război cu englezii dar cea mai importantă dintre cauzele ruperii Scoţiei de Marea Britanie este legată, după părerea mea, de problemele imigraţiei musulmane, faţă de care scoţienii au o mare

reţinere.

(**Notă**: Pentru informaţii suplimentare vezi şi tabelul Nr. 31 din lucrare)

Un şoc după altul

După şocul invaziei refugiaţilor, a venit un nou şoc pentru mulţi dintre locuitorii Marii Britani şi pentru restul lumii cu privire la decizia menţinerii sau ieşirii uniunii britanice din UE.

Experienţa oferită de istorie nu este întotdeauna luată în consideraţie şi ca atare mai devreme sau mai târziu, rezultatele încep să se manifeste.

Prin asemenea şocuri au trecut de-a lungul istoriei Imperiul Roman, Austro-Ungaria, Uniunea Sovietică, unirea ţărilor sub denumirea de Yogoslavia, Cehoslavacia ş.a. care la un anumit moment dat s-au trezit cu diverse conflicte interioare ale ţărilor componente şi care au dus în final la obţinerea independenţei de sub conglomeratul impus prin forţă.

Pentru stabilirea unei poziţii cât mai clare în această problemă a menţinerii sau plecării din UE, David Cameron a promis organizarea unui nou referendum (faţă de cel care a avut loc la sfârşitul anului 2014 – n.n.).

Se pare că unii dintre politologii analişti omiseseră unii factori ai ecuaţiei atunci când au afirmat:

„... dacă astăzi (referindu-se la anul 2014-n.n.) s-ar vota asupra acestei poziţii a Marii Britanii în UE, mai mult ca sigur că va câştiga punctul de vedere după care Marea Britanie să rămână în UE”.

De asemeni s-au făcut auzite şi unele opinii care referindu-se la ieşirea Marii Britanii din UE afirmau că ar putea avea efecte catastrofale asupra locurilor de muncă şi asupra poziţiei pe care ar pierde-o Marea Britanie în Europa şi în alte colţuri ale lumii.

Premierul Cameron era conştient pe de o parte că

opozanţi împotriva menţinerii Marii Britanii în UE se găseau nu numai în întreaga Britanie dar chiar printre membrii propriului guvern, ceea ce i-au afectat multe dintre deciziile sale.

O schiţă a unei noi înţelegeri privind menţinerea Marii Britanii în UE a fost prezentată de către Primul Ministru Cameron în urma unor negocieri între membrii camerelor parlamentare care au durat câteva săptămâni.

La un interviu pe care Cameron la dat la BBC la 2 februarie 2016, a afirmat:

„... această schiţă de înţelegeri dovedeşte un „progres" dar în acelaşi timp mai sunt unele amănunte ce trebuie lămurite şi incluse în planul final.

Oponenţii acestui plan au considerat că nu s-a mers suficient de departe în analiza şi rezolvarea unora dintre problemele cheie ale acestei înţelegeri şi în special când se discuta despre problemele fluxului imens al imigraţiei din diferitele ţări.

În general populaţia Wales a avut şi continuă să aibă o atitudine şi o îngrijorare deosebită la fel ca şi a englezilor în privinţa imigraţiei şi a liberei circulaţii a imigranţilor între diferitele ţări din UE.

În Scoţia această îngrijorare dă numai impresia că este mai puţin pronunţată, dar în realitate, în mod tacit, ea este susţinută de majoritatea populaţiei.

Cu toate că Marea Britanie nu este semnatara tratatului Schengen care are la bază eliminarea graniţelor între cele mai multe ţări europene, aici s-au adunat un număr foarte mare de familii musulmane şi dintre ei s-au format aşa numite „sleeper cells", gata oricând să acţioneze prin diverse atacuri şi manifestări teroriste. [Notă: pentru informaţii mai detaliate, vezi şi Anexa pentru partea I-a]

Din unele documente oficiale rezultă că numărul atacurilor teroriste în Anglia a ajuns să fie unul dintre cele mai mari din Europa.

Fiind sub presiunea Partidului independent din Anglia, Cameron a promis că va ţine seama de rezultatele noului referendum prin care se va stabili poziţia Marii Britanii faţă de migraţia musulmană şi dacă Marea Britanie va rămâne sau va părăsi UE.

Un asemenea referendum a avut ca suport faptul că Marea Britanie nu face parte din Zona euro şi nici din Banca Centrală a Uniunii Europene; totodată Marea Britanie nu face parte din zona Schengen care obligă la înlăturarea oricăror restricţii în libera circulaţie între ţările membre ale acestei zone.

Totodată Marea Britanie a beneficiat de avantajele oferite de către „singura piaţă” şi de efectele zonei continentale europene a liberului schimb.

În aceste condiţii, mulţi analişti şi-au pus întrebarea: de ce este necesară ieşirea din UE? iar o asemenea decizie – după opinia unora, ar putea aduce după sine o auto izolare şi totodată un mare risc în privinţa unei siguranţe în apărarea militară.

Mai mult decât atâta, unii analişti au adăugat la motivele susţinute şi ideea – care nu era chiar sută la sută reală, legată de situaţia economică care după afirmaţiile unora, nu era dintre cele mai fericite din cadrul UE.

Referindu-se la situaţia economică actuală a Marii Britanii economiştii analişti au ajuns la concluzia că această economie se desfăşoară într-un mod deosebit de enigmatic, care ar ascunde secretul unui potenţial dezastru.

Continuarea crizei economice din Zona euro, a principalilor parteneri comerciali ai Marii Britanii, precum şi aplicarea unui program de austeritate, în vederea reducerii deficitului şi a datoriei publice au generat o relativă creştere economică; cu toate acestea opiniile populaţiei britanice privind menţinerea sau ieşirea din UE au fost foarte diferite.

Iată cum se prezentau aceste opinii după sondajul de

opinie efectuat încă din 2014:

Tabelul Nr. 3

Rezultatul sondajului de opinie privind poziţia Marii Britanii în Uniunea Europeană (2014) (%)

	Opinii despre poziţia Marii Britanii			
	Este o idee bună	Este o idee proastă	Nici una, nici alta	Nu ştiu
Anglia	34	34	19	13
Wales	35	32	20	13
Scotland	43	27	17	13

Sursa: Charlie Jeffery, Richard Wyn Jones, Ailsa Henderson, Roger Scully and Guy Lodge, în: http://www.centreoneconstituţionalchange.ac.uk/blog/doescu-divide-england-and-scotland

Totodată se discuta şi erau foarte multe opoziţii referitoare la faptul că muncitorii europeni care lucrează în Marea Britanie să primească mai puţine beneficii decât muncitorii (cetăţeni – n.n.) britanici.

După o perioadă de creştere a vânzărilor ce au avut loc în preajma şi în timpul Jocurilor Olimpice[40], cel de al treilea trimestru al anului 2012, dădea numai impresia unei refaceri din recesia economică.

Ulterior, fenomenul refacerii economice conform Raportului Comisiei Europene din luna mai 2013 aprecia că în 2012, ritmul de creştere a fost doar de 0, 3%.

40 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre efectele economice a celei de a 30-a ediție a Jocurilor Olimpice de la Londra

După opinia multor autori, în ultimii ani, performanţele economice ale Marii Britanii erau dintre cele mai reduse din rândul statelor OCDE, clasându-se pe penultimul loc înaintea Italiei. Potrivit analiştilor din cadrul revistei *„The Economist”,* aceasta era una dintre cele mai dificile perioade prin care trecea Marea Britanie. Totuşi, (conform datelor pentru anul 2012/2013 prezentate de către diverse surse ale mass-mediei internaţionale), Marea Britanie continuă să rămână printre primele 5 destinaţii investiţionale ale lumii şi prima în rândul statelor membre ale UE, cu un volum total al investiţiilor de peste 62 miliarde dolari.

Din acest punct de vedere mă raliez opinie D-nei Dr. Simona Poladian, care într-un articol prezentat de către Institutul de Economie Mondială, din România, privind evoluţia economiei Marii Britanii arată:

„... la creşterea cererii totale au contribuit:

— Ritmul pozitiv al investiţiilor productive ca efect al Fondului pentru Scheme de împrumut (FSI)

elaborat şi aplicat de către Banca Angliei în cooperare cu Ministerul Finanţelor pentru:

— Îmbunătăţirea condiţiilor de credit, prin reducerea costurilor aferente împrumuturilor contractate în vederea dezvoltării companiilor.

— Sectorul construcţiilor continuă să se afle în criză, cu toate că participarea sa la PIB este de 7%.

— Serviciile, în special cele financiare, care altă dată constituiau unul din motoarele creşterii economice, abia au reprezentat 0,6% din PIB (în 2012)”.[41]

În comparaţie cu începutul acestui secol în prezent se remarcă unele îmbunătăţiri în domeniul economic, dar acestea sunt destul de modeste pentru a dovedi că opinia Primului Ministru David Cameron privind refacerea

41 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre criza financiară din Marea Britanie

economică are mai mult un sens politic, de încurajare a populaţiei şi mai puţin de realitate economică.

De fapt prin graficul 3, se confirmă această situaţie cu modeste semne de refacere economică, care au avut loc în perioada 2010 – 2014.

De remarcat este totodată şi opinia Ministrului de finanţe George Osborne, care pentru anul 2013 anunţase că propunerea bugetul avea „patru mari ambiţii sau obiective”:

adoptarea celui mai competitiv sistem de impozitare din G20;

atragerea investitorilor prin crearea „celui mai bun loc de a începe, de a finanţa şi dezvolta o afacere”;

eliminarea dezechilibrelor economice majore;

Încurajarea calificării şi „flexibilizării” forţei de muncă, astfel încât aceasta să fie mai adaptabilă la cerinţele economiei.

Graficul 3

Evoluţia soldului balanţei comerciale şi a serviciilor în Marea Britanie (2010 – 2014).

(miliarde dolari)

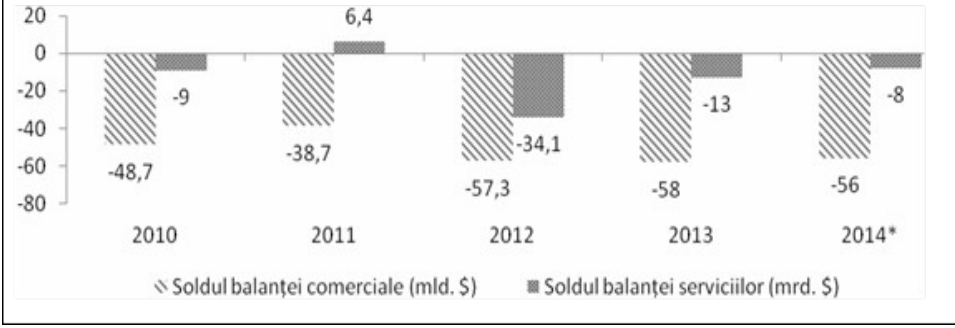

Notă: „Datele pentru 2014 din grafic erau la data respectivă provizorii

Sursa: Dr. Simona Poladian, articolul amintit în text; informaţiile preluate din

Raportul Comisiei Europene, European Economic

Forecast Spring 2013.
9 mai 2013, Bruxelles;

Unii analişti apreciau situaţia economică a Marii Britanii după cum urmează:

— Rata inflaţiei (în 2012) se redusese la 2.8% faţă de 4.5% cât a fost în 2011.

— Deficitu bugetar depăşise în 2012, 1.000 de miliarde lire sterline

(care reprezentase 64% din PIB. – socotită ca fiind cea mai mare datorie publică din 1993).

— După volumul producţiei industriale, Marea Britanie fusese clasificată pe locul 11 pe plan mondial iar producţia industrială reprezentase ½ din totalul exporturilor.

— Datoria medie pe gospodărie ajunsese la 7.975 lire sterline

(exclusiv datoriile ipotecare).

— Rata şomajului ajunsese în iunie 2013 la 7.8%

Din aceste informaţii nu se poate desprinde ideea după care situaţia economică a Marii Britanii ar fi fost înfloritoare; o situaţie similară s-a menţinut şi în 2014, ceea ce îi crea o anumită poziţie critică în cadrul UE şi care nu o diferenţia prea mult de cea a altor ţări din UE care trăgeau balanţa generală a UE pe o pantă descrescândă.

Principala întrebare care încă nu are un răspuns clar, este:

Ce se va întâmpla în viitor, când pe baza voturilor din referendum, câştigător a fost votul celor care au cerut ieşirea din UE?

Personal cred că nimeni în momentul de faţă nu ar putea da un răspuns precis şi fundamentat.

Pierderea drepturilor şi beneficiilor singurei pieţe liber, va influenţa faptul că britanicii vor trebuii să plătească mai mult pentru produsele comercializate pe

piaţa europeană. Efectul unei asemenea situaţii s-a manifestat prin opinia unor conduceri a unor mari companii care deja au declarat că vor pleca din Marea Britanie.

Guvernatorul Băncii Centrale a Angliei, Mark Carney, prezentând situaţia financiară a Marii Britanii şi în mod special a Angliei în faţa Parlamentului Comitetului Trezoreriei la 23 februarie 2016, a menţionat:

„... incertitudinea manifestată în condiţiile actuale ale referendumului

(din 24 iunie 2016), va influenţa în mod negativ instabilitatea financiară a monedei britanice şi cu efecte directe asupra situaţiei economice a Angliei şi a standardului de viaţă al populaţiei".

Deocamdată, nu s-a auzit care este opinia Guvernatorului Băncii Centrale în urma referendumului, cu toate că dezbaterile privind ideea de rămânere sau părăsire a UE nu a fost nici de scurtă durată şi nici simplă.

Împotriva ideii de părăsire a UE şi a implicaţiilor ce decurg din această acţiune a fost susţinută de circa 200 de firme care au trimis o scrisoare ziarului *Times* (Londra), menţionând că acest act va avea masive repecursiuni asupra investiţiilor, a pierderii unui număr imens de locuri de muncă şi ca atare va pune întreaga economie a Marii Britanii într-o mare încurcătură.

Printre semnatarii acestei scrisori se numără preşedinţii a peste o treime din cele 100 de firme dintre cele mai mari din Marea Britanie printre care: Robert Dudley de la British Petroleum (BP), Ben van Beurden de la Royal Dutch Shell şi Christopher Bailey de la Burberry.

O altă alternativă ce s-a lansat în timpul acestor dezbateri, a fost aceea prin care ar fi trebuit să se negocieze ca Marea Britanie să rămână în piaţa „unică" (europeană – n.n.), chiar cu riscul pierderii dreptul de a influenţa reglementările acestei pieţe (reglementările privind forţa de muncă, diversele contracte, taxările,

proprietatea intelectuală şi alte aspecte).

Referendumul ce a avut loc la 24 iunie 2016, este considerat de către majoritatea politicienilor şi analiştilor britanici şi din alte ţări, ca fiind unul dintre cele mai importante momente din istoria Marii Britanii.

Votanţii acestei decizii au fost divizaţi, într-un procent mare chiar dacă unii dintre analiştil economişti au susţinut manifestarea unor enorme efecte negative prin plecarea din UE.

După unele calcule efectuate în ultimele săptămâni de către OECD şi prezentate publicului prin diverse surse ale mass-mediei britanice, economia Marii Britanii va ajunge în 2020 la o scădere cu 3%, ceea ce va afecta într-un mod deosebit:

Încrederea consumatorilor, descurajând investiţiile din diverse domenii de activitate, provocând manifestarea unei totale incertitudini în sistemul financiar european.

Chiar şi o estimare relativă a reducerii situaţiei economice, exprimată prin

Lira sterlină, poate confirma că până în 2020 va avea loc o scădere de circa 2, 200 de pounds (sau 3, 206 dolari SUA), a veniturilor pe gospodări (ce este echivalent cu venitul, pe gospodărie, pentru o lună de zile).

Referindu-se la situaţia de viitor a Marii Britanii, Fondul Monetar Internaţional a emis un Raport privind prognoza economică şi situaţia economică după ieşirea Marii Britanii din UE.

Datele prezentate în acest Raport, confirmă că ieşirea din UE va duce la o reducere a creşterii economice cu circa 5.6% în următorii trei ani. De asemeni sunt prezentate unele scenarii printre care:

un prim scenariu, considerat ca – optimist, şi care dovedeşte că ieşirea din UE va afecta economia britanică cu un total de 2.7% al PNB până în anul 2030, un alt scenariu – pe care l-aş considera ca fiind cel mai rău posibil ar fi cel în care scăderea poundului britanic va fi

mai mare de 7.5% sau echivalentul a 5.000 de păunzi (sau exprimat în dolari SUA ar ajunge la 7, 265 – n.n.) pe gospodărie.

Asemenea situaţii se vor reflecta şi în raporturile economice internaţionale, de exemplu cu Statele Unite.

La Washington, Preşedinta Rezervelor Federale, Janet L. Yelen, a afirmat că în baza rezultatului deciziei poporului Marii Britanii se simte obligată să fie deosebit de precaută şi ca atare va menţine ratele dobânzilor neschimbate pentru o anumită perioadă de timp.

Din acest punct de vedere merită amintită şi opinia lui Angel Gurria, Secretarul General al OECD, care afirma:

„... Marea Britanie este mult mai puternică ca parte a UE, iar Europa este mult mai puternică, având Marea Britanie ca membră a UE”.

Efectele mondiale ale Referendumului Britanic

Efectele plecării Marii Britanii din UE, s-au reflectat în următoarele ore după anunţarea rezultatului referendumului, într-un mod dramatic.

Indicele german DAX a scăzut cu 7, 3%, în timp ce

Bondurile (obligaţiunile) Germaniei au intrat într-o plajă negativă, fenomen care nu s-a mai petrecut în istoria Germaniei de zeci de ani.

CAC 40[42] în Franţa, a scăzut cu 8, 7%.

În Asia, pieţele bursiere au ajuns în criză.

Bursa japoneza a suspendat pentru un timp orice tranzacţii.

Nikkei a cunoscut cea mai mare scădere – după cea de la Fukushima în 2011. Nikkei a căzut cu mai mult de

---

42 CAC 40 - este indicele bursier al pieței de capital din Franța; alcătuit din cele mai mari 40
de companii (blue chip-uri) tranzacționate la Bourse de Paris. Numele indexului vine de la
Cotation Assistée en Continu (Cotația Asistată Continu).

1.250 de puncte, sau 7, 92%, în Tokyo.

În Australia, 200 S & P / ASX a scăzut cu 3, 2%, sau cu 167, 5 puncte, ceea ce poate fi considerată de către economiştin ca un rezultat nu prea rău, având în vedere circumstanţele. Australia este încurajată de faptul că este un important producător de metale preţioase. Cu toate acestea, cea mai mare bancă din Australia, a declarat pentru clienţii săi că pentru moment, până nu se va manifesta o stabilitate financiară, nu se pot transfera bani în Marea Britanie.

„Datorită rezultatelor recente de la referendumul de ieşire a Marei

Britanii se vor suspenda temporar toate tranzacţiile în lire sterline până la o notificare ulterioară.

Situaţia economică a Africii de Sud a suferit cel mai mare declin din 2008.

Marea Britanie fiind a patra cea mai mare destinaţie pentru exporturile din Africa de Sud, Brexit ar putea să reducă cu aproximativ

0, 1% creşterea economică a ţării.

Peso mexican a scăzut cu mai mult de 5%.

Leul din România şi lira din Turcia au scăzut cu mai mult de 3% fiecare.

— Dow Jones Industrial Average din cadrul Bursei din New York a cunoscut o scădere cu peste 600 de puncte la numai câteva ore după anunţarea rezultatelor referendumului.

Tabelul Nr. 4

Situaţia (pieţei) Bursei Mondiale la 26 Iunie 2016

World markets

Shanghai	2,854.29	-37.67 (-1.30%)
Nikkei 225	14,952.02	-1,286.33 (-7.92%)
Hang Seng Index	20,259.13	-609.21 (-2.92%)
TSEC	8,476.99	-199.69 (-2.30%)
FTSE 100	6,103.43	-234.67 (-3.70%)
EURO STOXX 50	2,784.11	-253.75 (-8.35%)
CAC 40	4,109.45	-356.45 (-7.98%)
S&P TSX	14,131.45	0.00 (0.00%)
S&P/ASX 200	5,113.20	-167.50 (-3.17%)
BSE Sensex	26,397.71	-604.51 (-2.24%)
TA25	1,432.64	-0.94 (-0.07%)
SMI	7,779.72	-243.33 (-3.03%)
ATX	2,080.16	-161.95 (-7.22%)
IBOVESPA	49,653.96	-1,905.85 (-3.70%)

Sursa: Google for Business Community Mobile About Google Privacy & Terms Helpăend feedback, 2016

Efectele negative asupra muncitorilor străini care lucrează în Marea Britanie

Mass-media internaţională confirmă prin multiple articole şi informaţii la diverse staţii de radio şi TV, că Marea Britanie nu este numai unul din centrele activităţii financiare internaţionale şi unul dintre punctele cheie ale comerţului internaţional între cele două coaste (de est şi de vest) ale Atlanticului.

Activitatea economică a Marii Britanii se regăseşte şi în nenumăratele relaţii cu diversele ţări în curs de dezvoltare din întreaga lume.

Un număr mare dintre muncitorii din diverse ţări din lume, muncind în diverse sectoare economice reuşesc din munca lor să se susţină întruna din capitalele scumpe ale Europei şi ale lumii şi totodată îşi pot permite să trimită miliarde de pounds familiilor lor care trăiesc în ţările lor

de origine.

Din această activitate se poate afirma fără risc de greşeală, că Marea Britanie are un rol important şi în viaţa unor familii şi în dezvoltarea activităţii economice şi a serviciilor din alte ţări din lume.

Pentru a fi mai clari în înţelesul acestei afirmaţii ne vom referii ca exemplu numai la efectul pe care l-a avut şi continuă să-l aibă ieşirea Marii Britanii din UE asupra salariilor muncitorilor din diferite ţări în curs de dezvoltare.

Analiştii economişti din cadrul companiei World Bank, urmărind volumul sumelor expediate de către muncitorii străini care lucrează în Marea Britanie către ţările lor de origine, au putut ajunge la următoarele concluzii:

Tabelul Nr. 5

Sumele trimise în afara Marii Britanii spre unele ţări în curs de dezvoltare

— Date pentru 2014 – (în mil. $)

Ţara	Total
Nigeria	3,720
India	3,615
Pakistan	1,435
China	970
Filipine	565
Bangladesh	531
Kenya	520
Sri Lanka	506
Jameica	292

Ugand a	287

Sursa: World Bank, 2014

În condiţiile în care imediat după anunţarea rezultatului referendumului de ieşire din cadrul UE, valoarea poundului englez a scăzut, urnele expediate de către muncitorii străini către ţările de origine, au scăzut şi ele ca atare acest fenomen se reflectă în viaţa familiilor din ţările de origine a muncitorilor şi în mod firesc în veniturile ţărilor respective.

După aprecierile Băncii Mondiale, Marea Britanie avea posibilitatea să trimită spre ţările în curs de dezvoltare sume reprezentând circa 0.7% din venitul naţional (care reprezenta echivalentul a 12.2 miliarde pounds englezi – n.n.).

În concordanţă cu informaţiile prezentate de către sursele oficiale din Marea Britanie unii dintre principali beneficiari de pe urma expedierii anuale a sumelor respective au fost în 2014:

Nigeria, aşa cum am afirmat, unde au plecat echivalentul a circa 3.7 miliarde dolari (echivalent de 2.7 miliarde pounds). Pe total Nigeria primise în 2014 circa 237 miliarde pounds care reprezenta 0.7 % din venitul economiei nigeriene

Etiopia unde au fost trimise 322 milioane pounzi englezi, ceea ce s-a reflectat în economia acestei ţări printr-o creştere de circa 0.8%

şi

Sri Lanka spre care au plecat 238 milioane pounzi englezi care a reprezentat echivalentul a circa 6.8% din veniturile acesteiţări.

Prin scăderea valorii Lirei sterline şi a încetinirii activităţii economice a Marii Britanii, pentru moment, se va manifesta o scădere a volumului taxelor încasate şi cu efect direct şi asupra suportului de dezvoltare a ţărilor în

curs de dezvoltare

Mai mult ca sigur că pentru o perioadă de câţiva ani, până se va reface situaţia economică a Marii Britanii, situaţia remunerării muncitorilor străini se va menţine în continuare în scădere şi ca atare pentru a continua trimiterea unor sume ceva mai mari spre ţările de origine, muncitorii străini vor fi obligaţi să-şi ajusteze cheltuielile personale făcute în Marea Britanie sau să caute locuri de muncă în alte ţări unde pentru moment se caută forţă de muncă şi remunerările încă se menţin la un nivel acceptabil pentru ei.

Efectele şocului ieşirii din UE continuă şi se vor manifesta după principiul „efectului de domino" şi în alte ţări (din Europa, Asia şi Africa – n.n.) care s-ar putea să ajungă într-o nouă recesie. De asemeni vor fi afectate şi alte domenii în afara celor pur economice şi anume în cele referitoare la politica internă şi externă a Uniunii Europene (în special în problemele referitoare la relaţiile cu Federaţia Rusă şi cu alţi parteneri externi – n.n.).

Premierul David Cameron, referindu-se la această situaţie afirma înaintea referendumului:

„Nu ne asumăm responsabilitatea uneia dintre cele mai mari decizie pe care ţara noastră o ia în existenţa sa".

În acelaşi timp el a anunţat că majoritatea membrilor cabinetului său au primit recomandări din partea populaţiei britanice de a rămâne în cadrul UE.

În faţa unei asemenea situaţii de echivoc, premierul David Cameron a anunţat că va demisiona[43] din funcţia pe care o are lăsând locul unei alte persoane care va aduce *„... un spirit proaspăt în conducerea Marii Britanii"*.

43 Demisia va intra în aplicare la sfârșitul lunii septembrie 2016

Întrebarea istoricăde tip hamletian *„To be or not to be”* ca membră a UE

a fost deosebit de controversată. Pe de o parte decizia ieşirii din UE i-a şocat într-un mod deosebit pe mulţi britanici dar şi pe cei din conducerea UE care au avut o primă reacţie deosebit de dură la adresa Marii Britanii.

La Londra controversa dintre partidele care au condus Marea Britanie prin diversele momente grele ale războiului, apoi a păcii, a austerităţii şi apoi a prosperităţii, au ajuns în momentul de faţă să creeze o stare de vacuum politic tocmai când britanicii au nevoie de o conducere în acest proces al transformării globale.

Opinia lui Tony Travers profesor de ştiinţe sociale la London School of Economics, este aceea după care:

„... sistemul politic britanic se bazează pe ideea unui guvern puternic care să accepte opoziţia şi dialogul cu opoziţia. În momentul de faţă asemenea elemente nu sunt la locul lor”.

La 28 iunie 2016, când premierul Cameron s-a întâlnit la Bruxelles cu ceilalţi 27 de reprezentanţi ai ţărilor membre ale uniunii, el şi-a reafirmat poziţia de a-şi da demisia chiar dacă în acel moment majoritatea au susţinut ideea unor posibile noi negocieri.

Cu întreaga situaţie politică care se găsea într-o mare dezordine britanicii nu aub vrut să discute despre orice schimbare a statutului Marii Britanii până la numirea unui nou Prim-ministru.

Noul Prim-Ministru nu a fost ales de populaţie ci în urma rezultatului a două etape de alegeri ai membrilor Parlamentului Tory dintre toţi candidaţii ce şi-au depus candidatura, apoi a urmat stabilirea la doi dintre ei şi dintre ei a fost ales cel care a câştigta noua poziţie[44].

---

44 Boris Johnson, fostul primar al Londrei, ar fi fost la un anumit moment dat considerat unul dintre favoriții pentru această funcție, însă până la sfârșitul lunii iunie 2016, el și-

În faţa tuturor acestor participanţi la funcţia de Prim-Ministru şi care a menţinut întreaga ţară pentru o anumită perioadă într-o situaţie de haos datorită vacuumului creat, conducătorii UE au făcut un joc dublu:

---

a exprimat punctul de vedere după care nu era interesat în ocuparea unuei asemenea funcți. Printre candidații care și-au depus opțiunea pentru ocuparea unui asemenea post (care s-a închis la 30 iunie 2016 - n.n.), se numărau: Jeremy Hunt - secretarul Departamentului Sănătății, Liam Fox-fostul Secretar al Apărării, Stephan Crabb - Secretarul Departamentului de Muncă și Pensii.
Alături de aceștia a mai concurat și Theresa May care a răspuns de problemele de securitate națională în caliatate de Ministru al afacerilor interne și care la data respective era o pro-susținătoare a menținerii Marei Britanii în cadrul UE.
Alți doi candidați au fost: Michael Gove - Secretarul Departamentului de Justiție și Andrea Leadsom - Ministrul Energiei și al schimbării climatului.
La toate aceste solicitări, fiecare cu o agendă foarte clară a programelor pe care doreau să le implementeze, s-a adaugat punctul de vedere al lui George Osborne (n. 1971) care având funcția de Șef al Trezoreriei a afirmat: *”...ieșirea Marei Britanii din UE va face țara mai săracă”.*

pe de o parte mimau nemulţumirea şi regretul părăsirii UE de către Marea Britanie, iar pe de altă parte tot aceeaşi conducători (în frunte cu Cancelarul Germaniei, D-na Angela Merkel – n.n.) fiind conştienţi de ceea ce se va întâmpla în continuare cu Uniunea Europeană şi pentru a forţa într-un anumit sens decizia Marii Britanii, au

Theresa May şi Angela Merkel în dialogul privind afirmat:

Ieşirea Marii Britanii din UE ce a avut loc la

20 Iulie 2016, la Berlin

Sursa: Foto: Adam Berry/Getty în The Real Truth, Sept.2016, pg.10

„... Marea Britanie să acţioneze în conformitate cu votul primit prin referendum şi să părăsească UE ***cât mai curând posibil****!"*

Preşedinţii Consiliului, Comisiei şi Parlamentului European, Donald Tusk, Jean-Claude Junckere şi Martin Schulz şi respectiv Mark Rutte care este Prim-Ministru al Olandei şi deţine funcţia de preşedinte prin rotaţie la rândul lor au afirmat:

„... ieşirea Marii Britanii din UE nu are nicio

justificare pentru o amânare ce nu este necesară!”

La dialogul ce a avut loc la Berlin, Cancelarul Angela Merkel şi-a exprimat „marele regret” privind decizia britanicilor, de a părăsi UE, dar a spus:

„... UE nu trebuie să tragă concluzii rapide şi simpliste”.

În felul acesta pe o cale diplomatică a încercat să creeze o punte de legătură şi noi aspecte ale unor noi şi profunde colaborări în special când există Articolul 50 al Tratatului de la Lisabona care trebuie să să fie aplicat chiar şi în condiţiile unei scrisori formale a Marii Britanii privind demisia sa din UE.

Oricum, rezolvarea acestei ieşiri nu se putea face peste noapte şi până la rezolvarea întreagii documentaţii birocratice, Marea Britanie rămâne membră a UE şi ca atare continuă să respecte toate regulile impuse de UE.

O asemenea situaţie este ca urmare a modului în care a fost creată Constituţia UE şi Articolul 50, al Tratatului de la Lisabona, unde este exprimat într-un mod evaziv modul de ieşire a unei ţări din cadrul UE.

Aceasta este încă o dovadă a faptului că întreaga legislaţie a UE a fost făcută în pripă şi nu a căpătat la timpul respectiv avizul tuturor membrilor uniunii. Despre acest aspect vom discuta ceva mai departe.

Nicăieri în documentele legislative ale UE nu se face vreo referire la modul simplu sau din contra destul de greoi al ieşirii din uniune.

După câte se ştie, Uniunea Europeană a început ca un parternariat economic destinat uşurării schimburile comerciale între diverşii membri ai acestei uniuni – după modelul *Acordului Nord-American al Liberului Schimb*[45].

---

45 Acord care a intrat în vigoare în Ianuarie 1994, stability între SUA, Canada și Mexic în vederea

În timp însă au apărut o mulţime de modificări şi influenţe ale unor ţări faţă de alte ţări.

În prezent:

UE şi-a creat un parlament propriu, are o curte supremă proprie.

şi-a creat circa 60% din legile după care îşi conduce activitatea.

decide condiţiile de muncă din fabricile şi oficiile ţărilor membre, reglementează domeniul locuinţelor reglementează sistemului de transporturi, reglementează sistemului agricol (cum ar fi de exemplu referitor la fermierii britanici şi la pământurile lor – n.n.), stabileşte regulile privind forările pentru petrol, stabileşte modul în care se desfăşoare activitatea de cercetare în domeniul cancerului, stabileşte modul de protecţie al consumatorilor britanici şi din alte ţări, stabileşte care este şi care va fi programul de lucru al doctorilor din diverse ţări şi deci şi din Marea Britanie, dă decrete privindu-i pe cetăţenii europeni care pot să muncească sau să trăiască în diverse ţări europene şi bineînţeles şi în Marea Britanie şi cărora trebuie să li se asigure asistenţa medicală gratuită şi suportul guvernului pentru asigurarea condiţiilor de viaţă.

şi încă multe alte asemenea penetrări în viaţa popoarelor din ţările membre ale UE.

Doi dintre cei mai vehemenţi susţinători ai ieşirii din UE, Johnson şi Michael Gove, au susţinut ideea după care impunerea anumitor obligaţii din partea UE ar fi echivalent cu politica nazistă care impunea ţărilor ocupate aplicarea unor legi şi reguli ale sistemului fascist.

Un punct de vedere din opoziţie la avut fostul prim-ministru al Marii Britanii John Major, care i-a considerat pe Johnson şi pe Gove ca fiind prea conservativi şi i-a numit: „gropari „ai prosperităţii britanice.

Un alt fost prim-ministru al Marii Britanii – Gordon

---

eliminării barierelor în calea comerțului între cele trei țări, pe o perioadă de 10 ani.

Brown, referindu-se la situaţia prezentă afirma că este marcată de un puternic sentiment al xenofobiei şi nativismului, ceea ce „nu este Marea Britanie pe care o ştiu”.

Pe bună dreptate, ceea ce se întâmplă în Europa în general şi în cele două uniuni: UE şi Marea Britanie, în mod special, nu mai poate fi comparată cu vechea Europă şi cu vechea Mare Britanie, pentru că sunt rezultatul multor schimbări ce au avut şi continuă să aibă loc în întreaga lume, din punctul de vedere economic, social, politic şi al dezvoltării tehnologice.

Dacă privim diversele aspecte ale situaţiei din Europa dintr-un alt punct de vedere, putem remarca un fapt ce se impune prin sensul clar pe care îl are.

Source: Daniel Leal-Olivas/AFP/Getty Images: Demonstraţia de la Londra din 9 Iulie 2016

În: The Real Truth, Sept. 2016, pg11

Mulţi dintre cei ce susţin rămânerea Marii Britanii în UE fac parte din rândurile tinerei generaţii care necunoscând realitatea şi subterfugiile politicii actuale ale UE şi prin naivitatea lor, cred că uşurinţa de călătorie între ţările membre ale uniunii şi relaţiile de prietenie pe care şi le pot crea prin asemenea călătorii reprezintă summum tuturor avantajelor pe care le pot avea membrii uniunii. Prea puţini dintre aceşti tineri sunt cei care se gândesc la aspectele cu caracter social-politic şi economic pe care Marea Britanie trebuie să le accepte din partea unei conduceri ce nu este agreată de majoritatea n populaţiilor uniunii Marii Britanii. Prea puţini sunt cei care într-adevăr urmăresc evoluţia diversele probleme pe care le ridică în faţa întregii Europe şi în special a UE migraţia zecilor de milioane de refugiaţi din diverse colţuri ale lumii.

Din păcate sunt mult prea puţini cei care au aflat despre marile distrugeri pricinuite de către grupăurile

islamice extremiste din Siria şi care au distrus oraşe seculare cum ar fi Aleppo, Bosra şi Palmira şi care sunt ireparabile. Damascul este complet distrus. Infrastructura: drumuri, poduri, fabrici care existau pe întregul cuprins al ţării au fost total distruse. Şcoli şi spitale au fost de asemeni complet distruse până la temelii.

Asemenea ravagii şi întreaga politică extremistă au creat o adevărată destabilizare a întregii regiuni şi acest fenomen se va putea petrece şi în Europa într-un timp nu prea îndepărtat.

Când susţinătorii menţinerii Marii Britanii în UE se vor trezi la realitate şi vor vedea ce se va întâmpla cu ţara lor, s-ar putea să fie mult prea târziu.

O asemenea situaţie nu este specifică numai tineretului din Europa. Ea are loc şi în Statele Unite, unde informaţiile sunt ultra abundente şi ţinute la zi. Acest fapt se datorează nu lipsei de informaţii ci dezinteresului pentru asemenea informaţii comparativ cu tot felul de gunoaie informaţionale ce circula prin diversele mijloace electronice prin care comunică între ei aceşti tineri.

*

Este adevărat că Statele Unite, de exemplu, şi UE sunt relativ comparabile din punctul de vedere al dimensiunilor şi cu anumite excepţii chiar şi al numărului populaţiei dar în acelaşi timp există o multitudine de mari diferenţe (diferenţe în cultura diferitelor ţări precum şi mari diferenţe în evoluţia economică a ţărilor membre ale UE).

Pentru a fi mai clar punctul de vedere privind relaţia de independenţă a unei ţări faţă de uniunea din care face parte, am preluat unul din exemplele prezentat de unii teoreticieni specialişti pe probleme internaţionale şi din care trebuie să înţeleasă ideea după care nimeni nu ar putea învinuii, de exemplu, SUA dacă într-o uniune între

America de Nord şi America Latină, aceasta (America Latină – n.n.) ar veni şi ar impune Statelor Unite anumite legi care să fie aplicate la Washington D.C.

În mod similar trebuie înţeles şi cazul Marii Britanii. Unii psihologi şi politologi consideră că britanicii sunt diferiţi de europeni. Chiar dacă fizic este dezlipită de Continentul European britanicii sunt desigur europeni dar în acelaşi timp ei sunt deosebit de mândrii şi categorici în modul „*britanic de gândire*”.

Nu trebuie uitat că această „relativ mica insulă cu naţiunile ei”, au fost cândva sediul unui imperiu global. literatura istorică confirmă că ea a dat naştere unui lung şir de conducători regali, şi de prim-miniştri, care au ajutat la influenţarea şi modelarea politicii întregii naţiuni. Această naţiune în totdeauna a gândit din punctul de vedere politic şi social-economic numai prin propriile sale interese, ceea ce au fost deasupra preocupărilor tuturor celorlalte naţiuni europene.

Cine are prilejul să viziteze Marea Britanie şi să afle opinia oamenilor de pe stradă despre originea lor, va afla de la aceştia că ei sunt în primul rând britanici şi apoi europeni.

Marea Britanie, a aşteptat timp de aproape 14 ani să ajungă la o asemenea independenţă pe care o consideră ca fiind normală şi firească pentru ea ca un tot şi pentru popoarele ce ţin de această uniune.

Ca atare desprinderea ei din UE este pentru ei ceva absolut firesc.

Punctele de vedere care au condus la necesitatea Referendumului şi ca atare la decizia ieşirii di UE se pot sintetiza în câteva idei:

Existenţa unei tehnocraţii (de tip germanic), care nu satisface modul de gândire britanic, impunerea acceptării unui număr mare de imigranţil de către conducerea UE, la presiunea politicii forţei de muncă impusă de Germania

Creşterea presiunii UE asupra politicii financiare a Marii Britanii de a renunţa la Lira Britanică în favoarea monedei Euro.

Continua acuzaţie care s-a adus încă de la începutul acceptării intrării în UE şi în continuare a menţinerii într-un mod izolat a întregii filosofii privind concepţia social-culturală şi politică faţă de restul Europei.

În vederea rezolvării multiplelor diferenţe şi incompatibilităţi existente între UE şi Marea Britanie, şi care a dus la decizia ieşirii din UE, Primul Ministru al Belgiei, Charles Michel, a cerut convocarea unei şedinţe secrete de urgenţă a conducătorilor UE în săptămâna ce a urmat deciziei Marii Britanii prin care să se discute „la rece" şi cu calm noile posibilităţi de cooperare cu Marea Britanie.

După participarea la şedinţa conducerilor ţărilor membre ale UE, Witold Waszczykowski-Ministrul de Externe al Poloniei, într-o declaraţie oficială pe care a făcut-o presei, a spus:

„... sunt deziluzionat cu privire la integrarea Europeană şi îmi exprim un declin al încrederii în UE.

Vom căutat să reasigurăm celor 850.000 de polonezi care trăiesc în Marea Britanie că „în timpul discuţiilor (...)

vom urmări garantarea drepturile dobândite de cetăţenii noştri..."

Ceea ce cred că ar merita să reţină şi atenţia Administraţiei de la Bucureşti este poziţia acestei administraţii poloneze exprimată printr-un punct de vedere al Ministrului de Externe în vederea luării unei atitudini similare de protejare a celor peste 152.000 de români[46]

---

46 The Telegraph, 26 August 2015, Foreign worker numbers soar as Romanians registering in Britain triple in just one year, by: David Barrett (Home Affairs Correspondent), în: http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/immigration/11825412/Foreign-worker-numbers-soar-as-Romanians-

care au ajuns în Anglia în căutare a unor locuri de muncă şi care s-au înregistrat ca veniţi pentru a munci prin National Insurance în 2014/2015.

Opiniile conducătorilor celor 27 de ţări membre ale UE exprimate prin diversele mijloace ale mass-mediei internaţionale, confirmă îngrijorările ţărilor membre ale UE faţă de politica britanică.

Astfel, presa de la Atena a publicat opinia unuia dintre miniştri greci, pe baza unei declaraţii făcută ziarului *The Guardian* precum şi opinia unor analişti politici care s-au referit la rezultatul referendumului din Marea Britanie, spunând:

„... grecii sunt îngrijoraţi de acest rezultat care ar putea intensifica un sentiment anti-European. „Pe durată scurtă", ieşirea Marii Britanii din UE poate ajuta Greciei, întrucât aliaţii noştri vor dori o creştere a soliditătţii şi a solidarităţii UE, dar „pe termen lung" situaţia va fi mai dificilă. În acelaşi timp se speră ca Grecia să-şi îmbunătăţească perspectiva dezvoltării economice.

La Ankara se manifestă un punct de vedere deosebit de incert şi totodată deosebit de sceptic afirmându-se:

„... ***dezintegrarea UE a început***". (...)

„Marea Britanie este prima care a sărit din această corabie".

(Opinia lui Nurettin Canikli[47] prezentată în mass-media turcă).

O asemenea opinie nu cred că este direct legată de planurile Turciei de a deveni, nu peste mult timp, membră a UE, urmărind pe această cale şi diversele aspecte ale

---

registering-in-Britain-triple-in-just-one-year.html

47 Nurettin Canikli (n.1960) - viceprim-ministru al Turciei, în funcție din 24 mai 2016. El a servit anterior ca ministru al Vămilor și Comerțului din Turcia, din 2014 până în 2015. Este membru al Parlamentului din partea Partidului Justiției și Dezvoltării.

intensificării fluxului de muncitori migranţi ajunşi temporar în Turcia şi de aici răspândirea lor în întreaga Europă.

În acelaşi timp trebuie amintit că în urma unora dintre atacurile de la sfârşitul lunii iunie 2016 şi a încercării loviturii de stat ce a avut loc la mijlocul lunii iulie 2016, Administraţia Erdogan a acţionat deosebit de dur la adresa principalilor actori ai acestei încercări a lovituri de stat (arestând peste 6.000 de participanţi). Toată lumea este convinsă că scopul imediat al acţiunii lui Erdogan este consolidarea şi pe această cale a poziţiei administraţiei sale şi a lui personal în conducerea Turciei şi a planurilor pe care şi le propune pentru viitor de manifestare a forţei pe care o reprezintă Turcia (în prezent, din punct de vedere economic şi militar), pe plan mondial.

Într-un alt scenariu, s-ar putea întâmpla şi situaţia prin care Turcia să nu accepte în niciun fel rolul de conducător pe care îl joacă Germania în cadrul UE şi (probabil – n.n.) ar dori ca întreaga UE să răspundă la apelurile şi indicaţiile Turciei sau a viitorului Califat turcesc pe care îl are în intenţie Erdogan şi administraţia lui.

Ţinând cont de situaţia actuală şi de perspectiva pe care o are UE, s-ar putea ca însăşi acceptarea Turciei în UE să fie reanalizată prin avantajelor pe care le-ar oferii Turcia celorlalte 27 de ţări membre ale UE în ipoteza acceptării ei ca membră a UE.

Revenind la situaţia Marii Britanii în UE, Primul Ministru al Italiei, Mateo Renzi, şi-a expus punctul de vedere în ziarul britanic *Guardian,* spunând*:*

„... votul de a părăsit UE va fi „o alegere greşită”, întrucât Marea Britanie va remarca o declanşare a unei reacţi în lanţ de dezertări pe întregul continent ca rezultat al unor valuri de euroscepticism”.

Este interesant de urmărit şi jocul politic pe care îl

fac Statele Unite în legătură cu poziţia actuală a Marii Britanii.

La un anumit moment dat în timpul unei vizite pe care preşedintele Obama a făcut-o la Londra şi-a exprimat o opinie personală, care, după cum a afirmat, nu ar fi vrut să influenţeze opinia publică britanică, privind rămânerea Marii Britanii în UE, şi sub forma unei glume a spus:

„... dacă Marea Britanie va ieşi din UE va ajunge să stea la coadă în relaţiile comerciale cu Statele Unite".

Afirmaţia personală a preşedintelui Barack Obama, care nu cred că a fost cea mai potrivită la momentul respectiv, şi-a găsit o nouă exprimare, apărut în presa americană şi internaţională prin care Obama s-a auto-corectat în momentul în care a aflat rezultatul referendumului şi a spus:

„... relaţiile dintre cele două ţări vor rămâne şi de-acuma înainte la fel de strânse cum au fost şi până în prezent în domenii ca:

apărarea, inteligenţa, lupta împotriva terorismului mondial, comerţul şi diferitele aspecte ale vieţii culturale.

La baza acestei noi afirmaţii stă ideea după care Statele Unite reprezintă unul dintre partenerii de bază din punctul de vedere economic, al Marii Britanii exportând bunuri în valoare de circa 60 miliarde dolari anual şi în acelaşi timp este unul dintre marii investitori care investesc peste 588 miliarde dolari în diverse domenii de activitate de la sectorul bancar la cel manufacturier ca şi în domeniul proprietăţilor imobiliare.

La rândul ei Marea Britanie exportă diverse bunuri şi a investit în SUA aproape jumătate de trillion[48] de dolari şi totodată statisticile internaţionale confirmă că în prezent sunt peste un milion de muncitori englezi care lucrează în Statele Unite.

Aceasta dovedeşte existenţa unor legături foarte

48 1 trillion = 1,000,000,000,000 sau 10 la puterea 12.

puternice între cele două părţi ale Atlanticului şi după cum apreciază unii analişti politici, orice problemă care apare într-o parte a Atlanticului, se reflectă imediat de partea cealaltă a oceanului.

Totodată nu trebuie neglijat nici faptul că Marea Britanie este a doua largă economie europeană şi totodată cea mai puternică forţă militară.

Ca atare, pentru UE nu este prea simplă situaţia pierderii unui asemenea membru puternic şi menţinerea celor 27 de membrii din care mulţi de abia îşi trag sufletul din punctul de vedere economic, politic şi militar.

În acelaşi timp Europa însăşi, ca un întreg, se găseşte într-un moment în care are de luptat cu diferite crize: cea a enormului număr al migranţilor, din care un procent foarte ridicat este venit din diverse colţuri ale lumii în mod ilegal, cu economi ale unora dintre membrii ei care sunt destul de şubrede şi cu fenomenul naţionalismului rus care este gata să reia poziţia războiului rece.

Pe parcursul ultimilor doi ani şi în special în primele şase luni ale anului 2016, au existat o mulţime de cadre conducătoare din cele 27 de naţiuni membre ale UE şi chiar din conducerea UE care au trimis multiple mesaje sperând la menţinerea Marii Britanii ca membră a UE.

În primul rând trebuie reţinut faptul că prin regulile UE părăsirea Uniunii nu se poate face decât după doi ani, timp în care se vor crea tot felul de negocieri şi mai mult ca sigur că negociatorii de la Bruxelles nu vor oferii Marii Britanii prea multe stimulente în aranjamentele ce se vor discuta.

De asemenea trebuie reţinut că organizarea referendumului a fost stabilit prin Legea privind Referendumul pentru Uniunea Europeană din 2015 (numit Actul 2015), şi care precizează faptul că cetăţenii care pot vota sunt numai cetăţenii ţării respective (în cazul Marii Britanii cetăţenii Angliei, Scoţiei, Ţării Galilor, ai Irlandei

de Nord precum şi cetăţenii Commonwealth-ului care au reşedinţa în Regatul Unit şi Gibraltar[49].

La data când Marii Britanii a lansat solicitarea de a ieşi din UE mass-media britanică a prezentat o serie de întrebări ale unor ziarişti care s-au referit la cazul în care: rezultatul referendumului se va încheia cu răspunsuri de 50% pro şi 50% contra. Se va desfăşura un nou Referendum?

Răspunsul a fost oferit tot de către presă care pe baza consultării mai în amănunţime a legii, a remarcat că nu există niciun amendament cu privire la situaţia de egalitate a rezultatului final[50].

Acesta este motivul principal prin care se caută tot felul de alternative în vederea menţinerii unei colaborări şi cooperări cu Marea Britanie, ceea ce face parte din obiectivele negociatorilor care pe de o parte reprezintă Marea Britanie şi pe de altă parte reprezentanţii guvernelor celor 27 de ţări membre ale UE.

În acest sens susţinătorii ieşirii din UE au afirmat că britanicii vor continua să desfăşoare un comerţ exterior la acelaşi nivel cum au făcut-o şi înainte, dar vor fi liberi de a nu lua în seamă multe dintre obiecţiile birocraţiei UE.

Unul dintre susţinătorii ieşirii din UE a fost şi Nigel Paul Farage (n.1964) [51], care la 22 iunie 2016 în preziua

---

49 conform site-ului: bbc.com

50 vezi site-ul: terlegrph.co.uk

51Nigel Paul Farage - politician britanic, membru al Parlamentului European în perioadele:
1999-2004, 2004-2009, 2009-2014 și din 2014 de partea Regatului Unit. Este liderul
Partidul pentru independența Regatului Unit (din 1993) (UKIP). Farage a avut numeroase
ieșiri violente la adresa rromiilor, că se fac vinovați de majoritatea infracțiunilor comise de
către imigranți.

referendumului afirma:

„... votul de ieşire din UE este o şansă de libertate a ţării din birocraţia europeană şi de sub controlul unor elite continentale”.

La ora actuală există mai multe variante ale acestei cooperări, bazate pe diversele situaţii care sunt folosite de alte ţări şi care îşi au şi ele unii susţinători şi opozanţi ai acestor variante.

Printre aceste variante de modele prezentate de mijloacele mass-mediei, se pot enumera următoarele:

1. Modelul Norvegiei/Islandei şi Lichtensteinului

Susţinătorii acestui model: confirmă că aceste ţări sunt membre ale Ariel Economice Europene (ACE) [52] şi care oferă acestor ţări accesul la piaţa comună europeană în condiţiile în care ele acceptă regulile UE cu unele excepţii specifice acestei arii.

Înţelegerea şi aplicarea automată a acestor reguli ale UE le oferă posibilitatea eliminării permanente a unor renegocieri.

Efectul acestui model este considerat după rezultatele favorabile pe care le-au obţinut aceste trei ţări folosindu-se de acest model.

Oponenţii acestui model: susţin că dacă Marea Britanie a optat pentru ieşirea din UE şi în acest fel şi-a recăpătat independenţa dar acesta nu este un model optim pentru ea.

Ţările care din punct de vedere tehnic sunt în afara UE dar în realitate sunt încă obligate faţă de Bruxelles, dovedesc că acceptă legile de bază ale ACE inclusiv mişcarea liberă a muncitorilor, cu alte cuvinte grija britanicilor de împiedicare a imigraţiei rămâne nerezolvată

52 European Economic Area - în limba engleză (EEA)

2. Modelul Elveţian

Susţinătorii acestui model: consideră că Elveţia are acces la ACE în schimbul acceptării regulilor impuse de UE. Dar, Elveţia are mai multă flexibilitate cu înţelegeri reciproce care îi permit să aleagă şi să stabilească la care arii ale UE doreşte să participe şi care reguli doreşte să le urmeze.

În 2014, Elveţia a votat pentru impunerea unor limitări ale imigraţiei faţă de celelalte ţări care sunt membre ale UE şi care nu pot încălca regulile de admitere ale imigraţiei impuse de Bruxelles.

Oponenţii acestui model: susţin că Elveţia nu acceptă o abordare „à la carte" şi preferă negocieri constante. Chiar şi în problema imigraţiei care a fost votată cu doi ani în urmă, nici până la mijlocul anului 2016 nu s-a ajuns la o înţelegere privind restricţiile care se impun noilor veniţi şi cum se pot traduce acestea în practică.

După câte se pare acest model al Elveţiei este atât de dificil pentru legislatorii de la Bruxelles încât aceştia nu vor accepta ca britanicii să aplice un model similar.

3. Modelul Canadian

Susţinătorii acestui model: consideră că negocierile dintre Canada şi UE se bazează pe principiile unor înţelegeri dintre cei doi parteneri, similare cu cele din comerţul liber.

O asemenea înţelegere urmează să intre în vigoare până la sfârşitul anului 2016 urmând ca prin aplicarea acestui model să fie eliminate toate tarifele ce se vor aplica pentru schimburile comerciale ale diferitelor bunuri.

Din acest punct de vedere Boris Johnson (n.1964), fost Primar al Londrei, este un susţinător al acestui model de colaborare cu UE.

El a afirmat: „*... este posibil să facem comerţ cu UE şi în acelaşi timp să avem dreptul de a asigura controlul*

graniţelor noastre naţionale”.

Oponenţii acestui model: continuă să amintească că înţelegerile dintre Canada şi UE au durat timp de 5 ani iar pentru britanici ar fi mult mai dificil din cauza multiplelor conexiuni directe cu Europa. De asemeni acordurile cu Canada au lăsat ne rezolvate diversele aspecte ale serviciilor. Din acest punct de vedere sistemul financiar al Industriei Marii Britanii ar avea deosebit de mult de suferit.

După aprecierea Departamentului Trezoreriei Britanice aplicarea modelului Canadian va costa circa 2.500 dolari ca pierdere din PNB ca sumă ce va rezulta din diferitele contracte.

Referindu-se la aplicarea acestui model în Marea Britanie, Primul Ministru david Cameron a spus: „*... este prea bun ca să fie adevărat*”.

4. Aplicarea sistemului Organizaţiei Mondiale a Comerţului

Susţinătorii acestui model: consideră că dacă niciunul dintre modelele amintite nu ar fi acceptate de către poporul britanic, principiile aplicate în schimburile prin Organizaţia Mondială a Comerţului ar putea fi aplicate în relaţiile dintre Marea Britanie şi UE.

Un asemenea sistem ar putea fi aplicat dacă îşi va găsi suportul necesar privind limitarea barierelor comerciale dintre cei doi parteneri.

Aplicarea opţiunile Organizaţiei Mondiale a Comerţului prevăd că nu este necesar pentru marea Britanie să se lege de regulile scrise ale Bruxelles

Pentru a menţine o stare de linişte în masa largă a muncitorilor britanici, compania Ford din Marea Britanie a trimis o scrisoare celor 14.000 de lucrători care lucrează la această companie asigurându-i de stabilitatea locurilor de muncă şi menţinerea unor relaţii deosebit de bune în

domeniul activităţii comerciale.

Oponenţii acestui model: printre care şi Departamentul trezoreriei Britanice a estimat că economia britanică va cunoaşte o scădere cu 7.5% în 2030, în ipoteza aplicării acestui model, întrucât vor exista tarife mult mai mari şi restricţii ale accesului pe diversele pieţe.

Toate aceste opţiuni după opinia analiştilor, printre care se numără şi ziaristul Gregory Writte de la Washington Post îşi vor putea găsi aprecierile sau din contra combaterile respective după efectuarea unor îndelungate dezbateri. În acelaşi timp se apreciază că vor exista o mulţime de restricţii pentru cei care vor dori să locuiască, să muncească sau să studieze în unele dintre ţările europene membre ale UE.

Asemenea opţiuni şi cele legate de efectele directe sau indirecte ale menţinerii Marii Britanii în UE sau plecarea ei cu anumite condiţii (din partea ei – n.n.) sau a conducerii UE, sunt elementele unei ecuaţii care încă nu pot ajuta la rezolvarea ei definitivă.

Toate aceste variante sunt cu atât mai delicate în condiţiile actuale când D-na Prim-Ministru – Theresa May, şi-a creat un prim cabinet format dintre unii dintre participanţii la competiţia pentru postul de Prim-Ministru, printre care: Liam Fox – devenit ministru pentru comerţul internaţional, David Davis care se va ocupa de negocierile legate de tranziţia spre ieşirea din UE şi Boris Johnos (o figură mai puţin plăcută în cercurile de la Bruxelles – n.n.) şi care va răspunde de problemele politicii externe a Marii Britanii.

Oricând după luna septembrie 2016 pot apare o mulţime de schimbări care vor favoriza, sau din contra vor intensifica diversele dificultăţi prin care va trece Marea Britanie.

Ceea ce merită o atenţie deosebită în momentul de

faţă este faptul din care rezultă situaţia sistemului politic al Marii Britanii care este puternic influenţat de acţiunea unor forţe străine care se manifestă printr-un volum substanţial al unor sume de bani ce se îndreaptă spre Londra.

Mă refer în mod special la unele grupuri despre care nu se discută prea mult dar care sunt remarcate de către unii analişti, cum ar fi de exemplu*: „Conservative Friends of Rusia”* şi *„Conservative Friends of the Chinese*", care au conexiuni cu personalităţi importante din parlamentul britanic şi care prin diverşi „lobişti" vor influenţa din interior sistemul politic al Marii Britanii, în special în unele probleme privind unele dintre acţiunile agresive ale Rusiei la adresa ţărilor din Estul Europei sau diferitele acţiuni agresive ale Chinei cu privire la politica Chinei faţă de zona Mării din Sudul Chinei.

Unul dintre aspectele care au provocat şi continuă să facă obiectul diverselor dezbateri pe problemele economice ale Marii Britanii este aceea a viitorului economiei agrare şi a celei industriale.

Pentru foarte mulţi fermieri englezi, plecarea Marii Britanii din UE este echivalentă cu pierderea oricăror surse de subvenţii pe care le primeau de la UE şi ceea ce obligă actuala Administraţie de la Londra să revadă şi să rescrie întreaga politică economică şi în special cea legată de relaţiile comerciale, industriale şi agricole.

În urmă cu câteva decade D-na Prim-Ministru Margaret Thatcher s-a luptat pentru salvarea industriei şi în special a acelor ramuri care erau ineficiente obţinând suportul sumelor de bani lichizi obţinute de la populaţie. O situaţie similară se găseşte în prezent în mai multe domenii de activitate: în timp ce băncile prosperă, multe întreprinderi industriale s-au închis. Importurile şi vânzările cu amănuntul au lovit în micile ferme locale. În aproximativ 15 ani, de la începutul noului mileniu circa 5.000 de ferme britanice, specializate pe produse lactate

şi-au încetat activitatea.

Aceasta a fost de fapt politica UE condusă cu prioritate de către Germania care s-a bazat pe creşterea exporturilor produselor lor naţionale, şi distrugerea competitivităţii. Prin ieşirea Marii Britanii din UE, economia britanică nu va mai avea obligaţia să respecte legile UE şi în special cele referitoare la diversele constrângeri impuse întreprinderilor naţionale.

În felul acesta se speră la o revigorare a activităţii fermelor şi oţelăriilor engleze, precum şi la politica industrială care trebuie să-şi revină la mândria emblemei*: „Fabricat în Marea Britanie”*.

Noul Premier, Theresa May, afirmase în campania sa electorală:

„... avem nevoie de o nouă strategie industrială proprie bazată în principal pe îmbunătăţirea productivităţii muncii, răsplata corespunzătoare a muncitorilor harnici printr-o creştere a politicii salarizării şi creând noi oportunităţi pentru oamenii tineri.

De asemeni avem nevoie de un plan care să ducă spre toate colţurile ţării produsele agricole necesare.

Este necesar să refacem podurile, drumurile şi liniile de cale ferată folosind materialele şi piesele necesare fabricate în Marea Britanie.

Alţi experţi în domeniul economic au confirmat ca industria de fabricare a oţelului nu este o industrie învechită şi că Marea Britanie are nevoie de această industrie în momentul de faţă mai mult ca oricând.

Acelaşi lucru se poate vorbi şi despre industria farmaceutică britanică, care trebuie să asigure medicamentele necesare pentru toate spitalele; acestea trebuie stimulate de a cumpăra şi distribuii produsele farmaceutice fabricate în Marea Britanie”.

La toate aceste aspecte se mai adaugă un factori care nu poate fi neglijat. Este vorba de dorinţa Scoţiei de a se

desprinde din familia Uniunii Marii Britanii.

O lungă perioadă de timp, Scoţia se simţea cât de cât mai în siguranţă la umbra Marii Britanii, în special când din punctul de vedere economic, era destul de greu de a se menţine într-un mod independent.

În luna februarie 2012, când David Cameron a făcut o vizită în Scoţia, într-unul din discursurile sale s-a referit la cei 300 de ani de cooperare dintre Scoţia şi Marea Britanie şi când ţara sa a constituit un suport substanţial pentru poporul scoţian.

În prezent economia Scoţiei cunoaşte o ascensiune în special în sectorul aşa numitei „green energy” în care aplicându-se rezultatele deosebite ale tehnologiei solare şi a vânturilor se asigură o eficienţă mult mai mare, este eliminată poluarea şi se poate transforma şi în alte forme ale energiei.

Asigurarea unei dezvoltări economice a readus recent în discuţie şi problema independenţei Scoţiei faţă de Marea Britanie, devenind un factor cheie în privinţa viitorul acestei ţări.

Ultimele decade au evidenţiat într-un mod categoric succesele din domeniul educaţiei, al asistenţei şi tehnologiei medicale, cele din domeniul ştiinţelor aplicative şi al sociologiei.

Pe baza acestor rezultate o serie de economişti şi politologi scoţieni au susţinut ideea şi dorinţa poporului scoţian de creare a unui egalitarism iar prin dezvoltarea economică posibilitatea asigurării unei balanţe între puterea dolarului şi a monedei euro. Toate aceste elemente se referă în mod directă la tranzacţiile economice şi la politica de manifestare a unui puternic curent naţionalist, îmbinat cu o formă a unui pro Europenism internaţional şi al aplicării principiilor democratice – factori deosebiţi în viaţa poporului scoţian.

Italia a cunoscut o puternică modificare faţă de

perioada ce a urmat imediat după al Doilea Război Mondial în ciuda unor multiple obstacole puse de către birocraţia ce se menţinea încă din timpul războiului, precum şi influenţa micilor întreprinderi şi a manifestării fenomenului corupţiei la diverse nivele politice şi economice.

După opinia unora dintre economiştii analişti economia şi instituţiile care o reprezentau erau relativ utile pentru perioada de tranziţie spre economia de pace, dar au devenit total depăşite ca sistem de lucru şi eficienţă, în actuala situaţie.

Multe activităţi economice se menţin încă la nivel „de familie”, proprietarii preferând să-şi menţină activităţile economice la un nivel scăzut şi să-şi folosească drept salariaţi membrii familiei, chiar dacă aceştia nu au calificarea necesară; ei preferă satisfacerea nevoilor şi pretenţiilor unor clienţi cu care sunt obişnuiţi de ani de zile şi chiar dacă activitatea ce o desfăşoare are un succes deosebit, nu aşteaptă investitorii străini s-o cumpere sau să investească pentru dezvoltarea activităţii respective.

În prezent se menţine un spirit de totală neîncredere şi confuzie în mediul manufacturier şi al activităţii economice în general.

Situaţia economică dificilă a Italiei nu este de dată recentă; ea are o istorie de peste 20 de ani.

În ultimii ani, însă, Italia a cunoscut o şi mai puternică scădere a dezvoltării economice, cu o scădere mare a indicelui productivităţii muncii precum şi un declin masiv al competitivităţii.

Din 2008, situaţia economică a început să scadă cu circa 9% iar în 2014 ajunsese la o scădere de 10%. An de an datoria publică este în continuă creştere ajungând la peste 2 miliarde €, sau 133% din PNB şi cu riscul de a continua să crească.

Aceste rezultate au început să se evidenţieze încă din luna iunie 2011 când asemenea informaţii au apărut

pentru prima oară într-un Raport al FMI.

Administraţia de la Roma nu a putut nega creşterea masivă a şomajului, creşterea numerică substanţială a populaţiei în vârstă, imensa datorie publică cu care se confrunta Italia şi creşterea numărului de cetăţeni străini (printre care şi mulţi români) care căutau de lucru şi aşteptau între timp ajutorul de şomaj acordat de stat.

Situaţia economico-financiară a Italiei a fost caracterizată în ultimii ani prin:

— PNB în valoare de circa 450 miliarde dolari

— 318 miliarde dolari datoria publică

— Creşterea economică ajunsese la – 4.5%

— Balanţa externă ajunsese la un minus de peste 25 miliarde dolari

— Venitul mediu pe familie a cunoscut o continuă scădere cu 13% sau

(cu circa 2.400 euro), ceea ce după informaţiile prezentate de către agenţiile de statistică ale Italiei este considerată ca fiind cea mai mare scădere din zona euro.

De asemeni, statisticile internaţionale confirmau că productivitatea muncii în Italia este una dintre cele mai scăzute din U.E.

Tabelul Nr. 6

Situaţia productivităţii muncii în unele ţări din UE în ultimii 20 de ani

Ţara	*
Franţa	29.8
Germania	32.1
Italia	12.7
Spania	23.2
Marea Britanie	38.1

Notă: Informaţiile au fost ajustate pentru anul 2013

Sursa: The Conference Board, Wall Street Journal.

Apr.30, 2014, pg. A12

Cu toate că s-au efectuat o serie de cercetări în privinţa scăderii productivităţii munci în întreprinderile italiene, acest tip de studii nu reuşesc să ofere o explicaţie convingătoare privind scăderea bruscă a creşterii productivităţii muncii (în special în jurul anilor 1996, adică după circa treizeci de ani în care PIB-ul pe oră a fost în creştere, cam în acelaşi ritm cu cel existent în Germania).

Alţi autori printre care Giuseppe Travaglini şi Enrico Saltari,[53] au propus o abordare mai utilă şi mai completă a productivităţii muncii ca urmare a schimbărilor care au loc în procesul cererii şi ofertei forţei de muncă. Ei consideră: „interacţiunea dintre dezvoltarea tehnologică şi nontehnologică acţionează prin şocuri asupra echilibrului de pe piaţa muncii prin afectarea productivităţii şi ocuparea forţei de muncă”.

Firmele italiene au reacţionat la diversele reforme ale pieţei muncii (din perioada anilor 1990 – 1995) prin reducerea capitalului destinat angajării forţei de muncă, acceptând de multe ori o forţă de muncă mai puţin calificată.

Trecerea de la mână de lucru calificată la cea mai puţin calificată a avut drept consecinţă principală scăderea productivităţii muncii.

Rata de creştere a progresului tehnologic, a avut de asemeni un impact nedorit atât asupra ratei de creştere a forţei de muncă, a productivităţii muncii şi în final asupra PNB-ului.

De asemeni unele studii afirmă că cel mai important şoc, care a afectat sistemul economic italian a fost creşterea datoriei publice. Un asemenea şoc ar fi avut consecinţe de la începutul anilor 1970 şi până spre

---

53Saltari E. și Travaglini G.-The Productivity Slowdown Puzzle. Technological and Non-technological Shocks in Labor Market”, pg. 483-509, Articol citat în bibliografie

sfârşitul decadei.

Cauzele deficitelor primare au stat la originea creşterii datoriei publice. Dar unii economişti care accepta aceasta abordare nu iau în considerare unele aspecte, printre care: efectele dobânzii asupra datoriei şi a ratei de creştere a PIB.

Spania

După o perioadă de peste 5 ani de recesie, în 2015 Spania s-a văzut din nou în situaţia unei perspective de refacere din criza economică datorită sistemului greşit de acordare a unor credite exagerate ca număr şi volum, pentru cumpărarea caselor (similar cu situaţia din Statele Unite), fără asigurarea unor documente acoperitoare legale. Această situaţie a determinat existenţa unui număr foarte mare de case foarte scumpe şi care se găsesc în prezent în inventarul pentru vânzare (peste 1 milion de case care include casele nou construite şi cele de revânzare).

Una dintre cele mai grave probleme cu care încă se confruntă economia Spaniei, este cea a şomajului care a ajuns la 36, 3% în Andaluzia (dublu faţă de media şomajului în cadrul UE – n.n.).

Ieşirea din criză se poate considera că ar putea fi asigurată în principal prin volumul de încasări pentru produsele exportate la preţuri competitive, obţinute prin folosirea pe scară largă a forţei de muncă ieftine a muncitorilor imigranţi (inclusiv a celor din România) şi totodată creşterea productivităţii muncii a acestor muncitori.

Datele statistice oficiale confirmă că volumul şi valoarea produsele exportate a crescut de la 160 miliarde e cât a fost în 2009 la peste 234 miliarde e în 2013, ceea ce reprezintă o creştere de peste 7% a PNB.

Exporturile de produse şi servicii au crescut de la 27% din valoarea totală a PNB cât a fost în 2007 la circa

35% în 2014.

Creşterea volumului exporturilor în combinaţie cu restrângerea importurilor şi creşterea încasărilor din turism (au ajuns în 2014 la peste 60 milioane de turişti), au permis redresarea balanţei comerţului exterior şi chiar asigurarea unui surplus, considerat ca un succes al economiei Spaniole din ultimii doi ani.

Şomajul însă continuă să fie una din marile dificultăţi pentru economia Spaniei. Accentuarea crizei locurilor de muncă pentru Spania (care reprezintă circa 11% din economia zonei euro), a ajuns în ultimii ani la circa 13 %, considerat de către analişti ca fiind un procent ridicat.

O asemenea situaţie a creat şi un exod al „creierelor". Statisticile oficiale spaniole confirm că în perioada 2009 – 2013 un număr de 40.000 de tineri spanioli cu înaltă calificare au părăsit ţara în căutarea unor locuri de muncă în diverse ţări, printre care în Germania şi Statele Unite.

Foarte mulţi dintre muncitorii şi cadrele calificate care veniseră în Spania în perioada de boom economic, au plecat înapoi în ţările de origine (în această categorie intrând cei din America Latină din unele ţări din Europa de est şi în mod specific din România).

Un alt aspect cu care încă se confruntă Spania este cel al corupţiei la diverse niveluri economice.

În prezent, presa spaniolă şi o serie de autori printre care William Chislett[54] afirmă că peste 800 de cazuri sunt sub cercetări referitoare le diverse forme de corupţie în special în domeniul politic şi economic.

Grecia a prezentat Comisiei Europe un Raport din care rezulta că în 2015:

— Şomajul a crescut la peste 25%

---

54 William Chislett - fost corespondent la Madrid pentru *The Times* din Londra și apoi pentru *Financial Times* în Mexic

— Şomajul tineretului a ajuns la 50%

— Economia şi-a restrâns activitatea cu 26%

— Consumul (diverselor produse alimentare şi nealimentare), s-a redus cu 40%

— Datoria externă a ajuns la 175% din PNB

Situaţie ultra dificilă a economiei Greciei se adaugă la efectul generat de criza economică globală, ceea ce a făcut ca Administraţia de la Atena să se confrunte cu multiplele probleme ale reconsolidării sistemului fiscal şi adoptarea unor reforme structurale care să ducă la scăderea riscului de faliment al acestei ţări şi creştere rapidă a sărăciei întregii populaţii.

Nemulţumirile populaţiei greceşti ajunsă la disperare au escaladat prin manifestaţii de mari proporţii ce au avut loc în toate oraşele Greciei şi prin cererea de condamnare a administraţiei guvernamentale.

Datoria externă şi menţinerea şomajului la un procent ultra ridicat determină o puternică creştere a ratei sărăciei.

Nu întâmplător când populaţia Greciei s-a prezentat la vot la 25 ianuarie 2015, a votat pentru alegerea unui guvern cu orientare de stânga (al partidului *Syriza*), care prin cuvântul Primului Ministru Alexis Tsipras s-a angajat să renegocieze datoria externă a Greciei (care fusese de 240 miliarde euro) [55], printr-un suport financiar din partea celorlalte ţări europene şi a anunţat că este împotriva reducerii bugetului şi menţineri sau chiar extinderea politici de austeritate financiară impusă populaţiei de către creditori.

Solicitările noului guvern încă nu sunt luate în consideraţie de către Germania şi Comisia Europeană care nu vor să audă de asemenea solicitări şi schimbări.

Până la sfârşitul lunii ianuarie 2015, Grecia ca

---

55 Vezi Note ale autorului pentru partea I-a (32) referitoare la datoria externă a Greciei în 2015
și întregul text al celei de a doua părți privind Grecia.

membră a UE nu a primit votul Comisiei Europene de a-şi reduce valoarea monedei naţionale şi de a-şi ridica valoarea exporturilor.

Ce poate face Germania în favoarea Greciei este de a sprijinii creşterea volumul balanţei comerciale cu Grecia şi de a-i determina şi pe ceilalţi membri ai UE de a proceda în acelaşi sens.

Îngrijorarea Comisiei Europene se referă la falimentul economic al Greciei care reprezintă un scenariu după care „nimeni nu are de câştigat".

Preşedintele Parlamentului European, Martin Schultz afirma:

„Riscul eventual al ieşirii Greciei din zona euro (despre care se vorbeşte cu multă vehemenţă în ultimii ani – n.n.), nu va fi sfârşitul unei evoluţii negative, ci începutul unei evoluţii şi mai negative; economia greacă se va prăbuşi în foarte scurt timp, iar europenii vor trebui să-i vină în ajutor cu alte miliarde de euro".

Unii dintre specialiştii în domeniul finanţelor, printre care şi Prof. Dr. Philipp Bagus[56], aprecia că incapacitate Greciei de a-şi achita datoriile ar afecta într-un mod deosebit activitatea băncilor care deţin obligaţiuni emise de statul grec, inclusiv Banca Centrală Europeană, cât şi instituţiile financiare din principalele state creditoare printre care: Franţa şi Germania.

În acelaşi timp creditorii occidentali (printre care: Comisia Europeană, Banca Centrală Europeană, Fondul Monetar Internaţional) şi chiar unii dintre investitorii particulari nu mai sunt dispuşi să acorde împrumuturi şi să facă investiţii în Grecia fără a avea depline garanţii asupra sumelor acordate sau investite.

De asemeni trebuie reamintită opinia după care o asemenea eventualitate ar putea determina, „îngheţarea"

56 Philipp Bagus - Tragedia monedei Euro, lucrarea citată în bibliografie, pg. 95 și urm.

pieţelor de credit, aşa cum s-a întâmplat în 2008, după prăbuşirea companiei americane Lehman Brothers, când băncile au sistat aproape orice formă de creditare. O asemenea situaţie din partea Greciei ar însemna manifestarea unui real eşec pentru Uniunea Europeană, care a creat şi susţinut moneda euro (în 1999), ca un simbol al unităţii şi stabilităţii financiare a întregii zone euro.

Acesta este încă un punct de vedere în privinţa eventualei instabilităţi şi al nesiguranţei UE.

Ceea ce se remarcă ca un fapt ieşit din comun este comportamentul multor agitatori care susţin menţinerea şi chiar extinderea relaţiilor Greciei cu Federaţia Rusă, în special prin afirmaţia făcută nu cu mult timp în urmă de către Preşedintele Putin care s-a arătat dornic de a ajuta noul guvern (de stânga – n.n.) al Greciei, printr-un ajutor financiar în ipoteza în care Grecia nu îşi va găsi un suport din partea ţărilor occidentale.

A fost interesant faptul remarcat de unii analişti politici din care rezulta că noul guvern în primele sale acţiuni în domeniul politicii externe a Greciei nu s-a manifestat ca un protestatar împotriva politicii economice a UE şi a poziţiei Germaniei împotriva ideii de reducere a datoriei externe, ci s-a manifestat cu vehemenţă împotriva politicii UE de sancţionare a Federaţiei Ruse (pentru susţinerea atacurilor rebelilor împotriva Ucrainei – n.n.).

Din aceasta rezultă că noul guvern făcea un joc dublu susţinându-l pe Vladimir Putin în politica de dezmembrare a UE şi de izolare a Greciei de restul ţărilor membre ale UE.

Totodată trebuie amintită opinia Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care considera că ieşirea Greciei din Zona Euro ar crea multiple probleme extrem de dificile pentru Grecia şi pentru întreaga UE; ca atare Grecia pentru aşi reface situaţia economică ar trebui după opinia lui Schäuble să accepte îndeplinirea *„unui*

minim de cerinţe”.

Ministrul de finanţe al Franţei, Market Watch, s-a angajat să discute cu administraţia de la Atena şi în special cu Yanis Varoufakis – ministrul de finanţe pentru a găsi o soluţie avantajoasă atât pentru Grecia cât şi pentru partenerii din UE privind modalitatea de returnare a datoriei iniţiale.

„Grecii trebuie să confirme că vor restitui plătitorilor de taxe din Europa datoria pe care o au”.

De fapt prin diversele dialoguri, Tsipras ar dori încheierea unui acord „punte” pe şase luni cu creditorii săi, pentru ca ulterior guvernul să semneze „un nou contract” cu zona euro.

Ceea ce constituie un punct deosebit de dificil pentru UE în general şi pentru Germania în mod special, este poziţia premierului Tsipras în legătură cu datoria Germaniei faţă de Grecia ca plată a crimelor produse de armata fascistă în Grecia în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Este vorba de circa 74 miliarde dolari (care traduse în suma aferentă pe cap de locuitor al Germaniei este de circa 936 dolari – n.n.) şi prin care Tsipras speră să acopere actualul enorm deficit al balanţei financiare greceşti.

Această cerere a actualului guvern grec a ajuns la un punct de mare tensiune în relaţiile greco-germane şi pe care mass-media greacă îl întreţine cu tot felul de argumente inflamatorii (inclusiv prin caricaturi la adresa Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care a apărut în presa din Grecia îmbrăcat în uniforma armatei naziste spunând: *„Vrem săpun din grăsimea voastră”).*

Nikos Paraskevopulos – Ministrul de Justiţie al Greciei, susţinea ideea de confiscare a tuturor

proprietăţilor germane (întreprinderi, imobile particulare ş.a.) dacă nu se acceptă plata datoriilor de război.

Într-unul din discursurile Primului Ministru Tsipras, ţinut în faţa Parlamentului Grec, s-a referit la situaţia existentă în momentul reunificării Germaniei (1990) când condiţiile legale şi politice existente ar fi fost acceptate pentru rezolvarea acestor despăgubiri de război, dar guvernul Germaniei – după opinia unor gazetari, a ales calea „tăcerii, care este o metodă veche de a se amâna şi uita de orice promisiune".

În tot acest conflict financiar se uită faptul că în 1960 Germania a plătit Greciei aproximativ 74 milioane dolari datorate familiilor victimelor crimelor fasciste, dar grecii consideră că o asemenea sumă este cu mult mai mică decât acoperirea suferinţele provocate de aceste crime.

În presa internaţională se afirmă că în 1942 guvernul fascist de la Berlin ar fi forţat Banca Centrală a Greciei să dea un împrumut care astăzi este echivalent cu circa 11.7 miliarde dolari sau poate şi mai mult dacă se ţine seama de dobânzile aferente.

Totodată o instanţă juridică din oraşul grec Distomo, a prezentat o reclamaţie a populaţiei acestui oraş care ar fi solicitat 30 de milioane dolari pentru masacrele fasciste şi care în prezent s-ar traduce printr-o sumă de circa 171.2 miliarde dolari.

Asemenea situaţii la care se adaugă oferta Federaţiei Ruse de a sprijini Grecia în refacerea sa economică, poate readuce din nou în discuţie ideea retragerii Greciei din cadrul UE şi cu întreaga trenă de efecte negative care ar pune un mare semn de întrebare asupra coeziunii UE.

Administraţia de la Casa Albă a cerut Germaniei să găsească o „soluţie de acomodare" privind situaţia economică a Greciei; Germania însă s-a menţinut timp îndelungat pe o poziţie fermă la adresa Greciei şi a atras atenţia că încă salariile minime sunt mult prea mari în special pentru salariaţii care lucrează pentru guvern.

Referindu-se la poziţia guvernului grec de a discuta cu Federaţia Rusă asupra unui suport financiar, Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble afirma:

„Dacă Dvs. căutaţi undeva la Beijing sau Moscova, sau în altă parte care este dispusă să vă acorde un împrumut, este foarte bine, luaţi-l”.

Ceea ce în urmă cu câţiva ani provoca riscul unei alarme privind plecarea Greciei din UE, în prezent, nu mai este o problemă pentru UE iar cele mai multe bănci europene sunt pregătite pentru o asemenea acţiune a Greciei de ieşire din UE.

Băncile europene au avertizat administraţia de la Atena despre deosebita dificultate în care se va găsi Grecia după plecarea din UE.

Michel Sapin, ministrul de finanţe al Franţei afirma:

„Zona Euro şi-a construit un instrument care să-i asigure o stabilitate în asemenea condiţii, dar pentru Grecia va fi o adevărată catastrofă”.

Întrebarea principală care şi-o poate pune oricare analist politic este dacă UE este dispusă să piardă unul din membri ei în favoarea Federaţiei Ruse care de abia aşteaptă să producă o destabilizare a Uniunii Europene şi să blocheze alte solicitări de intrare în cadrul UE şi în NATO.

Cred că UE nu trebuie să neglijeze rezultatele sondajului de opinie creat de către Pew Research Center din care rezulta (în 2013-n.n.) că 63% dintre subiecţii intervievaţi din diferitele segmente ale populaţiei Greciei şi-au exprimat opinia fiind favorabili apropierii Greciei de Federaţia Rusă. Nu trebuie uitat că din punct de vedere istoric Grecia a fost apropiată de Rusia nu numai ca religie (ortodoxă – n.n.), dar şi ca interese politice şi în special

economice, Rusia fiind interesată în circulaţia maritimă în apele Mării Mediterane. De asemeni trebuie amintit că războiul de independenţă al Greciei a fost iniţiat în 1821 de către grupul secret „Eteria”, creat în Odesa.

Interesantă a fost şi opinia unui cetăţean din Salonic care la un interviu luat pe stradă de către un corespondent al postului de televiziune: TV Thessalonikis, punea:

„Germania vrea să ne împovăreze.
Răspunsul nostru ar trebui să fie:
Înapoi către Moscova, chiar dacă aceasta ar însemna să ne scoată din UE”.

Într-o lucrare apărută recent în Italia intitulată: „Al Patrulea Reich”, autorul Gennaro Sangiuliano (unul dintre conducătorii staţiei de televiziune Rai) *şi ziaristul Vittorio Feltri afirmau că actualul mecanism de subjugare nu sunt tancurile ci moneda Euro.*

Nici intenţia Rusiei de a acorda sprijin financiar, nu este o noutate şi niciun asemenea *„sprijin”* nu se acordă NUMAI din pură prietenie. În 2013 Administraţia Putin a oferit Ciprului un sprijin financiar destinat unor mari investiţii cu nişte condiţiuni deosebit de favorabile de rambursare (când Ciprul manifesta semnele unei căderi economice – n.n.) în valoare de 2.5 miliarde euro, cerând în schimb dreptul ca navele militare ruseşti să aibă acces la porturile cipriote.

O situaţie similară din punctul de vedere mai mult politic decât economic se referă şi la relaţiile altor ţări membre ale UE cu Federaţia Rusă cum este cazul Ungariei şi chiar al Bulgariei; ambele ţări fiind direct interesate în obţinerea necesarului de energie din Rusia, şi ca atare au tendinţa de a sprijini politica administraţiei de la Moscova.

În momentul în care UE şi Statele Unite au căutat să izoleze Federaţia Rusă şi pe Vladimir Putin de o mare

parte a Europei, şi să-i sancţioneze acţiunile de invadare a Ucrainei, Puţin şi-a găsit suport din partea Ungariei şi Bulgariei.

După unele informaţii ale mas-mediei internaţionale chiar vizita preşedintelui Putin la Budapesta[57] nu a fost întâmplătoare, urmărind recâştigarea alianţei Ungariei în procesul de dezmembrare al UE.

Chiar dacă nu există dovezi oficiale dar rând uz de unele speculaţii care nu pot fi departe de realitate, s-ar putea ca în cadrul întâlnirii de la Budapesta, Preşedintele Puţin printre altele să-i fi promis lui Victor Orban şi eventualul suport în obţinerea porţiunii din teritoriul României care are ca preponderenţă populaţie vorbitoare de limbă maghiară (după modelul Crimeei cu populaţia vorbitoare de limbă rusă – n.n.).

În aceste condiţii se poate înţelege şi mai bine rolul pe care l-a avut întâlnirea dintre Orban şi Putin, împotriva căreia la 16 februarie 2015 s-a desfăşurat la Budapesta o mare demonstraţie populară care prin vocile demonstranţilor şi prin placardele pe care le purtau i se cerea lui Putin să nu vină în Ungaria.

Peste toate aceste probleme cu care se confruntă în prezent Grecia a apărut şi problema migranţilor care traversând Marea Mediterană sau ajungând în Turcia şi-au format drumul spre Europa, primul stop fiind în Grecia.

La 1 Aprilie, Parlamentul Grec a votat legea prin care cei ce solicită azil vor fi protejaţi în Grecia pe baza aplicării legilor internaţionale.

Pe baza unui amendament la aplicarea acestor legi internaţionale, azilanţii vor fi trimişi într-o ţară unde să fie în siguranţă; una dintre ţările care le poate asigura condiţiuni de securitate, după opinia parlamentărilor Greci, este Turcia, care deja a găzduit 3 milioane de refugiaţi din Siria.

De fapt acesta a fost şi înţelegerea stabilită între

57 la mijlocul lunii februarie 2015

guvernul Grec şi al Turciei prin care migranţii ajunşi în Grecia după 19 Martie să fie trimişi înapoi în Turcia.

Din informaţii secundare ajunse la începutul lunii Aprilie 2016 la mass-media grecească rezultă ideea după care: „cartelurile de traficanţi care exploatează migranţii cerându-le sume exorbitante de bani pentru transportul peste Marea Mediterană caută în prezent noi alternative către ţările Europei Occidentale folosind noi rute prin: Albania, Bulgaria şi România”.

Folosindu-se de asemenea informaţii grănicerii acestor ţări trebuie să-şi concentreze eforturile pentru depistarea şi pedepsirea acestor migranţi ilegali care vor să intre prin ţările amintite, spre diferitele ţări ale UE.

Austria, care mult timp a fost considerată ca o ţară cu un entuziasm pro Euro deosebit, se dovedeşte în prezent afectată de un Euroscepticism deosebit de puternic. Un sondaj de opinie efectuat în decembrie 2015 a arătat că peste o treime (36%) dintre cei intervievaţi au acum un punct de vedere total „negativ” asupra UE

În general şi a modului de acţiune al conducerii UE în mod special (chiar mai mult decât Marea Britanie care are acest sentiment într-o proporţie de 32%).

1.3. Unele motive pentru care europenii în general şi chiar membrii Uniunii Europe nu sunt de acord cu politica şi modul de manifestare al acestei uniuni

Mulţi dintre analiştii politologi au privit de la bun început crearea acestei uniuni ca pe un fapt forţat care nu s-a înfăptuit nici de bunăvoie şi nici nesilit de nimeni. Aşa cum am amintit majoritatea populaţiei europene şi în special cei din cadul ţărilor membre ale acestei uniuni nu au fost deosebit de bucuroşi când s-a pus problema definitivării organizării acestei uniuni şi multiplele legi

impuse peste voinţa lor şi care în multe cazuri se contrapuneau sau se dublau cu regulile create de fiecare ţară în interesul propriu.

Astăzi, mai mult ca oricând nemulţumirile au luat contururi mult mai exacte şi după o lungă perioadă de convieţuire în cadrul comunităţii îşi dau seama că ceea ce se petrece, nu este ceea ce s-a sperat şi despre ceea ce se discutase iniţial.

Sunt multe cazuri în care ţările membre sunt obligate să plătească sume foarte mari din care să fie acoperite salariile şi bonusurile oferite birocraţiei uniunii, în timp ce multora dintre ţările membre li se impun condiţii de austeritate.

Analize mai recente efectuate de către reprezentanţi ai presei britanice şi în mod specific, cei de la *The Telegraph*, au evidenţiat încă din 2014 că mulţi dintre salariaţii cu nivel mediu de educaţie şi al sarcinilor de serviciu au asemenea salarii generoase şi li se impun taxe minime ajungând să aibă retribuţii mai mari decât primul Ministru al Marii Britanii.

De asemeni un fapt ce a provocat nemulţumirea multora dintre ţările membre al UE se referă la sistemul de organizare stabilit de către Parlamentul UE. Sesiunile de şedinţe lunare ale acestui organism, se ţin în Strasbourg (Franţa), în timp ce activitatea cotidiană a UE se desfăşoară în Bruxelles (Belgia).

Aceasta înseamnă că odată pe lună, timp de o săptămână, întregul aparat legislator şi lucrătorii care ajută acestui aparat, lobiştii, jurnalişti şi încă mulţi dintre cei aproximativ 10.000 de persoane, pleacă din Bruxelles la Strasbourg.

După calculele efectuate de specialiştii finanţişti asemenea sesiuni costă circa

200 milioane dolari anual care sunt suportate de către ţările membre ale UE.

Cele mai multe dintre deciziile UE sunt stabilite în

şedinţe secrete (în spatele uşilor închise), fără să se ţină seama de opiniile legiuitorilor din ţările membre care trebuie să primească aceste decizii şi să le pună în aplicare în ţările membre, chiar dacă multe dintre aceste decizii contravin intereselor ţărilor membre care nu au avut reprezentanţi la şedinţele din spatele uşilor închise.

Imediat după înfiinţare, Uniunea Europeană şi-a manifestat anumite decizii fără să ţină seama de cei care ar trebui să voteze pro sau contra şi în funcţie de situaţia voturilor să ceară aplicarea sau anularea deciziilor respective.

Istoria acestei Uniuni confirmă că în momentul în care numai unii din conducerea UE au decis anumite lucruri care nu au obţinut numărul de voturi care reprezintă acceptarea deciziei respective, conducătorii reiau decizia respectivă după doi ani şi o supun spre aprobare în alt loc unde nu se cere asentimentul votanţilor.

Un exemplu grăitor în acest sens s-a petrecut cu Constituţia UE în 2005 când conducerea UE a venit doi ani mai târziu cu aceeaşi variantă dar au numit-o *Tratatul de la Lisabona* şi au trecut-o prin alt loc unde nu se cerea în primul rând verificarea şi votarea ei.

O altă cheltuială deosebit de mare este legată de traducerea oricăror documente în cele 24 de limbi oficiale ale ţărilor membre, indiferent de costul acestor translări şi a importanţei documentelor pregătitoare sau a celor finale.

Acelaşi sistem se aplică şi pentru toate documentele referitoare la cele mai înalte niveluri ale discuţiilor sau ale mitingurilor care se desfăşoară zilnic.

Comisia Europeană şi-a stabilit o componenţă formată din 1.750 lingvişti, 600 de translatori care sunt angajaţi permanenţi şi 3.000 de liber-profesionişti folosiţi pentru diverse servicii. Asemenea activităţi dovedesc alături de alte multe aspecte ce se desfăşoare zi de zi ca o schemă birocratică cu sute de persoane, extrem de complicată şi complexă care solicită anumite funcţii mai

mult sau mai puţin specifice şi care trebuie să acopere diferitele departamente şi agenţii cum ar fi de exemplu: Comisia pentru cooperări internaţionale şi dezvoltare, alta pentru activitatea de comerţ, alta care se ocupă de forţa de muncă, problemele referitoare la creşterea economică, investiţii şi competitivităţi, activităţi economice şi financiare, probleme ale relaţiilor externe, problema pieţelor interne, industria, problemele de antreprenoriat, cele pentru activităţile economice ale întreprinderilor mijlocii şi mici şi încă multe altele.

Oare nu este justificată neîncrederea ca să nu o numesc „ura" pe care o simte fiecare european, indiferent de vârstă, apartenenţă politică, grad de educaţie etc etc, faţă de acest mamut care consumă enorm şi crează NIMIC în afară de multiple probleme pentru membrii şi nemembrii Uniunii?

Oare nu a fost justificată decizia Marii Britanii de a renunţa la unele dintre aşa numitele „servicii" ce i se ofereau (bine înţeles că nu pe gratis – n.n.), ca membră a uniunii?

Oare nu va fi justificată şi renunţarea altor ţări la aceste „beneficii"?

Iată unele dintre întrebările care vor constituii explicarea retragerii şi altor ţări membre din UE.

Despre acest subiect ne vom ocupa mai pe larg într-un subcapitol separat.

1.4. Situaţia unor ţări membre ale UE foste „sateliţi" ai sistemului socialist sovietic

Europa după al Doilea Război Mondial nu a fost divizată numai în două categorii: partea occidentală şi cea din spatele cortinei de fier.

Analiza mai detaliată a situaţiei din zona creată în mod artificial prin forţa armelor a statelor „satelit" ale Moscovei confirmă situaţia după care în această zonă din

sistemul socialist au exista diferenţe mari între ţările care făceau parte din această zonă a lagărului socialist.

Modul în care au fost tratate de către „Mama Rusia" diversele ţări a fost diferit în raport cu poziţia lor geografică, al intereselor pe care Uniunea Sovietică le avea în aceste ţări în comparaţie cu lumea occidentală precum şi în funcţie de resursele şi bogăţiile pe care le posedau fiecare dintre ţările în cauză.

Dintre ţările care s-au departajat cât de cât de restul ţărilor socialiste, Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia au avut un tratament cu totul special.

În **Ungaria** conducătorii aleşi/numiţi de către Moscova aveau un tratament mai aparte. După opinia unor specialişti în geopolitică, poporul maghiar era considerat ca fiind „cei mai apropiaţi şi devotaţi administraţiei sovietice" şi despre care în alte ţări socialiste se vorbea ca despre *„gulaşul comunist",* întrucât ungurii îşi puteau permite să aibă la masă şi carne în timp ce în alte ţări din lagărul socialist nu exista această posibilitate. De asemeni ungurilor li se permitea cu mai mare uşurinţă să călătorească în occident decât în celelalte ţări socialiste, şi chiar pe aici se infiltrau în occident mare parte dintre spionii sovietici.

Noua/vechea dorinţă a conducătorilor actuali ai Ungariei (în special a Primului Ministru Victor Orban – n.n.) de refacere a „imperiului" Mariei Tereza, îi determină pe actualii conducători ai Ungariei să nu piardă nicio ocazie de a-i provoca cu orice ocazie pe austrieci şi de a le propune unirea cu „vechiul „imperiu creând din nou Imperiul Austro-ungar; în acelaşi timp creează tot felul de provocări, oferind paşapoarte populaţiei maghiare ce locuieşte în România şi în Slovacia pentru a reveni în Ungaria. Totodată au loc o mulţime de solicitări adresate

României ca teritoriul Transilvaniei să le fie restituit.[58]

În timpul existenţei sistemului socialist în Europa de est, după Germania democrată, Ungaria era considerată ca ţara în care nivelul de trai era mult mai ridicat decât în celelalte ţări socialiste.

Cei care au avut prilejul să viziteze Budapesta în timpul sistemului socialist îşi pot aminti de *Váci utca* zona în care magazinele care vindeau bijuterii de aur, haine de blană şi alte produse scumpe, rivalizau cu magazinele occidentale.

Efectul acestei diferenţieri se manifestă şi în prezent.

Cei pasionaţi de excursii internaţionale ştiu că marea majoritate a excursiilor organizate pe Dunăre din diverse ţări occidentale se opresc la Budapesta, cu toate că există o zonă pe Dunăre: Delta Dunării care este de o frumuseţe naturală deosebită.

O altă ţară fostă satelit a Uniunii Sovietice este **Polonia**.

Evoluţia ei prezintă o notă de mare interes.

În prezent Polonia se dovedeşte a fi mult mai puternică din punct de vedere economic decât Federaţia Rusă.

În Polonia pe baza datelor oficiale referitoare la ultimele decade, venitul mediu ajunsese la $14.000.

Polonia, cu o populaţie de circa 38 milioane locuitori, este una dintre ţările europene care nu au fost afectate în mod simţitor de criza economică din 2008, iar de peste 5 ani este considerată de către economiştii analişti ca una dintre ţările cu o economie ascendentă, în care sunt create locuri de muncă ceea ce a făcut ca mulţi dintre emigranţii polonezi plecaţi în diferite ţări şi în special în Marea Britanie, să se (re) întoarcă acasă şi prin activitatea şi experienţa pe care au acumulat-o să contribuie la ridicarea

58 Vezi Notele autorului pentru partea I-a privind istoria Transilvaniei

pe mai departe a statutului acestei ţări, din punctul de vedere economic şi social.

Prin poziţia sa social-economică şi politică s-ar putea ca la un anumit moment dat să-şi reanalizeze rolul ei în cadrul UE şi să-şi decidă viitorul dacă să rămână mai departe în UE sau din contra.

Într-o situaţie similară este şi **Republica Cehă**.

Economia cehă[59] în ultimele decade a cunoscut o creştere substanţială ceea ce i-a adus o creştere a venitului mediu de circa $20.000, permiţându-i oricărui cetăţean ceh să-şi asigure mai multe produse de uz curent şi de folosinţă îndelungată, decât în alte ţări (cum ar fi de exemplu în Bulgaria sau în România – n.n.).

Polonia şi Republica Cehă au un statut mai bun din punctul de vedere al datoriei publice. O situaţie diferită o prezintă România care a suferit şi continuă să se lupte cu datoria publică, cu efortul de a se restabilii după criza din 2008, cu un procent ridicat al şomajului şi cu nemulţumirea generală determinată de fenomenul inflaţiei care nu asigură un nivel al veniturilor care să-l combată şi cu situaţia dificilă din punct de vedere financiar al pensionarilor[60].

După opinia unor autori, printre care şi a economistului Ruchir Sharma[61], după căderea comunismului în Rusia şi în fostele ţări socialiste, unii dintre conducătorii acestor ţări au trecut rapid la stabilirea şi implementarea unor reforme legate de evoluţia ţărilor

---

59 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre economia cehă

60 Vezi **Anexa** pentru partea I-a (9) privind Sistemul de pensi în UE și în România (Studiu elaborat de un grup de cercetători pentru Comisia Națională de Prognoză,) sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

61 Ruchir Sharma - Breakout Nations, lucrarea citată în bibliografie, pg.99 și urm.

lor în contextul cerinţelor UE, a adaptării monedei comune zonei euro şi asigurarea accesului la noua piaţă europeană şi la fondurile pe care UE le oferea noilor veniţi în cadrul comunităţii.

Din păcate multe dintre ţările devenite membre ale UE după stabilirea anumitor reguli privind bugetele naţionale, au încălcat aceste reguli şi au ajuns în situaţia de a avea deficite bugetare semnificative.

Este suficient să enumerăm numai câteva dintre aceste ţări pentru a ne da seama de aria geografică întinsa care a influenţat situaţia generală economică a UE.

Ţări printre care: Franţa, Grecia, Portugalia, ţările Baltice, Ungaria, România şi Bulgaria au avut şi continuă să aibă mari deficituri bugetare şi se zbat în această situaţie de ani de zile afectând în mod direct standardul de viaţă al populaţiilor din aceste ţări. Multe dintre aceste ţări, cum ar fi de exemplu ţările Baltice şi cele din zona Balcanilor au cunoscut creşterea şomajului ce a depăşit 15%. În Lituania, şomajul ajunsese la 18% iar în Letonia atinsese 20%.

România a cărei creştere economică atinsese în anul 2007 6%, a cunoscut o puternică degringoladă în 2009 ce depăşea 7% ajungând la situaţia solicitării unor cauţiuni din partea FMI.

Republica Cehă a înregistrat un deficit de numai 4%, ceea ce i-a permis o mai uşoară şi mai rapidă recuperare din criza economică. De altfel acesta a fost şi continuă să fie motivul pentru care o mulţime de investitori străini, în special din ţările occidentale, au ţinut seama de avantajele unor investiţii substanţiale în această ţară.

În prezent şi în perspectiva următoarelor decade atât Polonia cât şi Republica Cehă beneficiază de avantajele oferite de UE referitoare la mişcarea liberă a populaţiei şi a diferitelor bunuri de consum. Polonia şi Cehia au un procent ridicat al exporturilor către diversele ţări din UE şi îşi asigură fondurile necesare pentru repararea şi

dezvoltarea infrastructurii precum şi pentru cumpărarea de utilaje industriale pentru firmele de stat şi particulare.

Ambele ţări au avut cu mai multe decade în urmă o industrie puternic dezvoltată şi pe experienţa industrială a acestor ţări se bazează în prezent unele contracte de cooperare cu diverse firme străine.

De exemplu, Compania germană DHL de logistică şi-a construit unul din centrele sale operaţionale în domeniul Tehnologiei Informaţionale, la Praga, Firma americană Gillette a construit în Polonia, o sucursală a întreprinderii sale (în valoare de circa 150 milioane dolari) şi cu peste 1500 de salariaţi, iar lista poate continua cu încă foarte multe exemple. După datele statistice oficiale prezentate de către ministerele de resort din cele două ţări în perioada 2007 – 2010 Uniunea Europeană a adus, prin intermediul comerţului exterior, în Polonia circa 10% din PNB comparativ cu cel al diverselor ţări europene (translat în termenii unui venit pe cap de locuitor reprezintă un plus de circa $1200/per persoană – n.n.).

Statisticile internaţionale referitoare la situaţia PNB per capita, în 2011/2012, în unele dintre ţările Europei se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 7
PNB/capita: (2011/2012)
(în dolari SUA)

Ţara	**Per Capita**
Slovenia	26.000
Rep. Cehă	21.000
Estonia	17.000
Ungaria	15.000

Croaţia	14.500
Polonia	14.000
Turcia	13.000
Lituania	13.000
Letonia	12.000
România	8.000
Bulgaria	7.000
Serbia	6.000

Sursa: Breakout Nations pg. 260, 262
(lucrare citată în bibliografie)

Situaţia actuală a unora dintre ţările UE dovedeşte că aceste ţări ar dori să rămână membre ale UE şi să fie protejate de colaborarea cu celelalte ţări şi cu scutul NATO dar nu au certitudinea că ar prefera să beneficieze în continuare de avantajele „Zonei Euro”, pe care mulţi o consideră ca un „eşec” economic.

În Polonia, pe baza unui sondaj de opinie s-a ajuns la concluzia că peste 60% din populaţie este împotriva adoptării monedei euro.

Pentru a se menţine o coaliţie conservativă între toţi membrii alianţei UE, Cancelarul Angela Merkel a îndemnat Polonia şi Republica Cehă să se menţină în zona euro, dar răspunsul Poloniei şi Republicii Cehe nu este încă sută la sută un răspuns pozitiv, fiindu-le frică că *zlotul* polonez şi *coroana* cehă ar avea toate şansele să cunoască o scădere certă destul de mare.

România, a primit şi ea o sumă la fel de importantă din partea UE, dar datorită incompetenţei şi a unui grad ridicat al corupţie, foarte puţini din banii primiţi au fost folosiţi pentru nevoile economice ale ţării.

În ipoteza în care noua Administraţie de la Bucureşti se va preocupa într-un mod deosebit de serios de refacere industriei manufacturiere şi va ajunge ca industria (grea şi cea uşoară – n.n.) să (re) – devină competitive pe plan mondial prin calitatea, diversitatea produse şi preţurile de livrare, cu care se vor putea vinde produsele româneşti la partenerii europeni şi din alte ţări, România îşi va recăpăta prestigiul şi se va putea manifesta ca un partener egal cu celelalte ţări dezvoltate din punct de vedere economic. România are deosebite calităţi şi în primul rând un popor care a avut o îndelungată experienţă în activitatea de producţie, are oameni cu mult simţ practic şi cu bune calificări profesionale, cărora dacă li se vor crea condiţiile de muncă şi aprecierea activităţii ce o desfăşoară vor putea să aducă ţara la nivelul unui adevărat model de dezvoltare în condiţiile actualului secol; treptat şomajul se va reduce şi în paralel nivelul de trai al populaţiei va ajunge la nivelul scontat comparativ cu al altor ţări dezvoltate. La toate acestea se va adăuga un interes crescând al unor investitori străini şi naţionali dispuşi să investească în dezvoltarea diverselor ramuri de activitate şi care să se reflecte într-o creştere substanţială a diverselor ramuri economice.

Ceea ce trebuie reţinut de către conducătorii diverselor nivele de decizie, de la nivelul naţional şi până la cel al forurilor locale, este ca aceste

Existenţa în România a unui program (Programul Operaţional de Competitivitate (POC), privind extinderea unor colaborări cu parteneri externi, este un pas important în procesul dezvoltării economice.

Acest program este bazat pe prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1303/2013 privind dispoziţiile comune şi ale Regulamentului (CE) nr. 1301/2013 privind Fondul european de dezvoltare regională şi dispoziţiile specifice aplicabile obiectivului referitor la investiţiile pentru creştere economică şi a locuri de muncă.

(Pentru cei interesaţi sugerez consultarea întregului program existent în situl: http://www.fonduri-ue.ro/res/filepickerusers/cd25 a597 fd-62/2014 – 2020/po/VO. POC.2014 – 2020.pdf)

Aşa după cum se menţionează şi în programul POC, în prezent, România deţine o poziţie inferioară în ceea ce priveşte competitivitatea raportată la nivelul mediu al UE, iar pentru o treime din domeniile economice există un decalaj considerabil, datorat productivităţii scăzute, nivelului limitat de cercetare în întreprinderi, precum şi numărului redus de întreprinderi cu o rată mare de creştere.

Folosindu-se un sistem stimulativ de apreciere a personalului şi a întreprinderilor specifice ce vor fi implicate în acest program larg de dezvoltare, România îşi va putea depăşi momentul dificil actual al rămânerii în urma altor ţări din fostul sistem politico-economic socialist şi al multor ţări de pe plan mondial.

Administraţia politică de la Bucureşti trebuie să ducă o politică de păstrare cu orice risc a resurselor materiale de care dispune ţara[62] şi totodată crearea unor generaţii bine pregătite din punct de vedere educaţional ca rezerva de mâine a actualei forţe de muncă care îmbătrâneşte (şi creşte numeric cu fiecare an – n.n.).

De asemeni trebuie reţinut că prin deschiderea unor

62 Vezi **Anexa** pentru partea I-a: Opinia lui Dinu Ceobotaru - Expert tehnic la Ministerul de Justiţie al României.

noi locuri de muncă se va salva viaţa celor peste 4 milioane de români care au plecat din ţară în căutarea unor locuri de muncă în ţări străine şi mulţi dintre ei, ne putându-se adapta la condiţiile existente în alte ţări, trăiesc la limitele cele de mai de jos ale sărăciei. Marea majoritate a acestor oameni plecaţi în aventură în căutarea unor locuri de muncă, este o degradare a valorii acestor oameni.

Aceşti tineri sunt o rezervă de aur a ţării şi pentru ei trebuie făcut tot ceea ce se poate pentru ca să se întoarcă în ţară şi să-şi găsească condiţii corespunzătoare de muncă şi cu o retribuţie corespunzătoare educaţiei şi calificării pentru desfăşurarea unei vieţi confortabile.

1.5. Albania – în 2016, o lume în derută

HARTA F
POZIŢIA GEOGRAFICĂ A ALBANIEI

Istoria ţărilor balcanice a fost îmbogăţită de multe secole şi de diversele evenimente petrecute în istoria diversele istorii ale statelor naţionale printre care şi a Albaniei. Această ţară frumoasă este înconjurată de lanţurile muntoase din Balcani ce se întind în paralel cu splendida coastă a Mării Adriatice, din Slovenia, nord-vestul Croaţiei, Bosnia, Muntenegru şi zona de sud-est a Albaniei. Majoritatea populaţiei în acest colţ al lumii europene este de religie musulmană, şi cu toate acestea Albania a cunoscut de sute de ani tradiţia unei paşnice convieţuiri, a unei adevărate toleranţe între Sunni Musulmani şi diferitele religii ale minorităţilor conlocuitoare printre care Creştini Ortodocşi, Catolici şi Bektaşi.[63]

În cei aproape 50 de ani în care au trăit sub ocupaţie comunistă şi încă 25 de ani după căderea comunismului, populaţia albaneză spera de la un an la altul la asigurarea unei vieţi confortabile şi a unui standard de viaţă ridicat.

Pe 29 Noiembrie 1944, o zi după sărbătoarea zilei naţionale, Albania a fost eliberată. Enver Hodja (1908 – 1985), conducătorul partidului comunist din Albania a devenit preşedintele ţării. Doi ani mai târziu, în 1946, Albania s-a declarat Republică Populară. Tot în acel an a început şi procesul colectivizării. Toate proprietăţile particulare au fost naţionalizate şi s-a instaurat o dictatură pretins „populară” similară cu cea instaurată în toate celelalte ţări din spatele cortunei de fier.

În 1947, ca urmare a refuzului de a face parte din Iugoslavia, relaţiile între Albania şi Iugoslavia s-au

---

63 Bektași- credință cu tradiții islamice șiite, elemente de monoteism (în care Dumnezeu este forța și legea universală), dar și cu anumite ritualuri specifice anumitor zone rurale anatoliene (din actuala parte asiatică a Turciei (nu din partea europeană - n.n.).

înrăutăţit.

După ruperea relaţiilor cu Iugoslavia, Albania şi-a orientat politica spre o apropiere de Uniunea Sovietică.

Guvernul comunist albanez a cerut sprijinul sovieticilor de a le asigura independenţa. Uniunea Sovietică a promis acest sprijin în schimbul menţinerii şi consolidării unui regim comunist în această parte a lumii, fiind în principal interesată în poziţia strategică a Albaniei.

În 1961, după alegerea lui Nichita Hruşciov, care dorea anumite schimbări în viaţa politică şi economică a poporului albanez, relaţiile cu URSS mai întâi s-au înrăutăţit şi nu după mult timp, Albania a fost prima ţară din blocul comunist care a rupt orice relaţie cu sovieticii.

A urmat o perioadă a prieteniei albanezo – chineză care şi ea s-a terminat în 1978, imediat după moartea lui Mao Ze Dung.

Din punctul de vedere al dezvoltării economice, Albania a profitat într-un mod deosebit de pe urma diverselor „prietenii" şi a reuşit la un anumit moment dat să-şi creeze o industrie ce putea fi socotită ca fiind relativ modernă pentru acea vreme.

Agricultura s-a mecanizată, iar populaţia, s-a găsit într-un moment în care s-a manifestat un nivel ceva mai ridicat de viaţă. Aceasta a fost perioada în care populaţia Albaniei influenţată de o puternică propagandă, a început să sprijine guvernul comunist.

Odată cu lichidarea sistemului comunist în întreaga Europă, în 1989/1990, a căzut şi regimul comunist albanez, iar în 1991, Albania a fost declarată Republică.

În contextul unui puternic colaps economic şi al unor tensiuni sociale, a început manifestarea unei crize economice care s-a accentuat începând din 1996, în urma prăbuşirii unor jocuri piramidale de tipul schemelor, ce au

funcţionat în ţară – n.n.), culminând în 1997, cu lupte armate. Rezultatul unei asemenea situaţii de insecuritate social-economică a determinat o emigraţie în masă a albanezilor, în principal, în Italia, Grecia, Elveţia, Germania şi Statele Unite.

Nici în prezent situaţia economică nu este recuperată din criza economică prin care a trecut. După unele date informative estimarea pentru 2010, produsului intern brut (PIB în preţuri curente) a fost de 23.6 miliarde (în dolari SUA), ceea ce reprezintă circa 7.380 dolari per capita, dovedind în continuare o situaţie dificilă din punctul de vedere economic pentru majoritatea populaţiei [care numără circa 2, 88 milioane locuitori (după date estimative din 2016) – n.n.].[64])

În aceste condiţii, Albania a devenit un loc deosebit de propice pentru manifestarea unor acţiuni extremiste conduse de la distanţă de către ISIS şi de către Statul Islamic.

Cu toate că *„Religia nu a fost niciodată o problemă pentru Albania”* – după afirmaţia lui Ylli Manjani – Ministrul Justiţiei din Albania, afirmaţie pe care a făcut-o într-un într-un interviu pe care l-a dat presei) şi datorită politicii dusă timp de 50 de ani de către conducătorii marxişti în viaţa oamenilor şi în special în rândurile tineretului credinţa a fost lichidată ajungându-se la concluzia că *„Albania putea fi socotită ca fiind primul stat ateist din lume”.*

Religia, după preceptele comunismului era socotită ca „un opiu al societăţii”, iar clericii şi imami, erau arestaţi şi persecutaţi.

Acesta a fost un moment de extremă derută pentru poporul albanez deoarece oamenii îşi dădeau seama că nu mai aveau nicio speranţă, pentru o viaţă mai bună.

---

64 Pentru informații suplimentare privind situația socio-economică a Albaniei, vezi și
Natele Autorului (112). Situația socio-economică a Albaniei

E*xtremismul* care nu avusese nicio manifestare istorică a început să se manifeste din ce în ce mai puternic. Începând din 1990 ideologia islamismului a început să-şi manifeste prezenţa prin diferite acte considerate ca fiind „caritabile”; a început construirea unor moschee şi madrasas (şcoli religioase), promiţând tineretului oferirea unor burse şcolare pentru studierea teologiei sub îndrumarea unor profesori fundamentalişti în Arabia Saudită şi în Turcia.

Peste 100 de albanezi au plecat spre Orientul Mijlociu pentru a se înrola în grupările teroriste, care le promitea refacerea vieţii pentru ei şi familiile lor.

Marea derută în care se găseşte în prezent Albania este cea care există între politica dusă de Administraţia de la Tirana care caută să menţină o oarecare ordine în oraşele albaneze şi imamii care îşi spun cuvântul afirmând că religia islamică poate ajuta la refacerea vieţii şi la o aşa-zisă coexistenţă cu alte religii dar „NU şi cu democraţia”.

Imami desfăşoară o continuă politică propagandistică fiind sprijiniţi de organizaţiile islamiste extremiste şi de către misionarii islamişti din Turcia şi din întreaga regiune a Golfului Persic.

Temerile Administraţiei de la Tirana cu privire la procesul de radicalizare a noilor simpatizanţi ai Statului Islamic proveniţi din rândurile populaţiei albaneze au început în urmă cu aproximativ doi ani când s-a manifestat primul val al voluntarilor care au plecat spre Siria şi care au fost susţinuţi de unii dintre imamii din diferite oraşe.

În unele sate şi oraşe din sud-estul Albaniei, tineri musulmani printre care şi copii între 10 şi 18 ani, au părăsit în mod secret, în grupuri, casele părinteşti, trimiţând ulterior scrisori acasă prin care comunicau părinţilor că au ajuns în Irak şi în Siria.

Ca o replică la adresa unora dintre confruntările ideologice, între reprezentanţii guvernului şi susţinătorii ideilor islamice, Parlamentul Albanez a votat recent o lege care interzice participarea la acţiunile Statului Islamic, iar

serviciile de securitate albaneze (conform noii legi), au datoria să anihileze pe cât posibil acţiunile de recrutare a noilor simpatizanţi şi să blocheze orice încercare de plecare spre Irak şi Siria.

În acelaşi timp se urmăreşte trimiterea în judecată a imamilor susţinători ai ideilor islamice. Judecarea imamilor a ajuns o procedură de mare senzaţie publică întrucât în timpul proceselor se confruntau şi chiar se ajungea la insulte între imami şi apărătorii acestora şi judecătorii din instanţele statale. Imamii îi consideră pe judecători şi procurori ca fiind nişte „păpuşari", „infideli", ce fac jocul Statelor Unite.

Ministrul de Justiţie, Manjani, consideră că acţiunile de stopare a recrutării de noi simpatizanţi de către Islamişti precum şi fenomenul radicalizării au ca rădăcini sărăcia şi preocuparea de convertire a tinerilor musulmani de la pasivitatea religioasă în care au trăit părinţii şi bunicii lor timp de zeci de ani, la acţiuni jihadiste la un război sfânt pentru restabilirea dreptului la credinţa musulmană.

Realitatea privind dilema cu care se confruntă în prezent populaţia albaneză şi care crează o adevărată deruta pentru Administraţia de la Tirana, este legată de dezvoltarea economică a Albaniei, oferirea de locuri de muncă şi continua educaţie pentru înlăturarea profundei ignoranţe în care trăieşte poporul albanez.

Ceea ce aşteaptă în prezent Administraţia de la Tirana, din partea puterilor occidentale este un ajutor real în dezvoltarea economică şi nu numai promisiuni.

De asemeni trebuie amintit că prin poziţia sa strategică a atras atenţia NATO care a cooptat-o ca membră a acestei organizaţii şi în felul acesta îi asigură independenţa în faţa oricărui pericol extern, fapt mult dorit de întregul popor albanez.

De asemeni Albania este membră a Consiliului European, a Organizaţiei de Cooperare a Islamului, a

Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Este unul dintre membrii fondatori ai Comunităţii Energiei, Organizaţia de Cooperare Economică la Marea Neagră[65] şi a Uniunii pentru Mediterană[66]. De asemenea, Albania este un candidat oficial în vederea aderării la Uniunea Europeană.

În condiţiile actuale, cu multiplele probleme pe care le are Albania în prezent şi a conflictelor ideologice interne precum şi a numărului de albanezi ce s-au radicalizat în Siria, problema admiterii în Uniunea Europeană devine o problemă cu caracter internaţional şi mai mult ca sigur va trebui să primească acceptarea din partea tuturor celorlalţi membri ai UE.

În ipoteza în care UE va supravieţuii în următorii ani sau în următoarele decade, probabil că şi Albania va devenii membră a UE, dar acesta va fi un proces îndelungat prin care mai mult ca sigur se va urmării nu numai rezultatele economice ci şi cele legate de pericolul pe care îl reprezintă manifestarea influenţei islamice în Albania următorilor ani şi efectele pe care le va avea

---

65 La 25 iunie 1992, șefii de stat și de guvern din unsprezece țări, (Albania, Armenia, Azerbaidjan, Bulgari, Georgia, Grecia, Republica Moldova, România, Rusia, Serbia, Turcia și Ucraina), au semnat la Istanbul, o declarație care a dat naștere Organizației de Cooperare Economică la Marea Neagră (OCEMN). Ea a luat ființă ca un model unic și promițător de inițiative multilaterale politice și economice care au ca scop stimularea interacțiunii și armoniei între statele membre, precum și de asigurare a păcii, stabilității și prosperității, dar și a relațiilor de bună vecinătate în regiunea Mării Negre.

66 Uniunea Mediteraneană (abreviat: UfM) este un parteneriat multilateral ce implică 43 de țări din Europa și din bazinul mediteranean: 28 state-membre ale Uniunii Europene, Orientul Mijlociu și Peninsula Balcanică. A fost creată în 13 iulie 2008, la Paris, ca o nouă versiune a parteneriatului Euro-Mediteranean.

această influenţă faţă de celelalte ţări membre ale UE şi a Europei în general.

1.6. Pericolul desprinderii şi a altor ţări din chingile strânse ale UE

Marea Britanie poate fi considerată nu numai ca un exemplu unic al dorinţei de a-şi obţine din nou independenţa şi de a se desprinde din lanţul ţărilor membre ale UE ci mai degrabă ca un deschizător de drumuri şi pentru alte ţări care în prezent sunt membre ale UE şi care vor să-şi recapete şi să-şi păstreze independenţei naţionale.

Printre ţările în care se manifestă în prezent ideea libertăţii naţionale şi ca atare a ieşirii fiind hotărâte să urmeze exemplul Marii Britanii şi să organizeze referendumuri referitoare la ieşirea din UE s-ar număra următoarele:

Austria

Sub conducerea lui ***Norbert Hofer*** (n.1971) [67], se extinde ideea după care Austria trebuie să acţioneze în mod independent faţă de UE.

Într-unul din discursurile sale recente a afirmat că votarea Marii Britanii de a ieşi din UE a fost una dintre cele mai emoţionante nopţi. Uniunea Europeană după opinia lui Hofer ar trebui să se desprindă de vechile legături şi să-şi creeze noi legături şi o nouă politică dacă ar vrea să supravieţuiască.

Belgia

---

67 Norbert Hofer- politician austriac. Membru al Partidul Libertății din Austria (aripa dreapta populistă), candidat la funcția de președinte al Austriei în alegerile din 2016. El a primit o pluralitate de voturi în primul tur pentru alegerea de president.

Tânărul de 29 ani ***Tom Van Grieken*** (n.1986) [68] susţine despărţirea Belgiei în două între Valoni şi Flamanzi. Politica sa este bazată în principal pe o concepţie anti-imigraţie şi ca atare partidul său ar dori o aşa numită ieşire „flamandă”, în ipoteza în care UE nu ascultă doleanţa Belgiei de a bloca politica imigraţionistă, prin care se infiltrează şi teroriştii în ţară.

Danemarca

Kristian Thulesen Dahl (n.1969) [69] i-a felicitat pe britanici pentru curajul de a ieşi din UE care şi-a întins mult prea mult puterea asupra statelor membre şi acum trebuie să plătească pentru această politică.

Partidul Popular Danez se opune UE spunând: Noi nu vom accepta ca Danemarca să renunţe la suveranitatea sa. Partidul nostru sprijină alianţa cu NATO şi Naţiunile Unite. Mulţi danezi văd Danemarca următorul potenţial care va părăsi UE.

Franţa

Marine Le Pen (n.1968) [70] alături de membrii partidului Frontului Naţionalal, a sărbătorit plecarea Marii Britanii din UE şi a îndemnat Franţa să voteze pentru un referendum care să ducă la plecarea din UE. Ea doreşte să candideze pentru postul de preşedintă a Franţei în

---

68 Tom Van Grieken - politician belgian, președintele partidului Vlaams Belang (Blocul Flamand), partid politic flamand autodeclarat social-popular, catalogat drept de extremă dreapta de către majoritatea populației. A cucerit cele mai multe voturi la alegerile din 14 noiembrie 2004.

69 Kristian Thulesen Dahl - politician danez, conducătorul Partidului Popular Danez din 2012

70 Marine Le Pen - avocată, deputată în Parlamentul European, președinta partidului Frontului Național din 2011

alegerile din 2017. În mai multe discursuri a afirmat că Franţa este mult mai mult nemulţumită de relaţia cu UE decât Marea Britanie.

Germania

Frauke Petry (n. 1975) [71] a afirmat în repetate rânduri, chiar şi în parlamentul UE că este timpul ca UE să-şi găsească o nouă formă de manifestare a existenţei sale. Ca răspuns la iniţiativa Marii Britanii, a afirmat că mai multe naţiuni vor merge pe urmele Marii Britanii, cerându-şi suveranitatea, dacă UE nu îşi va modifica concepţia. Unii politologi germani apreciază că Partidul Alternativa pentru Germania are şansele de a câştiga alegerile în Parlamentul german în 2017.

Ungaria

Viktor Mihály Orbán (n.1963) [72] este unul dintre cei mai vehemenţi opozanţi ai politicii de imigraţie; a dispus construirea de garduri de sârmă ghimpată pentru a bloca invazia refugiaţilor şi odată cu aceştia a teroriştilor islamişti.

Italia

Beppe Grillo (n.1948) [73] foloseşte satira politică ca armă împotriva politicienilor corupţi şi împotriva oricăror acţiuni antipopulare inclusiv politica UE îndreptată împotriva Italiei.

---

71 Frauke Petry - chimistă, antrepenoare, președinta partidului Alternativa pentru Germania din 2013

72 Viktor Orban - jurist și politician, Prim Ministru al Ungariei în două mandate (1968 și 2010), președinte al partidului Național Conservatism Ungar

73 Beppe Grillo - comedian, actor, activist politic, fondatorul concepției și partidului ”Five Star Movement political din 2009.

Multiplele probleme cu care se confruntă Italia sunt remarcate, ca şi în alte ţări, atât de către investitorii naţionalul şi internaţionali şi bineînţeles de către votanţi.

Italienii au văzut cum Marea Britanie a pus întreaga Uniune Europeană într-un adevărat spectacol „metaforic" şi parcă ar dori şi ei să facă acelaşi lucru. Ideea unei asemenea acţiuni a *Itexit* le surâde sau cel puţin ar vrea să profite de pe urma unei asemenea idei şi să renegocieze cu UE asupra unora dintre înţelegerile anterioare privind diferitele „avantaje" ale schimburilor comerciale. Printre cele mai importante acte ar fi renunţarea la moneda comună şi s-o scoată din băncile italiene înainte ca aceasta să afecteze puterea lirei italiene.

Întrebarea pe care şi-au pus-o economişti italieni ca şi unii dintre economişti din alte ţări membre ale UE este: cine are de câştigat de pe urma Euro? şi răspunsul este evident: nu Italia.

Acest lucru se remarcă şi din faptul că economia italiană cunoaşte o creştere de circa 5.5% pe total, în ultimii 17 ½ ani de când foloseşte moneda comună.

Desigur în urma unei analize mai atente se poate desprinde concluzia că *Euro* nu este singurul motive pentru această dificilă creştere, dar este un factor ce nu poate fi neglijat; un factor la fel de important sau poate şi mai grav este situaţia şomajului care în 2016 este de circa 11.5%.

Olanda

Geert Wilders (n.1963) [74] ani de zile a lucrat ca scriitor de discursuri pentru partidul conservator-liberal,

---

74 Geert Wilders - politician olandez, fondatorul și președinte al partidului olandez pentru Libertate (partid de orientare de dreapta), Este conducătorul unui grup Parlamentar. Este recunoscut ca un critic sever al concepției islamismului extremist jihadist

partidul poporului pentru Libertate şi Democraţie şi apoi ca asistent parlamentar, apoi a fost ales ca membru în camera reprezentativilor. Politica sa este îndreptată împotriva susţinerii intrării Turciei în UE. În campania sa electorală şi-a exprimat de multe ori opinia pătrunderii islamiştilor în Olanda. Este un puternic susţinător al ideii opririi imigraţiei musulmane spre Europa şi împotriva construcţiei de moschee în Europa. Este un partizan al luptei împotriva pericolului jihadist.

Nu trebuie uitat că Olanda a fost una dintre ţările care au fost la baza fondării UE.

După atâţia ani în care Europa în general şi UE în mod special s-au modificat faţă de perioada de început a creării UE, poporul olandez este deziluzionat de ceea ce se petrece în organizarea şi desfăşurarea vieţii politice a acestei uniuni.

Ideea generală a poporului olandez este că nu se mai poate merge mai departe cu actualul sistem ce se desfăşoară în UE. este necesară o serioasă modificare a concepţiei politicii UE faţă de membrii şi faţă de ţările cu care cooperează.

Atât Geert Wilders cât şi alţi conducători ai Olandei susţin cu multă hotărâre ideea de desfăşurare a unui referendum privind ieşirea sau rămânerea Olandei în UE.

(Sursa: Prelucrat de autor după informaţii din Washington Post, prezentate de Michael Birnbaum, la 26 iunie 2016, pg. A13 şi de către Anna Fifield şi Anthony Faiola în Washington Post din 10 iulie 2016, pg. A14)

Cehia

Miloš Zeman **(n.1944)** [75] s-a pronunţat pentru organizarea de către Cehia a unui referendum cu privire la

75 Miloš Zeman - om politic ceh, fost prim-ministru al Cehiei și președinte al acestei țări
începând cu 8 martie 2013. Este al treilea președinte al Republicii Cehe

apartenenţa ţării sale la Uniunea Europeană şi NATO. La un interviu pe care l-a dat presei a spus: că el nu susţine ieşirea ţării din UE, dar vrea să dea posibilitatea cetăţenilor săi să se pronunţe în această problemă. Cehii care împreună cu germanii (din fosta Germanie de Est în timpul dictaturii comuniste), aveau cel mai ridicat nivel de trai dintre toate populaţiile ţărilor din lagărul socialist, sunt dezamăgiţi de „progresele" înregistrate după ce au devenit membri UE.

(Sursa: Revista online Baabel, http://baabel.suprapus.ro/2016/07/victimele-colaterale-ale-brexitului/, articolul: Victimele colaterale ale Brexitului, sub semnătura lui: Eva Galambos)

2. SUA – o realitate mai puţin cunoscută.
Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane.

Asistăm în ultima jumătate de secol sau poate şi mai mult la un fenomen pe cât de real pe atât de trist. Fenomenul se referă la diversele aspecte privind modul de a-l aprecia şi cel de a se manifesta a aşa numitului fenomen al „americanismului" în Europa.

A fost un timp, destul de îndelungat, când marea majoritate a ţărilor europene şi în special cele din spatele cortinei de fier, încercau pe diferite căi să se apropie de „filosofia" americană a existenţei şi a gândirii, fără să cunoască realitatea acesteia.

Necunoscând exact modul de viaţă american, mulţi, în special tineretul, îşi imaginau sau visau la muzica de jazz, la Rock & Roll, la filmele cu cowboy, la chewing gum, la imaginile „roze" din viaţa cotidiană a familiei americane prezentată în unele filme (finanţate de fabricile de săpun şi cunoscute sub numele de soap opera), fără să ştie care era de fapt realitatea.

Oricine a călătorit sau a trăit în Statele Unite mai

mult timp poate confirma că în ultimele decade s-a produs o enormă schimbare în viaţa poporului american.

Realitatea de zi cu zi era şi este cu totul alta decât şi-au imaginat-o şi continuă să şi-o imagineze majoritatea populaţiei care nu posedă informaţii de niciun fel sau au unele informaţii vagi.

Numai cei ce nu vor să folosească mijloacele moderne ale sistemelor informaţionale nu vor şti care este adevărata faţă a noii Americi.

În privinţa posibilităţii de utilizare a sistemului informaţional prin sistemul internetului, de exemplu, se pot remarca aspecte ce diferă de la o ţară la alta.

De exemplu, după unele informaţii prezentate de către Eurostar, rezultă următorul decalaj (stabilit în %), în folosirea sistemului de internet în ţările Uniunii Europene.

Tabelul Nr. 8

Decalajul dintre ţări privind folosirea internetului

Ţara	*
Olanda	83
Suedia	79
Danemarca	78
Luxemburg	75
Finlanda	69
Marea Britanie	67
Germania	61

Austria	60
Belgia	60
Slovenia	58
Irlanda	57
Malta	54
Estonia	53
Letonia	51
Franţa	49
Slovacia	46
Spania	45
Lituania	44
Italia	43
Polonia	41
Portugalia	40
Cipru	39
Ungaria	38
Republica Cehă	35
Grecia	25
România	22

Bulgaria	19

Sursa: Eurostat, sondaj privind utilizarea TIC. 2007

Graficul 4

Accesul la internet în ţările europene în anii ’2009 şi 2014

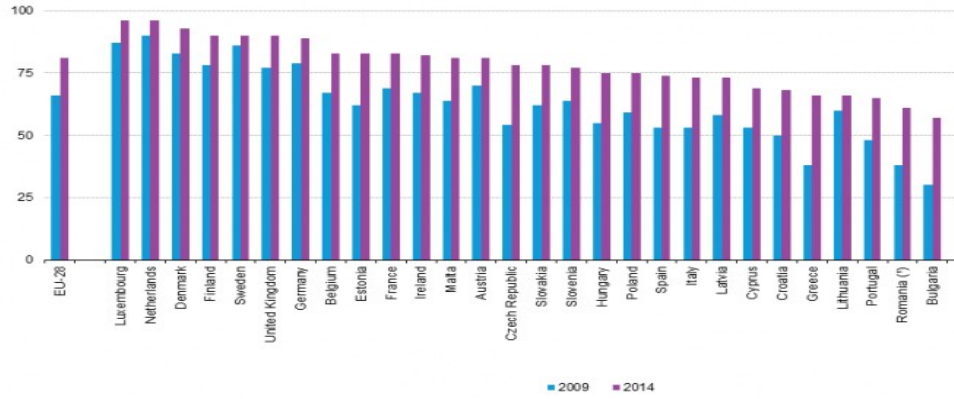

(:) Break in series.
(:) 2014: not available.
Source: Eurostat (online data code: isoc_ci_in_h)

Chiar dacă aceste date pot fi considerate ca fiind dintr-un anumit punct de vedere, modificabile la scurte perioade de timp, prin extinderea procentului celor ce au acces şi folosesc internetul, decalajele între ţări încă se menţin la nivele destul de ridicate.

Din punctul de vedere al diferenţelor existente între viaţa populaţiei din Statele Unite şi cea din ţările dezvoltate ale Uniunii Europene, mulţi autori, confirmă că Statele Unite ca şi alte ţări dezvoltate din punct de vedere industrial necesită o serie de reforme şi restructurări deosebit de importante.

De exemplu din poziţia de lider mondial, statisticile internaţionale plasează în prezent Statele Unite pe locul al treilea după Elveţia şi Singapore, ţări cu dimensiuni

geografice şi demografice mult mai mici.

Dacă unele date statistice pot fi luate drept criterii de apreciere în evoluţiei unor ţări atunci se poate spune că SUA este plasată pe locul al 12-lea din punctul de vedere al evoluţiei infrastructurii[76], pe locul 24 din punctul de vedere al ofertei de electricitate şi pe un loc mult mai îndepărtat (locul 101 – n.n.), în abonamentele pentru telefoane mobile.

În prezent în America se remarcă o scădere drastică a profesionalismului, a moralităţii şi a grijii faţă de om. În paralel se poate remarca o creştere a numărului de fraude, a criminalităţii, a discrepanţei între cei bogaţi şi cei săraci, a numărului celor care suferă de foame şi a celor fără un acoperiş şi care dorm pe străzi şi în parcuri indiferent de sezon (în timpul iernii cu temperaturi deosebit de scăzute sau în timpul verii cu temperaturi considerate de către meteorologi ca absolut brutale printre cele mai ridicate); sunt cazuri şi din păcate nu izolate, când unii oameni care şi-au pierdut locurile de muncă ajung să nu mai aibă un acoperiş îşi pierd casele nemaiputând să-şi plătească datoriile pentru împrumuturile făcute în ideea cumpărării unei case şi ajung să doarmă prin parcuri sau prin locurile de parcare ale automobilelor creându-şi un acoperământ din carton şi o bucată de plastic pe care dorm; a crescut masiv numărul consumatorilor de droguri, al violurilor şi al actelor antisociale, în paralel cu o creştere a ignoranţei, a lipsei de interes faţă de tot ce înseamnă viaţa socială şi politică a ţării.

Peste 47 milioane de oameni trăiesc în sărăcie (ceea ce reprezintă circa 14.5% din întreaga populaţie).

America cunoaşte în ultimele decade o creştere enormă a alienării, a violenţei în general şi în cadrul familiei în mod special. A crescut procentul divorţurilor şi a numărului de copii cu copii.

---

76 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre situația infrastructurii în SUA

Copiii proveniţi din familiile sărace nu au o alimentaţie adecvată, nu au o îngrijire medicală corespunzătoare şi în cele mai multe cazuri sunt lipsiţi de posibilitatea educaţiei.

Mai mult decât atâta sunt încă foarte mulţi copii proveniţi din familii de hispanici sau din familii de negri care sunt lăsaţi mai la urmă în aprecierea unora dintre calităţile lor intelectuale (stabilită printr-o evaluare a capacităţii de a gândi şi a raţiunii). Presa americană a confirmat de mai mute ori că în multe şcoli încă nu se practică sistemul de evaluare care să măsoare unele aspecte, cum ar fi de exemplu: dexteritatea manuală, talentul muzical şi o mulţime de alte abilităţi pe care le au aceşti copii şi care le-ar putea aduce multe succese în viaţă.

Un fapt ce trebuie reţinut este acela referitor la îngrijirea copiilor din familiile celor săraci şi care pentru aş asigura un modest nivel al existenţei trebuie să muncească ambii părinţi şi ca atare îşi dau copiii de la vârste foarte fragede la creşe.

Din păcate (din multe informaţii prezentate în ultimele decade de către mass-media americană), în asemenea creşe lucrează un personal care nu este calificat, nu este educat la nivelul real al cerinţelor necesare pentru desfăşurarea unei asemenea activităţi deosebit de important pentru copii şi deci pentru societate şi ca atare sunt prost remuneraţi. Cel puţin jumătate dintre aceşti aşa numiţi „supraveghetori” ai copiilor sunt atât de prost plătiţi ajungând să trăiască la sau sub limitele sărăciei. Peste jumătate dintre ei sunt înscrişi în listele după care primesc un fel de ajutor guvernamental de asistenţă printr-un modest suport pentru mâncare şi ceva bani şi unele avantaje destinate asistenţei medicale.

Marea majoritate a acestora primesc aproximativ un salariu de $ 9.77 pe oră, care este cu circa $ 3.00 mai mic decât primeşte un portar.

Aşa cum este descris într-unul din mijloacele mass-mediei, cum ar fi în ziarului *New York Times,* de către reporterul Eduardo Porter, Statele Unite sunt singura ţară comparativ cu alte ţări bogate din lume în privinţa cheltuielilor destinate educaţiei copiilor săraci faţă de copiii din familiile înstărite[77]

În timp ce în Europa – după datele oficiale prezentate de către diverse instituţii medicale şi statistice, rezultă existenţa unui număr de 322 de doctori la 100.000 de persoane, în Statele Unite numărul de 279 doctori la 100.000 de persoane este considerat în prezent ca fiind mare dar acest număr este în continuă scădere. Un număr din ce în ce mai mare de doctori preferă să renunţe la activitatea medicală practică şi aleg să lucreze în cercetare, sau în alte domenii; de asemeni un număr din ce în ce mai mic de tineri se îndreaptă spre universităţile cu profil medical şi ca atare nu va mai trece mult timp până când în Statele Unite va avea loc o puternică „criză" a numărului de doctori.

La nivelul anului 2025 mass-media de specialitate apreciază că va exista un minus de circa 90.000 de doctori, incluzând doctorii specializaţi în tratarea populaţiei în vârstă (ce este în continuă creştere şi care trăieşte cu diverse boli cronice – n.n.).

Statisticile Băncii Mondiale confirmau următoarea situaţie existentă la începutul anului 2015:

Tabel Nr. 9
Vârstă medie a populaţiei în SUA şi Europa

ŢARA	**2**	**2**	**20**

77 În prezent guvernul american cheltuiește circa $26,000 per copil în zonele unde locuiesc
oameni înstăriți față de mai puțin de $13,000 pentru copiii din zonele sărace.

	000 – 2004	005 – 2009	10 – 2014
SUA	79	79	79
Albania	77	77	77
Austria	82	82	82
Belgia	80	81	81
Bosnia / Herţegovina	76	76	76
Bulgaria	74	74	74
Cehia	77	78	78
Danemarca	79	80	80
Elveţia	82	83	83
Franţa	82	83	83
Germania	80	81	81
Grecia	80	81	81
Italia	82	83	83
Kosovo	70	70	70
Letonia	73	74	74
Marea Britanie	68	69	69
Moldova	68	69	69
Portugalia	79	80	80
Româ nia	73	75	75

Serbia	74	75	75
Slovacia	75	76	76
Slovenia	79	80	80
Spania	82	82	82
Turcia	74	75	75
Ucraina	70	71	71
Ungaria	74	75	75

Sursa: Raportul pentru 2015 al Băncii Mondiale, pg. 26 şi urm.)

Unele date statistice confirmă că dezvoltarea asistenţei medicale, a sistemului de nutriţie şi a celui sanitar au permis extinderea vârstei populaţiei care a ajuns în SUA, începând cu anul 2000 la 79 de ani, de la 47 ani cât a fost în 1900, la 62 de ani în 1935 şi la prognoza de extindere până la 84.5 ani în 2050. Studiile efectuate de către specialiştii demografi au confirmat că în prima parte a secolului 20, ceea ce a influenţat extinderea vieţii oamenilor a fost determinată de creşterea procentului noilor născuţi vii iar în cea de a doua parte a secolului trecut s-a datorat succeselor obţinute de către sistemul şi tehnologia medicală.

Pe sexe, în Europa, în medie longevitatea vârstei femeilor este 81.4 ani şi a bărbaţilor 75.1, în Statele Unite, vârsta medie pentru femei ajunge las 79.9 ani şi pentru bărbaţi este 74.2 ani.

Concluzia după care vârsta medie a populaţiei europene este mai mare decât a populaţiei americane îşi găseşte explicaţia în efortul şi stresul la care este supusă majoritatea populaţiei americane (în special cea activă), despre care vom vorbi mai departe, concomitent cu un alt factor esenţial: lipsa asistenţei medicale pentru un număr

mare al populaţiei.

Din diverse surse informaţionale rezultă că Statele Unite şi Africa de Sud sunt singurele ţări dezvoltate din lume care nu asigură asistenţa medicală pentru toţi cetăţenii lor. În Statele Unite, în prezent, peste 42 milioane de oameni (circa 13%), nu au acoperire medicală asigurată şi nu îşi pot permite să plătească din propriile venituri asistenţa medicală preventivă sau tratamentele medicale.

Ca un paradox al acestei situaţii este faptul că în Statele Unite se cheltuiesc mai mulţi bani per capita pentru asistenţa medicală, decât în alte ţări din lume[78] (după informaţiile prezentate de către OECD suma cheltuită per capita în SUA era de $4.900[79] în 2001). Cea mai mare parte a acestei sume este însă aferentă marilor cheltuieli administrative şi profitului pe care îl impune sistemul de asigurare a sănătăţii. În aceste condiţii, partea cea mai mare a populaţiei care nu are asigurări medicale, nu poate fi consultată de doctori şi ca atare ei amână starea în care se găsesc sau tratarea unei boli, până ajunge atât de gravă şi de nesuportat şi abia atunci se prezintă la doctor.

O statistică oficială creată de World Bank în 2011, privind cheltuielile pentru sănătate în diverse ţări ca parte din PIB, confirmă următoarea situaţie:

— Hong Kong 3, 8% Singapore 4.4% Japonia 8.5% Israel 7.8%

— Spania 10.4 % * Australia 8.9% Elveţia 11.5% Suedia 9.6%

Iar ca procent de participare a fiecărei persoane din venitul propriu situaţia în Uniunea Europeană se prezintă

---

78 Sumele cheltuite din buzunar de fiecare persoană sunt mai mici decât în alte țări europene.

79 Rhoades, Jeffrey A. - Stastistical Brief # 19: The Uninsured in America - 2002., pg.32, lucrare indicată în bibliografie

ca în tabelul 7, alăturat:

Tabelul Nr. 10

Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din venitul propriu după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale

(Date pentru 2011)

Ţara	*
SUA	20.9
Franţa	32.1
Germania	51.4
Marea Britanie	53.1
Elveţia	72.3
Finlanda	76.0
Italia	87.6
Suedia	88.8
Republica Cehă	91.5

Sursa: World Bank, World Development Indicators, 2011

Sumele cheltuite de fiecare persoană (din buzunar) includ plata asistenţei medicale de specialitate şi medicamentele prescrise după ce se deduc cheltuielile plătite de asigurări.

Un alt aspect al scăderii numărului de doctori este şi costul enorm pe care trebuie să-l suporte fiecare familie care are un copil înscris la cursurile universitare medicale.

După calculele stabilite de către unele centre de cercetare din diferite universităţi, aceste costuri se ridică la circa 145.000 dolari anual[80] şi dacă se înmulţeşte cu numărul de ani necesari pentru obţinerea diplomei de

80 Date prezentate de către Asociația Americană a Colegilor Medicale, 2014

doctor se ajunge la sume exorbitante, pe care nu toate familiile le pot suporta, iar dacă studentul ia un împrumut care să-i acopere aceste cheltuieli, rămâne cu o datorie pe care trebuie s-o plătească foarte mulţi ani după ce termină universitatea.

Acesta este unul din motivele pentru care se acceptă în prezent angajarea cu prioritate a doctorilor indieni şi chinezi, care au fost educaţi în ţările lor de origine.

A fost o perioadă în urmă cu peste jumătate de secol când siguranţa oamenilor în diversele oraşe americane, era un fapt real. O asemenea situaţie era specifică unei societăţi liniştite. Desigur că existau în cele 50 de state şi excepţii, dar în general Statele Uite erau recunoscute pe plan mondial ca fiind una dintre ţările care ofereau o mare securitate a oamenilor.

Astăzi America este considerată de către unii analişti ca fiind una dintre ţările cele mai dezvoltate din punctul de vedere economic dar în care se manifestă un grad ridicat de insecuritate pentru omul obişnuit care poate devenii în orice moment victima unor atacuri din partea unor ganguri care (din distracţie sau dornici de a obţine bani cât de puţini, dacă nu pot da lovituri de proporţii mai mari), atacă pe oricine pentru al jefui şi cu banii obţinuţi să-şi procure droguri.

Folosindu-se de diverse pretexte (cum ar fi cele de revoltă împotriva unor sancţiuni rasiale – n.n.), asemenea ganguri dau foc la magazine, sparg vitrinele şi fură tot ce se poate din aceste magazine, distrug automobile şi le dau foc.

Uşurinţa de a-şi procure arme de foc, a deschis o poartă largă crimei. Zilnic mijloacele mass-mediei prezintă diverse crime care au loc în şcoli, în spitale, în sălile de

spectacole ca să nu mai vorbim de împuşcăturile zilnice ce au loc pe străzi la diverse ore de zi sau noapte.

Unul dintre exemplele cele mai concludente în care au loc crime aproape zilnic este oraşul Baltimore din statul Maryland[81].

Uneori poliţia îi prinde pe unii dintre hoţi, sau pe unii dintre membrii diferitelor ganguri, dar marea majoritate rămân nedescoperiţi şi sunt, gata să acţioneze din nou şi din nou.

Referindu-se la situaţia din Uniunea Europeană şi din Statele Unite, diversele mijloace ale mass-mediei internaţionale confirmă că numărul de omucideri în UE de exemplu în anii 1997 – 1999, era de 1.7 la 100.000 de persoane, în timp ce în SUA rata acestor omucideri era de aproape 4 ori mai mare, ajungând la 6.26 la 100.000 persoane[82]. Mai mult decât atâta, Centrul pentru Controlul Bolilor din SUA confirmau că acţiunea de omucideri, sinucideri şi moartea în urma folosirii armelor de foc în rândul copiilor au ajuns în SUA să depăşească numărul unor asemenea acte ce aveau loc în 25 de ţări dezvoltate economic de pe plan mondial, incluzând 14 ţări din cadrul UE.[83]

Sunt foarte multe aspecte ce marchează diferenţa

---

81 Agenția Americană de Presă a informat la începutul lunii iulie 2015, că șeful poliției din Baltimore, a fost demis din cauza înmulțirii crimelor și a tulburărilor din primăvara anului 2015.

82 Garff, James - Ganning for It, Time Europe, Vol.159, Nr.19, May 13, 2002, pg 37

83 Rates of Homicide, Sucide, and Firearm-related Death Among Children -
26 Industrialized Countries, Morbidity and Mortality Weekly Report, Vol.46, Nr. 5,
February 7, 1997, pg.102

între aceste două continente sau mai bine zis între lumea „veche” şi cea” nouă”.

Ne vom referii numai la unele dintre aceste aspecte, luându-le numai ca simple exemplificări.

În unele state, în special în cele din Sudul Statelor Unite, credinţa în Dumnezeu ajunge la peste 80% din populaţie, spre deosebire de Europa unde din ce în ce mai mulţi oameni şi în special tineretul se distanţează de credinţă, fără însă să se considere ca fiind atei ci pur şi simplu nu mai cred în Dumnezeu[84].

Din punctul de vedere al concepţiei patriotice, spre deosebire de unele popoare europene (cum ar fi de exemplu în Marea Britanie, Franţa, Italia Olanda sau Danemarca), în care tinerii sunt mândri de naţionalităţile lor la fel cum sunt şi americanii (care în majoritatea lor îşi iubesc ţara şi sunt oricând gata s-o apere cu orice risc), în multe dintre ţările europene, în special cele din Estul şi Centrul Europei, care au trăit zeci de ani sub dictatura comunistă, populaţia în general şi tineretul în special nu se poate spune că îşi urăşte ţara dar sunt foarte rezervaţi atunci când se vorbeşte despre idealul patriotic. O asemenea atitudine este o urmare a supraîndoctrinării cu tot felul de lozinci comuniste, cu cântece patriotice şi cu o propagandă greşit aplicată, care a fost suportată şi de care mulţi făceau uz pentru a-şi asigura un anumit statut social, politic şi economic.

Nu pot fi contestate unele dintre marile realizări ale culturii şi artei adevărate ruseşti, dar de aici şi până la doparea propagandistică cu tot felul de chiciuri, au făcut ca marii majorităţi a populaţiilor din fostele ţări satelite ale Moscovei să le repugnă asemenea formule propagandistice prin cărţi şi filme printre care: „Steaguri pe turnuri”,

---

84 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre opinia ateistă a tineretului

„Profesoara din Şatră”, „Zoia” şi tot felul de falsuri referitoare la autorii marilor invenţii din lume printre care: descoperirea becului electric, al radioului şi încă multe altele.

Marea majoritate a lumii le înghiţeau dar nimeni nu era convins de efectele pretins pozitive ale acestei propagande.

Un alt aspect este acela al activităţii; în majoritatea ţărilor europene există un program de muncă ce ajunge la 39 de ore săptămânal sau chiar mai mic (în Franţa de exemplu este de circa 35 de ore/săptămână – n.n.).

În timp ce în ţările europene muncitorii lucrează circa 1.562 ore pe an, în Statele Unite muncitorii lucrează 1.877 ore anual şi uneori chiar mai mult.

De aici rezultă că muncitorii americani lucrează 10 săptămâni mai mult decât muncitorii din Germania şi 4.5 săptămâni mai mult decât muncitorii englezi[85]

Vacanţele salariaţilor din Europa occidentală sunt de 6 săptămâni, în timp ce în SUA aceste vacanţe ajung la un standard de 10 zile.

Concluzia care se poate desprinde este exprimată printr-un paradox al actualei perioade:

„În timp ce muncitorii americani trăiesc ca să muncească, europenii muncesc ca să trăiască”.

Este adevărat, Statele Unite au fost considerate drept „o lume a tuturor oportunităţilor”, dar cu ce preţ?

Poate americanii în schimbul activităţii lor desfăşurate în multe ore de muncă zilnică, obţin o remunerare mai mare decât a europenilor, dar din nou apare întrebarea: oare merită?

La ce foloseşte să ai mai mulţi bani, dacă nu ai timp să te bucuri de timpul liber pe care îl ai sau să-l poţi

85 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre condițiile de muncă în Japonia

petrece cu familia?

În multe dintre sondajele de opinie referitoare la diversele aspecte ale vieţii personale subiecţii intervievaţi sunt solicitaţi să aprecieze nivelul vieţii şi satisfacţiile personale prin folosirea unor aşa numite scări numerice (de la zero la 10).

În sondajele de opinie care se referă la salariaţii guvernamentali de la diverse nivele (locale, statele sau federal), la conducătorii diverselor întreprinderi particulare sau la muncitorii acestor întreprinderi, subiecţii intervievaţi sunt încadraţi în două mari grupe: angajaţi (cu un program complet, de 40 ore /săptămânal) şi unii care au activităţi temporare sau cu un program redus ca număr de ore şi ca remunerare.

De la un stat la altul rezultatele sondajelor de opinie diferă în funcţie de modul de organizare al activităţii în diferitele sectoare economice şi în funcţie de gradul de dezvoltare economică a statului respectiv.

Sunt foarte mulţi salariaţi cu program complet care sunt pasionaţi de activitatea pe care o desfăşoară şi care nu este deloc uşoară (cum ar fi de exemplu pompieri, profesori şi unii salariaţi de stat) şi unii care chiar dacă lucrează numai cu jumătate de normă sunt nemulţumiţi şi nu le place munca pe care o fac.

O cercetare bazată pe un sondaj de opinie realizat de Gallup, pentru o perioadă cuprinsă între anul 2000 şi 2015 (pentru a avea o informaţie cât mai relevantă), pentru fiecare stat din Statele Unite) a confirmat următoarea situaţie:

Într-un număr de 5 state (Mississippi, Kentucky, Alabama, Arkansas şi Oklahoma), în medie, 35% dintre salariaţi sunt mulţumiţi şi chiar bucuroşi cu activitatea ce o desfăşoară.

În Missouri, Illinois şi New York, procentul celor mulţumiţi este de 26%.

În alte state printre care Wyoming numărul celor

mulţumiţi cu ceea ce fac ajunge numai la 13%.

Concluzia cercetării efectuată (pe baza datelor Gallup), confirmă faptul că cei care sunt mulţumiţi de ceea ce fac depinde de calitatea şi modul de apreciere al conducătorului sectorului respectiv, care îi inspiră pe salariaţi la preocupări ce uneori le depăşeşte sistemul bazat pe rutină al activităţii ce o desfăşoară.

De aici se poate desprinde ideea după care alegerea sau numirea unui conducător (indiferent de locul de muncă) ar trebui să se facă pe baza elementului de mobilizare a subalternilor şi pe baza rezultatelor obţinute de aceşti salariaţi care sunt mobilizaţi în ceea ce fac de conducătorul lor şi nu pe alte criterii (cum ar fi de exemplu vechimea în muncă sau diferite relaţii personale).

Când rezultatele acestor sondaje de opinie sunt corelate şi cu alţi factori cum ar fi de exemplu evoluţia PNB-ului, se remarcă un decalaj substanţial între gradul de evoluţie al PNB-ului per capita şi indicatorul satisfacţiei personale.

Asemenea corelaţii merg în mod relativ (în aceeaşi direcţie – n.n.), până la un punct, după care se poate remarca o schimbare drastică între cele două linii care marchează criteriile amintite.

Chiar dacă venitul mediu anual atinge anumite valori (ridicate n.n.), acesta nu mai exprimă şi un nivel al satisfacţiei personale.

Tabelul Nr. 11

Evoluţia PNB şi a satisfacţiei personale în perioada 1950 – 2010

În SUA

Anul	**PNB (%)**	**% satisfacţiei personale**
1950	30	30

1960	35	35
1970	45	30
1980	50	30
1990	60	25
2000	80	25
2010	90	15

Notă: Calculat de autor pe baza unor date (relative) privind raportul dintre PNB şi asigurarea unora dintre satisfacţiile personale.

Pe parcursul anilor am întâlnit diverse persoane care plecau în vacanţe şi îşi luau cu ei computerul şi telefonul mobil pentru a ţine permanent legătura (prin e-mail sau prin sistemul Skype – n.n.) cu cei din birou, vrând să ştie permanent ce se întâmplă la locul de muncă, să dea indicaţii şi să afle rezultatele efectuate de către subalterni.

Poate fi considerată o asemenea situaţie, ca ceva normal pentru o vacanţă anuală şi aceea de numai 10 zile?

Acest timp îndelungat în procesul activităţii cotidiene are unele efecte negative în privinţa sănătăţii provocând în multe cazuri tot felul de boli legate de oboseală şi de stresul zilnic (boli de inimă, atacuri cerebrale, cancer ş.a.), de asemeni poate avea loc un fenomen care ia proporţii în privinţa lipsei de control a copiilor, care ajung să facă tot felul de acte antisociale sau se pot ivi evenimente ce au loc asupra vieţii de familie şi care de foarte multe ori duc la desfacerea căsătoriilor şi la creşterea copiilor numai de către un singur părinte.

Nu numai divorţurile sunt cauza creşterii copiilor de către un singur părinte ci creşterea numărului celor ce

comit tot felul de acte antisociale şi sunt arestaţi şi condamnaţi la ani mulţi de puşcărie. America este o naţiune care reprezintă 5% din populaţia lumii şi dintre aceştia 25% sunt puşcăriaşi. Numai între 1994 şi 2013 numărul infractorilor în probleme de droguri şi crime s-a dublat.

Datele prezentate în tabelul alăturat (8) confirmă curba ascendentă a infractorilor care creşte de la 1.2% până la aproape de 19 % (pentru infractorii între 30 şi 40 de ani).

Tabel Nr. 12

Numărul deţinuţilor în funcţie de vârstă în SUA

(Date pentru Decembrie 2014)

Vârsta deţinuţilor	Nr. deţinuţilor	% din total
18 – 21	2.594	1,2
22 – 25	12,289	5,8
26 – 30	28,021	13,3
31 – 35	39,292	18,7
36 – 40	38,156	18,1
41 – 45	31,583	15,0
46 – 50	22,560	10,7
51 –	16,	7,

55	132	7
56 – 60	9, 794	4, 7
61 – 65	5, 558	2, 6
Peste 65	4, 558	2, 2

Tabel Nr. 13

Structura etnică a deţinuţilor în SUA

(Date pentru Decembrie 2014)

Etnicitatea deţinuţilor	Numărul deţinuţilor	% din Totall
Asiatici	3, 177	1. 5%
Negri	78, 922	37 .5%
Americani nativi	3, 973	1. 9%
Albi	124, 495	59 .1%

Sursa: Pentru ambele tabele (12 şi 13): Federal Bureau of Prison, 2015

De aici se poate desprinde concluzia că în Statele Unite, nu cu mult timp în urmă, erau încarceraţi peste 2 milioane de persoane (care reprezenta circa ¼ din puşcăriaşii din întreaga lume; cu alte cuvinte, în timp ce în UE, de exemplu, numărul puşcăriaşilor reprezenta în medie 87/100.000 locuitori, în Statele Unite această cifră

ajunsese la peste 700/100.000 locuitori[86]. Numărul puşcăriaşilor cu vârsta de 55 de ani şi peste este în Statele Unite în continuă creştere.

Tabelul Nr. 14

Procentul deţinuţilor americani în vârstă de 55 ani şi peste

Anul	*
2000	6.4
2007	7.5
2014	10.6

Sursa: Federal Bureau of Prison, 2015

La fel de important este şi faptul referitor la numărul femeilor cu copii, care au fost încarcerate în ultimii ani şi al cărui număr a crescut în mod dramatic.

Statisticile oficiale prezentate într-unul din siturile americane în 2011 dovedesc că în perioada 1980 – 2010 numărul mamelor încarcerate în diversele puşcării statale a ajuns la 54.4% comparativ cu numărul taţilor care era de 35.9%[87].

În aceste condiţii copii rămaşi fără ambii părinţi trebuie să fie crescuţi de bunici (în proporţie de 45%), de alte rude (23%), sau intră în grija unor orfelinate (11%).

În 2014, a apărut lucrarea „*The next America*” [88]al cărui autor Paul Taylor este unul din membrii grupului de cercetători din cadrul Centrul de Cercetare Pew.

---

86 Gordon, Barclay and Tavares, Cynthia - International Comparasions of Criminal Justice Statistics 2000, July 12, 2002; Two Million Inmates and Counting, The New York Times, 9 aprilie, 2003 și Washington Post 23 martie 2015

87 Guerino, P. Harrison, P.M. & Sabol, W - Prisoners in 2010, Washington, D.C., Bureau of Justice Statistics, 2011

88 Paul Taylor - lucrare citată în bibliografie, pg. 38 și urm.

Paul Taylor evidenţiază cinci dintre cele mai importante aspecte ale evoluţiei viitoare a Statelor Unite:

1. *Creşterea numărului minorităţilor naţionale şi declinul populaţiei albe*.

După opinia autorului în 1980, 80% din populaţia SUA erau albi, în 2015 acest procent a ajuns numai la 63% şi pentru 2060 se preconizează ca de abia va ajunge la 44%.

În tot acest timp minoritatea hispanică a crescut de la 6% (în 1980) la 17% în 2015 şi cu perspectiva de a ajunge la 29% în 2060.

Americanii de origine asiatică (şi „alţii”), vor ajunge de la 8% la 15% în 2060, iar populaţia afro-americană care în prezent reprezintă circa 12 – 13% se estimează că va rămâne şi în viitor în acelaşi procentaj.

2. *Îmbătrânirea populaţiei americane*

Populaţia în vârstă de 50 de ani şi peste, care în prezent reprezintă 1/3 din totalul populaţiei provine din rândurile celor care în 1980 reprezentau ¼ din populaţie şi după estimările făcute de către specialiştii demografi va ajunge la circa 2/5. În acelaşi timp populaţia americană cuprinsă în limitele de vârstă între 18 şi 39 de ani (aptă de muncă), se estimează că va reprezenta în următoarele decade circa ¼ din totalul populaţiei.

Totul ar avea o evoluţie relativ normală dacă ar exista o mai mare grijă pentru generaţiile de omeni în vârstă, dar din păcate se petrec tot felul de anomalii care cu toate că sunt considerate ca fiind inadmisibile, nu sunt eliminate.

Există un număr foarte mare de oamenii bătrâni şi bolnavi care nu mai au pe nimeni din familie mai tineri, în apropierea lor, care să-i ajute. În aceste cazuri, aceşti oameni în vârstă, fac apel la ajutorul dat de către unele instituţii create în acest scop, plătind pentru o persoană care să vină în casa lor periodic şi să-i ajute cu diverse

treburi.

Din păcate aceste persoane care sunt plătite, la scurt timp după ce vin în casă, în loc să-i ajute pe cei bătrâni şi suferinzi, încep să-şi bată joc de ei, să nu le mai asigure cele necesare şi chiar să le fure modestele lor rezerve de bani, de haine sau lucruri din casă. Chiar dacă au apărut tot felul de reclamaţii, nimeni nu le ia în consideraţie şi bătrânii trebuie să-şi ducă viaţa în aceste condiţii deosebit de grele[89].

Mai sunt unii oameni în vârstă care după o lungă perioadă de timp în care au lucrat pentru o întreprindere, s-au pensionat şi au primit o modestă sumă de bani drept pensie de la întreprinderea respectivă.

Sub pretextul crizei economice unele dintre întreprinderile care asiguraseră modeste pensii au tăiat complet sau au redus această sursă de existenţă, a pensionarilor anunţând că nu mai au fonduri disponibile. Aceşti pensionari ajung să trăiască în condiţiuni dificile de viaţă, după ce au muncit zeci de ani cu speranţa asigurării unei bătrâneţi liniştite.

Multe surse ale mass-mediei americane confirmă faptul după care un număr mare dintre cei ce au depăşit 55 sau 65 de ani trebuie să lucreze pentru aşi asigura o sursă de câştig care să le acopere necesităţile cotidiene.[90]

Cu toată această condiţie impusă de necesitatea supravieţuirii, aceşti oameni se confruntă cu un fenomen real dar care este mascat de ipocrizia socială a discriminării.

Oficial se confirmă prin diversele surse ale mass-mediei că nu există niciun fel de discriminare de vârstă, dar în realitate această discriminare există şi se adânceşte de la an la an.

---

89 Buletinul Asociației Americane a Persoanelor Pensionare (AARP), Martie 2015, Vol. 56, Nr. 2, pg.7 și urm.

90 Vezi Anexa statistică pentru partea I-a: Rata forței de muncă a persoanelor peste 65 de ani, în SUA

Acesta este motivul unor cercetări efectuate şi care pentru a ascunde realitatea afirmă că în timp ce un tânăr îşi consumă circa 34 de săptămâni pentru a găsi un loc de muncă, o persoană în vârstă are nevoie cel puţin de 50 de săptămâni.

Sunt unele firme de angajări care confirmă aceste cifre şi care dau şi unele soluţii ce nu au nimic de-a face cu calificarea şi experienţa persoanelor în vârstă, dar caută să minimalizeze aceste diferenţieri, sugerând diversele tendinţe. Astfel fiind se afirmă:

— Înainte de prezentarea la aşa numitul interviu al candidatului pentru un anumit post, acesta să se uite cu multă atenţie într-o oglindă şi să-şi spună în mod onest că trebuie să-şi schimbe sau să-şi împrospăteze aparenţa.

Îmbrăcându-te cu hainele pe care le purtai în urmă cu 10, 15 sau 20 de ani (când încă mai lucrai), şi dacă te piepteni după o modă ce este depăşită ca prezentare, nu ai prea multe şanse să fi angajat.

Trebuie să-ţi schimbi alura, să-ţi găseşti o ţinută care să te pună într-o lumină mai favorabilă şi mai apropiată de cea a tinerilor competitori pentru acelaşi post.

— Încearcă să înţelegi că problema *energiei* este o problemă cheie în prezent; nimeni nu vrea să angajeze o persoană – fără energie! Sigur nimeni nu spune că trebuie să fii „săltăreţ” la un dialog cu cel ce vrea să te angajeze, dar să nu dovedeşti că eşti lipsit de cele mai mici aspecte ale energiei. Trebuie să dovedeşti că ai o atitudine pozitivă şi eşti plin de elan şi energie pentru ceea ce vei trebuii să faci.

— O persoană mai în vârstă trebuie să ţină seama şi chiar să se adapteze cât mai uşor la utilizarea tehnologiei moderne; trebuie să fie la curent cu evenimentele ce au loc în mediul social şi să ştie şi să demonstreze că sufleteşte este încă tânăr şi competent.

Se sugerează că o persoană în vârstă să-şi deschidă un cont la Linkedin, să-l ţină la curent şi să-şi asigure un

număr cât mai mare de prieteni şi suporteri.

Se recomandă să-şi înceapă un blog prin care să-şi exprime opinia, să-şi arate experienţa şi pasiunile pentru tot ceea ce este nou. Folosindu-se de Twitter să urmărească ce este nou în domeniul industriei de vârf şi care sunt cei ce influenţează un asemenea domeniu – cu alte cuvinte să arate că ştie care sunt tendinţele pe un termen mai scurt sau mai îndelungat.

— Să înlăture orice distanţă legată de vârstă fiind la curent cu ceea ce este mai nou în cultură: muzică, filme, spectacole de TV şi care sunt cele mai apreciate cărţi ale anului de către cei tineri.

Aceste aspecte trebuie să dovedească că un candidat în vârstă va putea fi un membru activ al grupului de tineret cu care lucrează într-o întreprindere, sau într-un departament, va putea să participe la diverse acţiuni şi să poarte convorbiri cu ceilalţi membri ai grupului, să nu se auto izoleze şi să fie plictisitor.

Este adevărat că cei în vârstă posedă experienţă şi au o anumită valoare profesională dar aste nu este suficient, în momentul de faţă, ei trebuie să dovedească că poate fi un bun membru al grupului în care v-a lucra şi îşi va putea aduce o contribuţie deosebită întreprinderii în care vrea să se angajeze alături de cei tineri.

(Notă: pentru cei interesaţi sugerez vizionarea filmului: *INTERN* (comedie), în rolul principal: Robert de Niro, pus pe piaţă în 2016 de către compania Motion Picture Association of America).

3. *Schimbul dintre generaţii*

Acest fenomen este inevitabil. Generaţia celui de al Doilea Război Mondial, este aproape dispărută (ea mai reprezintă circa 1% din populaţie, iar generaţia *„babyboomerilor”*[91] nu mai este o generaţie dominantă din punctul de vedere demografic. Această generaţie

91 cei născuți între 1946 și 1964

reprezintă în prezent 24% din totalul populaţiei găsindu-se în spatele aşa numitei generaţii *a noului mileniu*[92] care reprezintă în prezent 27% din totalul populaţiei şi care este aproape de generaţia „X” adică a celor născuţi din 1965 până în 1980 şi care reprezintă 21% din populaţie.

4. *Creşterea numărului votanţilor care nu sunt căsătoriţi*

Aceasta este unul din factorii care reprezintă o mare surpriză. După opinia autorului, în 1974, 70% dintre cei care aveau dreptul la vot erau căsătoriţi şi numai 30% erau necăsătoriţi.

În prezent acest procent este împărţit astfel: 52 % căsătoriţi şi 48 % necăsătoriţi.

Aceste noi procente sunt determinate prin creşterea numărului de divorţuri, amânarea vârstei căsătoriei şi creşterea numărului celibatarilor.

Foarte rar se mai întâlnesc cupluri tinere care se căsătoresc şi vor să-şi formeze o familie, în special în cazul unor persoane cu educaţie universitară şi care vor să înainteze într-o anumită carieră profesională. La această categorie vârsta medie a căsătoriei este în jur de 40 de ani.

5. *Decalajul dintre cei ce au dreptul la votare şi numărul populaţiei*

În 2012 circa 1/4 dintre votanţi erau minoritarii, care reprezentau circa 37%, întrucât majoritatea imigranţilor nu erau eligibili să voteze fiind minori sau în cazul Statelor Unite, aceştia nu erau cetăţeni americani. În ultimii ani acest decalaj aproape a dispărut iar imigranţii în majoritate – hispanicii şi-au căpătat cetăţenia americană şi au căpătat dreptul la vot, de unde se poate desprinde şi creşterea puterii lor de manifestare în societate.

Analizându-se situaţia creşterii numărului de

92 cei născuți între 1981 și 2000

puşcăriaşi, a existat încă din 1994, o propunere a senatorului Claiborne Pell (1918 – 2009) – democrat din statul Rhode Island, prin care acesta cerea ca puşcăriaşilor să li se creeze condiţii de reabilitare prin educaţie.

Senatorul cerea ca să se creeze o lege care să ofere puşcăriaşilor subvenţii din partea colegiilor universitare printr-un program pilot care să permită urmarea unor cursuri universitare în timp ce stau în puşcării.

Pe baza unui calcul de eficienţă s-a evidenţiat ideea după care pe termen lung se vor putea economisi taxele populaţiei înlocuindu-se în medie 4 – 5 dolari cheltuiţi pentru reîncarcerarea unor puşcăriaşi ce au fost eliberaţi în schimbul unui singur dolar cheltuit pentru reabilitarea puşcăriaşilor prin educaţie.

Pe această cale se spera la eliminarea recidivismului puşcăriaşilor ce urmau să fie eliberaţi.

Secretarul de stat pentru educaţie, Arne Duncan (n.1964) şi noul Procuror General al Statelor Unite Loretta E. Lynch (n.1959), au informat mass-media că un asemenea experiment va începe curând şi va fi în vigoare pentru puşcăriaşii ce urmează să fie eliberaţi în următorii cinci ani.

*

Cum se manifestă în general modul de viaţă al popoarelor din ţările UE în comparaţie cu cel al poporului american, este discutabil întrucât într-o asemenea analiză intervin o serie de factori – aşa cum am prezentat mai înainte, printre care: gradul de educaţie, condiţiile de dezvoltare ale societăţii în general şi ale populaţiilor în special, încrederea populaţiei în conducerea ţării, în sistemul parlamentar, în funcţia şi activitatea preşedintelui, în sistemul juridic şi legislativ al ţării, în sistemul de apărare, în sistemul de control al diverselor produse puse la dispoziţia consumatorilor (produse alimentare sau nealimentare, de uz curent sau de folosinţă îndelungată) şi încă multe alte aspecte cu caracter social-

economic şi politic.

Această gamă largă a diverselor aspecte ale neîncrederii s-au transformat în timp într-o adevărată deziluzie şi treptat într-un mare dezinteres al poporului faţă de tot ceea ce se numeşte viaţa socială-politică şi economică a ţări.

Fapt este – după cum spuneam bunicii şi străbunicii noştri, *„nu există loc perfect sub soare*!” şi deci şi în privinţa modului în care se desfăşoară viaţa social politică şi economică din Statele Unite şi din UE se remarcă o multitudine de diferenţe şi totodată se poate afirma că în ambele continente s-ar putea şi într-adevăr se simte nevoia şi ar trebui urgente îmbunătăţiri.

America nu este o ţară perfectă, (aceasta a fost chiar şi opinia preşedintelui Barack Obama – n.n.) şi modul în care este condusă se reflectă cu prisosinţă şi în relaţiile ei cu alte ţări.

Exemple concludente în acest sens au fost oferite de atacurile teroriste care au avut loc în Franţa, Germania, Anglia, Belgia, Turcia şi în Israel şi care nu şi-au găsit răspunsurile cele mai aşteptate din partea actualei Administraţii de la Casa Albă, sub preşedinţia lui Barack Obama.

Nu aş putea spune că am cunoştinţă de agenda zilnică de lucru a Preşedintelui Statelor Unite şi sunt convins că are o agendă deosebit de încărcată cu tot felul de probleme, unele mai grave şi mai arzătoare decât altele – aşa cum au toţi preşedinţii de state, dar în momentul în care s-a organizat întâlnirea internaţională de la Paris din 11 Ianuarie 2015, cred că ar fi fost normal ca şi Preşedintele Statelor Unite să fie prezent la o asemenea importantă reuniune a solidarităţii mondiale.

Preşedintele Obama ca preşedinte al unei ţări care a suferit câteva atacuri teroriste foarte grave şi care a primit ca o replică imediată opinia Franţei care s-a exprimat printr-o frază scurtă dar deosebit de semnificativă:

„Nous sommes tous Américains”.

ar fi trebuit să fie un imbold care să-l aducă în rândul celor 40 de conducători de state participanţi la această întrunire. O asemenea idee ar fi trebuit să-i fie în atenţia sa sau a consilierilor cu atât mai mult cu cât Statele Unite continuă să fie în stare de alertă în faţa riscului şi a altor atacuri din partea unor grupuri islamice teroriste-extremiste. Exemplele recente ale atacurilor teroriste de pe continentul american îmi confirmă opinia.

Acţiunea de solidariotea a celor 40 de preşedinţi şi reprezentanţi ai 40 de ţări europene şi din alte continente[93], faţă de acţiunea ce a avut loc la Paris în ianuarie 2015, dovedeşte spiritul de solidaritate în lupta comună pe care întreaga omenire ar trebui s-o poarte împotriva extremismului islamic-jihadist.

Photo By PHILIPPE WOJAZER/Reuters/11 Ianuarie 2015

Fotografia alăturată în care Preşedintele Franţei,

93 Vezi Anexa pentru partea I-a (2): Lista personalităților politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015 ca semn al solidarității luptei împotriva terorismului.

François Hollande, este înconjurat de conducătorii a 40 de naţiuni din lume şi participarea aproape a 3 milion de oameni din Franţa şi din alte ţări, redă acest spirit de solidaritate şi decizia fermă a popoarelor în combaterea crimelor extremiste.

Cred, că ar fi fost normal ca America să fie prezentă la o asemenea acţiune la care participă mulţi dintre cei ce au răspuns la chemarea şi crearea *coaliţiei internaţionale* când au fost declanşate acţiunile din Irak, Afghanistan şi din alte colţuri ale lumii.

Lipsa preşedintelui Barack Obama de la această întrunire a solidarităţii mondiale a creat o mare confuzie în Statele Unite şi în întreaga lume.

Chiar şi în ipoteza în care ar fi existat o scuză care să justifice absenţa preşedintelui, mai mult ca sigur ar fi existat posibilitatea diplomatică a prezenţei Vicepreşedintelui SUA, Joe Biden, sau a Secretarului de Stat John Kerry, sau să-i fi solicitat fostului preşedinte George W. Bush să reprezinte Statele Unite la această acţiune de solidaritate mondială, cu atât mai mult cu cât se ştie că fostul preşedinte a fost un susţinător al ideii de libertate a modului de exprimare şi un opozant categoric al terorismului mondial.

Preşedintele Obama l-a trimis la această manifestare internaţională pe Ministrul Justiţiei, Eric Holder, o personalitate destul de cunoscută şi controversată în Statele Unite, dar mult mai puţin cunoscută în Europa şi în alte ţări de pe glob.

Un fapt total ne diplomatic a fost acela că Eric Holder a plecat înapoi în SUA înainte de începerea întrunirii şi a rămas ca reprezentant al Americii numai ambasadoarea SUA în Franţa pe care nu multă lume a observa-o şi a luat-o în consideraţie.

Este oare un asemenea gest compatibil cu poziţia Statelor Unite în lume şi în special în Europa? Poate politologii sau consilierii preşedintelui, vor putea oferii la

un anumit moment dat, poporului american şi restului lumii explicaţii mai clare, detaliate şi plauzibile.

Poziţia participanţilor la această întrunire mondială s-a concretizat şi exprimat într-un mod unanim prin punctul de vedere care spunea:

„Duşmanul nostru comun este extremismul radical islamist, nu islamul în general”!

Partea gravă a acestei situaţii este că asemenea criminali plătiţi de forţe ce sunt ascunse în spatele acestora îi incită la diverse acţiuni antistatale şi antisemite şi la crime barbare iar criminalii se consideră îndreptăţiţi să acţioneze în acest fel fiind „inspiraţi şi îndemnaţi” de ideile Koranului.

Nu ştiu dacă aceşti criminali manipulaţi de forţe ascunse, cunosc într-adevăr „învăţăturile profetice” înscrise în Koran.

Din asemenea fapte se poate desprinde concluzia că „pretutindeni în Europa se manifestă o nouă realitate cum ar fi, de exemplu în Franţa, unde multe dintre cartierele pariziene au fost invadate pur şi simplu de populaţie musulmană şi unde locuiesc sau poate fi văzută foarte puţină populaţie indigenă şi după opinia unor parizieni, chiar poliţia locală refuză să patruleze în aceste zone.

O situaţie similară este şi cea despre care am amintit înainte şi care se referea la Belgia, respectiv la capitala ei[94] unde se consolidase *Centrul European al terorismului ISIS* iar Administraţia belgiană afirmase că *„s-a pierdut controlul asupra acestei organizaţii unde se radicalizau membrii islamişti extremişti”.*

---

94 În aceast cartier al Bruxelles-ului - numită *Molenbeek*, locuiesc famili de marocani.
Unii sunt a doua generație, lucrează pentru guvernul local. Cinci dintre cei care au organizat și acționat în crima din Paris erau dintre cei ce locuiau în acest cartier.

Acesta este motivul pentru care afirm că sunt necesare informaţiile despre care aminteam şi mai înainte şi care trebuie să constituie *o reală bancă de informaţii*, o sursă de informaţii completă şi complexă, la care să aibă acces toate organele de verificare şi de securitate ale tuturor ţărilor UE şi din alte ţări.

Diverse surse de informaţii se referă la un calcul recent efectuat în cadrul Universităţii San Diego, din care rezultă că în următorii 12 ani, de exemplu, mai mult de 25 % din populaţia Europei va fi formată din populaţie musulmană.

Dacă în anul 2000, 1, 9% din populaţia Marii Britanii, de exemplu, era născută în altă ţară, în 2011 numărul imigranţilor se ridicase la 13%, adică peste 3, 5 milioane de musulmani se stabiliseră în Marea Britanie în ultimii 10 ani!

Pentru Marea Britanie, după opinia unor specialişti în prognoze demografice, se consideră că viitorul se anunţă că va deveni mult mai întunecat decât prezentul:

În cel mult 50 de ani, „albii de origine engleză vor ajunge să fie minoritari în ţara care altă dată le-a aparţinut”.

Nici Belgia nu o duce mai bine. Conform unui studiu pe probleme demografice efectuat de către sociologul Jan Hertogen, 24% din populaţie oraşului Bruxelles, a devenit metisată. Aceasta a fost ideea prezentată drept concluzie de către Hertogen:

„Iată cum arată astăzi Europa şi cum va arăta în viitor când peste 76% din populaţia sa va proveni din imigranţi islamişti”.

Nimeni, aşa cum am mai afirmat, nu ar avea nimic împotriva existenţei unei populaţii imigrante, indiferent de

rasă, religie, culoarea pielii şi aşa mai departe, fapt ce se manifestă printr-o asimilare şi acceptare, dacă această populaţie şi-ar vedea de viaţa şi preocupările normale ale existenţei din ţara în care a imigrat şi nu ar provoca tot felul de acte criminale, dorind în numele unei pretinse ideologii (pe care de fapt nu o cunosc, şi a unei propagande total falsă – n.n.), să distrugă o civilizaţie şi un mod democrat al vieţii în care dezacordul împotriva manifestării dreptului de expresie se poate realiza prin căile specifice ale lumii civilizate.

Partea cea mai gravă în prezent şi poate şi în viitor este determinată de creşterea numărului de tineri care aderă la acţiunile grupurilor extremist-teroriste, care sunt instruiţi şi antrenaţi în şcoli care au drept scop criminalitatea şi devin luptători în cadrul acestor grupuri.

Departamentul de Stat al SUA a estimat nu cu mult timp în urmă că peste 30.000 de străini au călătorit în Siria şi Yemen din cel puţin 100 de ţări diferite, pentru a lupta în cadrul unor grupuri diferite, inclusiv ISIS.

Marie Harf, purtătoare de cuvânt al Departamentului de Stat al Statelor Unite, a declarat pentru postul de televiziune: CNN că în ultimii ani:

„... oficialii estimează că numărul de americani, de exemplu, care luptă în cadrul grupurilor siriene a ajuns de la câteva zeci la peste 150”.

În Belgia, o ţară mică cu o populaţie de circa 11 milioane locuitori, pe baza unor afirmaţii făcute de către purtătorii de cuvânt ai unor instituţii guvernamentale, se apreciază că circa 350 de tineri au plecat în ultimele luni în Siria şi Yemen pentru a se ataşa grupurilor de antrenament teroriste.

În prezentările unor reporteri care au urmărit evenimentele criminale ce au avut loc la Paris la 13 noiembrie 2015, peste 1.000 de francezi au plecat din

Franţa pentru a se alătura organizaţiei ISIS.

Unele afirmaţii, care deocamdată nu sunt complet verificate, dar care merită să reţină atenţia organelor oficiale, se consideră ca 1 din 10 tineri pot fi consideraţi ca fiind potenţiali terorişti.

Principalele probleme şi întrebări pe care şi le pun diverşi cetăţeni din ţările occidentale şi la care se caută răspunsuri din partea unor specialişti politologi sau psihologi în problemele tineretului sunt:

Ce se întâmplă cu aceşti tineri? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih,[95] *„acţiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima. Cred că nimeni nu poate cunoaşte exact ceea ce îi împinge pe aceşti oameni la acţiuni cu profund caracter terorist sau noua aderenţă devotată la ideologia Musulmanică pentru Jihad".*

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună prezentat în blogul său[96], rezultă că:

„... aderarea la mişcările extremiste şi terorismul reprezintă un trend în creştere în secolul XXI.

La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice din lume, cât şi modul modern de viaţă, oricât de paradoxal ar suna acest lucru".

În acelaşi context, antropologul american Scott

---

95 Malek Boutih - (n. 1964) politician francez; părinții săi au imigrat din Algeria.
Din 2003, a devenit Secretarul Partidului Național Socialist Francez. Pentru cei
interesați de acest subiect sugerez consultarea unor informații detaliate din internet

96 http://dorianfurtuna.com/instincte/de-ce-tinerii-devin-extremisti-și-teroriști

Atran[97], specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicaţie a acestui fenomen:

„... voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflaţi în perioadă de tranziţie şi de căutare a sinelui; proaspeţi absolvenţi ai universităţilor, imigranţi fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viaţă – pentru ei ideologia ISIS se dovedeşte a fi atractivă, deoarece le umple existenţa cu un anumit sens, le oferă nişte „valori sacre". Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei „fraţi" se consideră devotaţi unei cauze comune, tinerii îşi realizează necesitatea de apartenenţă la un grup, de coparticipare la nişte ritualuri colective şi de afirmare personală. Contextul luptei le oferă şi suficiente emoţii (thrill), precum şi şansa de a obţine glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă şi opinia unor experţi de la Centrul Internaţional de studiere a extremismului violent, *Hedayah*[98], din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă că *„insecuritatea privind identitatea proprie şi deci nevoia de căutare a propriei identităţi, precum şi angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificaţie vieţii, ar fi explicaţia actelor teroriste*".

Politica şi ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah.

Asemenea constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea

---

97 Vezi Mic Breviar statistic; Informații statistice pentru Partea III-a: Datele statistice
privind creșterea numărului de persoane musulmane în Europa

98 Vezi Mic dicționar tematic despre această instituție - Hedayah

*) semnul de întrebare aparține autorului (Alex Berca)

după care *„frăţia de arme”* poate crea relaţii mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-şi jertfească viaţa de dragul celorlalţi. Specialiştii în domeniul psihologiei terorismului consideră că se produce o „fuziune identitară” care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul din care face parte şi cu aşa-zisele valori ale acestuia.

Relaţiile pretinse de rudenie fictive, imaginare, sunt create şi între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtăşesc aceeaşi ideologie, aceleaşi „valori” (?) *), aceleaşi emoţii, au acelaşi duşman şi aceeaşi cauză „sacră” (dacă măcar înţeleg sensul acestui cuvânt-o.n.).

Cu cât aceste ataşamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât e mai mare credinţa de sacrificiu în numele lor. De dragul camarazilor – „fraţi” şi a cauzei sacre, indivizii sunt gata să omoare şi să moară.

Cred că indiferent de natura explicaţiilor prezentate în blogul Dr. Furtună şi a punctelor de vedere prezentate de către specialiştii în psihologia şi „filosofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internaţional pentru înţelegerea actualului focar al criminalităţii jihadiste, este timpul ca specialiştii în psihologia tineretului şi analiştii politicieni să ofere nu numai unele răspunsuri considerate ca fiind concludente ci în mod special găsirea unor soluţii viabile nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acţiuni criminale.

Opinia unui criminal care a omorât fiinţe nevinovate la supermarketul cuşer din Paris dând răspunsuri la interogatoriu a afirmat:

„… nu cred că soluţia ar fi prinderea acestor terorişti şi încarcerarea lor… puşcăriile sunt şcoala cea mai bună a criminalităţii”.

Acest individ (care a fost eliberat din puşcărie în

Martie 2014, fiind socotit ca un *puşcăriaş model* – n.n.), s-a dedat la asemenea crime, fără să ştie exact care este scopul şi de fapt ce a urmărit prin crima efectuată.

Poliţia internaţională în paza căreia a fost acest criminal, a refuzat să considere opinia lui Amedy Coulibaly[99] ca fiind o afirmaţie care ar fi putut fi luată în seamă.

Nici în Franţa şi nici în alte ţări nu există în prezent informaţii şi statistici referitoare la structura etnică a puşcăriaşilor dar se consideră după unele opinii că 60% din puşcăriile franceze, includ un număr ce a depăşit 68.000 persoane şi care în majoritate sunt musulmani.[100]

Mai mult ca sigur că dintre aceştia un număr deosebit de limitat sunt cei care au ceva cunoştinţe, şi acelea foarte vagi, religioase, sau despre ceea ce este scris în Koran.

Ceea ce cred că este deosebit de important în combaterea unui adversar în general şi al unuia de tipul extremismului islamic în mod special, este de a cunoaşte şi înţelege, pe cât posibil, care este psihologia şi filosofia unui asemenea adversar, dacă într-adevăr există asemenea criterii de apreciere.

Cred că în momentul de faţă chiar dacă printr-o acţiune comună la nivel global, se va reuşi să se anihileze efectele dezastruoase ale criminalităţii provocate de aceşti extremişti, va putea fi considerată numai ca o reuşită parţială a enormei probleme a jihadismului extremist;

---

99 Amedy Coulibaly (1982-2015) - principalul suspect în cazul în care ofițerul de poliție municipală Clarissa Jean-Philippe a fost împuşcată şi ucisă; Amedy, fost luat ostatic după ce în asediul de la Porte de Vincennes, a ucis alți patru ostatici. Soția lui, Hayat Boumeddiene, este în prezent căutată de poliție franceză.

100 Cifră prezentată în 2014 într-un Raport parlamentar. The Economist Jan. 2015, pg. 22

Intenţia criminală a teroriştilor extremişti jihadişti este similară cu politica impusă prin forţa armelor de către comunism. Printr-o unire a opoziţiei împotriva comunismului a fost lichidată această armă anti-umană care era comunismul, dar această nu înseamnă că încă nu se manifestă sub diverse forme ideologia marxistă şi concepţia socialismului şi a comunismului iar culmea este că o asemenea ideologie a reaprins viaţă în prezent în unele dintre ţările Europei occidentale.

Ne participarea la o acţiune comună de solidaritate împotriva terorismului jihadist internaţional nu este decât o reflectare (de neînţeles – n.n.) a politicilor naţionale şi internaţionale.

Pentru oricine interesat de această problemă şi cu multiplele ei implicaţii care se reflectă în relaţiile internaţionale, sugerez citirea Raportului privind Situaţia generală ce se reflectă cu o continuă persistenţă şi în viaţa politico-diplomatică a Statelor Unite.[101]

În aceeaşi ordine de idei şi urmărind evoluţia enormului fenomen al migraţiei spre ţările europene a sutelor de mii de oameni (bărbaţi, femei, copii, tineri şi bătrâni), de toate vârstele, din diverse ţări din Orient Mijlociu sau din Africa, confirmă manifestarea fără nicio scuză a mijloacelor barbare de violenţă la care se dedau diversele grupuri extremiste.

Referindu-se la această situaţie, Salil Shetty, Secretarul General al Organizaţiei Amnesty International, afirma:

„... anul 2014/2015 a fost un an catastrofal pentru milioane de oameni supuşi unor barbare violenţe.

Răspunsul global împotriva multiplelor conflicte şi abuzuri fizice comise de către diverse grupuri armate

---

101 Vezi lucrarea indicată în bibliografie sub titlul: American Diplomacy at Risk, Raport creat de
American Academy of Diplomacy - Washington DC, Aprilie 2015

extremiste a fost ruşinos şi ineficient.

Pe măsură ce oamenii au suferit o escaladare a atacurilor barbare şi multiplelor represiuni, comunitatea internaţională nu a răspuns nici pe departe într-un mod rapid şi eficient".

Ceea ce este deosebit de grav este că în urmă cu mai multe decenii a fost creată Organizaţia Naţiunilor Unite pentru a asigura ca întreaga lume să nu mai simtă niciodată ororile celui de al Doilea Război Mondial. Din păcate astăzi suntem martorii unor acţiuni violente ce au loc pe scară largă şi care au determinat valurile de migraţie a refugiaţilor cauzate de actele violente ale teroriştilor.

Grupurile armate ale teroriştilor comit tot felul de abuzuri şi crime în peste 35 de ţări. Diverse grupări extremiste cum ar fi Boko Haram, ISIS, Al Shabaab şi încă multe altele, obligă milioane de oameni să fugă din ţările lor de origine sau să trăiască sub controlul unor cvasi-state, prin impunerea unor acte abuzive, persecuţii şi discriminări.

În acelaşi sens s-a exprimat şi D-na Dr. Anna Neistat – Director pentru cercetare în cadrul Centrului de cercetări ce aparţine de organizaţia Amnesty International[102]) şi care spunea:

„... din păcate, în prezent au loc transporturi enorme

---

102) Amnesty International - organizație neguvernamentală internațională care are țelul de a promova drepturile omului, mai ales cele menționate în Declarație Universală a Drepturilor al ONU. Fondată în 1961 de avocatul britanic Peter Benenson și un Quaker numit Eric Baker. Fondată în 1961 de avocatul britanic Peter Benenson și un Quaker numit Eric Baker. Organizația a primit premiul Nobel pentru pace în 1977. Pentru mai multe detalii sugerez consultarea Website-ului: www.amnesty.org

de armament livrate în Irak, Sudanul de Sud şi Siria, în ciuda certitudinii că aceste arme vor ajunge să fie folosite împotriva populaţiei civile din ţările angajate în diversele conflicte militare.

Asemenea fluxuri de arme ce au ajuns în mâinile unor agresori împotriva drepturilor omului trebuie să se oprească acum".

Suntem în faţă unui adevărat fenomen de proporţii de masă cum nu a mai fost cunoscut în lume de sute sau chiar mii de ani şi căruia Europa trebuie să-i găsească ca o primă urgenţă, soluţia cea mai firească, să ţină seama de aspectele umane şi în acelaşi timp să-şi protejeze propriile populaţii de diverse conflicte şi riscuri la care aceste populaţii pot fi şi sunt supuse.

Din acest punct de vedere trebuie înţeles de la bun început care este sensul exact al noţiunii de *refugiat* şi a celui de *migrant*, întrucât între aceste două categorii de oameni sunt mari diferenţe.

Refugiaţii, conform normelor dreptului internaţional şi a descrierilor lingvistice, sunt persoanele care fug din ţara de origine din cauza unor conflicte armate sau a unor persecuţii la care sunt supuşi.

În condiţiile actuale cei mai mulţi refugiaţi din Orientul Mijlociu sau din unele ţări din Africa de Nord, încearcă să ajungă prin Turcia şi Grecia în unele ţări ale Uniunii Europene despre care au auzit că sunt dispuse să-i primească (cum ar fi de exemplu Germania).

Unele dintre cele mai mari grupuri de refugiaţi sunt cele ale sirienilor care fug de efectele războiului civil din Siria şi din cauza atrocităţilor la care sunt supuşi de către criminalii grupurilor teroriste ISIS. Aceştia refugiaţi în număr de peste 350.000 au cerut azil în Europa încă din 2011.

În prezent numărul acestora este în continuare de ordinul a sutelor de mii (iar după unele în formaţii încă

neconfirmate ar ajung la peste 1 milion.

Situaţia acestor oameni este atât de periculoasă şi intolerabilă şi ca atare aceste persoane sunt protejate în conformitate cu legile ce ţin de dreptul internaţional trebuind să li se acorde asistenţă umanitară.

Pentru aceste persoane este deosebit de dificil şi totodată periculos de a se reîntoarce în ţara de origine drept pentru care li se acordă condiţiile de adăpost şi existenţă.

Migranţii reprezintă un procent mult mai mic din cei care pleacă din ţările de origine şi caută să ajungă în diverse ţări europene. Ei nu provin din ţări unde au loc conflicte armate sau unde sunt supuşi unor discriminări de natură politică sau religioasă. Această categorie să le spunem „economică”, nu urmăreşte să scape de condiţiile ultra periculoase ale unor războaie sau discriminări, ci urmăresc sau mai bine zis speră să găsească locuri mai bune de viaţă, locuri de muncă în care există condiţii mai bune de activitate, unde îşi pot dezvolta şi aplica cunoştinţele profesionale, sau locuri de muncă care solicită o pregătire profesională cu o remunerare mai mare. În această categorie intră cei cu studii superioare şi ale căror calificări sunt solicitate/şi există oportunitatea unor locuri de muncă oferite de ţările dezvoltate din punct de vedere economic.

Un exemplu concludent al acestor migranţi economici, îl oferă specialiştii computerişti care au fost angajaţi în ultimele decade de către firmele IBM, Google (din SUA) şi din alte ţări occidentale.

Sunt de asemeni cazuri al unora dintre migranţi care nu au calificarea necesară, sau de multe ori nu au niciun fel de calificare, nu cunosc limba ţării unde vor să ajungă şi totuşi profitând de evoluţia fenomenului mişcării de masă a populaţiilor se înscriu printre refugiaţi şi caută să ajungă în ţările occidentale, în speranţa că vor putea să primească ajutoarele necesare cel puţin ca să poată

supravieţuii.

Referindu-se la această categorie de migranţi, Ludger Woessmann, director la Centrul de Educaţie Economică din Münich (Germania), într-un interviu pe care l-a dat unei reviste germane, a spus:

„… din câte ştiu, deocamdată, majoritatea refugiaţilor au în primul rând nevoie to un training extensiv şi care nu se ştie cât de mult v-a putea fi folosit”.

S-ar putea ca şi în urma acestui training extensiv, să nu ajungă să aibă calificarea aşteptată de către întreprinderile germane şi aceasta datorită faptului că pregătirea şcolară de bază este foarte limitată. Din datele statistice prezentate de către OECD în 2015, rezultă că în medie un elev din clas a 8-a din Siria are un bagaj de cunoştinţe echivalent cu un elev din clasa a 3-a din Germania.

Şi atunci se pune întrebarea: la ce nivel se poate situa un training extensiv pentru aceşti tineri?

Mulţi dintre aceşti migranţi care vor să ajungă în Europa pe oricare cale, îşi riscă viaţa îmbarcându-se pe nişte bărci supra aglomerate care încearcă să traverseze Marea Mediterană sau se urcă în camioane frigorifice, total nesigure, în speranţa că vor ajunge la destinaţia pentru care au plătit unor profitori sume enorme de bani numai pentru a se salva plecând din ţările lor de origine.

Presa internaţională confirmă că sunt nenumărate cazuri în care se găsesc şi unii cetăţeni din România, care au plecat din ţară folosindu-se de tot felul de soluţii mai mult sau mai puţin legale şi care ajungând în Franţa sau în Anglia caută de lucru, sunt dispuşi să lucreze pe orice sume ultra modeste, trăiesc în condiţiuni mai mult decât mizerabile câte 10 – 15 în nişte pivniţe pline de igrasie, dorm pe jos şi caută permanent de lucru dar nu îi angajează nimeni pentru că nu au niciun fel de calificare, niciun fel de educaţie, nu ştiu limba şi deci nu pot face faţă

la niciun dialog de angajare, ş.a.m.d.

În nevoia de supravieţuire se dedau la tot felul de acte antisociale (furturi, prostituţie, devin victimele unor pederaşti ş.a.), unii dintre aceştia sunt prinşi de către poliţiile din oraşele şi ţărilor unde au ajuns. Unii sunt expulzaţi, alţii iau condamnări grele. De fapt ajung victimele uneia dintre cele mai prospere industrii din lume – traficanţii de sex, care după informaţiil recente prezentate de către ONU-Organizaţia Internaţională a Muncii (ILO), generează profituri de peste 99

miliarde dolari anual[103].

În prezent aceştia intră în competiţie cu masa enormă de migranţi din diverse ţări care au invadat Europa şi care primesc un suport social-economic din partea diverselor state gazdă.

În multe cazuri apar tot felul de acte antisociale, bătăi între ganguri ale diferitelor grupuri de migranţi şi în special cu cei din ţările de religie musulmană.

*

La toate aceste aspecte prezentate până în acum se adaugă unele fapte pe care nu le-am menţionat dar care prezentându-le întăresc imaginea asupra unei Americii care nu mai este cea care a fost în urmă cu mai multe decade.

Faptul că Preşedintele Barack Obama refuză în mod categoric să numească acest curent al extremismului islamic drept un duşman al civilizaţiei mondiale şi caută diverse paliative care nu aduc o imagine clară asupra acestei situaţii crează o imagine distorsionată a întregii lumi faţă de realitatea actuală şi faţă de America în special.

De asemeni poporul american nu a înţeles exact afirmaţia lui Barack Obama pe care a făcut-o înainte de alegerea sa în funcţia de Preşedinte al Statelor Unite şi

103 Washington Post, 9 septembrie 2015, pg. A15

anume că

*„Administraţia mea va fi cea mai **transparentă** administraţie din istoria Statelor Unite”*.

Ceea ce este deosebit de greu de crezut este faptul că *un întreg popor nu a înţeles* o afirmaţie ce ar fi putut să aibă o notă de încredere, dacă s-ar fi practicat în realitate, sau a fost ca şi alte afirmaţii numai o formulă politică de amăgire a poporului american, care este atât de onest încât prin modul sau de gândire se apropie de naivitate.

Nu numai că nici pe departe nu se face uz de „transparenţa” acţiunilor Administraţiei Obama, dar au loc tot felul de aplicări ale unor pedepse a celor ce îşi exprimă anumite opinii care dovedesc altceva decât se afirmă în mod oficial, ţinând populaţia în întuneric şi de neînţeles al anumitor fapte ce au loc la indicaţia preşedintelui.

Nici reprezentanţii presei ce sunt afiliaţi şi acceptaţi la Casa Albă pentru a primi informaţiile necesare spre publicare nu primesc răspunsurile cele mai exacte şi corecte din partea purtătorului de cuvânt al Administraţiei.

Aşa cum s-a afirmat de mai multe ori chiar în presa cotidiană, nimeni nu ştie în mod oficial şi cu exactitate despre acţiunile ce au avut loc prin folosirea atacurilor cu ajutorul dronelor împotriva terorismului în Packistan, Yemen, Somalia sau Libia.

Câţi dintre cei care au fost omorâţi în aceste acţiuni militare erau terorişti sau militanţi şi câţi au fost victime civile.

Administraţia Obama a afirmat în urmă cu trei ani, după opinia unei ziariste de la Washington Post (Doamna Margaret Sullivan), că v-a da detalii asupra acestor acţiuni. Au trecut cei trei ani şi în sfârşit la 6 August 2016 un Raport de 18 pagini a fost de-clasificat şi s-a pus la dispoziţia celor interesaţi (în primul rând: presei).

Într-o primă versiune a regulilor ce urmau să fie aplicate în această acţiune se prevedea aproape cu certitudine că ţinta acestei acţiuni erau teroriştii iar

populaţia civilă nu era prezentă şi ca atare nu se discuta despre răniri sau omorâri.

Din momentul în care s-au dat indicaţiile privind acest atac preşedintele Obama a făcut unele precizări că anticipează ca unele detalii, privind procedura declasificării unor asemenea informaţii considerând că acestea vor fi în atenţia următoarei Administraţii.

În luna iulie 2016 au fost publicare unele date pe total referitoare la numărul civililor omorâţi de către agenţii CIA, în Yemen, Pakistan, Somalia şi Libia.

Din datele oficiale prezentate de către o ziaristă de la Washington Post[104] (Karen DeYoung), rezultă că numerele au fost între 64 şi 116 civili şi între 2, 372 şi 2, 581 de combatanţi ce au fost omorâţi în cele 473 de atacuri aeriene. Conform informaţiilor prezentate numerele indicate nu cuprind acţiunile din zonele de război din Afghanistan, Irak şi Siria.

O serie de experţi în problemele legilor militare din diverse ţări, consideră că terminologia şi justificările prezentate de Administraţia Obama privind loviturile mortale pot fi considerate ca „total neobişnuite" şi fără niciun precedent. Ei au afirmat:

„... guvernul american a inventat propriile seturi de standarde

...care se referă la unele între legile internaţionale care se referă la zonele de război şi cele din afara unor asemenea zone".

În prezent un Grup interdepartamental de planificare a dispoziţiilor date, evaluează disponibilitatea unor asemenea dispoziţii (prin punctele forte şi cele slabe – n.n.), ale potenţialelor opţiuni privind dispoziţiile date. Capturarea teroriştilor suspecţi este destul de complicată prin deciziile privind modul lor de interogare şi aplicarea

104 Washington Post 7 August 2016, Policy on drone strikes is declassified, pg. A3

unor sancţiuni.

Parte dintre aceşti terorişti trebuie transferaţi către o terţă ţară (din Europa care este dispusă la anumite compromisuri de a primi aceşti terorişti şi de a-i interoga chiar şi prin tortură, contra unor avantaje financiare – n.n.), iar altă parte sunt ţinuţi pe un vapor unde sunt supuşi unor lungi interogări înainte ca să fie aduşi pe teritoriul Statelor Unite în vederea condamnării lor.

Transparenţa care se desfăşoară în jurul acţiunilor Casei Albe este una de un stil aparte care ar putea fi numită mai degrabă „nicio transparenţă".

Un exemplu mai recent a fost marcat de vizita preşedintelui Obama în Vietnam şi unde Barack Obama a dat o serie de interviuri presei vorbind despre tot felul de aspecte ale acestei vizite dar aproape nimica despre dialogurile cu reprezentanţii guvernului.

De altfel, D-na Martha Joynt Kumar - fostă profesoară la Towson University (Baltimore – statul Maryland), referindu-se la dialogurile cu presa ale preşedintelui Obama, afirma:

„... preşedintele are o mulţime de interviuri, cu mult mai multe decât oricare alt preşedinte din istoria recentă, dar aceste interviuri sunt foarte strâns controlate şi se referă numai la anumite subiecte, din care cele mai multe se referă la probleme foarte „soft".

Concluzia este că cele mai multe dintre interviuri nu au o notă de responsabilitate, ţinându-l pe preşedinte cât mai departe de riscul unor întrebări fulminante şi în acelaşi timp refuzând ideea „libertăţii informaţiilor".

(pentru cei interesaţi de mai multe detalii sugerez consultarea site-ului D-nei Margaret Sullivan la: wapo.st/sullivan).

Un alt aspect este cel referitor la politica de unitate a populaţiei americane.

În 2004 adresându-se Convenţiei Democratice Naţionale, ce s-a ţinut în Boston (statul Massachusetts), preşedintele Obama a afirmat că este un mesager al acestei unităţi considerând că nu există americani negri, americani albi, americani Latinos sau americani Asiatici.

Aici sunt Statele Unite ale Americii şi toţi suntem americani.

Afirmaţia sa suna deosebit de frumos şi convingător. Ea, dovedea că Barack Obama înţelesese deosebit de bine ceea ce voiau să audă fiecare dintre cei prezenţi şi în special cei din categoria afro-americanilor şi le-a spus exact ceea ce voiau să audă.

Acesta este unul din talentele fiecărui bun politician. Din acest punct de vedere unii politicieni sunt mai buni alţii mai puţin buni. El a fost unul dintre cei buni.

Opt ani mai târziu, după a doua sa alegere, ca fiind primul preşedinte negru într-o ţară a cărei naţiune este majoritară albă, dovedea din nou nota puternică a democraţiei americane.

Cu toate că Preşedintele Obama aprecia întruna din cuvântările sale ţinute în Dallas, despre succesul democraţiei americane, când primul African American a fost ales preşedintele Statelor Unite, când un asemenea om îşi desfăşoară activitatea în contact cu personalităţi din întreaga lume, un om care prezintă Starea naţiunii Americane, un negru care toastează cu toţi conducătorii lumii şi primeşte oaspeţi la Casa Albă.

Asemenea fapte dovedesc cât de mult s-au schimbat Statele Unite. Aceasta dovedeşte că rasismul nu mai reprezintă o problemă şi cu toate acestea diferenţele între negri şi albi continuă să existe.

În urmă cu circa 20 de ani a apărut o carte al cărui autor este Carl T. Rowan, intitulată *The Coming Race War în America: A Wake Up Call,*[105] în care autorul prezintă

105 Rowan T. Carl - The Coming Race War in America, lucrarea citată în bibliografie

situaţia reală a acestui conflict între albi şi negri. Cu toate că a trecut aproape o decadă, de când Obama a ocupat funcţia de preşedinte al SUA, incidentele prin care negri sunt arestaţii iar aceştia omoară albi şi în special poliţişti albi şi invers când poliţiştii albi împuşcă negrii care crează probleme sociale, o asemenea stare continuă să se manifeste şi chiar s-au înmulţit. În anii preşedinţiei lui Barack Obama, nimeni nu poate afirma că problema diferenţierii rasiale a fost rezolvată, iar Preşedintele însuşi se dezice de orice responsabilitate pentru faptul că nu a putut contribuii la rezolvarea finală a acestei mari probleme naţionale. Din contra în prezent în multe privinţe aspectele rasiale au devenit deosebit de acute.

Existenţa şi manifestarea unui preşedinte negru a dat comunităţii negre curajul de a lupta şi a se manifesta prin ridicarea vocilor şi pretenţiilor la care ar avea dreptul, dar aceasta nu rezolvă marea problemă la proporţiile de masă care există în prezent.

Congresmanul republican Steven Arnold „Steve" King (n. 1949), referindu-se la problema rasismului în Statele Unite afirma:

„... Obama are un mecanism implicit... care favorizează persoanele negre".

Pentru americanii de culoare, de asemenea, preşedinţia lui Obama a creat unele aşteptări nerealiste – cum ar fi de exemplu, aceea că rasismul ar putea dispărea nu printr-un farmec, dar că sfârşitul ar fi pe deplin posibil dacă va fi recunoscut şi abordat într-un mod deschis.

Această iluzie a fost contrazisă de situaţia prezentată, de exemplu, la 7 iulie 2016 de către *Centrul de studiere a sărăciei din zona de Sud a Texasului*, care urmăreşte diversele acte „de ură" dintre diferitele grupuri etnice (albi, negri, latinos ş.a.) şi modul în care se hărţuie aceste grupuri ostile ducând la o creştere a războiului. Conflictul a luat amploare după ce un negru folosind o armă de foc cu lunetă a ucis cinci ofiţeri de poliţie şi a

rănit alţi şapte în Dallas.

O asemenea problemă la un anumit moment dat, probabil, îşi va găsi o soluţie confortabilă pentru comunităţile de negri, latinos sau asiatici, dar mai mult ca sigur că va trebui să treacă timpul a două, trei sau poate a mai multor generaţii, în care să existe o intensă şi continuă preocupare la nivelul întregii societăţi americane, pentru ridicarea din punct de vedere educaţional al acestor comunităţi.

Resursele necesare există, ceea ce trebuie făcut nu sunt de ajuns numai lansarea unor sloganuri cu notă patriotică ci înfăptuirea unor elemente fundamentale şi de proporţii în creşterea educaţiei acestor comunităţi.

Şi totuşi, după opt ani de preşedinţie cu multiplele probleme pe care le-a ridicat această activitate, cu multiplele controverse între reprezentanţii celor două partide (democrat şi republican), aprecierea generală a activităţii preşedintelui Barack Obama are un scor ridicat.

După rezultatele sondajelor de opinie organizate de Gallup, rezultatele pozitive ale activităţii sunt cotate la 52% comparativ cu 44% cât sunt cotate cele negative.

Asemenea rezultate se iau şi în comparaţie cu cele referitoare la activitatea altor preşedinţi cum ar fi de exemplu activitatea fostului preşedinte Ronald Reagan care a avut o apreciere pozitivă a activităţii de numai 49%.

Modul de apreciere al activităţii preşedintelui Barack Obama ţine cont şi de poziţia sa faţă de riscurile şi efectele actelor criminale provocate de organizaţiile teroriste islamice ce au avut loc şi continuă pe teritoriul Statelor Unite.

În schimbul unor acţiuni concrete, drastice, împotriva unor asemenea acte criminale reacţia preşedintelui Obama, determinată de o anumită „filosofie”.

(despre care am mai vorbit), s-a manifestat de exemplu în luna iunie 2009 când a călătorit la Cairo

cerând scuze musulmanilor din întreaga lume pentru războiul Americii purtat împotriva terorii. Apoi, el a anulat războiul şi a eliberat mulţi terorişti de la puşcăria din Guantamo (Cuba). În acelaşi timp a cerut conducerii FBI şi Departamentului Homeland Security să şteargă cuvântul „jihad" şi alte referinţe privind politica islamică, din documentele şi manualele lor de combatere a terorismului.

Obama a oprit, de asemenea, o investigaţie majoră a grupurilor faţă de „Frăţia musulmană" de sprijin pentru acţiunile teroriste şi construcţia de moschee, deschizând în acelaşi timp porţile pentru un număr mare de imigranţii musulmani, (circa 500.000), veniţi din punctele fierbinţi teroriste: Siria, Irak, Somalia, Arabia Saudită şi Pakistan.

Pentru mulţi americani, indiferent de orientarea lor politică ideea primirii unor emigranţi din diverse ţări unde se confruntă cu multiple acte de terorism şi discriminări religioase este clară şi pe deplin de înţeles. Ceea ce se cere celor veniţi este să se dovedească cu acte legale: cine sunt, de unde vin şi care le este intenţia de a se stabili în Statele Unite, precum şi dorinţa de aş croii o viaţă nouă în conformitate de legile şi regulile constituţionale ale Statelor Unite.

Din păcate este destul de greu de înţeles această concepţie a actualei Administraţii de la Washington pe care toată lumea o aşteaptă încă din 2009 şi care nici până în prezent nu oferă o explicaţie clară şi plauzibilă privind această orientare pe care a dat-o preşedintele Obama, politicii externe faţă de extremismul musulman, eliminând orice manifestare a legalităţii venirii lor în SUA. Grav este că se ştie că printre aceşti migranţi veniţi şi acceptaţi în teritoriul SUA, se strecoară şi ilegalii care sunt soldaţi sau simpatizanţi ai extremismului islamic sau membrii radicalizaţi ai ISIS.

Nu ar fi normal ca aceşti migranţi, refugiaţi sau indiferent cum vrem să-i numim să fie verificaţi şi să se ştie cine sunt şi ce planuri au pentru viitorul lor şi al

familiilor lor în SUA?

Administraţia actuală de la Washington nu poate trage nicio concluzie din multiplele atacuri care au avut şi continuă să aibă loc în Europa, în SUA şi în diverse colţuri ale lumii?

Nu cred că se pot închide ochii şi neglija situaţii cum au avut loc cu trei mari accidente criminale în Turcia, Bangladesh şi Irak.

În Istanbul un criminal sinucigaş a omorât cel puţin 44 de persoane la aeroportul Atatürk din Istanbul. În Dhaka, Bangladesh… un criminal a provocat o întreagă perturbare într-un restaurant în zona centrală a oraşului considerată zonă diplomatică, omorând cel puţin 20 de persoane cei mai mulţi străini din Italia, Japonia, India şi SUA.

Statul Islamic a anunţat oficial că şi-a abrogat responsabilitatea pentru atacul din centrul Bagdadului, unde un miniautobuz plin cu exploziv a sărit în aer şi a omorât cel puţin 165 persoane (după informaţii prezentate de către BBC (Foreign Policy). Mai recent – după cum am mai amintit, a avut loc atacul de la Nisa (Franţa) cu 84 de persoane omorâte, incluzând 10 copii.

Oare nu este cazul să se spună STOP şi actuala Administraţie şi cea viitoare ce este în faza de prealegerii pentru conducerea SUA, să dovedească mai multă seriozitate şi responsabilitate în acceptarea intrării în SUA a noilor veniţi?

Iată numai câteva dintre întrebările care îşi aşteaptă nu răspunsuri teoretice, propagandistice, susţinute de la cele mai înalte tribune de către vorbitori de înaltă clasă, ci fapte concrete din partea conduceri Statelor Unite.

(Sursa: http://nypost.com/2016/06/16/america-has-suffered-a-terror-attack-every-year-underobama)

Aşa după cum au remarcat o mulţime de ziarişti[106], în ultimele luni ale activităţii oricărui preşedinte, acesta îşi

106 printre care și Eugen Robinson de la Washington Post,

concentrează eforturile spre rezolvarea unora dintre problemele care nu şi-au găsit o totală rezolvare în perioada prezidenţială, ceea ce avantajează poziţia potenţialului candidat din partea partidului de guvernământ. De exemplu, într-un discurs recent al preşedintelui Obama acesta afirma că economia americană dovedeşte o expansiune, a scăzut procentul şomajului care a ajuns la 5% sau chiar sub acest procent iar confidenţa consumatorului cunoaşte o continuă creştere.

Din punctul de vedere al politicii internaţionale, preşedintele Obama aprecia ca pe un factor pozitiv reluarea relaţiilor cu Cuba, de asemeni măsurile extrem de prudente şi deosebit de importante în politica din Orientul Mijlociu.

Rezultatele sondajelor de opinie au o notă orientativă dar au o influenţă destul de mare în privinţa noilor candidaţi la funcţia de preşedinte ale Statelor Unite. Din acest punct de vedere în momentul de faţă, când mai sunt şase luni până la alegerile definitive, candidatul nominat al partidului republican Donald Trump are o mare masă de suporteri şi în acelaşi timp un număr mare de persoane care consideră că nu este cel mai competent candidat care să aducă îmbunătăţiri substanţiale în viaţa poporului american şi care să schimbe opinia mondială referitoare la poziţia de leader mondial al Statelor Unite.

În acelaşi timp candidata nominată a partidului Democrat Hillary Clinton susţine în diverse discursuri electorale că va continua politica actualului preşedinte şi activitatea sa va fi similară cu *„cel de al treilea termen al preşedintelui Barack Obama”*.

Cum vor evolua rezultatele alegerilor şi cum se vor manifesta în luna noiembrie 2016 alegători chemaţi la urne, rămâne de văzut. Ori când poate apare o surpriză neaşteptată dintr-o parte sau alta. Un lucru este cert, că problemele privind dezvoltarea economică şi de securitate sunt elemente vitale pentru viaţa poporului american.

3. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri

În vederea menţinerii unei stări false de pretinsă bună stare a populaţiei, unele dintre ţările europene şi-au găsit o cale mai uşoară de a obţine banii „necesari” direct de la diverse ţări bogate sau prin intermediul unor instituţii financiare internaţionale (de tipul FMI, Banca mondială, ş.a.), în schimbul unor servicii bazate pe realizarea unor compromisuri. Asemenea ţări se găsesc în situaţia de a accepta orice compromis numai pentru a primi câte ceva din „firimiturile” de la masa prea bogată a altor ţări.

Fără a încerca să intrăm în unele amănunte pentru a nu crea o situaţie jenantă pentru aceste ţări, vom reaminti numai unele dintre aceste compromisuri iar ţările care au ajuns într-o asemenea situaţie înţelegând singure care le este statutul sunt convins că vor încerca să renunţe, cel puţin oficial, dacă nu în mod real, la asemenea compromisuri şi să-şi ridice mândria naţională şi onoarea la nivelul tuturor celorlalte ţări.

Compromisurile şi efectele intereselor străine se referă de exemplu la acceptarea primirii unor reziduuri nucleare pentru a fi depozitate în ţară sau în apele teritoriale ale mărilor din apropiere, vânzarea (prin licitaţie, de cele mai multe ori pregătită dinainte – n.n.), sau lichidarea unora dintre principalele obiective economice (considerate de anumite persoane, presupuse experte în domeniu, ca fiind producătoare de stocuri nevandabile şi ca atare ineficientă – n.n.), sau a unor dintre sistemele naţionale de transport, sau a resurselor naţionale vândute unor companii străine, pe sume derizorii.

Ceea ce se menţine sub o notă de incertitudine este de exemplu punctul de vedere al unor conducători (cum ar

fi cazul lui Petre Roman – în România - n.n.) şi opinia Profesorului dr. Constantin Ciutacu – Directorului Institutului de Economie al Academiei Române, privind stadiul trecut şi cel prezent al industriei româneşti. [Vezi: Capitolul 7 referitor la Statutul actual şi de viitor al României în contextual geopolitic şi sub capitolul 7.1. trecutul şi prezentul economiei româneşti]

Alte aspecte se referă instalarea unor baze militare străine pe teritoriul ţării, considerându-se necesare pentru asigurarea securităţii naţionale (de exemplu bazele americane de la Kogălniceanu şi Deveselu) şi în speranţa dezvoltării unor structuri economice (locuri de muncă şi creşterea nivelului de trai al populaţiei din zonă), după un model similar cu cel ce a avut loc în Germania după cel de al Doilea Război mondial), sau acceptarea primirii unor prizonieri terorişti pentru a obţine informaţii prin folosirea unor mijloace de tortură[107].

Este foarte greu de imaginat şi de crezut că planurile „gândite" de NATO sub directa mânuire a Statelor Unite de a crea un blocaj împotriva rachetelor nucleare şi instalate în România a unor asemenea baze, ar putea fi pe de o parte eficiente şi pe de altă parte în primul rând în favoarea şi interesele poporului român.

Un asemenea „scut protector" care să acţioneze în fracţiuni de secundă şi să distrugă în aer orice rachetă nucleară care ar putea fi trimisă spre anumite obiective militare sau civile, poate fi o sabie cu două tăişuri:

— Pe de o parte nu place şi nu convine „prietenilor" de la răsărit şi care s-au opus creării unui asemenea „arsenal" în Polonia (găsindu-şi la timpul respectiv „înţelegerea" din partea preşedintelui Obama), iar

— Pe de altă parte instalarea acestor paveze

---

107 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre folosirea procedurilor de tortură a
prizonierilor de război

protectoare împotriva unor rachete cu rază de acţiune de 5 – 600 km. care să prevină eventualele riscuri destinate Europei occidentale, nu ştiu dacă ar putea să asigure siguranţa necesară de apărare militară şi civilă pentru România.

Nu sunt strateg militar (aşa cum am mai afirmat), dar folosindu-mă de unele aspecte bazate pe bunul simţ, pe o experienţă de câteva decenii de analiză economică şi social-politică şi pe literatura de specialitate în care diverşi profesionişti şi experţi militari şi-au exprimat puncte de vedere pe care le consider ca fiind deosebit de reale, cred că riscurile ce pot fi provocate de astfel de aşa-zise *scuturi protectoare* se pot întoarce cu multiple efecte negative asupra vieţii oamenilor (prin grave iradieri a oamenilor, animalelor, produselor agricole alimentare, asupra apei, a mediului înconjurător, ş.a.).

Cred că o asemenea aprobare ar fi trebuit să fie supusă (ca şi alte multe decizii luate de unii din conducerea ţării care nu au avut sau nu au suficientă experienţă într-un anumit domeniu), unui referendum prezentându-i-se poporului toate aspectele pozitive şi negative care pot apare în urma unor asemenea instalaţii.

De asemeni sunt unele ţări care aşteaptă în continuare obţinerea unor fonduri pentru o pretinsă dezvoltare dar care după primirea acestor fonduri se constată că ele s-au risipit pentru alte acţiuni cu mult mai puţin importante sau pur şi simplu au dispărut fără a li se cunoaşte destinaţia.

Sumele primite care în mod normal ar trebui folosite în interesul ţării şi al poporului ţării respective ajung în cele mai multe cazuri, pe diverse căi oneroase la nişte proprietari nejustificaţi din niciun punct de vedere şi care le folosesc în interes personal.

În asemenea situaţii, administraţiile guvernamentale au obligaţia să reanalizeze cu maximă de eficienţă sumele primite, cine au fost semnatarii acestor sume, unde au fost

folosite şi dacă au existat aprobările oficiale sau unde se pot regăsi pentru a fi redobândite şi folosite în scopurile pentru care au fost primite.

Aşa după cum amintisem în capitolele precedent, Uniunea Europeană creată cu sprijinul Statelor Unite a fost şi continuă să fie o coabitare a unor ţări deosebit de diferite din multiple forme de viaţă şi cu diverse suspiciuni şi chiar cu unele conflicte mocnite (de exemplu cele dintre francezi şi nemţi).

Nu întâmplător au existat şi continuă să existe tot felul de neînţelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor ţărilor europene şi bineînţeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europe. De asemeni nu este întâmplător că unele ţări au fost de acord şi au acceptat moneda comună a UE în timp ce englezii (de exemplu), au preferat să rămână numai cu lira sterlină ca monedă unică, iar alte ţări printre care şi România folosesc ambele monede: moneda naţională – leul şi Euro.

Analiştii din domeniul finanţelor consideră că există o multitudine de avantaje dar şi dezavantaje pentru o ţară care vrea să utilizeze o monedă unică cum ar fi Euro[108].

Ei consideră că avantaj:

— Posibilitatea de a călători mult mai uşor şi mai ieftin, deoarece nu mai este necesar schimbul de valută şi al unor cheltuieli determinate de diferenţele cursurilor de schimb şi plata diverselor comisioane.

Tot aceşti analişti consideră că există şi unele dezavantaje printre care:

— Moneda unică *euro* este relativ-stabilă din punct de vedere economic.

— Utilizarea mai multor monede creează bariere atât comerţului cu amănuntul, cât şi celui cu ridicata

---

108 vezi și lucrarea Crizele economice și ciclicitatea lor, autor: Alex Berca, lucare indicată în bibliografie.

— Statul ce a adoptat moneda unică euro este dependent şi de politica economică a Uniunii Europene, reducându-i-se libertatea de decizie.

— Criza zonei euro afectând fiecare utilizator al monedei unice euro.

— Centralizarea puterii

În prezent euro, este moneda folosită de aproximativ 331 de milioane de persoane din 17 ţări membre ale Uniunii Europene. În acelaşi timp sunt unele ţări care nu sunt membre ale UE, cum ar fi de exemplu Monaco, San Marino şi Vaticanul şi care utilizează moneda Euro ca monedă naţională, (de comun acord cu UE, ceea ce le dă dreptul de a emite un anumit număr de monede purtând însemnele lor naţionale). De asemenea, se ştie că pe plan internaţional, moneda euro este folosită în Andorra, Kosovo şi Muntenegru.

Dacă specialiştii în domeniul finanţelor, politologii şi analiştii economişti consideră că moneda naţională a fiecărei ţări reprezintă trecutul, prezentul şi viitorul unei naţiuni la fel ca şi celelalte însemne, poate ar merita să se discute despre menţinerea pe mai departe şi folosirea în diverse ţări membre ale UE, a ambelor monede (cea naţională şi Euro – n.n.), depinzând de operaţiunile financiare pentru care sunt folosite (pentru tranzacţiile pe plan naţional sau în tranzacţiile internaţionale).

Poate desfăşurarea unui referendum în fiecare dintre ţările membre ale UE în care să se discute diversele aspecte ale folosirii numai a monedei naţionale sau a ambelor monede ar putea ajuta la luarea unei decizi unice dar cu caracter general.

4. Uniunea Europeană şi principalii ei parteneri economici:

Federaţia Rusă şi Statele Unite ale Americii

Ani de zile analiştii geopolitici din diverse ţări

europene şi din alte continente au încercat să desprindă unele concluzii revelatoare cu privire la relaţiile existente şi cele de viitor dintre Federaţia Rusă şi Uniunea Europeană.

Din punctul de vedere geopolitic între aceste două sisteme politico-economice se manifestă multiple diferenţe. Federaţia Rusă (ca o continuare a fostei Uniunii Sovietice), poate fi considerată ca fiind – aşa cum au apreciat unii autori printre care şi Edoardo DeSilva,[109] *„un actor vechi în arena mondială pe scena geopolitică în timp ce UE poate fi considerată ca un actor relativ tânăr"*.

Chiar dacă unele opinii care se referă la structura ţărilor membre ale UE şi care dovedesc existenţa unor particularităţi ce fac din această uniune un sistem relativ unic la scară internaţională, cred că această notă specifică are un caracter relativ, prin faptul că o situaţie similară (a uniunilor formate din ţări diferite ca dimensiuni, grad de dezvoltare economică, limbă naţională şi alte caracteristici), o găsim la multe uniuni (*libere* sau *forţate* în unirea lor, cum a fost de exemplu Uniunea Sovietică ce şi-a creat această unire a unor ţări total diferite prin forţa armelor).

Cel puţin din punct de vedere pur teoretic, UE are anumite caracteristici să le numim, specifice sau unice.

Chiar dacă au existat unele voci (cum a fost şi cea a fostului preşedinte al României, Traian Băsescu), care susţineau necesitatea renunţării la atributele suveranităţii statelor membre tocmai pentru a asigura întărirea puterii Uniunii, se dovedeşte cât de falsă a fost această teză cu atât mai mult cu cât chiar şi Marea Britanie (prin opinia Primului Ministru, Cameron, susţine ca ***suveranitatea***

109 Edoardo DeSilva - Between conflict and Cooperation: the relatons between the European Union and the Russian Federation in the field of energy, Le Centre international de formation européenne (CIFE), Nice, France, 2010/2011

statelor membre ale UE să nu le fie ştirbită, iar competiţia şi concurenţa (puncte cheie ale economiei bazată pe principiile pieţei libere – n.n.) să fie factorii de succes ai economiei libere a fiecăreia dintre ţările membre ale UE.

Istoricii şi politologii analizând istoria Rusiei au evidenţiat în diverse studii existenţa unor momente care au marcat-o ca pe o ţară europeană care s-a străduit să-şi însuşească multe dintre aspectele culturii şi civilizaţiei occidentale. În epoca ţaristă, de exemplu, Rusia a încercat de multe ori să-şi croiască viaţa după modelul ţărilor civilizate occidentale şi în special după modelul francez. Aşa cum am mai amintit, scriitorul Dostoievski spunea:

„Noi ruşii avem două patrii: Rusia şi Europa”.

Secolul 20 i-a adus Uniunii Sovietice momente deosebit de dificile:

Printre acestea se pot enumera:

- dezlănţuirea aşa-zisei „Revoluţii roşii” din 1917, care a fost de fapt o lovitură de stat realizată cu suportul financiar occidental[110]

- căderea comunismului şi lichidarea în 1991 a Uniunii Sovietice (care s-a dovedit ca fiind o adevărată închisoare internaţională pentru multe popoare), precum şi

- lichidarea comunismului în multe dintre ţările satelite care au dus la obţinerea independenţei acestor ţări (din Europa, de Est, din Balcani, Caucaz şi din Asia Centrală),

- lichidarea Tratatului de la Varşovia în 1990 – 1991

- căderea zidului Berlinului (9 noiembrie 1989) şi reunificarea Germaniei (18 ianuarie 1871)

Prin asemenea momente Rusia şi-a pierdut prestigiul

---

110 Pentru detalii suplimentare vezi și: Alex Berca - Adevăr și minciună, Partea II-a, pg. 228
și urm. lucrare citată în bibliografie.

pe care şi-l făurise prin forţa armelor şi a diferitelor instituţii de coerciţie (de tipul KGB – n.n.).

A fost un timp prin anii 1990 când majoritatea specialiştilor geopoliticieni şi strategii militari credeau că Rusia va intra pe făgaşul lumii occidentale şi au existat tot felul de oferte de suport financiar şi social în acest sens.

În mod special s-au remarcat intenţiile unor mari investitori care erau dispuşi să facă investiţii substanţiale în această ţară care zeci de ani rămăsese în urmă dar care afirma printr-o continuă propagandă adusă până la gradul de mit considerându-se ca fiind cea mai dezvoltată ţară din lume datorită victoriei sistemului socialist. În realitate nu făcea decât să-şi acopere lipsurile şi nevoile printr-o propagandă acerbă de tip potemkinist şi prin jefuirea a tot felul de bunuri materiale din ţările satelite.

Printr-un joc politic şi printr-o presiune poliţienească, Vladimir Putin a ajuns în poziţia de preşedinte al Federaţiei Ruse (1999 – 2000) şi a început să-şi susţină punctul de vedere de a reface şi consolida veghea ambiţie a Rusiei de a fi o putere decizională pe plan mondial.

În totală opoziţie cu punctele de vedere ale foştilor conducători ai Rusiei: (Mihail Gorbaciov şi Boris Elţîn – n.n.), care au încercat să refacă sistemul economic rusesc prin diverse reforme (perestroika – n.n.), căutând o apropiere de lumea occidentală, Vladimir Putin, cu experienţa acumulată în anii în care a fost şef al KGB, a căutat şi continuă să-şi impună un punct de vedere bazat pe forţa poliţiei şi a unor măsuri represive la adresa oricăror oponenţi politici şi a oligarhiei financiare care se crease prin tot felul de speculaţii şi corupţii ce ajunsese până la cele mai înalte niveluri politice şi economice după căderea comunismului.

În concepţia lui Putin pluralismul politic şi libertatea de acţiune din punctul de vedere al dezvoltării economice sunt total diferite de cele existente în lumea occidentală şi în special în Statele Unite.

Vladimir Putin consideră că libertatea înseamnă şi se referă *numai la alegerea regimului politic* şi nu are şi nici nu trebuie să existe vreo interferare în activităţile politicii externe şi a stabilirii drepturilor şi măsurilor ce trebuie aplicate în politica internă. Numai ceea ce decide şi spune Puţin trebuie să fie respectat şi aplicat, după principiul lui Ludovic al XIV-lea care spunea:

„L'état c'est moi!"

Prin măsuri opresive diversele mijloace ale mass-mediei au început să fie controlate direct de către instituţiile de stat create în acest scop, ceea ce a determinat lansarea unei formule politice care se referea la ***„democraţia controlată"***, respingându-se orice încercare de lansare sau aplicare a unei politici pluraliste.

Prin sistemul dictatorial impus, şi de frica exilării şi a trimiterii în puşcării a oricăror oponenţi, vechiul sistem dictatorial şi-a regăsit aplicarea şi odată cu el şi manifestarea oricăror acţiuni de mistificare a realităţii din domeniul social, cultural, economic şi politic.

În acest fel Rusia a reuşit să-şi „recâştige" într-un anumit mod vechiul statut de putere internaţională, dar şi-a pierdut complet încrederea ce i-a fost acordată de către partenerii occidentali.

Referindu-se la acţiunea de anexare a Crimeii condusă de Preşedintele Vladimir Putin, fosta Secretară de Stat a Statelor Unite, Dna Madeleine Albright spunea:

„Putin a dobândit un teritoriu, dar a pierdut încrederea!"

Cât de mult îl impresionează în mod special pe preşedintele Putin şi întreaga lui Administraţie afirmaţia D-nei Albright este sub un mare semn de întrebare. Putin are planurile lui de viitor iar cele spuse de către Dna Albright nu mai reprezintă decât trecutul.

Pentru a contracara riscul altor acţiuni într-un fel neaşteptate din partea Federaţiei Ruse venite în urma indicaţilor Şefului suprem al armatei ruse, NATO şi-a extins acţiunile creându-şi anumite baze militare speciale în unele dintre ţările foste satelite ale Uniunii Sovietice.

Fără nicio discuţie că asemenea planuri ale NATO nu sunt acceptate de Vladimir Putin şi la întâlnirea cu preşedintele Obama în care s-a discutat şi instalarea unui sistem anti-missile în Polonia, Putin a reacţionat dur solicitând interzicerea instalării în Polonia a unui asemenea sistem[111].

În dorinţa menţinerii unei atmosfere de pace şi înţelegere cu Federaţia Rusă, preşedintele Barack Obama a acceptat ideea anulării planului de instalare a sistemului anti-missile în Polonia.

Aceasta nu înseamnă că Statele Unite şi Uniunea Europeană nu supraveghează în continuare acţiunile Federaţiei Ruse.

Mai recent (în prima parte a lunii septembrie 2015), după o scurtă perioadă de încetare a focului, în Ucraina, mass-media internaţională a prezentat tot felul de informaţii referitoare la apariţia unor avioane militarei ruseşti care survolau teritoriul Ucrainei şi al Siriei.

Concomitent, nave militare ruseşti descărcau în porturile siriene peste 9.000 de soldaţi, 240 de tancuri, şi vehicule blindate noi şi tot felul de alte echipamente militare.

Administraţia de la Casa Albă urmăreşte care sunt intenţiile Rusiei în legătură cu evoluţia războiului din Siria.

Unii analişti politici şi strategi militari şi-au expus punctele de vedere diverselor surse ale mass-media internaţionale şi au confirmat faptul după care:

La prima vedere s-ar putea afirma că este încă una

111 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre instalarea unor baze militare în Europa

din tacticile ruseşti de intimidare pe plan internaţional. Ceea ce însă trebuie remarcat este faptul că asemenea acţiuni se petrec în zona fierbinte a războiului civil din Siria şi de unde are loc cea mai mare parte a migraţiei populaţiei siriene.

După opinia lui Jackson Diehl[112], Putin urmăreşte implicarea în Orientul Mijlociu.

Urmărind acţiunea Secretarului de Stat John Kerry, din luna mai 2015, când s-a întâlnit cu preşedintele Putin la Soci, pentru a discuta diversele probleme ale Iranului, Ucrainei şi Siriei, a reieşit, cel puţin oficial, că războaiele din Ucraina şi Siria ar putea fi rezolvate printr-o cooperare bilaterală: SUA-Rusia.

Crearea unui aşa-zis *„canal diplomatic special”* înfiinţat între Moscova şi Washington urma să aibă drept scop coordonarea şi urmărirea evoluţiei conflictului din Ucraina, în vederea încetării acestuia până la sfârşitul anului 2015.

La întrebarea: cum se explică însă actuala acţiune inopinată a Rusiei în Siria?

Răspunsul ar fi acela prin care Putin vrea să blocheze orice încercare a Occidentului şi a aliaţilor acestuia de a împiedica eliminarea lui Bashar al-Assad şi a regimului său ca partener în „coaliţia” cu Statul Islamic.

De aici se poate desprinde concluzia după care actuala poziţie a lui Putin a fost greşit înţeleasă, de către Statele Unite, în sensul că Putin nu este nici pe departe gata să coopereze în lichidarea Administraţiei Assad şi a conflictului militar din Siria.

Trupele ruseşti ce au apărut în Siria dovedesc că acestea sunt utilizate pentru a efectua atacuri şi de a ajuta la apărarea regimului lui Assad şi a lui Assad personal.

Ceea ce se poate remarca este faptul că preşedintele

---

112 Jackson Diehl- ziarist de la Washinton Post specialist pe problemele Orientului Mijlociu.

Obama nu are niciun răspuns la aceste acţiuni, (cel puţin până în momentul de faţă – n.n.) şi acest aspect este total ne clar întregii populaţii americane şi mai mult ca sigur şi din alte ţări.

În politica americană şi în special în relaţia cu Federaţia Rusă tot ce se poate auzi este afirmaţia fostului preşedinte al SUA, Ronald Reagan, care spunea:

„Te cred, dar trebuie să verific...!”

Cât de utilă este o asemenea politică, rămâne de văzut; dar pe ce se poate conta sută la sută este faptul că Siria este aliatul tradiţional al Rusiei pentru Orientul Mijlociu şi se află în zona de interes imediat al Moscovei. Acolo are Rusia o bază navală la Mediterana şi tot de acolo tinde să izoleze Turcia spre Sud.

Practic, poziţia Rusiei în Siria devine extrem de importantă în planul ruşilor pentru controlul Mediteranei. Să nu uităm că Ciprului i s-a solicitat accesul flotei militare ruse în porturile sale, iar o politică similară încearcă şi cu Grecia.

La jumătatea lunii martie 2016, o ştire venită ca o bombă pentru întreaga lume a fost aceea prin care preşedintele Putin a dispus retragerea trupelor din Siria.

La o şedinţă pe care preşedintele Putin a ţinut-o cu cei din funcţiile cheie ale Administraţiei de la Moscova şi care a fost transmisă de către posturile de televiziune ruseşti (la 14 martie 2016), a afirmat că decizia de retragere a trupelor ruseşti din Siria, va contribuii la realizarea unei situaţii de pace în Siria.

Din surse oficiale rezultă că într-o convorbire telefonică cu Assad, Puţin l-a asigurat că îşi va menţine forţele aeriene şi navale în Siria, pentru a continua lupta cu „teroriştii” (care după opinia lui Putin, sunt opozanţii lui Assad); în acelaşi timp Puţin a afirmat că decizia sa a fost luată întrucât intervenţia rusească în Siria şi-a atins scopul

şi în continuare convorbirile şi deciziile diplomatice vor lua locul acţiunilor militare.

Este interesant de remarcat că deciziile preşedintelui Putin, de trimitere a trupelor ruseşti în Siria precum şi retragerea în prezent a unei mari părţi a acestor trupe, au fost şi sunt decizii *unilaterale*, adică fără nicio solicitare (cel puţin oficială – n.n.) din partea lui Assad. Mai mult decât atâta, Salem al Muslet, unul dintre conducătorii opoziţiei lui Assad, referindu-se la acţiunea de retragere a trupelor ruseşti, a afirmat şi s-a consemnat la 14 martie 2016:

„... pentru noi, este important să vedem acţiuni în locul vorbelor...

...retragerea trupelor ruseşti din Siria este un pas pozitiv pentru Siria".

Din unele surse (ne oficiale, dar demne de crezut! – n.n.), retragerea trupelor ruseşti din Siria se datorează terminării bugetului militar acordat pentru această intervenţie şi a lipsei fondurilor pentru continuarea pe mai departe a acestor acţiuni.

De asemenea, *s*peranţa politicii ruseşti şi a conducerii Statelor Unite, privind şansa unei păci în Siria şi a unor dialoguri între Administraţia Assad şi opoziţie este, după opinia unora dintre analiştii politicii, destul de incertă, întrucât după retragerea parţială a trupelor ruseşti din Siria, guvernul sirian a refuzat dialoguri directe cu opoziţia, considerându-i (la fel după cum afirmase şi preşedintele Putin), ca *terorişti* care trebuie să-şi ceară scuze pentru declanşarea războiului civil.

Pe de altă parte politica externă siriană se menţin la un nivel tensionat în special când este vorba de raportul faţă de Israel.

Chiar dacă preşedintele Putin şi-a (re) exprimat opinia afirmând că se menţine pe poziţia de apărare a securităţii Israelului şi urmăreşte îndeaproape dificila situaţie a instabilităţii din regiune, pentru guvernul

israelian decizia de retragere chiar şi parţială a trupelor ruseşti din Siria este un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât pe graniţa de Nord dintre Israel şi Siria se menţine o stare de tensiune care în orice moment ar putea provoca un vacuum de care să beneficieze unii dintre duşmanii Israelului în special Iranul, Libia precum şi grupările teroriste sub comanda organizaţiei Hezbollah.

*

Retragerea graduată a trupelor ruseşti din Siria este calculată şi în raport cu relaţiile Federaţiei Ruse cu Uniunea Europeană. Aceste relaţii au fost şi continuă să fie deosebit de importante de ambele părţi, în special în momentul de faţă cât situaţia economică a Rusiei este deosebit de dificilă. Analizându-se aceste relaţii se poate constata că ele nu se bazează pe elemente de egalitate.

Uniunea Europeană în ansamblu şi fiecare dintre ţările membre în mod separat, au respectat întotdeauna contractele încheiate cu Federaţia Rusă, în special când au fost în discuţie contractele economice şi nu au pus niciodată condiţii numai în favoarea UE şi în defavoarea Federaţiei Ruse; în schimb Federaţia Rusă, după tipicul practicat încă din timpul epocii sovietice, continuă pe orice cale să obţină maximum de profit de pe urma oricăror relaţii şi contracte, în special când este vorba de surse de energie sau când se tranzacţionează livrarea către Federaţia Rusă a diverselor produse agro-alimentare din ţările membre ale UE.

Trebuie remarcat şi faptul după care în momentul în care se discută încheierea anumitor contracte economice Federaţia Rusă preferă ca la negocieri să fie numai reprezentanţii celor două ţări implicate în tranzacţii şi nu acceptă participarea unor reprezentanţi de drept ai UE[113].

---

113 Vezi: Notele autorului pentru partea I-a despre negocierile economice dintre Federația Rusă și UE

Tabelul Nr. 15

Valoarea contractelor economice între Federaţia Rusă şi U E

(Date pentru 2008**)**

(miliarde e)

Activitatea comercială	**Bunuri**	**Servicii**	**Investiţii străine directe**	**TOTAL**
UE către Fed. Rusă	105	18	17	140
Fed. Rusă către UE	173.2	11.5	1	185.7

Sursa: http://en.wikipedia.org/wiki/Russia%E2%80%93 Europeanunionrelations

Cu toate că UE şi Federaţia Rusă sunt membre ale Organizaţiei Mondiale pentru Comerţ, raporturile dintre cei doi parteneri nu sunt sub influenţa acestui for mondial şi ca atare tranzacţiile economice ţin seama de relaţiile politice şi aplicarea unor sancţiuni economice când este vorba de încălcarea drepturilor omului şi al intervenţiilor inadmisibile ale Federaţiei Ruse în Ucraina.

Diversele acţiuni militare întreprinse de grupuri militare de separatişti conduse din umbră de către forţele miliare ruse sub comanda preşedintelui Putin, acţiuni întreprinse în Ucraina şi în alte ţări ce sunt pe agenda de anexări de către Federaţia Rusă sunt urmărite şi sancţionate de către conducerile diferitelor ţări ale UE şi de către SUA.

Printre sancţiuni au fost: interzicerea exporturilor de carne din Polonia spre Federaţia Rusă, sau în mai 2014, firma franceză Renault a anunţat că a oprit planurile privind producerea de automobile SUV care urmau să fie

fabricate în parteneriat cu compania rusă ZIL, (Moscova), datorită deprecierii accentuate a rublei.[114]

Uniunea Europeană ocupă un loc important pe piaţa mondială în domeniul exporturilor de bunuri şi servicii.

De la criza economică şi financiară din 2008, UE a trecut treptat de la producţia de produse, de mică valoare la produse cu valori mai mari, considerate ca fiind *bunuri de marcă*.

Manifestarea fenomenului globalizări şi efectele persistente ale crizei financiare globale au afectat într-un mod negativ semnificativ performanţa economică a Uniunii Europene în ansamblu şi a fiecăruia dintre membrii ei. Cu toate acestea, în unele privinţe economia UE a demonstrat o rezistenţă remarcabilă în comparaţie cu alte ţări industrializate, precum şi cu valoarea cotei sale din PIB-ul global care a scăzut într-un ritm mai lent decât cele de exemplu ale Japoniei şi Statelor Unite.

UE a avut posibilitatea de a-şi păstra o poziţie relativ puternică în domeniul comerţului cu mărfuri şi totodată în consolidarea rolului său de ofertant al unor servicii pentru diverse ţări din lume.

Urmărind evoluţia din ultimii ani a relaţiilor dintre Uniunea Europeană şi Statele Unite cred că aceste două forţe economice, au format una dintre cele mai mari colaborări comercial bilateral. Numai comerţul cu bunuri s-a ridicat la peste 400 miliarde de euro, iar cel cu servicii după date recente este estimat la peste 226 miliarde euro.

Conform unor informaţii oficiale prezentate în diverse surse al mass-mediei internaţionale, SUA şi UE sunt consideraţi ca fiind cei mai mari investitori în spaţiul lor reciproc: numai în anul 2007, de exemplu, 42% din

---

114 Pentru cei interesați de unele amănunte referitoare la planurile de viitor ale Ucrainei
sugerez consultarea **Anexei** pentru partea I-a despre Unele măsuri privind viitorul
Ucrainei în perspectiva apropierii de UE și NATO

totalul investiţiilor făcute de UE au fost direcţionate către SUA, iar peste jumătate din investiţiile particulare americane şi-au găsit destinaţia în ţările din Uniunea Europeană.

Investiţiile străine directe au permis crearea de milioane de locuri de muncă atât în SUA cât şi în Uniunea Europeană. În Statele Unite, din cei peste 5 milioane de americani angajaţi de companii străine, 58% dintre ei munceau pentru companii europene. La fel, în Europa, în filialele firmelor americane lucrau aproape 4 milioane de europeni.

Relaţiile dintre cei doi parteneri nu se rezumă numai la domeniul activităţii comerciale, la fel de importante şi de mare actualitate sunt şi relaţiile politice şi militare. Fiind două super-puteri care domină scena internaţionala, ele nu pot rămâne indiferente la problemele care apar în diferite regiuni sau state ale lumii.

Cooperarea în domeniul afacerilor internaţionale dintre SUA şi UE este vitală, întrucât de cele mai multe ori problemele sunt prea complexe pentru a putea fi rezolvate numai de una dintre ele.

După opinia multor politologi nu există dispută internaţionala, zonă sau ţară din lume în care Statele Unite şi Uniunea Europeană să nu aibă interese şi în care fiecare dintre ele să nu fie afectată de modul în care acţionează cealaltă[115].

Statisticile internaţionale confirmă următoarele date privind evoluţia comerţului Uniunii Europene cu diverşi parteneri de pe plan mondial şi în special cu SUA.

---

115 Compilat după articolul semnat de Dna. Livia Pîslaru, în EuroActiv.ro, Dosar:
Relațiile UE-SUA, 4 iulie 2008 din sit-ul internet:
http://www.euractiv.ro/uniunea-
-europeana/articles%7CdisplayArticle/articleID_14087/
Regiune.html

Tabelul Nr. 16

Valoarea comerţului exterior al UE cu principalii parteneri

Date pentru 2012

(în miliarde Euro)

Ţara	**Importuri**	**Exporturi**	**Total**
Uniuneaeuropeană	1,798.3	1,683.1	3,481.4
Statele Unite	1,817.8	1,203.1	3,020.9
Federaţia Rusă	261.1	411.9	673.0
China*)	1,415.3	1,594.6	3,009.9
Japonia	689.5	621.6	1,311.1
Coreea de Sud	404.4	426.4	830.8
India	381.1	229.0	610.1
México	296.1	288.6	584.7
Australia	203.1	199.8	402.9
Brazilia	181.6	188.8	370.4

Notă: „) Fără Hong Kong

Sursa: pentru tabelul 16 şi 17**:** European DG Trade, Raport 2013

Tabelul Nr. 17

Destinaţia exporturilor UE în 2012

Destinaţia	*

exporturilor UE	
Statele Unite	**16.5**
Federaţia Rusă	**7.0**
China*)	8.5
Restul lumii	47.5

Notă: *) Fără Hong Kong

De asemeni merită amintită una dintre cele mai recente acţiuni ale Statelor Unite prin care Marea Neagră şi în mod specific Portul Constanţa urmează a fi transformat într-un centru energetic internaţional, pentru întreaga Europă.

Un asemenea proiect de mari proporţii şi cu o valoare de peste 7 miliarde dolari, după cum se prezintă de către mass-media din România prin ziarul *Naţional* din 4 februarie 2015, va fi unul din proiectele importante de parteneriat ale UE şi Statelor Unite.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor scenarii economice

Cei ce urmăresc evoluţia economică a Europei în general şi a UE în special din punctul de vedere al situaţiei financiare îşi pot da seama că există o strânsă legătură pe care economiştii analişti o consideră ca fiind fundamentală.

În acest sens diverse mijloace ale mass-mediei internaţionale au evidenţiat crearea a trei variante ale unor scenarii economice; preluând unele dintre aceste informaţii s-ar putea sintetiza următoarele trei scenarii mai apropiate de realitatea existentă în prezent.

Primul scenariu ar fi **cel optimist** sau să-i spunem „cel bun”.

În cadrul acestuia întreaga situaţie dificilă a Europei, poate duce ca de obicei în momente grele la un fenomen de solidaritate, de unire a celor în suferinţă.

În acest caz, Germania şi Olanda care încă sunt într-o poziţie favorabilă, din punctul de vedere economic ar urma să se preocupe ca întreaga zonă euro şi membrii U.E. să nu clacheze.

Aceste două ţări ar trebui să încerce să folosească „eurobondurile” garantate de cele 17 naţiuni din cadrul zonei euro şi să completeze necesarul de bani din cadrul debitului unora dintre ţări printre care: Grecia, Portugalia şi Irlanda.

Pentru rezolvarea în bune condiţiuni a situaţiei economice generale a UE ar trebui ca o autoritate centrală a U.E. să-şi asigure poziţia de a controla şi prevenii finanţele naţionale ale tuturor membrilor U.E. de a nu ajunge să aibă deficite bugetare excesive.

Ţările din cadrul zonei euro ar trebui să acţioneze ca un tot şi să asigure puterea financiară a băncilor continentale, ne lăsând ca fiecare dintre naţiuni în mod independent să asigure suportul financiar al firmelor de finanţe şi investiţii.

Spania şi Italia, vor trebui să se preocupa să acţioneze cât mai rapid pentru a corecta diversele probleme economice ale economiilor lor, piaţa muncii şi posibilităţile pe care le au diversele companii pentru angajarea forţei de muncă disponibilă, precum şi pentru asigurarea unor retribuţii corespunzătoare în raport cu productivitatea muncitorilor.

În acest fel se va putea în primul rând asigura plata taxelor către bugetul naţional în loc să se scoată din buget sumele necesare pentru plata ajutorului de şomaj.

În al doilea rând se vor putea asigura fondurile destinate cumpărării (de către persoanele individuale sau

de către familii), a diverselor bunuri şi servicii, ceea ce va influenţa pozitiv standardul de viaţă al populaţiei şi creşterea volumului vânzărilor.

În al treilea rând se va putea asigura o creştere a volumului schimburilor de mărfuri şi servicii ce va influenţa în mod pozitiv comerţul exterior, turismul şi alte domenii ale activităţii economice.

Al doilea scenariu care este unul mai **puţin favorabil**, ar putea avea următorul context:

Conducătorii ţărilor europene membre ale Uniunii vor trebui să fie de acord să extindă suporturile financiare despre care au căzut de acord în luna iulie 2011, pentru a sprijinii guvernele ţărilor care se găsesc în dificultate economică.

Unora dintre membrii Uniunii Europene li s-au sugerat ideea de a trece la asigurarea unor salarii *„mai flexibile”* şi reducerea cheltuielilor, pe un interval de timp limitat.

Liderii ţărilor care au încă o situaţie financiară acceptabilă printre care se numără şi Germania, sunt conştienţi că pot avea de suferit de pe urma acţiunilor de salvare a ţărilor care au intrat în degringolada financiară cum ar fi: Spania, Italia, Belgia şi altele care continuă să ceară împrumuturi care nu au şansa să fie rambursate într-un termen relativ scurt.

Analiştii finanţişti şi politologii consideră că până la urmă Europa se va redresa, dar va fi o Europă slăbită din punct de vedere economic, cu multiple diviziuni politice majore, care s-ar putea să afecteze într-o anumită măsură situaţia socio-economică şi politică pe plan mondial.

Aici trebuie să intervină factorul politic care va trebui să împiedice politica de anexiune sau de „subjugare” economică prin anumite contracte total nefavorabile pentru ţările existente în situaţia dificilă de a accepta asemenea contracte pe termen lung (extracţia de resurse

ale subsolului, vânzarea unora din ramurile economice, sau a mijloacelor materiale de utilizare a acestor ramuri economice, obţinerea unor împrumuturi cu rate de interes deosebit de mari, ş.a.) numai pentru a asigura o „speranţă” de refacere economică. Din acest punct de vedere trebuie amintit că analizele economice efectuate de către diferite centre de analiză economică, confirmă că cele mai mici rate se pot obţine de la FMI şi tocmai de aceea, experţii FMI încearcă împreună cu instituţiile financiare naţionale abilitate să stabilească cele mai eficiente strategii pentru a asigura eficienţa şi probabilitatea de reîntoarce a capitalului investit.

Al treilea scenariu ar putea fi socotit ca fiind **unul nedorit**.

Un asemenea scenariu ar putea arăta că economiile Europei vor evolua într-o variantă deosebit de nefericită, cu o creştere economică minoră. Un asemenea scenariu a adus în ultimii ani, la masa discuţiilor, multiple opinii contradictorii: unii analişti au susţinut că ar fi posibil să nu se manifeste prin alura unei noi recesiuni, alţii din contra au considerat că în actualele condiţii aceasta ar fi tendinţa ce se manifestă la orizontul economic european.

Cu un an în urmă se spera ca situaţia monedei Euro şi criza datoriilor pe care le aveau ţările UE începeau să cunoască o revitalizare. O asemenea *impresie* se menţine încă în actualitate.

În aceste condiţii unele dintre ţările Europei ce cunosc deficite financiare mari, cum ar fi în mod special Grecia, vor trebui să accepte anumite restructurări prin extinderea politicii de austeritate şi de reduceri mari ale unor servicii.

Analişti economişti şi politologii consideră că populaţia Greciei nu ar fi dispusă să accepte asemenea reduceri ale serviciilor publice şi creşterea în acelaşi timp al taxelor pentru a plăti creditorii străini.

Grecia s-a găsit luni de zile în situaţii de mare cotitură; în apropiere de sfârşitul lunii ianuarie 2015, a fost în toiul alegerilor parlamentare şi cu manifestarea unui succes deosebit al partidului de stânga „Syriza”, care a susţinut ideea de terminare a oricăror elemente de austeritate economică la care a fost supus poporul grec. Luni de zile partidul Syriza prin premierul Tsipras a căutat să negocieze cu diverşii membri ai UE de a li se acorda un plan de salvare care să-i ajute la refacerea economică nu prin austeritate ci printr-un nou împrumut care să revitalizeze situaţia economică.

Alexis Tsipras care a câştigat al doilea termen în alegeri (la 20 septembrie 2015), a primit din partea partidului său mandatul de a menţine Grecia în Zona euro şi în acelaşi timp de a se lupta şi negocia pentru politica de anti-austeritate susţinând că numai în condiţiile unei economii controlate de către stat se pot crea locuri de muncă cu beneficii generoase.

Până şi-a consolidat poziţia de leader şi şi-a format un nou guvern care îl sprijină în planurile sale, Alexis Tsipras şi-a pus toate planurile în „aşteptare” şi se preocupă de modul în care v-a putea să crească taxele, să reducă pensiile şi să grăbească procesul de privatizare al întreprinderilor de stat, ceea ce este într-o poziţie diametral opusă cu planurile din primul său termen. Asemenea obiective dovedesc un spirit mult mai pragmatic în noua sa viziune economică.

Noua sa concepţie este caracterizată de către politologi ca fiind o politică de „perseverenţă” mai degrabă decât una de „rezistenţă”.

Syriza prin premierul său, caută un plan de eşalonare şi nu negarea totală a datoriilor Greciei, care vor trebui onorate.

S-a lansat şi ideea după care Grecia ar fi vrut să se întoarcă la vechea ei monedă, drahma; dar un asemenea punct de vedere nu putea fi socotit ca fiind viabil întrucât

ar fi existat toate şansele să i se prăbuşească întregul sistem bancar.

Ceea ce scăpase la un anumit moment dat din atenţia multor economişti analişti era faptul că nu Grecia era punctul de risc cel mai grav, al întregii UE, ci Italia.

Ca membră a grupului celor şapte ţări dezvoltate (G-7), avea un debit ce reprezenta circa 120% din valoarea totală a economiei sale naţionale. Debitul Italiei ajunsese să fie mai mare decât debitele Spaniei, Portugaliei, Irlandei şi Greciei luate la un loc.

Bondurile Italiei ajunseseră să se tranzacţioneze cu 4% mai mult decât cele ale Germaniei, ceea ce era cu totul neobişnuit şi nejustificat din punct de vedere economic.

Din acest punct de vedere Italia putea ajunge în faţa unei noi recesiuni în ipoteza în care investitorii naţionali şi internaţionali şi-ar fi retras banii din băncile italiene.

Cu toate că la un anumit moment dat s-a lansat şi ideea creării unor „euro-bonduri" ca o soluţie pentru viitorul Europei şi prin care Germania ar fi putut garanta datoriile Italiei, Spaniei, Greciei şi a altor ţări din Comunitatea Europeană, ce încă se găseau într-o mare dificultate economică, unii economişti considerau că o asemenea idee era interesantă mai mult din punct de vedere teoretic, dar nu îşi putea găsi aplicabilitatea.

Primii care s-au opus unei asemenea idei a fost pe de o parte poporul german şi reprezentanţii săi guvernamentali şi pe de altă parte reprezentanţii justiţiei care considerau că un asemenea act era neconstituţional.

Faţă de întreaga situaţie economică şi în urma lansării celor trei variante de scenarii economice, marea majoritate a economiştilor finanţişti şi analiştii politologi au lansat o întrebare firească: *care va fi soluţia optimă ce stă în faţa viitorului Europei în general şi al UE în mod special?*

În acelaşi timp trebuie remarcat faptul că UE este

încă o putere economică ce se manifestă printr-un comerţ internaţional dezvoltat (între ţările membre şi în afara Uniuniii cu multe alte ţări).

Date statistice prezentate de către diverse organizaţii interrnaţionale confirmă această situaţie.

Tabelul Nr. 18

Comerţului UE în perioada 2014 şi 2015

	Exports			Imports			Trade balance	
	2014	2015	2014–15 growth rate	2014	2015	2014–15 growth rate	2014	2015
	(billion EUR)		(%)	(billion EUR)		(%)	(billion EUR)	
EU-28 (*)	1 703.0	1 790.7	5.1	1 691.9	1 726.5	2.0	11.1	64.2
Belgium	355.5	359.6	1.1	342.2	338.8	-1.0	13.3	20.8
Bulgaria	22.0	23.2	5.1	26.1	26.4	1.1	-4.1	-3.2
Czech Republic	131.8	142.8	8.4	116.2	126.8	9.1	15.6	16.0
Denmark	83.5	85.9	2.9	74.8	77.0	2.9	8.7	8.9
Germany	1 125.0	1 198.3	6.5	908.6	946.5	4.2	216.5	251.9
Estonia	12.1	11.6	-3.8	13.8	13.1	-5.1	-1.7	-1.4
Ireland	91.8	110.5	20.4	60.7	66.5	9.6	31.1	43.9
Greece	27.2	25.8	-5.2	48.0	43.6	-9.1	-20.8	-17.8
Spain	244.3	255.4	4.6	270.2	281.3	4.1	-25.9	-25.9
France	436.9	456.0	4.4	509.3	515.9	1.3	-72.4	-59.9
Croatia	10.4	11.7	11.9	17.2	18.6	8.2	-6.7	-6.9
Italy	398.9	413.9	3.8	356.9	368.7	3.3	41.9	45.2
Cyprus	1.4	1.6	20.9	5.1	5.0	-1.4	-3.7	-3.4
Latvia	11.0	10.9	-0.8	13.3	12.9	-2.9	-2.3	-2.0
Lithuania	24.4	23.0	-5.7	25.9	25.4	-1.9	-1.5	-2.4
Luxembourg	14.5	15.6	7.4	20.1	20.9	3.9	-5.6	-5.3
Hungary	83.3	88.9	6.8	79.0	83.5	5.7	4.3	5.4
Malta	2.2	2.3	5.4	5.1	5.2	1.7	-2.9	-2.9
Netherlands	506.3	511.3	1.0	443.7	456.4	2.9	62.7	55.0
Austria	134.2	137.8	2.7	137.0	140.1	2.3	-2.8	-2.4
Poland	165.7	178.7	7.8	168.4	175.0	3.9	-2.7	3.7
Portugal	48.1	49.9	3.6	59.0	60.2	2.0	-10.9	-10.3
Romania	52.5	54.6	4.0	58.6	63.0	7.6	-6.1	-8.4
Slovenia	27.1	28.8	6.4	25.6	26.8	4.8	1.5	2.0
Slovakia	65.1	68.0	4.5	61.7	66.3	7.5	3.4	1.7
Finland	56.0	53.9	-3.7	57.8	54.3	-6.1	-1.8	-0.4
Sweden	123.9	126.3	2.0	122.1	124.5	1.9	1.8	1.9
United Kingdom	380.3	414.8	9.1	519.7	564.2	8.6	-139.5	-149.4
Iceland	3.8	4.3	12.1	4.0	4.6	14.4	-0.2	-0.4
Norway	107.5	–	–	67.2	–	–	40.3	–
Switzerland (*)	234.8	261.6	11.4	207.6	225.9	8.8	27.2	35.7

(*) External trade flows with extra EU-28.
(*) Including Liechtenstein.
Source: Eurostat (online data codes: ext_it_intertrd, ext_it_intercc and ext_it_introle)

Cu toate că populaţia UE reprezintă doar 7% din populaţia mondială, schimburile sale comerciale cu celelalte părţi ale lumii reprezintă aproximativ o cincime din importurile şi exporturile la nivel mondial.

Schimburile comerciale între ţările UE reprezintă două treimi din totalul schimburilor comunitare, cu toate că nivelele variază de la o ţară la alta. Piaţa unică a facilitat schimburile între statele membre astfel încât produsele, serviciile, capitalul şi persoanele au libertate de circulaţie dincolo de graniţele naţionale.

Tabelul de mai jos arată volumul schimburilor între ţările UE în 2005 ca procentaj din exporturile lor totale. Luxemburg se situează pe primul loc, urmat de Slovacia şi Republica Cehă.

Informaţii recente prezentate de către FMI, confirmă că pe plan mondial ar exista circa 10 miliarde dolari în rezervele schimburilor internaţionale şi care sunt sub controlul unor ţări cum ar fi: China, Japonia, Brazilia şi Arabia Saudită.

După opina preşedintelui Chinei, ţara lui ar putea să ofere cel puţin jumătate din fondurile pe care le deţine (în rezerva sa de schimburi externe care se ridică la peste 3 miliarde dolari şi care ar avea toate şansele să continue să crească cu sute de miliarde dolari anual), pentru a ajuta la redresarea situaţiei economice europene, prin cumpărarea de bonduri.

În schimbul unui asemenea „ajutor", China solicită însă un mai mare acces pe pieţele europene prin contracte şi pentru produsele fabricate în China.

Nimic nou sub soare!; atunci când se tranzacţionează cu China trebuie ca partenerul ei să fie deosebit de atent întrucât ea urmăreşte să aibă garanţii, să aibă multiple avantaje pe termen lung şi scurt şi îşi urmăreşte cu multă precauţie interesele.

Este încă discutabilă realitatea privind stadiul actual şi de viitor al evoluţiei Chinei, fiind vorba de o situaţie de criză ce se manifestă în orizontul economic al acestei ţări.

După cum se ştie în ultimii ani fenomenul crizei mondiale a ajuns să se manifeste şi asupra economiei chineze.

Efectele crizei mondiale se remarcă prin creşterea numărului de contracte de producţie anulate şi totodată se reduc pieţele de desfacere pentru produsele fabricate care poartă marca: „*Made in China*".

Folosind o strategie economică aparte, China poate fi considerată ca fiind unul din marii posesori de valute străine de pe plan mondial.

De fapt China are un plan pe termen lung anvizajând economia mondială sub o nouă ordine economică în care

ea deja s-a impus şi deţine de mulţi ani un loc dominant.

În perioada propagandelor electorale pentru nominarea candidatului la funcţia de Preşedinte al Statelor Unite (de exemplu în alegerilor ce vor avea loc în Noiembrie 2016), majoritatea candidaţilor din cadrul Partidului Republican şi-au expus punctul de vedere privind preocuparea de (re) aducere a producţiei manufacturiere (care a fost trimisă peste graniţe), înapoi în Statele Unite şi asigurarea a milioane de noi locuri de muncă.

Cred că o asemenea tentativă este o problemă de timp pentru a se (re) aduce în SUA produsele care actualmente sunt fabricate în China sau în alte ţări de pe glob în care forţa de muncă este mult mai ieftină decât cea din Statele Unite.

Nu trebuie neglijată nici ideea după care necesitatea de (re) calificare a forţei de muncă se datorează: extinderii fenomenului îmbătrânirii şi a pensionării, sau în cazul persoanelor de vârstă mijlocie care ani de zile nu au mai lucrat în anumite domenii de activitate (ce fuseseră transferate în alte ţări), şi-au pierdut vechea calificare şi au trebuit să se recalifice în alte domenii de activitate.

De asemeni trebuie amintit că multe din produsele fabricate peste graniţe nu au fost şi nu sunt dintre cele mai bune şi apreciate de către populaţia americană sau de către întreprinderile ce trebuiau să integreze unele produse fabricate peste graniţe şi care nu întotdeauna corespundeau din punct de vedere calitativ şi al specificaţiilor tehnice.

De multe ori unele produse erau trimise înapoi spre refacere, altele erau acceptate aşa cum se primiseră şi li se efectuau unele modificări; la toate acestea se adăugau întârzierile produse de expedierea pe apă (care era mai ieftină în special pentru produsele grele şi de mari dimensiuni) sau timpul pierdut cu expedierea şi retrimiterea spre modificări şi retrimiterea din nou a

produselor reparate plus sumele de bani pierdute pentru întârzieri şi expedieri.

Balanţa neîncrederii faţă de situaţia economică generală ţine seama şi de faptul că pe plan mondial sunt peste 44 milioane de şomeri ceea ce are o mulţime de implicaţii social, politice şi economice.

Creşterea ratei dobânzilor în cadrul pieţei financiare a zonei euro de circa 5% (în primăvara anului 2010 – informaţie specifică numai pentru Grecia), a determinat o stare de alertă iar un an mai târziu (la sfârşitul verii 2011), a ajuns la 46% implicând ţări ca: Irlanda, Portugalia, Spania, Italia şi Belgia.

Ulterior nimeni nu a mai fost speriat de această situaţie datorită faptului că datoriile Greciei se ridicaseră la 166%, ale Italiei la 121% şi ale Irlandei la 109% din volumul total al PNB-ului acestor ţări.

După opinia specialiştilor din cadrul FMI, Italia avea nevoie de un nou împrumut echivalent cu ¼ din PNB, iar Spania şi Franţa aveau nevoie de 1/5 din volumul PNB-ului lor.

Din toate cele prezentate se poate desprinde concluzia după care la un anumit moment dat, împrumutul de bani sau cumpărarea de bonduri europene ar putea avantaja administraţia de la Beijing sau a altei ţări cu o situaţie financiară deosebit de favorabilă putând deveni unul dintre cei mai mari posesori de stocuri europene, iar efectul unei asemenea situaţii nu cred că mai are nevoie de prea multe explicaţii.

Cred de asemeni că indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicţiile privind evoluţia din punct de vedere economic al Europei în general şi al UE în mod special sunt destul de nesigure. Euro ca atare şi întreaga zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în faţa unei noi crize economico-financiare.

De fapt după aprecierea unor autori, Uniunea Europeană în general şi fiecare dintre membrii ei în mod special, îmbină într-un mod diferit unele dintre aspectele individualităţii specifice americane cu cea a colectivismul de tip asiatic.

Trebuie reţinută opinia multor specialişti în analiza Europei, după care acest continent se manifestă într-un mod deosebit, prin experienţa acumulată în miile de ani ai existenţei, printr-o armonie a spiritului individual şi al responsabilităţii colective.

Unele modificări mai importante în modul de organizare, legislativ şi din alte puncte de vedere pot folosi aceste caracteristici contribuind într-un mod favorabil la condiţiile specifice ce se vor aplica în diferitele ţări membre ale Uniunii Europene, în momente diferite ale evoluţiei lor politice şi economice.

Cred că unele dintre acţiunile şi legile ce se vor aplica pe parcursul evoluţiei social-politice şi bine înţeles economice, în Uniunea Europeană în ansamblu sau în diferitele ţări membre, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci mai mult ca sigur că vor ajunge să fie determinate de diverşi factori specifici de natură politică.

Ceea ce cred că trebuie reţinut ca fiind unul dintre factorii cheie în evoluţia viitoare a Europei în mod special dar şi a lumii în general, este factorul demografic. Cât de mult va influenţa acest factor evoluţia viitoare este destul de greu de apreciat în momentul de faţă, el fiind corelat cu alţi factori printre care unii deosebit de importanţi cum ar fi: dezvoltarea progresului tehnologic şi interesul unor puteri politice care vor decide asupra evoluţiei numerice a populaţiei globului.

Un element important în aprecierea viitoarei evoluţii a Europei este competitivitatea din domeniul cel mai

modern al tehnologiei: domeniul limbajelor electronice şi al comunicaţiilor. Europa a fost şi se menţine ca un partener de primă clasă în domeniul tehnologiei *„fără fir”*. Analiştii din domeniul tehnologiei consideră că integrarea acestui domeniu al tehnologiei şi dezvoltarea lui la nivelul tuturor ramurilor economice vor propulsa productivitatea în economia Europei în următoarele decade într-o asemenea măsură încât va permite Europei să devină competitivă chiar şi în raport cu Statele Unite. Cunoscând posibilităţile financiare disponibile în Statele Unite pentru cercetarea tehnologică în general şi pentru cea „fără fir” în mod special, vom putea urmării într-un viitor nu prea îndepărtat rezultatele acestor cercetări.

Notă: Înţelegând rolul şi importanţa unei documentări cât mai complexe asupra situaţiei Europei în general, a Uniunii Europene şi a poziţiei României în aceste contexte, socotesc ca deosebit de utilă reamintirea unora dintre opiniile unor specialişti analişti naţionali şi internaţionali care ar putea folosi conducătorilor diverselor activităţi din întreaga ţară precum şi celor care nu sunt cadre de conducere dar ar putea să-şi aducă o contribuţie prin noi idei care să-şi găsească aplicabilitate în fiecare domeniu de activitate, într-un timp cât mai scurt posibil.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice

Au trecut peste 111 ani de când Halford John Makinder[116] şi-a lansat în cadrul unui articol pe care la trimis spre analiză şi publicare la Royal Geographical Society (în 1904) referitor la geostrategia viitoare a Europei sub forma unei aşa numitei: *Heartland Theory*

116 Sir Halford John Mackinder (1861-1947) - Profesor englez de Geografie, Director al Școlii Economice din Londra, recunoscut ca părinte al concepției de geopolitică și geostrategie.

După expunerea punctelor sale de vedere şi prezentarea unei hărţi ca cea de mai jos în care este marcată aşa numita zonă a *Pivotului istoric*[117] şi a explicării importanţei acestuia pentru viitorul Europei, H.J. Makinder în 1919 afirmase:

„Cine guvernează Europa de Est controlează mările acestuia, cine controlează aceste mări – conduce aceeaşi continent, cine conduce această continent, conduce lumea”.

Întreaga filosofie a Pivotului istoric devenise un suport al concepţiei fasciste în cel de al Doilea Război Mondial, de dominare a lumii iar mai recent a celor care prin oricare strategii politice şi militare încearcă să cucerească zonele teritoriale prin care se pot stăpânii mările: Baltică şi Marea Neagră, ştiind că în acest fel au toate şansele să stăpânească întreaga lume.

Nu numai accesul şi controlul oricăror mişcări pe aceste mări constituie interesul pentru stăpânirea acestor mări, dar faptul că în prezent în această zonă, se pregătesc condiţiile de asigurare energetică a Uniunii Europene în ansamblu şi al ţărilor membre ale UE în special.

Graficul 5
Dominarea lumii

117 The Geographical Pivot of History", The Geographical Society, Vol. 23, No.4, April
1904, pg. 421-437

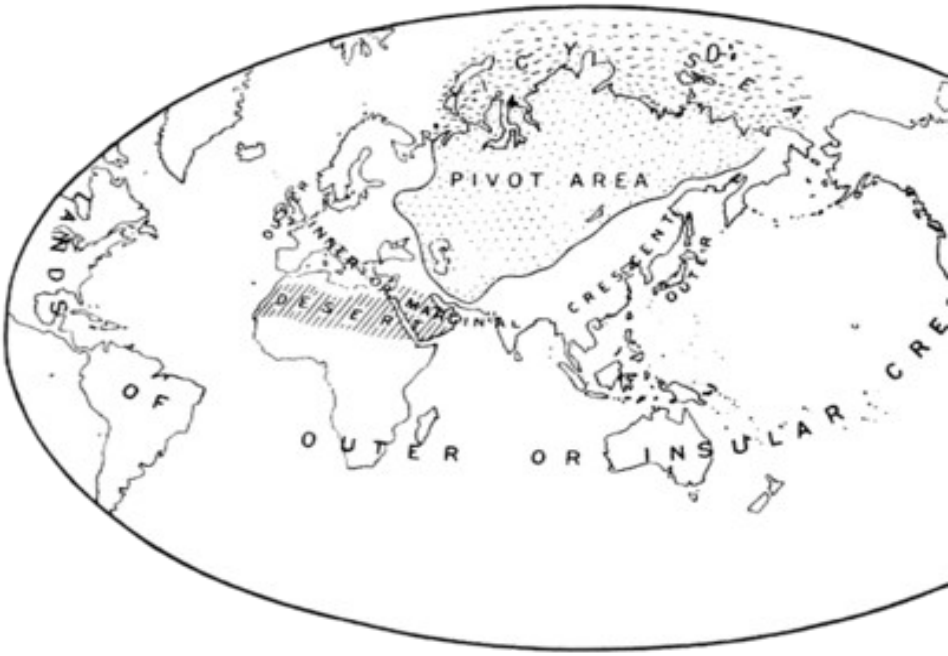

Sursa: en. wikipedia.org/wiki/The Geographical Pivot

În urmă cu circa 40 de ani se descoperise de către cercetătorii de la Institutul de Cercetări şi Prospecţiuni Geologie, din Bucureşti, existenţa unor mari resurse petrolifere în Marea Neagră şi care au fost considerate ca strict secrete naţionale ale României, de asemeni pe aici se consideră ca fiind posibil tranzitul conductelor de gaze şi petrol din zona Mării Caspice şi din Caucaz.

Din acest punct de vedere UE are toate drepturile de a domina această zonă şi de a nu lăsa să fie preluată şi controlată de alte forţe. Geostrategia UE îi va permite nu numai să asigure resursele energetice pentru membrii UE dar va putea asigura o stabilitate şi o securitate a acestor resurse. Chiar dacă Federaţia Rusă care posedă în prezent controlul Crimeii îşi poate revendica anumite drepturi în dialogurile cu ţările membre ale UE, se va putea împiedica totala dependenţă a ţărilor europene de resursele ruseşti şi şantajul acesteia în favoarea asigurării unor elemente

politice, precum şi limitarea politicii Turciei care în baza convenţiei de la Montreux din 1936, deţine controlul strâmtorilor Bosfor şi Dardanele.

De fapt prin acest control, Turcia are posibilitatea supravegherii transportului maritim comercial şi militar pe Marea Neagră. Acesta este motivul pentru care relaţiile directe ale UE cu Turcia sunt cele de convingere a Turciei de a devenit membră a UE asigurându-i-se astfel protecţie şi apărarea prin forţele militare ale unora dintre ţările UE şi ale NATO (Turcia fiind membră a NATO).

Geostrategia UE se bazează pe o serie de proiecte care se găsesc pe agenda prioritară a UE şi care se vor demara în următorii ani. Printre acestea se poate enumera proiectul *Nabucco*, care are toate şansele să fie demarat în 2017, proiectul *transportului de gaze lichefiate* (GNL), proiectul *AGRI* şi a terminalelor ce se vor construi în porturile Mării Negre precum *şi conducta paneuropeană de petrol Constanţa-Triest*. Iată un subiect care îşi merită organizarea unei sesiuni ştiinţifice la care să fie invitaţi specialişti din întreaga lume şi care să se concluzioneze cu stabilirea unor reguli generale pentru UE şi pentru alte ţări ce cooperează deja sau vor coopera în viitor cu UE.

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securităţii naţiunilor membre

— Opinii pro şi contra **–** O ştire din 26 Martie 2015, prezentată de Agenţia de presă Reuters şi de către televiziunea egipteană, a evidenţiat decizia miniştrilor de externe ai ţărilor arabe care au convenit în aceeaşi zi, la Conferinţa ce a avut loc la Cairo, emiterea unui proiect de rezoluţie referitor la ***formarea unei forţe militare arabe.***

Principala atribuţie a unei asemenea forţe militare ar fi intervenţia rapidă în ipoteza unei ameninţări la adresa naţiunilor arabe.

Hotărârea miniştrilor de externe al ţărilor arabe a

fost adresată Ligii Arabe care urma să-şi coordoneze acţiunile privind acest important plan cu şefii statelor majore ale armatelor arabe, cel mai târziu până la sfârşitul lunii Aprielie 2015.

Decizia miniştrilor de externe s-a datorat acţiunii Arabiei Saudite care a trimis avioane de luptă care au lovit poziţiile rebelilor şiiţi din Yemen. După opinia analiştilor din cadrul Agenţiei de ştiri Reuters acesta ar fi „un joc major al celor mai mari exportatori de petrol din lume pentru a testa influenţa Iranului" în zona sa de influenţă, fără sprijinul militar al Washingtonului.

Principala întrebare legată de această problemă este:

Acţiunea ţărilor arabe ar putea fi un model şi pentru apărarea securităţii UE?

La această întrebare au apărut o mulţime de puncte de vedere exprimate prin diverse:

— Opinii pro şi contra – Într-un interviu acordat la 8 martie 2015 de către Jean-Claude Juncker[118] acesta afirmase:

„... UE are nevoie de o armată proprie care să facă faţă oricăror acţiuni militare din partea Rusiei".

Ceea ce este deosebit de important în condiţiile actuale este dovada după care încă nu există un punct de vedere solidar între ţările membre ale UE ci din contra se manifestă diferenţe de opinii în funcţie de anumite interese „naţionale" şi a unei aşa numite strategii politice în cadrul UE.

Unele dintre reacţiile ţărilor membre ale UE ar putea fi considerate ca semne ale unei instabilităţi ale acestei uniuni, ceea ce este urmărită şi considerată ca fiind deosebit de avantajoasă oricăror acte agresive din partea

---

118 Jean-Claude Juncker (n. 1954) Președintele Comisiei Europene, fost Prim Ministru
al Luxemburg-ului.

unor ţări sau organizaţii extremiste ce acţionează din interiorul sau din exteriorul UE.

În timp ce Germania şi Franţa au sprijinit ideea lui H. Junker, alte ţări cum ar fi Polonia, România, Republica Cehă şi Slovacia consideră că numai NATO ar trebui să fie şi să rămână singurul garant al securităţii continentului european.

Un purtător de cuvânt al **guvernului Cameron** a declarat:

„Poziţia noastră este foarte clară; apărarea nu este o responsabilitate a UE şi nu există nicio perspectivă de a se schimba această poziţie şi nicio perspectivă a creării unei armate europene”.

În Germania, în opoziţie cu acest punct de vedere prin acordul de coaliţie german (din 2013), se prevede:

„Ne străduim pentru o reţea de forţe europene, care ar putea evolua într-o armată europeană parlamentar controlată”.

Cancelarul Angela Merkel şi Frank-Walter Steinmeier[119], sunt în favoarea unui asemenea instrument militar european, şi consideră că o asemenea propunere ar putea fi realizată „pe termen lung”, şi ar trebui să fie discutată la nivelul întregii UE.

Angela Merkel aprecia ca pe un element pozitiv existenţa unei „cooperări militare în Europa”, iar prin afirmaţia purtătoarei de cuvânt a guvernului german, Christiane Wirtz, a rezultat punctul de vedere după care:

„Provocările concentrate” în politica europeană de securitate, ar necesita un răspuns comun”.

---

119 Frank-Walter Steinmeier (n. 1956), Ministrul de externe al Germaniei

De asemenea un punct de vedere similar la avut şi Frank-Walter Steinmeier care într-un discurs ţinut la Berlin a afirmat:

„... noile riscuri şi ameninţări" la adresa păcii europene necesită o „adaptare rapidă" a strategiei de securitate. Obiectivul pe termen lung al unei armate europene este o chestiune politică majoră ce a făcut parte din preocupările guvernului german de mai mulţi ani".

Oficialii guvernamentali de la Berlin au comunicat că nu se aşteaptă nicio punere în aplicare într-un viitor relativ scurt a unui asemenea plan, cu atât mai mult cu cât: *„un asemenea plan nu poate fi forţat în aplicarea sa".*

Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării preluând opinia Cancelarului Angela Merkel şi a lui Frank-Walter Steinmeier, a numit acest plan un *„obiectiv pe termen lung"*.

Ministrul Apărării Germaniei (din 2013-n.n.), Doamna Ursula Gertrud von der Leyen[120] (membră a partidului Uniunea Democrat Creştină) a considerat propunerea Preşedintelui Comisiei Europe ca fiind o propunere salutară.

Opinia după care până în prezent nu există un numitor comun al ideilor de asigurare a securităţii UE, este confirmată şi de faptul prin care chiar şi în interiorul aceleaşi ţări, (bazată pe principiile democraţiei – n.n.), există opinii divergente.

Omid Nouripour[121] – parlamentar şi membru al Partidului Verde (ecologic) din Germania, susţine ideea după care:

---

120 Ursula Gertrud von der Leyen (n.1958), politiciană germană. Ministru al apărării

121 Omid Nouripour (n.1975), parlamentar german de origine iraniană,

„În principiu”, propunerea Juncker, poate fi considerată ca fiind o „idee excelentă”, dar a afirmat:

„O astfel de deznaţionalizare a forţelor armate ar fi, cea mai mare contribuţie la o politică de pace în lume.

Dar o armată comună nu ar putea exista atâta timp cât nu există o politică externă comună reală”.

În general asemenea critici la adresa politicii Germaniei şi a UE se fac auzite prin vocile partidelor de stânga care susţine că:

„În loc de o politică europeană de armament şi crearea unei armate europene, Europa are nevoie de o politică externă paşnică şi de dezarmare”.

Din păcate, o asemenea viziune cu caracter pacifist, ori nu permite înţelegerea adevăratul pericol pe care îl reprezintă Rusia în momentul de faţă şi unele dintre ţările din Orientul Mijlociu care întreţin relaţii cu Federaţia Rusă şi care manifestă tot felul de tendinţe beligerante la adresa ţărilor occidentale, sau într-o formă mai mult sau mai puţin evidentă, fac jocul Administraţiei de la Kremlin.

Mai recent Germania a început să se preocupe de luarea unor măsuri preventive în caz de război.

Conform unei informaţii oficiale din ultima parte a lunii august 2016, apărută numai la câteva zile după ce s-a solicitat populaţiei să-şi pregătească provizii pentru 10 zile, pentru a fi în siguranţă în cazul unei situaţii extreme speciale, guvernul de la Berlin au anunţat introducere a încă a unei măsuri de importanţă capitală: serviciul militar obligatoriu.

Germania se preocupă de aplicarea unei asemenea legi privind schimbarea poziţiei şi introducerea unei noi strategii în privinţa serviciului militar.

Asemenea informaţii au fost date pentru a pregăti

poporul şi pentru a preîntâmpina orice posibile ameninţări de securitate şi au fost prezentate de către agenţia de ştiri germană DPA, care a avut acces la o copie confidenţială a proiectului guvernului german.

Documentul ca atare dovedeşte că Germania este preocupată de noile strategii de securitate, în urma recentelor atacuri teroriste, precum şi a tensiunilor apărute ca urmare a anexării Crimeii de către Rusia în 2014. De asemenea planurile Administraţiei Merkel sunt destinate în parte pentru pregătirea ţării alături de posibilitatea acţiunilor comune cu trupele NATO în vederea apărării graniţelor sale.

Propunerea, care a fost prezentată în Bundestag, dovedeşte că Administraţia de la Berlin încearcă să ducă mai departe un nou concept de apărare civilă, intitulat *„Susţinerea forţelor armate”,* prin introducerea unor măsuri obligatorii prin care se aşteaptă *„sprijinul civil pentru armată*” în ipoteza în care Germania ar trebui să-şi protejeze frontierele externe şi lupta împotriva unor acţiuni extremiste.

Documentul urmează să fie dezbătut şi să primească votul Bundestagului într-un timp scurt, (până la sfârşitul lunii august 2016– n.n.).

În secţiunea privitoare la forţele armate, documentul menţionează:

„Livrarea sigură şi rapidă a mesajelor de o importanţă specială pentru armata germană (cum ar fi de exemplu decizia privind reintroducerea serviciului militar), aceasta va fi pusă în practică în conformitate cu prevederile legii privind securitatea tuturor mijloacelor de telecomunicaţi”.

De asemeni documentul prevede instrucţiuni referitoare la stabilirea şi efectuarea facilităţilor de cazare care vor fi necesare ca urmare a reintroducerii serviciului militar obligatoriu, prevăzându-se că „va deveni necesar ca civilii să sprijine armata în organizarea şi îndeplinirea

nevoilor de infrastructură”, ceea ce însemna ca firmele civile să ia parte la construirea în cel mai scurt timp posibil de cazărmi.

În acelaşi timp trebuie reţinut că obligaţia serviciului militar este încă prevăzută în Constituţia Germaniei, ceea ce înseamnă că pentru o reintroducere a acestui deziderat al guvernului, este necesară doar o schimbare a legii care urmează să fie şi ea votată în Bundestag.

Un asemenea document este adoptat pentru prima oară de la încheierea Războiului Rece şi stabileşte modurile în care civilii sunt obligaţi să ajute forţele armate în situaţii „speciale”.

În ceea ce priveşte telecomunicaţiile, documentul menţionează: dacă la o firmă din domeniu se produce un atac cibernetic, „vor fi luate măsurile adecvate care ar putea înlocui comunicaţiile electronice”. Tot în acest document se menţionează că civilii vor trebui să-i ajute pe militari prin asigurarea combustibilului, să le furnizeze autovehicule dacă au nevoie de acestea şi să se abţină de la folosirea drumurilor pe care au loc transporturi militare.

Un asemenea plan a fost suspendat în urmă cu cinci ani (în 2011), după 55 de ani, deoarece guvernul considera că asemenea acţiuni nu erau de actualitate (pentru timpul respectiv – n.n.).

De asemenea, planul guvernului german ia în considerare infrastructura şi posibilităţile de cazare care vor fi necesare inclusiv construirea cât mai rapidă de barăci.

Ca urmare a unei serii de atacuri în Germania, ce au avut loc la sfârşitul lunii iulie, Ministrul de Interne bavarez, Joachim Herrmann, a declarat *că ţara ar trebui să ia în considerare, de asemenea, desfăşurarea armatei, sau Bundeswehr, pe întregul teritoriu al Germaniei.*

Pentru a nu crea o stare de panică în rândul populaţiei germane şi a unora dintre ţările din UE precum şi a celor care sunt membre ale NATO, Doamna Ursula

Gertrud von der Leyen, Ministrul german al Apărării, a declarat că în ciuda creşterii tensiunilor în estul Europei şi a conflictului cu gruparea teroristă Statul Islamic ea nu crede că ar exista motive pentru reintroducerea serviciului militar obligatoriu.

Aşa după cum s-a întâmplat şi cu propunerea privind constituirea unei armate a UE, şi de această dată au existat unele opinii contra propunerii guvernului. Reprezentantul parlamentar însărcinat cu armata germană, Hans-Peter Bartels, a declarat cotidianului regional „Neue Osnabrücker Zeitung", că dezbaterea privind obligativitatea serviciului militar are mai mult un caracter ipotetic şi nu trebuie să facă parte din agenda actuală a Guvernului german.

„Recrutarea obligatorie ar trebui luată în considerare numai în cazul în care ar exista o gravă situaţie de pericol, de lungă durată, cum a fost în cazul Războiului Rece".

Ce este interesant de reţinut este politica de care dă dovadă administraţia D-nei Merkel care după ce a creat o enormă dezordine în Europa prin lansarea invitaţiei tuturor migranţilor de a veni în Germania (sau în alte ţări europene, în special cele din cadrul UE), unde li se vor oferi tot ceea ce îşi doresc, îşi dă seama că efectele unei asemenea migraţii nu este în avantajul Germaniei şi a creat nenumărate probleme social-economice şi politice internaţionale.

Mai recent Administraţia Merkel lansează o nouă acţiune aceea de creare a unei armate germane prin legea obligativităţii serviciului militar.

Era de aşteptat ca Germania după ce şi-a consolidat poziţia economică şi a devenit o putere în Europa să se preocupe să-şi refacă şi să-şi consolideze o armată proprie. Această situaţie este ca urmare a faptului că după ce imediat după ce de al Doilea Război Mondial i se interzise să aibă o armată propriei, considerându-se de către aliaţi că ar avea dreptul numai la o poliţie care să protejeze

populaţia împotriva unor acte antisociale, încet, dar sigur, cu sprijinul aliaţilor şi în special al Statelor Unite şi pentru a contracara existenţa unei armate create sub subordinea Uniunii Sovietice în RDG, Germania Federală şi-a creat o armată al cărui rol era numai acela de apărare a teritoriului RFG.

La 10 ani după terminarea războiului (în 1955), guvernul federal german cu aprobarea forţelor occidentale aliate a emis o lege care se referea la puterea militară a Germaniei Federale şi în care se preciza:

(1) Federaţia Germană instituie forţele armate în scopul apărării. Puterea lor numerică şi structura organizatorică generală trebuie să fie prezentată în bugetul RFG.

(2) În afară de apărare, Forţele Armate pot fi utilizate numai în măsura permisă în mod expres de prezenta lege de bază.

(3) În timpul unei stări de apărare sau a unei stări de tensiune, forţele armate ale RFG trebuie să aibă puterea de a proteja proprietatea civilă şi de a efectua funcţiile de control ale traficului [...] Forţele armate pot fi, de asemenea, autorizate să sprijine măsurile de poliţie pentru protecţia bunurilor civile [...].

(4) Pentru a evita un pericol iminent pentru existenţa sau ordinea de bază democratică liberă a Federaţiei Germane sau a unuia dintre statele membre ale Federaţiei, guvernul federal [...] poate angaja forţele armate pentru a sprijini poliţia şi Poliţia de Frontieră federală în protejarea bunurilor civile şi în combaterea unor armate insurgente organizate. [...].

Pentru a împiedica existenţa unei forţe armate care ar fi putut deveni un „stat în stat" [ca fosta Reichswehr-Armata imperialăn.t.)], şi cu riscul manifestării împotriva democraţiei, au fost create trei „nivele" militare:

— *Armata Parlamentară*: care se referă la armata germană care în timp de pace va fi sub controlul

Ministerului Apărării, iar guvernul german are obligaţia de a cere aprobarea Bundestag-ului (Parlamentului), pentru aprobarea unor acţiuni importante ale armatei.

— *Cetăţenii în uniforme* care înseamnă că soldaţii fac parte din societatea civilă dar primesc anumite instrucţii privind comenzile şi diversele aspecte ale educaţiei civice. Acest principiu garantează soldaţilor în general aceleaşi drepturi ca toţi ceilalţi cetăţeni în timp ce servesc în armată.

— Recruţii care reprezintă pe cei pentru care serviciul militar este obligatoriu (toţi cetăţenii de sex masculin).

Numărul de luni în care recruţi au servit în armată a variat în timp.

Între 1957 şi 1962, recruţii au trebuit să servească douăsprezece luni, care a fost apoi ridicat la optsprezece luni, până la 1972.

După 1972, durata de serviciu a scăzut treptat până la o perioadă de şase luni.

În urma atacurilor teroriste ce au avut loc în Statele Unite şi a declanşării acţiunii militare denumită *Enduring Freedom*, Germania a participat la coaliţia internaţională cu aproximativ 2.250 de militari. Forţele germane au contribuit la International Security Assistance Force (ISAF) [122], şi cu o echipă de Reconstrucţie. Forţele militare germane au fost detaşate în partea de nord (considerată ca fiind mai sigură – n.n.), împreună cu alte ţări europene mai

---

122 ISAF-- misiune de securitate condusă de NATO în Afganistan, înființat de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, în decembrie 2001 prin Rezoluția 1386, așa cum este prevăzut de Acordul de la Bonn. Scopul său principal era instruirea forțelor afgane de securitate națională (ANSF) și să sprijine Afganistanul în reconstruirea instituțiilor guvernamentale ; de asemeni a fost, implicată în 2001-în războiul cu insurgența talibanilor.

mari (cu excepţia Marii Britanii, Estonia, Ţările de Jos şi Norvegia).

Franţa: Administraţia de la Paris referindu-se la situaţia unei armate a UE, susţine că o asemenea *Armată a UE* „deja există”.

Comentând propunerea lui Juncker referitoare la crearea unei armate europene, Primul ministrul francez Manuel Valls, a spus că o astfel de armată „deja există”, şi a menţionat operaţiunile Franţei în Mali şi în Sahel, şi a făcut totodată apel la restul ţărilor din UE de a „împărtăşi cheltuielile legate de asemenea acţiuni la care Franţa „a dus tot greul”.

Harlem Désir – Secretarul de stat pentru Afaceri Europene, a declarat:

„Franţa a fost şi continuă să fie foarte dornică de a pune în aplicare o politică europeană reală, comună de apărare.

„Sperăm, a spus Harlem Désir, că o asemenea propunere să facă progrese şi să fie în concordanţă cu politica europeană de apărare, care este în momentul de faţă indispensabilă în lumina provocărilor de pace şi securitate cu care se confruntă

Europa şi pentru care trebuie să găsim un răspuns comun”.

În continuare Harlem Désir a afirmat:

„Franţa va face tot ce va putea în rezolvarea unor probleme cum ar fi capacitatea de luptă, operaţiunile externe şi de finanţare, precum şi în dezvoltarea industriei europene de apărare”.

Referitor la acest punct de vedere merită menţionat că Franţa este în favoarea fuziunii între producătorii de vehicule blindate franceze şi germane (NEXTER şi KMW – n. n).

În acelaşi timp, din surse oficiale rezultă faptul după care:

În Italia, administraţia guvernamentală s-a referit în ultima vreme la folosirea Tratatului de la Lisabona.

Într-un interviu pe care l-a dat Gianni Bonvicini – Vice preşedintele Institutului de studii pentru Afaceri Internaţionale, afirma:

„... dacă ţările UE doresc să se îndrepte spre crearea unei armate europene, pot face apel la Tratatul de la Lisabona, care include posibilitatea de a crea o cooperare în acest domeniu al apărării.

NATO nu a fost şi nu este un obstacol în ipoteza în care statele membre ale UE doresc să dezvolte cooperarea în domeniul apărării".

Cu toate că în 1998, la summit-ului de la St. Malo (Franţa), Marea Britanie şi Franţa au convenit să intensifice cooperarea între forţele lor militare, stabilind o nouă eră a acestor relaţii, în prezent evenimentele s-au modificat iar Marea Britanie nu mai doreşte să mai participe la un asemenea proiect.[123]

În Spania, Ministerul Apărării consideră că o asemenea propunere privind o armată comună a UE:

„... este logică şi este în spiritul ideii întregului guvern spaniol".

Acest lucru a fost declarat de către Ministrul Afacerilor Externe, José Manuel García-Margallo, într-o

123 Vezi și articolul semnat de Andreea Popescu - Lisabona pune bazele unei armate a Uniunii?
în: Revista:"Continuitate și schimbare în guvernanța europeană", citat în bibliografie

şedinţă, care a avut loc la 12 martie 2015, cu secretarul general al NATO – Jens Stoltenberg.

Ambii şi-au exprimat acordul cu privire la crearea în viitor a armatei europene, ca o unitate „complementară" a NATO, în scopul de a evita unele decizii cu caracter de suprapunere care ar putea da loc la diverse neclarităţi şi denaturări.

García-Margallo a reamintit că obiectivul unui asemenea plan a fost inclus în Tratatul de la Lisabona, precum şi în strategia de acţiune a Guvernului spaniol.

În unele dintre fostele ţări din spatele cortinei de fier au loc de asemeni diverse controverse privind crearea „armatei europene".

În Republica Cehă, populaţia este pentru crearea unei asemenea armate dar nu chiar în momentul de faţă ci într-un viitor.

Cât de departe sau de aproape este acest viitor nu are încă nişte dimensiuni clare.

Martin Stropnický – Ministrul Apărării, într-un interviu pe care la dat recent a spus:

„... nu sunt surprins de o asemenea idee despre care se discută de mult; singura noutate este legată de crearea unei asemenea armate în contextul modului de manifestare al Federaţiei

Ruse faţă de Europa şi ca atare consider că în prezent NATO – ca un instrument principal, poate face faţă în condiţiuni deosebit de bune în apărarea întregii Europe în ipoteza unei agresiuni externe".

Ca atare ideea creării unei asemenea armate comune este incertă şi această incertitudine îşi găseşte suportul în primul rând în rândurile politicienilor.

Unul dintre senatorii cehi (Ivan Gabal[124]) afirma:

„... sunt deosebit de sceptic referitor la această idee şi aş fi foarte neliniştit gândindu-mă la transferul unor asemenea competenţe de la nivelul statelor membre la nivelul UE".

În Slovacia, ideea unei armate proprii a UE nu are un suport larg din partea populaţiei şi este considerată ca fiind un plan prematur.

O purtătoare de cuvânt al Ministerului Slovac al Apărării – Martina Balleková, afirma:

„Din moment ce încă nu ştim detaliile acestei propuneri, cred că ar fi prematur să răspundem la o asemenea propunere". Vom urmări şi vom decide după ce se va discuta această propunere în Consiliul
UE, (care a avut loc în Iunie 2015-n.n.); până atunci credem că NATO va putea asigura apărarea
Slovaciei".

Polonia, nu crede şi nici nu doreşte crearea unei armate europene, a afirmat un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării. Polonia, cu toate că este mai aproape din punct de vedere geografic de Federaţia Rusă şi a avut multiple experienţe negative cu această ţară consideră că nu este momentul nici al creării unei asemenea armate şi nici instalarea unor structuri militare pe teritoriul ţări.

General Stanisław Koziej, şeful Biroului Securităţii Naţionale, afirma:

„... potenţial crearea armatei europene, este o idee virtuală, dar nerealistă în situaţia politică actuală".

---

124 Ivan Gabal (n.1951) politician ceh, doctor în sociologie.

Afirmaţia generalului Koziej se bazează pe ideea după care o armată comună ar avea nevoie de o supraveghere politică; şi o astfel de supraveghere ar putea fi asigurată numai de

„... o Europă federală unită, o formă de manifestare a „Statelor Unite ale Europei”.

Prin urmare, a afirmat Koziej, crearea unei astfel de entităţi nu ar fi posibil în stadiul actual al integrării europene; şi a continuat spunând:

„Nu există niciun stat care ar renunţa la controlul asupra serviciilor sale: armată sau de informaţii”.

Prin urmare, *„... în timp ce din punct de vedere intelectual, crearea unei astfel de armate este o idee atractivă, orice discuţie despre o astfel de armată europeană, are mai mult un caracter pur teoretic în acest moment”.*

Generalul Stanisław Koziej consideră că Polonia este în favoarea creşterii capacităţilor de securitate europene în cadrul NATO, precum şi în mod individual al ţărilor membre ale UE şi la nivel regional între diferitele state membre, ca atare ar apare necesitatea unui număr mai mare de exerciţii militare comune, cu scopul de *„a oferit o experienţă şi un cadru pentru a realiza obiectivele comune”*.

În România, ca şi în alte ţări ideea unei armate comune a Uniunii Europene a determinat dezbateri ale unor persone cu funcţii de răspundere şi cu diverse puncte de vedere.

O serie de profesori universitari printre care şi profesorul Valentin Naumescu de la Universitatea Babeş-Bolyai, afirma:

„... ideea lui Juncker este cel puţin în momentul de faţă ineficientă şi pe această cale s-ar crea o multitudine

de noi probleme deosebit de complexe".

De asemeni D-na Luciana Ghica – Directoare a Centrului pentru studii de Cooperare şi Dezvoltare Internaţională (Departamentul de Ştiinţe Politice şi Relaţii Internaţionale şi Studii de Securitate) din cadrul Universităţii Bucureşti, afirma:

„... prin crearea unei asemenea armate comune s-ar ajunge la „deschiderea unei cuti a Pandorei".

În comparaţie cu multiplele voci din Europa şi din România care sunt împotriva creării în momentul de faţă a unei armate independente a UE, la Bucureşti la începutul lunii Aprilie 2015, a avut loc o întâlnire între reprezentanţii unora dintre forţele militare ale NATO şi ai Statului Major al armatei române, în vederea stabilirii unor eforturi comune, combinate cu îmbunătăţirea capacităţilor militare şi de asigurare a unor operaţiuni militare comune cu aliaţii NATO.

În plus în ultimele 12 luni niciun alt membru al NATO nu a ridicat cheltuielile de apărare la fel de mult ca România: de la 1, 36% din PNB cât au fost în 2014 la 1, 7% din PNB în 2015 şi cu perspectivă de creştere până la 2% în 2017.

La începutul anului 2015, preşedintele Klaus Iohannis a semnat un acord care prevede:

menţinerea cheltuielilor militare stabilite pentru 2017 la acelaşi nivel pentru următorii zece ani, să ridice şi mai mult nivelul cheltuielilor militare dacă resursele o permit, şi să dezvolte proiecte de cooperare care implică companii străine.

Un asemenea plan este direct corelat cu riscul unor acţiuni din partea Federaţiei Ruse ce s-ar putea să acţioneze în apele teritoriale ale Mării Negre şi în vederea unor planuri referitoare la Republica Moldova.

Multitudinea unor dovezi istorice[125]

125 Vezi Notele autorului pentru partea I-a despre Basarabia

ce nu pot fi tăgâduite confirmă că Principatul Moldovei, Principatul Ţării Româneşti şi Principatul Transilvaniei au fost şi sunt nucleul naţiunii române, cu toate că în repetate rânduri Rusia a ocupat, a împărţit şi pur şi simplu a subjugat, asuprit şi a încercat să „cureţe" din punct de vedere etnic populaţia română din Moldova. (Pentru cei interesaţi sugerez consultarea Anexei 10 referitoare la Anexarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord). Sursa: Prelucrat de autor după informaţia din: http://www.euroactiv, Nr. 313221

Opinia unor specialişti în domeniul prognozelor geopolitice pe termen lung din cadrul unei instituţii americane

STRATFOR[126]

Chiar dacă Stratfor nu oferă o documentaţie statistică şi faptică ca bază a unora dintre opiniile specialiştilor privind viitoarea etapă a dezvoltării Europei în decada 2015 – 2025, cunoscând şi urmărind diversele evenimente se poate acorda, sub un anumit beneficiu de inventar, încrederea în prognozele afirmate.

Astfel fiind, prezentăm aceste afirmaţii socotindu-le ca demne de luat în consideraţie şi totodată ca deschizătoare de noi opinii pentru cadrele de specialitate care au şi puteri de decizie din ţările membre ale UE.

Diversitatea sistemelor şi actuala evoluţie a demografiei, care se manifestă în Europa va pune instituţiile coordonatoare ale Uniunii Europene sub o severă presiune. Specialiştii prognozişti din Europa şi de pe plan mondial consideră că instituţiile UE vor

126 Stratfor - firmă de informații geopolitice, create în 1996; oferă analize strategice și prognoze pentru clienți din întreaga lume. Prin plasarea evenimentelor globale într-un cadru geopolitic, ajută la anticiparea oportunităților și înțelegerea mai bună a evoluției diverselor fenomene și evenimente internaționale. Sediul: Austin, Texas

supravieţui, dar nu există certitudinea că ele îşi vor desfăşura în continuare activitatea într-un mod eficient.

Tendinţa principală politică se dovedeşte a fi departe de soluţiile multinaţionale şi cu o orientare mai puternică spre un naţionalism mai accentuat condus de forţe economice, sociale şi culturale divergente.

Elitele care au artizanat Uniunea Europeană se vor afla sub o presiune tot mai mare din partea maselor largi ale populaţiilor din diversele ţări membre ale Uniunii.

Europa în general şi Uniunea Europeană în mod special vor fi definite prin tensiunile existente între interesele economice şi stabilitatea culturală.

În consecinţă, relaţiile inter-europene vor fi din ce în ce mai imprevizibile şi instabile**.**

STRATFOR estimează că Uniunea Europeană nu va reveni la unitatea anterioară, iar dacă supravieţuieşte va funcţiona în deceniul următor într-un mod mai limitat şi fragmentat.

Specialiştii de la Stratfor consideră că nu se aşteptă ca zona de liber schimb să continue să funcţioneze fără a creşte protecţionismul. De asemeni se aşteaptă ca Germania să sufere în următorii zece ani din cauza manifestării unor inversări economice grave. În acelaşi timp se remarcă evoluţia Poloniei printr-o creştere regională.

În următoarea decadă, Uniunea Europeană nu va fi în măsură să rezolve una din problemele sale fundamentale, care nu este zona euro, ci zona de liber schimb.

Germania este centrul de greutate al Uniunii Europene. În prezent ea exportă mai mult de 50% din PIB, din care circa ½ ajunge în alte ţări ale UE.

Germania şi-a creat o capacitate de producţie care depăşeşte cu mult capacitatea sa de a consum, chiar şi în condiţiile în care au fost stimulate în principal elementele economiei interne. Pentru a menţine ritmul unei creşteri economice, ocuparea forţei de muncă şi totodată

stabilitatea socială, este necesară o creştere a exporturilor. Modelul celei de a patra puteri economice din lume se bazează pe creşterea exporturilor care este destul de vulnerabilă fiind determinată de o multitudine de factori interni şi internaţionali referitori la crearea unei bunăstări a populaţiilor din diverse ţări.

În vederea aplicării cu succes a acestei politici, structurile Uniunii Europene, inclusiv stabilirea valorii monedei euro precum şi unele regulamente europene au fost concepute tocmai pentru a facilita această dependenţă economică de exporturi.

O asemenea situaţie a determinat apariţia unei reale discrepanţe care a fost de fapt gândită încă de la începutul creării politicii Uniunii Europene, dar a ajuns în momentul de faţă la un punct extrem de dificil întrucât ceea ce se poate considera că ar constituii anumite beneficii pentru o parte a Europei dăunează altei părţi a acestei uniuni. Şi după opinia futurologilor acest proces va continua şi în viitor.

Uniunea Europeană s-ar putea să supravieţuiască dat numai într-un anumit sens, în care relaţiile economice, politice şi militare europene vor fi reglementate în primul rând de relaţiile bilaterale sau multilaterale; asemenea relaţii se întrevede că vor fi destul de limitate, vor fi de proporţii destul de reduse, în domeniul de aplicare şi nu vor avea un caracter obligatoriu. Anumite state s-ar putea să se menţină ca membri într-o Uniune Europeană extrem de modificată, care de fapt nu va fi cea care va defini Europa.

Ceea ce s-ar putea să definească Europa în deceniul următor s-ar putea să se bazeze pe revenirea la manifestarea statelor-naţiuni după principiile vehicul sistem politico-administrativ al continentului. Futurologii consideră că numărul de state-naţiune va creşte probabil ca urmare a diverselor mişcări secesioniste (sau dizolvarea statelor în părţi constitutive), care vor permite creşterea

puterii lor. Acest lucru va fi observat mai ales în următorii câţiva ani, pe măsură ce presiunile economice şi politice se vor intensifică pe fondul diverselor aspecte ale crizei actuale ce se manifestă în Europa.

Pentru Germania, următoarea decadă, este hotărâtoare încât se va remarca un început al declinului ei ecoomic la care se va adăuga manifestarea unei crize sociale şi politice.

Chiar dacă Cancelară Angela Merkel va intenţiona să-şi păstreze poziţia politică actuală cel puţin pentru încă un mandat, s-ar putea să nu aibă acest succes şi treptat Germania îşi va reduce actuala influenţă pe care o are faţă de restul ţărilor din UE.

Germania va începe un declin economic extins, care va duce la o criză socială şi politică internă şi care va reduce influenţa Germaniei în Europa în următorii 10 ani.

Această luptă pentru menţinerea puterii politice va fi influenţată şi de ideea referitoare la migraţia forţei de muncă din diferite ţări ale lumii şi pe care Germania a scăpat-o de sub control.

Această politică de aducere a forţei de muncă ieftină din diverse colţuri ale lumii nu a fost o treabă făcută „nemţeşte” ci în grabă şi la întâmplare şi pentru acest fapt va există un preţ de plătitn (n.n.).

Un alt actor pe scena lumii Europene, Polonia, se va manifesta într-o formă prosperă din punctul de vedere economic şi politic; ea şi-a menţinut una dintre cele mai impresionante profile de creştere în comparaţie cu Germaniei şi Austria. În plus, deşi şi populaţia sa dă semne de scădere numerică, acest fenomen este mult mai redus decât în alte ţări europene şi în special în comparaţie cu Germania în care acest fenomen a fost şi continuă să fie îngrijorător pentru situaţia economică a acestei ţări.

Polonia îşi va manifesta chiar din prima perioadă a noii decade, un rol de leader în special în relaţia faţă de Federaţia Rusă. Având o profundă sincrazie faţă de politica

rusă acest lucru îi va asigura un sprijin puternic din partea multor ţări europene şi din afara Europei, care cunosc şi au simţit zeci de ani efectele negative ale politicii ruseşti.

S-ar putea ca pe aceste considerente cu sprijinul militar al NATO şi al celorlalte ţări europene şi în combinaţie cu efectele situaţiei precare ale economiei ruseşti, chiar unele republici ce au aparţinut în trecut de sistemul comunist rusesc şi care încă nu s-au eliberat de sub dominaţia rusă, vor începe să-şi revendice independenţa.

Din aceleaşi considerente chiar şi Ucraina care în 2016 se găsea încă în pericolul unui conflict armat cu Fedraţia Rusă s-ar putea să-şi asigure o pace fără condiţii din partea Federaţiei Ruse.

Polonia va beneficia de pe urma unui sprijin strategic al Statelor Unite iar vechea doleanţă de consolidare a unei puteri militare printr-o bază de misături a SUA pe teritoriul Poloniei, s-ar putea să vină în sprijinul Poloniei şi prin ea în sprijinul întregii Europe.

(Sursa: Prelucrat de autor după informaţii Stratfor în: /http://www.stratfor.com/forecast/ Decade Forecast: 2015 – 2025, Febr.20, 2015)

7.1. Europa de mâine – Opinia unui istoric Neagu Djuvara[127]

Europa de mâine va aparţine arabilor şi ţiganilor" spune istoricul Neagu Djuvara. Geografic, bătrânul continent se transformă în „Euro-Indo-Arabia de mâine", datorită deschiderii largi a porţilor Europei pentru flămânzii din Asia şi Africa. Urmaşii noştri vor supravieţui în rezervaţii. Adio Europa creştină, civilizată şi prosperă de astăzi…

Scenariul de mai sus este cât se poate de plauzibil pe fondul îmbătrânirii demografice a Europei şi întineririi

127 Neagu Djuvara (n.1916)- Vezi informaţii biografice în internet

populaţiilor africane şi asiatice.

Odinioară, geografia, în speţă clima – îi oprea pe arabi să-şi încerce norocul într-o Europă neprimitoare, prea rece pentru locuitorii de la tropice. Iată o descriere a „ţărilor reci" europene, locuite de slavi şi de popoarele germanice: „Soarele neavând asupra acestor regiuni decât o putere slabă din cauza îndepărtării lui, frigul şi umiditatea domină, zăpezile şi gheţurile dispărând rareori. Umorile corpului au puţină căldură; oamenii au statura înaltă, un caracter sălbatic, obiceiuri primitive, inteligenţă stupidă, vorba greoaie; ei au tenul extraordinar de alb, de nuanţă albăstrie; au pielea fină şi carnea îndesată; au ochii albaştri, în armonie cu nuanţele tenului lor, iar părul unduitor şi roşcat din cauza vaporilor umezi. Credinţele lor religioase sunt slabe, din cauza naturii frigului şi a lipsei căldurii". (André Miguel, La Géographie humaine du monde musulman jusqu'au du XIe siècle, vol II, Paris-Haga, 1975).

Conform altei descrieri, Scoţia era pustie, fără locuinţe, fără oraşe şi sate; în Anglia domnea o iarnă continuă, iar Norvegia nu adăpostea decât o rasă de oameni sălbatici trăind în păduri. Nimic încurajator, aşadar. Descrieri deloc măgulitoare pentru strămoşii noştri europeni. Trăiau printre gheţuri, în ceaţă, ceea ce explica – spuneau cei din sud – deficitul de inteligenţă şi absenţa sensibilităţii religioase.

Pentru imaginarul geografic şi biologic al arabilor, zona ce includea Africa de Nord, Siria, Irakul şi Persia, avea cea mai favorabilă climă, aceasta conducând la o civilizaţie desăvârşită. Centrul absolut al lumii (buricul pământului) era la Bagdad.

Astăzi, presiunea demografică din Orientul Apropiat şi Mijlociu forţează graniţele Europei. Sunt voci care spun că în anul 2050, Franţa va fi o ţară cu mai mult de jumătate din populaţie musulmană

Profesor dr. Neagu Djuvara se teme că am intrat într-

un nou Ev Mediu, „moare civilizaţia occidentală”, încet, dar sigur. Pe de altă parte, tăvălugul globalizării spune altceva, anume că civilizaţia occidentală nu lasă niciun petic neacoperit. Numai că această civilizaţie occidentală va fi dusă mai departe de orientali. Tinerii europeni de mâine vor fi din Africa, Orientul Apropiat, Asia de sud şi de sud-est. Se va căsca o prăpastie de netrecut între generaţiile vechi de europeni pur-sânge şi noii europeni, cu origini în ţările calde ale lumii. Cei din urmă se vor răzbuna pentru secolele în care au fost dominaţi de civilizaţia bătrânului continent.

Neagu Djuvara pomeneşte de o lege universală care va duce la dispariţia civilizaţiei noastre:

Deci, clima „rece” nu-i mai împiedică pe cei din sud să năvălească în Europa. La începutul mileniului III, nu mai sunt valabile regulile Evului Mediu. Geografia populaţiei bate geografia fizică, demografia bate clima, iar arabii îi vor bate pe europeni la ei acasă. E un spectacol început deja.

*

7.2. Un şir lung de profeţii

În 2016 s-au împlinit 90 de ani de când a murit unul dintre „profeţii” lumii şi care după afirmaţiile unor istorici şi cercetători din diverse domenii ştiinţifice au considerat că ***Nicolaas Pieter Johannes Janse van Rensburg*** (1864 – 1926) [128] avusese peste 700 de viziuni cu caracter

128 Nicolaas Pieter Johannes Janse van Rensburg, cunoscut și sub numele Siener van Rensburg,

născut și crescut în Africa de Sud făcând parte din colonia burilor (olandezilor care au

emigrat în Africa de Sud), a căpătat și numele de Siener van Rensburg, care în africană

futurologic şi care se înfăptuiseră după cum le spusese acest futurolog.

Ce este deosebit la acest gânditor futurolog, este faptul că trăind cea mai mare parte a vieţii sale în Africa de Sud preocupările sale viitorologice s-au referit într-o mare proporţie la Europa.

Din lunga listă a predicţiilor lui van Rensburg citătm numai unele care se referă la diverse aspecte cu caracter socio-economic şi politic ce au afectat şi continuă să afecteze Europa.

Astfel, printre profeţiile sale pot fi enumerate şi următoarele:

A prevăzut cu mult timp înainte declanşarea Primului Război Mondial
(1914), şi chiar a prevăzut înfrângerea Germaniei.

A prevăzut apariţia comunismului în Rusia (în 1917) şi totodată căderea lui.

Declanşarea unei largi maladi (cu peste 100 milioane de victime), a gripei spaniole (1918/1919), care a făcut

---

înseamnă „văzător” sau „ghicitor”. Viziunile sale despre viitor au început să apară destul de

târziu, pe la începutul secolului al XX-lea. Prezicerile sale aparent exacte ale evenimentelor

viitoare erau îmbrăcate într-un format patriotic, religios. În timpul celui de-al doilea război

al burilor (1899-1902), acesta a dobândit o reputație care la făcut să fie un companion de

încredere, și consilier al generalului de la Rey și președintelui Steyn. Adevărata măsură a

influenței sale asupra acestor persoane se contestă, deși foarte religios de la Rey îl

considera un profet al lui Dumnezeu.
(Sursa: http://heavenawaits.wordpress.com/Siener-van-rensburg-visions-of-the future/)

mari ravagii în Spania unde în câteva zile de la declanşarea ei au fost contaminaţi peste 70% din populaţie şi în Franţa unde au murit peste 400 mii dintre victimele acestei maladii.

Pierderea coloniilor de către Anglia.

Urmărind conflictul militar dintre armata Republicii Irlanda (IRA) şi forţele de securitate britanice din Irlanda (1919 – 1921), a prevăzut câştigarea războiului de către irlandezi şi obţinerea independenţei Irlandei.

A prevăzut declanşarea celui de al Doilea Război Mondial, pierderea războiului de către Germania şi desfăşurarea proceselor de la Nürnberg şi condamnarea capilor armatei germane.

Crearea ONU (1945)

A prevăzut divizarea Germaniei în cea de Est (RDG) şi cea de Vest (RFG) m (1949)

Accidentul nuclear de la Cernobîl (1986)

A prevăzut căderea zidului Berlinului (1989) şi reunificarea Germaniei

(1990)

Declanşarea războiului civil din Bosnia (1992)

Moartea pretimpurie a prinţei Diana (1997)

Alegerea drept cancelar al Germaniei: Angela Merkel (2005)

A prevăzut ascensiunea şi pericolul musulman pentru Europa (2015)

7.3. Opinia unui ofiţer superior rus referitoare la perspectivele unora dintre ţările europene şi la UE în ansamblu

În diverse situri ale internertului au apărut la mijlocul anului 2016 un interviu dat de un ofiţer superior al Federaţiei Ruse unui reporter francez, privind situaţia Franţei şi Angliei în lupta lor împotriva invaziei islamice.

S-ar putea ca mulţi dintre cititori să fi aflat de acest

interviu dar prin conţinutul său el merită amintit în special cadrelor de conducere care răspund de probleme securităţii României.

Redăm mai jos acest interviu:

La scurt timp după atentatele de la Paris din 13 noiembrie 2015, site-ul *Eurolalifat* a publicat un interviu cu un responsabil al serviciilor de informaţii din Rusia despre starea actuală în care se află Franţa şi Europa. Ofiţerul rus de informaţii spune răspicat că Franţa va deveni în scurt timp stat musulman, alături de Belgia şi alte ţări din vestul Europei, precum Anglia. „Trebuie să-i eliminaţi fizic. Îmi cântăresc bine cuvintele. Să-i lichidaţi, cum am spune noi”, declară tranşant interlocutorul, referindu-se la potenţialii terorişti.

Reporter (R): În calitate de oficial al serviciilor secrete ale unei ţări prietene, care a fost reacţia dvs. la anunţul atentatelor de la Paris?

Ofiţerul rus (O.r.): – Mi-am spus „Iată, se petrece!”. Asta pentru că noi ne aşteptam la un asemenea gen de acţiuni. Adevărata problemă nu e, de fapt, de a şti că Franţa sau Rusia vor fi lovite de acte teroriste, ci când anume.

R.: Cum apreciaţi reacţia poliţiei în acel moment?

O.r.: Foarte dificil de spus, pentru că nu eram pe teren, bineînţeles. La teatru, reacţia rapidă a fost excelentă, pentru că teroriştii începuseră deja să ucidă ostaticii. Aici nu se pune altfel problema, trebuia acţionat. Un bemol totuşi: am înţeles că un simplu departament de poliţie a intervenit la teatru şi nu serviciile voastre specializate. Puteau fi înregistrate pierderi în rândul poliţiştilor.

În alte puncte nu ştiu, am văzut câteva înregistrări video, forţele de poliţie păreau depăşite. Să spunem că per total reacţia mi s-a părut bună, însă francezii au avut şi noroc că teroriştii s-au aruncat în aer rapid. Dacă ar fi decis să-şi continue acţiunile, ar fi fost mai multe victime, după părerea mea.

Decizia de a ataca aproape imediat la teatru a fost excelentă. În aceste tipuri de acte teroriste de tip kamikaze e inutil să discutăm: ei vin să ucidă şi apoi să se sinucidă. Trebuie acţionat rapid.

În ceea ce priveşte Statul Major, a fost o reacţie foarte proastă, ţinând cont că preşedintele Hollande s-a dus la locul atacurilor teroriste imediat. A fost o foarte gravă greşeală a serviciului său de pază. Înţeleg că a vrut să arate că este prezent, dar securitatea lui trebuia să se afle pe primul plan. Într-un asemenea caz, de atacuri teroriste multiple, preşedintele trebuie dus într-un loc sigur. Voi aveţi locuri de adăpostit responsabili la nivel înalt, ar fi trebuit utilizate.

R.: La dvs. în Rusia ar fi posibilă o astfel de operaţiune?

O.r.: Da, pentru că e imposibil să ai securitate absolută împotriva terorismului. Dar noi avem altă metodă de a preveni şi a combate terorismul, pe care v-o împărtăşesc. Noi dăm o foarte mare importanţă serviciilor secrete. Agenţii noştri sunt infiltraţi masiv în locurile unde sunt islamişti. Nu vă pot dezvălui câţi ofiţeri de teren sau câţi informatori avem, dar sunt cifre importante. Imediat ce avem informaţii, chiar foarte vagi, despre posibilitatea unui atentat, lovim masiv.

La sfârşitul lui octombrie anul trecut, spre exemplu,

aproape 200 de persoane au sosit simultan în diverse puncte din Moscova. Informaţiile ne-au fost transmise de agenţii infiltraţi. Am interogat imediat aceste persoane de aşa manieră încât au răspuns tuturor întrebărilor. La noi, în chestiunea terorismului, nu este permisă abordarea „Vreau un avocat”.

Nu e vorba despre tortură în acest stadiu, dar folosim metode de persuasiune. Dacă persoanele interogate refuză totuşi să răspundă, înţelegem că ştiu lucruri importante pentru securitatea cetăţenilor noştri şi aplicăm alte metode. Toată lumea sfârşeşte prin a vorbi.

În exemple precum cel de mai sus, numeroase atentate au fost evitate. În Franţa vă purtaţi cu mănuşi cu astfel de oameni, care nu se poartă la fel cu voi. Trebuie să ştiţi ce vreţi: să protejaţi teroriştii sau să vă protejaţi populaţia. Noi am ales. Metodele noastre de lucru ne permit să evităm mai multe acte teroriste în fiecare an. Pot spune chiar în fiecare lună.

Situaţia în Franţa e foarte diferită în ceea ce priveşte populaţia musulmană. În Moscova avem între două şi trei milioane de musulmani, şi totuşi nu avem aproape nicio problemă cu ei, iar la voi mult mai puţini decât la noi seamănă teroare în oraşe, cartiere. Se ştie, noi aplicăm legea cu severitate. Nu tolerăm acte de huliganism, care se pedepsesc imediat cu închisoarea. Un cetăţean care refuză să asculte ordinele unui poliţist în timpul unui control va petrece minimum un an în închisoare. Dacă se revoltă, între trei şi cinci ani. Dacă îl loveşte, mai mult timp. Vă spun toate acestea, pentru a vă arăta că cetăţenii din Rusia se comportă corect, pentru că ştiu că sancţiunile sunt severe.

Pe plan cultural e evident că musulmanii au o altă cultură şi un mod de viaţă diferit faţă de al nostru.

Plimbaţi-vă prin Moscova sau Sankt Petersburg. Nu veţi vedea nicio femeie cu faţa acoperită sau vreun bărbat cu djellaba. Magazinele noastre vând produse pe care noi le consumăm, nimeni nu pretinde că nu trebuie să vindem carne de porc, spre exemplu. Cu alte cuvinte, stau la noi, dar ne respectă obiceiurile.

Pe plan religios, suntem un stat multiconfesional, iar musulmanii au locurile lor de rugăciune. Dacă sunt violenţe, luăm imediat măsuri. Mai sunt şi locuri mobile, unde se adună extremiştii, dar, în general, pot spune că deţinem controlul asupra situaţiei.

În sfârşit, noi avem ***20 de milioane de musulmani*** şi mult mai puţine probleme decât voi, care aveţi câţi? Cinci milioane? Pot să afirm deci că metodele noastre sunt bune. De ce vă spun toate acestea? Pentru a vă explica că numărul potenţial de teroriști în Rusia este mult mai mic decât la voi. La noi, musulmanii, la fel ca toţi cetăţenii, au cultura respectului faţă de lege, la voi, cultura încălcării legilor.

Încă ceva: am fost şocat să văd câteva reacţii ale cetăţenilor voştri imigranţi, care se bucurau de atentate. Este de neconceput, aşa ceva în Rusia ar fi generat o reacţie imediată a populaţiei contra unor astfel de persoane. Să adăugăm numărul mare de imigranţi care sosesc în Franţa zilnic, printre care se pot ascunde teroriști. Toate acestea vă ajută să înţelegeţi de ce la voi sunt mult mai probabile atentatele teroriste decât la noi.

R.: A luat guvernul francez măsurile necesare?

O.r.: Daesh (Statul Islamic – n.r.) fără îndoială este autorul atentatelor. Dar să mizezi pe lichidarea Daesh pentru a evita atentate teroriste viitoare este o iluzie. De

ce? Pentru că aţi lăsat să se dezvolte un teritoriu favorabil teroriştilor de ani de zile. De acord, Daesh, astăzi. Ieri a fost Al-Qaeda, alaltăieri, alţii. Mereu aţi avut de-a face cu atentate ale islamiştilor şi înainte de Daesh. Să lichidezi Daesh e bine, însă nu va rezolva situaţia, cu atât mai mult cu cât ei sunt responsabili parţial de valul de imigranţi care vă copleşeşte. Unii dintre ei nu au legătură cu Daesh.

Guvernul francez ar trebui să sisteze imediat primirea unor noi imigranţi, ar trebui să-i expulzeze pe toţi cetăţenii fără acte în regulă, indiferent de unde vin aceştia. Australia a procedat astfel. Dacă aveţi una sau două insule pentru a-i găzdui, fără internet, cu o minimă îngrijire medicală, alimentaţie „de luptă, de război" etc., asta i-ar determina să se întoarcă de unde au venit foarte rapid. Şi i-ar descuraja şi pe alţii să mai vină. Noi suntem stupefiaţi că orice persoană care se află în Franţa într-o situaţie în neregulă poate nu numai să trăiască aici, dar şi primeşte bani de la guvern. Încurajaţi astfel să vină la voi oameni despre care nu ştiu sigur dacă aveţi nevoie.

Noi avem alt mod de a trata lucrurile. Străinii vin în Rusia să muncească numai dacă noi îi acceptăm, pentru că au prioritate cetăţenii noştri. Avem cote de imigranţi. Sunt şi persoane străine în neregulă, pe care le trimitem sistematic la ele în ţară, după ce fac câteva luni de închisoare. Dar în niciun caz un străin, chiar cu forme legale, nu are drept de subvenţie de la stat. Cu alte cuvinte, acceptăm ceea ce ne poate ajuta cu ceva ţara, dar trebuie să-şi asigure nevoile.

Forţele voastre de securitate trebuie să aibă situaţia tuturor locurilor în care se adună imigranţii ce pot crea probleme. Serviciile franceze le cunosc, dar închid ochii. Veţi găsi acolo droguri, arme, explozibil, bani murdari şi, bineînţeles, potenţiali terorişti. Serviciile speciale au liste ale indivizilor „extremişti". Trebuie să-i eliminaţi fizic. Îmi

cântăresc bine cuvintele. Să-i lichidaţi, cum am spune noi. Preferaţi să aşteptaţi să treacă la acţiune? Mi se pare că am citit că cel puţin unul dintre terorişti era pe aceste liste. Băgaţi-i la închisoare! O parte a populaţiei îi va considera eroi, iar ei vor putea face rău în continuare. Politica voastră judiciară permite eliberarea prea rapidă a criminalilor, deci un sejur în închisoare ar fi doar provizoriu. Lichidaţi-i!

Guvernul actual spune „vom continua să combatem Daesh”. Să trecem peste faptul că au criticat operaţiunile Rusiei în Siria, care erau tocmai împotriva Daesh. Dar chiar şi dacă Daesh ar fi lichidată total, nu ar împiedica producerea de noi atentate în Franţa, pentru că problema voastră principală sunt imigranţii de la voi şi atitudinea lor. Daesh e pretextul de astăzi, mâine va fi un altul. Cum v-am spus deja, aveţi terorişti infiltraţi în Franţa, ei sunt deja instalaţi, unii sunt deja integraţi şi vor trece la acţiune când vor primi ordinul.

R.: Ordinul cui?

O.r.: Ordinul poate veni din afara ţării, în cazul de faţă de la Daesh. Dar poate veni şi de la un „frate” antrenat, erijat în şef local, de exemplu, dintr-un cartier sau un oraş.

R.: Deci dvs. Îi sfătuiţi pe francezi să lichideze persoanele considerate periculoase? Aşa procedaţi în Rusia?

O.r.: Ce întrebare puneţi! Nu pot să vă răspund.

R.: Cum evaluaţi situaţia din Franţa?

O.r.: Franţa este aleasă ca fiind prima şi principala ţară din Europa pe care musulmanii vor să o cucerească.

De ce? Pentru că Franţa are o anumită imagine, apoi este o putere nucleară. Odată ce musulmanii ar prelua comanda… înţelegeţi foarte bine! Franţa reuneşte multiple condiţii care o fac să fie ţintă: aveţi deja o comunitate musulmană, pentru că legile sunt prea permisive şi acordă o anumită prioritate musulmanilor comparativ cu cetăţenii voştri, dar mai ales pentru că poporul francez îi lasă pe musulmani să progreseze.

Un foarte mare număr de oameni politici sunt cumpăraţi de musulmani, pentru a vota legi care le sunt favorabile acestora. Noţiunile de naţiune şi patriotism nu au dispărut total, dar sunt ostracizate de autorităţile franceze, care vă spun: „Viitorul aparţine societăţii multiculturale”. Preşedinţii Chirac, Sarkozy, Hollande au declarat asta public şi au luat măsuri în acest sens.

Lucrurile evoluează spre un stat musulman, aş spune cam în zece ani, poate mai puţin. Pare un proces ireversibil, pentru că populaţia refuză să ia problema în propriile mâini. Politicienii care au favorizat instalarea musulmanilor în Franţa, dându-le multe drepturi, au fost aleşi de cetăţenii voştri. Mi se pare că francezii, în marea lor majoritate, dacă nu vor o astfel de evoluţie, cel puţin o acceptă prin pasivitate.

R.: Atunci de ce Franţa e o ţintă pentru atentate, de vreme ce va deveni o ţară musulmană?

O.r.: Aceste atentate, că vorbim despre Daesh sau despre alte organizaţii teroriste, au ca scop să convingă populaţia, terorizând-o, că nu-i serveşte la nimic dacă opune rezistenţă. În cele din urmă, francezii se vor simţi eliberaţi cu un stat musulman, de vreme ce-şi vor spune că astfel atentatele vor înceta.

Este evident că vor urma şi alte atentate în Franţa.

Fără îndoială şi în Rusia, dar la noi au alt scop: în Franţa, ca să convingă populaţia că nu are altă alegere decât să accepte un stat musulman, în Rusia, pentru a ne pedepsi că am intervenit în Siria.

Noi prevedem un alt pericol cu care s-ar putea confrunta Europa şi, în mod particular, Franţa. Ce veţi face când toţi imigranţii pe care i-aţi lăsat să intre în ţară vor vrea să ia drepturile pe care cetăţenii francezi le au? Se vor revolta şi vor ataca oamenii obişnuiţi. Credeţi că poliţia va fi acolo să protejeze cetăţenii? Bineînţeles că nu, am văzut nenumărate cazuri în care erau implicate grupuri etnice în Franţa, poliţia nu a intervenit aproape niciodată. Nu există voinţă politică la niciun politician să restabilească ordinea firească a lucrurilor. Nu prea există mijloace să-i opreşti, dacă sunt mulţi. De aceea consider că evoluţia spre un stat musulman a ţării voastre e inevitabilă.

Dacă îmi este permis, aş merge un pic mai departe. O foarte mare parte a patrimoniului vostru cultural şi imobiliar este vândut constant ţărilor arabe. Nu credeţi că acesta este un semn de acceptare a transformării Franţei într-un stat musulman? Eu, personal, sunt convins că unii dintre liderii francezi, la cel mai înalt nivel, sunt total confiscaţi – moral, dacă nu financiar – de anumite ţări arabe.

R.: Insinuaţi că anumiţi politicieni francezi sunt corupţi de ţările arabe?

O.r.: Este deja public că anumiţi politicieni francezi sunt sub investigaţie judiciară, pentru că şi-au finanţat campaniile electorale cu bani din străinătate. În rest, las la latitudinea dvs să-mi interpretaţi răspunsul cum doriţi.

R.: Ca să revenim la atentate, ce tipuri de atacuri

teroriste vor fi?

O.r.: Vor fi tot mai mortale, mai murdare, dacă pot spune aşa. Sunt posibile atentate cu arme chimice sau radiologice.

R.: S-a terminat cu Uniunea Europeană?

O.r.: Uniunea Europeană este mai mult un concept decât o realitate. Este o uniune administrativă, una monetară, dar nu una a mentalităţilor. UE nu va rezista la invaziile imigranţilor, probabil că unele ţări se vor regrupa (vechile ţări din Est). Belgia şi Franţa vor deveni state musulmane foarte rapid, urmate de alte ţări din vestul Europei. Anglia, spre exemplu, va fi ţară musulmană.

R.: Fără mare legătură cu atentatele, Rusia este acuzată de probleme de dopaj. Nu e o ofensivă a americanilor pentru a vă destabiliza?

O.r.: Răspunsul nu are legătură cu meseria mea. Este, într-adevăr, o ofensivă americană, dar şi europeană – europenii urmează ordinele americanilor – pentru a ne ataca şi a ne denigra în toate domeniile. Sportul este un exemplu, cunoscut fiind faptul că preşedintele Vladimir Putin a acordat şi acordă sportului un loc foarte important. În noiembrie (2015, n.r.), Rusia a fost suspendată din competiţiile sportive, fapt care a cam trecut neobservat din cauza atentatelor din Franţa. Fără îndoială, americanii au făcut presiuni – pot îndrăzni să folosesc termenul de „corupţie”? – pentru a obţine o astfel de decizie. Vom vedea ce urmează.

R.: Relaţiile ruso-franceze sunt optime în materie de securitate?

O.r.: Avem legături, însă… Ce putem crede noi despre atitudinea Franţei, care susţine regimul de la Kiev bombardând populaţia rusofonă civilă? O ţară al cărei ministru de externe nu ratează nicio ocazie pentru a trata Rusia ca o „axă a Răului”, cum spunea Ronald Reagan? Care lasă să fie difuzate caricaturi abjecte după moartea mai multor compatrioţi ai noştri în avionul prăbuşit în Egipt? Care livrează arme teroriştilor cu care noi tocmai ne luptăm în Siria? Să spunem simplu că, în aceste condiţii, relaţiile nu pot fi deloc pozitive. Prefer să nu mă pronunţ pe marginea acestui subiect.

R.: Putem să vă facem publice numele şi funcţia Dvs?

O.r.: Da, sunt colonelul ***Anatoli Vladimirovici X, ofiţer într-un serviciu de securitate al Federaţiei Ruse.*** Răspunsurile sunt date strict în nume personal.

8. Statutul actual şi de viitor al României în contextul geopolitic

8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti

Poate pentru cei mai mulţi dintre cititori opinia Domnului Prof. dr. Constantin Ciutacu, fost ministru secretar de stat, actualmente director al Institutului de Economie al Academiei Române, referitoare la poziţia şi locul României în contextul geopoliticului Uniunii Europene, au fost sau sunt cunoscute, dar pentru unii, ele s-ar putea să fie necunoscute sau uitate.

Cred că nu este lipsit de interes să reamintim unde a fost şi unde este în prezent locul României în acest context.

Exista platforma Pipera, creată de francezi, unde se construiau calculatoare; autocamioanele şi autobuzele

fabricate la Braşov şi Bucureşti după patente germane; avioanele Rombac erau cumpărate de la englezi; locomotivele de la Electroputere Craiova erau patent elveţian; la Reşiţa se fabricau motoare de vapoare după licenţa Renk din Germania; Centrala nucleară de la Cernavodă provenea din Canada.

România era a treia ţară din lume, după SUA şi Japonia, care fabrica anvelope gigant, pentru autobasculante de peste 110 tone.

Doar două ţări din lume făceau şuruburi cu bile: România şi Japonia. Acestea fiind folosite în industria nucleară şi aerospaţială.

În 1990, Petre Roman, fost prim-ministru, a afirmat:

„Industria românească era un „morman de fiare vechi”.

A fost cea mai nefericită declaraţie de politician de după 1989, şi care ne urmăreşte până azi. Referindu-se la industrie, că e de dat la fier vechi, fostul prim-ministru dorea să spună lumii că întreaga economie a României comuniste nu merita doi bani.

Ale cui interese le-a servit această etichetă?

Ca să combatem această viziune, citäm date statistice la întâmplare, din diferite domenii:

România producea:

— 14 milioane de tone de oţel în 1985;

azi, doar 3 milioane;

— 400.000 tone de aluminiu în anul 2000, (o prelungire surprinzătoare a succesului din timpul dictaturii), azi, produce pe jumătate.

Eram recunoscuţi ca buni constructori de motoare

electrice şi produceam în 1980:

— 19 milioane de kilowaţi, faţă de 700.000 kilowaţi, cât producem în prezent;

— 1.600 excavatoare, în 1980; niciunul azi.

— 71.000 de tractoare; niciunul azi

S-au construit fabrici de tractoare în Egipt şi Iran, care funcţionează şi acum, în timp ce în România au murit.

Se fabricau:

— 600 de vagoane de pasageri pe an, în 1984;

azi, niciunul.

— 14.000 vagoanele de marfă pe an;

azi, abia 800 (cel puţin 100.000 vagoane de marfă au fost tăiate şi vândute la fier vechi în ultimii ani).

— 144 de nave de tonaje diferite;

azi, după cum se ştie, nu mai producem niciuna.

— Sticlăria e prăbuşită.

— Săpunul a dispărut.

Potrivit statisticilor oficiale, după anul 2000, au fost exportate 50 de milioane de tone de „fier vechi”, „deşeuri” de cupru, aluminiu şi alte neferoase, în valoare de peste 10 miliarde de euro!

A fost exportat lemn brut, în valoare de peste 8 miliarde de euro, şi alte produse brute (cereale, fructe, animale vii etc.) în valoare de alte 5 miliarde de euro!

Prelucrarea acestora în România ar fi însemnat crearea a milioane de locuri de muncă!

În domeniul petrolului:

România producea:

— 13 milioane de tone de petrol în 1970, şi numai…

6 milioane azi.

Acesta este un lucru suspect.

Cineva nu raportează corect.

Nu am nicio încredere în această cifră, atât timp cât nu ştiu dacă toate sondele au contoar.

Trebuie să se plătească redevenţe la tona de ţiţei

brut, dar dacă scoţi 8 – 10 milioane de tone şi raportezi numai 6?

Cu cât păgubeşti statul?

Petrolul se scoate mult şi se rafinează în alte ţări. De aici, deduceţi consecinţele.

Înainte de 1989, produceam

— 8, 5 milioane de tone de motorină, astăzi producem doar 2 milioane;

— 10 milioane de tone de păcură;

În prezent nu mai producem nimic.

— 500.000 de tone de uleiuri minerale, azi, nimic.

Pe de altă parte, nici distribuţia gazelor nu mai este a noastră.

Cine măsoară producţia? Cine măsoară distribuţia?

După 1990, s-a schimbat peisajul industrial. S-a creat o falie între marea şi mica industrie.

De ce s-a întâmplat acest fenomen?

Au venit „sfaturi” de la competitorii noştri europeni:

— Faceţi IMM-uri, întreprinderi mici şi mijlocii.

— Daţi afară muncitorii din marile uzine.

— Închideţi mamuţii industriali.

— Produceţi kituri, componente, nu produse integrale.

— Faceţi cabluri, radiatoare, sisteme de frânare şi anvelope, nu locomotive şi tractoare.

Parcă intenţionat, nu a existat o viziune politică de dezvoltare, ci doar una pentru distrugere; guvernanţii şi-au îndeplinit misiunea cu exces de zel. Nu mă poate convinge nimeni pe mine că nu a fost totul pe bază de program, o teorie a conspiraţiei. UE a fost creată pe baza comunităţii economice a Cărbunelui şi Oţelului.

Deci, România nu putea să intre în grila europeană cu industria ei siderurgică, de 14 milioane tone de oţel. A trebuit lichidată, ca un „bonus” pentru admiterea în UE.

Marile greşeli istorice ale politicienilor, în urma cărora s-a dat startul la jaful naţional:

Prima a fost restituirea „părţilor sociale” – o privatizare pe bani adevăraţi, începută surprinzător de Ceauşescu. FSN-ul a restituit aceşti bani, pentru a cumpăra bunăvoinţa oamenilor, chiar cu banii lor! Această măsură anti-economică, din cauza căreia fabricile şi uzinele au rămas fără capital lichid, a condus, de fapt, la excluderea cetăţenilor de la un drept de proprietate plătit cu munca lor; a fost o renaţionalizare a unei părţi a capitalului social, destinată ulterior şi cedării controlului economiei către interese de grup, mai ales străine.

A doua mare eroare a fost privatizarea „de masă”, fără proceduri şi fără reguli de protecţie a acţionarilor minoritari; viitoarele certificate de acţionar au fost cumpărate pe nimic, de cei care ştiau ce va urma. Atunci s-a spus că se privatizează numai 30% din capitalul societăţilor comerciale, lăsându-se de înţeles că vor mai primi şi restul de 70% în viitor, care viitor nu a sosit încă nici în anul 2014! S-a anunţat, totodată, că sectoarele strategice nu se vor privatiza. Dar au venit pe urmă FMI, Banca Mondială şi societăţile externe de consultanţă, care au dictat, şi guvernele au promovat controlul total, fără luptă şi fără niciun câştig, asupra întregii economii. Practic, economia naţională a fost oferită pe tavă, fără nicio logică şi fără a se spune, cel puţin, că este cadou sau pradă de război, celor care, chipurile, au făcut lobby pentru integrarea României în Uniunea Europeană.

În continuare:

— A dispărut întreg sectorul industriei de textile, confecţii, tricotaje (filaturi, ţesătorii, fabrici de stofă şi postavuri, întreprinderi de pielărie şi încălţăminte, toate concepute într-un sistem integrat);

— A fost închis sectorul agroalimentar (36 de fabrici de zahăr, fabricile de ulei, de preparate din carne, de lapte şi produse lactate, zeci de fabrici de nutreţuri combinate etc.);

— Nu mai există majoritatea fabricilor din industria lemnului şi mobilei, din industria cimentului, a lacurilor şi vopselelor, a medicamentelor, din sectorul construcţiilor de maşini, al exploatărilor miniere de feroase şi neferoase, de cărbune etc.

— S-au desfiinţat întreprinderile agricole de stat şi cele de mecanizare a agriculturii, staţiunile de cercetări agricole şi.

— În general, s-au lichidat marea majoritate a institutelor de cercetare-proiectare;

— Au dispărut industria electronică, electrotehnică, de mecanică fină, optică, automatizări etc.

— Baza naţională de soiuri de plante şi rase de animale a fost pulverizată. România nu mai are astăzi un pachet naţional de seminţe, soiuri, hibrizi, de culturi cerealiere, plante tehnice, legume etc.

— A fost distrus, aproape în totalitate, sistemul de irigaţii, construit prin îndatorarea dureroasă de la Banca Mondială, pentru a cărui plată românii au contribuit zeci de ani;

— Au fost abandonate programele de combatere a eroziunii solului, de îndiguiri şi desecări, dar şi cele de irigaţii în curs (canalul Şiret-Dunăre sau Bucureşti-Dunăre).

Mai mult decât atâta:

În presa online au apărut o mulţime de informaţii din care rezultă situaţia energiei nucleare din România.

Redăm mai jos, fără modificări, una dintre aceste informaţii:

Incredibil, dar adevărat.

Din România au fost furate 2 REACTOARE NUCLEARE
şi 602 tone de combustibil nuclear!

Inginerul Cornel Mihulecea[129], omul care s-a ocupat de proiectul energiei nucleare româneşti, a declarat că din România au dispărut, fără urmă, două reactoare nucleare, inclusiv 602 tone de combustibil nuclear.

„În ianuarie 1990, premierul Petre Roman m-a sunat şi mi-a cerut să mă pensionez. Am întrebat cui să predau tot ce am de predat – gândiţi-vă că este vorba despre tehnologie nucleară şi combustibili nucleari! –, iar el mi-a răspuns:

„... nu trebuie să-mi fac griji, să plec şi gata!”

După câţiva ani de la plecarea mea, primele două reactoare au fost puse în funcţiune, dar celelalte două, pentru unităţile 3 şi 4, au dispărut, la fel cum au dispărut fără urmă şi cele 602 tone de combustibil nuclear, omologat şi fabricat legal în România.

---

129 Pentru cei interesați sugerez consultarea articolului despre Cornel Mihulecea și activitatea sa în: Wikipedia, enciclopedia liberă și informația detaliată publicată în http://m.stireazilei.com/5 ianuarie 2016 Romania

Cu acest combustibil ar fi putut funcţiona timp de 5 ani un reactor care furnizează 9% din energia ţării. Acum, va trebui să cumpărăm reactoare de la canadieni. Mi-e ruşine pentru ceea ce se întâmplă", a spus Cornel Mihulecea pentru libertatea.ro.

La începutul acestui an (2016), guvernul anunţă că unităţile 3 şi 4 de la Centrala Nucleară de la Cernavodă vor fi realizate cu o investiţie de 6 miliarde de euro, venită din China.

În cursul acestei luni ar fi urmat să se înfiinţeze o societate româno-chineză care să materializeze proiectul. Cu toate acestea, se bate pasul pe loc.

De ce? „Chinezii voiau să vină cu banii, iar noi urma să venim cu tehnologia, pentru că ei ştiau, pe bună dreptate, că noi avem capacitatea tehnologică de a construi centrale nucleare.

Lucru care nu se mai poate face, pentru că unităţile economice autohtone care se ocupau de aşa ceva au fost desfiinţate pe motiv că sunt fiare vechi", a explicat inginerul Cornel Mihulecea, fost preşedinte al Comitetului de Stat pentru Energie Nucleară.

Consecinţele asupra populaţiei;
rezultatele acestui peisaj apocaliptic

Treptat, România s-a transformat într-un paradis al multinaţionalelor care controlează industria, agricultura, transporturile, construcţiile, comerţul, sectorul financiar-bancar etc. Şi care îşi promovează reglementări legale în interes propriu.

Românilor le-au rămas întreprinderile mici şi mijlocii – de fapt, micro întreprinderile.

Dintre cele aproximativ 500.000 înregistrate, peste 200.000 nu au niciun angajat!

Românii au astăzi libertatea să se ocupe de *economia şi afacerile de subzistenţă* (avem şi industrie de

subzistenţă, nu doar agricultură!) şi construcţii şi transporturi şi alte servicii de subzistenţă, pretinzând că acţionăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă.

Brandul României este subzistenţa, atât în interiorul ţării, cât şi pe celelalte pieţe ale muncii, unde lucrează cetăţenii români.

Nici în prezent, după 25 de ani, clasa politică – veritabil detaşament al legiunii străine, terminatorul României moderne, nu a realizat importanţa unei reglementări prin care salariaţii să-şi investească o parte din salariu în compania proprie. Întreaga economie putea fi salvată prin participarea financiară a salariaţilor, printr-o reglementare prin care salariile reinvestite să fie scutite de impozite şi contribuţii.

Predicţia Prof. dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani pentru viaţa economică a României

Dacă şi în următoarele două decenii şi jumătate guvernul nu va putea să cumpere, din bani proprii, de 1 milion de lei, piramidon, vaccinuri sau aspirină din producţia internă, fără avizul FMI sau al Comisiei Europene, România poate să dispară din peisajul statelor din Europa, rămânând un simplu indicator geografic.

Sursa: Prelucrat de autor după textul ziaristului Ion Longin Popescu de la AS formula.

Nr. 1152, 6 – 12 Februarie 2015

NOTĂ:

[Pentru cei interesaţi sugerez citirea Anexei pentru partea I-a (12) privind *Poziţia actuală a României în contextual geopolitic European*] – Interviul Domnului. Călin Georgescu

8.2. Perspectivele României în contextul geostrategic al UE şi a celui de pe plan mondial

Înainte de a încheia această succintă imagine a viitorului României în perspectiva contextului geopolitic mondial, cred că merită amintită opinia Domnului *Wess Mitchell,* preşedintele CEPA[130].

În cadrul ultimelor opt luni, războiul a revenit în Europa Centrală şi de Est. Cea mai mare ţară din Europa de Est, o naţiune suverană de 45 de milioane de oameni, ale cărei graniţe au fost garantate de Marile Puteri, a fost supusă unei campanii susţinute de violenţă de stat, destabilizare sistematică şi dezmembrare, la comanda Federaţiei Ruse. Această ţară a fost invadată în mod repetat, cetăţenii săi au fost ucişi, teritoriul său a fost ocupat. Peste 3.000 de persoane au fost ucise. Frontierele au fost redesenate. Un avion civil a fost doborât, iar Occidentul a intrat într-un concurs prelungit de geopolitică cu Rusia. Europa de Est a devenit, încă o dată, în timpul vieţii noastre, o frontieră geopolitică şi civilizaţională.

Toate acestea s-au petrecut într-o ţară care se află la câteva ore de unde ne aflăm azi. O ţară care împarte o frontieră de 600 de kilometri cu România.

De la începutul acestei crize, politica de securitate a Occidentului a pus accentul pe Nordul Europei Centrale,

130 Punctul de vedere al Domnului Wess a fost prezentat într-o conferință pe care a ținut-o la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Drept, conferință organizată cu sprijinul și la inițiativa D-lui Don Lothrop, un American care iubește România și pe români (pentru cei interesați sugerez consultarea site-ul din internet legat de numele celor două personalități). CEPA - Centrul European pentru Analiză Politică dedicat studiilor privind Europa Centrală.

pe Polonia şi pe Statele Baltice. Dar vreau să vorbesc despre ce înseamnă războiul din Ucraina pentru geopolitica sud-estului Europei şi, în special, ce înseamnă aceasta pentru cetăţeni şi pentru România ca stat.

Acesta nu este un subiect despre care discutăm foarte des. Pentru cei mai mulţi, geopolitica nu este ceva la care noi, cei din Occident sau românii, în special, să fi avut destul timp să ne gândim. În ultimii 25 de ani am trăit una dintre cele mai stabile perioade din istoria omenirii. Ani de pace şi prosperitate, liberi de Vechiul Haos al geopoliticii şi de războiul Marilor Puteri.

Europa Centrală a fost simbolul suprem al acelei prosperităţi: această regiune s-a bucurat de siguranţă naţională, de o acumulare de bogăţie şi de o libertate politică mai mare decât în orice moment în cei 1.000 de ani de istorie. În ultimul sfert de secol, România a trecut de la stadiul uneia dintre cele mai nenorocite şi mai asuprite naţiuni captive ale Blocului Sovietic la o democraţie deosebită faţă de celelalte ţări din Balcani. PIB-ul a crescut cu 150%. A atras peste 170 de miliarde de dolari în investiţii străine. A atins una dintre cele mai rapide rate de creştere economică din lumea occidentală. Şi a trecut prin şapte transferuri consecutive, paşnice, ale puterii în Parlament.

Succesul României a fost posibil prin curajul şi ingeniozitatea cetăţenilor săi. Dar a mai fost posibil şi graţie unui set de circumstanţe geopolitice de excepţie şi rare din punct de vedere istoric. Timp de 25 de ani, pentru prima dată în istoria modernă, România nu s-a confruntat cu o ameninţare militară venită din partea unei puteri din afară. Aceasta a avut un acord de securitate cu cea mai puternică naţiune de pe pământ. Şi a avut parte de influenţa modernizatoare şi reformatoare a celui mai mare bloc comercial din lume.

Acest set de condiţii a creat un fel de moment „locuibil” pentru toată Europa Centrală, care a permis

ţărilor din această regiune să se vindece de rănile comunismului şi să se concentreze pe construirea capitalului uman, a instituţiilor politice şi a economiilor deschise ale statelor europene moderne. Nicio naţiune nu merită această oportunitate mai mult decât România, victima statului poliţienesc condus de Ceauşescu.

Momentul de după Războiul Rece a permis României o suspendare a legilor normale ale geografiei şi ale puterii care au dominat cea mai mare parte a istoriei sale şi care au supus-o pe ea şi pe vecinii săi la ceea ce Churchill a numit *„torturile pe care poeţii vechi şi teologii le rezervă damnaţilor”*.

Într-o măsură chiar mai mare decât Polonia, România a reuşit să uite de dictatele strategice şi diplomatice. A muncit din greu pentru a intra în NATO. A adus contribuţii operaţiunilor conduse de SUA în Afghanistan. Dar nu a fost nevoie să-şi facă griji cu privire la nivelul de bază/fundamental al geopoliticii, acela de a asigura statul şi teritoriul său împotriva unei invazii, a constrângerilor sau împotriva acţiunilor unor puteri străine ostile. Securitatea teritoriului românesc, integritatea sistemului său guvernamental, stabilitatea mediului său pentru atragerea de investiţii şi dezvoltare – toate aceste condiţii prealabile pentru succesul statului român modern au fost asigurate în numele său, în mare măsură, de puteri din exterior.

Această perioadă liniştită a istoriei a fost o mare realizare atât pentru România, cât şi pentru Occident ca un întreg, care acum pot sărbători peste un sfert de secol de la tranziţia din comunism.

Dar după cum se poate vedea condiţiile trecute încep să se modifice.

Invazia rusească din Ucraina reprezintă o provocare directă şi foarte violentă la adresa bazelor juridice şi teritoriale ale securităţii spaţiului european. Aceasta semnalează modificări ale peisajului geopolitic din sud-

estul Europei care vor modifica, la rândul lor, profund şi permanent, mediul extern al României în moduri care vor pune sub semnul întrebării succesul său continuu ca stat european democratic în curs de dezvoltare.

Pentru prima dată în această generaţie, România are un prădător în ecosistemul său. Sub conducerea lui Vladimir Putin, Rusia a reapărut ca un stat nemulţumit din punct de vedere teritorial, capabil militar şi ideologic antioccidental, cu capacităţile şi intenţiile de a răsturna soluţionarea post-1991 în vecinătatea sa. Războiul din Ucraina arată că Rusia este dispusă să joace acest rol, folosind nu doar tactici de subversiune, luare de mită şi intimidare, ci şi prin utilizarea forţei militare împotriva vecinilor săi.

În multe feluri, Vladimir Putin este deja în război cu Occidentul şi câştigă. Nu a întâmpinat nimic în răspunsul naţiunilor occidentale care să-l descurajeze să folosească aceleaşi tehnici pentru a teroriza, a destabiliza şi a rearanja alte state de-a lungul frontierei de est a Europei. Renaşterea Rusiei vine într-un moment de slăbiciune pentru Occident, atunci când Pax Occidentalis înseamnă din ce în ce mai puţin pentru România. SUA sunt un aliat prin tratat al României; sunt şi vor rămâne ferm angajate în apărarea sa. Dar natura influenţei Americii în Europa Centrală se schimbă: bugetele noastre de apărare sunt în scădere, presiunile strategice de gestionare a mai multor regiuni la nivel mondial sunt în creştere şi, teoretic, pe orice plan, iar influenţa Americii în sud-estul Europei este înlocuită de alte puteri.

În acelaşi timp, motoarele tradiţionale de integrare occidentală încetinesc. Criza din Ucraina a demonstrat limitele capacităţii UE de a exporta modelul său de guvernare în spaţiile în litigiu împotriva voinţei unei Rusii determinate fără a poseda elementele tradiţionale ale puterii geopolitice. Agenda de reforme a stagnat în multe ţări din UE. Populismul şi naţionalismul sunt în creştere în

sud-estul Europei, iar euroscepticismul este în creştere.

Aceste evenimente nu se petrec în vid. Trăim într-o perioadă de transformări globale extraordinare. Puterile în ascensiune şi cele revizioniste testează capacitatea de rezistenţă a ordinii occidentale. Forme hibride de autoritarism sunt în creştere. Tacticile beligerante ale lui Vladimir Putin în Crimeea sunt reflectate de agresiunea maritimă a Chinei în Marea Chinei de Sud. Niciodată n-a mai fost astfel contestată puterea Americii, şi nici rivalii atât de numeroşi. Bazele lumii de după Războiul Rece se cutremură/se zdruncină în jurul nostru.

Acum, o mulţime de români ar putea asculta toate acestea şi ar putea spune: „Sigur, lucrurile par instabile. Ucraina este o tragedie. UE este o harababură. SUA au problemele lor din Asia. Dar România este în NATO. Avem articolul 5. Avem trupe americane pe teritoriul românesc. Avem o economie de succes şi un sector energetic în plină expansiune. Acum nu este momentul să-i perturbăm pe investitori cu geopolitica. Vom creşte costurile apărării cu câteva procente, dar, în cele din urmă, criza va dispărea şi ne vom putea întoarce la afacerile noastre”.

Aceasta este o imagine tentantă, dar e iluzorie. Cred că, în anii următori, geopolitica de modă veche va începe să afecteze România în moduri care ar putea prezenta probleme grave pentru dezvoltarea sa economică şi politică internă. Bazându-mă pe tendinţele regionale actuale, văd cinci riscuri emergente cu care este probabil ca România să se confrunte:

Riscurile emergente pentru România

— **Riscul unei frontiere militare** reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei pune o presiune directă asupra României. În anii următori, România trebuie să se aştepte la frecvente încălcări ale spaţiului său aerian din partea forţelor ruse, la hărţuire

maritimă a navelor şi platformelor din Zona Economică Exclusivă a României şi la o mai mare agitaţie în Republica Moldova şi Transnistria.

— **Riscul de remilitarizare a Mării Negre**:

Anexarea Crimeii pune Rusia în poziţia de a perturba dezvoltarea energetică maritimă şi economică a României. Patruzeci de procente din resursele energetice din ZEE a României fac acum obiectul unei dispute juridice declanşate de Rusia, pe baza revendicărilor vechii frontiere ucrainene. Până şi o atacare fără succes a hotărârii din 2009 a Curţii Internaţionale de Justiţie ar putea schimba climatul de risc pentru dezvoltarea sectorului energetic în spaţiul Mării Negre şi să împiedice planurile României pentru independenţa energetică până în 2020.

Riscul de incertitudine economică regională:

Investitorii nu agreează războaiele. Comunitatea Europeană a prosperat din punct de vedere economic, deoarece două decenii de stabilitate au făcut din aceasta un loc sigur în rândul pieţelor globale emergente. Dacă se pierde această stabilitate, veţi pierde mai mult din baza necesară creşterii în viitor decât vă daţi seama. Este exact ceea ce un raport recent al BERD (Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare) a avertizat că se va întâmpla în CC în cazul în care criza din Ucraina se va întinde pe durata unui al doilea an.

Riscul naţionalismului regional resuscitat/reînviat:

Pentru prima dată după 1940, Războiul din Ucraina a reintrodus în CEE revizionismul etnic teritorial. Naţionaliştii iredentişti din Transnistria până în Transcarpatia şi în Transilvania au luat act de anexarea Crimeii şi sunt încurajaţi în mod activ de Vladimir Putin şi

Alexandr Dughin.

Riscul de cooptare prin corupţie:

România este un „stat câmp de luptă” al Balcanilor. Intensificarea concurenţei geopolitice creşte atractivitatea sa ca ţintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de corupţia din sistemul său politic ca de o breşă în securitatea naţională.

În toate direcţiile în jurul României, ordinea Euro-Atlantică este în retragere. La est, o naţiune suverană a fost invadată pentru a împiedica apropierea acesteia de UE; la vest, liderul ales în mod democratic în Ungaria a declarat moartea democraţiei liberale; la sud, un stat membru NATO/UE a fost cooptat de bani ruseşti şi de propria guvernare defectuoasă într-o asemenea măsură încât este pe punctul de deveni un stat virtual capturat.

În acest context, România nu mai poate presupune că condiţiile externe benigne, care i-au permis să prospere în ultimii 25 de ani, vor continua la nesfârşit.

Ea nu mai poate presupune că nu se va confrunta cu o ameninţare externă a intereselor sale sau chiar a teritoriului propriu; că un aliat din exterior va reuşi să ofere stabilitatea mediului înconjurător; sau că puteri din afară nu vor folosi vulnerabilităţile României ca arme strategice împotriva sa.

Acestea sunt riscuri de care România nu a trebuit să îşi facă griji în mod semnificativ timp o lungă perioadă a vieţii noastre. În stadiul său actual de tranziţie, pericolul pe care îl prezintă pentru România este frânarea dezvoltării – pericolul că un mediu extern neospitalier va încetini sau va împiedica creşterea economică ori consolidarea politică a României într-un moment de răscruce în evoluţia sa postcomunistă.

Dacă acest lucru sună exagerat, luaţi în consideraţie România interbelică: o ţară mare, cu resurse naturale din belşug, care a fost cel mai mare beneficiar al Tratatului

post-1919 şi unul dintre cei mai mari producători de petrol din lume, după SUA. Despre Constituţia României din 1923 s-a susţinut că este un „model de idealuri democratice liberale”. În termen de o generaţie, acest prim experiment al democraţiei româneşti a eşuat. Mediul strategic s-a schimbat. Liderii români au sustras resurse de stat şi au pierdut încrederea poporului. Investitorii din Vest au dispărut. Puteri revizioniste au umplut vidul astfel creat. Românii au renunţat la democraţie. Capturarea statului a survenit rapid, atât din exterior, cât şi din interior.

Nu aceasta va fi soarta României din vremurile noastre. Nu suntem în 1930, iar România modernă a construit baze solide pentru un stat de succes. Dar, de asemenea, România nu va putea să se comporte strategic ca şi cum am fi încă la începutul anilor 2000. Împrejurimile geopolitice se schimbă, iar România va trebui să se adapteze dacă doreşte să reuşească.

Într-o măsură mai mare decât în trecut, România va trebui să joace un rol direct în asigurarea condiţiilor externe care îi garantează succesul economic şi politic. Acestea includ premisele strategice fundamentale ale statului român: limitarea prezenţei militare ruseşti la est de Nipru; menţinerea Mării Negre ca spaţiu economic deschis; înfrânarea revizionismului din bazinul dunărean; menţinerea unei alternative strategice vestice în PSS.

Navigarea în acest nou mediu va necesita cel puţin trei lucruri din partea României, lucruri despre care nu era cazul să discutăm în primele etape ale erei post-Război Rece.

În primul rând, România va trebui să aibă capacitatea fizică de a modela mediul său extern.

Condiţia prealabilă a oricărei strategii viitoare româneşti este un efectiv militar capabil, modern. Astăzi, Armata română este foarte respectată în România şi în Statele Unite ale Americii. Cu toate acestea, ea reflectă, de asemenea, realităţile strategice de după Războiul Rece:

bugete mici, o preocupare cu misiuni în alte zone, cum ar fi ISAF, şi o prioritizare a personalului în concordanţă cu aptitudinile lui.

Unele forţe din România de azi folosesc acelaşi echipament din 1988… şi România era încă semnatară a Tratatului de la Varşovia.

Programul de modernizare pe care România l-a început în 2007 a stagnat. Din 85 de achiziţii planificate, Armata română a finalizat 15.

Acest lucru ar fi justificabil pentru un stat mic. Dar România nu este un stat mic; nu este Bulgaria sau Ungaria.

România este al doilea cel mai mare stat NATO de frontieră, ancora flancului de sud-est al NATO şi, alături de Polonia, pivotul strategiei Vestului pentru toată această regiune.

România trebuie să-şi reevalueze priorităţile de modernizare militară în lumina peisajului conflictului din Ucraina. Este nevoie de reformă şi modernizare cuprinzătoare, similar cu ceea ce Polonia a început cu un deceniu în urmă.

Se cer cheltuieli reduse cu personalul şi punerea accentului pe aptitudinile Armatei; mai puţin accent pus pe sisteme exotice de arme şi mai mult accent pus pe soluţii de „area denial” (sârmă ghimpată, mine etc.) pentru a consolida efortul Europei de Sud-Est împotriva ameninţărilor asimetrice în stilul Crimeii.

În al doilea rând, România are nevoie de o strategie pentru transformarea succesului autorităţii sale naţionale în autoritate regională.

— România este cel mai mare aliat al SUA într-un spaţiu de 2.400 km, între Polonia şi Israel. Este singura putere din zonă care are mărimea, potenţialul latent şi credibilitatea necesare pentru a proiecta stabilitate în sud-estul Europei.

— Strategia României pentru a face acest lucru ar

trebui să se axeze pe construirea de zone cu potenţial de avantaj naţional în domeniul securităţii militare, al energiei şi al guvernării democratice.

— Oportunitatea imediată de autoritate este în energie. Până în anul 2020, România ar putea produce mai mult gaz decât consumă ea şi Republica Moldova împreună. Aceasta este o veste bună pentru CE, dar României îi lipseşte o strategie pe termen lung pentru exploatarea în mod sistematic a acestei oportunităţi.

— O strategie energetică regională românească ar depăşi actuala încurajare a producţiei offshore şi onshore. Ar fi nevoie de măsuri luate acum pentru a atinge un nivel de producţie durabil şi exportabil la nivel regional. Aceasta ar aborda vulnerabilităţile din infrastructură, ar accelera liberalizarea pieţei energetice, ar crea responsabilitate din partea statului şi ar crea obstacole în calea achiziţiei de active strategice de către Rusia şi China.

În al treilea rând, România trebuie să reuşească ca democraţie. Nu doar să reuşească, ci să reuşească în mod vizibil.

— Securitatea naţională şi guvernarea sunt strâns legate. Acest lucru este valabil în toate ţările – inclusiv în Statele Unite ale Americii.

— Diferenţa în cazul României este că mizele sunt mai mari aici. Trăiţi într-un mediu ostil. Tocmai pentru că jucaţi un rol crucial în succesul Occidentului în această regiune sunteţi o ţintă pentru forţele din exterior – fie ea Rusia sau China – care ar folosi procesul neterminat al tranziţiei voastre democratice împotriva voastră. Sistemul vostru imunitar trebuie să fie chiar mai puternic decât cel al altor state.

— Capacitatea României de a depăşi corupţia este indisolubil legată de succesul sau de eşecul nu doar ca democraţie, ci ca stat. Pretindeţi conducătorilor dumneavoastră o guvernare mai bună – săli de judecată transparente, urmărirea penală în caz de mită, insistarea

asupra integrităţii şi transparenţei în spaţiul public este unul dintre cele mai patriotice lucruri pe care românii de rând le pot face.

Tema comună în toate aceste domenii este conducerea.

Vladimir Putin şi Viktor Orban au invocat diferite versiuni ale aceleiaşi teze: ordinea democratică pe care am construit-o în Europa Centrală după 1989 a fost temporară – că aceasta poate fi contestată şi chiar înlocuită dacă suntem dispuşi să încălcăm regulile, fie că se utilizează bani murdari, tancuri sau urne de vot. Succesul României este contra-dovada esenţială a acestei teze. România este o dovadă că idealurile şi instituţiile occidentale „funcţionează” într-un moment din istorie în care avem nevoie cu disperare de exemple de succes ale Occidentului la nivel mondial.

Gândiţi-vă pentru o clipă la cum ar putea arăta viitorul României dacă aceasta ar atinge potenţialul său maxim: al 6-lea stat ca mărime din Europa, cu 20 de milioane de oameni, şi a treia cea mai mare rezervă de gaze în UE, toate acestea ca o democraţie consolidată în inima sud-estului Europei, cu instituţii stabile, un standard de trai în creştere, investiţii stabile din Vest şi un sector energetic în plină expansiune. Aceasta este o România cu viziune transatlantică, care ar fi un exemplu puternic de stabilitate, de soluţii de energie şi democraţie în faţa vecinilor săi.

Aceasta este România de care are nevoie Occidentul, din punct de vedere strategic, în aceste vremuri. Ne aşteaptă în anii următori o competiţie geopolitică şi ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliaţi maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor şi să modeleze succesul ordinii Vestice. Angajamentul nostru strategic şi economic va fi cu atât mai mare pentru aliaţii care reuşesc cel mai mult în

aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în ţara şi în regiunea dumneavoastră. Despre România interbelică s-a spus că a reprezentat o „stare de necesitate”. Aceasta este valabil şi pentru România de astăzi. Sunteţi într-o „stare de necesitate” pentru America şi pentru alianţa occidentală. Au fost momente în istorie când cel mai sigur lucru pentru România a fost să păstreze un profil scăzut şi să acţioneze ca un stat mai mic (neînsemnat) decât în realitate. Acum nu ne aflăm într-unul din acele momente. Acesta este un moment în care românii trebuie să fie subiecte mai degrabă decât obiecte ale istoriei. Un moment în care să conduceţi în regiunea dvs. – în guvernare, securitate şi energie – în ciuda faptului că totul în jurul vostru se mişcă în direcţia opusă.

Eu cred că România este pregătită pentru acest moment. Dispuneţi de instituţii mai stabile, de resurse financiare mai mari şi de aliaţi mai buni decât dispunea statul român în perioada interbelică. Ultimii 25 de ani au oferit toate ingredientele necesare succesului dumneavoastră. Tot ceea ce aveţi nevoie acum este încrederea. Alegerea este a dumneavoastră, în cele din urmă. Dar Occidentul are nevoie de România pentru a reuşi, pentru viitorul vostru şi pentru viitorul nostru.

Anexe Partea I-a

Anexa 1
DECIZIA 2014/145/PESC
A CONSILIULUI UNIUNII EUROPENE
din 17 martie 2014

privind măsuri restrictive în raport cu acţiunile care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei

Având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 29, întrucât:

(1) La 6 martie, şefii de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii au condamnat cu fermitate încălcarea neprovocată a suveranităţii şi integrităţii teritoriale a Ucrainei de către Federaţia Rusă şi au îndemnat Federaţia Rusă să îşi retragă imediat forţele armate către zonele de staţionare permanentă a acestora, în conformitate cu acordurile relevante. Aceştia au îndemnat Federaţia Rusă să permită accesul imediat al unor observatori internaţionali. Şefii de stat sau de guvern au considerat că decizia Consiliului Suprem al Republicii Autonome Crimeea de a desfăşura un referendum cu privire la viitorul statut al teritoriului este contrară constituţiei ucrainene şi prin urmare ilegală.

(2) Şefii de stat sau de guvern au decis să ia măsuri, inclusiv cele preconizate de Consiliu la 3 martie 2014, în special prin suspendarea convorbirilor bilaterale cu Federaţia Rusă în materie de vize, precum şi a convorbirilor cu Federaţia Rusă cu privire la un nou acord global care ar înlocui acordul de parteneriat şi de cooperare existent.

(3) Şefii de stat sau de guvern au subliniat faptul că ar trebui să se găsească o soluţie pentru criză prin negocieri între guvernul Ucrainei şi guvernul Federaţiei Ruse, inclusiv prin intermediul unor mecanisme multilaterale potenţiale, şi că în absenţa unor astfel de rezultate într-un interval de timp limitat, Uniunea va decide asupra unor măsuri suplimentare, cum ar fi interdicţii de călătorie, îngheţări de active şi anularea reuniunii la nivel înalt UE-Rusia.

(4) În contextul actual, ar trebui impuse restricţii de călătorie şi o îngheţare a activelor în ceea ce priveşte persoanele responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei, inclusiv acţiuni privind viitorul statut al oricărei părţi a teritoriului care contravin constituţiei Ucrainei, şi persoanele, entităţile sau

organismele asociate acestora.

(5) Sunt necesare acţiuni suplimentare din partea Uniunii pentru punerea în aplicare a anumitor măsuri.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a împiedica intrarea pe teritoriul lor sau tranzitarea acestuia de către persoanele fizice responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei şi de către persoanele fizice asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.

(2) Alineatul (1) nu obligă un stat membru să refuze propriilor resortisanţi accesul pe teritoriul său.

(3) Alineatul (1) nu aduce atingere cazurilor în care unui stat membru îi revine o obligaţie de drept internaţional, şi anume:

(a) în calitate de ţară-gazdă a unei organizaţii internaţionale internaţionale interguvernamentale;

(b) în calitate de ţară-gazdă a unei conferinţe internaţionale organizate de Organizaţia Naţiunilor Unite sau sub auspiciile acesteia;

(c) în temeiul unui acord multilateral care conferă privilegii şi imunităţi; sau

(d) în temeiul Tratatului de conciliere din 1929 (Pactul de la Lateran) încheiat de Sfântul Scaun (Statul Vatican) şi Italia.

(4) Se consideră că alineatul (3) se aplică de asemenea în cazul în care un stat membru este ţara-gazdă a Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE).

(5) Consiliul este informat în mod corespunzător în toate cazurile în care un stat membru acordă o derogare în temeiul alineatului (3) sau (4).

(6) Statele membre pot acorda derogări de la

măsurile impuse în temeiul alineatului (1), atunci când deplasarea se justifică din motive umanitare urgente sau se efectuează în scopul participării la reuniuni interguvernamentale şi lareuniuni promovate sau găzduite de Uniune, sau la reuniuni găzduite de un stat membru care asigură preşedinţia OSCE, în cazul în care se poartă un dialog politic care vizează direct promovarea obiectivelor de politică ale măsurilor restrictive, inclusiv sprijinirea integrităţii teritoriale, a suveranităţii şi a independenţei Ucrainei.

(7) Un stat membru care doreşte să acorde derogările menţionate la alineatul (6) informează Consiliul în scris în acest sens. Derogarea se consideră acordată, cu excepţia cazului în care unul sau mai mulţi membri ai Consiliului ridică obiecţii în scris în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării privind derogarea propusă.

În cazul în care unul sau mai mulţi membri ai Consiliului ridică o obiecţie, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate decide să acorde derogarea propusă.

(8) În cazul în care, în temeiul alineatelor (3), (4), (6) şi (7), un stat membru autorizează intrarea pe teritoriul său sau tranzitul persoanelor enumerate în anexă, autorizaţia se limitează la scopul pentru care a fost acordată şi la persoanelevizate de respectiva autorizaţie.

Articolul 2

(1) Se îngheaţă toate fondurile şi resursele economice care aparţin, sunt deţinute sau controlate de către persoane fizice responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei şi de către persoane fizice sau juridice, entităţi sau organisme asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.

(2) Niciun fond sau resursă economică nu se pune, în

mod direct sau indirect, la dispoziţia sau în beneficiul persoanelor fizice sau juridice, al entităţilor sau organismelor enumerate în anexă.

(3) Autoritatea competentă a unui stat membru poate autoriza deblocarea anumitor fonduri sau resurse economice îngheţate sau punerea la dispoziţie a anumitor fonduri sau resurse economice, în anumite condiţii pe care le consideră corespunzătoare, după ce a stabilit că fondurile sau resursele economice în cauză sunt:

(a) necesare pentru a satisface nevoile de bază ale persoanelor enumerate în anexă şi ale membrilor lor de familie aflaţi în întreţinerea lor, incluzând cheltuielile pentru alimente, chirie sau ipotecă, pentru medicamente şi tratamente medicale, impozite, prime de asigurare şi plata facturilor la utilităţi;

(b) destinate exclusiv plăţii unor onorarii rezonabile şi rambursării cheltuielilor suportate în legătură cu furnizarea unor servicii juridice;

(c) destinate exclusiv plăţii unor comisioane sau taxe aferente serviciilor de păstrare sau gestionare curentă a unor fonduri sau resurse economice îngheţate; sau

(d) necesare pentru cheltuieli extraordinare, cu condiţia ca autoritatea competentă să fi notificat autorităţilor competente ale celorlalte state membre şi Comisiei motivele pe baza cărora consideră că ar trebui acordată o autorizaţie specifică, cu cel puţin două săptămâni înainte de acordarea autorizaţiei.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre şi Comisia cu privire la orice autorizaţie pe care o acordă în temeiul prezentului alineat.

(4) Prin derogare de la alineatul (1), autorităţile competente ale unui stat membru pot autoriza deblocarea anumitor fonduri şi resurse economice îngheţate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

(a) fondurile sau resursele economice fac obiectul unei hotărâri arbitrale pronunţate anterior datei la care

persoana, entitatea sau organismul menţionat (a) la alineatul (1) a fost înscrisă pe lista din anexă, sau al unei hotărâri judecătoreşti sau administrative pronunţate în Uniune, sau al unei hotărâri judecătoreşti executorii în statul membru vizat, anterior sau ulterior datei respective;

(b) fondurile sau resursele economice vor fi utilizate exclusiv pentru a satisface creanţele garantate printr-o astfel de hotărâre sau a căror valabilitate este recunoscută printr-o astfel de hotărâre, în limitele stabilite de actele cu putere de lege şi actele administrative aplicabile care reglementează drepturile persoanelor care au astfel de creanţe;

(c) hotărârea nu este în beneficiul niciunei persoane fizice sau juridice, entităţi sau organism menţionat (e) în anexă; şi d) recunoaşterea hotărârii nu contravine ordinii publice a statului membru în cauză.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre şi Comisia cu privire la orice autorizaţie acordată în temeiul prezentului alineat.

(5) Alineatul (1) nu împiedică o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism enumerat în listă să efectueze plăţi datorate în temeiul unui contract încheiat anterior datei la care persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul au fost înscrise pe lista din anexă, cu condiţia ca statul membru încauză să fi stabilit că beneficiarul plăţii respective nu este, în mod direct sau indirect, o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism menţionat (a) la alineatul (1).

(6) Alineatul (2) nu se aplică creditării conturilor îngheţate reprezentând:

a) dobânzi sau alte venituri generate de conturile respective;

(b) plăţi cuvenite în temeiul unor contracte, acorduri sau obligaţii care au fost încheiate sau au survenit anterior datei la care aceste conturi au făcut obiectul măsurilor prevăzute la alineatele (1) şi (2); sau

(c) plăţi datorate în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, administrative sau arbitrale pronunţate în Uniune sau executorii în statul membru vizat, cu condiţia ca orice astfel de dobânzi, alte venituri şi plăţi să rămână sub incidenţa măsurilor prevăzute la alineatul (1)

Articolul 3

(1) Consiliul, hotărând la propunerea unui stat membru sau a înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate, decide stabilirea şi modificarea listei din anexă.

(2) Consiliul comunică persoanei fizice sau juridice, entităţii sau organismului vizate decizia menţionată la alineatul (1), inclusiv motivele includerii pe listă, fie direct, dacă adresa este cunoscută, fie prin publicarea unui anunţ, acordând persoanei, entităţii sau organismului în cauză posibilitatea de a prezenta observaţii.

(3) În cazul în care se transmit observaţii sau se prezintă dovezi substanţiale noi, Consiliul îşi reexaminează decizia menţionată la alineatul (1) şi informează în consecinţă persoana, entitatea sau organismul în cauză.

Articolul 4

(1) Anexa cuprinde motivele includerii pe listă a persoanelor fizice sau juridice, a entităţilor sau a organismelor menţionate la articolul 1 alineatul (1) şi la articolul 2 alineatul (1).

(2) De asemenea, anexa include informaţiile necesare identificării persoanelor fizice sau juridice, a entităţilor sau a organismelor vizate, în cazul în care aceste informaţii sunt disponibile.

În ceea ce priveşte persoanele fizice, astfel de informaţii pot include numele, inclusiv pseudonimele, data şi locul naşterii, cetăţenia, numărul de paşaport şi de carte de identitate, sexul, adresa dacă este cunoscută şi funcţia sau profesia. În ceea ce priveşte persoanele juridice,

entităţile sau organismele, astfel de informaţii pot cuprinde denumirea, locul şi data înregistrării, numărul de înregistrare şi sediu

Articolul 5

Pentru ca măsurile menţionate la articolul 1 alineatul (1) şi la articolul 2 alineatul (1) să aibă un impact cât mai mare.

Uniunea încurajează statele terţe să adopte măsuri restrictive similare celor prevăzute în prezenta decizie.

Articolul 6

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Jurnalul

Oficial al Uniunii Europene.

Prezenta decizie se aplică până la 17 septembrie 2014.

Prezenta decizie se reexaminează permanent. Prezenta decizie se reînnoieşte sau se modifică, după caz, în cazul în care Consiliul consideră că obiectivele sale nu au fost îndeplinite.

Adoptată la Bruxelles.

Pentru Consiliu

Preşedinte.

C. ASHTON

17 martie 2014.

Anexa 2

Lista personalităţilor politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015

ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului

Albania – Prim-Ministru Edi Rama

Algeria – Ministrul de Externe Ramtane Lamamra

Austria – Ministrul de Externe Sebastián Kurz
Belgium – Primul Ministru Charles Michel
Benin – Preşedintele Thomas Boni Yayi
Bulgaria – Primul Ministru Boyko Borisov
Canada – Public Safety Minister Steven Blaney
Cehia – Primul Ministru Bohuslav Sobotka
Comisia Europeană – Preşedinte Jean-Claude Junker
Consiliul Uniunii Europen – Preşedinte Donald Tusk
Croaţia – Primul Ministru Zoran Milanovic
Danemarca – Primul Ministru Helle Thorning-Schmidt
Elveţia – Preşedintele Simonetta Sommaruga
Gabon – Preşedintele Ali Bongo Ondimba
Georgia – Primul Ministru Irakli Garibashvili
Germania – Chancelar Angela Merkel
Greece – Primul Ministru Antonis Samaras
Israel – Primul Ministru Benjamin Netanyahu şi Ministrul de Externe al Israelului: Aigor Lieberman
Italia – Primul Ministru Matteo Renzi
Iordania – Regele Abdullah II and Regina Rania
Letonia – Primul Ministru Laimdota Straujuma
Mali – Preşedintele Ibrahim Boubacar Keita
Marea Britanie – Primul Ministru David Cameron
Niger – Preşedintele Mahamadou Issoufou
NATO – Secretarul General Jens Stoltenberg
Olanda – Primul Ministru Mark Rutte
Palestina – Preşedintele Mahmud Abbas
Portugalia – Primul Ministru Pedro Passos Coelho
România – Preşedintele Klaus Iohannis
Russia – Ministrul de Externe Sergei Lavrov
Spain – Primul Ministru Mariano Rajoy
SUA – Ambasadoarea în Franţa – Jane D. Hartley
Tunisia – Primul Ministru Mehdi Jomaa
Turcia – Primul Ministru Ahmet Davutoglu
Ucraine – Preşedinte Petro Poroshenko
Ungaria – Primul Ministru Viktor Orban

Uniunea Emiratelor Arabe – Ministrul de Externe Sheikh bdullah bin Zayed al-Nahayan
Uniunea Europeană – Preşedinte Martin Schultz

Anexa 3

Unele avantaje şi dezavantaje ale ţărilor membre ale Uniunii Europene

A. Avantaje:

— Din punct de vedere economic:

Cel mai mare avantaj este accesul la zona de liber schimb. Orice ţară are acces la pieţele tuturor celorlalte ţări din UE. Acest lucru oferă posibilitatea creşterii dimensiunii pieţei potenţiale pentru fiecare întreprindere.

— Din punctul de vedere al dezvoltării ştiinţei şi tehnologiei:

Datorită situaţiei economice din diferite ţări membre ale UE bugetele naţionale ale unora dintre ţări destinate ştiinţei şi tehnologiei au fost şi continuă să fie foarte mult reduse; o asemenea situaţie afectează dezvoltarea unor idei şi rezultatele destinate îmbunătăţirii vieţii populaţiilor din aceste ţări.

UE are propriul buget destinat finanţării cercetării ştiinţifice şi tehnologiei prin acest buget poate ajuta ţările în care ştiinţa şi tehnologia are nevoie de un suport financiar substanţial.

— Din punct de vedere social:

Forţa de muncă activă din ţările membre ale UE este deosebit de mare şi datorită situaţiei economice dificile, mulţi oamenii se confruntă cu diverse dificultăţi economice şi în special cu fenomenul şomajului sau al unei remunerări necorespunzătoare în ţările de origine.

Prin UE forţa de muncă disponibilă sau necorespunzător remunerată se poate deplasa cu uşurinţă spre alte ţări care sunt în căutare de forţă de muncă şi care oferă o recompensare corespunzătoare a activităţii prestate.

— Din punct de vedere turistic:

Este deosebit de importantă posibilitatea de a traversa diversele graniţe ale ţărilor membre ale UE fără a fi nevoit să opreşti la punctele de graniţă pentru controlul şi verificarea paşaportului.

Adoptarea monedei euro, permite schimbarea o singură dată – schimbarea dolarul (sau a altei valute naţionale) pentru euro în loc de diverse transferuri în mărci, franci, coroane, etc.

— Din punctul de vedere al securităţii naţionale:

Asocierea ţărilor membre ale UE cu Organizaţia Tratatului Nord Atlantic (NATO) şi cu încheierea unor acorduri de ajutor reciprok din punct de vedere militar, asigură fiecărei ţări membre a UE o deplină securitate împotriva oricăror acţiuni agresive externe.

Tabelul Nt.19

Ţările europene şi anul aderării la NATO

Ţara	Anul	Ţara	Anul	Ţara	Anul
Albania	2009	Islanda	1949	Slovacia	2004
Belgia	1949	Italia	1949	Slovenia	2004
Bulgaria	2004	Letonia	2004	Spania	1982
Croaţia	2009	Lituania	2004	Turcia	1952
Rep. Cehă	1999	Luxemburg	1949	Marea Britanie	1949
Danemarca	1949	Olanda	1949	Ungaria	1949
Esto	2	Nor	1	Franţ	1

ni	004	vegia	949	a	949
Polonia	1999	Germania	1955	Portugalia	1949
Grecia	1952	România	2004		

Sursa: CIA 2014; http://www.nato.int/nato-welcome/

Multe dintre comunităţile islamice care şi-au creat „sliping cells” în diverse oraşe şi ţări, au drept scop crearea a tot felul de tulburări sociale, conflicte cu populaţiile autohtone, încearcă să impună anumite obiceiuri specifice culturii şi religiei musulmane şi dacă nu sunt respectate de către autohtoni, trec la aplicarea unor măsuri violente.

Ceea ce trebuie să dea gândit analiştilor din domeniul politic şi al relaţiilor internaţionale, este faptul că multe dintre ţările membre ale UE şi altele din alte continente şi-au creat propriile legislaţii împotriva atacurilor teroriste, dar în momentul în care asemenea acte teroriste, barbare, au loc nu se poate remarca manifestarea imediată a unor strategii de apărare a populaţiei şi de combatere a actelor teroriste. (Vezi şi Anexa liprivind: Acordarea azilului în România conform Legii 122 din 4 mai 2006) /

În aceeaşi ideea Uniunea Europeană şi-a creat propria legislaţie care se referă la sprijinul reciproc pe care şi-l acordă ţările membre în cazul unor atacuri teroriste din partea unor grupuri extremiste islamo-jihadiste.

La 11 ianuarie în urma atacului terorist ce a avut loc în Franţa s-a creat imediat o coaliţie politică a 40 de ţări care au participat la marşul simbolic împotriva terorismului (despre care am vorbit înainte) şi totuşi nici după o lună de zile nu s-a materializat vreun act din partea acestei coaliţii internaţionale.

Pentru moment nimeni nu poate explica: ce se mai aşteaptă?

Este adevărat că opiniile specialiştilor militari sunt împărţite, unii susţin acţiuni militare comune de amploare ale coaliţiei internaţionale, alţii, dimpotrivă îşi exprimă opinia că un război împotriva acestor grupări teroriste nu se poate rezolva pe calea unui război, aceşti terorişti fiind împrăştiaţi în întreaga lume şi îşi găsesc din ce în ce mai mulţi adepţi care pleacă din diverse ţări pentru a se înrola în mişcările jihadiste.

Şi totuşi lumea trebuie să rezolve cât mai curând această extindere a islamismului care se întinde ca o adevărată plagă peste întreaga Europă şi în alte continente.

B. Dezavantaje:

— Limitări privind suveranitatea:

Aderarea la UE aduce cu ea unele legi care încalcă mai multe prevederi ale legilor de bază ale UE. De exemplu, ei nu pot închide frontierele lor la oameni din alte ţări din UE.

Există nenumărate exemple care au de a face cu probleme mai puţin semnificative, cum ar fi de exemplu: etichetarea produselor alimentare. Acest aspect înseamnă că ţările nu sunt liberi să adopte orice fel de legi pe care le doresc, ceea ce este important pentru statele suverane care ar trebui să fie capabile de a rezolva acest aspect la nivel naţional şi să aibă valabilitate internaţională.

Aşa cum este demonstrat de manifestarea crizei economice ce s-a declanşat în 2008, unele dintre naţiunile membre ale UE, cum ar fi Irlanda, Portugalia şi Grecia se confruntă cu situaţii ce afectează şi economiile altor ţări.

— Sistemul legislativ la nivelul UE:

Este dificil de a crea un sistem ce să acopere interesele fiecărei ţări (care are tot felul de principii, propria cultură şi tradiţie) şi totodată să includă elementele specifice întregului ansamblu al UE. Legile

create pot fi potrivite pentru o parte a ţărilor membre ale UE dar nu pot fi în mod necesar aplicabile pentru alte ţări.

Un exemplu concret este cel al legislaţiei privind imigraţia şi care ne găsindu-şi un criteriu comun (cel puţin în momentul de faţă – n.n.), pentru toate ţările membre şi a imigraţiei din afara UE, a permis invazia enormă a unor populaţii din alte ţări şi continente care nu întotdeauna se pot adapta şi să accepte tradiţiile, obiceiurile şi legislaţia ţării în care au imigrat.

Prin modul de comportament al unora dintre imigranţi, şi în mod specific al unora din comunitatea musulmană este afectată într-un mod negativ viaţa populaţiilor din ţările UE unde au ajuns aceşti imigranţi…

Sursa: www.nato.com

Anexa 4
Planul Marshall

The *Marshall Plan*, cunoscut oficial ca *European Recovery Program* (ERP), a fost primul plan de reconstrucţie conceput de Statele Unite ale Americii şi destinat aliaţilor europeni din al Doilea Război Mondial.

Pe 5 iunie 1947 într-un discurs rostit în Aula Universităţii Harvard, secretarul de stat american George Marshall anunţa lansarea unui vast program de asistenţă economică destinat refacerii economiilor europene, cu scopul de a stăvili extinderea comunismului, fenomen pe care el îl considera legat de problemele economice.

La 19 iunie 1947 miniştrii de externe ai Franţei (Georges Bidault) şi al Marii Britani (Ernest Bevin), au semnat un comunicat prin care invitau 22 de state europene să trimită reprezentanţi la Paris pentru a schiţa un plan de reconstrucţie europeană. Etichetând Planul Marshall drept „imperialismul economic american”, Moscova a interzis ţărilor satelite să participe la Conferinţa de la Paris. Sovieticii considerau că acceptarea

planului ar fi condus la desprinderea de URSS a ţărilor din sfera sa de influenţă şi la pierderea avantajelor politice şi strategice dobândite de Kremlin în Europa Centrală şi de Est la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial.

Planul Marshall reprezenta o extindere în domeniul economic a Doctrinei Truman.

Iniţial, acest plan era destinat tuturor statelor europene, însă el a fost respins de URSS şi sateliţii ei, care se temeau de creşterea influenţei americane. Planul Marshall a constat într-un ajutor financiar acordat unui număr de 16 state din Vestul Europei. Pentru administrarea acestuia a fost înfiinţată OCED (Organizaţia de Cooperare Economică şi Dezvoltare). Tabelul de mai jos prezintă ajutorul acordat fiecărei ţări în parte pe etapele şi sumele acordate.

Tabelul Nr. 20

Ţările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall

(milioane dolari SUA)

Ţara	1948/49	1949/50	1950/51	Total cumulat
Austria	232	166	70	468
Belgia/ Luxemburg	195	222	360	777
Danemarca	103	87	195	385
Franţa	1085	691	520	2296
RFG	510	438	500	1448
Grecia	175	156	45	376
Islanda	6	22	15	43

Irlanda	88	45	O	133
Italia	594	405	205	1204
Olanda	471	302	355	1128
Norvegia	82	90	200	372
Portugalia	O	O	70	70
Suedia	39	48	260	347
Elveţia	O	O	250	250
Turcia	28	59	50	137
Marea Britanie	1316	921	1060	3297
Total	4, 924	3, 652	4, 155	12, 731

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Planul Marshall

Anexa 5

Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiţie al României

Constituţia României la articolul 136 aliniatul 3), precizează faptul că:

„Bogăţiile de interes public ale subsolului, spaţiul aerian, apele cu potenţial energetic valorificabil, de interes naţional, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, precum şi alte bunuri stabilite de legea organică, au obiectul eclusiv al proprietăţii publice”.

şi în continuare. la aliniatul (4) din articolul 136 se prevede expres faptul că;

…" bunurile proprietate publică sunt inalienabile".
(adică nu se pot înstrăina)".

Totodată Constituţia ROMÂNIEI, la articolul 135 aliniatul 2) precizează:

„Statul trebuie să asigure protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară; stimularea cercetării ştiinţifice şi tehnologice naţionale, a artei şi protecţia dreptului de autor; exploatarea resurselor naturale, în concordanţă cu interesul naţional; refacerea şi ocrotirea mediului înconjurător, precum şi menţinerea echilibrului ecologic; crearea condiţiilor necesare pentru creşterea calităţii vieţii".

Până la începutul anului 2015 în România nu exista încă o Lege a Investiţiilor urmată de planuri de dezvoltare în perspectivă, care să aibă la bază prevederile din Constituţia României, articolele 135 şi 136.

Lipsa *Legii Investiţiilor* creează posibilitatea ca orice speculant financiar, orice început de jaf financiar, să fie denumit *investitor sau investiţie*.

La investiţiile din banul public azi nu există criterii de selectare a ofertanţilor care să protejeze interesul naţional, iar faza de post-calcul a lucrărilor de construcţii montaj nu există, respectiv nu se întocmesc caietele de ataşamente care să conţină: cantităţile de lucrări de construcţii montaj real executate, comparate cu cantităţile de lucrări propuse prin proiectul lucrărilor de construcţii montaj. Exemplu: Cu banii plătiţi pe nemunca americanilor de la BECHTEL, era posibil să se organizeze producţia de utilaje terasiere autohtone, necesare întregului program de autostrăzi din România.

Se cunosc cazurile de corupţie şi jaful banului public

dezvăluite în ultima perioadă, fenomene care au fost posibile datorită legilor antinaţionale: de privatizare şi de restituire a proprietăţii, legi care au distrus industria şi economia ţării prin instituţii precum: Fondul Proprietăţii de Stat (FPS) ce şi-a schimbat denumirea în 2001, în Autoritatea pentru Privatizare şi Administrarea Proprietăţii Statului (APAPS), iar în 2004 redenumit*ă* Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (AVAS), precum şi prin Agenţia Naţională de Restituire a Proprietăţilor (ANRP), cu subsidiara sa, S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A.

S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. a fost constituită cu scopul colectării profiturilor realizate de cele mai atractive active care au mai rămas în proprietatea Statului Român – bunuri proprietate publică. Acesta este unul dintre multele cazuri de jefuire a cetăţenilor României. România este singura ţară din Estul Europei, care a emis asemenea legi antinaţionale pentru: privatizare şi restituirea proprietăţii confiscate de către statul comunist. Mai mult, restituirile s-au extins şi la proprietăţi, care nu au fost confiscate de către comunişti. Despre S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. nu s-a scris în presă, deoarece nu s-a înţeles bine amploarea „ingineriei financiare" de jefuire a cetăţenilor României. SC FONDUL PROPRIETATEA SA deţine:

20, 11 % din acţiunile Petrom.
14, 99 % din acţiunile Romgaz.
14, 58 % din acţiunile Transgaz.
9, 48 % din acţiunile Nuclearelectrica.
19, 94 % din acţiunile Hidroelectrica.
15,00 % din acţiunile Transelectrica.
12 % din acţiunile EON Gaz România.
23 – 25 % din complexurile energetice
(CET Turceni, CET Craiova, CET Rovinari).

12 – 22% din filiala Electrica sau companiile desprinse din fostele filiale Electrica, care sunt cele mai

atractive active din România, bunuri proprietate publică, realizate în timp prin munca tuturor românilor.

Pentru majoritatea companiilor energetice amintite, s-au făcut demersuri pentru listarea lor la bursă.

Fondul Proprietatea a încasat, în anul 2006, dividende în valoare de 78, 5 milioane de lei de la cinci dintre cele 114 societăţi din portofoliul său.

Cea mai mare sumă a fost virată de SNP Petrom, care a plătit dividende în valoare de 65, 7 milioane lei.

Tot în 2006, Fondul Proprietatea avea trei procese pe rol pentru recuperarea dividendelor de la societăţile Oil Terminal, Conpet şi Romgaz.

Valoarea nominală a unei acţiuni emise de Fondul Proprietatea este de 1 RON. Acţiunile emise de Fondul Proprietatea sunt transferate, de către Statul Român cu titlu gratuit, deţinătorilor de titluri de despăgubire. Numărul acţiunilor transferate se stabileşte prin raportare la valoarea titlurilor de despăgubire deţinute de fiecare din titulari.

Până la desemnarea societăţii de administrare selectate, Fondul Proprietatea a fost administrat provizoriu de Ministerul Finanţelor Publice, prin Consiliul de Supraveghere.

După selectare, Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, a preluat prerogativele de administrator unic şi activitatea de administrare a investiţiilor Fondului Proprietatea.

Administratorul unic a informat că Adunarea Generală Ordinară a Acţionarilor – A.G.O.A. – a Societăţii Comerciale Fondul Proprietatea S.A. a avut loc în data de 27 aprilie 2011. Şedinţa a fost prezidată de către dl. Grzegorz Maciej KONIECZNY, reprezentantul legal al Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, în calitate de administrator unic al S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. Şi au fost aprobate mai multe puncte aflate pe ordinea de zi, printre

care; repartizare profitului net pentru anul financiar 2010 şi a datei de înregistrare după cum urmează: valoarea bruta a dividendului 0,03141 lei/acţiune şi data de înregistrare 16 mai 2011. Plata dividendelor era propusă să înceapă cu data de 30 iunie 2011.

Retribuţiile personalului societăţii comerciale Fondul Proprietatea S.A. urmează regimul societăţilor comerciale, adică fără norme de limitare a cuantumului drepturilor băneşti, ceea ce a creat posibilitatea câştigurilor fără limite pentru personalul societăţii şi o mare „oportunitate" pentru „rechinii imobiliari de drepturi litigioase". În acest mod o parte însemnată din profitul realizat de cele mai bune active ale României – bunuri proprietate publică, nu mai constituie acum surse de venituri la bugetul de stat al României, venituri necesare pentru acoperirea cheltuielilor cu; administraţia, învăţământul, sănătatea, dezvoltarea, etc.

Este un fapt verificat: programele de privatizare în masă au condus peste tot unde au fost aplicate, la creşterea corupţiei.

De exemplu, un studiu recent realizat în comun de către cercetătorii de la universităţile Cambridge şi Harvard, concluziona că falimentul Rusiei şi al statelor din Europa de est, ca şi sărăcia şi corupţia, au fost provocate de programele de privatizare în masă create de economiştii occidentali şi impuse brutal statelor post-comuniste de organisme precum Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare.

Cercetătorii arată că cu cât o ţară a adoptat mai fidel politicile de privatizare sugerate de la Vest, cu atât mai mult au suferit de eşec economic şi corupţie.

Generaţiile prezente şi cele viitoare suportă consecinţele acestor legi fiind obligate să plătească cu un nivel de trai cel mai scăzut din Europa; erorile generaţiilor trecute care au confiscat abuziv proprietăţile imobiliare şi

erorile clasei politice actuale care a făcut greşeli grave prin promovarea şi adoptarea legilor anticonstituţionale; de privatizare (de înstrăinare) a bunurilor proprietate publică şi de restituire a proprietăţilor.

Sursa: Preluat de autor din situl:
http://listanaţionala.ro/lista-naţionala/scrisoare-de-la-un-expert/

Anexa 6
Sancţiunile aplicate Federaţiei Ruse

Ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea şi destabilizarea deliberată a unei ţări suverane vecine, UE a impus un prim pachet cuprinzând următoarele măsuri restrictive împotriva Federaţiei Ruse.

Măsurile restrictive (îngheţarea activelor şi interzicerea acordării de vize)

Restricţii pentru Crimeea şi Sevastopol

Măsuri care vizează cooperarea sectorială şi a schimburilor cu Rusia (sancţiuni „economice”)

Măsuri privind cooperarea economică

Prezentare generală

Uniunea Europeană îşi concentrează eforturile pe diversele aspect ale escaladării crizei din Ucraina. Ea solicită tuturor părţilor să continue angajarea într-un dialog semnificativ şi cuprinzător care să conducă la o soluţie de durată; pentru a proteja unitatea şi integritatea teritorială a ţării şi să depună eforturi pentru a asigura un viitor stabil, prosper şi democratic pentru toţi cetăţenii Ucrainei.

UE a propus, de asemenea, să intensifice sprijinul pentru crearea şi aplicarea unor reforme economice şi politice ale Ucrainei.

O reuniune extraordinară a Consiliului Uniunii

Europene ce a avut loc la 3 martie 2014 a condamnat încălcarea clară a suveranităţii şi integrităţii teritoriale ucrainene prin actele de agresiune create de către forţele armate ruse, precum şi autorizarea dată de Consiliul Federaţiei din Rusia, la 1 martie, pentru utilizarea forţelor armate pe teritoriul Ucrainei.

UE a cerut Rusiei să-şi retragă imediat forţele sale armate din zonele lor de staţionare permanentă, în conformitate cu Acordul din 1997, privind statutul şi condiţiile pentru Flota Mării Negre şi staţionarea unor forţe străine pe teritoriul Ucrainei.

Într-o declaraţie a şefilor de stat şi de guvern în urma unei reuniuni extraordinare ce a avut loc la 6 martie 2014, UE a subliniat necesitatea unei soluţii referitoare la Federaţia Rusă, inclusiv prin intermediul mecanismelor multilaterale potenţiale, în primul rând prin suspendarea negocierilor bilaterale cu Federaţia Rusă în materie de vize şi discuţii privind Acordul (dintre Federaţia Rusă şi UE), precum şi pregătirile pentru participarea la Summitul G8 de la Soci.

UE a stabilit de asemenea o a doua etapă de măsuri suplimentare şi de consecinţe suplimentare mai profunde pentru relaţiile UE-Rusia, în cazul destabilizării în continuare a situaţiei din Ucraina.

La 17 martie 2014, UE a impus primele interdicţii de călătorie şi îngheţarea activelor unora dintre oficialii ruşi.

UE a condamnat cu fermitate încălcarea de către Rusia a suveranităţii şi integrităţii teritoriale ucrainene.

UE consideră ca esenţială găsirea unor soluţii paşnice a crizei prin negocieri între guvernele Ucrainei şi Federaţiei Ruse, inclusiv prin intermediul diverselor mecanisme multilaterale existente.

De asemenea, UE este pregătită să-şi schimbe poziţia şi deciziile şi să se re-angajeze în tratative cu Federaţia Rusă atunci când va constata că există din partea Rusiei o contribuţie în mod activ şi fără ambiguităţi pentru găsirea

unei soluţii reale în privinţa crizei conflictului împotriva Ucrainei.

Unele măsuri diplomatice

În loc de summitul G8 ce urma să aibă loc la Soci, a avut loc o reuniune a grupului G7 la Bruxelles, la 4 – 5 iunie. Ţările UE au sprijinit poziţia de suspendare a negocierilor de aderare a Federaţiei Ruse la OCDE şi la Agenţia Internaţională pentru Energie.

O serie de măsuri privind întâlnirile dintre reprezentanţii UE şi Federaţiei Ruse au fost anulat şi statele membre ale UE au decis să nu iniţieze niciun fel de întâlniri bilaterale aşa cum se obişnuia înainte. De asemeni au fost suspendate discuţiile bilaterale cu privire la acordarea de vize, şi cu privire la orice nou acord între UE şi Rusia.

În plus, UE se preocupă de analizarea diversele aspect ale unei re-evaluări a diverselor programe de cooperare între UE şi Rusia cu scopul de suspendare a punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale şi regionale ale UE.

Unele dintre proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră şi societatea civilă pentru moment se vor menţine şi vor fi reanalizate.

Măsuri restrictive (îngheţarea activelor şi interzicerea acordării de vize)

Îngheţarea activelor şi interdicţiile de viză se aplică unui număr de 132 de persoane în timp ce 28 de entităţi sunt supuse unei îngheţări a activelor lor în UE. Această măsură se referă la 126 de persoane şi 15 entităţi care au devenit responsabile de acţiunile împotriva integrităţii teritoriale a Ucrainei; de asemeni sunt vizate şase persoane care oferă sprijin sau beneficiază de unii factori de decizie din Rusia precum şi 13 entităţi din Crimeea şi Sevastopol, care au fost confiscate sau care au beneficiat

de un transfer de proprietate care contravin legislaţiei ucrainene.

Restricţii împotriva actelor agresive cu privire la Crimeea şi Sevastopol

Întrucât UE nu recunoaşte anexarea Crimeii şi a Sevastopolului, au fost impuse următoarele restricţii.

UE a adoptat o interdicţie asupra importurilor originare din Crimeea şi Sevastopol dacă nu sunt însoţite de un certificat din partea autorităţilor ucrainene.

Investiţiile străine în Crimeea sau Sevastopol sunt considerate ca fiind în afara legii. Europenii şi companii cu sediul în UE nu pot cumpăra valori imobiliare sau entităţi în Crimeea, şi nu pot finanţa companii din Crimeea sau servicii de furnizare conexe.

În plus, operatorilor din UE li se interzice să ofere servicii turistice în Crimeea sau Sevastopol. În special, nave de croazieră din Europa care nu vor mai staţiona în porturile din peninsula Crimeea, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Aceasta se aplică tuturor navelor deţinute sau controlate de un proprietar european sau care arborează pavilionul unui stat membru al UE. Contractele de croazieră existente au putut fi în continuare onorate până la 20 martie 2014.

Se interzic, de asemenea, exporturile anumitor produse şi tehnologii pentru companiile din Crimeea sau pentru utilizarea în Crimeea. Acestea se referă la sectoarele transporturilor, telecomunicaţiilor şi energiei sau a celor de prospectare, explorare şi extracţie a resurselor de petrol, gaze şi minerale.

Nu trebuie să fie furnizate servicii de asistenţă, de brokeraj, de construcţii sau de inginerie tehnică legate de infrastructură în sectoarele amintite.

Toate măsurile menţionate sunt incluse în Regulamentul (UE) nr. 1351/2014 privind măsuri restrictive ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea şi a

oraşului Sevastopol.

În lista sancţiunilor prezentate este inclusă şi Nota informativă a întreprinderilor din UE care operează şi/sau se ocupă de investiţii în Crimeea /Sevastopol.

Măsuri care vizează cooperarea sectorială şi a schimburilor cu Rusia (sancţiuni „economice”) Cetăţenii şi întreprinderile din UE nu mai pot cumpăra sau vinde noi obligaţiuni, capitaluri proprii sau instrumente financiare similare cu o scadenţă mai mare de 30 zile, emise de:

cinci mari bănci ruseşti de stat, filialele lor din afara UE şi cele care acţionează în numele acestora sau sub controlul lor.

trei mari companii energetice ale Rusiei şi trei mari companii de apărare ruseşti.

Serviciile privind emiterea de astfel de instrumente financiare, de exemplu, brokeraj, sunt de asemenea interzise.

Cetăţenii şi întreprinderile din UE nu pot oferi credite pentru cele cinci mari bănci de stat din Rusia.

Se aplică politica Embargoului asupra importului şi exportului de arme şi materiale conexe de la/către Rusia, acoperind toate articolele de pe lista militară comună a UE.

Interzicerea exporturilor de mărfuri cu dublă utilizare şi tehnologii pentru uz militar din Rusia sau utilizatorilor finali ruşi militari, inclusiv toate articolele din lista UE de produse cu dublă utilizare. Exportul de bunuri cu dublă utilizare a noua societăţi mixte de apărare este de asemenea interzis.

Exporturile de anumite echipamente şi tehnologie legate de energie în Rusia sunt supuse autorizării prealabile de către autorităţile competente ale statelor membre ale UE.

Licenţele de export vor fi interzis dacă produsele sunt destinate explorării de petrol şi apă de producţie,

explorare de petrol din zona arctică sau de producţie şi proiectelor de petrol de şist în Rusia.

Serviciile necesare pentru explorarea apei din adâncimi, a explorării de petrol şi de producţie, explorare de petrol din zona arctică sau de producţie şi proiecte de petrol de şist în Rusia nu pot fi livrate, de exemplu: utilaje de foraj, testare sau servicii de exploatare.

Măsuri privind cooperarea economică

La 16 iulie 2014, Consiliul European a solicitat BEI de a suspenda semnarea de noi operaţiuni de finanţare în Federaţia Rusă. Statele membre ale Uniunii Europene vor coordona poziţiile lor în cadrul Consiliului Director al BERD în vederea suspendării, de asemenea a unor finanţări de noi operaţiuni.

Consiliul a invitat Comisia să reevalueze programele de cooperare între UE şi Rusia, în vederea luării unei decizii, de la caz la caz, cu privire la suspendarea punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale şi regionale ale UE. Cu toate acestea, proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră şi societatea civilă vor fi menţinute.

Sursa: European Union, Newsroom, Special coverage, 30 ianuarie 2015

Toate aceste măsuri şi sancţiuni impuse Federaţiei Ruse au avut şi continuă să aibă drept scop obligarea Federaţiei Ruse de a se retrage de pe teritoriul Ucrainei.

Din păcate pentru populaţia Crimeei şi a Ucrainei în general ca şi pentru populaţia Federaţiei Ruse, politica preşedintelui puţin nu dovedeşte nici pe departe intenţia retragerii definitive din Crimeea şi acordarea independenţei acestei porţiuni a Ucrainei.

Referindu-se la situaţia conflictului Ruso-Ucrainean, candidatul la preşedinţia Statelor Unite, Donald Trump

afirmase:

„... Rusia nu se va duce să invadeze Ucraina”!

Nu se ştie pe ce considerente s-a bazat această afirmaţie dar ceea ce este clar pentru toată lumea este faptul că acţiunile militare din zona de est a provinciei Doneţ şi Luhansk care au fost invadate de Rusia la începutul anului 2014 constituie încă puncte fierbinţi a acestei zone, cu atât mai mult cu cât întreaga atebţie a occidentului a fost şi continuă să fie îndreptată spre alte probleme.

În conformitate cu unele informaţii oferite de ONU, la începutul lunii august 2016, 20 de civili au fost omorâţi şi alte 122 rânite în lunile iunie şi iulie 2016 (mai mult de dublu cât a fost în medie în lunile precedente). Armata ucraineană a raportat pierderea vieţii a 13 soldaţi în luna iulie 2016; cauza celor mai mulţi morţi a provenit din bombardamentul rusesc cu artileria grea şi rachete care de fapt în urma înţelegerii de pace între Rusia şi Ucraina erau interzise în folosire.

Cu toată poziţia de mediator în acest conflict, NATO nu a putut stabilii cu exactitate care este numărul militarilor care operează în interiorul Ucrainei, dar se crede că ar fi vorba de un număr între câteva mii şi 10.000.

Totodată după informaţii primite din partea Departamentului Apărării din Ucraina, în luna iulie 2016, 19 trenuri care transportau echipament militar, iar la 2 august au fost observate 30 de tancuri care au trecut graniţa.

Oare spune ceva aceste mişcări de echipament militar?

Ceea ce se poate remarca este faptul că reacţia Administraţiei Obama la tot ceea ce se petrece în această

zonă ca şi în altele de pe glob este considerată ca „destul de dureroasă”! şi Obama susţine că singura posibilitate de rezolvare a acestui conflict ca şi a celui din Siria este „de a se coopera cu Rusia”!

În faţa acestei poziţii a preşedintelui Obama, preşedintele Putin dovedeşte că nici pe departe nu este interesat şi nu are nicio intenţie serioasă de cooperare cu SUA.

Anexa 7
Opinia istoricului şi antropologului Emmanuel Todd

(Interviu realizat de Olivier Berruyer, prezentatt în www.les-crises.fr.)

Dacă ieşim din delirul mass-media „occidentale”, care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, observăm realitatea geografică a fenomenelor din care rezultă destul de simplu că acest conflict din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa.

Primim semnale contradictorii dinspre Germania.

Uneori Germania este mai pacifistă, pe un model defensiv, de cooperare. Alteori, dimpotrivă, Germania este limpede în contestarea sau înfruntarea cu Rusia.

Această linie dură capătă forţă pe zi ce trece.

Frank-Walter Steinmeier a fost împreună cu Laurent Fabius[131] şi Sikorski la Kiev.

---

131 Laurent Fabius (n.1946), politician francez, membru al aripii de stânga. Fost Ministru al Bugetului și Industriei(1981-1983), Prim Ministru al Franței (1984-1986), Președinte al Ansamblului Național

Merkel vizitează singură noul protectorat ucrainean.

Dar nu asupra acestei înfruntări are Germania controlul.

În urmă cu şase luni, când se afla deja într-un conflict virtual cu Rusia în câmpia ucraineană, Merkel s-a manifestat umilind Anglia impunându-i, cu o incredibilă duritate, pe Juncker drept preşedinte al Comisiei.

Un lucru şi mai extraordinar, germanii au început să-i înfrunte pe americani, servindu-se de o poveste de spionaj a SUA.

Este absolut incredibil, când ştim de cooperarea dintre serviciile secrete germane şi americane în timpul războiului rece.

Se pare că astăzi BND (serviciul german de informaţii), spionează politicieni americani.

Cu riscul de a şoca, aş spune că, ţinând cont de ambiguitatea politicii germane în Est, sunt cu totul pentru monitorizarea de către CIA a responsabililor politici germani.

Sper că serviciile secrete franceze îşi vor face treaba şi vor participa la supravegherea unei Germanii din ce în ce mai active şi mai aventuroase pe plan internaţional.

Rămâne ca această agresivitate antiamericană a Germaniei să fie un fenomen nou, de care să ţinem cont. Stilul ei este fascinant. Modul în care oamenii politici germani au vorbit Americii vădeşte o profundă aroganţă. Există un fond antiamerican la est de Rin. Am avut ocazia de a-l măsura în timpul lansării volumului „După imperiu”[132].

După mine, el explică succesul mare în librării a acelei traduceri.

A fost deja un moment în care guvernul german a

(1988), Președinte al blocului socialist al Ansamblului Național (1995), Ministru de Finanțe sub președenția lui Lionel Jospin (2000-2002)

132 Emmanuel Todd - Après l'Empire, pg. 98 și urm. Lucrare indicată în bibliografie

luat în derâdere reproşurile americane în materie de administrare a economiei. Să contribuie la echilibrul cererii mondiale? De ce să o mai facă?

Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul.

Într-o primă fază, în momentul anexării Crimeii, am fost sensibilizat de refacerea Rusiei: o putere care nu vrea să renunţe să meargă pe propriile picioare şi care este capabilă să ia decizii.

Acum, constat că Rusia este în mod fundamental o naţiune în curs de stabilizare, chiar dacă lumea o blamează.

Adevărata putere emergentă, înaintea Rusiei este Germania.

Ea a urmat un drum fantastic, de la dificultăţile economice de după unificare şi până la refacerea economică şi apoi preluarea controlului asupra continentului, în ultimii cinci ani. Toate acestea merită o reinterpretare.

Criza financiară nu a demonstrat doar soliditatea Germaniei. Ea a revelat şi capacitatea ei de a utiliza criza datoriilor pentru a-şi subordona continentul.

Dacă renunţăm la retorica arhaică a războiului rece, dacă încetăm să mai agităm spectrul ideologic al democraţiei liberale şi al valorilor ei, dacă încetăm să ascultăm bla-bla-ul europenist pentru a observa secvenţa istorică în care ne aflăm, dacă acceptăm să vedem că regele e gol, constatăm că:

1. În cursul a cinci ani, Germania a preluat controlul continentului european pe plan economic şi politic;

2. În cinci ani, Europa se află aproape în război cu Rusia

Acest fenomen este umbrit de o dublă negare: cea a

ascensiunii germane şi cea a decăderii americane.

Aşa este Franţa, care nu vrea niciodată să admită că are o relaţie de servitute voluntară cu Germania.

Franţa nu poate gândi altfel, atât timp cât nu admite că Germania a devenit puternică şi că Parisul nu poate să o controleze.

O lecţie a celui de Al Doilea Război Mondial este că Franţa nu poate controla Germania, ale cărei capacităţi organizatorice, disciplină economică şi potenţial de iraţionalitate politică trebuie să le recunoaştem.

Refuzul francez al realităţii germane este evident.

Vorbeam de François Hollande ca de „vicecancelarul Hollande”. Sau ca de un simplu „director de comunicare al cancelarului”.

Cotele uriaşe de nepopularitate vin şi din această servitute faţă de Germania.

Actorii sunt incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac.

Altcineva trebuie să controleze Germania.

Ultima dată, această sarcină a revenit americanilor şi ruşilor.

Trebuie să admitem că „sistemul Germania” este capabil să genereze o energie extraordinară. Ca istoric şi antropolog, aş putea spune acelaşi lucru despre Japonia şi Suedia sau despre cultura evreiască, bască sau catalană.

Este un fapt: anumite culturi sunt astfel. Franţa are alte calităţi.

Ea a generat ideile de egalitate, de libertate, o artă de a trăi care fascinează o planetă, a avut o natalitate mai mare decât vecinii săi, rămânând o ţară avansată pe plan intelectual şi tehnologic.

Este probabil că în cele din urmă va trebui să admitem că Franţa are o viziune mai echilibrată asupra vieţii. Dar nu este vorba aici de metafizică sau de morală:

vorbim de raporturile de forţă internaţionale.

Dacă o ţară se specializează în industrie sau război, trebuie să ţinem cont de asta şi să vedem cum această specializare economică, tehnologică şi de putere poate fi controlată.

Statele Unite, cea de a doua negare

Negarea SUA a fost formalizată prin emanciparea Germaniei, în timpul războiului din Irak, în 2003 şi prin asocierea Schroeder-Chirac-Putin; anumiţi strategi americani au spus atunci: „Trebuie să pedepsim Franţa, să uităm ce a făcut Germania şi să iertăm Rusia”.

De ce?

Întrucât cheia controlului american în Europa, moştenire a victoriei din 1945, este controlul Germaniei.

Actul de emancipare din 2003 ar fi fost începerea disoluţiei imperiului american.

Această strategie a struţului s-a instalat şi pare că azi le interzice americanilor să aibă o viziune corectă asupra emergenţei germane, o nouă ameninţare pentru ei, după mine mult mai mare decât a Rusiei, care este o ameninţare exterioară.

Germania joacă un joc complex, ambivalent, dar este motorul crizei: deseori, naţiunea germană pare pacifistă şi Europa, sub controlul german, pare agresivă. Sau invers. Germania are două pălării: Europa este Germania şi Germania este Europa.

Ea poate vorbi pe mai multe voci. Când cunoaştem instabilitatea psihică care caracterizează, istoric vorbind, politica externă germană şi bipolaritatea sa, în sens psihiatric, în raportul cu Rusia, totul devine îngrijorător. Sunt conştient că vorbesc foarte dur, dar Europa este aproape de un război cu Rusia şi nu avem timp să fim curtenitori. Populaţiile de limbă, de cultură şi identitate rusă sunt atacate în Ucraina de est cu aprobarea, sprijinul şi deja fără îndoiala cu armele UE.

Cred că ruşii ştiu că sunt, de fapt, în război cu Germania.

Tăcerea lor nu este, ca în cazul francezilor şi americanilor, un refuz de a vedea realitatea. Este diplomaţie. Au nevoie de timp.

Autocontrolul şi profesionalismul lor merită admirate.

America nu-şi mai controlează vasalii, dar trebuie să aprobe aventurile regionale.

Până în prezent, în această criză, americanii au stat în spatele Germaniei.

Această Americă, care nu mai controlează, dar care trebuie să aprobe aventurile regionale ale vasalilor săi, a devenit o problemă, problema geopolitică numărul 1.

În Irak, America trebuie deja să coopereze cu Iranul, inamicul ei strategic, pentru a face faţă jihadiştilor finanţaţi de Arabia Saudită.

Arabia Saudită, ca şi Germania, are statut de aliat important; trădarea ei nu trebuie de aceea oficializată…

În Asia, sud-coreenii, din resentiment faţă de japonezi, încep să coopereze cu China, rivali strategici ai americanilor.

Peste tot, nu doar în Europa, sistemul american se fisurează sau chiar mai rău.

Naţiunea-continent americană şi noul imperiu german

Puterea şi hegemonia germane în Europa merită o analiză dintr-o perspectivă dinamică. Trebui să explorăm, să proiectăm să previzionăm pentru a ne orienta în lumea ce e pe cale să se nască.

Trebuie să acceptăm să vedem această lume cum o vedea şcoala realistă, cea a lui Kissinger de exemplu, adică fără a ne pune întrebări legate de valorile politice: doar purul raport de forţă între naţiuni.

Dacă gândim astfel, Rusia nu este o problemă a viitorului, iar China nu este deocamdată puternică din

punct de vedere militar.

În lumea noastră globalizată putem prezenta două mari sisteme: naţiunea-continent americană şi noul imperiu german, un imperiu economico-politic pe care oamenii continuă să-l numească din obişnuinţă Europa.

Este interesant să evaluam raportul de forţe între cele două sisteme.

Lideri incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac

Nu ştim cum se va încheia criza ucraineană. Dar trebuie să facem un efort să ne protejăm de această criză.

Cel mai interesant este să încercăm să ne imaginăm o victorie a „Occidentului”.

Vom ajunge la ceva surprinzător: dacă Rusia cedează, disproporţia de forţe demografice şi industriale între sistemul german, extins în Ucraina, şi SUA va duce la o basculare a centrului de gravitate al Occidentului şi la prăbuşirea sistemului american.

Lucrul de care americanilor ar trebui să le fie teamă este o prăbuşire a Rusiei.

Însă una dintre caracteristicile situaţiei este că actorii sunt incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac. Nu vorbesc doar despre Obama, care nu înţelege nimic despre Europa. E născut în Hawaii şi a trăit în Indonezia: doar zona Pacificului există pentru el.

Însă sunt depăşiţi şi geopoliticienii americani de tradiţia europeană.

Mă gândesc la Zbigniew Breziński[133], îmbătrânit, dar care rămâne un teoretician al controlului Eurasiei de către

133 Zbigniew Brezinski (n.1928) - politician american, a fost unul dintre consilierii pe probleme de Securitate națională al președintelui Jimmy Carter din 1977 până în 1981. Considerat astăzi, alături de Henry Kissinger și Samuel P. Huntington, o autoritate

SUA. Obsedat de Rusia, el nu a văzut Germania.

El nu a văzut-o pentru că, lărgind NATO până la ţările baltice, Polonia şi alte democraţii populare, puterea militară americană a croit un imperiu pentru Germania, economic în primă fază, dar şi politic astăzi.

Germania a început să se înţeleagă cu China, celălalt mare exportator mondial.

Îşi aminteşte Washingtonul că în anii 1930 Germania a ezitat între alianţa cu China şi cea cu Japonia şi că Hitler, la început, l-a înarmat pe Chiang Kai-Shek şi l-a ajutat să-şi creeze o armată?

Extinderea NATO către est ar putea duce la o variantă B al coşmarului lui Brzezinski: o reunificare a Eurasiei independent de voinţa SUA.

Fidel originilor sale poloneze, el se temea de o Eurasie sub control rus.

El riscă să se dovedească unul dintre acei polonezi absurzi care, din ură faţă de Rusia, au asigurat măreţia Germaniei.

Puterea germană, formată prin punerea la munca capitalistă a naţiunilor din Est.

Desigur, puterea germană este eterogenă şi prin urmare fragilă, potenţial instabilă, dar mecanismul în curs de ierarhizare a populaţiilor începe să definească o structură de dominaţie coerentă şi eficace.

Puterea germană recentă s-a format prin activitatea capitalistă a fostelor naţiuni comuniste. Este un lucru de care nici germanii poate că nu sunt conştienţi şi care va fi probabil adevărata lor fragilitate: dinamica economiei

---

printre marii strategi globali americani. În prezent este profesor de politică externă

a SUA la Universitatea Johns-Hopkins din Baltimore și consilier la Centrul pentru studii

politice și strategice (CSIS) din Washington D.C. Actualmente consilier pe problem

de politică externă a președintelui Barack Obama.

germane nu este doar germană.

O parte a succesului german vine din faptul prin care comuniştii s-au preocupat mult de educaţie. Au lăsat în urma nu doar sisteme industriale învechite, ci şi o populaţie educată la un nivel superior.

Comparaţi situaţia educaţiei din Polonia înaintea războiului cu cea de acum, mult mai bună, şi se va vedea că o bună parte din creşterea economică actuală se datorează comunismului. Vom vedea în ce stare va fi lăsată Polonia după administrarea germană. Rămâne ca Germania să înlocuiască Rusia ca putere care controlează estul european.

Rusia a fost slăbită de controlul asupra democraţiilor populare iar costul militar nu a fost compensat de câştigurile economice.

Datorită Statelor Unite, costul controlului militar este aproape zero pentru Germania.

Germania conduce continentul european

O asemenea hartă (Graficul 4) ajută să conştientizăm faptul că Europa şi-a schimbat natura şi că ea nu evocă doar prezentul, ci şi un viitor (poate) foarte apropiat.

Hărţile pe care le oferă de regulă Comunitatea Europeană sunt hărţi cu pretenţii egalitare, care însă nu ne mai arată realitatea.

Aici avem o primă tentativă de organizare vizuală a realităţilor noii Europe.

Harta ajută la observarea caracterului central al Germaniei şi a modului în care ea conduce continentul european.

Primul lucru despre care vorbeşte harta alăturată este existenţa un spaţiu informal mai mare decât Germania însăşi, „spaţiul german direct”, care include ţările ale căror economii depind aproape total de Germania.

Unii vor vedea aici „erori”, ca de exemplu integrarea Elveţiei, care nu este parte a instituţiilor europene. Dar,

oricare sunt sentimentele elveţienilor, realitatea obiectivă atunci când sunt implicate companii elveţiene importante, simţim prezenţa Germaniei. Nivelul de interpenetrare la nivel economic este astfel definit, încât nu putem vorbi de independenţa Elveţiei.

Harta G **Noul imperiu al Germaniei**

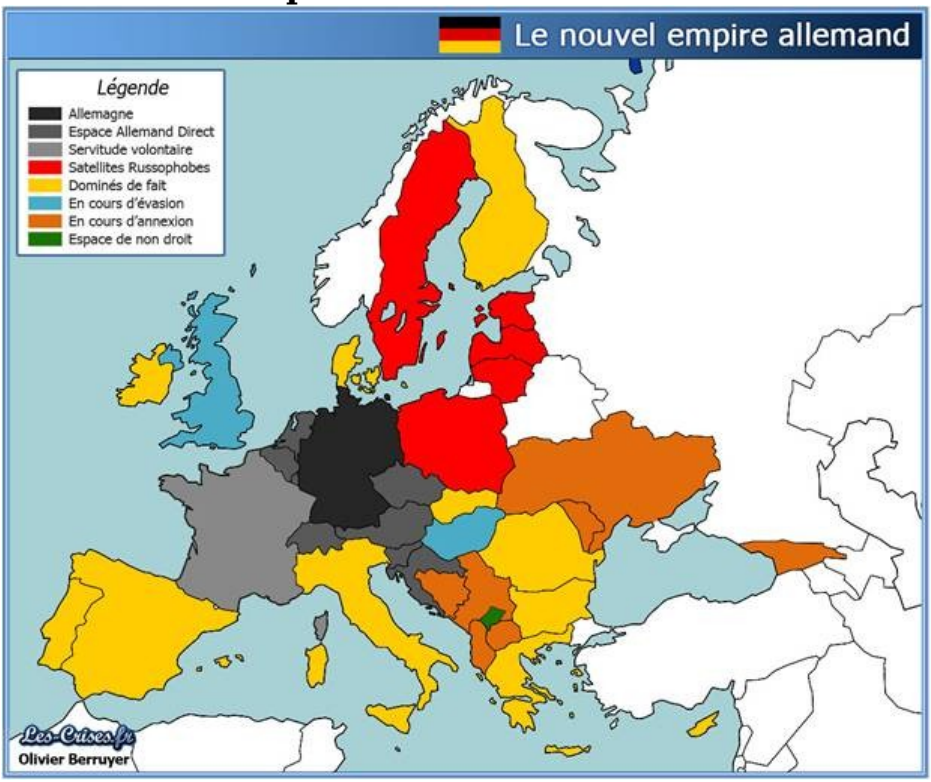

Cât despre Olanda, cum spunea Friedrich List, nu este decât *„zona de debuşeu a Germaniei la gurile Rinului”.*

Cehoslovacia, în ziua în care a decis să vândă Škoda către Volkswagen, şi-a pecetluit destinul.[134] Datorită

134 Exemplul acestei situații nu a întârziat prea mult timp să apară.; în jurul datei de

acestui spaţiu central foarte populat, Germania are o influenţă superioară celei oferite de cele 82 de milioane de locuitori ai săi.

Are puterea unei zone cu 130 de milioane de locuitori. Dar acest spaţiu nu este singura explicaţie a influenţei germane. Cred că Germania nu ar fi fost niciodată capabilă să preia controlul continentului fără cooperarea Franţei.

Mai este un element subliniat în această hartă: servitutea voluntară a Franţei şi a sistemului ei economic şi, în interiorul acestui cadru, acceptarea de către elitele franceze a ceea ce pentru ele – dar nu şi pentru poporul francez – este *„colivia de aur a monedei euro”*.

Băncile franceze supravieţuiesc bine în această închisoare.

Franţa îşi adaugă cele 65 de milioane de locuitori la spaţiul german şi îi conferă un soi de masă critică la scară continentală.

Astfel se ajunge la un nivel superior faţă de scara rusă sau japoneză.

Acest bloc negru reprezintă inima puterii germane; ea menţine într-o stare de supunere Europa de Sud,

---

20 septembrie 2015, președintele companiei Volkswagen, Martin Winterkorn, și-a dat

demisia în urma scandalului provocat de cele 11 milioane de automobile vândute în

diferite țări din lume și în care s-au folosit programe electronice care au mistificat

rezultatele testelor de emisie, și pentru care se vor cheltui 7.3 miliarde dolar pentru a

repara această gravă greșeală. Efectul la Bursa de acțiuni s-a concretizat prin scăderea

valorii acțiunii acestei companii de la 200 euro per acțiune la circa 106 euro.
Sursa:Washington Post, 23 sept.2015, pg.A1

devenită o zonă dominată în interiorul sistemului european.

Germania este detestată în Italia, în Grecia şi fără îndoială în toată Europa de Sud, din cauza mâinii de fier bugetare.

Dar aceste ţări nu dovedesc nimic, pentru că Germania, cu zona sa apropiată şi cu Franţa, are capacitatea de a domina totul. Aceste ţări sunt reprezentate în portocaliu pe hartă.

Propun şi o alta categorie de state, ***în roşu***, pe care le-aş numi „sateliţii rusofobi ai Germaniei”.

Paradoxal, aceste ţări au un anumit grad de libertate. Sunt în spaţiul german de suveranitate, dar nu le-aş califica prin statutul de vasal, pentru că au aspiraţii la autonomie şi sunt anti-ruse.

Priviţi: Franţa nu mai visează; sub conducerea socialiştilor şi a UMP, ea nu aspiră decât la supunere.

Polonia şi Suedia, ţările baltice au însă un vis: să învingă Rusia.

Participarea lor voluntară la spaţiul de dominaţie german le permite să creadă în visul acesta. Dar mă întreb dacă, în profunzime, Suedia care a trecut din nou către dreapta nu este pe cale să devină ce era şi înainte de 1914, adică germanofilă.

Sateliţii rusofobi merită o categorie specială, pentru că pot determina Germania să aleagă căi greşite.

Elitele franceze au făcut-o deja, sfidând Germania şi apoi refuzând să o critice.

Pentru Suedia şi Polonia sau statele baltice situaţia este alta.

Aici este vorba de a aduce Germania pe calea violenţei în raporturile internaţionale.

Nu am vorbit de Finlanda şi de Danemarca în această categorie.

Spre deosebire de Suedia, Danemarca este liberală cu adevărat.

Legătura sa cu Anglia merge dincolo de bilingvismul tipic scandinav pentru o bună parte a populaţiei. Danemarca priveşte spre Vest şi nu este obsedată de Rusia.

Finlanda a învăţat să trăiască cu sovieticii şi nu are motive să se îndoiască de posibilitatea de a se înţelege cu ruşii.

Desigur, a fost în război cu Rusia, Finlanda a făcut parte din Imperiul ţarist între 1809 şi 1917, dar sub forma unui mare ducat, situaţie care i-a permis să scape de imperiul suedez. Adevărata putere colonială pentru finlandezi a fost Suedia şi mă îndoiesc că vor să revină sub conducerea suedeză.

Pe hartă, Finlanda şi Danemarca sunt dominate precum ţările din sud.

Absurd?

Economia finlandeză plăteşte deja preţul agresiunii europene împotriva Rusiei.

Şi Danemarca va fi pusă în dificultate de ieşirea Angliei din sistemul continental.

Am asociat Ungaria cu Marea Britanie, în tentativa ei de „evaziune din sistemul european”.

Viktor Orban are o reputaţie proastă în UE. Aceasta pentru că este autoritar şi reprezintă dreapta dură. Poate că este aşa. Dar în primul rând pentru că rezistă presiunii germane. Ne putem întreba de ce Ungaria nu este antirusă, atât timp cât a fost supusă unei represiuni sovietice violente în 1956.

Ca de cele mai multe ori, cuvintele „în ciuda” trebuie înlocuit aici cu „pentru că”.

În 1956, doar Ungaria s-a revoltat. Ungaria poate fi mândră de istoria sa sub dominaţia rusă mai mult decât cehii sau polonezii, care atunci nu au mişcat. Ungaria poate să ierte. Un banc unguresc din anii 1970 ne poate ajuta să înţelegem diferenţele dintre est-europeni:

„În 1956, ungurii s-au comportat precum polonezii,

polonezii precum cehii şi cehii ca nişte porci”. Am reprezentat Ucraina ca fiind „în curs de anexare”.

Este vorba de anexarea unei zone în descompunere etatică şi industrială, o dezintegrare care va fi accelerată de acordurile de liber schimb cu UE.

Dar vorbim şi de anexarea unei populaţii active şi ieftine.

În mod fundamental, sistemul german se bazează pe anexarea unor populaţii active. În primă fază au fost utilizate populaţiile din Polonia, Cehia şi Ungaria.

Germanii au reorganizat sistemul lor industrial utilizând forţa de muncă ieftină.

Populaţia activă din Ucraina, care are 45 de milioane de locuitori, cu nivelul ei bun de educaţie moştenit din epoca sovietică, va fi o captură excepţională pentru Germania. Va permite dominaţia Germaniei pentru o perioadă lungă, devenind o putere economică superioară Statelor Unite. Bietul Brzezinski!

Mizele energetice

Construirea multiplelor rute energetice pot înlătura un adevărat mit după care ruşii, prin construirea South Stream-ului, vor doar să scape de intermedierea energetică a Ucrainei.

Harta H

Rutele energetice în Europa în cadrul noului imperiu German

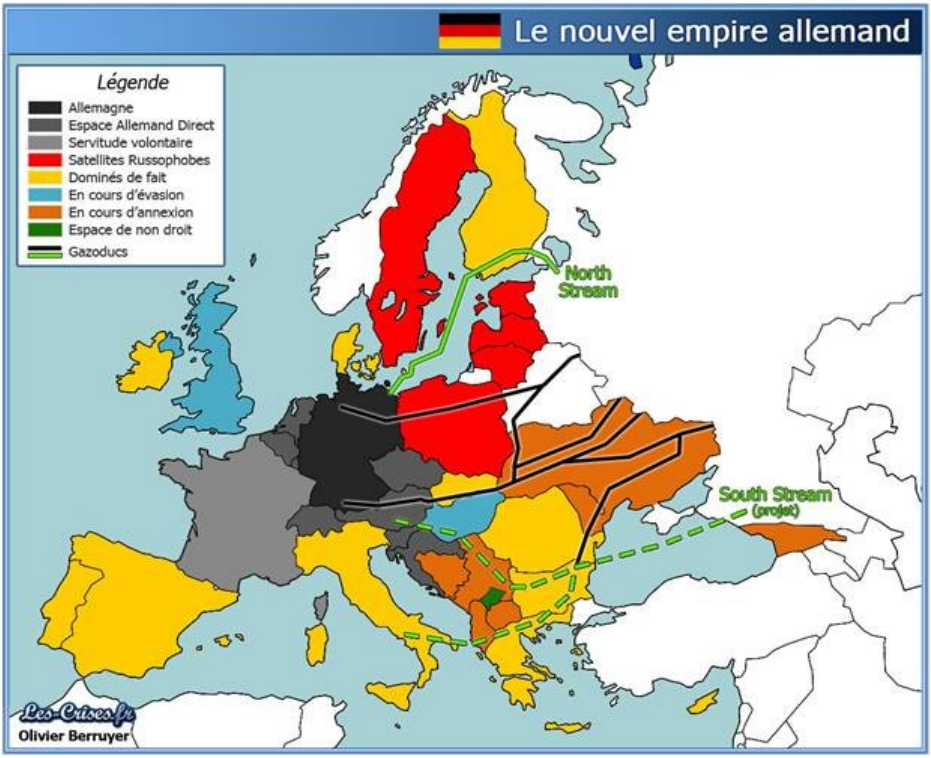

Dacă privim la traseele gazoductelor existente, singurul lor punct comun nu este tranzitul prin Ucraina, ci faptul că majoritatea ajung în Germania.

De fapt, adevărata problemă a ruşilor nu este doar Ucraina, ci şi controlul gazoductelor de către Germania.

Aceasta este şi problema Europei de Sud.

Dacă încetăm să ne gândim la Europa într-un mod naiv, ca un sistem egalitar care are probleme cu Rusia, vom vedea că Germania poate avea interesul ca South Stream-ul să nu fie construit, pentru că ar face să-i scape de sub control aprovizionarea cu energie a zonei europene pe care o domină.

South Stream-ului nu este doar o zonă strategică între Est şi Vest, între Ucraina şi Rusia, ci şi între Germania şi Europa de Sud, dominată de Berlin.

Încă o dată, aceasta nu este o hartă definitivă; este o hartă care creează imaginea realităţii Europei şi care încearcă să ne scoată din ideologia hărţilor neutre, care ascund ceea ce Europa este pe cale să devină: un sistem de naţiuni inegale, prinse într-o ierarhie care include ţări dominate clar, ţări agresive, o ţară dominantă, precum şi o ţară care este ruşinea Europei – Franţa.

Anexa 8

Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO

(Prelucrat de autor din articolul semnat de Michaell Saakashvili) [135]

Ucraina are nevoie de câteva elemente importante:

1. Ucraina trebuie să devină un model de succes în creşterea economică şi în reformele democratice care să fie atractive pentru toţi ucrainenii – aşa cum a avut loc în Berlinul Occidental care a devenit un element de mare atracţie pentru cei din Berlinul de Est şi totodată un simbol şi pentru alţii. Într-un anumit fel ruşii se simt legaţi de pământul şi de oamenii din Ucraina. Un succes al Ucrainei poate ajuta la schimbarea Rusiei în bine prin oferirea unui model alternativ de viaţă.

2. Costul economic pe care trebuie să-l plătească preşedintele Vladimir Putin este destul de mare prin sancţiunile economice suplimentare care se vor impune şi vor determina în cele din urmă slăbirea poziţiei sale în

135 Mikheil Saakashvili - fost președinte al statului Georgia între 2004 și 2013.

În prezent este președintele grupului de consiliei pentru reforme în Ucraina;

Textul prezent provine din articolul semnat de Saakashvili- The peace of Europe in the balance, Washington Post, 28 Februarie, 2015, pg. A13

interiorul Rusiei, aşa cum s-a întâmplat în Serbia cu Slobotan Milosovici în anii 1990.

3. Cheltuielile militare pe care le are de suportat Puţin trebuie să fie foarte ridicate în ipoteza în care Ucraina va fi dotată cu arme de apărare, care vor putea opri înaintarea tancurilor şi vehiculelor blindate ruseşti.

4. Ucraina nu poate fi membră a NATO dar poate fi încurajată să formeze alianţe bilaterale şi trilaterale care vor putea coopera cu NATO şi cu Satele Unite, în vederea asigurării securităţii regionale.

5. Conducerea Ucrainei trebuie să continue să înfăptuiască reformele dure care sunt necesare şi să asigure că sunt în sprijinul poporului ucrainean, iar ajutorul din Vest va fi condiţionat în livrare de acest progres.

Anexa 9

Situaţia pensionării în UE şi în România

Sistemul de pensii din România se confruntă şi cu efectele negative ale unor elemente specifice cum ar fi:

Ieşirile anticipate masive la pensie în 1990, care au redus numărul de contribuabili cu circa 5% şi au majorat numărul de pensionari cu peste 16%;

creşterea semnificativă a pensionărilor datorate încadrării în grupe de muncă (ieşiri la pensie cu cinci-zece ani mai devreme decât vârsta standard de pensionare);

uşurinţa cu care se obţine o pensie de invaliditate fără o bază legală.

Criza financiară şi economică care a agravat şi mai mult problema de fond reprezentată de îmbătrânirea populaţiei. Toate sistemele de pensii se confruntă cu dificultăţi mari în a-şi îndeplini „promisiunile privind pensiile”, din cauza creşterii şomajului, a diminuării creşterii economice, al creşterii nivelurilor datoriei publice şi a volatilităţii pieţelor financiare.

Moştenite din socialism, pensiile din România au reprezentat un sistem atipic, comparativ cu vasta majoritate a sistemelor de pensii din Europa. El nu s-a referit numai la pensii, ci a integrat multe tipuri de prestaţii pe termen scurt cum ar fi:

— Maternitatea.

— Concediile medicale.

— Concediile de creştere şi îngrijire a copilului.

— Decesurile etc.

Mai mult, până în anul 1991, bugetul de asigurări sociale reprezenta un capitol al bugetului de stat.

Unul dintre motivele majore care au condus la dificultăţi financiare ale sistemului de pensii publice îl reprezintă creşterea rapidă a numărului de beneficiari ai tuturor categoriilor de pensii publice, în paralel cu scăderea majoră a numărul contribuabililor la sistem, în special în perioada 1990 – 2010.

Practic, numărul total de pensionari din sistemul de asigurări sociale (incluzând pensionarii din toate structurile de pensionare de tip a crescut de la circa 3, 58 milioane de persoane în 1990 la circa 5, 66 milioane de persoane în 2010 (cu 58%).

În acelaşi timp, numărul de contribuabili la sistemul public de pensii a scăzut de la 7, 997 milioane de persoane în 1990 la 4, 238 milioane de persoane în

2010 (cu 47%).

Acest fenomen a condus la reducerea ratei de dependenţă a sistemului de pensii, în perioada analizată, de circa 3, 7 ori.

Importanţa sistemelor private de pensii a devenit din ce în ce mai mare în statele membre ale Uniunii Europene, acestea aflându-se în diverse faze de dezvoltare.

Efecte ale Strategiei EUROPA 2020 asupra ocupării forţei de muncă în România

Prin adoptarea Strategiei EUROPA 2020 statele

membre adoptă de fapt o nouă viziune a economiei sociale de piaţă a Europei în următorul deceniu, care să contribuie la ieşirea din criza economică şi financiară şi să construiască o economie inteligentă, durabilă şi favorabilă incluziunii, caracterizată de niveluri ridicate de ocupare a forţei de muncă, productivitate şi coeziune socială.

În acest scop, Comisia Europeană a adoptat cinci obiective principale:

1) ocuparea forţei de muncă (o rată de ocupare a forţei de muncă de 75% în rândul populaţiei cu vârste cuprinse între 20 şi 64 de ani);

2) cercetare, dezvoltare şi inovare (un nivel al investiţiilor publice şi private în cercetare şi dezvoltare de 3% din PIB-ul UE);

3) schimbări climatice şi energie (reducerea cu 20% a emisiilor de gaze cu efect de seră (sau chiar cu 30%, în condiţii favorabile) faţă de nivelurile înregistrate în 1990; creşterea ponderii surselor de energie regenerabile până la 20%; creşterea cu 20% a eficienţei energetice);

4) educaţie (reducerea abandonului şcolar la sub 10%; creşterea la peste 40% a ponderii absolvenţilor de studii superioare în rândul populaţiei în vârstă de 30 – 34 de ani);

5) sărăcie şi excluziune socială (reducerea cu cel puţin 20 de milioane a numărului persoanelor care suferă sau riscă să sufere de pe urma sărăciei şi a excluziunii sociale).

Sursa: Prelucrat de autor după informaţiile incluse în studiul elaborat (de către grupul: Şeitan, Mihai – Arteni, Mihaela şi Nedu Adriana) pentru Comisia Naţională de Prognoză, sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

Anexa 10

Ocupaţia sovietică a Basarabiei şi Bucovinei de

Nord

Ultimatumul sovietic – iunie 1940

La 22 iunie 1940, cu doar câteva zile înainte ca URSS să-şi prezinte ultimatumul, Franţa capitulase, iar Regatul Unit îşi retrăsese ultimele trupe din Europa, ceea ce făcea ca toate garanţiile de securitate acordate României de cele două puteri vestice să-şi piardă orice valoare. Pe 2 iunie, Germania informase România că, pentru a beneficia de garanţii de securitate din partea Reichului, guvernul de la Bucureşti trebuia să ia în consideraţie negocieri prealabile cu Uniunea Sovietică.

Pe 23 iunie un număr de circa 23 de avioane sovietice au depăşit frontiera cu România şi au pătruns până deasupra oraşului Chişinău, acest act constituind o agresiune aeriană asupra României.

Ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, a fost informat de partea sovietică de intenţiile Rusiei cu privire la Basarabia şi Bucovina; pe 24 iunie. Ribbentrop a comunicat ruşilor că este îngrijorat mai mult de soarta celor aproximativ 100.000 de etnici germani din Basarabia. De asemenea, Ribbentrop s-a arătat uimit de pretenţiile sovietice în ceea ce priveşte Bucovina, (acest teritoriu nu fusese menţionat în niciun fel în protocolul secret al pactului sovieto-german de neagresiune). În continuare, ministrul german de externe a subliniat că Germania are interese economice puternice în restul teritoriului românesc.

Textul ultimatumului de la 26 iunie afirma în mod incorect că Basarabia era populată în principal cu ucraineni: „În anul 1918, România, folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a preluat de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei, Basarabia.

„… Guvernul sovietic cerea partea de nord a Bucovinei care după opinia lor:

„Ar reprezenta, *este drept că numai într-o măsură neînsemnată*, un mijloc de despăgubire a acelei mari pierderi care a fost pricinuită U.R.S.S.

şi populaţiei Basarabiei prin dominaţia de 22 de ani a României în Basarabia”.

Bucovina de Nord avea unele legături istorice cu Galiţia, care fusese anexată de URSS în 1939 ca urmare a invaziei germano-sovietice din 1939, doar prin faptul că ambele regiuni fuseseră parte a Imperiului Austro-ungar din a doua parte a secolului al XVIII-lea până în 1918.

La 26 iunie 1940, la ora 22: 00, Comisarul poporului pentru afaceri externe al URSS, Viaceslav Molotov, i-a prezentat ambasadorului României la Moscova, Gheorghe Davidescu, un ultimatum prin care i se cerea României „retrocedarea” Basarabiei până pe 28 iunie şi „transferul” părţii de nord a Bucovinei către Uniunea Sovietică.

Ultimatumul mai adăuga:

„Acum, când slăbiciunea militară a U.R.S.S. a trecut în domeniul trecutului, iar situaţia internaţională care s-a creat cere rezolvarea rapidă a chestiunilor moştenite din trecut pentru a pune în fine bazele unei păci solide între ţări, U.R.S.S. consideră necesar şi oportun ca în interesele restabilirii adevărului să păşească împreună cu România la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei.

Uniunii Sovietice”.

Răspunsul românesc la ultimatum

Guvernul românesc a răspuns sugerând că este de acord cu „negocieri imediate asupra unei largi categorii de probleme”.

Al doilea ultimatum sovietic de pe 27 iunie a cerut evacuarea administraţiei şi armatei române din Basarabia şi nordul Bucovinei în patru zile.

A doua zi, guvernul român condus de Gheorghe Tătărescu, după ce primise şi sfaturi din partea Germaniei

şi Italiei, a acceptat să se supună condiţiilor sovietice.

Decizia de acceptare a ultimatului sovietic şi de executare a unei „retrageri” (s-a evitat folosirea cuvântului „cedare”) din Basarabia şi nordul Bucovine, i-a fost luată în Consiliul de Coroană din noaptea de 27 – 28 iunie 1940. După cum este consemnat în jurnalul regelui Carol al II-lea, rezultatul votului a fost următorul:

6 voturi pentru respingerea ultimatumului: Ştefan Ciobanu, Silviu Dragomir, Victor Iamandi, Nicolae Iorga, Traian Pop, Ernest Urdăreanu

20 de voturi pentru acceptarea ultimatumului: Petre Andrei, Constantin Anghelescu, Constantin Argetoianu, Ernest Ballif, Aurelian Bentoiu, Mircea Cancicov, Ioan Christu, Mitiţă Constantinescu, Mihail Ghelmegeanu, Ion Gigurtu, Constantin C. Giurescu, Nicolae Hortolomei, Ioan Ilcuş (Ministru de război), Ion Macovei, Gheorghe Mironescu, Radu Portocală, Mihai Ralea, Victor Slăvescu, Gheorghe Tătărescu (prim-ministru), Florea Ţenescu (şeful marelui Stat Major al Armatei)

O abţinere: Victor Antonescu.

Din niciun document nu rezultă clar dacă regele a participat sau nu la discuţii, sau dacă a votat sau nu.

Dintr-o populaţie de 3.776.000 de locuitori, (în conformitate cu rezultatele recensământul din 1930), în teritoriile ocupate de URSS, 2.078.000 (55%) erau etnici români. Peste 200.000 de locuitori de toate etniile s-au refugiat în România în cele câteva zile care au urmat după 28 iunie. Guvernul român a căutat să evite, chiar dacă doar temporar, un război cu Uniunea Sovietică. Ca urmare, toate instalaţiile militare au fost cedate fără a fi distruse şi fără a se trage un singur foc de armă, armata română având ordine stricte să nu răspundă niciunei provocări.

După ce Kremlinul a înaintat României ultimatumul de cedare a Basarabiei şi nordului Bucovinei, Ion Antonescu l-a vizitat pe regele Carol al II-lea, la 1 iulie, şi i-a prezentat Suveranului un Memoriu în care sublinia: [

„Maiestate.

Ţara se prăbuşeşte.

În Basarabia şi Bucovina se petrec scene sfâşietoare.

Mari şi mici unităţi, abandonate de şefi şi surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima ameninţare.

Funcţionarii, familiile lor şi ale ofiţerilor, au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii.

Materiale imense şi depozite militare acumulate acolo din incurie şi menţinute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului".

La 28 iunie 1940, România a primit un ultimatum din partea Uniunii Sovietice, prin care se cerea evacuarea administraţiei civile şi a armatei române de pe teritoriul dintre Prut şi Nistru cunoscut ca Basarabia şi din partea nordică a regiunii Bucovina. În cazul în care retragerea nu s-ar fi făcut în termenul impus de patru zile, România era ameninţată cu războiul.

Din cauza presiunilor conjugate ruso-germane venite de la Moscova şi de la Berlin, administraţia şi armata română s-au retras pentru a evita războiul. Aceste evenimente s-au petrecut în context geopolitic mai larg, în care prin pactul expansionist Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, Germania nazistă şi Uniunea Sovietică îşi împărţiseră în mod imperialist, sferele de influenţă teritorială în Europa Răsăriteană, după care tot în 1939 a început cel de-al Doilea Război Mondial prin atacarea Poloniei de către Germania hitleristă (la 1 septembrie 1939).

În cea mai mare parte a teritoriului ocupat, sovieticii au proclamat RSS Moldovenească, iar partea sudică a Basarabiei, Bugeacul, şi nordul Bucovinei au fost alipite la

RSS Ucraineană.

Odată cu proclamarea RSS Moldoveneşti, drept RASS Moldovenească, (Republică Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească) de la răsărit de Nistru, a fost împărţită între cele două republici sovietice vecine, Moldova sovietică şi Ucraina. Ocupaţia sovietică a fost întreruptă pentru scurtă vreme în 1941, după ce România a declanşat operaţiunile militare de eliberare a teritoriilor ocupate de URSS ca parte a Operaţiunii Barbarossa), dar teritoriile au fost în cele din urmă recuperate de sovietici în 1944[136]

După moartea lui Stalin (în 1953) şi în special după anul 1956, persecuţia etnicilor români din Basarabia şi Bucovina de nord a scăzut treptat. Primele alegeri libere din RSS Moldovenească s-au ţinut în februarie 1990, în climatul general al perestroicii, iar controlul sovietic asupra acestei regiuni a încetat în august 1991, după tentiva de lovitură de stat de la Moscova şi disoluţia Uniunii Sovietice. În 1991, RSS Moldovenească a devenit noul stat independent Republica Moldova, în vreme ce Bucovina de nord şi Bugeacul au rămas în componenţa Ucrainei.

Reacţii internaţionale faţă de ultimatum

România a cerut sprijinul englezilor, iar guvernul britanic a răspuns că va considera *orice pierdere teritorială a românilor ca fiind temporară*. Dintre toţi aliaţii regionali cu care România avea tratate de cooperare militară, doar Turcia a răspuns că este gata să-şi ofere sprijinul în cazul unei agresiuni militare sovietice.

În revista *Time* din 1 iulie 1940, se relata: „În această săptămână, avioane ruseşti au început să facă zboruri de

136 Pentru informații mai detaliate sugerez consultarea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Republica_Autonomă_Sovietică_Socialistă_Moldovenească

recunoaştere deasupra Basarabiei. Mai apoi au fost semnalate ciocniri de frontieră de-a lungul râului Nistru. Deşi armata română a simulat rezistenţa pentru a se lua act, nu are nicio şansă fără ajutor, să-i oprească pe ruşi iar Germania a admis deja pretenţiile Rusiei pentru Basarabia în negocierile secrete din 1939. România şi-a acceptat destinul în noua Europă pe care Hitler o plănuise. Urma ca România să pierdă Transilvania în favoarea Ungariei şi o parte a Dobrogei în favoarea Bulgariei. Rusia a fost preocupată de consolidarea propriei poziţii în estul Europei. În urma ocupării [de către URSS] a Estoniei, Letoniei şi Lituaniei, aceste trei ţări au stabilit guverne comuniste, care se pregăteau să deschidă drumul către o sovietizarea completă.

Basarabia şi Bucovina sovietică după 1944
(Spre cunoaşterea adevărului)!

La 23 august 1944, în condiţiile în care trupele sovietice avansau pe frontul de răsărit ameninţând cu transformarea României într-un teatru de război, (Operaţiunea: Iaşi-Chişinău), regele Mihai I a organizat o lovitură de stat, îndepărtându-l de la putere pe mareşalul Antonescu. După semnarea unui armistiţiu cu Aliaţii, armata română a întors armele Ungariei Hortiste şi Germaniei Naziste, luptând alături de Armata Roşie pentru eliberarea teritoriilor ocupate de Ungaria prin Dictatul de la Viena şi, în continuare, în Ungaria şi Slovacia.

La 6 martie 1945, regele Mihai a fost silit de sovietici să accepte guvernul dominat de comunişti al lui Petru Groza, iar în 30 decembrie 1947 a fost silit să abdice şi să părăsească ţara. Abdicarea regelui Mihai a reprezentat momentul începerii unui regim care nu avea să se termine decât odată cu evenimentele din decembrie 1989.

În 1947, ca parte a tratatului de pace de la Paris, România şi Uniunea Sovietică au semnat un tratat de

frontieră prin care frontiera comună era „fixată în concordanţă cu înţelegerea sovieto-română din 28 iunie 1940”, (aceasta în condiţiile în care pe 28 iunie nu a fost semnată nicio înţelegere ci s-a răspuns unui ultimatum, iar anterior acestei date nu a existat nicio înţelegere scrisă în această privinţă).

După prăbuşirea comunismului în România, preşedintele Ion Iliescu şi preşedintele Uniunii Sovietice au semnat pe 5 aprilie 1991 un tratat politic care, printre altele, recunoştea graniţa sovieto-română aşa cum fusese consfinţită de tratatul de la Paris. Totuşi, acest tratat nu a fost niciodată ratificat de Parlamentul României. România şi Federaţia Rusă au semnat şi ratificat până la urmă un tratat (în 2003), după prăbuşirea Uniunii Sovietice şi proclamarea independenţei de către Republica Moldova şi Ucraina.

În perioada 1940 – 1989, autorităţile sovietice au provomovat evenimentul din 28 iunie 1940 ca fiind „ziua eliberării” de sub *jugul românesc*, data în sine fiind proclamată sărbătoare în RSS Moldovenească.

Sursa: Prelucrat de autor după informaţiile publicate în:

http://euromaidanpress.com/2015/04/16/why-romania-will-fight-rusia/

Anexa 11
Acordarea azilului în România conform Legii Nr. 122 din 4 mai 2006[137]

Art. 4 din L. 112/2006 – privind Azilul în România „Accesul la procedura de azil”. Autorităţile competente asigură accesul la procedura de azil oricărui cetăţean străin sau apatrid, AFLAT PE TERITORIUL ROMÂNIEI ORI

137 Pentru cei interesați: Vezi Text actualizat în baza actelor normative modificatoare,
publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la 16 octombrie 2014

LA FRONTIERĂ, din momentul manifestării de voinţă, exprimată în scris sau oral, din care să rezulte că acesta solicită protecţia statului român, cu excepţia situaţiilor prevăzute expres de prezenta lege”. Astfel încât, admiterea voluntară şi necondiţionată a cotei de refugiaţi care S-AU PREZENTAT PE TERITORIUL Germaniei şi au solicitat ACOLO drepturile de azilanţi, constituie o încălcare FLAGRANTĂ A LEGISLAŢIEI ÎN DOMENIU din România. Astfel încât, admiterea pe teritoriul României a celor

1700 de azilanţi, plus cei 4646, sau cei 6937, sau câţi or mai fi, echivalează CU STRĂMUTAREA SAU COLONIZAREA PE TERITORIUL ROMÂNIEI A UNEI POPULAŢII STRĂINE, încălcându-se astfel prevederile art. 3, alin (4) din constituţia României.

În funcţie de aceste argumente faptice şi juridice, Preşedintele ţării, primul-ministru şi membrii CSAT, care vor admite această redislocare a unor azilanţi ce au formulat cerere PE TERITORIUL GERMANIEI, se fac vinovaţi de săvârşirea infracţiunii de înaltă Trădare, (art. 398 C.p), cu raportare la art. 394 C.p.

Mai trebuie de precizat că suspendarea de facto a Acordului de la Dublin, privind procedura de solicitare şi acordare a azilului, a fost determinată EXCLUSIV DE COMUNICATUL Oficiului Federal pentru Migraţie şi Refugiaţi din Germania, care, la data de 24 august 2015, a precizat într-un comunicat că Germania va acorda azil tuturor refugiaţilor care se vor prezenta pe teritoriul german. Astfel încât, considerând că acţiunea BAMF (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge), direct responsabil pentru caducitatea de facto a Acordului de la Dublin, NU POATE constitui un motiv temeinic pentru suspendarea şi/sau încălcarea Legilor în domeniul migraţiei şi a Constituţiei Statului Român.

În conformitate cu unele informaţii prezentate în mijloacele mass mediei din România, în ultimul an, rezultă

următoarea situaţie valabilă la nivelul UE şi al României.

Cooperarea între autorităţile cu competenţă în domeniul combaterii imigraţiei ilegale, inclusiv a traficului de persoane şi a traficului de migranţi ca elemente componente ale acesteia, vor constitui priorităţi.

Autorităţile române vor contribui la crearea unui sistem de admitere flexibil, dar, în acelaşi timp vor acorda o atenţie deosebită cetăţenilor proveniţi din statele cu potenţial migraţionist sau care pot aduce atingere siguranţei naţionale.

Acoperirea deficitului existent pe piaţa forţei de muncă, inclusiv prin atragerea de persoane cu înaltă calificare, se va face cu protejarea propriilor cetăţeni. România, prin autorităţile competente, va crea cadrul procedural şi legislativ favorabil atragerii şi rămânerii pe teritoriul României a investitorilor.

Având în vedere că imigraţia şi azilul sunt influenţate, într-o foarte mare măsură, de evenimentele care au loc la nivel mondial, au fost identificate următoarele aspecte care pot influenţa, pe termen mediu şi lung, situaţia operativă din zona de competenţă:

— Menţinerea situaţiei conflictuale din Siria;

— Reactivarea conflictului armat din Irak;

— Menţinerea unei situaţii instabile în zonele limitrofe României

(Ucraina, Transnistria);

— Perpetuarea şi creşterea în intensitate a conflictului armat israeliano – palestinian;

— Menţinerea situaţiei migraţiei ilegale din Turcia, devenită principalul stat de tranzit pentru migraţia ilegală din Orientul Mijlociu sau din Africa spre România, Istanbul fiind principala placă turnantă în drumul spre Occident.

În Strategia naţională privind imigraţia 2015 – 2020 au fost stabilite următoarele obiective strategice generale:

1. Promovarea migraţiei legale în beneficiul tuturor părţilor: societatea românească, imigranţi şi statele lor de

origine;

2. Întărirea controlului legalităţii şederii cetăţenilor statelor terţe pe teritoriul României şi aplicarea corespunzătoare a măsurilor de îndepărtare şi a măsurilor restrictive;

3. Îmbunătăţirea sistemului naţional de azil în scopul eficientizării şi asigurării conformităţii cu standardele legale naţionale, europene şi internaţional aplicabile;

4. Participarea activă a României la eforturile comunităţii internaţionale şi statelor membre ale Uniunii Europene la identificarea unor soluţii durabile pentru persoanele aflate în nevoie de protecţie internaţională şi integrarea socială a cetăţenilor statelor terţe.

5. Întărirea cooperării între autorităţile române competente pentru combaterea imigraţiei ilegale şi a muncii nedeclarate a cetăţenilor din state terţe;

Anexa 12

Poziţia actuală a României în contextul geopolitic european

[Interviu acordat de Domnul Călin Georgescu,[138] – preşedintele Centrului European de Cercetare al Clubului de la Roma[139]].

138 Interviu consemnat de Dna ziaristă Adina Ardeleanu publicat în ziarul Bursa din 28
Noiembrie 2014

139 Clubul de la Roma este o denumire simbolică pentru o organizaţie al cărei scop este să
supună atenţiei întregii lumi diverse aspecte referitoare la viitorul planetei.

* „FMI a pus umărul la îndatorarea României ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă”.

* „Aşa numita „dreaptă” s-a culcat mereu cu aşa-numita „stângă” în imensul pat de bordel care este politica românească”.

* „Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupţiei interne”.

* „Democraţia directă nu este posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv”.

Alegerile prezidenţiale abia încheiate ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului, este de părere Călin Georgescu, care adaugă: „Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolţit”.

Călin Georgescu, care între 1997 – 2013 a fost Director executiv al Centrului Naţional pentru Dezvoltare Durabilă din România, ne-a vorbit, într-un interviu, despre cum vede situaţia ţării noastre şi viitorul său.

Despre scenariul „Klaus Iohannis ca Preşedinte”, Călin Georgescu a spus: *„Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu*

există negociere”.

Reporter: Ce aşteptări aveţi de la noul preşedinte ales al României?

Călin Georgescu: Obiectivul principal al oricărui preşedinte al României ar trebui să fie apărarea interesului naţional, care se traduce, în principal, prin întărirea pe plan intern şi extern a poziţiei statului naţional unitar modern. În acest moment, însă, cred că este mai important să discutăm despre aşteptările poporului român şi cum putem reînvia încrederea lui în conducători şi în viitor. Cu o populaţie nemulţumită nu se poate face reformă.

Să iei puterea nu e greu, contează ce faci cu ea pentru ţară.

Mesajul transmis prin vot a fost foarte clar: schimbaţi-vă sau veţi fi schimbaţi. În campania electorală am asistat doar la o luptă pentru putere între două clanuri, aşa cum a fost mereu timp de 25 de ani. Nici cel ales şi nici cel care a pierdut nu au prezentat un proiect de ţară solid, un program politic, o viziune despre viitor şi despre marile provocări interne şi internaţionale. Am asistat doar la dezbinarea ţării, nu la unitatea ei.

Reporter: Cum arată România, la 25 de ani de la căderea comunismului?

Aţi declarat: „România este un sens giratoriu permanent, ne învârtim în cerc de 25 de ani”. Ce eveniment/măsuri ar putea să ne scoată din acest sens giratoriu? Consideraţi că alegerile prezidenţiale din 2014 pot aduce o schimbare?

Călin Georgescu: România, după 25 de ani de post-comunism, este o ţară în care cei care au condus şi conduc au fost dispuşi să cedeze ori să distrugă totul doar pentru

a avea puterea. Rezultatul este o ţară în faliment, trăind pe datorie, pentru care colapsul a devenit o chestiune de probabilitate matematică, pe fondul unei polarizări uriaşe a sărăciei şi a bogăţiei. Singura salvare poate veni dintr-un proiect de ţară îndrăzneţ, gândit pe termen lung şi foarte lung, şi ancorat în realităţile profunde ale României. Pentru acest mare proiect se va putea ridica un steag, sub care să se adune toţi românii din ţară şi de pretutindeni; un proiect în elaborarea şi aplicarea căruia să ne regăsim independenţa de gândire şi de acţiune, ca ţară; un proiect care se poate realiza în esenţă prin resursele şi capacităţile proprii. Numai astfel, prin noi înşine, vom face din România o ţară respectată care să conteze în politica desfăşurată la scară europeană şi mondială.

Azi, România este un stat complet aservit, prea slab pentru a avea un cuvânt de spus în lume. ASTĂZI România arată ca o ţară în mare parte de profesionalizată, cu multiple probleme demografice, şi care şi-a cedat suveranitatea, a distrus total conceptul de educaţie serioasă a muncii, pe fondul creşterii alarmante a analfabetismului. Nu mai suntem o destinaţie, în sens politic, ci un teritoriu pe care-l survolezi cu avionul, în drum spre alte zări. În sens economic, ţara e o ţintă predilectă doar pentru acele transnaţionale care jefuiesc patrimoniul natural sau îmbolnăvesc populaţia, fizic şi spiritual, cu produsele lor otrăvite. Suntem un loc cunoscut pe harta crimei organizate, a traficului de persoane, pentru jefuirea obiectelor de patrimoniu şi a pădurilor, ca depozit de deşeuri şi câte alte asemenea activităţi infracţionale. Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupţiei interne. În pofida retoricii oficiale, ele nu pot beneficia în mod real de alianţe sau de parteneriate cu naţiunile puternice. Într-o situaţie limită, un stat puternic nu va salva un stat complet subordonat aflat la ananghie, oricâte garanţii formale i-ar fi oferit, ci doar va dispune de el. Ţările Române au avut

astfel de experienţe, în trecutul nu foarte îndepărtat, gândiţi-vă la nefericitul an 1812. Iar azi, exemplul Ucrainei este mai mult decât grăitor.

În 25 de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, din orice dezbatere cu privire la provocările mari ale lumii, a absentat de pe scena diplomaţiei.

Ţara trebuie adusă la nivelul unei chemări. Iar asta se face printr-un proiect mare, care să descătuşeze energiile întregii naţiuni. Un proiect care să identifice nişa României în competiţia mondială a secolului XXI, să reconstruiască ţara pe baza acestei premise fundamentale; să creeze locuri de muncă sigure şi bine plătite, un sistem de sănătate centrat pe grija faţă de fiinţa umană şi nu pe profitul industriei de medicamente şi al asigurărilor de sănătate private; un proiect care să regândească strategic toate activităţile economice, să reindustrializeze ţara pe baza tehnologiilor nepoluante şi a principiilor economiei civice – modelul economic pe care eu îl propun; să reprofesionalizeze ţara şi să readucă plăcerea românilor de a munci; mai presus de orice, un proiect cu o strategie perfectă pentru învăţământ, cercetare, inovaţie, cuplată cu una demografică, spre a asigura dăinuirea neamului, în veşnicie. Pentru asta avem nevoie de învăţători şi profesori entuziaşti, plini de dăruire pentru cauza naţională, modele de urmat pentru tineri. Să renască dragostea pentru frumos, pentru artă în toate oraşele României. Să nu ezităm să aducem specialişti străini acolo unde este nevoie. Acest lucru este absolut firesc şi se întâmplă peste tot în lume unde dorinţa de performanţă e mai presus de orice – vezi cazul guvernatorului canadian al Băncii Angliei. Marile teme internaţionale, cum ar fi energia sau resursele, să se discute la Bucureşti. Instituţii internaţionale serioase, şi nu sediile unor firme fantomă, să fie localizate în România. Asta înseamnă să ai cotă internaţională, să existi şi să fii respectat.

Spiru Haret spunea: ***„Investeşti în educaţie,***

culegi în economie”. Forţe malefice au distrus cu bună ştiinţă dragostea de ţară, patriotismul, au tăiat panglica istoriei, pentru a ne lipsi de dragostea de glie şi de voinţa de a fi o naţiune demnă. Cel mai mare gânditor politic al naţiunii române, Mihai Eminescu, spunea: „Fără cultul trecutului nu există iubire de ţară”.

Revenind la alegerile abia încheiate, ele ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului. Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolţit.

Reporter: Consideraţi că vom asista la o reformare a clasei politice, în contextul în care „generaţia Facebook” a ieşit masiv la vot şi i-a taxat pe cei care au ignorat-o? Consideraţi că intelectualii s-au trezit din amorţire?

Călin Georgescu: Reţelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. Pot fi doar un catalizator al reformării, dar rămân simple mijloace de comunicare în masă ale vremurilor actuale, pe care le utilizează atât oamenii cinstiţi, cât şi escrocii. Generaţia Facebook, obişnuită să tot „gugălească” pe telefoanele inteligente, este copleşită de cantitatea de informaţii care o asaltează. Preia totul pe fugă şi nu mai are răbdare să aprofundeze lucrurile. În România nu se mai studiază profund şi nu se mai citesc cărţi. De altfel, se vând cu 85% mai puţine cărţi decât în urmă cu 25 de ani. Iată de ce populaţia poate fi manipulată prin lozinci şi devize propagandistice extravagante, golite de adevăr şi conţinut. În România, unele clanuri au folosit mai abil decât altele reţelele de socializare şi, drept urmare, au înregistrat un avantaj politic temporar. Cât despre puterea „democraţiei directe” care îi entuziasmează pe tinerii de pe Facebook, în mare parte este o iluzie. Ea există în spaţiul virtual, dar

este foarte greu de transpus în realitate, în cadrul actualului sistem neoliberal. Să nu uităm că sistemul însuşi foloseşte Internetul pentru a-şi cosmetiza imaginea şi pentru a manipula populaţia. Eu sunt întru totul pentru democraţia directă, participativă. Ea nu este însă posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv. Ea poate înflori doar într-o economie civică, având drept partener un stat puternic, un stat animat de o logică partenerială, în care toţi actorii participanţi la dialogul social luptă pentru un ideal comun. Este nevoie în primul rând de o democraţie economică. La noi, în discursul public este absentă noţiunea de lucrător-proprietar; această „moleculă" a economiei civice este generată de răspândirea largă a proprietăţii productive graţie formelor cooperaţiei moderne sau organizării micilor producători în sistem cluster, pe modelul Mondragón sau Emilia Romagna. Vorbim de „descentralizare" când, de fapt, ar trebui să vorbim de sisteme „distribuite". Vorbim de „creştere infinită" când, de fapt, avem nevoie de o revoluţie a sustenabilităţii.

Binomul centralizare/descentralizare aparţine vechii paradigme, socialiste şi neoliberale. Economia civică pe care o propun eu, şi care este deja o forţă în multe părţi din lume, gândeşte în termenii sistemelor „distribuite", dinamicilor parteneriale („peer to peer"), producţiei locale de serie mică. Agricultura ţărănească, ajutată de know-how-ul agriculturii postindustriale, este mai productivă decât agricultura industrială, eminamente distructivă. În România, agricultura ţărănească este însă privită ca o frână de cei aflaţi în fruntea bucatelor.

Dacă sistemul economic românesc stă să facă implozie, nici în sfera culturii şi a spiritului nu stăm mai bine. Greu mai găseşti un intelectual integru astăzi. Limba română este, pur şi simplu, masacrată, parcă a devenit o limbă străină, stricarea ei este promovată din plin de la cele mai înalte tribune. Biserica oficială este pângărită, iar

biserica ascunsă este prigonită. Mare parte a populaţiei este condusă prin impostură de către fariseii care, vieţuind în păcat, sunt mereu temători pentru scaunele lor şi atunci caută să se înconjoare de iobagi plătitori de impozite, folosite pentru desfrâul şi vanităţile stăpânilor.

S-a vorbit mult de reforma clasei politice. Este un fals, pentru că se urmăreşte doar redistribuirea puterii şi dobândirea de avantaje pentru cei care o deţin, prin rotaţie. Singura ocupaţie constantă a clasei politice în ultimii 25 de ani a fost şi este deturnarea banului public, îmbogăţirea fără scrupule. Clasa politică actuală este nereformabilă. Trebuie schimbată.

Reporter: Cum vedeţi măsurile Guvernului român din ultimul an? Ce decizii consideraţi că au fost probusiness şi care au afectat mediul de afaceri?

Călin Georgescu: Îmi este greu să mă gândesc la măsuri probusiness, având în vedere haosul generalizat din ultimul an. Chiar dacă au existat măsuri punctuale benefice, precum reducerea CAS cu 5 puncte procentuale, ele nu pot fi scoase din contextul dezastruos. De altfel, chiar şi măsura reducerii CAS a fost aspru criticată la nivel politic, din cauza neprezentării de o manieră transparentă şi credibilă a resurselor bugetare care să compenseze reducerea încasărilor la bugetul de stat. Din acest motiv, o măsură considerată foarte bună de mediul de afaceri a fost percepută ca o bâlbâială sau pomană electorală. Mediul de afaceri a fost afectat prin impozitul pe construcţii speciale (cunoscut ca „taxa pe stâlp”), a cărui introducere a însemnat venituri sporite la buget, încasări făcute însă din conturile contribuabililor serioşi, care şi aşa suportau o povară fiscală copleşitoare.

Pe de altă parte, majoritatea actelor normative din România sunt făcute pentru un mediu economic infracţional. Din cauza nivelului extrem de ridicat al

evaziunii fiscale, legile încearcă mai degrabă să îngrădească infracţionalitatea, decât să încurajeze mediul de afaceri. Ca o consecinţă direct, avem tratarea nediferenţiată a agenţilor economici, de parcă ar face parte cu toţii din categoria infractorilor. Absolut toate societăţile sunt tratate de actele normative şi organele de control din această perspectivă; se blochează conturi, se trimit somaţii şi se perturbă activitatea agenţilor economici, ignorându-se „interesul fiscal naţional”. Astfel, statul gândeşte ca un muşuroi de furnici, în care toţi cară bobul, dar nu există matcă. Nu se are în vedere rezultatul final, care ar trebui să fie reprezentat de sprijinirea mediului de afaceri şi de crearea de locuri de muncă.

Lipsa unor măsuri concrete de combatere a evaziunii fiscale pe întreg circuitul economic a dat posibilitatea oamenilor de afaceri de carton să se îmbogăţească. Astfel, în domeniul comerţului, de exemplu, statul nu are control asupra achiziţiilor intracomunitare, abundând aşa-zisele firme fantomă, evaziunea continuând pe întreg circuitul, până la desfacerea către consumatorul final (persoane fizice) fără bon fiscal.

În România, nu există un control al numerarului. A existat o propunere de act normativ cu privire la restricţionarea tranzacţiilor în numerar, dar proiectul este blocat în Parlament. Astfel, toţi aşa-zişii bani negri din economie circulă liber, într-un circuit financiar ce dă posibilitatea beneficiarilor din tranzacţii ilicite să se îmbogăţească, achiziţionându-şi proprietăţi şi alte bunuri în numerar, uneori cu sume astronomice. Plafonarea plăţilor şi încasărilor în numerar ar forţa o mare parte din banii negri existenţi în economie să se albească, statul urmând să beneficieze nemijlocit de fiscalizarea acestor sume.

Reporter: Activitatea DNA a fost foarte intensă, în perioada campaniei electorale. Ce aşteptări aveţi

în continuare de la această instituţie?

Călin Georgescu: Justiţia română este selectivă, abuzivă şi demonstrativă, îi execută în pas de defilare pe diverşi oponenţi sau pe cei care mediatic susţin alte interese, iar apropiaţii sunt protejaţi. Undeva, mai la vale, oricum toţi ajung la o înţelegere; dacă justiţia ar fi fost corectă, ar fi fost la datorie pentru toţi, iar corupţilor din puşcărie le-ar fi fost confiscate averile. Sumele uriaşe furate de la statul român ar fi putut constitui o bază bună pentru proiecte naţionale de investiţii – ceea ce nu se întâmplă.

Reporter: Care este şansa de dezvoltare a României? Care ar fi paşii proiectului dumneavoastră pentru dezvoltarea ţării noastre?

Călin Georgescu: Plecând de la ceea ce ştim cu siguranţă că se va întâmpla în lume, adică o criză a hranei şi a apei, se poate identifica nişa României în economia globală. Eu am propus o revoluţie a sustenabilităţii şi un proiect de ţară, „Hrană, Apă şi Energie”, prin care România poate cuceri lumea, nu doar să se refacă pe ea însăşi. Este soluţia prosperităţii prin revenirea la simplitate. Cu alte cuvinte, un model economic al proximităţii, în care se întăreşte proprietatea privată productivă, i se oferă omului şansa de a-şi securiza familia, iar surplusul muncii lui intră în circuitul economic local şi naţional. „Micro” este distribuit în masă, iar micile firme îşi asigură autonomia economică prin cooperare în reţea. Pe acest model s-au dezvoltat vertiginos ţări ca Taiwanul sau regiunea Toscana şi, parţial, Sillicon Valley, ca să dau doar câteva exemple. Investind în infrastructura viitorului, vom putea face din România un model pentru multe alte ţări. Mai ales pe fondul disfuncţionalităţilor grave ale modelului neoliberal, degradării vieţii în toată Europa şi lipsei de viziune a UE, care continuă să se afunde în criză.

Reporter: Numele dumneavoastră a fost vehiculat în repetate rânduri ca propunere pentru funcţia de premier. Ce şanse are scenariul Klaus Iohannis – preşedinte, Călin Georgescu – premier? Aţi accepta o astfel de funcţie, în condiţiile actuale?

Călin Georgescu: Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu există negociere.

Reporter: Aţi declarat că necesităţile politicii externe a României sunt, mai ales, păstrarea identităţii statului în faţa atacului entităţilor non-statale, adică al corporaţiilor şi „investitorilor strategici" de genul fondurilor speculative. Ce pârghii are statul ca să-şi păstreze identitatea, în condiţiile globalizării?

Călin Georgescu: Cea mai preţioasă instituţie creată de om în istorie este statul. O societate fără stat e ca un trup fără cap; pe o astfel de societate o aşteaptă anarhia, fragmentarea şi disoluţia finală. Când statul devine captiv, cum este acum în România, nu mai este stat. Este doar haos bine dirijat de cei care au căpuşat statul. Statul practic s-a privatizat şi nu mai poate răspunde socialului. Binele comun nu mai există ca ţel suprem al statului.

Nu există bază mai solidă decât binomul stat-cetăţean. Când statul este lovit, subminat, incapacitat, cetăţenii săi devin populaţie, o masă amorfă, se transformă în creaturi supuse manipulării şi dezrădăcinării.

Uitaţi-vă la românii din ziua de azi, au ajuns pribegi în ţara lor!

Statul este un zid de apărare a ceea ce înseamnă

viaţa şi cultura românească. În absenţa lui, identitatea, dăinuirea noastră sunt în pericol.

Eu sunt pentru un stat puternic.

România este azi o ţară sub asediul marilor corporaţii fără patrie, al căror unic scop este profitul imediat, prin exploatarea resurselor naturale şi a oamenilor transformaţi în resursă. Când nu va mai fi interes politic străin, pentru că nu vor mai fi resurse, sau când nota de plată va fi prea mare în comparaţie cu costurile de exploatare, ţara va fi abandonată ca o mină epuizată. Şi atunci se va trece la împărţirea ei între hienele din jur, pentru că singura miză rămasă va fi doar geopolitica. Adică statutul de colonie al unei ţări „între ape”, recunoscută exclusiv prin „vocaţia” de a fi vândută străinilor pe 30 de arginţi de către vasalii cocoţaţi în funcţii publice.

Toţi politicienii români au susţinut necondiţionat, în aceşti 25 de ani, modelul neoliberal extractiv. Acesta nu s-a opus comunismului, l-a continuat cu alte mijloace, ambele sisteme având nevoie de sclavi ca să funcţioneze. Transpus în viaţă, proiectul „Hrană, Apă, Energie” ar însemna, pentru România, ieşirea din captivitatea babilonică la care au condamnat-o trădarea, impostura şi hoţia. Economia civică are nevoie, pentru a prospera, de oameni liberi, integri, cu mentalitate şi demnitate de proprietari. Niciun partid politic nu a urmărit să emancipeze poporul, în sensul de a oferi fiecărui român oportunitatea de a fi stăpân pe propriul său destin, într-o ţară puternică şi respectată. Interesul naţional? „O vorbă de dânşii inventată”. Aşa numita „dreaptă” s-a culcat mereu cu aşa-numita „stângă” în imensul pat de bordel care este politica românească.

De 25 de ani, neoliberalii din România, de la stânga sau de la dreapta eşichierului politic, tot încearcă să ne convingă că statul nu are ce căuta în economie. Haosul economic controlat de clanurile infracţionale, în care

întreprinderile de stat au fost privatizate pentru a fi jefuite, este numit eufemistic „stat minimal”. Eu sunt un critic al conceptului de „stat minimal” şi susţin renaşterea întreprinderii de stat acolo unde există monopoluri fireşti, impuse de cerinţele de securitate naţională (resurse naturale, baraje hidroelectrice, linii de înaltă tensiune), şi trebuie asigurate serviciile publice esenţiale (poştă, transport în comun, sănătate, educaţie, distribuţia apei etc.). Cu o menţiune, însă, foarte importantă: gestiunea întreprinderilor de stat trebuie să fie supusă disciplinei pieţei, iar administrarea lor trebuie să fie impecabilă. Vom putea limita şi chiar elimina influenţa nefastă a entităţilor non-statale, dacă vom transforma România într-o fortăreaţă economică. Zidurile ei de apărare, în domeniul economic, ar fi întreprinderile de stat, sectorul extins al economiei de proximitate, un sector financiar caracterizat prin revigorarea şi dominaţia băncilor populare şi a uniunilor de credit, o agricultură ţărănească dezvoltată pe bazele celor mai performante metode ale agriculturii postindustriale. Iar apărătorul cel mai motivat să apere economia României este, ca unitate socială, familia, iar ca unitate economică, micul producător, lucrătorul-proprietar din asociaţii (inclusiv asociaţiile profesionale de tipul breslelor), gospodăria ţărănească, designerul şi inovatorul, meseriaşii secolului XXI.

Eu sunt ferm convins că România are nevoie de o stare de spirit, nu de doctrine, iar aceasta poate fi dată de asumarea de către toată naţia română a unui mare proiect de ţară. Nimic nu trebuie să fie ascuns, ocult, ambiguu. Totul să fie transparent, clar explicat, pe înţelesul tuturor, pentru ca românii să ştie pentru ce luptă. Atunci se va vedea ce forţă avem şi de ce suntem în stare.

Reporter: Vă menţineţi opinia că România nu trebuie să adere la moneda Euro? Cum argumentaţi?

Călin Georgescu: Bineînţeles că mi-o menţin! Şi mai mult, spun că moneda naţională este singurul atu important care ne-a mai rămas în mână pentru a ne păstra independenţa ca stat.

Pentru informarea corectă a cetăţenilor este nevoie de o dezbatere foarte serioasă înainte de a decide dacă România ar trebui sau nu să adere la zona Euro. Există efecte secundare care trebuie analizate – spre exemplu, creşterea artificială a preţurilor.

Fără a intra în prea multe detalii tehnice (există un studiu al lui Giovanni Mastrobuoni, de la Princeton University, care explică foarte bine partea tehnică), putem spune că – în ciuda rapoartelor oficiale care au concluzionat că trecerea la Euro a avut un impact limitat asupra creşterii preţurilor – fenomenul nu a fost niciodată investigat pe deplin. Până acum analiza s-a limitat la dinamica inflaţiei, însă inflaţia este un indicator sintetic al creşterii preţurilor care nu ia în considerare elemente esenţiale, precum nevoia de timp a oamenilor de a se obişnui cu ceva nou sau faptul că inevitabil anumite preţuri vor fi „rotunjite”. Percepţia majorităţii cetăţenilor Uniunii Europene este că trecerea la Euro a cauzat creşteri semnificative de preţuri. Până şi nemţii, îl numesc Teuro (Teur înseamnă „scump” în germană).

Un alt efect secundar este cedarea unei pârghii foarte importante – politica monetară. Într-un moment în care nu mai există un consens între ţările mari din Vest asupra politicii monetare (vezi situaţia de anul trecut, când Germania, Olanda şi Austria au votat împotriva scăderii ratei dobânzii de către BCE), cum va putea o ţară ca România să-şi apere interesele?

Luaţi, vă rog, exemplul Marii Britanii. Este în UE şi îşi menţine moneda naţională, lira sterlină. Oare de ce? Şi ne amintim imediat că Londra este adevăratul centru financiar-bancar al Europei şi al lumii.

Numai nişte netrebnici pot accepta atât de uşor ceva

atât de dubios, pentru simplul fapt că este „european” sau pentru că aşa li se spune să facă.

Înaintea interesului naţional nu stă nimic, nici măcar viaţa!

Dar, din păcate, în România, la nivel decizional, se gândeşte mic şi se acţionează şi mai mic.

Noi trebuie să gândim „out of the box”, să gândim liber dacă vrem să înlocuim actualul model economic falimentar. Nu mai putem lăsa sfera financiară să domine economia reală. Sursa răului în lume este banul cămătăresc (debt-money), proprietate exclusivă a sistemului bancar. De ce n-ar putea poporul suveran să emită monedă? Sute de oraşe din lume emit „monedă locală” – de ce n-ar face-o şi un stat suveran? Mă gândesc la o monedă care să aparţină cu adevărat cetăţenilor, bazată pe o rezervă fracţionară de 100%. Un sistem financiar restructurat, în care funcţia de creditare să fie separată de cea de emitere a monedei. O astfel de măsură ar pune banul să lucreze în serviciul economiei reale şi nu al băncilor, ar elimina datoriile publice şi private, ciclurile inflaţie/deflaţie şi ar permite un sistem de impozitare nu mai mare de 5%. Am realiza o redistribuţie a bogăţiei şi a proprietăţii private în baza meritelor şi a capacităţilor productive, eliminând definitiv speculaţiile financiare. Nu-i o utopie, îţi trebuie însă curaj, spirit de sacrificiu şi dragoste de neam.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu partenerii internaţionali, în contextul conflictelor din regiune?

Călin Georgescu: Am să-l citez pe generalul de Gaulle: „Ţările nu au prieteni, au aliaţi, iar alianţele sunt utile atâta timp cât servesc interesul statului tău”.

Atâta timp cât nu eşti puternic economic, nu desfăşori competiţia minţilor mari în ţara ta, nu eşti solid

social şi cultural, nu există. Aranjamentele de culise, făcute doar pentru protejarea anumitor persoane şi a sistemului securist au distrus ţara.

După cum am spus: un stat cu conducători care se întrec în a-şi manifesta servilismul nu are parteneri, fiindcă nu poate sta la masa tratativelor, ci sub masă, pentru a lustrui pantofii celor puternici, adică ai mesenilor. Scriitorul şi analistul politic Lev Vershinin relatează un incident relevant în acest sens: în data de 20.02.2014, liderul ucrainean Ianukovici a semnat o înţelegere cu opoziţia, înţelegere ai cărei garanţi au fost miniştrii de externe ai Poloniei, Germaniei şi Franţei. A doua zi, Ianukovici a fugit, iar puterile garante s-au spălat pe mâini, pentru că orice este permis în relaţiile cu un stat slab şi complet aservit. Există numeroase alte exemple de acest fel, pe diverse meridiane ale lumii.

România, astăzi, este un stat slab, sărac şi înapoiat, iar ceea ce i s-a întâmplat Ucrainei i se poate întâmpla mâine şi României, într-o formă sau alta, indiferent de apartenenţa la diverse organizaţii, parteneriate ş.a.m.d. Nu ne apără nimeni, trebuie să fim puternici şi să ne putem apăra singuri.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu Fondul Monetar Internaţional?

Călin Georgescu: Nu este potrivit termenul de „relaţie”. Un stat puternic şi un conducător de glie ar pune capăt contractului şi oricărui fel de „colaborare” cu FMI. Vă rog să-mi spuneţi unde în lumea asta, în care ţară unde a fost prezent, a adus FMI-ul prosperitate? Niciunde, vă rog să verificaţi. FMI-ul a pus umărul la îndatorarea României, ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă. Şi asta la iniţiativa şi prin uneltirile celor puşi să o apere şi al căror fals renume ascunde marea fraudă din această ţară.

Reporter: Cum se poate pregăti ţara noastră să facă faţă crizei apei şi a hranei, preconizată pentru 2020?

Călin Georgescu: Pământul este cea mai mare avere pe care o avem. Solul este adevărata mină de aur a României. Iar pământul nu este o marfă, ci proprietatea noastră, a tuturor, el nu poate fi de vânzare, înstrăinat, pentru că e piatra unghiulară a devenirii şi dăinuirii noastre ca popor. Dacă înţelegem asta şi trăim constant acest sentiment, zi de zi, facem din agricultură vârful de lance al dezvoltării economice naţionale, cu toată industria, şi învăţământul, şi cercetarea subordonate acestui obiectiv. Din gospodăria ţărănească facem modelul european de viaţă sănătoasă, iar din ţăranul român, simbolul creştin autentic al veşniciei neamului românesc şi gena autentică de civilizaţie, în Europa şi în lume.

Gândim bursa grâului la Brăila şi cea a energiei la Bucureşti, facem din Constanţa poarta economică numărul unu a ţării, înaintea aeroportului Henri Coandă, şi prin export de hrană sănătoasă şi apă curată cucerim Europa şi lumea!

Aceasta este moştenirea noastră, dar şi vocaţia şi destinul nostru, ea nu este o alternativă posibilă printre multe altele, este unica! Nu există un plan B, pentru că nu avem o ţară B, noi nu avem decât România.

Iar, înainte de toate, eu doresc ca poporul român să ştie ce vrea şi să-şi dea seama ce poate!

Partea II-a

GRECIA – PRINTR-O NOUĂ PERSPECTIVĂ

Cronologia istorică a Greciei înainte de Hristos – pe secole

Secolele XI î.Hr.

— IX î.Hr.: „Secolele întunecate” – invazia şi aşezarea populaţiilor elenice în Grecia şi Asia Mică.

Secolele VIII î.Hr.

— VI î.Hr.: Epoca arhaică. Fondarea cetăţilor-stat, „Marea colonizare greacă”, economie agrară, comerţ, meşteşuguri, activitate financiară, „piaţă elenă” în bazinele Mării Mediterane şi Mării Negre;

Secolele V î.Hr.

— IV î.Hr.: Epoca clasică. Apogeul democraţiei şi „imperiului maritim” atenian. Războaiele cu perşii şi războiul peloponeziac dintre Atena şi Sparta. Cucerirea şi unificarea Greciei sub dinastia macedoneană. Spiritul civic şi formarea conştiinţei unitare a Eladei (panelenismul).

Secolele IV î.Hr.

— I î.Hr.: Epoca elenistică. Crearea de către Alexandru cel Mare a „imperiului universal” macedonean. Monarhia greco-orientală de natură divină. Civilizaţia elenistică de sinteză greco-orientală. Cucerirea lumii greceşti de către Roma şi punerea bazelor celei dintâi civilizaţii unitare a vechii Europe.

Scurtă periodizare a istoriei Greciei înainte şi după Hristos

— **7.000 – 6500 î.Hr.**

— Era Neoliticului cu următoarele perioade:

6800 – 6500: Epoca Preceramicei

6500 – 5800: Neoliticul timpuriu

5800 – 5300: Neoliticului mijlociu

5300 – 4800: prima perioadă a Neoliticului târziu

4800 – 4500: cea der a doua perioadă a Neoliticului târziu

4500 – 3200: ultima perioadă a Neoliticului

— 3200/3100 – **Epoca bronzului** în principala parte a ţării cu următoarele perioade:

3200/3100 – 2050/2000: Heladicul timpuriu
2000/1900 – 1550: Heladicul mijlociu
1550 – 1050: Heladicul târziu

— Epocile manifestate în Creta
3650 – 2160: Minoanul timpuriu
2160 – 1600: Minoanul mijlociu
1600 – 1170: Minoanul târziu

— **Epoca Cicladelor** cu următoarele perioade:
3300 – 2000: Ciclada timpurie
2500 – 2100: Epoca Castri
2000 – 1600: Perioadă similară cu
Minoanul mijlociu din Creta

— **Epoca Greciei Antice** cu următoarele perioade:
1175 – 750: Era întunecată
750 – 490: Perioada Arhaică
490 – 336: Grecia Clasică
336 – 146: Grecia elenistică
146 î.Hr. – 395 d.Hr.: Grecia romană

— **Grecia Medievală**
476 î.Hr. – 1400 d.Hr. Imperiul Bizantin (Bizanţul)

De-a lungul secolelor, frontierele statului bizantin au cunoscut numeroase modificări, fiind un imperiu continental. În secolele IV-VI a fost întins pe trei continente: Europa, Asia şi Africa Nordică. După pierderea Egiptului, se întindea doar în Europa şi Asia. A fost o tanasocraţie, o putere maritimă. A deţinut un control asupra intrării în bazinul pontic, controlând Marea Marmara, Marea Egee şi Marea Mediterană, până în sec. VI.

Specialiştii în domeniul istoriei Bizanţului consideră că numele Imperiul Bizantin este un termen istoriografic modern, care era necunoscut celor care au trăit în vremurile de glorie ale imperiului (adică Imperiul Roman de Răsărit). Termenul Imperiul Bizantin a fost inventat.

— Grecia otomană

1453 – 1822 (după Hristos):

Teritoriul Greciei a fost cucerit în mai multe etape de Imperiul Otoman începând cu secolul al XV-lea. Grecia şi-a proclamat independenţa în 1821, oficial recunoscută doar în 1832 după Conferinţa de la Londra (din 1832). Această perioadă istorică de mai multe secole este cunoscută ca Tourkokraţia (în limba greacă: Τουρκοκρατία, „Dominaţia turcă" – n.t.).

Ocuparea treptată a Greciei a fost precedată de victoriile otomanilor împotriva sârbilor. După o primă victorie în Bătălie de pe râul Mariţa din 1371, otomanii i-au bătut pe sârbi în Bătălia de la Kosovo Polje din 1389

Perioada de ocupaţie otomană a avut un impact profund asupra societăţii elene, prin apariţia unei noi elite. Aristocraţia elenă funciară, care a dominat în mod tradiţional Imperiul Bizantin, a fost aproape distrusă.

Noua clasă dominantă în Grecia Otomană era numită „prokritoi" sau „kocabasis" (în limba turcă n.n.). Clasa „prokritoi" era formată în special din birocraţi şi colectori de taxe, care au căpătat rapid o reputaţie proastă pentru corupţie şi nepotism.

După 1204, când Constantinopolul a fost luat de către cruciaţii din Vest, părţi din Grecia au fost repartizate liderilor occidentali, în timp ce veneţienii au ocupat poziţii strategice în Marea Egee (în special în insule sau oraşe de coastă), cu scopul de a controla rutele comerciale.

Ocuparea Constantinopolului în 1262 a marcat ultimele etape ale existenţei imperiului. Otomanii au început treptat să profite de părţi ale imperiului din secolul

14 AD, şi treptat a avut loc procesul de destrămare a imperiului ce a avut loc odată cu cucerirea Constantinopolului în 1453.

Insula Creta a fost considerată ca zona „de final” în Grecia. Această epocă a durat aproximativ patru secole în care timp Grecia a fost sub dominaţie otomană ce a durat până la începutul Războiului de independenţă al Greciei (în 1821– n.n.).

Numeroase monumente din Anii bizantini şi otomani pot fi încă vizitate. Perioada Ocupaţiei au fost o perioadă de conservare a unor biserici bizantine şi post-bizantine, mănăstiri, clădiri otomane, şi castele fermecătoare, precum şi multe aşezări tradiţionale, care păstrează parţial aspecte ale structurii arhitectonice bizantine. Rezultatul Războiului de independenţă al Greciei a fost crearea unui regat independent grecesc în 1830, dar cu terenuri suveran limitate. În timpul secolului 19 şi începutul secolului 20, noi domenii cu o populaţie compactă grecească au fost treptat inaugurate în statul elen.

Statul Elen a luat forma sa actuală, după încheierea celui de al doilea război mondial, cu includerea Insulele Dodecanese.

Grecii locuitori ai cartierului elen al Constantinopolului, fanarioţii, au cucerit poziţii importante în comerţ şi diplomaţie. Biserica Ortodoxă Greacă şi Patriarhia Ecumenică a Constantinopolului au căpătat o mare putere în imperiu sub protecţia sultanului, ceea ce permitea controlul asupra întregi populaţii ortodoxe din imperiu, inclusiv a celor negreci. Referindu-se la această evoluţie a Greciei şi la multiplele frământări şi fricţiuni care au avut loc pe parcursul a mii se ani, un profesor de filosofie comentând situaţia Grecieie spunea:

„Tot ce s-a petrecut în trecutul Greciei a revenit şi face din nou parte din actualitatea frământărilor Greciei”.

Evoluţia Greciei moderne a fost şi continuă să fie

direct legată de însăşi evoluţia social-economică şi politică a întregii Europe.

Harta I **Imperiul Otoman în jurul anului 1800 d.Hr.**

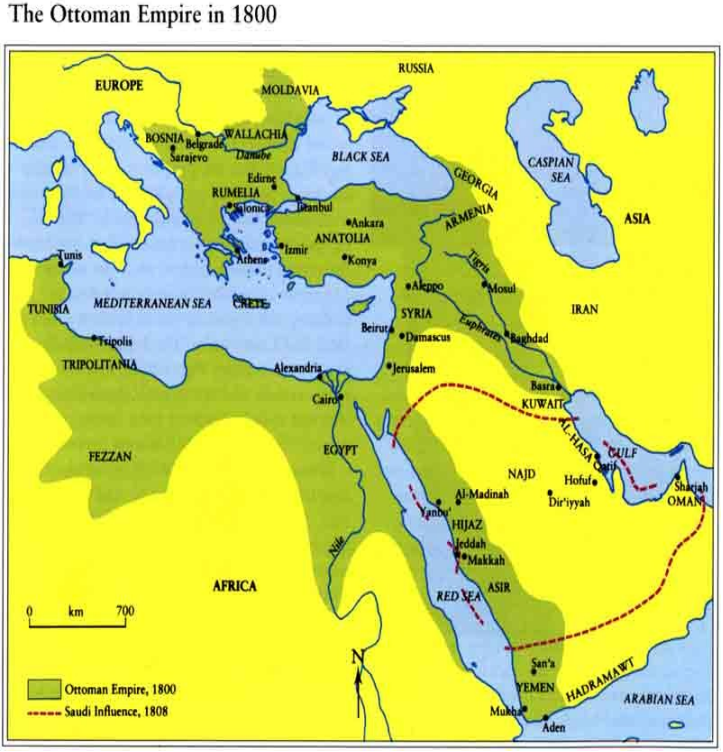

Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/C%C4%83derea Constantinopolului

1. Introducere la Partea II-a

În vederea analizei evoluţiei Europei clasice ar trebui să se colinde, dacă nu fizic, cel puţin imaginar sau prin intermediul sistemului modern al internetului, prin perioadele aşa numitei civilizaţii Minoan ale Cretei către întinsul imperiu Roman, de la mijlocul celui de al doilea mileniu înainte de Hristos până la al patrulea sau începutul

celui de al cincilea secol după Hristos.

Aşa după cum afirmă cei mai mulţi dintre istorici, adunarea unor informaţii importante pentru Europa în general şi pentru Grecia în mod special, se poate face colectând date dintr-o arie întinsă începând din Scoţia şi până în Valea Nilului şi de la coasta Atlanticului a Portugaliei până la munţii Armeniei.

Prin această parte a doua a lucrării nu ne propunem să facem o prezentare a istoriei în general a Europei, despre care s-au scris sute de mii de pagini sau poate şi mai mult şi nici pe cea a Greciei despre care s-au scris de asemenea mii şi mii de pagini ci folosind pretextul unor fapte, unele poate mai puţin cunoscute, din istoria Greciei să vedem cum se reflectă acestea în situaţia actuală social-politică şi în special economică a Greciei.

Am ales să analizez această ţară europeană fiind fascinat de trecutul ei milenar şi de ceea ce a oferit ea Europei.

Grecii au civilizat lumea; ei au fost cei care au implementat pentru prima oară în lume democraţia (anii ’600 î.e.n.) şi merită o atenţie deosebită pentru ce au făcut şi pentru ce sunt capabili să mai facă pentru această lume.

1.1. Unele fapte istorice mai puţin cunoscute

Cei mai mulţi dintre istoricii specializaţi în istoria Greciei confirmă că începutul unei activităţi umane permanentă în această zonă a lumii a avut loc în epoca Cicladelor, adică cu peste 5 mii de ani î.Hr.; după opinia unor specialişti arheologi o astfel de ocupare umană poate fi socotită că ar fi existat încă din epoca paliolitică, din mileniul 8 î.Hr., sau aproximativ în urmă cu 12.000 – 10.000 de ani î.Hr.

Unele vestigii ale culturii cicladice au fost găsite în cele mai multe dintre insulele ce poartă acest nume. Explicaţiile unei asemenea situaţii au fost date tot de

arheologi şi istorici: socotind drept principală cauză lipsa solului fertil, aşezările omeneşti erau de mici dimensiuni şi majoritatea locuitorilor aveau ca principală preocupare pescuitul. Comerţul purtat de către locuitorii Cicladei cu cea mai mare insulă a arhipelagului, insula Creta, se consideră că ar fi fost în centrul activităţilor economice şi totodată în evoluţia culturii Cicladelor.

Grecii, cărora le place să li se spună că sunt Eleni, şi-au luat acest nume dintr-o legendă care confirmă că rădăcinile lor istorice au provenit de la Hellen care a fost fiul lui Deukalion şi al lui Pyrrha – consideraţi ca fiind un fel de Adam şi Eva. Legenda spune că aceşti părinţi ai grecilor ar fi fost singurii supravieţuitori ai unor mari inundaţii, echivalentul poveştilor despre Noe şi al supravieţuitorilor de pe această corabie.

Totodată grecii se consideră că ar fi poporul cel mai vechi de pe pământ, ceea ce ei afirmă că ar trebui să le asigură prestigiul unui puternic sentiment naţionalist şi chiar internaţionalist.

La un dialog cu un profesor universitar de istorie, discutând despre vechimea grecilor în istorie, mi-a spus:

Chiar dacă exagerăm spunând că suntem cei mai vechi pe pământ, putem spune în mod categoric că suntem cei mai vechi în Europa.

În urmă cu circa 2400 ani, îmi spunea profesorul cu care discutam, în timp ce grecii se confruntau cu diversele aspecte şi probleme de creare ale sistemului democraţiei, nemţii, francezii şi englezii şi alţii erau încă în stadiul „de evoluţie de tip Neanderthal”.

Şi profesorul continuă:

Să nu uităm că în această ţară a fost creată Academia din Atena – prima *„Şcoală superioară politică”* din Europa. Fondată de Platon, „Academia” a avut ca primă funcţie formarea pe bază raţională a oamenilor de stat de care

avea nevoie cetatea. Ea a avut un imens succes, primind mulţi tineri îndrăgostiţi de ştiinţă şi înţelepciune din toate colţurile lumii greceşti şi inspirând numeroase constituţii «platoniciene». Ea a supravieţuit 1.000 de ani fondatorului ei, Şcoala nefiind închisă decât în 529 d.Hr.

Am înţeles spiritul său cu un profund caracter naţionalist şi poate chiar de negare a valorilor istorice ale altor popoare.

Considerând că nu era locul şi nu îşi avea rostul unei confruntări polemice, am schimbat subiectul dialogului nostru dar totodată m-am decis să-mi concentrez studiile privind viaţa, obiceiurile, psihologia, cultura şi istoria acestui popor în general şi să aflu astfel cât mai multe despre chiar despre rădăcinilor mele genealogice.

1.2. Opinii discutabile

O serie de cercetări istorice şi săpături arheologice au adus la lumină o mulţime de dovezi care confirmă o lungă perioadă istorică ce există în spatele poporului grec şi a evoluţiei civilizaţiei sale.

Există totuşi unii autori care poate la fel ca şi profesorul de care am amintit mai înainte, dintr-un anumit spirit mai mult cu caracter „naţionalist” decât ştiinţific, se angajează în dispute cu caracter istoric, de astă dată nu în favoarea istoriei Greciei ci dimpotrivă neagând istoria Greciei şi considerând că adevărata istorie a Greciei are la baza sa *istoria Albaniei* afirmând că însuşi numele de Grecia, şi costumele lor naţionale, provin din limba şi ţinuta vestimentară albaneză (??? – n.n.).

Cu toate că sunt prezentate tot felul de opinii ale unor personalităţi din istorie, Salih Mehmeti, autorul unei asemenea „teorii”, nu prezintă pe tot parcursul articolului său sursele reale şi complete ale diverselor opinii de care face uz şi care l-au „ajutat” în afirmaţiile sale; ca atare este foarte greu dacă nu chiar imposibil (cel puţin până în

momentul de faţă – n.n.), de a lua în consideraţie toate afirmaţiile sale drept pentru care ne rezervăm dreptul de a lua aceste afirmaţii până la probele contrarii, sub un anumit beneficiu de inventar.[140]

Fără a mă plasa pe o poziţie absolutistă de a nega rolul istoric al Albaniei şi fără a pune în discuţie meritele unor oameni de cultură albanezi, nu cred că se poate compara şi cred că nu se poate pune în balanţă aportul Greciei la ştiinţa, arta şi cultura Europei şi la cea mondială şi prin aceleaşi considerente, cel al Albaniei.

Perioadele istorice şi rolul Greciei în lumea Europeană, au fost, continuă şi mai mult ca sigur că se vor manifesta şi în viitor, cu tot felul de succese, în diverse domenii, ascensiuni şi totodată grave căderi.

Este suficient să ne amintim din trecutul îndepărtat al Greciei, de civilizaţia micenianã pentru a înţelege mai bine multe dintre aspectele evoluţia acestei civilizaţi.

Micenienii au fost un popor educat. Descrierile lui Homer îi prezintă pe micenieni ca fiind un popor „bogat în aur şi cultivat”.

Aici a fost leagănul unuia dintre cele mai însemnate centre ale înfloritoarei culturi ce s-a răspândit pe teritoriul Greciei continentale între secolele al XVII-lea şi al XIII-lea î.Hr.

Unul dintre exemplele cele mai convingătoare referitoare la această perioadă este reprezentat de Tezaurul lui Atreus – (Mormântul lui Agamemnon aşa după cum se prezintă în figura alăturată)

---

140 Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (106), despre opinia lui Salih Mehmeti referitoare la
subiectul: ”Substratul Greciei moderne este albanez”.

construit după opinia unor arheologi în jurul anului 1250 B.C.E[141].

Micenienii au fost cei care au pornit războiul împotriva oraşului Ilion sau Troia.

Acest război, despre care majoritatea dintre noi învăţasem încă din şcoală şi ne plăcuse ideea strategică cu „calul troian”;

acest episod a fost descris în două dintre poemele lui Homer:

Iliada şi Odisea (amândouă compuse în jurul anului 700 B.C.E.).

Arheologul german Heinrich Schlieman, în 1871 a condus lucrările de excavare pe locul considerat că ar fi fost oraşul Troia (la câţiva km. de coasta de N-V a Turciei), şi a găsit o mare bogăţie de obiecte artizanale. Cu toate aceste dovezi este încă discutabil dacă acestea aparţinuseră oraşului Troia sau altui oraş din apropiere existent cam în aceeaşi perioadă istorică.

După opinia unor istorici, specializaţi pe studiul Greciei, printre care şi a Dr. Robert S.J. Garland, războiul Troian care este datat în jurul anilor 1200 B.C.E., a durat

141 Vezi Notele autorului Partea II-a despre B.C.E. Nota(92)

circa 10 ani şi a dus la totala distrugere a Troiei.

Cu această ocazie întreaga cultură şi civilizaţie Micenianã a fost distrusă şi a avut loc o perioadă de decădere considerată ca fiind „Ani negri”, sau „Epoca întunecată”, după cum au numit-o unii istorici, epocă care a durat câteva sute de ani.

Manifestarea acestei lungi perioade de decădere s-a reflectat prin:

— Pierderea celor mai importante scrieri.

— Sărăcia populaţiei care devenise un fenomen larg de masă.

— Încetarea oricăror posibilităţi de comunicare

— Decăderea diverselor forme de manifestare a artelor, ştiinţei şi culturii.

Unii sociologi şi arheologi, consideră că perioada aceasta de decădere social-economică şi culturală a cuprins întregul teritoriu al Greciei, iar refacere din această perioadă a fost diferită de la o zonă la alta; unele zone şi-au revenit mai rapid, altele au rămas în această situaţie o perioadă mult mai îndelungată.

Epoca dintre anii ’900 şi 725 B.C.E. este cunoscută în istoria Greciei ca o perioadă a „Renaissance-ului”, care în mod convenţional a fost cunoscută ca fiind epoca „Geometrică”, datorită evoluţiei rapide a ştiinţei matematice şi în special a domeniului geometriei în care s-au dezvoltat teoriile geometrice ale cercului, triunghiului, analiza unor linii în zig-zac, etc.

În jurul anului 800 B.C.E. a avut loc o adevărată revoluţie în ştiinţă şi cultură de aceea această perioadă poate fi asemuită cu o epocă Renaissance. Aceasta a fost perioada în care s-a dezvoltat şi s-a adoptat sistemul consoanelor în alfabetul Fenician şi care s-a aplicat în limba greacă.

De asemenea aceasta este şi epoca în care sunt înscrise şi recordurile ce au avut loc la primele Jocuri Olimpice care s-au desfăşurat în 776 B.C.E.

Totodată această epocă este considerată ca fiind deosebit de importantă prin creşterea numerică a populaţiei. Arheologii au descoperit probe scrise prin care s-a putut calcula că în prima parte a secolului opt B.C.E. populaţia din Attica (teritoriul din jurul Atenei) a crescut de peste patru ori şi în următorul jumătate de secol s-a dublat încă odată.

Tot din documentele descoperite în diverse morminte s-a putut stabilii numărul în creştere al mortalităţii datorită secetei şi a diverselor boli provocate în urma unor mari epidemii care s-au perpetuat în mod constant zilnic.

Viaţa în interiorul diverselor cetăţi greceşti a cunoscut o adevărată înflorire şi prin creşterea activităţii agricole şi în special al culturilor de viţă de vie, de legume şi prin dezvoltarea producţiei de produse lactate.

Întrucât posesiunea unor terenuri destinate agriculturii era deosebit de importantă pentru asigurarea hranei, munca în agricultură era socotită ca o ocupaţie foarte respectată.

După unele informaţii istorice chiar în ultima parte a secolului al cincilea B.C.E. aproximativ jumătate din populaţia Atenei era ocupată în muncile agricole. Marea majoritate a celor ce lucrau în agricultură nu posedau mai mult de 2 sau 3 acri de teren. Un număr redus de oameni foarte bogaţi şi care aveau mulţi sclavi care să muncească, posedau câteva sute de acrii de teren. Cele mai multe informaţii despre muncile agricole ne-au parvenit din scrierile lui Hesiod care era un poet ţăran.

2. Grecia în epoca colonizării

Diverse surse istorice confirmă că a fost un timp între 530 şi 580 B.C.E. în care Grecia a cunoscut o enormă expansiune a civilizaţiei salei spre alte locuri de pe glob. Aceasta a fost posibil datorită unor factori deosebit de importanţi:

— Pe de o parte de un vacuum creat în zona Mării Mediterane datorită celor două state deosebit de importante din era dinainte: Egipt şi Fenicia care au intrat într-o perioadă de declin şi niciun alt stat nu a reprezentat un obstacol în dezvoltarea Greciei.

— Influenţa culturală a zonei de Est a Greciei pentru o perioadă de 100 de ani, între 725 şi 625 B.C.E.

Această influenţă a fost suportată prin dezvoltarea ştiinţei în general şi a unor elemente din domeniul matematicii, astronomiei, a principiilor legislative şi a unor descoperiri în domeniul medicinei.

Asemene aspecte se completau cu alte elemente la fel de importante cum au fost:

— Lipsa unei suprafeţe corespunzătoare (ca mărime), a ţării, precum şi

— Ceşterea numerică a populaţiei.

Istoricii au ajuns la concluzia că în momentul în care fenomenul colonizării a luat sfârşit numărul orşelor-cetăţi greceşti care se dezvoltaseră se dublaseră.

Această evoluţie i-a determinat pe istoricii italieni ai acelor vremuri să afirme că era vorba de aşa numita „*Magna Greecia*”.

Practic vorbind, influenţa Greciei nu se referea numai la suprafaţa ţării ci la influenţa pe care a manifestat-o ştiinţa şi cultura grecească asupra multor ţări din Europa printre care în mod special în Franţa, Elveţia, Germania şi Suedia.

3. Epoca Greciei clasice

Începutul acestei epoci este apreciat de către istorici că a avut loc în perioada 490 – 336 î.Hr. când s-a manifestat un nou val de încredere în dezvoltarea în general şi în mod special în cadrul populaţiei Atenei.

Acest sentiment al încrederii era determinat pe de o parte de succesul manifestat de dezvoltarea culturii

greceşti de evoluţia artei în general şi naşterea dramei, precum şi pe evoluţia ştiinţei iar pe de altă parte de evoluţia şi manifestarea unei reale democraţii.

Fenomenului democraţiei în Atena se referea la asigurarea „puterii” în mâinile poporului care se exprima în mod special prin acordarea dreptului bărbaţilor peste 20 de ani de a vota şi de aşi expune punctul de vedere în cadru unor dezbateri libere precum şi manifestarea puterii legislative în cadrul unei curţi (juridice), care constituia autoritatea supremă juridică.

În toată această perioadă diversele aspecte ale vieţii curente a populaţiei erau mai puţin în atenţia conducerii oraşului. Atena nu se putea considera ca fiind un oraş ci mai degrabă un sat ceva mai dezvoltat decât alte zone ale ţării. Nu exista lumină pe aşa zile străzi. După lăsarea nopţii, atenienii trebuiau să-şi asigure singuri lumina când umblau pe drumuri, apa era adusă în întreaga zonă (în Atena şi împrejurimi), de la distanţă în vase de teracotă în loc să se sape şi să construiască fântâni. Cu toate că se făcuseră unele descoperiri în domeniul medicinii, nu existau spitale şi ca atare vârsta medie de supravieţuire era foarte scăzută, ajungând în majoritatea cazurilor între 25 şi 30 de ani. Bolile şi molimile luau proporţii în special în anotimpul verii şi atunci decesele se înmulţeau considerabil.

Cu excepţia câtorva drumuri care erau mai mult bătătorite, socotindu-se astfel că erau „pavate”, majoritatea drumurilor erau cu colb. Nu existau closete publice. Nu exista niciun fel de metodă eficientă pentru distrugerea gunoiului şi împiedicarea răspândirii mirosurilor şi a infecţiilor. Fiecare casă şi fiecare familie era răspunzătoare de eliminarea gunoaielor. După toate cercetările efectuate, nu s-au găsit dovezi din care să reiasă sistemul de distrugere a gunoaielor şi a resturilor menajere înainte de a se scoate din oraş şi de a se arde.

În anumite locuri începuse să se construiseră

anumite căi de scurgere a apei ploilor care uneori erau deosebit de abundente, dar aceste construcţii nu se puteau compara cu cele din sistemul de drenaje construit la Roma.

Atena ca şi alte oraşe-cetăţi greceşti erau înconjurate de ziduri înalte care le fereau de atacurile şi invaziile altor popoare. În general aceste ziduri erau construite pe socluri din pietre peste care se puneau cărămizi făcute din pământ şi uscate la soare şi susţinute între ele cu un amestec de pământ şi apă care forma un fel de noroi gros. Intrarea în Atena se făcea prin 17 porţi construite în aceste ziduri.

De asemeni, printre primele documente scrise şi descoperite în Grecia antică au fost cele scrise pe papirus şi pe pergament

3.1. Evoluţia vieţii economice în Grecia antică

Comparativ cu viaţa culturală şi cu evoluţia ştiinţei, vieţii economice nu i s-a acordat o atenţie deosebită. Noţiunea de oikonomia se referea în mod special la nivelul fiecărei gospodării, în funcţie de modul mai mult sau mai puţin al grijii pentru limitarea unor cheltuieli, ne existând niciun fel de reglementări la nivelul statului sau al unei anumite zone. Cei ce s-au preocupat de studiul istoriei economice au demonstrat prin diversele documente găsite pe parcursul a zeci şi sute de ani că nu exista nicio dovadă referitoare la unele reglementări sau idei privind influenţa modului de organizare sau controlul al vieţii economice la nivelul cetăţilor. Nu exista o dovadă de reglementare a bugetului financiar şi nici al trezoreriei şi ca atare nu se poate vorbi de vreo preocupare pentru grija privind viaţa economică. Totul se învârtea numai în jurul nevoilor zilnice sau cum spunem noi între nevoile zilnice şi asigurarea acestora cu produsele necesare. Marea majoritate a bunurilor aveau stabilite preţuri de vânzare în funcţie de cererea şi oferta de pe piaţă.

Ideea de plată a unor taxe nu se referea la cei cu venituri mici sau mijlocii ci numai la cei bogaţi care trebuiau să-şi aducă unele „contribuţii” pentru nevoile ţării. (Exemplul acestei situaţii se referă la contribuţia celor bogaţi pentru acoperirea costurilor refeitoare la plata soldaţilor sau pentru asigurarea educaţiei copiilor lor prin şcolile numite *gimnazii*).

Niciodată şi în nicio parte a Greciei nu se discuta despre anumite sume fixe ce trebuiau plătite drept contribuţii, ci ele erau la latitudinea aşa numitului spirit „de patriotism” al celor bogaţi. Gimnaziile care reuşeau să acumuleze din contribuţii sume mai mari erau considerate ca fiind şi cele mai bune gimnazii din ţară.

Cu toate că la mijlocul secolului al cincilea Atena ajunsese un imperiu şi se considera ca una dintre cele mai bogate regiuni din lume (socotindu-se astfel că se putea manifesta şi un nivel de trai deosebit de ridicat), din cercetările arheologice efectuate a rezultat că în afara celor bogaţi, marea majoritate a populaţiei locuiau în locuinţe mici şi duceau o viaţă extrem de modestă. De asemenea s-a putut desprinde concluzia după care se putea spune că nu exista o clasă socială de mijloc ci numai două clase: cei bogaţi şi cei săraci.

Activitatea poporului grec se referea la desfăşurarea comerţului şi la unele forme destul de simplificate cu caracter manufacturier.

Produsele destinate comerţului erau: grânele, vinul, peştele sărat şi produsele de lux. Marea majoritate a produselor ce trebuiau transportate pe apă erau de foarte multe ori furate de către piraţi. Asemenea acte piratereşti au durat destul de mult timp, până când Atena a ajuns să controleze Marea Egee (în secolul 5 B.C.E) şi a reuşit astfel să-i elimine pe piraţii din acele ape.

Activitatea manufacturieră era reprezentată prin mici ateliere cu un număr redus de lucrători care erau sclavi.

Istoria confirmă că unul dintre atelierele

meşteşugăreşti ceva mai mari era cel al lui Demostene, în care se fabricau în mod special arme (săbii şi cuţite).

Cele câteva oraşe mai mari ajunseseră să fie specializate pe anumite produse; de exemplu: în Atena se fabricau vase de lut pictate, în Corint se produceau produse de metal, în Megara se fabricau pelerine care erau deosebit de necesare în special pentru pescarii dar şi pentru cei ce stăteau pe uscat.

Din cele amintite se poate desprinde concluzia după care cea mai mare parte a activităţilor manuale erau efectuate de sclavi, care proveneau din prizonieri luaţi în războaie.

Marea majoritate a populaţiei greceşti aveau câte unul sau doi sclavi care erau puşi să desfăşoare tot felul de munci din gospodări.

Sclavii nu aveau dreptul la o familie proprie, nu puteau deţine proprietăţi şi nu aveau nici drepturi politice şi niciun altfel de drepturi legale. Filosoful grec Aristotel îi numea *„unelte vii”*, şi nu se ştie dacă vreodată un grec liber a pledat pentru abolirea sclaviei.

În secolul 5 î.Hr., ei ajunseseră să reprezinte o treime din populaţia anumitor cetăţi-state.

Grecii nu considerau că există o virtute a muncii; majoritatea preferau să-şi folosească timpul discutând politică, purtând lungi dezbateri asupra unora dintre propunerile conducerii cetăţii, făcând sport şi preocupându-se de de dezvoltarea fizică, învăţând muzică, sau pur şi simplu consumându-şi timpul prin petreceri sau urmărind spectacolele de teatru unde se desfăşurau drame sau comedi.

În general în Atena şi în alte cetăţi, populaţia era împărţită în câteva clase sociale, în funcţie de prosperitatea de care dispuneau şi de anumite funcţii rezervate membrilor nivelului superior al societăţii; poziţia socială putea fi schimbată odată cu acumularea de averi. În Sparta, de exemplu, toţi oamenii purtatu titlul de „egali”

dacă îşi definitivau educaţia. Cu toate acestea regii spartani, care erau şi conducătorii duali (militari şi religioşi) ai statului, proveneau din familii numai din pătura superioară a societăţii.

4. Grecia modernă şi situaţiei ei economică

4.1. Economia Greciei moderne. Resursele naturale ale Greciei

Pentru a avea o imagine cât mai reală asupra economiei Greciei să vedem care sunt resursele de care dispune această ţară, care sunt posibilităţile economice de folosire a acestor resurse, care este situaţia forţei de muncă şi care sunt beneficiile economice ale utilizării acestora.

Din unele studii întreprinse de institute de cercetări din Grecia şi din alte ţări, rezultă situaţia resurselor naturale de care dispune Grecia şi care sunt relativ variate:

— Lignit.

— Bauxita, (Rezervele de bauxita ale Greciei sunt estimate la câteva sute de milioane de tone din care peste 100 de milioane de tone exploatabile.

— Magneziu

— Minereu de fier.

— Nichel.

— Petrol.

— Marmora

Conform datelor prezentate de organizaţia de statistică elenă, importul de minereuri se situează în jurul cifrei de 260 de milioane de Euro, iar cel de îngrăşăminte şi de produse de carieră în jurul cifrei de 94 de milioane de Euro. Importul de materie primă, cu excepţia combustibililor şi carburanţilor, s-a situat la nivelul de 1, 2 miliarde de $ în 2006.

4.2. Principalele ramuri ale economiei:

4.2.1. Industria

Dezvoltată cu prioritate în ultimele decenii, industria a devenit prima ramură economică, antrenând peste ¼ din populaţia activă şi contribuind cam în aceeaşi proporţie la crearea PNB.

În prezent Grecia produce:

— Aluminiu.
— Feroaliaje.
— Nave maritime.
— Îngrăşăminte chimice.
— Ciment (din care se exportă circa 50%).
— Textile.
— Produse alimentare (ulei de măsline, produse lactate)
— Ţigări etc).

Principalele centre industriale:

— Atena şi oraşele din jur.
— Salonic.
— Volos şi
— Patras.

4.2.2. Agricultura

Grecia aşa cum se ştie este o ţară cu un peisaj stâncos, muntos cu terenuri fertile limitate. Circa 70% din terenul Grecii nu poate fi cultivat şi din cauza climei uscate şi a terenului accident. În aceste condiţii populaţia Greciei a fost obligată să-şi utilizeze acest peisaj ceea ce i-a obligat să fie deosebit de inventiv pentru a produce şi aşi asigura hrana zilnică. În unele zone carnea şi produsele lactate au jucat rolul principal. În alte domenii uleiul de măsline, legumele şi fructele citrice au fost sursa principală de hrană zilnică. Marea Mediterană a fost o altă sursă amplă de alimente pentru cei care locuiau în

apropierea mării.

Lipsa solului fertil şi condiţiile grele de asigurare a hranei a avut şi un alt rezultat: formarea unor valuri de emigraţiei care a devenit la un moment dat o caracteristică importantă a istoriei greceşti. Mulţi dintre emigranţi, plecând din ţară pentru anumite perioade şi folosindu-şi talentele de marinari şi negustori, au preluat diverse elemente din culturile străine pe unde se opreau şi ulterior le-au adust în Grecia. De asemeni au importat noi tipuri de fructe şi legume. Conflictele de lungă durată, invaziile şi dominaţia otomană de circa 400 ani au influenţat în mod deosebit viaţa şi obiceiurile greceşti.

Pentru foarte mult timp prepararea hranei a fost puternic dependentă de produsele locale şi de legile religioase ale dieteticei. Deşi bucătăria internaţională şi alte influenţe au adaptat dieta greacă, în unele sate izolate se mai poţi găsi şi în prezent tot felul de preparate culinare deosebit de gustoase care leagă trecutul culinar cu folosirea tuturor produselor adiacente destinate unor produse de cea mai bună calitate.

Agricultura greacă este dominanta prin sectorul vegetal (care reprezintă circa 2/3 din producţia agricolă); ea este concentrată în câmpiile din nord, în regiunile Tesalia, Macedonia şi Tracia, unde se află în principal culturi de porumb, grâu, orz, sfeclă de zahăr, bumbac şi tutun. Creşterea nivelului de trai a dus între timp la o intensificare a producţiei de fructe şi legume.

Structura de utilizare a suprafeşei agricole a ţării este aptroximativ următoare:

culturi permanente: 8% – Teren arabil: 19%

Păduri: 20% – Păşuni: 41% – Altele: 12%

Sursa: http://www.rufa.gov.md/gae/ghid. Grecia.html

Culturile agricole specifice şi ocuparea forţei de muncă

Chiar şi în prezent când Grecia se confruntă cu mari

dificultăţi economice, ea continuă să fie unul dintre furnizorii importanţi de produse agricole în interiorul Uniunii Europene şi în alte ţări din lume. Citricele, recoltele de roşii, măslinele, pepenii şi strugurii sunt printre cele mai solicitate produse pe pieţele externe. În ultimii ani, guvernul grec a cerut proprietarilor de viţă-de-vie să producă vinuri de calitate superioară pentru a creşte exporturile.

Creşterea animalelor este o practică des întâlnită în această ţară. Carnea de capră şi de oaie, precum şi produsele lactate sunt extrem de populare şi reprezintă aproximativ 6% din producţia agricolă. Renumita brânză feta, obţinută din lapte de oaie, este după opinia unor specialişti gastronomi, un adevărat brend naţional.

În ciuda patrimoniului său maritim, Grecia nu deţine un loc atât de important la nivel mondial din punct de vedere al pescuitului. Pescuitul relativ mic provine din Marea Mediterană, cât şi din apele Oceanului Atlantic.

Ocuparea forţei de muncă în sectorul agricol a scăzut aproape la jumătate în ultimele trei decenii. Dacă în 1981 Grecia avea 972.000 de fermieri, în mai puţin de zece ani numărul acestora s-a redus cu circa o sută de mii.

În prezent, forţa de muncă din agricultură a ajuns la circa 528.000 angajaţi ceea ce reprezintă aproxiativ 12 % din totalul forţei de muncă.

Din această forţă de muncă circa 40% dintre fermierii greci sunt femei, 55 % au vârsta peste 55 de ani, iar 8% sunt mai tineri de 35 de ani.

Totuşi, în ultimii ani, pe fondul crizei economice şi al măsurilor de austeritate impuse de guvern, numeroşi greci au părăsit oraşele şi s-au apucat de munci agricole, mai ales în zona de vest a ţării şi în Tesalia (nord-est). Aproximativ două treimi dintre persoanele care doresc să-şi schimbe viaţa au studii universitare şi trei sferturi au cel puţin 44 de ani.

Cei mai mulţi dintre ei sunt interesaţi de cultivarea măslinilor, agricultura ecologică sau cultivarea de plante aromate şi farmaceutice.

Conform rapoartelor oficiale, de care dispune Uniunea Europeană şi alte instituţii internaţionale, valoarea totală a producţiei agricole greceşti, obţinută de exemplu, în 2011, a fost evaluată la 9, 592 miliarde de euro, ceea ce reprezintă aproximativ 3% din totalul înregistrat pe teritoriul Uniunii Europene. Sectorul vegetal a contribuit cu circa 70%, dintre care 11, 2% au însemnat valoarea producţiei de cereale, iar 17, 4%, producţia de legume şi cea horticolă. Valoarea economică a sectorului zootehnic a reprezentat 30, 1% din totalul producţiei agricole.

Prin calitatea multor produse agricole greceşti, au fost cucerite multe pieţe din Uniunea Europeană şi din Statele Unite.

4.2.3. Alte ramuri economice

— ***Industria turismului*** (care aduce venituri anuale de peste 2, 5 miliarde dolari), reprezintă 17, 3% din PIB şi reprezintă 9.4% din forţa de muncă activă a populaţiei greceşti, contribuind cu un procent ridicat la acoperirea deficitului balanţei comerciale.

— Grecia dispune de o puternică ***flotă comercială maritimă***. Acest sector economic a fost deosebit de mult afectat de criza economico-financiară mondială. În cadrul acestei activităţi economice, locul principal îl deţine transportul uleiului, chimicalelor, cărbunilor şi al cerealelor.

În timpul celui de al Doilea Război Mondial această activitate economică a cunoscut o mare extindere.

Ocupându-se de transporturi economice şi militare, a câştigat atât de mult încât imediat după război şi-a putut extinde baza nautică prin cumpărarea a peste 800 de

vapoare la preţuri deosebit de avantajoase, de la Statele Unite şi Marea Britanie.

În anii 1950 şi 1960, când Europa şi Orientul Mijlociu cunoscuseră un mare boom economic, industria transporturilor maritime greceşti a luat o mare extindere. Ulterior această industrie s-a dezvoltat şi mai mult, după extinderea fenomenului globalizării. Companiile maritime greceşti şi-au deschis sucursale la Londra, la New York şi în alte capitale ale lumii.

Sub acţiunea unora dintre legile economice cu largă aplicabilitate cum ar fi de exemplu *Legea 89*, prin care companiile de transporturi maritime din Grecia au fost scutite ani de zile de plata taxelor către guvernul. În prezent se negociază cu FMI şi cu Uniunea Europeană pentru extinderea acestei reglementări.

Asemenea avantaje financiare sunt deosebit de importante, atât pentru companiile greceşti de transport maritim, care deţin în prezent peste 4800 de vase comerciale (controlând circa 15 – 20% din transportul maritim comercial mondial), cât şi pentru instituţiile FMI şi ale Uniunii Europene afectate de continuarea crizei economice.

Sprijinul pe care îl oferă industria maritimă comercială statului grec provine din angajarea a peste 250.000 de salariaţi, folosirea unui număr mare de firme specializate în menţinerea în stare de funcţionare a vapoarelor, precum şi un număr mare de firme de avocaţi şi de servicii adiacente.

Singura mare competitoare în domeniul transporturilor maritime, este în prezent Japonia dar există şi potenţialul extinderii acestei activităţi şi prin dezvoltarea sectorului transporturilor maritime chineze.

În ultimii ani companiile de transporturi maritime greceşti au achiziţionat peste 218 vase de transport, cu care au înlocuit unele dintre vasele mai vechi. Iată priorităţile dezvoltării transporturilor:

Graficul 6

Sistemul de transporturi al Greciei

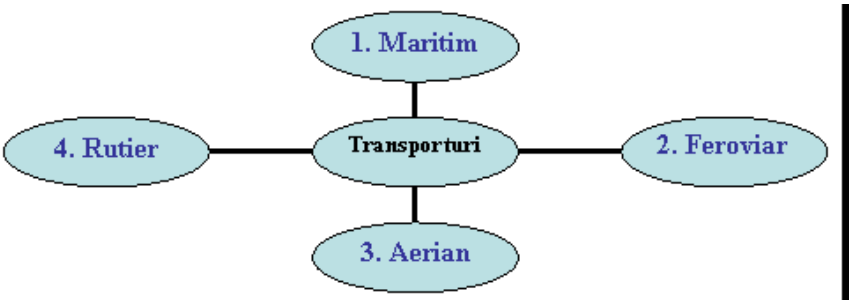

Sursa: www.rufa.gov.md/gae/ghid. Grecia.html

5. Indicatorii statistici privindi economia Greciei moderne

Chiar şi o privire sumară asupra unora dintre indicatorii social-economici actuali ai Greciei[142] poate oferii următoarea imagine:

Suprafaţa totală: circa 132.000 km².

Populaţia, conform recensământului din 2011: circa 11 milioane locuitori

Tabelul 16 prezintă unele amănunte privind populaţia pe sexe, vârste şi ramuri economice. Alte detalii sunt prezentate în Tabelul 17 din Anexa Mic Breviar statistic.

Tabelul Nr21

Populaţia Greciei (Recensământul din 2011)

142 Date statistice mai multe și mai detaliate se găsesc și în Anexa Breviar statistic pentru
partea II-a

	Milioane	11,172
Speranța de viață:		
- bărbați	Ani	75
- femei	Ani	80
Structura populației pe categorii de vârstă		
- 0-14 ani	%	14.3
- 15- 64 ani	%	66.7
- 65 și peste	%	19
Structura populației după activitate (din total)		
- populație activă	Milioane	4.95
- populație inactivă	Milioane	5.83
Structura populației pe sectoare economice		
- Sectorul **PRIMAR**:		
- Agricultură	%	7
- Pescuit	%	6.4
- Sectorul **SECUNDAR**:		
-Manufactură (energie, construcții, minerit)	%	11.8
- Sectorul **TERȚIAR** (comerț, servicii)	%	71.1
Evoluția PIB (Date pentru 2014)	%	2.8

Sursa: Prelucrat de autor după datele prezentate de Răzvan Amariţei, Radiografia economică a paradisului bugetar, în: www.capital.ro şi Creţu Iulia-Elena, Grecia. Universitatea Babeş-Bolyai, 2014

6. Unele criterii pentru refacerea economiei Greciei

Ani de zile Grecia s-a confruntat cu nenumărate probleme cu caracter social-politic şi economic.

La 6 octombrie 2009, odată cu alegerea lui George Popandreou ca cel de al 182-lea Prim-Ministru al Greciei, au început să iasă la lumină multiple aspecte ale unor enorme cheltuieli total nejustificate şi care au provocat enorma creştere a datoriei publice a acestei ţări.

Această situaţie a dus la retrogradarea aprecierii

economice a Greciei (de la triplul Acum este apreciată o economie în dezvoltare – n.n.) la triplul B +, fiind după opinia analiştilor internaţionali – cea mai scăzută apreciere dintre ţările Europei şi trăgând după sine o mulţime de dezavantaje social-economice şi politice.

Cu toate că din punctul de vedere al situaţiei economice Grecia nu era în situaţia de a fi o acceptată în UE, totuşi (din anumite considerente mai mult de natură politică şi strategică – n.n.), ea a fost acceptată ca membră a pieţei unice europene.

Această situaţie care s-a manifestat printr-un declin conţinu ajungând la o datorie publică ce reprezenta circa 160% din PNB-ul ei, avea toaster şansele să ducă la un real faliment.

Ce ar fi însemnat acest fapt pentru Europa în general şi pentru UE în mod special?

Prăbuşirea Greciei ar fi însemnat crearea unor enortme daune ce să-ar fi manifestat în întreaga Europă şi pentru multe ţări cu care Grecia întreţinea relaţii economice.

Cu tot suportul financiat primit prin diverse oachete de sprijin financiar ce li s-au atribuit, nici până la sfârşitul anului 2015 şi nici în primul trimestru al anului2016 nu s-au manifestat rezultatele scontate ale unei reduceri substanţiale a datoriei publice până la un nivel considerat de către organele financiare ale UE ca fiind cât de cât acceptabile.

După opinia unor experţi financiari care au făcut unele prognoze se presupune că această datorie va putea (în anumite condiţii de austeritate naţională – n.n.), să se reducă până la 120% din PNB până în anul 2020.

Datele statistice referitoare la evoluţia economică a Greciei pentru anul 2016 dovedesc intenţia preocupării actualei Administraţi de la Atena pentru refacerea economică.

Tabelul Nr. 22

Cheltuielile şi sursele destinate PNB în Grecia pentru anul 2016 comparativ cu 2015

(în % ale schimbărilor reale)

	2015	**2016**
Consumul particular	—2.O	1.O
Cheltuielile guvernamentale	—4.O	1.O
Investiţiile fixe brute	—6.O	—1.O
Exportul de bunuri şi servicii	—2.8	4.3
Importul de bunuri şi servicii	—2.2	3.6
Dezvoltarea agriculturii	O.5	1.O
Dezvoltarea industrială	—4.O	1.O
Dezvoltarea serviciilor	—3.1	1.O

Sursa: The eeconomist Intelligence Unit June 2015

Implementarea unui asemenea plan de austeritate[143] şi de refacere economică este considerat de către Administraţia Tsipras ca fiind singura cale de reducere a riscului (de la 60% la 19%) a eliminării Greciei din zona euro.

Desigur, a spus Primul Ministru Alexis Tsipras:

---

143 Planul de austeritate include printre altele: creșterea taxelor plătite de către sectoarele economice şi de către individuali, scăderea pensilor, tăierea masivă a cheltuielilor bugetare

„... ne aşteptăm la un proces de instabilitate politică internă şi chiar la alegeri anticipate, dar trebuie să facem în aşa fel ca să asigurăm o creştere reală a PNB în acest an (2015)
şi în continuare în 2016”.

Împotriva planului de austeritate propus de administraţia actuală de la Atena s-au ridicat 40 dintre cei 149 de avocaţi care au discutat legile adoptate de partidul Syriza, abandonând politica iniţială susţinută de primierul Tsipras care spunea:

„... naţiunea noastră a luat prea mult timp din acest medicament toxic care ne-a forţat la 5 ani de lipsuri!”

Pe termen scurt, adoptarea unor asemenea măsuri de austeritate constituie o cale care duce la aprobarea Uniunii Europene de acordare a unor sume de bani destinate salvării Greciei de la faliment.

În final, după lungi dezbateri, 229 din cei 300 de membri ai Parlamentului grec au fost de acord cu aplicarea măsurilor de austeritate şi de obţinere în schimb din partea Uniunii Europene a fondurilor destinate refacerii economice.

Trebuie menţionat că şi între creditori au existat confruntări; unii agreau ideea acordării unei noi şanse în refacere economică a Greciei şi alţii care considerau că suportul din partea FMI (a noului plan de salvare a Greciei prin acordarea unui nou pachet financiar pentru 5 ani), nu este sigur; mai mult decât atâta se afirmase cu fermitate că *populaţia greacă trebuie să-i învinuiască pe politicienii lor şi pe foştii membri ai Administraţiilor anterioare decât să învinuiască Uniunea Europeană că nu li se acordă cel de al-treilea pachet de sprijin financiar.*

Într-un raport al FMI se sugera ideea acordării unei perioade de graţie pentru replata împrumutului, care să se

întindă pe timp de 30 de ani.

„... Indiferent de ceea ce este nevoie...

O modalitate trebuie a fi găsită în scopul de a permite ţării să demonstreze că poate fi din nou pe o traiectorie de refacere”, a susţinut Directoarea FMI D-na Christine Lagarde, într-un interviu pe care la dat postului de televiziune CNN la 15 iulie 2015.

Desigur, un asemenea punct de vedere este mai mult decât lăudabil din partea FMI, dar nu trebuie neglijată nici ideea după care acordarea unui împrumut pe termen lung înseamnă şi un profit foarte mare pentru împrumutător prin procentul dobânzilor respective, deci FMI nu ar avea nimic de pierdut, ci numai de câştigat.

Urmărind trecutul şi prezentul economiei greceşti mi-am reamintit de opinia profesorului de filosofie care spunea că tot ceea ce a avut loc în trecut a revenit în actualitate şi astăzi asistăm la repetarea lor.

Poate mai mult ca oricând şi oriunde, vechea vorbă:

„Nimic nou sub soare”, pe care am mai spus-o şi înainte, se confirmă încă odată prin situaţia economică actuală a Greciei.

Mă voi referi foarte pe scurt la istoria Greciei în care au existat diverse momente şi diverse aspecte ale activităţii falimentare[144] acordând mai mult spaţiu fenomenului crizei financiare care a avut şi continuă să aibă loc sub ochii noştri.

Imediat după cel de al Doilea Război Mondial Grecia cu sprijinul financiar al ţărilor dezvoltate, a cunoscut fenomenul boomului economic.

Agricultura, chiar şi la proporţiile reduse pe care le are această ţară, începuse să se manifeste ca un proces de transformare de la o agricultură rudimentară, de bază, la o

144 Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (108) privind: Falimentele economice din istoria Greciei moderne.

agricultură de tip industrial iar activitatea generală economică (manifestată prin dezvoltarea sectorului servicilor, a importurilor şi exporturilori erau în plină înflorire).

După prăbuşirea dictaturi militare (în anii 1970), economia Greciei a intrat într-o etapă de mari dificultăţi.

Mai târziu, chiar înainte de aderarea la Uniunea Europeană şi în mod special după introducerea monedei Euro (în anii 1980, şi la începutul anilor 1990), economia Greciei a ajuns din nou la un pas de un nou dezastru economic.

Şomajul începuse să ia proporţii ajungând de la 2% (cât a fost în 1974) la peste 8% (în 1992).

Tabelul Nr. 23

Evoluţia şomajului Grec în perioada 1974 – 1992

Anul	*
1974	2
1980	3
1982	6
1992	8

Sursa: Data from Economic Commision, 1995

Datoria publică, după cum se poate observa şi din tabelul alăturat, a cunoscut o evoluţie conţinu ascendentă începând din 1980 şi până în 1994.

Tabelul Nr. 24

Evoluţia datoriei publice a Greciei în perioada 1980 – 1993

Anul	*
1980	25
1982	27
1984	48
1986	50
1988	54

1990	65
1992	75
1993	90

Sursa: International Monetary Fund, 2014

Pentru aşi rezolva diversele necesităţi economice statul grec a împrumutat sume enorme de bani cu dobânzi deosebit de ridicate, în cele mai multe cazuri de peste 20%.

În preajma intrării Greciei în Zona Euro, costurile împrumuturilor făcute de Administraţia de la Atena ajunseseră la valori care depăşeau cu mult posibilităţile financiare ale ţării.

Ratele nominale de interes pentru bondurilor guvernamentale stabilite pe termen lung, în 1992, depăşiseră cu mult pe cele din alte ţări membre ale Uniunii Europene.

Tabelul Nr. 25

Ratele de interes pentru bondurile guvernamentale în diverse ţări ale UE

	1992	*
	Grecia	24.13
	Italia	13.28
	Spania	11.72
	Belgia	8.65
	Franţa	8.59
	Germania	7.84

Sursa: Raportul FMI, 1995

Cu toate acestea, Grecia a primit aprobarea de a

folosit moneda Euro.

Din anii 1990, Administraţia politică a Greciei a considerat accesul la Uniunea Monetară Europeană ca o prioritate a activităţii ei economice. Guvernul grec a încercat să reducă limitele inflaţiei la nivele cât mai scăzute pentru a satisface cerinţele Tratatul de la Maastricht[145]

care era socotit drept un model de urmat pentru introducerea şi folosirea monedei unice.

Faţă de majoritatea ţărilor din cadrul zonei euro care în perioada 1997 – 2001 îşi menţinuseră rata inflaţiei între 2 şi 4% Grecia a reuşit să reducă rata anuală a inflaţiei de la un vârf de circa 25% (cât fusese în 1990) la o limită aproape similară cu celelalte ţări, adică nu cu mult sub 5%.

În acelaşi timp deficitul guvernamental ca parte din PNB, scăzuse de la un an la altul, de la minus 24 – 25% (cât fusese în 1990) la – 5% în anul 2000. Cu toate aceste eforturi, nu a ajuns la nivelul prevăzut chiar de către economiştii greci şi nici de către administraţia guvernamentală de la Atena.

În ianuarie 2002, Grecia a făcut din nou o mişcare considerată de către mulţi analişti internaţionali şi din cadrul Uniunii Europene ca fiind total „incorectă”, eliminând drahma care era inflaţionistă în vederea obţinerii aprobării de adoptare *numai* a monedei Euro.

În noiembrie 2004, Grecia a fost obligată să recunoască şi să confirme oficial că măsluise cifrele privind deficitul bugetar pentru a dovedi Uniunii Europene că fusese sub pragul de 3% din PIB, depăşind în acest fel obstacolul pentru a obţine în continuare dreptul de folosire a monedei Euro.

Astfel, costurile îndatorării Greciei au scăzut.

Adoptarea monedei stabile a Euro, susţinută de către

---

145 Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (109): Tratatul de la Maastricht (Olanda)

Banca Centrală Europeană, a dat impresia re-instalării încrederii în sistemul financiar grecesc şi asupra istoriei şubrede a economiei ţării.

A urmat o perioadă când randamentele datoriei guvernului grec au scăzut la niveluri similare cu cele din ţările cele mai solvabile din Europa, cum era de exemplu, Germania.

Tabelul Nr. 26

Datoria publică pe 15 ani a Greciei comparativ cu cea a Germaniei

(%)

Anul	Grecia	Germania
1994	25	6
1996	15	6
1998	9	5
2000	6	6
2004	5	5
2008	6	6

Sursa: Data Factăet, Eurostar 2008

O asemenea evoluţie dădea impresia unui fapt meritoriu pentru economia Greciei. Ritmul de creştere economică accelerat din anii de după aderarea la Uniunea Monetară dădeau impresia unui partener de bază al Uniunii ceea ce a făcut ca în perioada 1996 – 2006, creşterea economică trimestrială să ajungă la o medie de 3, 9% comparativ cu un an anterior, iar întreaga zonă euro ca un tot, crescuse în aceeaşi perioadă cu aproximativ 2,

2%.

Standardul de viaţă al populaţiei greceşti a cunoscut o îmbunătăţire substanţială. PNB per capita ajustat la condiţiile de inflaţie au crescut de la circa 15.000 dolari în 1995 la 25.000 dolari în 2006

Tabelul Nr. 27

PNB per capita al Greciei ajustat la inflaţie

1995 – 2006

Anul	$
1995	15.000
1996	15.500
1997	16.000
4998	17.000
1999	18.500
2000	20.000
2001	21.000
2002	21.500
2003	22.000
2004	21.000
2005	23.000
2006	25.000

Sursa: Data World Bank, 2008

O asemenea situaţie nu a fost fără urmări; ea a influenţat creşterea deficitului guvernamental ca parte din PNB. Între 1990 şi 2004, acest deficit a fost în continuă ascensiune. De abia în 2004 a cunoscut un moment de scădere, urmat în traiectoria sa spre un alt vârf în 2005 şi apoi în 2006.

Poate totul ar fi mers să spunem „cât de cât” mai bine şi nu ar fi fost luate în discuţie efectele deficitului bugetar dacă în 2008 nu s-ar fi declanşat şi nu s-ar fi ajuns la criza financiară şi la Marea Recesiune, care s-a extins din SUA cu mare viteză în întreaga Europă şi în restul lumii.

6.1. Complicaţii pentru Grecia în general şi pentru poporul grec

Situaţia migraţiei internaţionale ce a început să se manifeste după lansarea apelului Germaniei de atragere a forţei de muncă necesară activităţii sale economice (subiect pe care îl.com trata mai pe larg în partea a III-a a lucrării), a ajuns ca un adevărat coşmar şi pentru Grecia.

Ca ţară care îşi întinde graniţele de-a lungul traseu al Mării Mediterane, Grecia a fost expusă din ce în ce mai mult la invazia migraţiei din diverse ţări (Siria, Irak, Libia, şi din Nordul Africii).

Multe dintre ţările riverane ale mării mediterane, printre care Franţa, Spania, Italia, Malta, Croaţia spre care se îndreptau valorile migraţiei şi-au închis graniţele şi şi-au construit garduri din sârmă ghimpată pentru a bloca invazia migranţilor şi printre ei şi a riscului pătrunderii în mod clandestin a unor membrii ai grupurilor toriste din cadrul ISIS. (vezi partea a III-a a lucrării).

Mulţi dintre conducătorii ţărilor europene şi-au exprimat opiniile privind acţiunile UE faţă de această problemă.

Ministrul cipriot de externe, Joannis Kasoulides, mreferindu-se la această situaţie afirma:

„... deciziile cu privire la fluxul migranţilor luate de către blocul celor 28 de ţări membre ale UE... nu trebuie să se manifeste ca un caracter abuziv la adresa unor ţări”.

În acelaşi mod s-a exprimat şi Ministrul grec de externe spunând că anumite ţări printre care Austria, Slovenia, Croaţia, Serbia şi Macedonia caută soluţii individuale, în defavoarea altor ţări (referindu-se în mod special la Grecia – n.n.).

În Macedonia, de exemplu, autorităţile au dispus folosirea de gaze lacrimogene pentru a-i îndepărta de

migranţi de gardurile de sârmă ghimpată pe care şi le-au ridicat

Harta J **Europa 2016**

O asemenea situaţie a făcut ca mii migranţi să fie obligaţi să se întoarcă în Grecia, ajungând să transforme această ţară, după afirmaţiile unui oficial grec, într-o *„tabără de refugiaţi”*.

Pentru a face faţă cât de cât acestei grave situaţii, de care nu aveau nevoie, peste cele curente cu care se confruntă Grecia în prezent, oficialii guvernului au informat la sfârşitul lunii februarie 2016, pe reprezentanţii UE, că refugiaţii care continuă să sosească în Grecia, vor fi ţinuţi pe insulelel din Marea Egee, pe bancuri ca adăposturi plutitoare.

În acelaşi timp companiile greceşti de feriboturi au primit instrucţiuni din partea forurilor locale şi guvernamentale greceşti, de a limita numărul de migranţi ce călătoresc spre Grecia continentală, întrucât sunt supra aglomeraţi din cauza numărului mare de migranţi.

Împotriva unor asemenea măsuri la Atena migranţii au organizat proteste
(socotite ca fiind paşnice – n.n.), blocând traficul în portul principal al ţării în apropiere de Pireu.

Mai multe serii de dialoguri s-au purtat între reprezentanţii migranţilor şi ai forurilor locale în care migranţii au solicitat guvernului de la Atena să discute cu reprezentanţii grupului celor 28 de ţări, de a deschide graniţele unor ţări cum ar fi: Albania, Bulgaria şi Serbia şi de a-i lăsa să plece spre Germania unde *„au fost invitaţi”.*

Nimic nu ar fi putut provoca probleme mai grave pentru Grecia peste cele naţionale social-politice şi economice, decât invazia a peste 25.000 de migranţi din Siria, Irak, Libia, din Nordul Africii şi din alte ţări care sosesc zilnic prin Turcia, pe mare sau prin alte mijloace.

După informaţii oficiale prezentate de către AP (la 1 martie 2016), oficialii greci au informat că migranţii ce sosesc în Grecia ajung la un număr de 70.000 în timp de o lună de zile.

7. Ţările europene afectate de unele dificultăţi economico-financiare

Când a început manifestarea crizei financiare în Europa (în 2009 şi 2010), au existat o mulţime de opinii îngrijorătoare referitoare la unele ţări printre care: Portugalia, Irlanda, Italia, Grecia şi Spania (despre care presa internaţională folosindu-se de un acronim le numea PIIGS).

Aceste ţări aveau la data respectivă datorii enorme (publice şi particulare), ceea ce determinase intrarea acestor ţări în grave crize economice. În majoritatea cazurilo aceste situaţii se datorau unor structurări politice şi socio-economice, înrădăcinate în legislaţiile lor şi care împiedicau o relansare imediată. Punctul cel mai critic pentru aceste ţări a apărut în 2010 când Banca Centrală

Europeană şi celelalte ţări din cadrul Uniunii Europene, mai puţin afectate de criza financiară au primit informaţii şi analize detaliate referitoare la enormele sume solicitate de Administraţiile guvernamentale (ale ţărilor din PIIGS), în vederea refacerii lor economice.

Fiecare dintre aceste ţări aveau anumite elemente specifice.

Irlanda, avea posibilitatea tăierii unor cheltuieli şi fiind una din ţările care produceau diverse produse electronice mai sofisticate şi le ofereau pe piaţa internaţională la preţuri competitive a reuşit să-şi redreseze economia în 18 luni.

În prezent Irlanda este una din ţările Europei cu o creştere economică susţinută cu toate că rata şomajului se menţine la cote ridicate (9.7%). Totodată taxele plătite pe venituri au fost ani de zile în scădere.

Italia, este una din cele mai clare exemple privind cauzele crizei economice.

În ultimii cinci ani volumul economiei a fost cu circa 10% mai mic decât a fost în 2008. Prin politica economică condusă de Administraţia de la Roma s-au produs asemenea pagube în ultima jumătate de deceniu distrugând orice tentativă de progres comparativ cu deceniul precedent.

În ultimii ani, economia Italiei se găseşte la acelaşi nivel cu cea din anul 2000. Analizele efectuată de institutele de cercetări economice şi care confirmă că în ultimii 15 ani nu a avut loc nicio creştere economică nu poate fi socotit ca un exemplu şi o situaţie cu caracter pozitiv. Administraţia de la Roma a căutat să menţină valoarea lirei la un nivel scăzut încercând astfel să asigure o creştere economică prin creşterea exporturilor la preţuri competitive

Spania, a avut o situaţie ceva mai bună ceea ce s-a

reflectat în ultimele 18 luni în care economia s-a îmbunătăţit dar cu mult sub nivelul sperat. Retribuţia muncii (atât a muncitorilor autohtoni şi a celor străini), s-a menţinut la niveluri scăzute iar procentul şomajului s-a menţinut la cote deosebit de înalte (24%).

Referindu-se la relaţia Finlandei cu Spania, Doamna Ministru de Finanţe al Finlandei, Jutta Urpilainen, a anunţat lansarea unor negocieri bilaterale cu Spania pentru a obţine garanţii în schimbul participării sale la planul de salvare a băncilor iberice.

Portugalia, după opinia unor specialişti, a avut o situaţie similară cu cea dintr-un roman poliţist în care nu se ştia cine era vinovatul evident. Portugalia nu a cunoscut fenomenul unei umflări nejustificate a cheltuielilor guvernamentale – aşa cum s-a petrecut în Spania şi în Grecia. Nu s-a manifestat nicio creştere economică întrucât nu a existat niciun boom economic. Analizele economice efectuate în această ţară au confirmat că din anul 2002 şi până în prezent producţia economică a ţării stabilită ca indicator per capita (ceea ce arată cât de mare este bogăţia locuitorilor), a fost şi continuă să se menţină la acelaşi nivel.

Islanda, a fost afectată de criza financiară mondială încă din octombrie 2008, ceea ce a dus la o recesiune severă, care a determinat o mulţime de tulburări politice de mari proporţii. Economia acestei ţări s-a redresat în ultimii ani în mod semnificativ, în mare parte datorită creşterii turismului.

Olanda, este una dintre ţările europene care atrage investiţii străine directe şi este totodată una dintre primele cinci cele mai mari surse de investitori din Statele Unite. Economia Olandei a înregistrat o scădere puternică în 2005, datorită unei proaste aplicări a legislaţiei creditelor

destinate cumpărării de case. Legislaţia creditelor prevedea că ratele dobânzilor erau scutite complet de taxe.

La scurt timp, în 2006, economia olandeză şi-a revenit în principal prin creşterea exporturilor şi a unor investiţii importante. Ritmul de creştere a ocupării locurilor de muncă a ajuns la cotele cele mai înalte din ultimii 10 ani şi în felul acesta şi veniturile populaţiei au fost în creştere, determinând o creştere a consumului de bunuri şi servicii.

Preocuparea pentru redresarea economică după criza care a afectat-o i-a permis să ajungă cea de a cincea – cea mai competitivă economie din lume (conform informaţiei prezentate de către Global Competitiveness Report – Forumul Economic Mondial, 2014)

Grecia, ani de zile s-a confruntat cu nenumărate probleme cu caracter social-politic şi economic.

La 6 octombrie 2009, odată cu numirea sa ca Prim-Ministru al Greciei au ieşit la lumină multiple aspecte ale diverselor cheltuieli nejustificate ce au afectat situaţia economică a Greciei.

Marile dificultăţi economice au dus la retrogradarea aprecierii economice a Greciei (de la triplul A cu care este apreciată o economie în dezvoltare), la triplul B +, care după opinia unor economişti analişti era considerată ca fiind cea mai scăzută apreciere privind creditele ţărilor europene (aducând după sine întreaga trenă a dezavantajelor unei asemenea situaţii, printre care scăderea investiţiilor, introducerea unui program de austeritate, etc.)

Cu toate că din punctul de vedere economic, Grecia nu se găsea în situaţia de aşi primii acceptarea în cadrul pieţei unice a UE, totuşi (din anumite considerente de natură politică şi strategică pentru UE – n.n.), ea a fost acceptată.

Ani de zile situaţia economică a Grecieie nu s-a schimbat în bine. din contra a continuat manifestarea unui declin economic şi din punctul de vedere al analiştilor, avea toate şansele să ajungă la o prăbuşire totală.

Ce ar fi însemnat acest lucru pentru Europa în general şi pentru UE în mod special?

Ar fi avut loc un enorm dezechilibru economic european şi de asemeni pentru multe ţări din lume cu care ea întreţinea relaţii economice.

Din 2008, Grecia a fost şi ea afectată într-un mod simţitor de declanşarea crizei financiare mondiale ceea ce a determinat ca nivelurile datoriei greceşti, să rămână la cote foarte ridicate şi a atras atenţia diverşilor investitori (mari şi mici, din diverse ţări şi celor naţionali) asupra riscurilor la care puteau fi supuşi în condiţiile create de situaţia precară a sistemului financiar al Greciei.

Din acel moment investiţiile destinate economiei greceşti au început să scadă şi multe dintre ele chiar au fost anulate.

O analiză statistică anuală făcută de Banca Centrală a Europei privind modificările ce au avut loc în PNB-ul Greciei a confirmat ideea după care până în 2008, PNB-ul Greciei se găsea într-o plajă pozitivă şi automat din 2008 a ieşit la lumină realitatea care confirma plaja total negativă în care se găsea întregul sistem financial grecesc.

În luna mai 2010 Administraţia de la Atena a fost de acord să primească un fond de salvare care din păcate nu a dus la rezolvarea stării de faliment în care se găsea economia şi care a continuat să se înrăutăţească până în octombrie 2011.

Organele financiare ale Uniunii Europene de comun acord cu FMI şi Banca Mondială au acceptat să acorde cel

de al doilea suport al Greciei printr-un nou pachet financiar.

Din aceste fonduri trebuiau plătite cheltuielile pentru ajutorul de şomaj care crescuse de la un an la altul ajungând în 2015 la peste 26%[146], pentru plata pensilor (care ajunseseră să fie dintre cele mai mari din Europa), achitarea unora dintre dobânzile pentru împrumuturile anterioare şi acoperirea fondurilor băncilor care erau solicitate să restituie banii depozitaţi în conturile personale, precum şi încă multe alte datorii[147].

Practic vorbind, pentru întreaga populaţie a Grecieie şi pentru toţi investitorii, cele două pachete financiare de salvare a economiei Greciei nu îşi atinseseră scopurile pentru care au fost alocate şi care ar fi trebuit să ducă la relansarea economică a Greciei.

Depozitele din băncile greceşti au scăzut cu o asemenea viteză ajungând în numai câţiva ani (2009 – 2015) la jumătatea volumului total al depozitelor iniţiale.

Reacţia imediată şi firească a populaţiei a fost cea de revoltă întrucât afecta viaţa zilnică a milioane de familii, activităţile curente ale diverselor instituţii şi întreprinderi mari şi mici care nu mai aveau posibilitatea să-şi plătească livrările de materii prime primite de la diverşi furnizori şi de asemenea cu un efect direct asupra turismului naţional şi internaţional.

Tabelul Nr. 28

Scăderea volumului financiar al depozitelor bancare greceşti

(2009 – 2015)

(miliarde $)

Anu	**Volumul**

146 Date confirmate de FMI, 14 iulie 2015

147 Vezi Notele autorului pentru partea a II-a (111) despre: Unele cauze ale crizei economico-financiare grecești

l	depoziteor
2009	250
2010	225
2011	200
2012	160
2015	125

Sursa: Banca Centrală a Greciei, iulie 2015

Cozi interminabile la bănci, pentru a scoate bani din conturile personale. Foto: AAP, June 28, 2015

Acesta a fost momentul în care băncile s-au închis iniţial pentru o săptămână, apoi pentru încă una şi pe parcursul verii încă odată, aceasta fiind – cea de a treia săptămână, iar apoi au impus limitarea zilnică a sumelor de bani ce puteau fi ridicate de către deponenţi la 60 de euro zilnic (echivalentul a 67 dolari).

O situaţie similară a avut loc la începutul anilor 1990 în Brazilia şi Argentina când au fost adoptate politici disperate similare.

Practica financiară a dovedit că experienţele aplicate în America de Sud (de aşa-zisw „vacanţe bancare”, controale de capital şi alte măsuri similare) nu au avut efectele scontate şi nu au fost deloc încurajatoare.

Opinia unor economişti după care aplicarea unor asemenea măsuri a permis ca aceste ţări să se descurce în condiţiuni bune este total greşită. De fapt, un boom de produse a ajutat Argentinei să-şi refacă situaţia economiei, dar nu înainte de manifestarea unor greutăţi extreme (de taxare a acestora, cu importurile diverselor produse curente care au fost extrem de costisitoare, cu lipsa masivă de medicamente, cu scăderea veniturilor cetăţenilor care, au fost tăiate cu o treime).

15 ani mai târziu, economia acestor ţări continua să se dezintegreze, inflaţia continua să fie agresivă şi ca atare mulţi oameni continuau să sufere.

În Grecia, unele soluţii ale unor economişti finanţişti oferite Administraţiei de la Atena, urmărea pe această cale să oprească sau cel puţin să limiteze scoaterea banilor din băncile greceşti şi trimiterea lor la alte bănci din lume, ceea ce se considera că reprezenta un control al capitalurilor.

Situaţia social-economică ajunsese atât de încordată încât nu mai existau argumente care să oprească diversele demonstraţii stradale şi conflictele populaţiei din diversele oraşe cu poliţia greacă.

După relatările unor mijloace ale mass-mediei internaţionale, 1 din 5 greci nu şi-au putut asigura cheltuielile pentru hrana zilnică. Numărul grecilor care şi-au pierdut casele, ne putând să-şi plătească datoriile pentru împrumuturile făcute sau pur şi simplu au fost daţi afară din apartamentele sau camerele unde locuiau, ne putând plăti chiriile.

Numărul copiilor care au ajuns să trăiască în sărăcie a crescut la peste 40%.

Din relatările prezentate de revista engleză *Medical Journal*, o asemenea situaţia a determinat o creştere semnificativă a numărului sinuciderilor.

Populaţia greacă fusese supusă unei mega-austerităţi.

După decenii de guvernare de centru, clasa mijlocie a Greciei ajunsese să fie adusă la o puternică austeritate ceea ce a determinat o masivă diminuarea numerică comparativ cu situaţia la care ajunsese imediat după cel de al Doilea Război Mondial sau comparativ cu procentul în care există această clasă socială în cadrul altor naţiuni dezvoltate.

Ideea oferită de Administraţia de la Atena privind efectul unui referendum era sub un mare semn de întrebare. Ceea ce era necesar pentru viitorul Greciei era o creştere durabilă. Punctul de vedere că „suveranitatea monetară" independentă ar putea fi folosită cu înţelepciune nu lua în considerare faptul că tipul de guvernare care condusese Grecia spre degringoladă nu era tipul de guvern care să pună în aplicare reformele care ar fi trebuit să ducă la o refacere economică (trebuiau aplicate unele măsuri care să permită creşterea economică, inclusiv o mai bună colectare a taxelor, îmbunătăţirea infrastructurii şi un climat de afaceri mai bun).

În ianuarie 2015, populaţia greacă a ajuns în faţa urnelor de vot şi după cum era şi firesc, în condiţiile ultra dificile în care se găsea, au votat pentru un guvern de coaliţie de stânga condus de premierul Alexis Tsipras.

Tsipras – era primul conducător radical de stânga ales să conducă o ţară din Uniunea Europeană. După cum relata presa grecească şi din alte ţări, discursul electoral al lui Alexis Tsiprs, în care a proclamat sfârşitul iminent al „umilirii naţionale", a avut succes. El a promis că v-a

negocia cu reprezentanţii fondurilor internaţionale financiare şi cu guvernele cheie ale Uniunii Europene pentru anularea sau amânarea plăţii datoriile făcute prin împrumuturi şi totodată a promis că nu va accepta niciun fel măsuri de austeritate economică pentru populaţia ţării.

Conducerea Uniunii Europene şi-a dat seama de faptul că partidul Syriza şi programul său electoral era un program moderat dar era un program de tipul celui al partidului democrat al preşedintelui Obama.

Ca răspuns la planurile Administraţiei greceşti, în primele negocieri nici unii dintre creditori nu au acceptat renunţarea la sumele împrumutate, ceea ce a dus la şi mai multe şi mai tensionate opoziţii din partea populaţiei.

Pentru a linişti spiritele deosebit de agitate ale populaţiei şi dorind să dea impresia că populaţia greacă este cea care poate decide anumitele politici financiare, noua administraţie condusă de Alexis Tsipras a cerut un referendum pentru ca populaţia Greciei să-şi spună cuvântul dacă trebuia să accepte sau nu propunerile creditorilor internaţionali privind restituirea sumelor împrumutate şi aplicarea în continuare a unei politici de austeritate.

Situaţia a devenit şi mai tensionată, nu numai în interiorul Greciei dar şi între reprezentanţii diferitelor ţări din cadrul Uniunii Europene.

Ideea Premierului Tsipras care anvizajase creşterea tensiunilor interne în ipoteza continuării planului de austeritate s-au adeverit. Din această cauză Tsipras a decis la 20 august 2015 să îşi ceară demisionarea, în speranţa că v-a putea să-şi (re) consolideze puterea Administraţiei sale prin alegerile anticipate ce urmau să aibă loc după cele şapte luni cât a fost în funcţie şi când au avut loc multiplele negocieri în care a lupta cu creditorii Greciei pentru salvarea ţării din falimentul în care se găseşte şi fără aplicarea planului de austeritate.

Îndelungatele negocieri nu au avut decât în mod

parţial rezultatele scontate înainte de alegeri şi ca atare noua Administraţie a lui Tsipras a trebuit să cedeze în faţa deciziei stabilită de Uniunea Europeană şi de masa largă a creditorilor.

Tsipras şi-a prezentat demisia preşedintelui Prokopis Pavlopoulos şi a cerut aprobarea pentru o cât mai scurtă perioadă pentru noile alegeri.

După opinia unora dintre oficialii guvernamentali scopul demisiei a fost acela de a organiza alegerile într-o lună de zile (în jurul datei de 20 septembrie 2015), şi în felul acesta încercând să oprească orice semn al unor nemulţumiri create chiar în sânul partidul Syriza, unde unii dintre profesorii universitari de marxism, activiştii politici şi alţi simpatizanţi ai ideilor comuniste s-au revoltat împotriva acceptării de către Alexis Tsipras a pachetului de suporturi financiare.

Confruntându-se cu un faliment aproape total al sistemului financiar elen, care a ameninţat viitorul ţării în Zona Euro, Tsipras a fost nevoit să accepte în finalul negocierilor, cererile creditorilor pentru încă o şi mai mare austeritate şi aplicarea unor reforme cu caracter economic şi în special politic, după cum promisese când a fost ales (în ianuarie 2015).

După opinia lui Dante Rosciniprofesor la Harvard University (SUA).

„... Jocul de pe marginea prăpastiei pe care l-a încercat guvernul grec a ajuns la capătul său".

Era un moment dureros şi un moment critic şi pentru Europa.

Întrebarea nu era dacă, după toate „mizeria", Greciei ar fi putut fi putut fi depăşită fără euro, sau în cazul în care întreaga zonă euro ar fi suferit de o cădere financiară dovedindu-se că moneda comună Euro, nu era suficient de puternică.

Răspunsul la o asemenea întrebare ar fi putut ajuta la căutarea unei soluţii durabile privind criza grecească

agonizantă, destabilizatoare, şi fără sfârşit.

Întrucât nu a reuşit să-şi convingă partenerii de discuţii din cadrul UE şi pe creditori, despre politica care intenţiona s-o aplice şi ceea ce a promis poporului grec înainte de alegeri, el a spus:

„Mă simt responsabil din punctul de vedere al eticii politice de a supune judecăţii poporului tot ce am făcut, succese şi eşecuri".

Şi într-un discurs pe care l-a prezentat la posturile de televiziune a spus:

„Sunt mândru de timpul pe care l-am folosit în activitatea mea ca prim-ministru.

Europa nu mai este aceeaşi care a fost în Ianuarie 2015, când am preluat puterea".

Decizia sa de demisie nu a făcut nimic altceva decât a adâncit incertitudinea politică privind primirea fondurilor în valoare de 86 miliarde euro (echivalentul a 96 miliarde dolari), care reprezenta programul de salvare, pe timp de cinci ani din partea ţărilor din Zona Euro şi a FMI.

Desfăşurarea alegerilor anticipate i-a permis premierului Alexis Tsipras să-şi valorifice şi să-şi întărească popularitatea în faţa alegătorilor înainte ca cele mai dure puncte ale programului de austeritate – inclusiv cele referitoare la reducerea pensiilor suplimentare, creşterea taxelor pe valoarea adăugată şi a impozitelor pe venituri – să intre în aplicare şi astfel să afecteze viaţa unui procent ridicat al populaţiei.

Pe de altă parte strategia sa politică i-a permis să se întoarcă la conducerea ţării cu o poziţie mai puternică şi fără ca cei ce se opuseseră planului de salvare a Greciei să încetinească sau să amâne aplicarea acestui program.

În paralel cu planurile premierului grec care spera să formeze o nouă coaliţie guvernamentală care să-i uşureze acţiunile înainte de alegerile preliminare, a apărut la

orizontul alegerilor, o competiţie puternică din partea Preşedintei Curţii Suprme a Greciei, Doamna Vassiliki Thanou-Christophilou (în vârstă de 65 ani), o oponentă a fondului pentru eliminarea falimentului şi care în ipoteza în care ar fi câştigat alegerile, devenea prima femeie prim-ministru în istoria Greciei.

Ajunşi la data de 20 septembrie 2015, aşa cum se acceptase pentru desfăşurarea noilor alegeri, partidul Syriza şi reprezentantul ei de bază, Alexis Tsipras şi-au întărit eforturile în vederea câştigării alegerilor. Alegătorii greci i-au oferit încă o şansă lui Tsipras în desfăşurarea tratativelor cu Uniunea Europeană şi scoaterea Greciei din ruina economică în care se găsea.

Victoria în alegeri prezentată cu multă pompă în presa de stânga din Grecia şi discursul victoriei lui Tsipras – din nou prim-ministru pentru următorii patru ani, au dat din nou unele speranţe populaţiei greceşti şi spiritului de succes ce s-a radiat şi în afara ţării.

Ce va face în continuare noul prim-ministru este încă discutabil şi după opinia lui Nick Malkoutzis, editorul şi analistul politic al sit-ului Macropolis, cert este că vor fi în continuare multiple bătălii de dus, dar dintre toate, trei cele prioritare erau:

formarea unui guvern care să-l susţină şi fără opozanţi, implementarea elementelor dificile ale agreerii pachetului de salvare economică menţinerii partidului Syriza ca un tot unit după ce în iulie 2015 acesta se divizase datorită deciziei controversate privind cele 96 miliarde dolari din noul pachet de salvare.

Încă sunt mulţi greci care consideră că realegerea lui Tsipras nu va putea aduce niciun rezultat favorabil pentru popor şi sunt total deziluzionaţi de ceea ce se întâmplă în Grecia în prezent.

Dintr-un spirit mai mult naţionalist decât real, cei mai mulţi spun că deziluzia lor nu se referă la Tsipras şi la noului guvern format ci la adresa Europei.

În momentul de faţă şi mai mai mult ca sigur şi pentru un viitor mai apropiat sau mai îndelungat întreaga filosofie politică a partidului Syriza şi a lui Tsipras sunt învăluite într-un nor gros de necunoaştere. La această situaţie se adaugă şi faptul că până la sfârşitul anului 2015 şi nici în primul trimestru al noului an 2016 nu s-a înfăptuit reducerea substanţială a datoriei publice considerată ca fiind cât de cât acceptabilă de către forurile financiare ale UE.

Singura speranţă pentru moment este ca această datorie publică să ajungă la 120% din PNB până în 2020. Cu toate că nici această speranţă nu pare a fi realizabilă, oferă totuşi un aşa-zis „respiro”, pentru următorii câţiva ani.

Noi complicaţii în faţa Greciei

Speranţele populaţiei greceşti de revenire la o viaţă mai paşnică şi la revigorarea economică au fost din nou spulberate de enormul val al migraţiei internaţionale care în dorinţa de a au unge în Germania (care i-a chemat! – n.n.) vor să treacă prin Grecia.

Ca ţară care îşi întinde graniţele de-a lungul Mării Mediterane ea a fost expusă din ce în ce mai mult la valul invaziei migranţilor.

Multe dintre ţările riverane ale Mării Mediterane printre care Franţa, Spania, Italia, Malta, Croaţia ş.a. invadate de migranţi şi-au închis graniţele, şi-au ridicat garduri de sârmă ghimpată pentru a opri astfel invazia migranţilor şi riscul pătrunderii unor membrii ai grupurilor teroriste ai ISIS. (Acest subiect va fi mai larg prezentat în partea a III-a a lucrării).

Referindu-se la situaţia imensului val al migraţiei, Ministrul Cipriot de externe arăta la sfârşitul lunii februarie 2016, că decizia luată de Germania şi de către celelalte 28 de ţări din cadrul UE, nu trebuie să îmbrace

caracterul abuziv la adresa unora dintre ţările invadate.

În aceeaşi ordine de idei a fost şi opinia Ministrului de externe al Greciei care a respins ideea după care unele ţări europene printre care Austria, Slovenia, Croaţi, Serbia şi Macedonia, iau decizii individuale, îşi închid graniţele punându-i pe migranţi să se îndrepte spre alte ţări (cu referire specială la Grecia – n.n.).

Revenirea în Grecia a unui număr imens de mare de migranţi a făcut – după opinia unui oficial grec, ca ţara lui să fie transformată într-o *„tabără imensă de refugiaţi”.*

Actuala complicaţie social-politică şi economică, datorită invaziei migraţiei, în condiţiile existente în Grecia, nu face decât să îngreuneze şi mai mult dificultăţile în care trăieşte cea mai mare parte a populaţiei greceşti.

Oficialii guvernamentali greci au informat conducerea UE la sfârşitul lunii febraurie 2016, că refugiaţii care continuă să sosească zilnic în Grecia, vor fi ţinuţi pe insulelele din Marea Egee şi pe bancuri – ca adăposturi plutitoare.

Totodată companiile greceşti de feriboturi au primit instrucţiuni de la forurile locale şi cele guvernamentale de a limita numărul de migranţi care vor să călătorească cu feriboturi spre Grecia continentală şi de a nu depăşi numărullegal admisibil de pasageri.

Împotriva unor asemenea măsuri migranţii au organizat la sfârşitul lunii februarie 2016, la Atena, demonstraţii, blocând traficul în portul principal al ţării – Pireu.

Dialogurile purtate între reprezentanţii migranţilor şi reprezentanţii oraşului Atena s-au referit la dorinţa migranţilor, ca membrii conducerii Atenei să influenţeze guvernul grec şi al celor 28 de ţări membre ale UE de a le deschide graniţele ţărilor pe unde vor să treacă şi să ajungă în Germania care i-a chemat.

După opinia unor reprezentanţi ai mass-mediei greceşti, nimic nu ar fi putut crea o problemă mai dificilă

pentru Grecia, peste cea economică, politică şi socială decât invazia miilor de migranţi din Siria, Irak şi din alte ţări.

Ceea ce este deosebit de important în prezent şi pentru viitor, este ca Europa să-şi revizuiască idealurile: privind menţinerea păcii, a democraţiei, a unităţii şi prosperităţii, care de fapt au definit originea proiectului european şi încercările sale de a unifica Europa politic şi din punct de vedere economic şi să nu dea dovadă de slăbiciune în importantele măsuri care asigură securitatea popoarelor ţătilor membre.

9. Bruxelles – locul multiplelor tratative (şi neînţelegeri) între conducătorii ţărilor membre ale Uniunii Europene

În cadrul dezbaterilor ce au avut loc la Bruxelles, în ultimii ani dar mai ales în ultimele luni, au apărut opiniile aşa numitei „hard-line", susţinute de către Cancelarul Angela Merkel şi de către Ministrul de finanţe al Finlandei, Doamna Jutta Urpilainen care se refereau la necesitatea categorică de restituire a datoriilor Greciei pentru a se restaura sau mai bine zis, pentru a se instaura încrederea în noua conducere de stânga a Greciei. Totodată se prezentaseră unele idei legate de falimentul Greciei şi ieşirea chiar temporară a Greciei din Zona Euro.

„Finlanda preferă să iasă din Zona Euro decât să plătească datoriile altor state din uniunea monetară", a declarat doamna ministru al finanţelor din Finlanda, pentru cotidianului financiar „Kauppalenti". (Informaţie transmisă de Agenţia Franceză de Presă – n.n.). Nemulţumirile populaţiei greceşti care urmărea cu o deosebită tensiune dialogurile ce aveau loc la Bruxelles, au ajuns la un anumit moment dat la situaţia în care populaţia greacă hotărâse să boicoteze toate produsele germane

existente pe piaţa Greciei iar întreaga presă începuse să prezinte tot felul de articole şi caricaturi ale lui Angela Merkel şi a Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, considerându-i ca nazişti sau ca nişte criminali similari cu cei din Statul Islamic.

Unii dintre caricaturiştii greci l-au prezentat pe Schäuble ca pe un terorist îmbrăcat în negru şi cu un cuţit la gâtul Greciei.

Pe de altă parte opinia mult mai conciliatoare a conducătorilor Franţei şi Italiei se opunea ideilor Germaniei şi Finlandei (exprimată prin punctul de vedere al Primului Ministru, Alexander Stubb), considerându-se că ideile acestor doi opozanţi au o notă de umilire a Greciei şi nicidecum de salvare de la faliment.

Nu puteau fi luate în consideraţie ideile lui Angela Merkel după care Atena trebuia să iasă pentru o perioadă din Zona Euro şi să ofere în schimbul a 55 miliarde dolari parte din bogăţiile ţări: monumente şi insule care să fie vândute pe piaţa liberă.

Mai mult decât atâta Primul Ministru al Italiei, Matteo Renzi, într-un articol apărut în ziarul de largă circulaţie *II Messaggero* (la 12 iulie 2015), afirma:

„... Italia nu doreşte ca Grecia să iasă din Zona Euro" şi nici nu aşi dori să mai aud exclamaţia „Germaniei":

„De ajuns, este de ajuns!!"

Europa unită este creaţia noastră, nu mama noastră vitregă".

„Există sentimentul că germanii îşi supraestimează jocul lor", a declarat Elie Cohen, economist şi director de cercetare la Centrul Naţional al Franţei pentru cercetare ştiinţifică şi consilier economic al preşedintelui Hollande. „Ideea că Germania este un hegemon reticent nu este „deosebit" de populară, „a spus el.

Iar preşedintele, François Hollande când s-a referit în

discuţiile de la Bruxelles la ideea Germaniei de a scoate Grecia în mod temporar din Zona Euro a spus:

„Ideea după care Grecia să rămână în Zona Euro sau scoaterea ei din Zona Euro, dovedeşte că Europa, nu mai este în continuare o lume a progresului şi acest fapt nu îmi place…

Ceea ce trebuie reţinut este necesitatea de a menţine Zona Euro – ca un tot.

Situaţia aceasta nu este numai o problemă a Greciei ci a întregii Europe”.

Întrebarea pe care şi-au pus-o unii dintre experţii financiari era dacă opinia lui Wolfgang Schäuble era total greşită sau nu?

Care ar fi putut fi considerată aşa-zisa „cruzime” a opiniei lui Schäuble?

Să se prelungească starea de agonie a Greciei cu un plan de menţinere a Greciei ca membră în Zona Euro? sau să se accepte operaţia dureroasă dar relativ rapidă şi cu o refacere de asemeni rapidă de restaurare a drahmei prin procedura de a fi lăsată să scadă valoarea ei până la nivelul în care Grecia ar putea să devină competitivă din nou pe piaţa mondială şi ca urmare, să prospere?

Ca strănepot de emigrant grec înţelegând psihologia acestui popor şi printr-o prismă mai mult sentimentală, mi se pare că o asemenea soluţie preconizată de către Dl. Schäuble, avea într-adevăr un caracter prea dur, dar ca economist, nu mi se pare ca fiind de neglijat o asemenea opinie a unui om cu o îndelungată experienţă în domeniul finanţelor.

O scădere a valorii drahmei să spunem cu 20, 30 % faţă de valoarea monedei euro îi poate permite Greciei să intre într-o zonă a unei competitivităţi imediate şi în felul acesta ar putea deveni un adevărat magnet pentru investitorii autohtoni şi străini.

Ceea ce trebuie urmărit cu multă atenţie este ca această *„devalorizare”* a drahmei să nu meargă mai departe de maximum 30 – 35%. Din acest punct de vedere Banca Centrală Europeană trebuia să urmărească zilnic şi să fie pregătită pentru a interveni prompt în sprijinul drahmei şi să acţioneze prin pârghile sale financiare în momentul în care ar remarca cea mai mică tendinţă de supradepreciere.

În condiţiile aplicării unei asemenea soluţii exporturile Greciei ar devenii mult mai atractive (din punctul de vedere al preţurilor), turismul spre Grecia ar devenii deosebit de atrăgător prin faptul că ar fi deosebit de avantajos ca preţ şi ceea ce ar urma pentru Grecia ar fi să asigure o maximă operativitate a serviciilor (satisfăcând rapid cererile de distribuire a produselor exportate) şi de acomodare în condiţiuni excepţionale a tuturor turiştilor străini.

Ceea ce cred că ar putea constituii un sprijin ar fi un asemenea şoc terapeutic pentru o perioadă scurtă de timp până la (re) cucerirea pieţelor de desfacere a produselor greceşti, şi (re) atragerea încrederii investitorilor mari şi mici (autohtoni şi internaţionali), refacerea turismului şi alte efecte pozitive, fără însă a crea dificultăţi financiare altor parteneri din UE sau din alte ţări.

Asemenea activităţi nu cred că ar putea constitui o dificultate pentru sistemul de organizare al activităţii economice greceşti şi ar determina manifestarea unui ciclu după cum urmează:

Pentru cei care urmăresc şi cunosc evoluţia unor ţări ce au fost în situaţii similare din punctul de vedere al debitelor enorme pe care le aveau şi ajunseseră la starea de faliment, un alt exemplu, aşa cum am arătat, era cel al Argentinei. Gradul ridicat al corupţiei şi proasta organizare şi conducere a ţării a dus la adâncirea crizei economice şi crearea unei economii total instabile.

În 2001, Argentina era în totală incapacitate de aşi achita datoriile făcute de la creditorii interni şi internaţionali, încă din 1998, din vremea preşedintelui Carlos Menem (preşedinte în perioada 1989 – 1999). Moneda peso scăzuse la circa 75% din valoarea ei iniţială. Cu un efort general s-a ajuns la o redresarea monedei; ca atare produsele argentiniene şi turismul şi-au regăsit o poziţie favorabilă în cadrul economiei. Recuperarea finală a început în anul 2003 iar PIB pe cap de locuitor s-a dublat faţă de anii din timpul crizei.

În cazul Greciei, nu cred că ar trebui urmat exemplul Argentinei căci fiecare ţară aşa cum am mai menţionat, are un specific propriu şi condiţii socio-economice şi politice specifice. Ceea ce trebuie reţinut este faptul că şi alte ţări au fost în situaţii similare şi au reuşit să-şi revină din criza economică şi chiar să ajungă la un grad apreciabil de dezvoltare.

Spania, Portugalia şi Irlanda au pierdut circa 7% din PNB de când începuse criza în zona euro; Grecia pierduse 26%.

Grecia are în prezent o situaţie social-politică diferită şi tocmai acest fapt crează multitudinea de aspecte dezbătute de luni de zile între membrii de bază ai Uniunii Europene.

Referindu-se la situaţia specifică a Greciei, Ministrului Schäuble afirmase:

„... nimeni nu ştie în acest moment cum va funcţiona acest procedeu fără să se recurgă la o tăiere a debitului, dar toată lumea ştie de asemeni că această tăiere a debitului este incompatibilă cu calitatea de membru al uniunii monetare”.

O asemenea opinie (care se aseamănă cu modul în care Pitia răspundea la întrebările puse de comandanţii de oşti), pe care o exprimase ministrul Schäuble, a provocat

multiple confuzii, nemulţumiri, neînţelegeri între conducătorii diverselor ţări membre şi chiar unele reacţii dure care au culminat cu cererea de demitere a lui Wolfgang Schäuble.

De fapt în spatele unor asemenea decizii cum ar fi: cele de suport al Greciei, de menţinere în Zona Euro şi de acordare a ajutorului pentru salvarea ei, au la bază cu totul alte interese, mult mai complexe, decât cele legate în mod special de viaţa economică a poporului grec.

De asemenea pentru Uniunea Europeană o asemenea pierdere ar fi însemnat şi încurajarea altor ţări de a folosi aceeaşi metodă. Mai mult decât atâta extinderea crizei ar putea răspândi în întreaga Europă ideea unei acţiuni împotriva unirii în jurul Uniunii Europene cu multiplele ei consecinţe.

Europa în momentul de faţă este sub influenţa puternică a unui curent de stânga. O asemenea acţiune ar fi declanşat o mai mare extindere a politicii dusă de partidele de stânga printre care:

Syriza şi Zorii Aurii (partidul politic neo-nazist din Grecia fondat de către Nikolaos Michaloliakos în 1993).

Podemos în Spania.

Partidul Independent în Marea Britanie.

Frontul Naţional în Franţa.

Partidul Alternativa Germană în Germania sau

Mişcarea Cinci Stele din Italia şi alte organizaţii de stânga din alte ţări.

Într-un articol publicat de ziarul britanic *Daily Mail* privind politica Germaniei faţă de Grecia, se spunea:

„... Greciei i se impune o politică de austeritate cu un pistol german pus la cap...”

Chiar şi ediţia online a ziarului german *Der Spiegel* caracteriza conducerea de la Berlin ca un „catalog al

cruzimii”.

La asemenea puncte de vedere, Cancelarul Angela Merkel, care până nu de mult timp avea suportul majorităţii conducătorilor Uniunii Europe, dându-şi seama de riscul fracţionării acestei situaţii în politica Uniunii a spus:

„Noi trebuie să fim siguri că există mai multe avantaje decât dezavantaje atât pentru viitorul Greciei cât şi pentru Europa”.

Cancelarul Angela Merkel a fost pusă într-o situaţie destul de dificilă, fiind obligată să ţină seama de realitatea datoriei pe care o are Grecia şi care trebuie achitată şi în acelaşi timp, decizia de a scoate Grecia chiar şi temporar din Zona Euro.

După opinia lui Charles Grant, directorul Centrului pentru Reforma Europeană (cu sediul central la Londra), Merkel nu vrea să accepte ideea de a lăsa Grecia să părăsească Zona Euro şi nici să fie ea condamnată pentru o asemene decizie; ca atare trebuia să-şi mai modifice decizia iniţială şi chiar să facă un compromis, convingându-şi partenerii din Parlament de a accepta ajutorul ce trebuia acordat Greciei.

…

Răspunsul trebuie să fie un angajament răsunător pentru a menţine Grecia în zona euro. D-na Cancelar Merkel, a reiterat o frază care nu a fost auzită de mai multe luni:

„În cazul în care euro eşuează, Europa eşuează”.

Un „Grexit” ar submina grav credibilitatea monedei euro, ameninţând-o la nivel mondial. Pentru Grecia, o ieşire ar putea însemna pierderea capacităţii de a împrumuta fonduri de la investitorii străini, potenţialul colaps al sistemului său bancar şi un val de litigii din partea creditorilor şi furnizorilor.

Preşedintele Obama a solicitat d-nei Cancelar Merkel şi domnului Hollande de reanalizare a efectului pe care îl poate „Grexit” asupra finanţelor la nivel mondial.

Chiar şi în ipoteza după care grecii vor rămâne cu moneda euro, criza Greciei nu va fi depăşită. În conformitate cu politicile cerute în prezent de liderii zonei euro, Tsipras s-ar putea să fie forţat spre noi alegeri naţionale.

După opinia unor economişti analişti eforturile de redresare a economiei greceşti revine zona euro şi F.M.I.

Încercând să rezolve proble financiară a Greciei, acestea au început o campanie neoficială pentru a-i influenţa pe greci să accepte ideea de a rămâne cu Euro şi de a accepta termenii lor pentru menţinerea planului de salvare.

După lungi dezbateri şi reanalizarea politicii interne din Germania şi din întreaga Uniune Europeană, Parlamentul German a votat dându-şi aprobarea pentru lansarea programului de ajutorare a Greciei, cu speranţa ca o asemenea aprobare să nu afecteze într-un mod negativ imaginea Germaniei.

Parlamentul German a votat decizia de lansare a noului pachet de salvare a Greciei cu 439 de voturi pentru, 119 voturi împotriva şi 40 voturi de abţineri.

Merkel, Schäuble şi Vice Cancelarul Sigmar Gabriel au votat şi ei în favoarea acestei decizii chiar cu riscul de aşi distruge reputaţiile create în 25 de ani de activitate politică şi economică.

Mai mult decât atâta Sigmar Gabriel a insistat pentru ca Europa să pregătească cât mai urgent un transport cu caracter umanitar cu medicamente şi produse alimentare pentru cazuri de urgenţă.

În baza deciziei Germaniei de ajutorare a Greciei la 13 iulie 2015, Banca Centrală a Europei a propus un plan de discutare a unui suport de urgenţă pentru băncile din Grecia.

După opinia analiştilor finanţişti Grecia avea nevoie de o sumă considerată ca fiind – de urgenţă, între 82 şi 86 miliarde euro (echivalent cu 90 şi 95 miliarde dolari), pentru următori trei ani şi care să includă între 10 şi 25 miliarde euro pentru a salva sistemul bancar care ajunsese deosebit de nesigur.

În acelaşi timp la începutul lunii iulie fostul Ministru de Finanţe Yanis Varoufakis a demisionat şi a fost înlocuit de economistul Euclid Tsakalotos (educat la Oxford), iar apoi premierul Alexis Tsipras şi-a eliminat din cabinet pe Panagiotis Lafazanis, Ministrul Energiei care votase împotriva introducerii programului de austeritate în schimbul obţinerii pachetului de salvare economică.

În mijlocul tuturor acestor acţiuni, de tratative şi neînţelegeri între conducătorii ţărilor membre ale Uniunii Europene s-a remarcat punctul de vedere al Primului Ministru al Sloveniei, Miro Cerar, care a spus:

„... trebuie să sperăm că pierderea încrederii în Grecia, va fi uitată.

Eu personal nu aş fi aici dacă aşi considera că răbdarea în privinţa situaţiei financiare a Grecieie, a dispărut...”

Ca răspuns la toate aceste dezbateri Primul Ministru Tsipras a afirmat:

„... v-oi face toate diligenţele posibile pentru a asigura o cât mai corectă aplicare în restructurarea datoriei”.

dar a cerut în acelaşi timp Uniunii Europene să asigure o infuzie de bani lichizi de circa 3.5 miliarde euro pentru a asigura obligaţia pe care Grecia o are faţă de BCE şi pe care altfel nu o putea achita.

Tsipras a spus:

„... după o perioadă lungă de suferinţe, apare un orizont lumiunos...”

„Acest acord asigură condiţii Greciei de stabilitate financiară, îi conferă oportunităţi pentru recuperare…”

putem să fim siguri că o asemenea oportunitate nu a fost un fapt prea uşor pentru Administraţia de la Atena şi în special pentru premierul Tsipras, cu atât mai mult cu cât a fost necesar să convingă partidul de opoziţie „Potami” de a sprijinii înţelegerea stabilită cu UE şi pentru a elimina orice risc catastrofal pentru Grecia.

Asemenea semnale cu o notă de speranţă pentru economia Greciei au venit la câteva ore după ce Parlamentul Grec a decis – este adevărat, nu cu o deosebită tragere de inimă, după cum afirma presa internaţională, că a aprobat aplicarea în continuare a măsurilor de austeritate care au constituit cheia acordării noului pachet de 96 miliarde dolari (cel de al treilea pachet de fonduri de salvare), pentru următorii cinci ani şi care se speră că va menţine Grecia „la suprafaţă” în următorii trei ani.

Cel mai încurajator semn a fost acela când la 29 iunie 2015 Ministrul Adjunct al Finanţelor din Grecia, a anunţat la posturile de radio şi televiziune că băncile de pe întregul teritoriu al Greciei se vor redeschide şi vor putea acoperii solicitările financiare ale tuturor deponenţilor. În acest scop băncile greceşti au primit 980 milioane dolari de la BCE.

Pentru un timp – a spus Ministrul Adjunct al Finanţelor, se vor menţine unele restricţii în privinţa sumelor zilnice ce pot fi scoase de la bancă în valoare de 60 de euro, dar acest lucru nu mai trebuie să se realizeze prin existenţa unor cozi interminabile la casele automate de scoatere a banilor.

Pe de altă parte miniştri de finanţe ale ţărilor membre ale Uniunii Europene au anunţat oficial că sunt gata să înceapă tratative privind măsurile cu caracter tehnic privind acordarea împrumutului „de salvare” a

Greciei, măsuri care se vor concretiza în următoarele săptămâni într-un plan detaliat.

La conferinţa de presă din 29 iulie 2015 Directoarea Fondului Monetar Internaţional, Doamna Christine Lagarde a afirmat:

„... restructurarea datoriei Greciei este – inevitabilă, şi a reafirmat că aceasta trebuie să facă parte din următoarele negocieri asupra acordării celui de al-treilea pachet de ajutor pentru următorii cinci ani”.

Pe de altă parte, conducătorii unora dintre ţările din Europa de Est, cum ar fi de exemplu Letonia au spus că ei au trebuit să practice „măsuri de austeritate dure” pentru a obţine aprobarea intrării în clubul monedei euro şi ca atare şi Grecia ar trebui să fie supusă aceloraşi reguli.

Obţinerea acestei înţelegeri a fost pentru greci motivul unei celebrări – ceva mai temperate, înţelegându-se că oricare altă alternativă ar fi fost mult mai grea; aceasta a fost socotită ca un element de austeritate, dar nu este nici pe departe un factor absurd.

10. Efectele crizei greceşti asupra Bursei de acţiuni

Chiar dacă Bursa de acţiuni de la New York, de exemplu, este la mii de kilometri distanţă de Europa şi de evenimentele legate de criza Greciei, seismograful ei a înregistrat cu o deosebită sensibilitate în fiecare moment, întreaga evoluţie a dialogurilor, a deciziilor finale privind criza Greciei, menţinerea sau eliminarea Greciei din Zona Euro, deciziile investitorilor precum şi efectele imediate ale acestor fapte.

Situaţia economică a Greciei şi efectele acestei situaţii şi asupra altor ţări din Europa şi de pe plan mondial poate fi considerată ca fiind la fel de grea ca şi cea

existentă după al Doilea Război Mondial.

La 6 iulie 2015, situaţia bursei americane reflecta 3 fapte esenţiale care afectau bursa:

sumele de bani din fondul ce reprezenta banii acumulaţi pentru pensi 401 (K) intraseră într-un asemenea plonjeu că îi speriase pe cei ce investiseră banii.

Standard & Poor 500 cunoscuse cea mai grea zi a aacestui indicator din anul 2015.

Analiştii finanţişti erau îngrijoraţi de ceea ce se întâmpla în Grecia şi care ar fi putut însemna sfârşitul a şase ani de activitate a aşa numitului „bull-market, similar cu ceea ce se petrecuse în 2008

Instabilitatea economică din Europa şi oferta planului de stimulare a avut efect direct asupra raportului dintre euro şi dolar. Raportul dintre monede (euro şi dolar), atinsese cel mai scăzut nivel din ultimii 12 ani.

Ratele dobânzilor pentru banii împrumutaţi în vederea cumpărării de case (mortage rates) se menţinuseră la un nivel foarte jos ceea ce îi bucurau pe cumpărătorii potenţiali. În acelaşi timp lumea era îngrijorată de ideea după care dacă se continua această situaţie Departamentul Rezervelor Federale ar fi putut ridica ratele dobânzilor.

După două săptămâni seismograful acestei situaţii bursiere s-a schimbat în mod radical:

La 19 iulie 2015:

Nasdag composite index[148] a sărit la 4.3 % ca un record iar **Nasdag 100 Index**[149], a crescut cu 5, 5 % fiind considerat ca cel mai înalt procent în 15 ani.

Standard & Poor 500[150] a câştigat 2.4% fiind considerat ca cel mai bun rezultat din luna martie 2015.

---

148 Vezi Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar

149 ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar

150 ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar

Dow Jones industrial average[151] a adăugat 1.8% la cele 18.000 puncte cu care se încheiase cu o zi înainte piaţa bursieră.

Toate aceste rezultate s-au manifestat ca urmare a depăşirii momentelor de incertitudine în privinţa acordării pachetului financiar de salvare a Greciei din faliment şi a reacţiilor din celelalte ţări din Uniunea Europeană, din China şi a Rezervelor Federale din Statele Unite care şi-au menţinut ratele de interes pentru diverse împrumuturi la un nivel mai ridicat.

(**Sursa:** Blooberg News, 19 iulie 2015)

Bucuria generală de restabilire a bursei nu a fost de prea lungă durată întrucât luni 24 august 2015, bursa a cunoscut o nouă cădere şi de această dată destul de impresionantă; nu din cauza Greciei ci din cauza Chinei.

China pe care analiştii economişti o consideră ca fiind cea de a doua cea mai largă economie din lume (cu cea mai largă industrie manufacturieră, cu cea mai largă piaţă comercială şi cu cea mai mare rezervă de valute străine), a avut în ultimii ani o contribuţie deosebită la creşterea globală. În prezent China se manifestă cu un rol în schimbare, ca o economie cu mai mari şi mai multe riscuri decât ca o economie salvatoare; ea şi-a manifestat puternic această acţiune (în perioada 15 – 25 August 2015), asupra întregii lumi asiatice, în Europa şi în Statele Unite.

Faţă de ultimele decade când procentul creşterii ei era de circa 10% anual, în ultimii ani această creştere a fost din ce în ce mai redusă. Această situaţie s-a reflectat şi în consumul de petrol, cărbune şi oţel care s-a redus substanţial faţă de decadele precedente.

Această situaţie este influenţată şi de faptul că economia chineză nu este sută la sută o economie bazată pe concepţia pieţei libere ci este în contuinuare controlată

151 Ibidem Micul dicționar tematic pentru acest indicator financiar

de sistemul statal şi de către organele de partid şi nu se manifesta fasetorul competiţie.

La toate acestea s-a adăugat şi creşterea exagerată a creditelor ne-justificate şi ne asigurate care au dus la manifestarea unor datorii imense (după unele informaţii neoficiale dar posibil de a fi considerate ca fiind reale, în ultimii 8 ani datoriile din credite au crescut de peste 4 ori).

Întreaga situaţie a economiei chineze este cunoscută de ani de zile şi chiar cu eforturile guvernului chinez de a stabiliza cât de cât începutul unei degringolade şi crearea unui haos internaţional, nu a fost cu putinţă. Cu toate acestea experienţa mulţi milenară şi răbdarea proverbială chineză îi face în continuare să nu intre în panică.

Ziua de Luni 24 august a.c. a fost socotită ca fiind „Black Monday". Pe Wall Street, indficatorul Dow Jones industrial a scăzut cu 1.000 puncte cu câteva minute după deschiderea bursei. În aceeaşi zi, după amiază, a ajuns la numai 600 de puncte. Unele dintre cele mai cunoscute companii americane au pierdut miliarde dolari în câteva zie.

În China, la bursa din Şanhai, Marţi 25 august 2015, indicele: Şanhai Composite Index a fost mai jos decât cu o zi înainte (4.5%).

Alte burse din Asia s-au recuperat mai repede: în Japonia, indexul a fost O.76%, în Hong Kong indexul a fost mai mare cu 2.13%.

Din toate cele de mai sus, rezultă că nu trebuie să se manifeste un fenomen de panică generală, întrucât în condiţiile economiei bazată pe principiile liberei pieţe bursa reflectă după o anumită perioadă mai scurtă sau mai lungă, mai devreme sau mai târziu, refacerea situaţiei economice.

Este adevărat că în condiţiile scăderii bursei multor companii le scad destul de mult cotele acţiunilor lor. Din această situaţie, este adevărat că unii proprietari de

acţiuni pierd (sume mari de bani, în funcţie de numărul acţiunilor pe care le au şi de preţul la care au fost cumpărate), alţii, din contra se îmbogăţesc cumpărând acţiunile unor companii cărora le-au scăzut valoarea şi aşteptând un timp (mai scurt sau mai lung) până valoarea acţiunilor creşte, atunci le pot vinde şi vor putea câştiga o mulţime de bani.

11. Criza financiară a Greciei şi efectele ei asupra ţărilor Balcanice

Specialiştii economişti, sociologii şi politologii pe baza unor studii efectuate pe o perioadă mai lungă de timp, au ajuns la concluzia că există multe asemănări între problemele cu care s-a confruntat Grecia şi ţările din zona Balcanilor care zeci de ani au făcut parte din sistemul comunist.

Corupţia larg răspândită, evaziunile fiscale şi majoritatea statisticilor măsluite au caracterizat într-o măsură mai mare sau mai mică toate economiile din Balcani. În prezent se menţin unele problem comune între aceste ţări cum ar fi, de exemplu, în privinţa sistemelor de pensii, îmbătrânirea populaţiei, ratele scăzute ale natalităţii şi altele. Aceste ţări au cunoscut o expansiune rapidă a creditelor de consum ceea ce a dus la existenţa unor mari împrumuturi total ne documentate şi neasigurate. Efectele acestor nereglementări, au determinat apariţia unor deficite de cont curent foarte mari, de peste 10% din PIB (în ţările din întreaga zonă a Balcanilor în deceniul până în 2008).

Tabelul Nr. 29

Echilibrele macroeconomice ale ţărilor Balcanice

(% din PIB)

	Soldul bugetului		Datoria publică curentă		Balanța de cont	
	2008	2014	2008	2014	2008	2014
Balcanii (total)	**-2,8**	**-4,0**	**29,5**	**54,1**	**-18,9**	**-5,4**
Albania	-5,2	-5,0	***54,8***	69,1	-15,5	**-12,5**
Bosnia și Herțegovina	-3,6 1,7	-3,1 -2,8	31,2 13,3	45,1 27,6	-13,5 -16,8	-7,4 0,9
Bulgaria	-2,7	-5,7	***36,0***	**85,1**	**-8,9**	**0,6**
Croația	-0,9	-4,2	20,6	31,3	-12,5	-1,4
Macedonia	-3,3	-3,1	***38,2***	62,6	-50,7	**-16,3**
Muntenegru	-5,7	-1,5	13,2	39,8	-11,4	-0,5
România	-2,6	-6,7	***29,0***	**72,4**	**-21,8**	**-6,4**
Serbia	**-9,9**	**-3,5**	**109,3**	**177,1**	**-14,4**	**0,9**

Sursa: Economist, Intelligence Unit, 30 iunie 2015.

Există, totuşi, şi unele diferenţe majore între Grecia şi celelalte ţări din Balcanii. Unele ţări din regiune au rate de schimb flexibile, şi ca atare se pot regla mai uşor. Câteva ţări (printre care: Albania, Croaţia, Muntenegru şi Serbia), au deficite bugetare mari şi nivelul datoriilor publice este de peste 40% din PIB).

După cum se vede şi din tabelul de mai sus cele mai multe dintre ţările balcanice şi-au redus deficitele de cont curent (exprimate prin Balanţa de cont) faţă de cele din 2008.

Însă mai sunt ţări cum ar fi de exemplu Albania şi Macedonia, care continuă să ruleze deficite de peste 12% din PIB.

Dintre factorii prin care se manifestă impactul crizei greceşti asupra ţărilor balcanice se pot enumera:

situaţia comerţului exterior şi investiţiile străine directe.

Valoarea exporturilor albaneze către Grecia au scăzut cu 10, 7% în perioada 2008 – 2014; Din locul doi pe care îl deţinea în importurile de produse din Albania, Grecia a ajuns în 2015 pe locul cinci.

Exporturile bulgare către Grecia au crescut numai cu 1, 9% între 2008 şi 2014, în timp ce exporturile către alte ţări din UE au crescut cu 50%.

Găsindu-se în situaţia llipsurilor unor mărfuri din import Grecia a apelat la România care în acest fel şi-a extins exporturile către Grecia cu 21, 3 % între 2008 şi 2014.

Pe termen mediu, ţările balcanice care exportau diverse produse alimentare şi industriale către Grecia şi-au sporit volumul vânzărilor către alte destinaţii din UE şi din alte colţuri ale lumii.

Un alt factor ce a afectat unele ţări vecine din Balcani a fost remunerarea muncitorilor străini veniţi să lucreze în Grecia.

După unele date statistice neoficiale, numărul muncitorilor străini care lucrează în Grecia se ridică la o cifră între 700 mii şi 1 milion.

Două treimi dintre aceşti muncitorii provin din Albania şi remunerarea lor reprezintă o valoare estimata de 10 – 12% din PIB-ul anual, din care circa 8% sunt reţinute chiar în Grecia.

Pentru a ne menţine în spiritul întregii lucrări şi a oferit cititorilor şi analiştilor informaţii cât mai concrete, am considerat ca fiind deosebit de important să prezentăm în continuare unele dintre datele statistice oficiale privind perspectivele Greciei pentru perioada 2016 – 2020

Urmărind evoluţia acestor indicatori economici pentru perioada amintită putem remarca destul de uşor că majoritatea acestor indicatori or au o evoluţie nesemnificativă sau în multe cazuri chiar o reducere care în multe cazuri este semnificativă.

Toate aceste informaţii ne permit să desprindem concluzia după care până în anul 2020, de care ne desparte foarte puţin timp, situaţia economică a Greciei nu pare a se reface într-o asemenea măsură încât să ajungă

într-o zonă specifică apropiată de cea a ţărilor dezvoltare din punctul de vedere economic.

Eforturile de a pune în aplicare anumite măsuri de redresare economică propuse de Primul Ministru Alexis Tsipras şi guvernul Syriza, se desfăşoară mult prea lent şi în continuare se aşteaptă suporturi suplimentare din partea unor puteri financiare externe.

Noua şansă care i s-a oferit lui Alexis Tsipras de către alşegători pentru a conduce destinele poporului grec spre o nouă revitalizare a vieţii economice se pare că nu a dat, cel puţin până la mijlocul anului 2016, niciun rezultat semnificativ. Se poate considera că timpul acordat a fost prea scurt pentru noile afirmări, dar ce se va întâmpla până în 2020 este discutabil, întrucât încă asistăm. după opinia experţilor, la amestecare de acţiuni în negocierile cu investitorii străini, la o reţinere încă a investitorilor naţionali şi la continuare a bâlbâielii manifestată de guvernul Syriza. La toate acestea se adaugă mocnirea în continuare a multiplelor nemulţumiri sociale şi menţinerea corupţiei până la cele mai înalte niveluri social-politice şi economice (care în 2016 este de circa 46 % iar pentru 2020 se menţine şi chiar creşte până la 47%). S-ar putea să asistăm în următorii doi sau trei ani din nou la riscul căderii actualului guvernul care trebuie să găsească o soluţie a rezolvării problemei urgente a procentului scăzut al activităţii economice şi a procentului ridicat al şomajului (în 2016 este de peste 23% iar previziunea pentru 2020 este 19.8%).

Cele mai multe dintre predicţiile pentru anul 2020, nu au o bază reală deralizare, manifestând de fapt o politică propagandistică a actualei Administraţii de la Atena pentru a se menţine la conducere ţării.

Tabelul Nr. 30

Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016 – 2020[152]

Indicatori generali	Actual	A 3/16	Q 4/16	Q 1/17	Q 2/17	Q 020	2 M	U/
Producţia industrială	7.50	7.5	O 2.4	— 2.4	— 2.4	— .2	1	*
Producţia manufacturieră	6.60	6 2.1	— .3	O .3	O .3	O .6	1	*
Gradul de utilizare a capacităţii de producţie	2.10	6 6.87	6 7.23	6 7.23	6 7.23	6 1	7	*
Producţia de oţel	0.00	9 00	1 2.52	8 01	1 4.48	8 5.22	8	Mii tone
Producţia minieră	27.70	— 10.89	— 3.25	— 3.25	— 3.25	— .28	O	*
Producţia electrică	232	3 373	3 528	3 423	3 497	3 467	3	KW /oră
Producţia de petrol	.00	1	1	1	1	1	1	BB L/D
Salariaţi (Persoane)	670.41	3 620	3 650	3 600	3 600	3 790	3	Mii
Şomeri (Persoane)	116	1 120	1 110	1 110	1 110	1 76	9	Mii

152 Pentru cei interesați oferim mai multe date statistice care se găsesc în Micul breviar statistic în tabelul Nr. 58 statistici pentru partea a II-a

Angajaţi cu 1/2 de normă	51	3 45	3 46	3 46	3 46	3 54	3	Mii
Angajaţi cu normă întreagă	254	3 391	3 420	3 420	3 420	3 492	3	Mii
Rata angajărilor	7	7 7.03	7 7.28	7 7.38	7 7.43	7 8	7	*
Rata participării forţei de muncă	2.04	5 2.07	5 2.07	5 2.06	5 2.05	5 6	5	*
Rata şomajului	3.52	2 2.2	2 2	2 2.3	2 2.7	2 9.8	1	*
Rata şomajului pe termen lung	7.50	1 7.7	1 7.5	1 7.5	1 7.5	1 3.75	1	*
Rata şomajului tineretului	7.40	4 5	4 4	4 4	4 4	4 7	3	*
Locuri de muncă neocupate	5367	1 912	9 764	6 1071	1 0195	1 889	5	Nu măr
Salariul minim	83.76	6 84	6 84	6 84	6 84	6 84	6	EU R/Lună
Salariul pentru cei cu educaţie	370.00	1 410	1 417	1 418	1 418	1 418	1	EU R/Lună
Salariul pentru cei fără educaţie	86.00	7 10	8 10	8 10	8 10	8 10	8	EU R/Lună
Salariul mediu per familie	270.00	1 271	1 270	1 271	1 271	1 271	1	EU R/Lună

Rata inflaţiei	—1.00	—O.6	—O.2	—.2	O.4	O	2 *
Sistemul financiar							
Rezervele de valute străine	6904	6971	6018	7.000	7.000	7900	8 Mil. EUR
Împrumuturi pentru sector particular	9 5713	9 5105	9 4529	9 3979	9 3454	9 01.000	1 Mil. EUR
Volumul financiar al Băncii Centrale	1 55124	1 79.000	1 86.000	1 89.000	1 89.000	1 55.000	2 Mil. EUR
Datoria particulară ca % din PNB	1 39.18	1 36	1 34	1 33	1 33	1 22	1
Creştere a volumului împrumuturilor	—2.20	—.3	O.5	O.5	O.5	O.1	2 *
Rezervele de valute străine	6904	6971	6018	7.000	7.000	7900	8 Mil. EUR
Împrumuturi pentru sector particular	9 5713	9 5105	9 4529	9 3979	9 3454	9 01.000	1 Mil. EUR
Datoria externă	4 44999.8	4 34.000	4 38.000	4 41.000	4 41.000	4 17.000	5 Mil. EUR
Circulaţia capitalului	—435.98	1 —2.07	80.96	—72.55	—66.3	—68.6	— Mil. EUR

Livrări	79.00	70.21	97.5	86.68	80.67	95.1	9 Mil. EUR
Rezervele de aur ale ţării	112	113	113	113	113	113	1 Tone
Activitatea de comerţ							
Balanţa comercială	—1463.00	—945	—1780	—1780	—1780	—2130	—Mil. EUR
Exporturi	2100.80	2057	2055	2051	2052	2052	2 Mil. EUR
Importuri	3563.80	3672	3677	3676	3676	3676	3 Mil. EUR
Conturi curente	—411.60	—1100	—1118	—1104	—1088	—08	1 Mil. EUR
Conturi curente ca % din PNB	—1.80	—O.5	—O.5	—O.5	—O.5	—O.5	1
Rata anuala a PNB	—O.10	—O.5	—O.2	—O.4	—O.7	—.1	1 *
PNB per capita	2648	2900	23.000	23100	23200	28500	2 USD
PNB per capitala Paritatea Puterii de Cumpărare (PPP)	24617	24900	25.000	25100	25200	26600	2 USD
PNB /Agriculture	1691.5	1740	1780	1460	1460	1890	1 Mil. EUR

	4						
PNB/ Construction	6 81.93	9 27	120	1 10	5 10	5 630	2 Mil „EUR
PNB/ Extracţia minieră	4 243.5 9	4 170	900	3 060	4 060	4 385	4 Mil . EUR
PNB/ Administraţia Publică	9 447.7 2	8 930	720	8 950	8 950	8 606	9 Mil . EUR
PNB/ Servicii	7 782.4 1	1 1.000	620	9 350	8 350	8 0500	1 Mil . EUR
Datoria guvernamental (din PNB)	1 76.90	1 85	88	1 88	1 88	1 80	1 *
Valoarea monedei (Euro)	1 .13	1 .12	.11	1 .09	1 .09	1 .91	O
Evoluţia Pieţei Stocurilor	5 67.49	6 36	29	6 23	6 13	5 19	5 pu ncte
Bonduril e guvernamentale pe 10 ani	8 .10	7 .46	.53	7 .6	7 .86	9 .77	8 %t
PNB în preţuri constante	4 7180. 00	4 2050	1700	4 1400	4 1.00 0	4 8100	4 Mil . EUR
Ajustare a Preţurilor de consum	1 00	1 01	01	1 02	1 02	1 20	1 Ind ex Puncte
Indexul Preţurilor de consum	1 03.91	1 05	04	1 04	1 04	1 20	1 Ind ex Puncte

Preţurile de Import	92.46	93.09	93.2	93.21	93.22	98	9 Index Puncte
Inflaţia produselor alimentare	2.20	1.3	1.5	1.5	1.5	1.9	2 *
Venituri şi cheltuieli guvernamentale							
Datoria guvernamentală ca % al PNB	176.90	185	188	188	188	180	1 Mil. EUR
Bugetul guvernamental	— 7.20	— 4.6	— 4.6	— 3.9	— 3.9	— 1.8	— % din PNB
Valoarea bugetului guvernamental	— 997.00	— 2328	— 2460	— 2460	— 2460	— 1100	— Mil. EUR
Cheltuieli guvernamentale	9507.30	10100	11200	11200	11200	12100	1 Mil. EUR
Cheltuielile guvernamentale ca % din PNB	55.30	47.8	47.5	47.5	47.5	44	4
Venituri guvernamentale	22999	29996	25629	25626	26819	26350	2 Mil. EUR
Datoria guvernament	32100	413.00	419.0	419.0	419.0	452.0	4 Mil. EUR

ală	7	0	00	00	00	00	
Cereri pentru obţinerea azilului	3 615	5 306	5 932	5 287	6 518	6 21	3 persoane
Cheltuieli militare	6 104.20	5 969	6 145	6 320	6 326	6 265	6 Mil. USD
Înregistrarea automobilelor	7 034.00	6 970	7 050	7 050	7 050	7 0300	1 număr
Modificări ale inventarului	— 977.00	— 426	— 366	— 310	— 316	— 392	— Mil. EUR
Indicele de competitivitate	4 .02	4 .02	4 .02	4 .02	4 .02	4 .16	4 Puncte
Rangul competitivităţii	8 1.00	8 1	8 1	8 1	8 1	8 7	7
Indexul corupţiei	4 6.00	4 3	4 3	4 3	4 3	4 7	4 Puncte
Rangul de corupţie la nivel naţional	5 8.00	6 9	6 9	6 9	6 9	6 5	6
Consumatorii	Actual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	Q 2/17	Q 020	2
Confidenţa consumatorilor	— 69.20	— 55.68	52.36	52.36	52.36	28	—
Vânzările cu amănuntul,	— 1.80	— O.2	O .5	O .5	O .5	O .5	O *

lunare							
Vânzările cu amănuntul. anuale	6.40	— O.3	— .1	O .1	O .1	O .9	O *
Sumele cheltuite de consumatori	3 0279	3 1600	3 1700	3 0500	3 0500	3 7600	3 Mil. EUR
Creditele sectorului particular	2 0168 5	2 0032 2	2 9901 8	1 9776 8	1 9657 0	1 15.0 00	2 Mil. EUR
Creditele de consum	2 5270	2 4900	2 4200	2 3800	2 3800	2 2100	3 EUR Million
Preţul benzinei	1 .51	1 .25	1 .21	1 .21	1 .21	1 .69	1 USD/Litru
Datoriile per gospodărie ca procent din PNB	6 2.50	6 2.23	6 2.09	6 2.04	6 1.91	6 1.89	5
Construcţia de locuinţe	Actual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	Q 2/17	Q 020	2
Indexul locuinţelor	5 9.80	5 7.79	5 7.19	5 6.62	5 6.08	5 8.47	6 Index Points
Permise de construcţii	1 031.0 0	1 65	8 03	9 03	9 03	9 740	2 Unităţi
Ratele proprietarilor de case	7 4.00	7 4	7 4	7 4	7 4	7 5.87	7 *
Taxele	Actual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	Q 2/17	Q 020	2
Rata		2	2	2	2	2	2 *

taxelor corporaţiilor	9.00	9	9	9	9	9	
Ratele taxelor pe veniturile individuale	48.00	46	46	46	46	46	4*
Rata taxelor pe vânzări	23.00	23	23	23	23	23	2*
Ratele astenţei de Securitate socială	40.06	40.06	40.06	40.06	40.06	42.01	4*
Ratele astenţei de Securitate socială pentru Compani	24.56	24.56	24.56	24.56	24.56	26.01	2*
Ratele astenţei de Securitate socială pentru salariaţi	15.50	15.5	15.5	15.5	15.5	16	1*

Sursa: Prelucrat după: http://www.economics.com/Greece[153]

Analiza perspectivei economice a Greciei se referă şi la situaţia muncitorilor străini care au venit să lucreze în Grecia.

Lucrătorili bulgari şi români în Grecia sunt într-un număr mult mai mic (mai puţin de 10% din total fiecare)

153 BBL/D- Unitate de măsură per zi, a volumului de petrol crud.Echivalent cu 42 Galoane; pentru petrol 42 U.S. gallons = 159 L.

iar remunerările lor reprezintă un procent nesimnificativ pentru economia Bulgariei şi României. Încă înainte de a se lansa ideea referendumului grec, impactul politic al evoluţiilor recente din Grecia s-a manifestat printr-o pierdere suplimentară a dorinţei din partea noilor state membre UE de aderare la Zona Euro. Acest lucru se referea în mod direct la Bulgaria şi România, care au aderat la UE în 2007 şi ambele au fost obligate să adopte moneda unică în funcţie de îndeplinirea unor condiţii specifice necesare.

Pentru celelalte ţări din regiune, care aspiră la ideea de a devenit membre ale UE este posibil să se manifeste o încetinire a procesului de aderare.

Serbia (împreună cu Muntenegru) şi-au depus cererile de candidature dar nu au început procedurile negocierilor de aderare; într-o situaţie similară se găseşte Albania şi Macedonia care sunt pe lista de candidate la UE dar nici ele încă nu au început procesul negocierilor de aderare.

După afirmaţiile unor analişti politologi specializaţi pe diversele aspect ale organizării şi funcţionării Uniunii Europene, interesul UE pentru extinderea numărului de membrii s-a diminuat semnificativ după intrarea Bulgariei şi România, ale căror evidenţe privind combaterea corupţiei şi crimei organizate au fost supuse unei monitorizări periodice.

Cu privire la propunerea Marii Britanii de a se renegocia termenul de membru al UE, avându-se în vedere diversele problem interne cu care se confruntă în prezent conducerea UE, mai mult ca sigur că orice extindere a blocului celor 28 de membri nu va avea loc mai devreme de începutul deceniului următor.

Mai recent, în prima săptămână a lunii Ianuiarie 2016, Primul Ministru David Cameron a anunţat că va solicita cabinetului său ministerial opinia dacă Marea Britanie să rămână în Uniunea Europeană sau să

părăsească UE şi să devină unpartener din exterior al Uniunii.

Negocierea cu Uniunea Europeană va intra în discuţia Camerei Comunelor şi care va trebui să reprezinte un punct de vedere clar al guvernului englez, dar va rămâne drept al unui punct de vedere individual al miniştrilor care îşi vor exprima poziţiile personale, rămânând în continuare membrii ai guvernului.

Situaţi este atât de dificilă pentru Cameron care s-ar putea să trebuie să accepte demisiile unora dintre membrii cu vechime în activitatea guvernamentală şi care în alte condiţii vor cere ieşirea din UE.

De asemeni analiştii politici afirmă că în ipoteza în care Cameron va accepta rămânerea Marii Britanii în UE s-ar putea ca să i se ceară de către britanici, să-şi dea demisia.

În spaterle tuturor acestor acţiuni se găsesc presiunile care se fac de către conducerea UE în privinţa acceptării influxul de migranţi cărora trebuie să li se asigure un suport financiar din partea statului precum şi alte aspecte cu caracter economic pe care englezii nu le acceptă.

Pe baza unui sondaj de opinie realizat în ultima parte a anului 2015 s-a stabilit că în prezent (la începutul anului 2016) există şansa în proporţie de 50% ca să se taie legăturile dintre Marea Britanie şi Uniunea Europeană.

Sursa: Prelucrat după The eeconomist, 30 iunie, 2015 şi The Washington Post, The World, January 6, 2016, pg. A9

12. Portugalia actuală – o nouă Grecie?

Ultimele săptămâni ale lunii noiembrie 2015, au reţinut atenţia celor din conducerea UE nu numai asupra acţiunilor extremiştilor jihadişti care au provocat atacul de la 13 noiembrie 2015 din Paris, dar şi asupra situaţie

social-politice şi economice din Portugalia.

O alianţă a cărei agendă este cea anti-austeritate, incluzând partidul radical de stânga, este o forţă care a devenit un un punct cheie al conducerii politice în Portugalia.

Confruntarea cu diversele aspecte ale unei economii total instabile şi cu un procent ridicat al datoriei, ce ar fi solicitat un plan de ajutor pentru 82.7 miliarde dolari, au fost factori de creştere a îngrijorării conducerii UE faţă de Portugalia – o altă ţară (după Grecia – n.n.), din zona-euro.

Îngrijorarea a devenit din ce în ce mai profundă datorită câştigării unei poziţii ferme a conducerii partidului de orientare moderată de stânga (care la 26 noiembrie 2015 a câştigat o poziţie cheie ce a preluat noua conducere a administraţiei de la Lisabona, împreună cu partidul comunist şi cu reprezemtanţii radicali ai blocului de stânga şi ai partidul „verde”).

Numai cu câteva luni în urmă, Portugalia era considerată ca putând fi un „model” al modului în care s-ar fi putut redresa economia unei ţări cu un mare deficit economic, prin măsuri de austeritate bugetară.

Noul guvern de la Lisabona (cu 17 miniştri şi 41 de deputaţi), impune un punct de vedere de luptă împotriva austerităţii, ceea ce în primul rând se manifestă împotriva oricăror acţiuni ale Germaniei şi altor state din UE care au încercat să reducă marea datoriei pe care o are Portugalia, şi în al doilea rând pune o mare barieră în faţa oricăror investitori străini care ar fi fost dispuşi să investească în economia acestei ţări.

Grecia şi Portugalia reprezintă ceva mai puţin de 2% din PIB-ul zonei euro, ceea ce nu ar fi determinat o alarmare pentru UE, dar în condiţiile actuale existenţa unui asemenea punct de vedere – anti-austeritate, nu face decât să reaprindă focul ce devenise relativ mocnit al situaţiei din Grecia.

Singura speranţă a conducerii UE este ca populaţia

Portugaliei să nu preia exemplul grecilor care au provocat marile perturbări sociale de la Atena şi din altre oraşe.

Analiştii economişti consideră că între cele două ţări, din punctul de vedere al situaţiei economice există unele deosebiri.

Portugalia, după o perioadă de circa trei ani de recesiune economică a început să se manifeste cu o creştere economică de 1.5%, în primul trimestru al anului 2016 (comparativ cu aceeaşi perioadă a anului 2014) şi cu o scădere a şomajului la 11.7% faţă de aproape 18% cât a fost în 2013.

Grecia, după opinia administraţiei actuale de la Atena, se va menţine într-o stare recesională până spre sfârşitul anului 2016, cu un şomaj de peste 25% şi cu o datorie ce este în continuă creştere ajungând la 188 % din bugetul naţional.

Cred că nici după 2016, în Grecia nu se vor vedea unele semne convingătoare ale noii politici economice, care să-i scoată din recesia economică.

Portugalia, din punctul de vedere al poziţiei geografice şi al experienţei industriale se deosebeşte de ce a fost şi este Grecia.

Politologii afirmă că prin poziţia sa geografică a fost întotdeauna şi cu atât mai mult în prezent o sursă a multiplelor probleme geostrategice asociate ţărilor de coastă, probleme cu caracter internaţional şi intercontinental.

Harta J **Poziţia geografică a Portugaliei**

Sursa: Atlasul Mondial 2015

Existenţa spaţiului său maritim, joacă un rol important în strategia maritimă a UE pentru zona Oceanului Atlantic, precum şi în cadrul organizaţiei internaţionale din care face parte atunci când se discută despre diversele aspect care privesc schimbările climaterice.

Pentru actualele generaţii dar în special pentru cele viitoare sunt realmente esenţiale diversele aspect ale creării, cunoaşterii şi aplicării diversele standarde specializate cu privire la diversele tipuri de activităţi de folosire a mărilor şi oceanelor.

Poziţionarea din punct de vedere geostrategic a Portugaliei a implicat dintotdeauna diverse provocări şi totodată, aşa cum au apreciat diverşi istorici, au existat enorme responsabilităţi privind guvernarea internaţională a zonei de referinţă pentru apele teritoriale proprii şi pentru întreaga Europă occidentală, prin monitorizarea

utilizării maritime pentru transporturi comerciale, militare şi civile, precum şi pentru supravegherea fundului mării şi oceanului şi al ecosistemelor existente.

În ultimii ani Portugalia a jucat un rol deosebit de important în consolidarea platoului continental; ea fiind o punte de legătură între est şi vest şi între emisfera de nord şi cea de sud.

În privinţa protejării mediului marin, Portugalia poate fi considerată ca făcând parte dintre ţările cu o mare influenţă din punctul de vedere al zonei de control al apelor ce formează graniţa de vest şi de sud a ţării. Şi în trecut dar mai ales în actuala conjunctură social-economică şi politică, Portugalia poate fi considerată ca fiind una dintre ţările lumii, deosebit de importantă din punctul de vedere maritim; prin urmare ea are o anumită responsabilitatea de a stabili un model de dezvoltare durabilă şi de a contribuii la rezolvarea problemelor majore de mediu, şi securitate, printr-o reală cooperarea internaţională.

Spaţiului maritim de care dispune şi absenţa unor limite fizice face ca prevenirea şi controlul securităţii asupra mişcării ilegale de bunuri, persoane şi chiar arme să fie deosebit de dificil.

În acelaşi timp se poate observa existenţa unor aşa numite „graniţe politice” între diferite state de coastă care au devinit total irelevante atunci când se discută despre conservarea şi protecţia mediului marin şi pentru măsurile care trebuie luate în acest context şi care ar trebui să ţină seama de interconectarea diferitelor ecosisteme marine. În acest sens, un rol important pentru diversele state şi în special a celor de coastă ar trebui să fie cooperarea în privinţa asigurării securităţii dreptul de a exercita libertatea de navigaţie. În mod esenţial trebuie să aibă loc adoptarea unor măsuri privind protejarea şi prevenirea diverselor practici împotriva unor acte ilicite îndreptate împotriva navelor şi punerea în aplicare a măsurilor pentru

asigurarea conservării şi protecţiei mediului marin. Astfel fiind, toate statele ar trebui să exercite în mod efectiv jurisdicţia specifică şi controlul asupra diverselor nave care circulă în apropierea apelor teritoriale (ale Portugaliei şi ale altor ţări de coastăn.n.). Un rol important pe care Portugalia îl are în atenţie este acela al controlului poluării provenit de la navele în circulaţie. După opinia unor experţi în problem marine şi ale poluării apelor (mărilor şi oceanelor), în acest sens, este important să se acorde o mai mare atenţie studierii şi creării unor refugii, care ar putea constituii o modalitate eficientă de protecţie împotriva poluării accidentale şi atenuarii efectelor acesteia asupra mediului marin. De asemenea, în acest cadru trebuie inclusă şi extinderea combaterii pirateriei ce are loc în diversele mări îi oceane de pe glob. Prin poziţia sa geografică şi geostrategică Portugalia trebuie să-şi extindă participarea activă la proiectele Europene cu privire la schimbul de informaţii dintre agenţiile diferitelor state membre ale UE privind monitorizarea frontierelor, a vămilor, a pescuitului şi poluarea marină precum şi suprimarea oricăror activităţi ilegale de transport uman sau material.

Diverşi politologi şi economişti analişti consideră că un alt aspect al preocupărilor administraţiei portugheze este acela al păstrării şi folosirii în interesul naţional al diverselor resurse socotite ca fiind „non-vii”. Asemenea resurse sunt considerate ca fiind clasificate drept strategice şi au un enorm potenţial în dezvoltarea economică a ţării şi creşterea numărului locurilor de muncă. Cercerările efectuate de către instituţii naţionale şi internaţionale în domeniul resurselor minerale metalice, confirmă că în mediul marin portughez se găsesc minereuri de zinc, cupru, cobalt, aur, argint, mangan, metale de înaltă tehnologie şi pământuri rare, precum şi agregate nemetalice. Asemenea cercetări continua în prezent confirmă totodată şi ideea după care spaţiului

maritim naţional al Portugaliei este favorabil existenţei unor depozite minerale cu valoare economică substanţială, şi care se găsesc în special în structurile geologice din apropierea apelor teritoriale în apropiere de insulele Azore, Madeira în Tore Crest şi de-a lungul platformei adiacente, care se extinde de la Madeira la coasta de vest a Portugaliei. Instituţiile de cercetare portugheze au demonstrat în ultimele decade, prin studii ale platoului continental naţional, existenţa unor condiţii potenţiale şi ideale de mari proporţii pentru dezvoltarea energiei din resurse regenerabile în spaţiul maritim; în acest sens un rol important, îl reprezintă valorificarea potenţialului alimentat de energie, precum şi utilizarea puterii eoliene în zonele off-shore, care sunt caracterizate printr-o mai mare disponibilitate şi o mai mare stabilitate în vedere absenţei unor bariere natural. În plus, acesta va avea un impact semnificativ asupra reducerii în continuare a importurilor de combustibili fosili şi de creştere a securităţii în aprovizionarea cu energie. În acest sens, este de aşteptat că va exista o puternică participare la stabilirea unei game largi de produse şi servicii legate de stimularea sistemului industrial, cu un impact economic semnificativ.

Partea III-a Invazia islamică în Europa şi în alte ţări din lume

— Scopul şi efectul ei – Scurtă cronologie a unora dintre acţiunile din ultima decadă ale organizaţiilor islamice extremist jihadiste, în întreaga lume

2 August 1990 Aproximativ la ora 2: 00 a. m (local time) forţele militare ale Irakului au invadat Kuweitul. prin anexarea

Kuweitului, Irakul a preluat controlul a 20% din resursele mondiale de petrol. În aceeaşi zi Consiliul de

Securitate al Naţiunilor Unite au condamnat în mod unanim această invazie şi au cerut Irakului să-şi retragă imediat trupele din Kuweit.

9 August 1990 Statele Unite au anunţat pregătirea operaţiunii militare

„Desert Shield”. Saddam Husein a refuzat să-şi retragă trupele din Kuweit.

29 Noiembrie 1990 Consiliul de Secutitate a adoptat o rezoluţie prin care se autoriza folosirea forţelor militare împotriva

Irakului.

16 Ianuarie 1991 S-a declanşat acţiunea militară a SUA şi a coaliţiei internaţionale.

7 octombrie 2001 A început războiul din Afghanistan unde se afla Osama

Bin Laden şi taberele de instruire ale jihadiştilor care au organizat atacurile asupra Americii.

O serie de studii geopolitice confirmă că războiul din Irak a generat o creştere uimitoare în rata anuală a atacurilor jihadiste fatale, manifestate prin sute de atacuri teroriste şi mii de vieţi civile pierdute; chiar dacă au existat unele opinii după care terorismul manifestat în urma atacurilor occidentale în Irak şi Afghanistan ar ar fi excluse din lista cauzelor care au generat declanşarea unui vid politic în zonă şi de unde a început imediat să se manifeste terorismului mondial, atacurile terorismului manifestate în diverse colţuri ale lumii s-au înmulţit ca număr şi intensitate.

Al Qaeda, s-a manifestat printr-un număr tot mai mare de atacuri teroriste de la Londra la Kabul, şi de la Madrid, la Marea Roşie.

*

11 Septembrie 2001 O serie de atacuri sinucigaşe

coordonate de

Al-Qaeda împotriva Statelor Unite. 19 teroriştii au deturnat patru avioane comerciale de pasageri.

Teroriştii au preluat controlul avioanelor, prăbuşind două dintre ele în Turnurile Gemene ale *World*

Trade Center din New York, omorând toate persoanele de la bord. În total, în urma atacurilor au murit 2.993 de oameni, inclusiv teroriştii.

Un al treilea avion a fost prăbuşit în câşdirea

Pentagon din Arlington, Virginia lângă Washington.

D.C.

Al patrulea avion s-a prăbuşit pe o câmpie de lângă

Shanksville în zona rurală a statului Pennsylvania, după ce unii dintre pasageri şi membrii echipajului au încercat să recâştige controlul avionului, pe care teroriştii îl îndreptaseră spre Washingto, D.C.

Nu au existat supravieţuitori ai zborurilor.

20 Martie 2003 Preşedintele George W. Bush a anunţat începutul războiului în Irak.

9 Aprilie 2003 Invazia SUA şi a alianţei, a răsturnat guvernul lui Saddam Hussein în Irak.

Mai 2003 Grupul condus de Abu Musab al-Zarqawi numit

Organizaţia monoteismului şi Jihad începe operaţiunile din Irak

August 2003 Grupul lui Zarqawi bombardează sediile ONU

din Bagdad

Aprilie 2004 Se raportează sute de victime ucise în luptă în timpul asediului militar al S.U.A. în oraşul musulman sunnit – Fallujah

Aprilie 2004 Apar dovezi fotografice despre abuzul deţinuţilor din Irak de către trupele americane în închisoarea de la Abu Ghraib de lângă Bagdad

Mai 2004 Zargawi începe decapitări filmate în Bagdad

Iunie 2004 SUA asigură suveranitatea guvernului interimar irakian condus de premierul Iyad Allawi

Octombrie 2004 Zargawi jură loialitate faţă de Osama bin Laden şi crează Al Qaeda în Irak (AQI)

Ianuarie 2005 AQI începe o campanie de decapitări publice pe străzile oraşelor din Irak

Aprilie 2005 AQI devine un magnet pentru luptătorii străin;

principala preocupare a lui bin Laden devine al-Qaida

Octombrie 2005 Alegătorii aproba o nouă Constituţie, care îşi propune să creeze o democraţie Federală

Islamică în Irak

Decembrie 2005 Irakienii votează pentru prima dată pentru acordarea unui mandat complet guvernului şi parlamentului.

Februarie 2006 Bombardarea Moskeii Shi'a al Askari din

Samarra, Irak; începe un conflict sectar complet

22 Aprilie 2006 Preşedintele nou reales Jalal Talabani, de origine kurdă, îi cere candidatului Shia.

Nouri al Maliki, să formeze un nou guvern în Irak, se încheie o lungă perioadă de impas.

Iunie 2006 Zaegawi este omorât într-o acţiune a aviaţiei americane

Octombrie 2006 Se crează Statul Islamic în Irak (ISIS); Abu Omar al

Bagdadi este numit conducătorul acestui stat

Decembrie 2006 Saddam Hussein este executat de către irakieni

Ianuarie 2007 O acţiune a armatei americane şi a sunnilor acţionează pentru diminuarea forţelor ÎŞI

Ianuarie 2008 Parlamentul irakian aprobă legea după care partidul

Ba'atât condus de Saddam Husein's [devine un partid al poporului.

Martie 2008 Primul Ministrul Maliki ordonă o acţiune

de represiunii ale miliţiei în Basra, ceea ce a dus ale miliţiei în Basra, ceea ce a dus la desfăşurarea unei lupte cu Armata Moqtada al Sadr, o grupare a miliţiei shiiţilor

Mai 2008 Presa americană confirm existenţa unei presiuni asupra ÎŞI şi a altor grupări de opoziţie, care influenţează scăderea actelor de violenţă faţă de 2005.

Septembrie 2008 Forţele militare ale SUA preiau controlul provinciei Anbar, care fusese o fortăreaţă a insurgenţilor al-Qaida.

Aceasta este prima provincie Sunni care este redată guvernului Shiţilor

Ianuarie 2009 Primul Ministrul Maliki a cerut comunităţii sunniţilor să-şi întărească vigilenţa împotriva grupărilor ISIS pentru a opri orice atentate criminale

August 2009 ISIS a aruncat bombe explozive asupra Ministerului de Externe şi a Ministerului de Finanţe, omorând sute de persoane

Toamna 2009 Abu Bakr al Baghdadi a fost eliberat din închisoarea

Bucca din Irak când în mod oficial această închisoare s-a închis

Aprilie 2010 Conducătorii ÎŞI Abu Omar al Baghdadi şi

Abu Ayyub al Masri au fost omorâţi în urma unui raid aerian al armatei SUA

Mai 2010 Abu Bakr al Baghdadi a fost numit conducătorul ÎŞI

6 Martie 2011 În oraşul Daraa din Siria (lângă graniţa cu Iordania).

12 băieţi sub vârsta de 15 ani au fost arestaţi pentru producerea de grafiti anti-guver.

Au început proteste în Daraa care s-au extins în toate satele din vecinătate.

21 Aprilie 2011 Preşedintele Assad a semnat un decred de încetare a stării de urgenţă în Siria după 50 de ani de menţinere a acestei situaţii, sperând să oprească

protestele populaţiei.

2 Mai 2011 Osama bin Laden, a fost omorât de către forţele speciale ale SUA

14 Iunie 2011 Liga Arabă a condamnat pentru prima dată.

Siria pentru acţiunile antiumane aplicate.

August 2011 Arabia Saudită, Kuveitul şi Bahrainul şi-au rechemat ambasadori din Siria. Statele Unite, Franţa.

Marea Britanie şi Germania i-au cerut lui Assad să demisioneze din poziţia de Preşedinte al Siriei

Decembrie 2011 SUA a încheiat operaţiunile sale din Irak.

Guvernul se confruntă cu diverse dezordini;

Maliki emite un mandat de arestare pentru vicepreşedintele Tariq Hashimi, un politician de frunte sunnit. Sunniţi boicotrază Parlamentul şi Cabinetul ministerial.

6 Ianuarie 2012 Generalul Mustafa Ahmad al Sheikh, persoana cu cel mai mare grad militar, părăseşte funcţia şi se alătură împreună cu încă 20.000 de soldaţi Armatei Libere Siriene.

12 Februarie 2012 Ayman al Zawahiri cheamă toţi musulmanii pentru a ajuta la răsturnarea guvernului lui Assad

16 Iunie 2012 SUA şi-au suspendat misiunea de monitorizare din Siria fiind mult prea periculoasă continuarea operaţiunilor

Iunie 2012 ÎŞI a emis primul video popular dintr-o serie denumită: „Zăngănitul spadelor”.

Iulie 2012 ÎŞI şi-a anunţat iniţiativa „doborârii pereţilor”, în vederea eliberării membrilor organizaţiei lor din puşcăriile irakiene

August 2012 Preşedintele Barack Obama a declarat că zvonurile privind folosirea armelor chimice în Siria sunt considerate ca „linie roşie” pentru acţiune.

ptembrie 2012 Mass media iraniană a confirmat că

unităţile

Gărzii Revoluţionare sunt pregătite să-l ajute pe

Assad.

Decembrie 2012 Musulmanii Sunni din Irak au demonstrat în diferite părţi din ţară, timp de mai multe luni, protestând că sunt marginalizaţi de guvernul Shia.

28 Februarie 2013 Statele Unite au promis asistenţă aşa numiţilor

„Rebeli" sirieni.

Martie 2013 Jabhat al Nustra (Islamist Sunni miliţia, numită şi al-Qaeda în Siria şi în Levant – n.n.), a devenit dominantă.

10 Martie 2013 Grupurile islamiste şi-au creat un Consiliu de Est, consolidându-şi controlul zonei de Est al Siriei

Aprilie 2013 Organizaţia ÎŞI a anunţat că Jabhat al Nustra este oficial în Siria şi va fi cunoscut drept Statul

Islamic în Irak şi Siria (ISIS).

18 Aprilie 2013 Din informaţii speciale Marea Britanie şi Franţa au confirmat folosirea armelor chimice în Siria.

19 Mai 2013 Jabhat al Nusra au capturat teritoriul unde se găsesc instalaţiile petrolifere şi au început să vândă petrol crud.

27 Mai 2013 Uniunea Europeană a anunţat că încetează embargoul livrărilor de arme către rebelii sirieni

4 Iunie 2013 Franţa şi Marea Britanie au confirmat din nou evidenţa folosirii *gazului sarin* în Siria. SUA după o săptămână, în mod independent au confirmat efectul sarinului folosit în Siria

Iulie 2013 ISIS a anunţat că va iniţia o campanie care va permite eliberarea deţinuţilor organizaţiei lor prin intimidarea/lichidarea/asasinarea forţelor de securitate irakiene.

În urma câştigării controlului asupra teritoriului unde se găseau deţinuţii, au fost eliberaţi peste

500 de deţinuţi din puşcăria de la Taţi şi Abu Ghraib

24 Iulie 2013 Directorul Departamentului de Inteligenţă al Armatei Israelului a informat că Dina a devenit „Centrul global al acţiunilor jihad” al grupărilor teroriste.

August 2013 S-au confirmat informaţiile Israelului şi ISIS a început atacuri susţinute împotriva grupurilor siriene de rebeli cum ar fi Liwa al Tawhid şi Ahrar al Sham. Apoi ISIS a început atacuri în Raqqa şi Aleppo. Aceste acţiuni ale ISIS su schimbat complet natura acţiunilor rebelilor în Siria.

Început atacuri în Raqqa şi Aleppo. Aceste acţiuni ale ISIS au schimbat complet natura acţiunilor rebelilor în Siria.

14 August 2013 Trupele ISIS au scos complet din Raqqa grupurile rebelilor

31 August 2013 Preşedintele Barack Obama în discursul ţinut la prezentarea Situaţiei Naţiunii a afirmat că are o responsabilitate morală de a acţiona în Siria dar trebuie să aibă aprobarea Congresului de a utiliza forţa armată.

Octombrie 2013 ISIS şi-a creat primul cont oficial de website (medie socială) pentru a comunica cu întreaga lume prin Twitter.

Decembrie 2013 Se extinde conflictul sirian dintre rebeli şi ISIS

Ianuarie 2014 După lupte intense ISIS a anunţat oficial că deţine controlul complet al oraşului Raqqa şi ca atare îl numeşte capitala emiratului ISIS, ceea ce reprezintă un simbol al viitorului stat islamic.

Ianuarie 2014 Luptători islamişti s-au infiltrat în Fallujah şi Ramadi în Irak.

Forţele militare irakiene au recucerit Ramadi dar forţele militare ale ISIS s-au fortificat în

Fallujah

Februarie 2014 Sediul Central al al-Qaeda condus de Ayman al

Zawahiri, a comunicat că are legături strânse cu ISIS; ISIS a răspuns că reprezintă spiritul lui al-Qaeda al cărui fondator a fost Osama bin

Laden şi nu al-Qaeda cundusă de succesorul său, Zawahiri

Martie 2014 Unii dintre suporterii ISIS au fost arestaţi în

Elveţia când căutau să recruteze luptători pentru ISIS şi planificau atacuri teroriste.

Aprilie 2014 ISIS a lansat prin Twitter zeci de informaţii zilnice.

Mai 2014 ISIS a relansat un nou video popular din serie denumită: „Zăngănitul spadelor”, partea a

4-a de propagandă video.

Printre aceste video s-a prezentat executarea unui număr de 12 soldaţi irakieni.

24 Mai 2014 Unii dintre luptătorii ISIS printre care şi

Mehdi Nemmouche a împuşcat patru evrei la Muzeul din Bruxelles (Belgia).

Iunie 2014 ISIS a ocupat şi controlează oraşul Moşul, cel de al doilea cel mai mare oraş din Irak la graniţa cu Siria; în 2014 a cerut anularea înţelegerii privind graniţa dintre Irak şi

Siria care a fost stabilită în 1906.

30 iunie 2014 ISIS a anunţat restabilirea califatului şi numirea acestuia drept „Statul Islamic”.

Iulie 2014 Abu Bakr al Baghdadi conduce rugăciunile la

Moschea din Moşul. A confirmat existenţa califatului şi a fost (re) numit: Califul Ibrahim.

Iulie 2014 A apărut primul număr al revistei *Dabiq,* în limba engleză

8 August 2014 Statele Unite au început acţiunea aeriană împotriva Statului Islamic, în oraşul Irbil în afara ariei Kurdisk (Irak)

August 2014 Cu tot efortul acţiunilor comune aeriene americane în colaborare cu forţele militare iraniene şi irakiene, Statul Islamic menţine controlul unei arii foarte largi în Irak şi şi-a consolidat poziţia în Siria

August 2014 Twitter a interzis toate conturile oficiale ale

ISIS

25 August 2014 Statul Islamic a prezentat un video cu decapitarea ziaristului american James

Foley[154] (care a fost răpit de către extremişti în Siria în 2012)

2 Septembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un al doilea video cu decapitarea celui de al doilea ziarist american Steven Sotloff.

Preşedintele Obama a anunţat că Statele

Unite vor acţiona pentru distrugerea ISIS.

14 Septembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un al treilea video cu decapitarea unui lucrător britanic:

David Haines

17 Septembrie 2014 Poliţia australiană a anunţat că se opune acţiunilor ISIS de decaptare a oamenilor.

Septembrie 2014 Twitter a suspendat sute de conturi ale susţinătorilor ISIS

23 Septembrie 2014 Statele Unite şi coaliţia sa au început operaţiuni aeriene în Siria

---

154 Sursa: http;//www.bellingcat.com/resources/case-studies/2014/08/23/the -hills-of-raqqa-geolocating-the-james-foley-video/ în: Hills of Raqqa-Geolocating the James Foley
Video by: Eliot Higgins, 23 August, 2014

23 Septembrie 2014 Suporteri australieni ai ISIS au înjunghiat doi ofiţeri de poliţie

Octombrie 2014 Statul Islamic îşi întăreşte poziţiile în Moşul şi în Siria şi se extinde în apropierea graniţei cu Turcia

3 Octombrie 2014 Statul Islamic a prezentat un alt video cu decapitarea lui Alan Henning – un şofer englez

Execuţia acestuia a creat o acţiune amplă a musulmanilor condamnând acţiunile

ISIS.

20 Octombrie 2014 În Canada sunt acuzaţi suporterii ISIS care au omorât un soldat călcându-l cu maşina.

22 Octombrie 2014 Suporteri ai ISIS au împuşcat un soldat canadian atunci când au vrut să atace oamenii care se găseau în clădirea

Parlamentului din Ottawa

13 Noiembrie 2014 ISIS a anunţat stabilirea unor avanposturi în Egipt, Arabia Saudită, Yemen, Libia şi

Algeria

16 Noiembrie 2014 Statul Islamic a prezentat un alt video cu decapitarea lui Abdul Rahman Kjassig, un lucrător american.

22 Noiembrie 2014 Suporteri ai ISIS au împuşcat un lucrător olandez ce muncea în Ryad, Arabia

Saudită.

Notă: Date recente despre acţiunile grupurilor teroriste jihadiste se pot regăsi pe parcursul întregului volum şi în special în această Parte a III-a a lucrării.

1. Cauza apariţiei fenomenului valului invaziei musulmane spre Europa

În urmă cu circa 15 ani Bernard Lewis[155]-profesor de

155 Bernard Lewis (n. 31 mai 1916 -), istoric american de origine engleză, specialist pe probleme orientale, cunoscut ca un comentator politic de mare clasă și autor al unor lucrări privind istoria Islamului și

istorie la Universitatea Princeton (New Jersey – SUA), într-un interviu cu ziarul German *Die Welt*, spunea:

Europa va fi islamică până la sfârşitul secolului 21, cel mai târziu

(pentru cei interesaţi sugerez consultarea articolului: Christopher Caldwell – Islamic Europe?
publicat în Weekly Standard, 4 Octombrie, 2004, în: http://www.weeklystandard.com/
Content/Public/Aricles/.000.000/001/685 ozxcq.asp).

Afirmaţia Profesorului Lewis a fost considerată ca un adevărat şoc pentru americanii care nu urmăriseră tendinţa evoluţiei demografice a Europei în ultima parte a Războiului Rece şi apoi în anii 1990.

Mulţi dintre studenţii lui Lewis şi diverşi specialişti în problemele Islamismului nu l-au luat în serios şi l-au considerat ca pe un vizionar cu concepţii negativiste.

Aşa se întâmplă, de obicei, nimeni nu apreciază un prognostician şi nu i-a în consideraţie cele spuse de un asemenea vizionar, decât atunci când se petrec cele spuse de un asemenea om.

În zilele noastre asistăm la manifestarea unui asemenea fenomen, şi Bernard Lewis, Profesorul care îşi aniversează în acest an 100 de ani, este din nou apreciat la justa lui valoare.

Dacă se urmăresc informaţiile statistice şi faptice referitoare la evoluţia Europei în general şi a Germaniei în mod special, de la terminarea celui de al Doilea Război Mondial şi până în prezent se pot vedea cu uşurinţă multiplelel probleme cu care se confruntă Europa ca un tot şi paşii pe care i-a făcut Germania şi cum a reuşit să se impună în întreaga Europă şi pe plan mondial ca o forţă

---

legătura între Islam și țările occidentale. Vezi și lucrarea indicată în bibliografie.

economică, şi poate ca un model al dezvoltării socio-economice şi politice.

Europa trece printr-o multitudine de crize cărora trebuie să le facă faţă; este suficient să amintim numai unele dintre ele pentru a ne da seama de gravitatea şi pericolul manifestării acestora:

creşterea numărului actelor teroriste ce au avut şi continuă să aibă loc în diverse ţări şi oraşe europene, explozia provocată de numărul mare de migranţi (cea mai largă migraţie pe care a cunoscut-o Europa de la cel de al

Doilea Război Mondial), criza financiară (a debitelor), care s-a manifestat cu o putere deosebită în diferitele ţări europene, manifestarea crizei Zonei euro, manifestarea creşterii puterii partidelor de extremă dreaptă

(cum ar fi de exemplu Frontul Naţional Francez)

pericolul ameninţării vecinilor din vest de către Rusia riscul determinat de „Euro-scepticismul" manifestat în Marea

Britanie şi riscul ieşirii Marii Britanii din UE în urma viitorului referendum (ce va avea loc la 23 iunie 2016).

În acelaşi timp Germania a cunoscut o evoluţie demnă de invidiat de multe ţări europene; de la o ţară complet distrusă din punctul de vedere economic şi cu o populaţie în continuă îmbătrânire, creşterea ei economică nu a fost nici simplă şi nici uşoară. A fost necesar, aşa cum am mai amintit un efort extraordinar, o preocupare deosebit de serioasă din punctul de vedere al calificării forţei de muncă şi al investiţiilor necesare pentru refacerea economică şi impunerea ei din nou ca o mare putere economică.

La nivelul naţional al Germaniei au existat nenumărate confruntări în privinţa modului de suprvieţuire al economiei industriale fără o forţă de muncă tânără care să înlocuiască golul creat de marea masă a pensionarilor şi al necesităţii asigurării mijloacelor de asigurări sociale pentru procentul ridicat al oamenilor

ajunşi la vârsta de pensionare.

Multe dintre punctele de vedere prezentate în Bundestag se refereau la aplicarea unui sistem similar cu cel al Statelor Unite, de exportare a solicitărilor privind manufacturarea diverselor produse industriale spre ţările slab dezvoltate din punct de vedere economic şi unde forţa de muncă este deosebit de ieftină.

Asemenea propuneri s-au lovit de replicile celor care susţineau că în aceste condiţii nu se vor putea obţine taxele pentru activităţile celor ce muncesc şi totodată se va reflecta printr-o creştere masivă a procentului şomajului.

Angajarea forţei de muncă străină va plăti taxe pe veniturile câştigate care vor contribuii la asigurarea fondurilor destinate pensioanarilor.

Concluzia unor lungi dezbateri cu afirmaţii pro şi contra s-a referit la eventualitatea importării forţei de muncă necesare prin aducerea în Germania (a unei forţei de muncă ieftine), care după o perioadă de calificare şi învăţare a limbii germane să fie folosită în întreaga activitate economcă.

Cu toate că acordurile europene interzic acest lucru şi opinia publică germană este ostilă unei asemenea acţiuni, totuşi prin poziţia adjudecată de Dna Cancelar Merkel în UE s-a obţinut şi asentimentul unei asemenea acţiuni.

După afirmaţiile unor purtători de cuvânt ai Administraţiei germane şi ulterior (re) afirmată în Bundestag de către ministrul german al Economiei, Sigmar Gabriel, şi prezentate de agenţia Reuters, motivele acceptării forţei de muncă străine erau următoarele:

— Demografia Germaniei este în continuă scădere;
În condiţiile specifice ale actualului ritm, populaţia
Germaniei s-ar putea să se reducă cu circa
6 milioane de locuitori până în 2030.

— Fenomenul îmbătrânirii populaţiei germane este în continuă creştere (fenomen care se manifestă în prezent în

majoritatea ţărilor lumii).

— După opinia unor conducători de companii din diversele regiuni ale

Germaniei, în prezent sunt mii de locuri de muncă ne ocupate, ne existând forţa de muncă necesară (opinie bazată pe un studiu efectuat de către Institutul pentru Studierea Pieţei Muncii, (IAB) din Nürnberg.

Principalul aspect al acestei dificile probleme era stabilirea numărului necesar de persoane capabile să intre în procesul de muncă al Germaniei.

După opinia unuia dintre ziariştii care urmărea problemele economice internaţionale (Thierry Meyssan- ziarist francez; n.1957), asigurarea forţei de muncă necesară în Germania, se referea la un număr minim de 800.000 sau chiar peste 1 milion de oameni şi aceasta ar fi fost posibil numai prin venirea din diverse ţări a forţei de muncă.

Thierry Meyssan, arata într-un articol că Preşedintele federaţiei industriei germane, *Ulrich Grillo*, a găsit soluţia pentru cei 800.000 muncitori străini suplementari în Germania.

Ulrich Grillo, a prezentat Cancelarului Germaniei ideea aducerii acestui număr de muncitori prin organizarea unei aşa-zise „crize a refugiaţilor", sperând că în acest fel se va putea influenţa şi schimbarea reglementărilor privind forţa de muncă din întreaga UE.

În decembrie 2014, Ulrich Grillo, a ţinut un discurs în care spunea:

„Suntem de mult timp o ţară a emigrării şi trebuie să rămânem aşa;

Ca ţară prosperă şi de-asemenea din dragoste creştină faţă de aproapele său, ţara noastră trebuie să permită primirea mai multor refugiaţi".

Ce nu este de înţeles din discursul lui Ulrich Grillo este la ce fel de dragoste „creştină" (?!?) se referea: a gazdelor sau a invaziei de „forţă de muncă" care în cea

mai mare parte nu era creştină ci de religie musulmană.

În fine, întrebarea ne primind niciun răspuns din partea autorului ei şi nici din partea Administraţiei Merkel, a rămas nerezolvată.

Ideea lui Grillo, a fost preluată de către Cancelarul Angela Merkel care a dispus lansarea unei ample propagande prin diversele mijloace ale mass-mediei germane şi din alte ţări şi apoi chiar în rândurile conducătorilor altor ţări europene.

Ceea ce este de neînţeles dintr-un anumit punct de vedere este problema relaţiei dintre situaţia şomajului din Germania care cuprinde circa 4.5 milioane şomeri şi cea a necesităţii „imediate" a celor 800.000 sau 1 milion de migranţi din diverse ţări şi care vor cu tot dinadinsul să ajungă în Germania sau în alte ţări dezvoltate din Uniunea Europeană.

Nu ar fi existat posibilitatea ca din cei 4.5 milioane de şomeri actuali din Germania să se (re) califice circa 800.000 într-o primă urgenţă şi să fie folosiţi în economia Germaniei?

Nu era oare mai uşor de a pregăti o forţă de muncă care este mult mai adaptabilă la condiţiile specifice ale industriei germane, mai uşor de înţeles în limba germană (care nu este una dintre limbile cele mai uşor de învăţat din lume), şi care este în căutare a unor locuri de muncă?).

Ideea primirii unor migranţi din diverse ţări care să acopere situaţia descreşterii demografice a forţei de muncă activă ar fi interesantă poate nu numai pentru Germania ci şi pentru alte ţări, dar ea ar fi trebuit să fie pregătită în timp, să se pregătească condiţiile de verificare, de primire şi de acomodare a noilor veniţi.

Fără asemenea aspecte nerezolvate, Germania şi întreaga Uniune Europeană precum şi multe ţări din afara UE au intrat într-un mare haos, ne putând şi neştiind cum să rezolve această problemă şi nici pe cea a depistării celor care s-au infiltrat printre migranţi, fiind de fapt

soldaţi ai ISIS.

Ca o primă reacţie, majoritatea conducerilor ţărilor membre ale UE, au acceptat această idee şi aşteptau sugestiile Doamnei Cancelar Merkel.

Printre primii care au dat însă o replică rapidă şi destul de severă acestei propuneri şi în special a celei referitoare la distribuirea rapidă a migranţilor printre ţările europene, a fost cea a lui Victor Orban, premierul Ungariei, care a spus:

„Problema nu este a Europei, problema este a Germaniei”.

Replica lui Victor Orban a venit şi după ce s-a aflat în mod oficial că majoritatea refugiaţilor nu erau „creştini” (!) ci erau musulmani.

Mai recent, la 15 martie 2016, cu ocazia zilei naţionale a Ungariei, premierul Victor Orban şi-a reiterat punctul de vedere privind riscul pe care îl reprezintă migraţia islamică pentru Europa în general şi pentru ţara sa în mod special.

Manifestând o poziţie deosebit de naţionalistă, Orban afirma că la Bruxelles se pun la cale planurile pentru aducerea de străini în Europa şi a-i aşeza printre europeni.

Cu toate că la început se vorbea:

„... despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni relocaţi. Însă nici un singur lider responsabil european nu ar îndrăzni să jure că aceste două mii nu vor creşte pentru a ajunge în final zeci sau sute de mii”.

Şi în continuare afirma:

„... Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să luăm pentru a deveni apoi noi înşine străini în ţara noastră.

La sfârşit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem bagajele şi să plecăm de pe propriul nostru pământ”.

(pentru cei interesaţi de cunoaşterea întregului discurs al premierului Orban, sugerez consultarea sit-ului din internet:

http://www.therebel. media/hungarian prime minister victor orban shall we be slaves or men set free) sau citirea Anexei 5 din această parte a lucrării

Purtătorul de cuvânt al Administraţiei Republicii Cehe la una din conferinţele de presă a transmis opinia conducerii ţării sale spunând:

*„... Cehia **ar accepta** intrarea acestor migranţi **NUMAI** dacă sunt creştini”*.

Chiar şi în aceste condiţii, la graniţele diverselor ţări europene au început să apară enorme mase de migranţi, care cereau dacă nu să se oprească în ţările respective, cel puţin să li se permită trecerea spre Germania.

Majoritatea afirmau că au ajuns în Europa la apelul (la invidaţia!), Germaniei şi a tentaţiei beneficiilor promise. Apelul Germaniei acţionase ca un adevărat magnet pentru migranţii din diferite colţuri ale lumii printre care se numărau tineri între 15 şi 25 de ani din: Algeria, Egipt, Irak, Iordania, Libia, Liban, Maroc, Oman, Arabia Saudită, Sudan, Siria, Tunisia, Pakistan, Etiopia, Nigeria, Mali şi Yemen.

În aceste ţări, o masă imensă de oameni sunt săraci şi ca atare între 25 şi 29 ani nu se pot căsători şi ca atare sunt celibatari.

În acelaşi timp au existat unele informaţii din Suedia care anunţau asigurarea rapidă a azilului şi acomodarea noilor veniţi în hoteluri elegante.

Acestea au fost unele dintre motivele goanei după oportunităţile oferite de anunţurile germane şi dorinţa de a ajunge în oricare ţară din Europa, dispusă să-i primească.

foto: Reuters

Cât de reală era o asemenea afirmaţie, este discutabilă cu atât mai mult cu cât invazia neaşteptat de mare a aşa-zisei forţe de muncă este formată din sute de mii de oameni din care cei mai mulţi sunt ne-educaţi, nu au nicio meserie sau vreo calificare. Aceştia încearcă pe diverse căi să ajungă în oricare ţară europeană unde aşteaptă să fie primiţi, să li se asigure condiţii de viaţă civilizată şi chiar să li se asigure o sumă de bani cu care să-şi procure cele necesare existenţei, să fie introduşi la cursuri de calificare/reciclare şi de învăţare a limbii ţării respective şi apoi eventual (unii dintre ei – n.n.), speră să fie folosiţi în diversele ramuri ale economiei ţărilor gazdă asigurându-şi astfel un venit care să le permită un nivel de trai corespunzător cu cel al populaţiei ţării care i-a primit.

Aceasta este o forţă de muncă ieftină şi care pentru început poate acceptă condiţiile care li se oferă de către ţara care îi primeşte, dar mai mult ca sigur, ulterior vor începe să lupte pentru obţinerea unor drepturi similare cu muncitorii din ţările care i-au găzduit, iar modul lor de

solicitare ai drepturilor nu sunt şi nu vor fi similare cu cele ale lumii civilizate, ci s-ar putea să se manifeste mult mai agresiv şi cu urmări mult mai periculoase decât se presupune în momentul de faţă.

Referindu-se la această situaţie, D-na Marine Le Pen[156], o personalitate politică populară în Franţa afirma:

„Germania... caută o forţă de muncă ieftină şi continuă să recruteze sclavi prin imigraţia de masă"; aceasta a fost de asemeni un procedeu deliberat şi de către politica nazistă care a a adus forţa de muncă în lagăre, în timpul celui de al Doilea Război Mondial".

(**Sursa:** Fareed Zakaria – Germany's road to rédemption.

Washington Post, 11 septembrie 2015, pg. A17)

Problema „ieftinătăţii" forţei de muncă adusă din afara Europei este discutabilă, dacă ne gândim la diversele cheltuieli care trebuie acoperite pentru acomodarea migranţilor şi a familiilor acestora, cheltuielile sociale şi medicale pentru migranţi şi familiile lor, cheltuielile destinate educaţiei (în special a învăţării limbilor din ţările gazdă), a calificării în diverse domenii de activitate şi apoi a găsirii unor locuri de muncă pentru cei calificaţi.

Ceea ce se va întâmpla şi cum vor fi rezolvate aceste probleme pe mai departe rămâne de văzut, întrucât înţelegerea problemelor social-economice şi modul de acomodare este diferit faţă de ţările din care provine această forţă de muncă străină şi ieftină, necalificată, needucată şi nici chiar sută la sută dornică de a se încadra în viaţa normală din ţara gazdă şi nici în regulile vieţii economice specifice procesului muncii.

Miercuri 25 mai 2016, Doamna Cancelar Angela Merkel şi Cabinetul ei au pregătit un plan care să prevadă

156 Marine Le Pen (n. 1968) - președinta Frontului Național (FN) partid politic național-conservator în Franța și una din principalele forțe politice. De profesie- avocată

o integrare mai uşoară a migranţilor, asigurând că Germania îşi va continua eforturile oprind aşa numitele „ghetouri etnice” şi programul de învăţarea al limbii germane şi a valorilor Europene.

Un asemenea program este deosebit de important în condiţiile în care Germania este una din cheile de testare pentru marea invazie a migranţiloe şi totodată un centru pentru purtarea discuţiilor privind modul în care se va putea realiza o balanţă a necesităţilor a noilor veniţi în condiţiile păstrării tradiţiilor şi culturii Occidentale.

„Noi suntem o ţară – a afirmat Angela Merkel, care oferim condiţiuni bune celor care vin aici, care au fugit de persecuţiile războiului şi terorismului, dar în acelaşi timp spunem foarte clar – pentru că am învăţat din experienţa trecută, când nu am asigurat aceste oportunităţi de integrare, aşteptăm de la cei veniţi să accepte ceea ce le oferim”.

În unele locuri cum ar fi în Berlin şi Hamburg, valurile de muncitori veniţi din Turcia în anii 1960 şi 1970 şi care trăiesc şi muncesc în comunităţile musulmane s-au izolat de principiile vieţii germane.

Prin noul nostru plan, refugiaţii vor fi ajutaţi să stea cel puţin pentru trei ani în oraşele unde au semnat când au ajuns în Germania cu excepţia celor care au primit un loc de muncă sigur în altă parte.

O serie de critici aduse acestui plan se referăla situaţia în care comunităţile de limbă şi cu obiceiuri similare celor veniţi le oferă o integrare mai uşoară oferindu-le oportunitatea unei vieţi sociale, a folosirii limbi materne şi să-şi folosească condiţiile de manifestare a vieţii lor religioase.

Germania va crea crea condiţii şi va asigura mijloacele de subzistenţă şi locuri de muncă într-o primă acţiune pentru 100.000 de persoane. Asemenea locuri de muncă cum ar fi cele de întreţinere a parcurilor publice şi de ajutorare a bătrânilor vor fi plătite cu un minimum de

salariu, echivalent cu 1 euro pe oră.

Doamna Andreea Nahles – Ministrul muncii din Germania, a afirmat că *această remunerare este o alternativă la a nu primii nimic nefăcând nimic.*

De asemeni refugiaţilor li se vor tăia beneficiile guvernamentale dacă se va constata că nu caută în mod serios să-şi găsească de lucru.

În acelaşi timp legile germane vor facilita asigurarea unor condiţii mai uşoare pentru firmele particulare care vor dori să angajeze forţa de muncă a noilor veniţi.

Jens Spahnmembru al Parlamentului din partea Uniunii Democratice a spus:

„... Da, noi vom ajuta, dar aşteptăm ceva în schimb!”

În acelaşi timp, refugiaţii vor risca să primească unele penalizări dacă vor refuza să participe la cursuri de limbă germană şi la cele de integrare cu condiţiile culturale, cu cele ale diferenţelor religioase, a egalităţii cu persoanele de sex feminin, cu modul de comportament faţă de homosexuali sau cu cei de alte religii sau folosindu-se de anumite acte de violenţă în rezolvarea anumitor conflicte (după cum s-au petrecut în incidenţele ce au avut loc înainte de Anul Nou în diverse oraşe din Germania şi când un număr mare de migranţi au fost implicaţi în diverse acte de asalturi sexuale).

Migranţii ce vor fi prinşi ca participanţi ai unor asemenea acte nu vor fi deportaţi dar vor pierde o parte din drepturilel de ajutoare guvernamentale şi dreptul de a deveni rezidenţi permanenţi.

Referindu-se la poziţia migranţilor în Germania, o serie de personalităţi cu concepţii conservatoare, experţi în probleme ale azilului, şi-a exprimat opinia după care:

„... migranţii trebuie să înveţe valorile Creştinismului şi valorile europene”.

(**Sursa:** prelucrat de autor după articolul semnat de Anthony Faiola şi Stephany Kirchner: Merkel pushes assimilation, în: The Washington Post, 26 mai 2016, pg. A13)

Asemenea principii şi soluţiile preconizate de Administraţia Merkel sună deosebit de frumos şi de atractiv pentru nişte migranţi dornici să muncească şi să-şi găsească condiţiile de acomodare şi de asigurare a unei vieţi liniştite şi confortabile pentru ei şi familiile lor în ţările care i-au acceptat. Situaţia este însă ceva mai diferită în special în Germania contemporană în care conform opiniei unor analişti sociali se manifestă acceptarea în public a nudităţii şi crearea unor forme publice de manifestare a dragostei între parteneri de sex opus sau de acelaşi sex. Asemenea manifestări au determinat decizia conducerii la nivel naţional prin *Centrul Federal pentru Educaţie Sănătoasă* de a le oferii tinerilor migranţi educaţia plăcerii sexuale prin utilizarea internetului şi a website-ului pentru adulţi.

Folosindu-se de tot felul de grafice şi imagini ce costă sute de mii de dolari, se dau explicaţii incluzându-se tot felul de informaţii privind diverse aspecte ale vieţii sexuale şi a modului de aplicare.

Aşa cum se descriu asemenea aspecte în presa cotidiană internaţională, după asalturile sexuale ce au avut loc în diverse oraşe din Germania în preajma Anului Nou 2016, s-a ajuns la concluzia necesităţii introducerii unei adevărate misiuni de reeducare a migranţilor privind relaţiile normale sexuale în Occident.

După modul în care este prezentată această problemă de către cei doi autori amintiţi mai înainte (Fiola şi Kirchner), în München, s-au prezentat unele aspecte privind cum trebuie să se comporte migranţi atunci când întâlnesc la bazinele de înot, femei în custome de baie tip bikini.

În Bavaria, s-au alocat fonduri publice destinate claselor de educaţie sexuală pentru migranţi, învăţându-i cum să antameze o relaţie sexuală cu o femeie germană.

De asemenea sunt clase care explică modul în care un refugiat trebuie să se comporte în relaţia cu un homosexual sau cu o lesbiană.

Sistemul de transmitere al acestor informaţii privind relaţiile sexuale sunt pline de ilustraţii şi cu tot felul de sugestii privind modalitatea unor asemenea relaţii.

Întrebarea principală pe care şi-au pus-o mulţi germani mai tineri şi mai în vârstă, este legată de volumul şi modul de utilizare a ***fondurilor publice*** destinate unor asemenea cursuri într-o societate cum este cea din Germania?

Cât de necesare şi cât de urgente sunt asemenea cursuri şi care va fi efectul lor pe termen lung?

(Pentru cei interesaţi de mai multe informaţii pe acest subiect, sugerez consultarea sit-ului: Washingtonpost.com/news/worldviews/15 mai, 2016)

Au trebuit să treacă peste 2 ani timp în care în Germania şi în alte ţări din Europa s-au instalat grupuri mari de migranţi care nu întotdeauna şi nici oriunde sunt dispuşi să se acomodeze la viaţa şi preocupările ţărilor şi oraşelor unde s-au stabilit, încercând să ducă o viaţă apropiată de cea a locuitorilor autohtoni. În multe din locurile unde s-au aciuiat au continuat să provoace tot felul acte antisociale.

Pentru un timp Doamna Cancelar Merkel a acceptat această situaţie, primind în schimb o apreciere deosebită şi chiar o medalie de aur, din partea unui „comitet” care i-a acordat premiul şi medalia Kalergi

Image Credits: Aleph / Wiki Commons

Cine sunt aceşti reprezentanţi ai acestei organizaţii care acordă asemenea onoruri şi cât de mult este apreciată o asemenea instituţie de către ţările UE care au fost obligaţi să primească migranţi, este încă sub un mare semn de întrebare cu atât mai mult cu cât mai recent au apărut şi unele acţiuni care se referă la anumite programe ale guvernului german, de astă dată împotriva migranţilor.

Ministrul de Interne al Germaniei a promis la 11 August 2016 că se vor lua o serie de noi măsuri incluzându-le pe cele referitoare la un circuit rapid al tuturor documentelor privind deportările precum şi anularea cetăţeniei germane a celor care sunt plecaţi pentru a lupta alături de membrii Statului Islamic.

De asemeni în declaraţiile purtătorilor de cuvânt ai guvernului German se subliniază schimbările ce vor avea loc spre acte mult mai agresive ale statului German împotriva celor ce încurajează menţinerea unor concepţii privind ideile Războiului Rece şi a celor din era Nazismului.

În acest an (2016), Germania s-a alăturat altor naţiuni europene printre care Franţa şi Belgia în eforturile

de a (re) utiliza toate mijloacele politicii de luptă împotriva terorismului.

În acest sens Ministru de Interne, Thomas de Maizière (n.1954), s-a referit într-un interviu dat presei la necesitatea imediată de asigurare a securităţii cetăţenilor germani şi dotarea în acest sens a poliţiei cu mijloacele mai moderne de luptă.

Totodată el a propus interzicerea îmbrăcăminţii burca de către femeile musulmane după modelul francez şi belgian care după cum se afirmă în prersa acestor ţări dă rezultatele scontate.

*

Asemenea acţiuni din partea guvernului de la Berlin se datoresc şi faptului remarcat de către serviciile Germane de securitate din care rezultă că între sutele de mii de migranţi din diverse ţări s-au infiltrat şi „soldaţi" ai organizaţiilor extremist instruiţi în acţiuni teroriste gata să pună în aplicare diverse acţiuni anti-sociale, criminale, să creeze o stare de panică generală, să distrug şi să vandalizează locurile pe unde se opresc sau pe unde trec.

Un exemplu al efectului unor asemenea atacuri teroriste l-a reprezentat situaţia din cartierul *Molenbeek* din Bruxelles, după atentatul din Noiembrie 2015.

Străzile din acest cartier erau goale, Muzeul de Arte era închis şi se anunţase printr-o notă scrisă într-un mod destul de sobru: *„închiderea muzeului se datora unui „atentat de gradul patru"*, cafenele, magazinele de haine şi cele care vindeau produse vegetale exotice erau şi ele închise.

De fapt acest lucru îl dorise ISIS prin actul criminal care a provocat moartea a 13 persoane şi rănirea câtorva sute: să paralizeze viaţa normală a unui cartier nemusulman din Europa. Să se închidă şcolile, localurile de cultură să creeze panică şi frică în rândurile populaţiei

acestui oraş.

Sentimentele populaţiei belgiene erau divizate între frică şi milă faţă de ceilalţi refugiaţi, fugiţi din ţările de origine din cauza atrocităţilor provocate de membrii organizaţiilor musulmane extremist-jihadiste.

Oare un asemenea spectacol aşteaptă Administraţia de la Berlin să aibă loc şi în Germania după intrarea migranţilor „mult aşteptaţi” (!)?

Cred că planul Germaniei a fost cu totul altul.

Germania şi în special Doamna Cancelar Merkel speră ca ţările membre ale UE care îi vor găzduii, să-i verifice, să-i trieze, să-i califice (pe cei dornici să înveţe limba şi să muncească – n.n.) şi după un timp (poate peste câţiva ani, poate mai curând), vor apare din nou anumite anunţuri în presă sau prin mijloacele audio-vizuale internaţionale care vor anunţa că Germania este dispusă să primească forţă de muncă: calificată pentru diverse meserii (după necesităţi – n.n.), asigurând beneficii deosebit de atractive.

În felul acesta nu vor mai fi nevoie:

— De verificări şi de urmăriri etnice.

— De calificări, ş.a.m.d.

Întrucât asemenea procee au fost efectuate de către ţările care i-au găzduit şi pe contul acestora.

Singura problemă ce o va avea Germania va fi să dea anunţurile respective în care să menţioneze beneficiile pe care le vor primii cei ce vor veni legal în Germania.

Şi iată că în felul acesta se va rezolva şi actul pretins „umanitar” al concepţiei „creştine” susţinut de domnul Ulrich Grillo şi cel pur economic pentru Germania, interesată în dezvoltarea ei pe mai departe până în 2020 sau 2030 fără să ţină seama de nevoile şi posibilităţile altor ţări.

Din punctul de vedere al numărului de azilanţi pe care diversele ţări inclusiv România, la solicitarea cancelarului Germaniei, ar trebui să-i primească, situaţia

este diferită.

Specialiştii în probleme social-politice în general şi în politica forţei de muncă în special, aplicată în condiţiile economice actuale şi de viitor ale Germaniei îşi dau seama de diferenţele care nu sunt nici pe departe similare cu cele existente în alte ţări ale UE. O situaţie specială, de exemplu, există în România, unde nu cred că se pune în momentul de faţă atât de mult problema lipsei de forţă de muncă (când şomajul oficial este de circa 5%, iar cel real cu mult mai mare).

Numărul total al şomerilor înregistraţi în evidenţele Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă (ANOFM), în luna iulie 2015, era de 451.168 de persoane (în creştere cu 4.465 persoane faţă de luna precedentă) şi ca atare în condiţiile specifice ale României se poate discuta mai degrabă de o lipsă a locurilor de muncă (fiind vorba despre o economie în care în ultimi 25 de ani au fost realmente distruse sau pur şi simplu au fost lichidate multe dintre ramurile şi întreprinderile economice).

[Sugerez citirea Capitolului 7 din Partea I-a Sub. cap. 7.1. *Trecutul şi prezentul economiei româneşti*].

Un fapt similar se petrece şi în alte ţări din UE motiv pentru care multe dintre ţările europene refuză să-i primească pe aceşti migranţi.

Ungaria, de exemplu, caută să-i ţină pe aceşti migranţi la distanţă şi şi-a construit garduri din sârmă ghimpată de-a lungul graniţei, cu Serbia, pe o distanţă de peste 174 km.

Cu toată această măsură de apărare, peste 2000 de azilanţi au ajuns în Ungaria trecând peste sau pe sub această barieră sau intrând pe alte căi (folosindu-se de trenuri şi autobuze).

Ungaria este recunoscută ca fiind una dintre ţările în care se obţine cel mai greu aprobarea pentru azil, cu toate că ani de zile, după opinia unor ziarişti şi analişti politici, ea a fost tot timpul în centrul multiplelor critici internaţionale pentru politica sa descriminatorie în privinţa azilului şi a spiritului „ne uman” aplicat refugiaţilor şi solicitanţilor de azil.

Potrivit informaţiilor oferite de către *înaltul Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi* (UNHCR),

în Ungaria încă se practică detenţia solicitanţilor de azil pentru trecerea ilegală a frontierei.

Din acest punct de vedere, politica primului ministrului Victor Orban a dus pentru un timp la scăderea popularităţii sale. Mai recent sondajele de opinie confirmă că politica lui Orban a recâştigat încrederea şi suportul unei mase largi a populaţiei maghiare. Popularitatea lui Orban a crescut în ultimele luni ale anului 2015, cu 5% ajungând la peste 34% (după rezultatele prezentate de către Nezopont Institute din Budapesta). În acelaşi timp ¾ din populaţia Ungariei consideră ca fiind binevenită ideea construcţiei de garduri de sârmă ghimpată care să blocheze invazia migranţilor în Ungaria.

Politologii unguri consideră că actuala criză a refugiaţilor în Ungaria şi în întreaga Europa poate crea o enormă destabilizare social-economică şi politică a UE, iar după opinia lui Victor Orban pe care a transmis-o prin ziarul Wall Street Journal, rezultă că: *„... în circa doi ani întreaga elită politică va fi înlocuită de radicali”*.

Pentru acest motiv, analiştii politici consideră că va avea loc o creştere în continuare a populismului lui Orban şi ca atare concepţia politică a premierului ungur va deveni un sprijin al agendei sale în domeniul politicii interne şi o refacere a imaginii Ungariei pe plan internaţional.

Solicitanţii de azil care vin în prezent în Ungaria (din diferite ţări, care au cele mai mari fluxuri de migraţie: Kosovo, Siria, Afghanistan, Algeria), datorită locaţiei sale geografice în UE şi ca semnatară a *Legii spaţiului Schengen*[157], încearcă să se deplaseze spre alte ţări membre a UE fără a avea niciun fel de acte oficiale de identitate.

Indiferent de mijloacele de ţinere la distanţă a migranţilor prin gardurile de sârmă ghimpată, mulţi dintre

157 Vezi Anexa Mic dicționar tematic, referitor la spațiului Schengen.

aceşti migranţi au tăiat aceste garduri şi au trecut pe sub ele infiltrându-se în diverse ţări.

Asemenea acte dovedesc că pentru migranţii ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa; ei nu ţin seama de pericolele acestora şi de riscurile la care se supun în faţa unor bandiţi care profită de aceste situaţii sau de riscul de a fi prinşi de poliţiile ţărilor unde vor să ajungă.

*

La toate aceste aspecte prezentate până în acum se adaugă unele fapte pe care nu le-am menţionat dar care întăresc imaginea despre America care nu mai este cea care a fost în urmă cu mai multe decenii.

Faptul că Preşedintele Barack Obama refuză în mod categoric să numească acest curent al extremismului islamic drept un duşman al civilizaţiei mondiale şi caută diverse paliative care nu aduc o imagine clară asupra acestei situaţii crează o imagine distorsionată în faţa întregii populaţii americane şi a întregii lumi faţă de realitatea actuală şi faţă de America în special.

De asemeni ne aflăm în situaţia în care or poporul american nu a înţeles exact afirmaţia lui Barack Obama pe care a făcut-o înainte de alegerea sa în funcţia de Preşedinte al Statelor Unite şi anume că

„Administraţia sa va fi cea mai transparentă administraţie din istoria

Statelor Unite”.

(ceea ce este deosebit de greu de crezut că un întreg popor nu a înţeles o afirmaţie ce ar fi putut să aibă o notă de încredere, dacă s-ar fi practicat în realitate – n. n), sau a fost ca şi alte afirmaţii numai o formulă politică de amăgire a poporului american, care este atât de onest încât se apropie de naivitate.

Nu numai că nici pe departe nu se face uz de

„transparenţa” acţiunilor Administraţiei Obama, dar au loc tot felul de aplicări ale unor pedepse a celor ce îşi exprimă anumite opinii care dovedesc altceva decât se afirmă în mod oficial, ţinând populaţia în întuneric şi de neînţeles al anumitor fapte ce au loc la indicaţia preşedintelui.

Nici reprezentanţii presei ce sunt afiliaţi şi acceptaţi la Casa Albă pentru a primi informaţiile necesare spre publicare nu primesc răspunsurile cele mai exacte şi corecte din partea purtătorului de cuvânt al Administraţiei.

Aşa cum s-a afirmat de mai multe ori chiar în presa cotidiană, nimeni nu ştie în mod oficial şi cu exactitate despre acţiunile ce au avut loc prin folosirea atacurilor cu ajutorul dronelor împotriva terorismului în Pakistan, Yemen, Somalia şi Libia.

Câţi dintre cei care au fost omorâţi în aceste acţiuni militare erau terorişti sau militanţi şi câţi au fost victime civile.

Administraţia Obama a afirmat în urmă cu trei ani, după opinia unei ziariste de la Washington Post (Doamna Margaret Sullivan), că va da detalii asupra acestor acţiuni. Din păcate, cei trei ani au trecut şi nimeni nu are nici în prezent informaţii concludente.

Transparenţa care se desfăşoară în jurul acţiunilor Casei Albe este una de un stil aparte care ar putea fi numită mai degrabă „nicio transparenţă”.

Nimeni nu are o informaţie şi o explicaţie reală a motivului pentru care sergentul Robert Bowdrie „Bowe” Bergdahl (născut la 28 martie 1986) soldat în armata americană a fugit din batalionul de infanterie ce lupta în Afghanistan şi s-a predat luptătorilor talibanezi, fiind ţinut ca prizonier de către Taliban, din 2009 până în 2014. Cu toate că mass-media americană a încercat să afle cât mai multe informaţii despre acest dezertor, nu s-au obţinut toate informaţiile necesare. Ceea ce se ştie în urma ceremoniei care a avut loc la Casa Albă (în Rose Garden), şi transmisă prin diversele mijloace ale mass-mediei

americane că în schimbul acestui dezertor au fost eliberaţi din închisoarea din Guantánamo Bay (Cuba), ***cinci*** dintre cei mai notorii conducători criminali ai fracţiunilor extremist jihadiste ai Talibanului.

La 14 Decembrie 2015, Conducerea Departamentului Apărării al SUA a anunţat că Bergdahl va fi judecat de către Curtea marţială ca dezertor din armata americană; procesul acestui dezertor se va desfăşura în luna Februarie 2017

Ce a stat la baza acestei decizii? cine în afară de preşedintele Barack Obama a autorizat acest schimb de prizonieri? A fost oare echitabil şi în avantajul Statelor Unite un asemenea schimb?

Iată întrebări care aşteaptă explicaţii sau cel puţin mai multe informaţii care să confirme transperanţa acestor fapte.

(pentru cei interesaţi de mai multe informaţii referitoare la acest caz, sugerez consultarea sit-ului: https://en.wikipedia.org/wiki/Bowe Bergdahl)

Un alt exemplu concludent mai recent este marcat de vizita preşedintelui Obama în Vietnam şi unde Barack Obama a dat o serie de interviuri presei vorbind despre tot felul de aspecte ale acestei vizite dar aproape nimica despre dialogurile cu reprezentanţii guvernului.

De altfel, D-na Martha Joynt Kumarfostă profesoară la Towson University.

(Statul Maryland – SUA), referindu-se la dialogurile cu presa ale preşedintelui Obama, afirma:

„… preşedintele are o mulţime de interviuri, cu mult mai multe decât oricare alt preşedinte din istoria recentă, dar aceste interviuri sunt foarte strâns controlate şi se referă numai la anumite subiecte, din care cele mai multe se referă la probleme foarte „soft”.

Concluzia este că cele mai multe dintre interviuri nu

au o notă de responsabilitate, ţinându-l pe preşedinte cât mai departe de riscul unor întrebări fulminante şi în acelaşi timp refuzând ideea „libertăţii informaţiilor”.

(Pentru cei interesaţi de mai multe detalii sugerez consultarea sit-ului D-nei Margaret Sullivan la: wapo.st/sullivan).

*

În Europa în momentul de faţă se remarcă o puternică diviziune a ideilor privind acceptarea imigranţilor.

Unele dintre ţările din Europa de Este, incluzând Polonia şi Ungaria au decis să formeze un front al „anti-refugiaţilor”, (încă înaintea deschiderii întâlnirii de la Bruxelles ce a avut loc în a doua decadă a lunii februarie 2016), şi prin care se intenţiona să se blocheze influxul de migranţi prin Grecia spre alte ţări Europene.

Primul ministru Viktor Orban, într-un discurs ţinut la 15 februarie 2016, a spus:

„... Europa este fără apărare şi deosebit de slabă” în oprirea invaziei islamice şi a cerut tuturor ţărilor europene să-şi construiască garduri din sârmă ghimpată, în special de-a lungul graniţei de Nord a Greciei cu Bulgaria şi Macedonia”.

Asemenea garduri care deja există vor trebui sigilate şi controlate permanent pentru a nu fi tăiate creându-se posibilitatea de infiltrare a migranţilor.

Un alt fapt elocvent în acest sens şi care ar trebui să constituie un element în plus de îngrijorare şi preocupare pentru Administraţia Obama, este cel petrecut în urmă cu câteva luni în drumul refugiaţilor spre Austria; trenul care transporta un număr mare de migranţi, s-a oprit întruna

din gările din partea de vest a Budapestei, unde poliţişti unguri aşteptau acest tren. Poliţiştii au încercat să-i convingă pe migranţi să coboare din tren şi să meargă spre un centru care era pregătit pentru înregistrarea lor.

La apelul poliţiei, migranţii au refuzat să coboare din tren, argumentând cu poliţia că acest act i-ar împiedica să meargă mai departe spre Austria şi de acolo spre alte ţări din Europa occidental şi în special spre Germania.

Conflictul dintre migranţi şi poliţia maghiară a luat proporţii mai dure şi această situaţie a avut la bază indicaţia premierului Victor Orban privind interzicerea intrării ilegale în Ungaria a refugiaţilor.

Reacţia premierului maghiar, chiar dacă a fost criticată de către conducătorii Germaniei are o notă de realitate, când afirma:

„... din punct de vedere moral cred că trebuie spus în mod

foarte clar: Vă rugăm să nu veniţi aici!

De ce trebuie să mergeţi din Turcia spre Europa occidentală? Turcia este o ţară sigură. Staţi acolo.

Este prea riscant să veniţi aici”.

Referindu-se la situaţia conflictului dintre poliţia maghiară şi migranţi, Secretarul General al ONU, Ban Ki-moon, a afirmat că modul în care Ungaria răspunde venirii imigranţilor este total inacceptabil.

El a spus:

„... înţelegem că fiecare ţară are probleme interne, dar faţă de aceşti oameni care au fugit de război şi persecuţii trebuie să se arate un spirit de compasiune”.

Din aceste afirmaţii rezultă, după opinia unor specialişti printre care se înscrie şi Mircea Popescu, un semnal greşit al Secretarului General ONU, în condiţiile în care se dezice de atribuţiile pe care UNHRER (United

Nations High Commissioner for Refugees), organizaţie a comunităţii mondiale şi

„… care ar trebui să asigure o relocare a migranţilor la nivel global.

Doar este vorba de o criză umanitară internaţională, nu doar a Europei; de aici rezultă că Dl. Ban Ki-moon scoate castanele din foc cu mâna Europei”.

*(**Notă:** Pentru cei interesaţi de unele informaţii suplimentare sugerez consultarea*

Anexei 4 pentru partea a III-a articolul Emigraţie şi invazie – autor Mircea Popescu)

Nu se ştie dacă motivul refuzului categoric de a se înregistra al noilor migranţi în Europa era graba acestora de a ajunge în Germania sau în alte ţări, sau dacă printre ei nu se găseau şi membrii ai unor organizaţii teroriste care nu au vrut să-şi divulge naţionalitatea, identitatea, să fie fotografiaţi şi să li se ia amprentele şi totodată să-şi demaşte intenţiile criminale cu care au venit.

În vizita pe care Sebastián Kurz – Ministrul de Externe al Austriei a făcut-o în Macedonia (la 12 februarie 2016), a afirmat că ţara sa se apropie de limita maximă ce s-a stabilit pentru acceptarea azilanţilor şi Macedonia trebuie să fie pregătită de a opri complet fluxul de migranţi din luna martie 2016.

La 16 februarie 2016, Austria a anunţat că posedă un plan de limitare a noilor solicitanţi de azil, plan, care face parte din aşa numitul „efectul de domino”, al măsurilor ce trebuie luate pentru oprirea migranţilor din Grecia prin Balcani spre

Europa.

În Austria, la una din conferinţele (februarie 2016 – n.n.) ţinute de către Miki Leitner – Ministrul de Interne, acesta a anunţat că Austria şi-a pregătit şi organizat 12 noi

posture de verificare de-a lungul graniţei de Sud, pentru a şti cu exactitate numărul şi chiar orele de venire a noilor migranţi.

De asemeni după modelul suedez, Austria va interzice intrarea în ţară a celor care nu au documente de călătorie valabile, iar dacă va fi nevoie, este pregătită să ridice mai multe garduri de sârmă ghimpată.

Continuându-şi politica de acceptare a migranţilor din diverse ţări, Doamna Cancelar Merkel în pregătirea dialogurilor de la Bruxelles (din săptămâna 19 – 26 februarie 2016), afirmase:

„... este o necesitate urgentă de a se sparge blocajul politic”.

Aceasta ar fi posibil, după afirmaţia Cancelarului Merkel, prin formarea unei „coaliţii a dorinţelor” sau o listă a naţiunilor din Nordul Europei, presupuse (de către Angela Merkel – n.n.) ca fiind „dornice” de a accepta solicitanţii de azil care se califică pentru acordarea instalării celor care vin din Grecia şi Turcia.

Planul propus de Merkel este ca o replică la planul propus de Viktor Orban de blocare a noilor migranţi.

Problema crizei refugiaţilor este socotită de către cei mai mulţi dintre analiştii politici ca *„nodul Gordian”* al Doamnei Merkel pe care ea trebuie să-l taie. Practic vorbind ea şi-a legat viitorul politic de această acţiune şi nu există nicio şansă de a se opri sau chiar de a se încetini acest flux.

Chiar şi unii dintre analiştii politici germani, printre care se numără şi David Kipp (de la Institutul German pentru Afaceri privind problemele Internaţionale şi de Securitate, creat în 1962 şi cu sediul în Berlin – n.n.) afirmă:

„... dacă Merkel pierde în intenţia ei de atragere într-

o cooperare a conducătorilor europeni şi apărarea intereselor refugiaţilor, poate avea foarte grave consecinţe – nu numai pentru continentul European, dar şi pentru milioanele de oameni dornici să scape de războaiele care au distrus Siria, Irakul, Afghanistanul şi alte zone conflictuale".

În momentul de faţă situaţia din întreaga Europă este sub un mare semn de întrebare întrucât se remarcă cum Administraţiile guvernamentale ale diverselor ţări (nici până aproape de jumătatea anului 2016 – n.n.), nu sunt capabile să controleze valurile imense de migranţi, nu ştiu şi le este foarte greu să afle cine sunt cu exactitate cei care vin.

Sistemele de verificare sunt deosebit de rudimentare; nu peste tot se folosesc mijloace electronice, folosindu-se unele metode similar cu cele de zeci de ani, în care evidenţele se ţineau folosindu-se: creionul şi hârtia, ceea ce îngreunează în mod deosebit întregul proces al evidenţei, ne putându-se înregistra mai mult de câteva sute de persoane pe zi.

Sutele de mii de migranţi din Siria, Irak, Afghanistan şi din alte colţuri ale lumii sunt dintre cei care nu vin în mod legal iar această invazie *instantanee,* declanşată parcă în urmă unui semnal dat, depăşeşte cu mult posibilităţile de acomodare pe care diversele ţări europene nu le au încă pregătite.

La 9 septembrie 2015, Preşedintele Comisiei Europene, Jean Claude Junker a anunţat că se pregăteşte un plan de acceptare a 120.000 de azilanţi care vin prin Grecia, Italia şi Ungaria, urmând să se răspândească în întreaga Europă.

Dintre aceştia, conform unei informaţii prezentată de ziarul spaniol *El País*, Germania, Franţa şi Spania sunt dispuse să preia jumătate din acest număr de azilanţi. Cealaltă jumătate urmând să fie distribuită în alte ţări

europene.

După planurile stabilite de către Comisia Europeană, aceşti 120.000 de solicitanţi de azil vor fi distribuiţi după cum urmează:

31.000 în Germania
24.000 în Franţa
15.000 în Spania
9.000 în Polonia
7.000 în Olanda

Pentru restul încă nu s-a indicat ţara gazdă.

Planul propus de Junker prevedea şi ideea după care ţările care refuză să preia azilanţi vor trebui să plătească sumele aferente de bani care se vor acorda ţărilor acceptante.

Este interesant modul în care Cancelarul Angela Merkel, încearcă să influenţeze deciziile diverselor administraţii europene spunând:

„... o Europă fără graniţe interne, este cheia succesului unei Europe unificate – care poate deveni o problemă dacă nu se va găsi o soluţie pentru această criză determinată de venirea refugiaţilor.

În acest moment întreaga lume este cu ochii pe noi".

Reacţiile conducătorilor ţărilor ce fac parte din spaţiul Schengen sunt foarte diferite.

În 2014 Institutul de cercetări şi statistică *Pew* a prezentat rezultatele unui sondaj de opinie din care au reeşit procentele populaţiilor din diverse ţări care se opuneau imigraţiei acestor oameni veniţi din diverse ţări şi cei mai mulţi dintre ei fără niciun fel de documente de identitate oficiale.

Rezultatele sondajelor celor care se opuneau venirii migranţilor erau următoarele: 63% dintre italieni.

50% dintre polonezi.

53% dintre greci.

33% dintre germani.
27% dintre francezi şi
26% dintre britanici.[158]

Administraţia Slovaciei afirma – aşa cum am mai amintit, că este dispusă să primească azilanţi, *dar numai creştini* şi refuza în mod categoric să ofere azil celor de religie musulmană în special celor veniţi din Siria.

Autorităţile din Slovenia au refuzat să primească refugiaţi, iar Primul Ministru, Miro Cerar a spus încă de la 16 septembrie 2015 că se va deschide un „coridor" spre ţările care au posibilitatea să primească azilanţi, în special dacă va exista o presiune din cauza numărului mare de migranţi. Presa internaţional confirma creşterea dramatică a numărului migranţilor în perioada ianuarie – octombrie 2015, de la circa 5500 la peste 218.000 de persoane.

În acelaşi timp ministrul de externe al Sloveniei, Karl Erjavec, a afirmat că ridicarea unor ziduri de sârmă ghimpată poate fi considerată ca un „ultim mijloc", dar, a spus:

„Îngrijorarea cea mai mare este aceea că alte ţări vor elimina aceste bariere, lăsând munţii Alpi care înconjoară unele naţiuni, să-i protejeze…

„Noi, nu putem să continuăm acest proces pentru lung timp.

Am primit 100.000 de migranţi în ultimele două săptămâni.

Acest număr reprezintă 5% din numărul populaţiei noastre.

Resursele noastre umane, financiare şi materiale sunt limitate!

Parlamentul Sloveniei a votat la 22 februarie 2016, o lege prin care se vor trimite mai multe unităţi militare care

158 Sursa: Jill Goldenzie - Migrants and refgugees, The Washington Post, September 27,2015, pg.B2

să păzească graniţele ţării.

În Belgia, conducerea ţării a decis la 23 februarie 2016 că va introduce măsuri mult mai severe de control la graniţele ţării în special la graniţele cu Franţa pentru a opri intrarea migranţilor care au ajuns la graniţă prin portul Calais

În Estonia, unde circa 100 de migranţi au fost acceptaţi, pe data de 3 septembrie 2015; în acelaşi timp poliţia estoniană a început să verifice declanşarea într-un mod suspect a unui foc de proporţii ce a pornit în casa unde locuiau nişte azilanţi din Siria.

La Londra, unde au ajuns unii dintre sirienii azilaţi au început unele manifestări ale populaţiei, sprijinite de poliţia britanică din cauza acţiunilor provocate cu trenul subteran ce leagă Franţa de Anglia.

Cu toate acestea Primul Ministru David Cameron, la insistenţa Cancelarul

Angela Merkel, a anunţat că în scurt timp va prezenta un plan prin care vor putea fi preluaţi câteva mii de refugiaţi sirieni, Anglia se confruntă în prezent cu multiplele conflicte de idei între cei ce susţin menţinerea Marii Britanii în UE şi cei care sunt împotriva acestei rămâneri în UE.

Referendumul propus de către David Cameron s-ar putea să ofere o imagine mai clară a acestei situaţii şi pe baza ei o decizie finală.

Donald Tusk, Preşedintele Consiliului European (şi fost Prim-Ministru al Poloniei), a sugerat ideea după care Europa ar avea posibilitatea de asigurare a asistenţei unui număr de circa 100.000 de refugiaţi.

La asemenea reacţii Merkel a spus că este conştientă că există unele reţineri din partea unor Administraţii guvernamentale care nu au fost pregătite să acomodeze sute de mii de migranţi (ce au apărut instantaneu – n.n.), dar în acelaşi timp trebuie înţeles că:

Germania, Suedia şi Austria singure nu pot asigura

preluarea acestui imens număr al celor care solicită azilul.

La diversele situaţii conflictuale pe problemele migraţiei musulmane, reacţia partidului Alternativa pentru Germania (AfD), şi-a exprimat în mod clar poziţia împotriva invaziei islamice şi a numărului din ce în ce mai mare a musulmanilor care au ajuns în Germania şi a unora dintre soldaţii ISIS care şi-au creat grupurile „slippers” (create în vederea unor atacuri). Numai la începutul lunii iunie 2016 poliţia germane a arestat trei sirieni care au intrat în Germania ca migranţi şi care erau pregătiţi în numele Statului Islamic, să provoace un atac în centrul istoric al oraşului Düsseldorf.

Situaţii similare manifestate prin multiple opoziţii faţă de invazia musulmană au avut loc la sfârşitul lunii mai şi începutul lunii iunie 2016, în oraşul Erfurt (situat în centrul Germaniei).

În harta de mai jos (Harta L), este marcată cu roşu localizarea oraşului Erfurt pe schema hartei Germaniei.

Harta L

Motivul opoziţiilor era împotrivirea locuitorilor acestui oraş la solicitările de construire a unei moschei în Erfurt (oraş cu circa 200.000 locuitori), în care după unele înregistrări privind structura populaţiei pe religii, circa

75% au susţinut că „nu au nicio religie”, dar nu acceptă să se construiască şi să se vadă minareturi în apropierea unei seculare biserici creştine existentă în acest oraş.

Făcând uz de unele explicaţii cu o notă patriotică, unul dintre reprezentanţii partidului AfD, Stefan Möller, afirma că germanii stăpânesc pământul lor şi nu acceptă alte solicitări de construcţii a altor biserici pe teritoriul ţării lor.

În acelaşi timp în primele luni ale anului 2016, două universităţi germane au închis sălile de rugăciuni pentru musulmani, considerând că instituţiile de educaţie la nivel universitar nu acceptă un tratament special care să-l acorde studenţilor musulmani şi consider că studenţii musulmani se pot ruga în aceleaşi săli considerate „camera de rugăciune şi meditaţie în tăcere”, care sunt oferite tuturor studenţilor care vor să-şi facă rugăciuni în linişte.

Conducătorii comunităţii musulmane din acest oraş au ridicat tot felul de obiecţiuni considerând că aceste acţiuni ale populaţiei din Erfurt, sunt similar cu cele ce au loc în Statele Unite, în Franţa, Austria, Olanda, Polonia şi în alte ţări europene.

În 2009 în **Elveţia** a avut loc o manifestare de opoziţie referitor la construcţia unei noi moschei.

În **Franţa** în urma atacurilor teroriste din 2015, actele de violenţă ale populaţiei împotriva grupurilor musulmane s-au înteţit ajungând de la 133 de incidente la peste 429 (după afirmaţia lui Bernard Cazeneuve – Ministrului de Interne).

În **Danemarca,** în oraşul Randers (cu o populaţie de circa 61.000 de locuitori), a fost emisă o rezoluţie a conducerii oraşului prin care se aptobă vânzarea de produse alimentare din carne de porc, împotriva solicitărilor din parteab imigraţiei musulmane de a se interzice folosirea cărnii de porc.

De asemenea, la mijlocul lunii septembrie 2015, au

fost închise în mod temporar arterele principale ale şoselelor şi s-au anulat trenurile ce făceau legătura cu Germania.

În **Italia** în luna Aprilie 2016, în provincial Veneto, a fost adoptată o lege prin care se impune interzicerea construcţiei oricăror moschei, a susţinut Luca Zaia guvernatorul (de orientare de dreapta), într-un interviu pe care l-a dat ziarului *Nuova di Venezia*.

Grecia care constituie unul din punctele cheie pentru intrarea azilanţilor în Europa, datorită condiţiilor social-economice şi politice existente (printre care:

Instabilitatea economică şi politică, numărul mare de şomeri. ş.a.), nu mai reprezintă un punct de interes deosebit pentru migranţi, nici chiar pentru o eventuală oprire temporară.

În acelaşi timp în urmă cu câteva luni, grecii şi-au terminat de construit un gard de sârmă ghimpată pe o lungime de 12.5 km., la graniţa cu Turcia tocmai pentru a opri intrarea migranţilor în ţară.

În Bulgaria, guvernul a aprobat construirea unui gard de sârmă ghimpată de peste 3 m. Înălţime pentru a bloca venirea a circa 10.000 de migranţi sirieni ce au ajuns

în Grecia.

În conformitate cu unele informaţii publicate prin diversele mijloace ale mass-mediei americane (The Washington Post, Miercuri 24 februarie 2016).

Bulgaria a introdus sistemul de detenţie al migranţilor şi chiar folosirea unor metode agresive pentru a obţine unele informaţii mai complete din partea migranţilor.

Sursa: AP 2015

În Serbia, Ministrul de Interne afirma că vor fi acceptaţi să intre în ţară, numai cei care posedă documente legale de călătorie prin Europa.

Macedonia, care era al doilea stop spre Europa, a decis la 27 august, 2015

să-şi închidă marea majoritate a graniţelor şi a masat forţe militare care să păzească graniţele; aceştia au primit ordin să folosească gaze lacrimogene, forţând astfel migranţii care veneau din Grecia să se întoarcă acolo.

Sursa: AP 2015

*

Indiferent de mijloacele de ţinere la distanţă a migranţilor prin gardurile de sârmă ghimpată, mulţi dintre aceşti migranţi au tăiat aceste garduri şi au trecut pe sub ele infiltrându-se în diverse ţări.

Asemenea acte dovedesc că pentru migranţii ilegali nu există drumuri închise care să-i împiedice de a intra în Europa; ei nu ţin seama de pericolele acestora şi de riscurile la care se supun în faţa unor bandiţi care profită de aceste situaţii sau de riscul de a fi prinşi de poliţiile ţărilor unde vor să ajungă.

Sursa: Reuters, 2015

Unii dintre conducătorii ţărilor europene au acceptat înţelegerea de a întoarce emigranţii „economici” şi eventual de a-i accepta numai pe cei din Siria pentru a-i salva de obligaţiile de a-i plăti pe traficanţii ce le cer sume enorme pentru a le facilita ajungerea în unele ţări europene.

Graficul 7 **Numărul migranţilor veniţi în Europa pe mare**

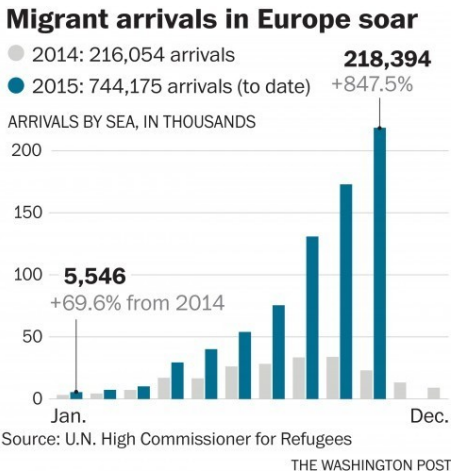

Agenţia pentru Emigraţie a ONU a confirmat la începutul lunii noiembrie 2015, numărul de peste 218.000 de migranţi care au traversat Marea Mediterană în luna octombrie 2015.

Ministrul de Interne al **Croaţiei**, Ranko Ostojic, afirma într-un interviu cu mas-media naţională că numai într-o singură zi (Duminică 31 Octombrie 2015) au trecut graniţa Croaţiei, 8.400 de migranţi, ceea ce a provocat un imens haos şi o extindere a manifestărilor violente între poliţie şi migranţi.

„Credeţi că se va putea opri această invaizie fără să fie împuşcaţi aceşti oameni?”

a spus Ostojic.

„Trebuie să se construiască un zid în jurul întregii Europe, dacă într-adevăr vrem să se oprească această invazie”.

Federaţia Rusă este dispusă să primească în mod temporar o parte din migranţii sirieni şi din alte ţări, dar pentru acordarea vizei temporare aceştia trebuie să se înregistreze şi să plătească o sumă de bani ce este foarte mare pentru aceşti migranţi în special după ce au fost

nevoiţi să plătească şi pentru transportul spre Europa sume considerabil de mari.

În perioada 2012 – 2015 preţul pentru o viză temporară în Rusia, era între 70.000 şi 100.000 de ruble (echivalentul a 1.070 – 1.500 dolari). După o perioadă foarte scurtă de timp în anul 2014, în care preţul unor asemenea vize temporare a scăzut la 20.000 de ruble, la începutul anului 2015, preţul a crescut din nou la 40.000 de ruble (600 dolari). Pentru majoritatea refugiaţilor, Rusia nu este ţara pe care şi-ar dori-o şi unde să locuiască pentru restul vieţii. Ea este numai o ţară de tranziţie spre ţările din nord: Finlanda, Norvegia şi Suedia.

Harta M

Drumul migranţilor ce trec prin Ungaria (2015/2016)

Diversele surse de informaţii din diverse ţări s-au referit în ultimii ani la multiplele conflicte interne din Siria şi la acţiunile criminale ale administraţiei Assad la adresa

poporului sirian, folosindu-se împotriva opozanţilor săi, tot felul de arme chimice sau omărârea prin împuşcare. Aceste acte criminale i-au determinat pe cei mai mulţi sirieni care sunt astăzi migranţii prin Europa de aşi părăsi ţara şi aşi căuta un loc mai liniştit în care să trăiască.

Nu cred că ar putea nega cineva actele criminale săvârşite de Administraţia Assad dar în acelaşi timp nu cred că se poate aprecia ca real numărul victimelor acestor acte criminale comunicate de presa controlată de guvern; toate informaţiile mass-mediei internaţionale sunt numai estimări.

Informaţii sub semnul întrebării

Se împlinesc cinci ani de când au început conflictele dintre populaţia siriană şi Administraţia lui Assad. Conflictul a început printr-o demonstraţie paşnică dar treptat s-a transformat într-un conflict în care vărsarea de sânge a luat proporţii.

Unele dintre informaţiile prezentate de către ONU, de exemplu, se referă la circa 250.000 de persoane ce au fost omorâte până în luna iulie 2013, apoi orice alte informaţii nu au mai fost disponibile.[159]

În 2014, Rupert Colville, un purtător de cuvânt al ONU, din partea Comisiei pentru Drepturile Omului, a confirmat că nu există o cifră exactă a victimelor şi a menţionat că ONU ar putea considera că ar fi vorba de 191.369 persoane.

Concomitent, un grup de militanţi sirieni ce şi-au dedicat activitatea apărării drepturilor omului (condus de către Rami Abdulrahman şi cu sediul în Rami, în Coventry, Anglia) afirma că foloseşte o reţea de informaţii formată din sute de persoane voluntare din Siria şi anunţase că are

159 Adam Taylor - The death toll in Siria is surely staggering, World Vies, Washington Post, 15 martie 2015

informaţii despre 271.138 victime (cifră care se referea la o perioadă de la începutul conflictului), din care 122.997 erau civili iar pe total până în luna februarie 2016 considera că ar fi vorba de 370.000 de victime. Urmărind problema victimelor regimului Assad, alte grupuri printre care unul intitulat: Centrul de Documentare al Violenţei raportase un număr de 131, 969 morţi,[160] iar un alt grup intitulat: Centrul de Cercetări privind Politica Siriană[161], raporta presei naţionale în Februarie 2016, un număr de 470.000 de sirieni care au fost omorâţi. Indiferent de cifrele care sunt la nivelul a sutelor de mii de persoane, actul ca atare al crimei nu poate fi trecut cu vederea cu atât mai mult cu cât asemenea acte criminale nu scutesc cu nimic Administraţia Assad şi pe Assad personal de la judecare şi condamnare pentru genocid, aşa cum s-a aplicat şi în cazurile altor dictatori ce au comis genociduri.

2. Ce este de fapt islamul şi ce cred musulmanii?

După opinia unor cercetători şi a unor specialişti în domeniul diferitelor religii precum şi a unor autori ce şi-au expus punctele de vedere privind evoluţia şi modul de manifestare al filosofiei islamice rezultă că religia islamică a fost fondată în secolul VII d.Hr., de către Mahomed.

Mahomed a pretins că a fost vizitat de către Îngerul Gabriel. În timpul acestor vizite angelice, care au continuat timp de aproximativ 23 de ani, până la moartea lui Mahomed, îngerul, potrivit relatărilor, i-a revelat lui Mahomed cuvintele lui Dumnezeu (numit „Allah” în limba arabă). Aceste revelaţii dictate alcătuiesc Koranul, cartea sfântă a musulmanilor. Religia islamică îi învaţă pe

160 vezi Micul Breviar statistic- Tabelul Nr. 40 despre: Numărul victimilor din Siria (pe orașe)

161 http://www.theguardian.com/world/2016/feb/11/report -on-syria-conflict-finds-115-of-population-killed-or-injured

credincioşii ei că autoritatea finală şi ultima revelaţie a lui Allah, este această carte sfântă.

Musulmanii, adepţii islamului, consideră Koranul drept cuvântul preexistent şi perfect al lui Allah. Mulţi musulmani resping orice altă versiune lingvistică a Koranului.

Sunna este considerată ca fiind a doua sursă de instruire religioasă. Sunna a fost scrisă după opinia preoţilor islamişti, de către însoţitorii lui Mahomed şi conţine ceea ce Mahomed *a spus, a făcut şi a aprobat*.

Conceptele-cheie ale islamului sunt:

— Allah este singurul Dumnezeu adevărat şi

— Mahomed a fost profetul lui Allah.

Numai afirmând şi crezând în aceste dogme, o persoană se poate converti la islam. Cuvântul „musulman" înseamnă cel „care se supune lui Allah".

Islamul pretinde că este singura religie adevărată, din care se trag toate celelalte religii (inclusiv iudaismul şi creştinismul, fără să ţină seama şi chiar negând datele istorice – n.n.).

Musulmanii îşi bazează viaţa pe cinci piloni consideraţi ca fiind fundamentali:

1. Mărturisirea de credinţă: „Este un singur Dumnezeu adevărat (Allah) şi Mahomed este Mesagerul lui Dumnezeu".

2. Rugăciunea: în fiecare zi trebuie rostite cinci rugăciuni.

3. Dărnicia: trebuie să dăruieşti săracilor, pentru că totul vine de la Allah.

4. Postul: pe lângă postul ocazional, toţi musulmanii trebuie să postească în timpul sărbătorii Ramadanului (luna a noua în calendarul islamic).

5. Hajjul: pelerinajul la Meca ar trebui făcut cel puţin o dată în timpul vieţii (în timpul lunii a douăsprezecea din calendarul islamic).

Aceste cinci dogme, care reprezintă cadrul „ascultării” şi „respectării” pentru musulmani, sunt luate în serios şi în mod literal. După opinia marei mase a credincioşilor musulmani, intrarea unui musulman în paradis depinde de respectarea celor cinci „piloni”.

În raport cu creştinismul, sau cu religia mozaică, religia islamică are câteva asemănări şi deosebiri fundamentale.

În primul rând, este o religie monoteistă; în opoziţie cu creştinismul, islamul respinge conceptul Trinităţii. Islamul acceptă numai anumite porţiuni din Biblie, şi din Evangheli în rest respinge majoritatea Bibliei ca fiind „calomnioasă şi neinspirată”.

Islamul afirmă că Iisus a fost un mare profet, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu (numai Allah e Dumnezeu, după credinţa musulmană, şi ca atare – cum ar fi putut El avea un Fiu?).

Religia islamică susţine că Iisus, deşi născut din fecioară, a fost creat, asemenea lui Adam, din ţărâna pământului. Musulmanii cred că Iisus nu a murit pe cruce şi ca atare, ei neagă una dintre învăţăturile de bază ale creştinismului.

Islamul propovăduieşte ideea după care paradisul se dobândeşte prin fapte bune şi prin respectarea învăţăturilor din Koran

În mod clar, *islamul şi creştinismul nu pot fi ambele adevărate. Musulmanii afirmă că Iisus nu a fost cel mai mare profet, ci Mahomed a fost.*

Nu Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ci Koranul.

(**Sursa**: Prelucrat de autor după textul din site-ul:
http://www.gotquestions.org/Română/Islam.html)

Ceea ce rămâne în continuare ca o întrebare la care specialiştii în diverse religii au căutat să dea un răspuns este aceea: de ce între cele două secte ale religiei islamice,

şi amândouă făcând parte din viaţa musulmană, Sunni şi Shiiţi, se duce o continuă luptă de peste 1400 de ani? Generaţii după generaţii se confruntă în aceste neînţelegeri şi se omoară între ei din cauza acestor neînţelegeri de natură religioasă[162].

Urmărind diversele aspecte ale acestui conflict milenar am remarcat că în prezent acest conflict religios s-a transformat într-un conflict cu nuanţe mai mult politice. În Irak, Shiiţi, sunt dominanţi în armată şi au trecut la acţiuni opresive la adresa populaţiei Sunniţilor din zona de Nord.

Cele două grupări mari de musulmani Sunni şi Shiţi au agreat încă cu mii de ani în urmă că au aceeaşi tradiţie islamică, adică şi-au dezvoltat o identitat unică şi au adoptat în mod distinct tradiţiile religioase.

Diferenţele dintre cele două secte s-au cristalizat nu mult timp după asasinarea lui Ali[163]. Conflictul a luat proporţii când Husayn (fiul lui Ali şi nepotul lui Mahomed), a vrut să-şi abroge titlul de Calif. În războiul de la Karbala (din 10 octombrie 680 d.Hr. după calendarul creştin), Husayn şi familia sa au fost omorâţi de către forţele califatului. Suferinţele lui Husayn au devenit centrul de identitate al comunităţii musulmane Shia.

Peste 1.000 de ani Shiţi s-au identificat cu martiriul lui Husayn iar Sunni şi-au manifestat bucuria succesului militar şi a creării califatului.

(**Sursa:** Nase Vali, The Shia Revival, pg.49, lucrare citată în bibliografir şi situl: http://ro.wikipedia.org/wiki/B

---

162 Vezi Anexa Mic dicționar tematic despre Shiiți și Sunni

163 Ali - ginerele și vărul lui Mahomed. A fost ales să fie cel de al 4-lea Calif, dar a fost
asasinat după cinci ani de către armata califatului; membrii califatului său erau
considerați că nu sunt descendenții direcți ai lui Mahomed și ca atare nu aveau
suportul întregii comunități musulmane.

%C4%83 lia de la Karbala).

Între cele două grupări musulmane se manifestă permanent diferenţele în înţelegerea sensului de musulman, bazat pe elemente religioase.

O altă diferenţă între Sunni şi Shiţi am remarcat-o ca fiind determinată de elemente de educaţie şi de modul în care sunt pregătite autorităţile religioase.

Preoţii Shiţi sunt educaţi în seminarii speciale unde studiază timp de mai mulţi ani devenind specialişti în probleme de legislaţie, teologie şi filosofie. La sfârşitul anilor de studii, când absolventul a obţinut rezultate satisfăcătoare, i se permite să devină un membru oficial al comunităţii având drept scop să protejeze aplicarea legilor islamice şi să le interpreteze la condiţiile specifice ale erei în care trăiesc.

În opoziţie cu acest mod de educaţie al shiiţilor, autorităţile sunniste sunt mult mai puţin orientate spre educaţie şi ierarhizare. Sunni nu urmăresc obţinerea unor ierarhizări pe bază de educaţie. Cu toate că sunt şi unii preoţi care au educaţie, aceasta nu este baza alegerii unor conducători religioşi. De aici rezultă că mulţi dintre conducătorii religioşi sunniţi au o foarte redusă educaţie religioasă.

Din acest punct de vedere se poate considera că preoţimea shiiţilor se apropie de Catolicismul Roman iar sunniţii pot fi consideraţi ca fiind analogi ai Protestantismului.

*

Analiştii politologi[164] şi specialiştii în domeniul religiilor, consideră că fenomenul creşterii musulmanizării este determinat de existenţa şi manifestarea diferitelor grupuri de musulmani, care pot fi împărţiţi în trei mari

164 Ayaan Hirsi Ali, Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, pg. 18 și urm.
lucrare citată în bibliografie

categorii:

Prima categorie, îi cuprinde pe acei musulmani, care îşi desfăşoară viaţa pe baza impunerii legilor religioase ale islamismului – „Sharia”.

Aceştia nu numai că respectă şi se supun indicaţiilor şi învăţăturii profetului Mahomed şi celor pretins scrise în Koran, dar încearcă să imite şi chiar să depăşească indicaţiile conduitei războinice.

Trebuie reţinut – referitor la o asemenea atitudine faptul că pretinsele învăţături din Koran care arată că religia islamică este o religie a păcii, a iertării, justiţiei şi a respectării valorilor umane (Capitolul 5 versetul 32) nu sunt nicidecum bazate pe crimă şi tot felul de acte violente, barbare (omorârea oamenilor prin arderea de vii, îngroparea de vii, omorârea oamenilor prin lovirea cu pietre sau decapitarea oamenilor); asemenea acte sunt practicate de către unii dintre aceşti războinici care nu au nicio cunoştinţă reală despre ceea ce este scris în Koran.

Aceşti credincioşi islamişti au un anumit comportament foarte dur faţă de ceilalţi din celelalte grupări de musulmani, (de care vom vorbi mai departe), care susţin, practică şi oferă un suport (după opinia lor – n.n.) pretinsului „respect” pentru femei şi întreaga concepţie feministă; prin întregul lor comportament se dovedeşte că ei sunt împotriva celor ce susţin acordarea drepturilor minorităţilor, a egalităţii între sexe sau toleranţa religioasă faţă de homosexuali şi lesbiene.

Cei care neagă asemenea comportamente şi manifestări barbare ale acestor grupări de musulmani, (indiferent că sunt practicate în diferite ţări din orientul Mijlociu, din Europa, în Statele Unite sau în oricare colţ al lumii), înseamnă că nu înţeleg pericolul pe care îl reprezintă existenţa acestor grupări de oameni care imigrează legal sau în majoritatea cazurilor ilegal în Europa sau în Statele Unite şi care îşi înmulţesc numărul

adepţilor într-un mod deosebit de rapid şi periculos.

Trebuie înţeles că aşa numitul lor „cod moral” este complet diferit de ceea ce înţelege şi respectă lumea civilizată. Ei nu sunt nimic altceva decât nişte creaturi ale unei pretinse „religii” rigide, dogmatice bazate pe diverse forme de manifestare ale unui profund fanatism.

La toată această concepţie se adaugă o formă de manifestare a luptei islamice împotriva aşa numiţilor şi pretinşilor (după opinia lor – n.n.) a infidelilor, adică a celor care nu sunt de acord cu legile impuse prin forţă de către aceştia. Această luptă este cunoscută sub numele de *Jihad* – adică *lupta sfântă*.

Despre diversele acte barbarice pe care le practică aceşti membri ai organizaţiilor extremist jihadiste, în Irak, în Siria şi în alte colţuri ale lumii, împotriva şiţilor, creştinilor, kurzilor, Yazidicilor şi altor naţii şi credincioşilor, în altor religii, lumea nu a mai auzit de asemenea atrocităţi decât din cărţile care descriu invaziile mongolilor (care a avut loc în secolul al XIII-lea).

A doua categorie, include majoritatea populaţiei musulmane din întreaga lume care este loială crezului islamic şi sunt evlavioşi acestui crez şi nu au nicio înclinaţie spre manifestarea unor acte de violenţă.

Aceştia sunt cei care emigrând în diverse ţări din Europa sau Statele Unite îşi văd liniştiţi de viaţa lor şi a familiilor lor, creând relaţii de bună vecinătate şi colaborare cu populaţiile autohtone din diverse ţări.

La fel sunt şi cei consideraţi ca devotaţi altor religii (cum ar fi creştinii sau mozaicii), care frecventează cu regularitate serviciile religioase şi respectă regulile religioase (prin ceea ce mănâncă, cum se îmbracă sau cum se comportă) sunt consideraţi ca având concepţii „moderate”. Acelaşi lucru se poate spune şi despre musulmanii care respectă regulile religiei islamice şi cel puţin odată pe an se duc la Meca (respectând astfel unul

din pilonii religiei islamice) şi ca atare pot fi consideraţi ca fiind moderaţi.

A treia categorie, îi include pe musulmanii născuţi şi crescuţi în spiritul religiei islamice, dar care au o gândire critică asupra acestei religii şi a modului ei de manifestare.

Cei din această categorie, sunt consideraţi ca fiind dizidenţii musulmani. Unii dintre aceştia au ajuns la o asemenea concepţie de criticare a filosofiei şi principiilor religiei islamice printr-o experienţă care i-a determinat să nu mai continue ca nişte supuşi credincioşi practicarea unei asemenea religi. Aceştia sunt dispuşi să poarte discuţii referitoare la viitorul filosofiei şi ideologiei islamice.

Majoritatea acestor credincioşi musulmani (dizidenţii), sunt nişte reformatori care consideră că religia islamică prin modul în care este practicată trebuie schimbată şi cer o reanalizare a principiilor învechite ale acestei religii

În ultimele decenii Islamismul a devenit o religie globală şi îşi manifestă prezenţa fizică şi în special cea teroristă, prin diverse acţiuni militare.

Numărul populaţiei musulmane, aşa cum am mai amintit va creşte în următorii 20 de ani cu circa 35%, ajungând la peste 2 miliarde[165].

Notă: Conţinutul acestei lucrări nefiind în mod special axat pe un asemenea subiect sugerez celor interesaţi consultarea sit-ului din: Wikipedia care tratează pe larg acest subiect: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jihad.

Cercetătorii diverselor aspecte ale Islamului confirmă că această religie a divizat lumea musulmană în două mari

---

165 Informație preluată din studiile efectuate de către The Pew Research Center, 2000-2013

sfere:

Casa Islamului (în arabă: dar – al – Islam) şi

Casa războiului (în arabă: daral – harb)

Casa Islamului, include naţiunile şi teritoriile care sunt sub controlul musulmanilor şi unde legea Sharia este cea mai înaltă autoritate.

Casa războiului, include naţiunile şi teritoriile care sunt sub controlul celor care nu admit Sharia. În consecinţă, sub interpretarea jihadistă a Islamului, va fi un conflict permanent între cele două case până ce Casa războiului se va transforma şi ea în Casa Islamului.

Acest conflict, după aprecierea unor specialişti în domeniul Islamului, nu va înceta până ce întregul teritoriu va fi cucerit în numele lui Allah, stabilindu-se un singur stat islamic global recunoscut drept Califat.

3. Presupusul Stat Islamic – între mit, propagandă şi realitate

O analiză recentă prezentată de către diferite surse ale mass-mediei, afirmă că Statul Islamic (alternativ: Statul Islamic din Irak şi Levant sau Statul Islamic din Irak şi Siria, au următoarele abrevieri: ŞI, ISIL şi ISIS), este de fapt o grupare sunită insurgentă afiliată la al-Qaida şi care este deosebit de activă în Irak şi Siria.

De la al-Qaida şi până la Statul islamic s-au schimbat câteva generaţii de luptători, de conducători şi de strategii.

O serie de informaţii prezentate de unele mijloace ale mass-mediei din întreaga lume confirmă următoarele etape:

Etapa I-a ce a acţionat în perioada **1988 – 1991**. Această perioadă a fost cea în care unele dintre forţele naţionale arabe desfăşurau lupte cu Uniunea Sovietică în Afghanistan.

În această perioadă Osama bin Laden avea discuţii

contradictorii cu mentorul său Abdullah Azzam referitoar la viitorul acţiunilor lor după încheierea războiului. Osama bin Laden concepuse un plan de instituire a Califatului Islamic care cuprindea întreaga lume musulmană. Ne vrând să aibă un competitor şi o personalitate peste el, l-a omorât pe Azzam şi a preluat sub conducerea lui pe toţi luptătorii străini care se raliaseră cu al-Qaida.

Etapa II-a ce a acţionat în perioada **1991 – 1996.** Osama bin Laden a organizat operaţiuni militare în Khartoum, Sudan, Aden, Yemen. Organizaţia teroristă Taliban i-a sugerat organizarea centrului de control a tuturor operaţiunilor militare în Kabul.

După stabilirea în Kabul, Bin laden a început să recruteze criminali de carieră care să provoace grave diversiuni şi crime în ţările occidentale.

Aici s-au stabilit şi planurile criminale de la 11 Septembrie 2001 împotriva Statelor Unite.

Alte planuri ce urmau să fie puse în aplicare cuprindeau:

distrugerea a 12 avioane deasupra Oceanului Pacific, omorârea Popului, atacarea cu ajutorul unii avion a Sediului Central al CIA

Etapa a III-a ce a avut loc în perioada **1997 – 2003.** În această perioadă al-Qaida a atacat ambasadele americane din Kenya şi Tanzania, iar Osama bin Laden a declarat official războiul împotriva Statelor Unite şi a altor ţări occidentale.

Statele Unite au acţionat şi l-au omorât pe Osama bin Laden; eveniment anunţat de către Preşedintele Barack Obama la 1 Mai 2011

Etapa a IV-a a avut loc în perioada **2003 – 2011.** al-Qaida a condus atacuri criminale împotriva unor populaţii civile în Madrid, Londra, Moscova şi Mumbai.

În această etapă a fost creată organizaţia numită ulterior *Statul Isklamic*

Etapa a V-a a avut loc în perioada **2011 – 2016.**

Grupuri ale celor loiali organizaţiei ISIS au fondat Califatul Islamic sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi.

Acest simulacru de „stat” (proclamat califat) islamic nerecunoscut de nicio altă ţară din lume, şi-a creat capitala la Ar-Raqqah (Siria). Acest pretins stat constă din câteva oraşe şi mai multe sate ocupate cu brutalitate de un număr mare de forţe militare. În câmpul de luptă, ISIS este destul de competent fiind condus de cadre militare, foşti generali din fosta armată irakiană şi comandanţi veterani din al-Qaida cu o bună pregătire militară şi experienţă de luptă.

Această situaţie este determinată de faptul că militarii sunniţi provin din fostele Gărzi Republicane al lui Saddam Husein. Fostul stat Irakian avea o minoritate conducătoare (Sunnită) care beneficia de o mulţime de privilegii acordate de regimul lui Saddam şi restul, format dintr-o majoritate Shiită (care era total dispreţuită – n.n.). Marile acte de genocid comise de Administraţia Saddam erau îndreptate împotriva Shiiţilor din Sudul şi din Nordul Irakului.

Administraţia civilă a acestei organizaţii părea pentru foarte mulţi analişti ca fiind destul de primitivă fiind formată din personal controlat într-un mod draconic prin legile impuse cu o puternică manifestare absolut barbară bazată pe cele mai severe şi feroce pedepse.

După opinia lui Kirk Sowell,[166] ISIS funcţionează pe principiile unei combinaţii între mafie, insurgenţi şi terorişti.

Din 2010, pretinsul Stat Islamic, este condus de **Abu Bakr al-Bagdadi** (de origine irakiană, în vârstă de 44 ani), El a fost proclamat de către adepţii săi, drept *Califul Ibrahim*.

Abu Bakr al-Bagdadi, a crescut într-o familie

166 Kirk Sowell - expert cu pregătire juridică și specializat pe problemele politice și ale
riscurilor din Orientului Mijlociu.

religioasă în Samarra (oraş istoric din Irak situat la 125 km Nord de Bagdad); a studiat istoria Islamului şi a obţinut titlul de doctor de la Universitatea din Bagdad în ultimii ani ai lui 1990. Baghdadi a deţinut o poziţie religioasă în comunitatea Sunni când SUA a invadat în 2003, Irakul. După invazia americană el a intrat în armata irakiană, dar a fost luat prizonier de către armata americană (după opinia unora a fost luat prizonier în 2004, iar alţii susţin că era în 2006 când a ajuns la *Camp Bucca*[167]. Nici data când fost eliberat nu este precisă; unii susţin că era la sfârşitul anului 2004, alţii vorbesc despre anul 2006 iar alţii susţin că era în 2009. În 2010 a devenit conducător al ÎŞI schimbându-i în 2013, numele în ISIS. În 2014, Statul Islamic a renunţat la iniţialele de IS sau IL, întrucât a considerat că nu mai este un stat oarecare ci un Califat. Cei mai mulţi dintre reprezentanţii diferitelor mijloace ale mass-mediei continuă să vorbească despre ISIS, în timp ce Preşedintele Barack Obama continuă să se refere la ISIL[168].

---

167 Camp Bucca - închisoarea sub controlul Statelor Unite, în vecinătatea orașului portuar
Umm Qasr, în Irak. La eliberarea de la Camp Bucca, Baghdadi, a spus unor soldați
American: “ I’ll see you in New York”. Departamentul de Stat a oferit un premiu de 10
milioane dolari, pentru prinderea lui Baghdadi.

168 Liz Peek - Obama’s Use of ISIL, Not ISIS, Tells Another Story, În: The Fiscal Times,
Emisiunea TV: Fox News, din 24 August, 2014

În aprilie 2013, Abu Bakr al-Bagdadi anunţa că Statul Islamic este prezent în Irak. (sub forma – organizaţiei Al-Qaida din Irak) şi Frontul al-Nusra (grupare jihadistă activă în Siria). Acestea au fuzionat pentru a forma Statul Islamic în Irak şi Levant.

Ulterior, după opinia unor cercetători care au studiat evoluţia acestor organizaţii teroriste, Frontul al-Nusra a refuzat să adere la noua entitate şi cele două grupări au acţionat separat, iar din ianuarie 2014 se află într-un permanent conflict armat şi concurenţă.

Aşa după cum am mai amintit, Statul Islamic sau mai bine zis Califatul sub conducerea lui Abu Bakr al-Baghdadi, are o structură bine organizată din punct de vedere administrativ.

Califul Baghdadi şi-a ales doi adjuncţi:

Are un cabinet format din miniştri şi consilieri pe diverse probleme printre care:

— Finanţe
— Probleme militare
— Legislaţie
— Securitate naţională
— Inteligenţă

— Propagandă

După opinia lui Charles Lister, cercetător la Brookings Doña Centre[169], se estimează că organizaţia, ISII, are circa. 5 – 6.000 de combatanţi (în Irak) şi circa. 6 – 7.000 de combatanţi ISIS (în Siria); personal cred că aceste cifre sunt în prezent cu mult depăşite; poate asemenea cifre ar fi fost valabile cu 3 – 4 ani sau chiar mai mult timp în urmă, dar nu în prezent; ISIS are cu mult peste 40.000 de luptători care desfăşoară diverse activităţi printre care extorcarea de fonduri, furturi de copii şi adulţi, vânzarea de petrol nerafinat din sondele capturate în Siria, vânzarea unor obiecte de artă antice, impunerea preţului de 18 dolari pentru litrul de benzină şi altele.

Ceea ce este deosebit de important este enorma diferenţă între mitul referitor la Statul islamic, politica propagandistică pe care o duce acest pretins dar nerecunoscut stat şi realitatea pe care nu o ştiu decât cei direct interesaţi de evoluţia şi manifestarea unei asemenea organizaţii şi cei ce suferă de pe urma existenţei şi manifestărilor ei.

Chiar şi numai câteva exemple referitoare la evenimentele care au dus la existenţa şi manifestarea aşa numitului Stat al Islamului ar putea ajuta la înţelegerea acestui balon de săpun dar cu tot felul de manifestări atroce.

---

169 Creat în 2008, Brookings Doha Center (BDC) este o ramură a Centrului de cercetări Brookings Institution cu sediul în Washington, D.C. Brookings Doha Center este un centru ce pregătește studii de foarte mare calitate, BDC are o notă de independență în domeniul cercetării și a analizei politice pe problemele din Orientul Mijlociu și Africa de nord. independent research and policy analysis on the Middle East and North Africa.
The Brookings Doha Center International este condus de către H.E. Sheikh Hamad bin Jassim bin Jabr Al-Thani, fost prim ministru și minister de externe al Statului Qatar.

Iată unele dintre aceste evenimente:

— La 15 iunie 2014, SIIL controla nordul Irakului şi se afla la 100 de km de Bagdad, după ce anterior ocupaseră oraşe ca Moşul, Raqqa, Deir al Zawr, Ramadi sau Fallujah.

În acelaşi timp, SUA pregătea o nouă intervenţie militară în Irak ca urmare a escaladării evenimentelor.

— La 16 iunie 2014, ultimul oraş căzut în mâinile SIIL era Tal Afar.

— Pe 29 iunie, SIIL a anunţat restabilirea Califatului islamic, primul după abolirea, în 1922, a celui rezultat prin crearea Imperiul Otoman.

— În iulie 2014, creştinii irakieni au început să părăsească în masă oraşul Moşul, după ce în ultima perioad militanţii SIIL i-au ameninţat că îi vor omorî dacă nu se convertesc la Islam sau dacă nu plătesc o taxă de protecţie.

— Tot în iulie 2014, Al-Qaeda s-a dezis de SIIL, spunând că noul Stat islamic din Irak încalcă legile sharia şi duce o politică deviantă.

— Pe 24 iulie 2014, SIIL a emis un decret prin care impune mutilarea organelor genitale, la femeile cu vârste cuprinse între 11 şi 46 de ani.

— În august 2014, un britanic fanatic – militant jihadist SIIL a executat prin decapitare pe James Foley, un jurnalist american. [Anterior, SUA au trimis trupe speciale în Siria pentru a-l salva pe Foley, dar misiunea acestora a eşuat].

— La sfârşitul lunii august 2014, SIIL a fuzionat oraşele Bukamal (Siria) şi Al-Qaim (Irak) cu satele învecinate, într-o nouă formaţie numită „walaya”[170] pe care au denumit-o provincia Al-Furat (Eufrat) pentru a anula efectele Acordului

Sykes-Picot care a împărţit Orientul Mijlociu după

170 Walaya - Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea sensului acestui cuvânt

Primul Război Mondial.

— La 16 septembrie 2014, militanţi SIIL au început Asediul oraşului Kobani.

— La 2 octombrie 2014, SIIL a reuşit să cucerească 350 de localităţi din regiunea Kobani. Militarii turci din apropiere nu au intervenit în acest conflict.

— La 12 octombrie 2014, militanţi SIIL au ajuns la porţile Bagdadului şi controlau 50% din teritoriul oraşului Kobani.

— La 2 Februarie 2015 ISIS au dat foc unui pilot din Iordania după ce l-au băgat într-o cuşcă şi au aruncat cu gaz pe el.

De asemeni există nenumărate documente care atestă cruzimea acţiunilor ISIS peintre care pot fi enumerate următoarele:

Împachetarea unor explozive în ghiozdanul unui elev (fără ca acesta să ştie) şi detonarea explozivului când elevul a ajuns la celebrarea unei căsătorii în familia sa.

Punerea unor explozive în cauciucurile unei biciclete a unui copil care au explodat când copilul a ajuns cu bicicleta la o piaţă unde îl trimisese mama lui să facă unele mici cumpărături.

Împuşcarea unui copilaş de şapte luni în faţa mamei lui după ce i se spusese acesteia să colaboreze cu ISIS.

Violarea unei fete de 12 ani şi apoi obligarea ei de a se sinucite folosind o centură cu exploziv.

Punerea unor explozive într-o clădire unde erau adunaţi copii cu diverse handicapuri.

Omorârea oamenilor dintr-un sat întreg pentru motivul că nu voiau să se supună legilor (Sharia) impuse de ISIS.

(**Sursa:** Jay Sekulow – Râse of ISIS, lucrare indicată în bibliografie, pg.16, 17)

Statul Islam a atras zeci de mii de persoane din diverse colţuri ale lumii printr-o propagandă care în ultimii

doi ani a ajuns ca un adevărat fluviu de informaţii şi prin care se promitea o viaţă ca în paradis într-o ţară musulmană creată în teritoriul Siriei şi Irakului, numită Califat!

În realitate militanţii acestei organizaţii pretins „stat”, au creat una dintre cele mai brutale forme social-politice şi pe care o practică împotriva unor minorităţi de creştini, evrei sau Yazidi (vezi Micul dicţionar tematic referitor la Yazidi) şi shiiţi musulmani, în diversele ţări şi oraşe unde aceşti jihadişti au pătruns.

Foto Reuters, 2015

3.1. Ce afirmă propaganda islamică şi care este de fapt realitatea

ISIS şi-a creat în scurt timp pe lângă o forţă armată dispusă să se sacrifice în vederea creării califatelor şi implementarea ideologiei islamiste, o puternică armă cu manifestare pe plan internaţional.

Diverse mijloace ale mass-mediei: presă, radio şi unele emisiuni de TV au devenit instrumente de luptă ale

propagandei ISIS al cărui scop este informarea şi propaganda islamică.

Conducătorii ISIS, consideră presa şi steagul negru al statului Islamic, ca fiind cele mai puternice arme.

Cei recrutaţi să servească mass-media sunt consideraţi ca fiind mult mai importanţi decât soldaţii mercenari ISIS. Salariile acestora sunt cu mult mai mari decât a soldaţilor, au la dispoziţie maşini şi alte diferite avantaje. Ei sunt încurajaţi să prezinte chiar cu exagerări succesele ISIS şi totodată să găsească cele mai rapide şi eficiente metode de recrutare de noi simpatizanţi ai acţiunilor ISIS.

După metode similare celor folosite de către sistemul comunist, în Uniunea Sovietică şi în celelalte ţări care se găseau sub control sovietic, întreaga presă şi mass media era strict controlatră şi are menirea de a crea cea mai bună impresie despre activitatea ISIS şi a califatelor pe care şi le propune a le instaura în teritoriile deja ocupate sau în cele care vor ajunge să fie sub controlul ISIS şi a celorlalte ramuri ale acestei organizaţii.

După informaţii pe care le posedă sistemul de informaţii al Statelor Unite, conducătorul întregii propagande islamiste este Abu Muhammas al-Adnani, care este şi purtătorul de cuvânt al Califatului din Siria.

În acelaşi timp acest „maestru” al propagandei şi-a

recrutat specialişti în diverse domenii ale mijloacelor de propagandă (unii dintre foştii sprijinitori ai al-Qaidei sau tineri recrutaţi care sunt buni cunoscători ai sistemelor mass-mediei şi ai propagandei, educaţi în diverse ţări, în acest domeniu).

Tuturor celor cheamăţi să se alăture ca luptători ai ISIS se afirmă că li se vor da:

case gratuite, asistenţă medicală gratuită, educaţia religioasă, un serviciu de mâncare ce îi însoţeşte pe luptători ori unde se deplasează salarii mari fără taxe şi impozite militanţii islamişti se auto consideră ca fiind eliberatori.

Realitatea este alta:

ISIS îşi continuă preocuparea de a restaura cea mai veche şi pretins „pură" formă a islamismului care se practica sub Profetul Mahomed de către credincioşii acestuia în secolul al 7-lea.

Aşa fiind în oraşe ca Raqqa, (care este capitala califatului Islamic din Nordul Siriei – declarat de către militanţii ISIS), în Moşul şi în diferitele zone din Irak, „poliţia morală", numită *Hisbah*, patrulează pe străzi, controlează prăvăliile şi ordonă să fie închise în timpul destinat rugăciunilor, bărbaţii trebuie în mod obligatoriu să poarte bărbi şi femeile să fie îmbrăcate în burkă.

La punctele de control Hisbah controlează telefoanele mobile pentru a vedea dacă nu conţin texte sub formă de mesage şi verifică taxiurile să vadă dacă şoferii ascultă sau nu staţia de radio a ISIS.

Unii dintre cetăţeni au primit carnete care dovedesc că sunt adepţii ISIS.

Persoanele care nu sunt de religie islamică şi care fumează, ascultă muzică, îşi dau pe păr cu briliantină, sunt aspru pedepsiţi prin bătăi, li se amputează o mână sau un picior, sau sunt executaţi prin decapitare în public.

Foto Reuters, 2015

Foto Reuters, 2015

Minorităţilor de religie creştină sau mozaică li se oferă o şansă de supravieţuire dacă se convertesc la religia islamică, altfel, sau sunt omorâţi.

Execuţiile în proporţii de masă au loc zilnic pe străzi, în parcuri sau unde se poate aduna o masă mai mare de oameni ca spectatori.

În rândurile specialiştilor politologi, a avocaţiilor şi a altor specialişti se poartă discuţii asupra acestor crime în

masă care au loc în diverse colţuri ale globului analizându-se dacă asemenea fapte se pot considera drept *genociduri*.

Preşedintele Obama şi unii dintre purtătorii de cuvânt ai Administraţiei de la Washington, evită să utilizeze acest cuvânt descriind aceste crime în masă drept acte criminale care vizează în mod special minorităţi etnice de diferite religii şi în mod special, *Creştinii*.

Unii dintre personalităţile vieţii social-politice de pe plan internaţional printre care Jeff Fortenberry[171], Papa Francis, candidata democrată la preşedinţia SUA-Hillary Clinton şi senatorul Marco Rubio fost candidat republican la preşedinţia SUA, au folosit termenul de genocid în directă legătură cu acţiunile organizaţiei ISIS/ Statul Islamic.

Reţinerea de a folosi acest termen a fost şi în grija fostului preşedinte ale Statelor Unite, Bill Clinton, atunci când se referea la acţiunile criminale ce aveau loc cu ani de zile în urmă în Ruanda.

Evitarea folosirii termenului de genocid precum şi multiplele divergenţe de idei nu fac decât să dovedească modul de erodare a concepţiei privind libertatea religioasă.

Împotriva unei asemenea concepţii s-au ridicat un număr mare de membri ai *Asociaţiei privind Genocidul* şi care au semnat o moţiune cerând Congresului american denunţarea actele de genocid comise de Statul Islamic prin care erau omorâţi caldeeni, asirieni, grecii ortodocşi, Yazidis, Shia musulmani şi Sunni Kurzi, căutând să omoare femeile gravide şi copii nou născuţi pentru a opri creşterea viitoare a noilor generaţii (în mod special al Yazidişilor – n.n.) [172].

O altă formă de înfricoşare a populaţiilor din

171 Jeff Fortenberry (n. 1960) - Congresman American, membru al partuidului republican

172 Vezi Micul dicționar explicative pentru cuvântul Yazidiși

diversele regiuni controlate de Statul Islamic a fost publicată şi difuzată printr-un pamflet distribuit în Aleppo[173] şi care prezintă lista pedepselor aplicate de Statul Islamic celor care nu respectă *legia Şaria*:

Pentru bărbaţi:
— Consumul de alcool: 80 de bătăi cu nuiele
— Calomnia: 80 de bătăi cu nuiele
— Spionajul în favoarea „infidelilor”: pedeapsa cu moartea
— Renunţarea la religia islamică: pedeapsa cu moartea
— Furtul şi crima: moartea prin răstignire

Pentru femei:
— Ne îmbrăcarea cu burkă.
— Aflarea despre un acte de adulter: se condamnă cu omorârea prin lovirea cu pietre
— Traversarea unei străzi pentru a vorbi cu o altă femeie este considerat ca un
Hud[174] şi este pedepsit prin arestarea femeii şi aplicarea unei bătăi, de către o altă femeie care deţine funcţia de poliţistă membră a brigăzii de control în societatea controlată de ISIS femeile sunt subordonate şi ţinute sub un permanent control, opresiune şi brutaliate specifică secolului 17 sau 18;
ele – aşa cum am mai afirmat, sunt considerate şi

---

173 Aleppo - cel mai mare oraș din Siria funcționând drept capitala unei administrații cu o
populație de circa 2,132,000 (după datele recensământului din 2004). Pentru multe
sute de ani, Aleppo a fost unul dintre cele mai mari orașe în timpul Imperiului Otoman
după Constantinopol and Cairo
174 vezi Micul dicționar tematic pentru explicarea termenului Hud

tratate ca nişte sclave.

Cu toate că mulţi autori compară politica dusă de ISIS faţă de femei cu politica unor ţări cum ar fi Arabia Saudită sau Afghanistanul, realitatea este cu totul alta. În ţările luate drept comparaţie cu ISIS, femeile au grad mult mai mare de libertate.

Femeile sub dominaţia ISIS sunt menţinute la un nivel de educaţie deosebit de scăzut şi sunt considerate ca necesare numai pentru procreerea unor copii (în special pentru băieţi) pentru a devenit luptători ISIS.

Diversele afirmaţii ale conducătorilor ISIS se referă şi la *obligaţia femeilor de a ajuta la desfăşurarea obligaţiilor bărbaţilor în privinţa jihadului.*

Orice ne respectare a acestei obligaţii este considerată ca o adevărată ofensă adusă Califatului şi este considerată ca fiind Hud.

femeilor li se oferă dreptul de a devenit membre a unor brigăzi de control; pentru obţinerea unui asemenea drept, femeile trebuie în mod obligatoriu să aibă vârsta între 18 şi 25 de ani şi trebuie să nu fi avut niciun fel de relaţii sexuale cu un bărbat. Ele sunt plătite cu circa $75 lunar şi au autorizaţia din partea conducerii brigăzii din care fac parte de a purta o armă AK-47 (armă cu un calibru de 7.62 x39 mm şi cu un încărcător M43).

Sunt multe cazuri în care ISIS îşi foloseşte mijloacele de propagandă şi influenţă bazate pe forţă pentru a convinge unele femei în special pe cele necăsătorite că ar avea obligaţia spirituală de a avea relaţii sexuale şi copii cu luptătorii jihadişti.

Nu sună o asemenea propagandă similară cu cea impusă de propaganda fascistă care sugera tinerelor femei germane de a avea relaţii sexuale numai cu tinerii arieni?

ISIS a lansat chiar o expresie: „sex Jihad” sau „Jihad – al-Nikah” care se referă la participarea voluntară a femeilor la acţiunile jihadului islamic şi îşi oferă corpul şi copiii sistemului islamic jihadist participând astfel la

„războiul sfânt”.[175]

Ceea ce pare un fapt banal dar care are urmări foarte grave este modul în care sunt educaţi copiii în concepţia jihadistă.

Îndoctrinarea copiilor foloseşte acelaşi model ca cel practicat de fascism prin organizaţiile „Hitler Youth” sau ale lui Saddam Hussein cunoscute sub numele de „Saddam Cubs”; prin aceste metode se urmăreşte cultivarea violenţei copiilor soldaţi şi folosirea armelor de către copii.

Copiii pregătiţi de la cele mai fragede vârste de a folosi arme, grenade sau chiar cuţite devin generaţiile următoare de criminali.

După informaţii prezentate de presa internaţională, în luna august 2014, la numai două zile după Abu Bakr al-Baghdadi a anunţat oficial stabilirea noului Califat ca fiind *Statul islamic,* Biroul înaltului Comisar pentru Drepturile Omului din cadrul Naţiunilor Unite (OHCHR) anunţa printr-un Raport care era noua politică a Statului Islamic şi rolul său devastator pentru viaţa copiilor.

Concluzia Raportului era aceea după care politica de „spălare a creerelor” tinerei generaţii şi îndoctrinarea criminală a tineretului constituie acte criminale împotriva căreia trebuie luptat printr-o unire a tuturor ţărilor lumii.

În oraşele, satele şi fermele pe care ISIS le-au ocupat şi le controlează, şi unde veniseră peste 30.000 de străini, din diferite colţuri îndepărtate ale lumii, (cum ar fi de exemplu, din Australia – n.n.), sălbăticia luptătorilor ISIS se manifestă prin diverse acte ce sunt considerate mai mult decât barbare.

---

175 Agence France - Press- ”Sex Jihad Raging in Siria, Claims Minister,” Telegraph. Publicad la 20 septembrie 2013 în sit-ul: http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/syria/10322578/Sex-Jihad-raging-in-Syria-claims-minister.html

Unele imagini care au fost difuzate în luna februarie 2015, prin diverse surse ale mass-mediei Statului Islamic şi al mediei internaţionale au prezentat decapitarea a 21 de egiptieni creştini pe o plajă din apropierea oraşului Sirt.

Sursa foto: NBC (SUA)

Asemenea acte barbare se adaugă celor practicate de către militanţii talibanezi.

Numai un singur exemplu poate fi considerat ca fiind de ajuns pentru a înţelege gradul de bestialitate al acestor criminali.

Într-unul din satele din apropierea oraşului Kabul, militanţii talibanezi au prins pe un pretins „infidel”, i-au scos ochii şi apoi i-au ciopârţit pieptul lăsându-i inima descoperită.

Asemenea acte barbare ce au loc în Afghanistan, comise de către membrii Talibanului, execuţiile în public şi tot felul de acte violente, nu sunt fapte noi ci ele fac parte dintr-un sistem comun pentru Taliban, de când îşi impunea puterea prin forţă armată (încă din 1990 când au fost ucişi zeci de mii de oameni.

Crimele înfăptuite sunt socotite ca acte împotriva umanităţii, sunt acte împotriva Afghanistanului şi a poporuluii nostru – a afirmat actualul Preşedinte al Afghanistanului – Ashraf Ghani.

Cât de mult poate o asemenea afirmaţie să influenţeze sau să oprească înfăptuirea unor asemenea acte criminale, este foarte discutabil.

În luna mai 2016, în urma unei acţiuni militare a Statelor Unite în care s-au folosit drone, a fost omorât unul dintre conducătorii talibanului – Akhtar Mahammad Mansour. Ca răspuns la acest act, militanţii talibanezi au deturnat cinci autobuze, scoţându-i pe pasageri din autobuze şi împuşcându-i considerând că sunt soldaţi ai armatei afghane sau poliţişti.

Unii dintre analiştii politici, care urmăresc evenimentele din Afghanistan, consideră că acţiunea militară aeriană condusă de SUA, a fost o mare greşeală din partea preşedintelui Obama provocând o escaladare puternică a forţelor talibaneze, împotriva populaţiei afghane.

Mai recent, după o explozie a unui camion cu bombe, ce a avut loc în Kabul, reacţia guvernului a fost imediată, spânzurând cinci prizonieri talibanezi.

După opinia unor profesori de la Universitatea din Kabul, *s-ar putea să fie nevoie de mai multe decade până când Afghanistanul va putea să fie considerat ca o ţară normală, cu un grad ridicat al principiilor democratice şi a respectului faţă de propria populaţie…*

La toate aceste fgante pline de cruzime se mai adaugă şi modul în care sunt tratate femeile din etnile minoritare ce trăiesc în Afghanistan, în Irak, în Siria şi în alte ţări unde acţionează grupările teroriste ale aşa numitului califat. Ca o practică cotidiană, cele mai multe femei sunt transformate în sclave pentru sex.

Fete de 10 – 12 sau 15 ani sunt luate cu forţa şi sunt date luptătorilor militanţi drept neveste *temporare*.

Ziarul New York Times a prezentat la mijlocul lunii august 2015 o informaţie din care rezulta că o fată de 15

ani era obligată să facă o rugăciune referindu-se la Allah, înainte de a fi violată.

*

La începutul lunii octombrie 2015, militanţii ISIS au stabilit noile reguli după care se va conduce justiţia şi Curtea de judecată din Sitr. Totodată au anunţat că cei care au lucrat în sistemul bancar şi financiar vor lucra în continuare numai pentru Statul Islamic şi va fi coordonat de către acesta.

În Universitatea din Sirt s-au introdus noi cursuri care prezintă ideologia politică a Statului Islamic şi acestea se referă la studiul legislaţiei, psihologiei şi ştiinţelor sociale, bazate pe principiile scrise în Koran.

Cele mai multe dintre oraşele şi satele ocupate de ISIS, au lumină numai pentru o oră sau două pe zi şi la cele mai multe case a fost oprită apa potabilă.

Numărul locurile de muncă s-a redus dramatic şi ca atare cea mai mare parte a populaţiei autohtone nu are nicio altă sursă de venit cu care să-şi procure hrana necesară zilnică în special în condiţiile în care preţurile diverselor produse au crescut de trei sau patru ori.

Asistenţa medicală este aproape inexistentă pentru localnici; aşa numitele „clinici” nu pot asigura îngrijirea medicală datorită faptului că:

nu sunt echipate cu instrumentarul de bază, personalul care lucrează în aceste clinici este foarte puţin instruit pentru ceea ce trebuie să facă, majoritatea medicamentelor sunt de mult timp expirate.

numărul doctorilor est foarte redus: 1 la 500.000 de persoane

Cele mai multe dintre spitale sunt rezervate pentru luptătorii străini veniţi să sprijine ISIS; iar unii dintre doctorii ce lucrează în aceste spitale provin din Marea Britanie şi Malaezia.

Majoritatea şcolilor sunt închise iar plecarea din Statul Islamic se poate face numai sub controlul armelor.

Unii ziarişti care şi-au riscat viaţa ajungând în aceste zone au reuşit să ia interviuri unor oameni, care nu şi-au spus decât numele mic refuzând să-şi spună numele complet, datorită fricii pentru viaţa lor şi a familiilor lor; ziariştii au putut afla cum majoritatea populaţiei trăieşte zilnic sub frica că vor fi omorâţi în timp ce luptătorii islamişti duc o viaţă în totală depravare. Alţi ziarişti au luat interviuri prin sistemul Skype sau prin telefon sau de la persoane care au reuşit să fugă şi să ajungă în Turcia şi în Iordania.

Locuitorilor li s-au luat casele, au fost daţi afară în stradă şi au ajuns să trăiască sub cerul liber şi să-şi spele hainele cu apă murdară în nişte căldări unde îşi strâng puţină apă, în timp ce luptătorilor militanţi li s-au dat casele acestor localnici.

Justiţia ISIS este bazată pe teroare şi copiii sunt expuşi la actele criminale pe care le practică militanţii prin decapitări sau omorârea părinţilor în faţa copiilor sau a copiilor în faţa părinţilor.

Femeile trebuie să umble toate îmbrăcate în burki şi nu au voie să iasă din casă fără să fie însoţite de un bărbat care face parte din familie.

În cele mai multe locuri conducerea ISIS a dispus închiderea sistemului de servicii pentru telefoanele mobile şi pentru accesul la Internet; acolo unde s-au menţinut aceste servicii informaţionale, acestea sunt controlate foarte îndeaproape de către ISIS. Sistemul „Internet cafes” este folosit ca un mijloc eficient de propagandă, de recrutare de noi simpatizanţi pentru armata de mercenari şi de încurajare a tineretul din diferite ţări de a-şi părăsi casele şi de a se alătura trupelor de militanţi ISIS.

Prin sistemul de comunicare *Skype* se face o continuă propagandă arătându-se cum armata de militanţi distribuie mâncare pentru familiile cu bătrâni, dar majoritatea

rezidenţilor nu îi socotesc pe aceşti militanţi ca eliberatori ci din contra ca forţe de ocupaţie şi se feresc de a intra în legătură cu ei. Militanţii ISIS, au stabilit puncte de control pentru a opri orice încercare de fugă din ţară, dar în acelaşi timp au apărut tot felul de contrabandişti care în schimbul unor sume mari de bani îi ajută pe cei ce vor să fugă şi să ajungă în Iordania, Turcia sau Liban.

Aşa se explică de ce zeci de tineri din diverse ţări au ajuns sau vor să ajungă în Siria şi în Irak şi să lupte alături de trupele ISIS.

Înşelaţi de propaganda islamistă unii dintre tinerii ce vor să ajungă în Siria şi Irak cred că intenţia militanţilor islamişti este aceea de creare a unei unităţi la nivel mondial bazată pe interpretarea legilor islamice.

În cele mai multe dintre grupurile organizaţiei ISIS, lipsa de respect faţă de educaţie şi cultură a islamiştilor extremişti se manifestă prin acţiunile barbare, distrugătoare a milenarelor vestigii din Orientul Mijlociu care sunt socotite valori istorice de neînlocuit, protejate şi conservate prin grija UNESCO.

a

Un exemplu în acest sens a fost intenţia ISIS de a distruge Kaaba.[176]

De asemeni după unele informaţii ale mass-medieie internaţionale, militanţii extremişti confiscă diplomele de colegii al tinerilor absolvenţi şi le ard în public.

91% din populaţia americană, este înfricoşată de pericolul invaziei musulmane şi de modul de manifestare al luptătorilor Statului islamic, considerând că grupările teroriste sunt periculoase pentru interesele vitale ale

176 Kaaba - (sau Meka), locul unde se găsește celebrul *Cub Negru* unde se adună milioane
de musulmani în fiecare an pentru a se ruga la Sfânta Sfintelor. Vezi și site-ul din internet :
http://www.google.com/search?q=Meka&biw=1166&bih=742&tmb=isch&imgil=LbSUEkd656sYdM

Statelor Unite.

Fostul purtătorul de cuvânt al Congresului SUA, John Boehner (n.1949), referindu-se la aceşti luptători îi considera ca fiind *„nişte barbari, care intenţionează să ne omoare”.*

Boehner spunea:

„… dacă nu îi distrugem noi în primul rând, vom plăti un preţ foarte greu”.

Sursa: Prelucrat din: Wahington Post, 4 octombrie 2015.

Asemenea acte ale Statului Islamic se manifestă cu toate că Statele Unite din 2001 şi până în prezent au investit peste 100 miliarde dolari în vederea formării unei armate afghane, a unor forţe poliţieneşti care să protejeze populaţia, a unui sistem juridic bazat pe princii democratice şi crearea unor şcoli, încercându-se pe această cale de a pune această ţară pe un drum normal şi civilizat al vieţii.

De la 11 septembrie 2001 când a avut loc atentatul criminal teorist împotriva populaţiei civile americane, populaţia americană a plătit prin taxe circa 68 miliarde dolari drept suport acordat armatei şi poliţiei afghane. În plus au fost acordate 45 miliarde dolari destinate ajutorului umanitar (pe baza unui Raport al Inspectotului general privind reconstrucţia Afghanistanului)

Din păcate aceşti bani cheltuiţi se pare că nu şi-au atins scopul şi în continuare au loc tot felul de acte criminale, incluzând Afghanistanul în lista celor mai periculoase ţări din lume.

La nivelul conducerii NATO şi a membrilor ei s-a desfăşurat şedinţa din 8 iulie 2016 ce s-a ţinut la Warşovia şi prin care s-a aprobat suma de 15 miliarde dolari ca un supliment destinat Afghanistanului cu acelaşi scop de consolidare a forţelor de securitate până în 2020. Din această sumă totală, Statele Unite vor acorda 10.5

miliarde dolari destinate pentru îmbrăcămintea armatei şi poliţiei afghane, suplimentarea cu benzină pentru mijloacele de tracţiune, armament şi muniţii pentru asigurarea celor necesare luptei cu militanţii talibanezi.

Pentru moment nimeni nu analizează ce s-a întâmplat cu sumele de bani acordate înainte, pe ce s-au cheltuit sau dacă au fost pur şi simplu furate în ultimii 15 ani care au fost sub Administraţia preşedintelui Hamid Karzai.

pe lângă toate aceste aspecte economice, populaţiile diverselor ţări continuă să-şi pună multiple întrebări şi la care se caută răspunsuri din partea unor specialişti analişti politologi, psihologi specialişti în problemele tineretului, privind acţiunile tinerilor care devin terorişti ca membrii ai ISIS.

3.1.1 Religia Islamică, între violenţă şi pace

În ultimele câteva săptămâni ale sfârşitului de vară al anului 2016, Rusia şi Statele Unite şi-au intensificat campaniile militare împotriva Statului Islamic. Deoarece grupurile islamice jihadiste continuă în mod brutal să face ravagii în Siria şi Irak, s-a cerut *Institutului pentru Pace*, din Washington D.C. şi în special Domnului Vice Preşedinte al acestui institut, Domnul Manal Omar, să-şi expună opinia asupra unui subiect de mare actualitate privind raportul care există între condiţiile de menţinere a Păci şi Islam.

Principalele întrebări referitoare la diversele aspecte ale acestei teme se refereau la următoare aspecte:

— Dacă Islamul are nevoie în prezent de o Reformă, pentru a se înţelege ce este în spatele acestei religii şi ale manifestării extremismului, şi dacă multiplelel acte de violenţă care au loc pe plan mondial ar putea fi oprite?

— Dacă există vreo legătură între Al-Qaeda, Statul Islamic, Boko Haram, şi alte organizaţii teroriste?

— Dacă există vreo legătură între modul de acţiune

prin violenţă al acestor grupuri şi credinţă în relia islamică pe care o mărturisesc?

— Dacă există vreo logică care a câştigat importanţă după actul criminal de la 11 Septembrie 2001 care a avut loc în Statele Unite şi care atribuie extremismului violent al musulmanilor preceptele de bază ale religiei Islamului?

— Dacă există un factor esenţial al acestei legături (între religia islamică şi manifestarea prin actele de violenţă), şi dacă ar exista o soluţie în rezolvarea acestei mari probleme?

Încercarea de a găsi unele răspunsuri la aceste întrebări şi de a înţelege rădăcinile complexe ale violenţei grupurilor extremiste sunt deosebit de importante cu atât mai mult cu cât ele s-au înmulţit şi au ajuns de proporţii copleşitoare.

Încearcările de găsire a soluţiilor pentru finalizarea unor asemenea acte nu apar în mod clar în faţa conducătorilor diverselor ţări. Ideea ca atare a unei aşa numite „o singură cauză” – şi, prin urmare, o singură soluţie – nu numai că nu este reală dar poate fi chiar periculoasă.

Dintr-un anumit punct de vedere, dacă această idee ajunge să fie simplificată poate duce la efectuarea unor eforturi financiare enorme şi pierderea unui mare număr de fiinţe umane antrenate în acţiunile de lichidare a unor asemenea acte teroriste, toate acestea bazându-se pe un „diagnostic” greşit.

În alte condiţii, nu numai că nu se vor putea rezolva marile probleme ce stau în spatele actelor teroriste, dar din contra se pot alimenta şi extinde asemenea acte ca atare şi întregul conflict.

Tentaţia de a se simplifica această problemă relevă o eroare fundamentală.

Faptul că există violenţă care se manifestă în anumite zone ale lumii musulmane nu înseamnă că violenţa este un

produs al religiei acestor popoare.

Adevărata cauză, sau mai bine zis adevăratele cauze, căci nu există numai o cauză căreia trebuie să i se găsească un singur răspuns, ale acestei grave probleme suntl determinate de faptul că violenţa extremistă care a depăşit majoritatea ţărilor musulmane, inclusiv în ţări cum ar fi în Irak, Siria, Pakistan şi în altele, este produsul unor circumstanţe politice şi sociale deosebit de complexe printre care se pot enumera şi următoarele:

— Moştenirile coloniale.

— Politica modernă a marilor puteri

— Frontierele artificiale lăsate de moştenirile din diverse regiuni şi multe alte cauze.

Religia, cu siguranţă, este o parte a acestui conglomerat de cauze, în special în ţările instabile din punctul de vedere economic sau care există sub regimuri autoritare, dar care intră în joc, nu din cauza naturii credinţei, ci din cauza modului în care sunt abuzate şi manipulate populaţiile diverselor ţări.

Pentru a înţelege această complexitate, de cauze este important să se analizeze trei domenii esenţiale:

— Rolul politicilor globale care au provocat dereglările din diverse regiuni.

— Tensiunile inflamate care au loc în aceste zone şi care crează o deschidere largă pentru manifestarea extremismul, şi

— Modul în care religia islamică încearcă să umple golurile create de incertitudini internaţionale şi interne.

Chiar dacă asemenea idei ar putea crea multiple semne de întrebare şi multe nemulţumiri printre experţii militari ai Administraţiei de la Washington, cred că ar merita organizate ample dezbateri între specialişti (militari, analiştii politici, psihologi, specialiştii pe problemele diverselor religii, economişti) şi experţi din diverse domenii de activitate, care să se refere la statele

occidentale şi rolul pe care l-au avut în creşterea şi manifestarea unora dintre acţiunilor agresive ale grupurilor extremiste.

Unii dintre experţii în problemele Orientului Mijlociu, printre care se numără şi Hassan Hassan, (co-autorul cărtii: ISIS[177]), arată că:

„… prin politica externă a SUA de a dizolva armata irakiană, au fost lăsaţi sute de mii de soldaţi şi ofiţeri superiori, bine pregătiţi, fără mijloace de subzistenţă şi fără locuri de muncă. Mulţi dintre aceşti ofiţeri şi-au găsit folosinţa oferind militanţi cu o bogată expertiza militară necesară în cucerirea cât mai rapidă a unor teritorii.

În interiorul Armatei Terorii, se susţine că apariţia Statului autoproclamatei Islamic (care este un alt nume pentru ISIS), are mai mult de a face cu politica externă a SUA în Orientul Mijlociu – decât cu Koranul.

În 2003, John Austin, un fost Parlamentar britanic, a scris un articol pentru unul din sursele de informaţii palestiniane „Miftah" citând conflictele din Kosovo, cele din Timorul de Est, din Irak şi din Ruanda. În fiecare dintre aceste cazuri, U.N. a impus măsuri de embargouri de arme, şi tribunale internaţionale pentru judecarea crimele împotriva umanităţii.

Luptele intestine pentru putere ce au loc la diverse nivele guvernamentale în diverse ţări din Orientul Mijlociu au deschis, o cale largă pentru manifestarea diverselor grupuri extremiste prin tot felul de acte violente.

Robert I. Rotberg (1935 –) [178], afirmă în cartea sa:

---

177 Weiss, Michael & Hassan, Hassan - ISIS, Lucrarea citată în bibliografie, pg 65 și urm.

178 Robert I. Rotberg - cercetător American.; a lucrat ca Președinte de onoare la Fundația
privind pacea lumii între 1993 - 2010. Professor pe problem governamentale și politică
externă. Director al Programului de Studii privind conflictele interstate, prevenirea și

Transformative Political Leadership: Making a Difference in the Developing World[179]…atunci când statele nu reuşesc să-şi desfăşoare procesul dezvoltării lor economice, caută cauzele şi consecinţele eşecului lor de a oferi cetăţenilor drepturi şi servicii de bază şi în acest fel de fapt permit unora dintre actorii „nestatali”, desfăşurarea unor violenţe în vederea preluării controlul asupra întregii ţări.

Eşecurile nu sunt întotdeauna limitate la nevoile economice; lipsa unor drepturi politice, libertatea de exprimare, precum şi dreptul de a trăi cu demnitate au devenit factorii primari ai radicalizării tinerilor şi a manifestării violenţei. Un exemplu în sensul celor afirmate se poate vedea în Irak şi Siria unde Statul Islamic a oferit tot felul de servicii şi beneficii materiale şi morale pentru a atrage cetăţenii să se alăture luptei lor.

Un studiu efectuat în 2015 de către Mercy Corps[180], privind Tineretul şi situaţia lui social-politică şi economică, prezintă unele dintre cauzele şi consecinţele situaţiei tineretului: şomajul, nedreptăţile social-politice şi în final provocarea violenţelor. Studiul se referă la situaţia din câteva ţări cum ar fi: Afghanistan, Columbia, şi Somalia.

---

concluziile ce se desprind în urma acestor conflicte în cadrul Universității Harvard
(University's John F. Kennedy School of Government ,între 1999 - 2010; mai recent a ocupat
o poziție administrativă la Tufts University și Lafayette College.

179 Robert I. Rotberg - Transformative Political Leadership: Making a Difference in the
Developing World, lucrare citată în bibliografie

180 Mercy Corps - agenție la nivel global cu profil de cerecetare în domeniul umanitar
preocupată de mediul înconjurător în care se defășoară viața oamenilor în condițiile
unor dezastre naturale, crize economice, sau conflicte social-politice.

Cercetătorii au constatat că principali factori ai violenţei politice nu sunt numai cei de natură economică cum ar fi de exemplu: şomajul sau lipsa de oportunităţi. Violenţa politică şi militară, este adesea considerată în termeni religioşi ca fiind bazată pe nedreptatea, discriminarea, corupţia şi abuzul determinat de forţele de securitate care susţin Administraţia ţării respective.

În acest context, organizaţiile religioase devin adesea extrem de importante şi puternice. Grupările extremiste nu oferă numai servicii şi se preocupă să asigure ocuparea forţei de muncă, ele oferă celor ce li se alătură, asistenţă medicală gratuită, hrana care îi însoţeşte peste tot pe luptătorii grupurilor teroriste, şi o remunerare care nu este deloc mică în comparaţie cu cea primită de către ceilalţi care nu sunt simpatizanţi ai grupărilor teroriste şi peste toate acestea o ideologie utopică, care se extinde dincolo de retorica de sinucidere şi sacrificiu şi care promite o stare ideală construită pe principiile stricte ale unei „justiţii” şi a unei ordini bazate pe interpretarea regulilor Islamului.

Astfel, religia islamului, devine un instrument pentru grupurile violente în vederea atragerii a cât mai muţi luptători gata să sprijine politica lor extremistă.

Singurul loc disponibile de desfăşurare a activităţii de recrutare şi radicalizare a celor ce devin luptători în grupările extremiste se desfăşoară sub controlul instituţiilor religioase.

Istoria diverslor ţări musulmane, confirmă că sub comanda unor conducători autoritari, cum a fost în Irak, Saddam Hussein şi în Libia, Muammar al-Qaddafi, multe dintre organizaţiile musulmane teroriste din Orientul Mijlociu, nu aveau curajul să acţioneze în mod deschis.

Pentru musulmanii din aceste zone, moscheele erau unicul loc pentru exprimarea opoziţiei, iar predica săptămânală din ziua de vineri era singurul mod de a aduna disidenţii şi a-i inspira la revolte.

Circumstanţele care au produs Statul Islamic în Siria şi Irak sunt diferite de modul în care se formase şi acţionează organizaţia teroristă Boko Haram din Nigeria. Deşi ambele organizaţii extremiste pretind că sunt grupuri islamice autentice, ele acţionează în mod independent şi după criterii pe care şi lestabilesc singuri. În cazul organizaţiei extremiste Boko Haram din Nigeria această organizaţie a apărut şi a evoluat ca răspuns la atacurile guvernului nigerian şi în final la uciderea de către poliţia nigeriană a fondatorului acestui grup, Muhammad Yusuf (1970 – 2009). După unele informaţii oficiale, Yusuf fusese crescut în concepţia Salafismului (vezi dicţionarul tematic pentru explicarea acestui termen) şi era considerat ca un un răzvrătit împotriva politicii interne aplicată de Administraţia din Abuja[181].

Cei care pretind că Islamul este o religie în mod inerent violentă ignoră faptul că există o majoritate covârşitoare a adepţi ai acestei credinţe (după unele informaţii ale Băncii Mondiale, sunt mai mult de 1, 5 miliarde de musulmani în întreaga lume) şi care trăiesc în pace.

Ei ignoră, de asemenea, că, folosirea religiei ca o justificare a actelor de violenţă nu este un fenomen nou; exemplele cele mai recente şi pe care le cunosc toţi cei care urmăresc problemele politice ce se desfăşoară pe plan mondial ştiu de mişcările naţionaliste, de exemplu, din Sri Lanka şi Myanmar care de ani de zile instigă şi desfăşoară tot felul de campanii violente împotriva musulmanilor.

---

181 Abuja - capitala Nigeriei. Așezată în mijlocul Nigeriei. Este un oraș "planificat", fiind construit
în cea maimare parte în anii 1980 și devenind la 12 decembrie 1991 capitala oficială a țării.
Populația orașului este estimată la 405.000 de locuitori iar întreaga regiune metropolitană
cuprinde circa 1.400.000 locuitori.

Cei mai mulţi dintre analiştii politici pot să analizeze în mod critic aceste mişcări şi să-şi dea seama că nu trebuie să dea vina pe budism, de exemplu, pentru diversele acţiuni agresive ce au avut sau continuă să aibă loc şi în prezent în diferite colţuri ale lumii.

O serie de profesori universitari de la cele mai înalte şi prestigioase universităţi din diverse ţări musulmane au acceptat ideea după care grupurile extremiste îşi iau ca suport al prezentării punctelor de vedere anumite versiuni care în realitate sunt modificări cu anumite tendinţe ale Koranului (pe care le-au adaptat ideilor lor pentru aş susţine punctele de vedere şi instigarea la diverse acţiuni criminale pe care le comit grupările teroriste din diverse ţări în numele pretins a lui Alah).

În 2014, peste 120 de lideri ai unor ţări musulmane şi oameni de ştiinţă musulmani s-au adresat printr-o scrisoare deschisă lui Abu Bakr al-Baghdadi, şi altor susţinători ai pretinsei „filosofii" a terorismului arătând că aceştia folosesc texte religioase ireale, create în vederea susţinerii practicilor extremiste şi care nu sunt nici pe departe legitime cu religia islamică cuprinsă în Koran. Printre semnatarii acestei scrisori se numără fostul şi actualul Grand al Muftiţilor din Egipt precum şi clerici conducători musulmani ai diverselor congregaţii din Nigeria, SUA, Canada, Pakistan, şi Indonezia.

Conducătorii musulmani şi-au asumat mari responsabilităţi şi mari riscuri atunci când au condamnat actele violente pe care le practică grupările teroriste extremiste.

În acelaşi timp ei au arătat că foarte mulţi activişti care colaborează cu diverse organizaţii ale tineretului din întreaga lume primesc în mod regulat ameninţări cu moartea, deoarece acestea propun alternative bazate pe dialoguri paşnice pentru a rezolva diversele conflicte prin negocieri şi nu prin violenţă.

După opinia multor clerici musulmani un număr mare

de tineri musulmani s-au angajat în lupte armate pentru a combate grupările extremiste. Din practica de zi cu zi şi din informaţiile internaţionale rezultă că există o mulţime de musulmanii în Irak şi în Siria, care desfăşoară o continuă luptă împotriva Statului Islamic.

Din cele afirmate mai sus rezultă, după opinia unor specialişti în problemele religiei islamice, că preceptele Islamului indicate cu adevărat în Koran nu susţin provocarea unor acte criminale bazate pe violenţe; dacă ar exista asemenea precepte tinerii sau musulmanii mai în vârstă ar adera la politica internă şi externă a acestui pretins Stat Islamic, în loc să-şi rişte viaţa pentru a demasca şi opri actele criminale ale grupărilor teroriste.

Practic vorbind, cei care insistă că Statul Islamic este un rezultat natural al filosofiei islamului împărtăşesc de fapt o concepţie la fel de falsă asupra religiei islamice ca şi adepţii acestor grupări extremiste jihadiste şi care nu cunosc nici pe departe cele înscrise textele reale ale Koran-ului.

Koranul se dovedeşte a fi o culegere bogată de idei, cu o enormă diversitate de gânduri care au dus pe parcursul a mii de ani la creşterea şi extinderea acestei filosofii islamice şi la manifestarea ei ca un monolit.

Doamna Intisar Rabb – profesoară de drept şi Directorul de Studii Juridice în cadrul Programul islamic în cadrul Universităţii Harvard, Law School, a avut un schimb de e-mail-uri, cu diverşi specialişti în problemele grupărilor extremiste, cu diverşi colegi şi studenţi arătând că un merit deosebit al Koranului este pluralismul său juridic, cu alte cuvinte capacitatea sa de interpretare a legilor de bază ale islamului. Acesta este un efort pe care îl poate considera ca fiind de bună-credinţă pentru a ajunge la un „răspuns corect”, privind întreaga religie islamică.

În acelaşi timp Doamna Intisar afirma că această caracteristică, poate deveni un adevărat „blestem”, întrucât nu se face nicio referire la vreo autoritate finală,

ceea ce este un enorm risc, creându-se un vid care permite interpretări false şi ostile şi pe care de fapt se bazează întreaga propagandă extremistă când se adresează în numele pretinsei religii, unei mase amorfe de necunoscători şi încrezători în multiplele poveşti despre fecioarele virgine care îi aşteaptă în rai, despre tot ce li se va oferi luptătorilor simpatizanţi ai extremismului, când islamul va deveni stăpânitor peste întreaga Europă sau peste alte zone întinse de pe Pământ.

Sursa: Prelucrat după documentele referitoare la dezbaterea pe problema relaţiei dintre islam şi pace desfăşurată sub auspiciile Foreign Policy Association[182]

Viitorul religiei musulmane

Din unele cercetări efectuate în urmă cu circa un an de zile de către Pew Research Center (PRE) şi publicate în revista *The Atlantic* (Washington D.C.), rezultă că, după anul 2070, numărul musulmanilor ar putea să-l depăşească cu mult la nivel global pe cel al creştinilor. Specialiştii demografi au avut în atenţia lor date din diverse recensăminte, au efectuat multiple sondaje de opinie şi au extras date din registrele de evidenţă ale populaţiei din peste 230 de ţări pentru a stabilit dimensiunile viitoare ale diferitelor grupări religioase.

Populaţia musulmană, de exemplu, va creşte, între

182 Foreign Policy Association - forum public cu sediul la New York, care prin dezbaterile organizate își propune să atragă unii specialiști de pe plan național și international. De mulți ani o serie de președinți ai Statelor Unite printrecare Franklin D. Roosevelt, Ronald Regan, Bill Clinton au ținut conferințe în fața unei largi audiențe. Din anul 2000 și până în prezent, peste 60 de conducători din diverse țări și-au expus unele puncta de vedere în cadrul acestui forum.

anii ’2016 şi 2050, potrivit calculelor efectuate de PRE, de două ori mai repede decât restul populaţiei globale, datorită în special faptului că musulmanii sunt de regulă mai tineri şi au niveluri ridicate de fertilitate.

Marea majoritate a musulmanilor va continua să trăiască ca şi în prezent în Asia şi în regiunea Pacificului.

După opinia analiştilor deşi religia islamică e predominantă în Orientul Mijlociu, numărul acestora este mai mic; doar unul din cinci musulmani trăiesc în această zonă a lumii.

În diversele calcule efectuate de către specialişti demografi s-au luat în consideraţie şi unii factori de influenţă printre care şi factorul *speranţei de viaţă a populaţiei.* Analiza acestui indicator confirmă existenţa unei şanse de creştere semnificativă în următoarele patru decenii a speranţei de viaţă; cu toate acestea, în medie, după unele prognoze, populaţia musulmană va avea un procent mai ridicat al deceselor decât membrii altor segmente de populaţii de alte religii.

De exemplu, populaţia de religie mozaică şi după opinia unor cercetători chiar şi cei de religie creştină ar urma să aibă o speranţă de viaţă mai îndelungată: în 2050, după unele estimări, speranţa de viaţă a acestor categorii de membri ai religiei mozaice şi creştine va fi de 80 – 85 de ani, adică cu circa 10 ani mai mare decât cea a populaţiei musulmane. Aceasta este determinată în parte şi de faptului că populaţia de religie mozaică şi creştină trăiesc în ţări dezvoltate şi unde asistenţa şi îngrijirea medicală sunt considerate ca deosebit de importante.

Cel mai important rezultat al analizei efectuate de PRE, este faptul că populaţia musulmană ar putea deveni în deceniile următoare, mai numeroasă decât cei de religie creştină. În Europa, unde, din punct de vedere istoric, creştinismul a fost dintotdeauna predominant, numărul creştinilor ar urma să scadă în următoarele decenii. În

2010, de exemplu, 75% din populaţia Europei era creştină; până în 2050, se estimează că procentul va scădea la 65%. De cealaltă parte, populaţia musulmană din Europa ar urma să se extindă cu 28 de milioane de oameni în următoarele patru decenii. Cu toată această creştere, musulmanii vor reprezenta o minoritate în Europa, ce se estimează că în 2050, va fi în jur de 10% din populaţia acestui continent. Având în vedere însă că prezenţa lor a contribuit în mod semnificativ la diverse conflicte cu caracter social şi politic, s-ar putea după opinia unor analişti ca schimbarea ce va avea loc în viitor să fie însoţită de noi şi multiple consecinţe cu caracter social şi economic ceea ce trebuie să reţină încă de acum atenţia administraţiilor guvernamentale şi a factorilor decizionali din diversele ţări membre ale UE şi din cele ce nu fac parte din această uniune.

(**Sursa:** prelucrat după informaţii prezentate în: http://toth.ro/islamul-ar-putea-deveni-cea-mai-mare-religie-a-lumii-dupa-2070/Think Outside the Box (toth)

3.2. Ce se întâmplă cu tinerii care devin teroriști?
Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih[183], „acţiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima.

„... cred că nimeni nu poate cunoaşte exact ceea ce îi împinge pe aceşti oameni la acţiuni cu profund caracter terorist sau noua aderenţă devotată ideologiei Musulmane pentru Jihad”.

---

183 Malek Boutih (1967 -), politician francez. Părinții săi au imigrat din Algeria . Din 2003,
Boutih a devenit Secretaru General al Partidului Socialist Francez.

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună[184] prezentat în blogul său, rezultă că:

„... aderarea la mişcările extremiste şi terorismul reprezintă un trend în creştere în secolul XXI.
La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice din lume, cât şi modul modern de viaţă, oricât de paradoxal ar suna acest lucru”.

În acelaşi context, antropologul american Scott Atran[185], specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicaţie a acestui fenomen:

„... voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflaţi în perioadă de tranziţie şi de căutare a sinelui; proaspeţi absolvenţi ai universităţilor, imigranţi fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viaţă – pentru ei ideologia ISIS se dovedeşte a fi atractivă, deoarece le umple existenţa cu un anumit sens, le oferă nişte „valori sacre”. Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei „fraţi” se consideră devotaţi unei cauze comune, tinerii îşi realizează necesitatea de apartenenţă la un grup, de coparticipare la nişte ritualuri colective şi de afirmare personală. Contextul

---

184 Dorian Furtuna - ethologist din Republica Moldova. Autor al lucrării *Homo Aggressivus*,
Editura Lexon-Prim, Chișinău, Republica Moldova, 2015
185 Scott Atran (1952 -) antropolog american. Director de cercetare în domeniul
antropologiei la Centrul Național Francez de Cercetări Științifice din Paris. El a studiat
și scris diverse studii despre terorism, violență și corelația terorismului cu religia.
Dintre lucrările lui amintim: Talking to the Enemy: Faith, Brotherhood, and the
(Un)Making of Terrorists, HarperCollins,New York, N.Y. 2010;

luptei le oferă şi suficiente emoţii (thrill), precum şi şansa de a obţine glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă şi opinia unor experţi de la Centrul Internaţional de studiere a extremismului violent, Hedayah, din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă:

„Insecuritatea privind identitatea proprie şi deci nevoia de căutare a propriei identităţi, precum şi angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificaţie vieţii, ar fi explicaţia actelor teroriste".

Politica şi ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah (Center for countering violent extremism).

Aceste constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care aşa numita *„frăţie de arme"* poate crea relaţii mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-şi jertfească viaţa de dragul celorlalţi. Specialiştii în domeniul psihologiei terorismului consideră că se produce o „fuziune identitară" care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul din care face parte şi cu pretinsele „valori" ale acestuia.

Relaţiile pretinse de rudenie fictive, imaginare sunt create şi între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtăşesc aceeaşi ideologie, aceleaşi „valori", aceleaşi emoţii, au acelaşi duşman şi aceeaşi cauză „sacră".

Cu cât aceste ataşamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât îndoctrinarea (spălarea de creier – n.n.) e mai mare, mai uşoară precum şi credinţa de sacrificiu în numele lor. *De dragul camarazilor – „frăţiei" şi a „cauzei sacre" (?), indivizii sunt gata să omoare şi să moară.*

Cred că indiferent de natura explicaţiilor prezentate în blogul Dr. Furtună şi a punctelor de vedere prezentate

de către specialiştii în psihologia şi „filosofia” crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internaţional pentru înţelegerea actualului şi realului focar al criminalităţii jihadiste, este timpul ca specialiştii în psihologia tineretului şi analiştii politicieni să ofere nu numai unele răspunsuri considerate drept concludente ci în mod special găsirea celor mai apropiate şi reale soluţii nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acţiuni criminale.

Un fapt concludent în acest sens este răspunsul pe care l-a dat la un interogatoriu al poliţiei, unul dintre participanţii la actul criminal de la Paris unde a omorât fiinţe nevinovate la magazinul Kuşer:

„… nu cred că soluţia ar fi prinderea acestor terorişti şi încarcerarea lor… puşcăriile sunt şcoala cea mai bună a criminalităţii”.

Acest criminal ca şi alţii ca el, s-a dedat acestei crime fără să ştie exact care este scopul şi de fapt ce a urmărit prin această crimă. Nu a făcut decât să execute un ordin primit de la un pretins superior al celulei din care făcea parte.

Atragerea şi folosirea unor specialişti în diverse acţiuni criminale se confirmă şi prin prezenţa unora cum a fost de exemplu Năjim Laachraoui, cel care a produs bombele folosite în distrugerea aeroportului din Bruxelles şi a metrolului, unde au murit 31 de persoane şi au fost rănite 300 persoane (în apropiere de sediul Uniunii Europene).

Expert în fabricarea de bombe folosindu-se de combinaţii ale unor materiale chimice (descrise de specialişti ca fiind: peroxide ca bază a explozibilului cunoscut ca triacetonă triperoxid, sau TATP şi alte materiale – n.n.), el a fost calificat în această activitate în

Siria; alţii sunt pregătiţi în Irak şi Afghanistan.

După opinia specialiştilor în domeniul armelor de distrugere în masă asemenea „experţi” nu participă direct la asemenea acţiuni, Năjim Laachraoui, a participat direct la crima din aeroportul Bruxelles, ştiind că este urmărit de poliţie şi nu are nicio altă şansă de a scăpa.

Alte remarci făcute de unii ziarişti printre care şi Fareed Zakaria (n: 1964) dovedesc că radicalizarea musulmanilor jihadişti nu are nimic cu principiile religioase şi cu atât mai puţin cu indicaţiile incluse în Koran.

Exemplele cele mai concludente în acest sens l-au oferit cei doi fraţi care au executat declanşarea bombelor în Bruxelles: Ibrahim şi Khalid el-Bakraoui. Cei doi fraţi au fost născuţi şi crescuţi într-o familie de imigranţi din Maroc. Niciunul dintre fraţi nu erau în mod special religioşi şi s-au apropiat încă de când erau în jurul vârstei de 17 – 18 ani de o viaţă de criminali.

În jurul vârstei de 20 de ani au fost implicaţi în furturi de maşini şi jafuri armate. Ibrahim a fost prins şi condamnat la 9 ani de puşcărie; fratele lui a fost şi el prins de poliţie şi condamnat la 5 ani de puşcărie.

După efectuarea pedepselor au trecut la jihadism.

Un alt participant la actele teroriste din Belgia şi Franţa a fost Abdelhamid Abaaoud, conducătorul actelor criminale din Paris. Informaţiile despre al au evidenţiat că folosea cu regularitate droguri, era beţiv ca şi mulţi dintre colegii lui de arme.

În luna August 2014, un Raport al poliţiei britanice evidenţia că 22 de cetăţeni britanici au plecat în Siria şi înainte de plecare şi-au cumpărat fiecare prin Amazon.com, două cărţi:

— Religia Islamică pentru începătorii necunoscători şi

— Koranul pentru începătorii necunoscători pentru a putea răspunde la întrebările care li se pun referitoare la

„principiile” islamismului şi pentru a ascunde cât de ignoranţi erau.

Comparativ cu perioada dintre anii ’2001 – 2009 şi în special după atacul terorist din Statele Unite din 11 Septembrie 2001, când vârsta medie a simpatizanţilor al-Qaida, de exemplu, erau în jurul vârstei de 27 ani. În 2015/2016 vârsta medie a simpatizanţilor noilor organizaţii teoriste printre care şi ISIS, era numai de 18 – 20 de ani.

În trecut, simpatizanţii al-Qaidei erau îndoctrinaţi ani de zile din punct de vedere religios pentru a devenit jihadişti. În ultimii ani decizia de a intra în rândurile ISIS se face în mod obişnuit foarte rapid şi din impuls. Cei mai mulţi ca să nu spunem toţii, nu au nici experienţă şi nicio cunoştinţă despre activitatea politică în general, despre cea religioasă şi despre cea a ISIS în mod special.

După unele documente care fac parte din situl opoziţionist al lui Zaman al-Wast şi pe care le-a oferit şi Agenţiei de Presă (AP), precum şi după unele observaţii ale unui immam (care a preferat după informaţiile date să nu-şi spună numele pentru a nu avea neplăceri), 70% dintre recrutaţi au infime cunoştinţe despre Koran şi despre Ḥadīth[186], 24% au foarte vagi informaţii şi cunoştinţe şi poate 5% sau mai puţin au ceva cunoştinţe despre ceea ce este islamul. Aproximativ 5% dintre musulmanii proveniţi din ţările din nordul Africii şi-au însuşit unele idei din Koran prin memorizarea lor, dar nu prin înţelegerea sensului exact (dacă există aşa ceva-n.n.) al ideilor din Koran./

---

186 Hadith - colecție de tradiții care conțin unele dintre gândurile profetului Mohamed cu
indicații privinfd ăractica zilnică (Sunni) și constituie sursa majoră de orintare pentru
musulmani în afară de Koran. Multe dintre legile Statului Islamic se bazează pe Koran
și pe Hadith.

3.3. Cum se desfăşoară procesul de radicalizare

Acest procesul se bazează pe fantezia pretinsului eroism, a violenţei şi morţii şi nicidecum pe principiile impuse prin „Sharia”, ci numai pe utopii.

De aici se poate desprinde concluzia celor mai mulţi dintre autori, că Statul Islamic este un fel de gheng, care se bazează pe violenţă pentru obţinerea avantajelor acestei organizaţii teroriste care vrea să se impună prin crimă în întreaga lume.

Interesant este şi punctul de vedere al unui simpatizant american care indus în eroare de miturile şi propaganda islamică prezentată prin filme şi pe care immamii le tot repetă celor ajunşi la procesul de radicalizare. El a fost consternat de la început de întrebările care i s-au pus, printre care:

…pe cine să anunţăm după ce vei muri.

Unele studii efectuate în ultimim ani au scos în evidenţă că aceşti tineri băieţi şi uneori şi fete, fac parte din a doua sau a treia generaţie de europeni sau din alte ţări, cum ar fi de exemplu din Statele Unite şi care sunt nişte revoltaţi împotriva sistemului tradiţional în care au fost crescuţi de părinţii lor care în cele mai multe cazuri au fost imigranţi.

Aceşti tineri se consideră discriminaţi şi excluşi din societate. Ei nu şi-au pus problema adevăratei lor situaţii creată de lipsa lor de adaptabilitate de a se integra în viaţa populaţiei ţării sau oraşului în care crescuseră şi care îi acceptase ca pe oricare copil sau cetăţean din cadrul societăţii în care trăiau. Niciunul dintre ei nu a înţeles, sau nu au vrut să înţeleagă că problemele educaţiei îi împing spre şomaj, care şi aşa este foarte mare (cum s-a manifestat în ultimii ani în multe ţări de pe glob şi în special în Europa care a fost puternic afectată de criza economică). Un exemplu concludent în acest sens s-a

reflectat în Belgia[187] sau în alte oraşe sau ţari.

Pe de altă parte există diferenţa de limbă, de obiceiuri şi un conflict tacit dar continuu care se manifestă în modul de organizare, în viaţa economică şi social-politică a locului unde trăiesc, între comunităţile restrânse din care fac parte şi restul populaţiei.

Exprimând un sentiment comun manifestat de către Europenii actualii descendenţi ai unora veniţi din Africa de Nord, într-un intrviu pe care l-a dat justiţiei unul dintre aceştia, pe nume Mohammed – Aggad, când a fost adus la tribunal pentru săvârşirea unor acte antisociale, a spus:

când părinţii mei erau în Algeria erau socotiţi ca imigranţi când au ajuns în Franţa eram socotiţi ca „Arabi împuţiţi”!

Când în urmă cu câteva luni m-am întors în Siria ca simpatizant al ISIS, am fost tratat de către extremişti ca un renegat al religiei în care am crescut.

Când judecătorul i-a pus câteva întrebări despre Sharia şi cum caută Statul Islamic să implementeze aceste reguli, Mohammed – Aggad, care fusese un salariat la o staţie de benzină, a răspuns:

„… nu am cunoştinţele necesare pentru a răspunde acestei întrebări”.

Sunt convins că acesta nu a fost un caz izolat ci este specific pentru mii de simpatizanţi ai ISIS. O situaţie care confirmă faptul menţionat mai înainte a avut loc în Belgiei[188] unde diferenţele dintre viaţa, obiceiurile şi chiar

---

187 După unele date oficiale 15% dintre belgienii născuți în această țară, trăiesc sub limitele
sărăciei, comparativ cu jumătate dintre belgienii ce provin din Maroc.

188 Una dintre observațiile multor ziariști care au urmărit evenimentele din Belgia din primele
luni ale anului 2016, a evidențiat împărțirea Bruxelles-ului într-un număr de 19
municipalități. Guvernul fiecărei municipalități este

limba populaţiile din comunităţile flamande şi cele din comunităţile valone şi între acestea şi comunităţile în care trăiesc emigranţii din diferite colţuri ale lumii sunt foarte mari. Modul de organizare al vieţii populaţiei belgiene de exemplu, prin sistemul administrativ al multiplelor municipalităţi care sunt izolate şi independente unele de altele au determinat condiţiile optime creării unui spaţiu perfect de manifestare al acţiunilor extremiştilor.

Poliţiile fiecărei municipalităţi ţin foarte rar legătura sau în cele mai multe cazuri chiar nu ţin deloc legătura cu poliţiile altei (lor) municipalităţi.

Lipsa de comunicare, de informare şi a unor acţiuni comune a poliţiilor municipale, a permis jihadiştilor musulmani să-şi facă în Bruxelles, centrul lor de pregătire şi radicalizare şi de stabilire o obiectivelor ce urmau să fie atacate în acest oraş şi în altele din Europa.

Chiar dacă unele instituţii poliţieneşti au primit informaţii din exteriorul ţării, despre atacul ce urma să aibă loc la aeroportul Zaventem (din Bruxelles), şi la metrou, nu au ţinut seama de asemenea informaţii, (aeroportul nefiind în zona municipiul respectiv) şi nici nu au transmis mai departe informaţia primită, unităţilor de poliţie în raza cărora erau aceste obiective atacate.

Şi atunci ne mai miră faptul că au avut şi că vor mai avea loc asemenea acte criminale în Belgia, în Franţa sau în alte oraşe europene?

Mai mult ca sigur că şi în Franţa s-a manifestat aceeaşi neglijenţă şi lipsă de control şi urmărire a oricăror suspecţi de către poliţiile locale şi poliţia naţională.

Acesta a fost şi motivul pentru care Statul Islamic

---

responsabil pentru gestionarea taxelor
la nivel local, aplicarea legii prin acțiunile polițienești,
întreținerea sistemului școlar, a
suprastructurii din interiorul zonelor sale, etc. Administrația
municipală este, de asemenea,
condusă de un primar, un consiliu, și un executiv.

prin noii săi suporteri care nu întotdeauna se dovedesc apărătorii unei anumite religii (în special cea islamică – n.n.), reuşesc totuşi să-şi manifeste cruzimea prin atacuri criminale omorând şi rănind sute de persoane. Un asemenea atac, aşa cum am menţionat, a avut loc la Nisa (Franţa) unde Mohamed Lahoulej Bouhlele a omorât 85 de persoane călcându-i cu un camion în ziua de 14 iulie de ziua naţională a Franţei.

Din cercetările întreprinse de poliţia franceză asupra familiei lui Mohamed şi a vecinilor acestuia a reieşit că acesta nu avea nicio predilecţie religioasă, îi plăcea mai mult să bea şi să danseze şi manifesta pasiunii homosexuale, toate acestea fiind negate şi sancţionate cu asprime de Sharia.

A fost acesta un caz izolat? Sunt convins că NU!

După analizele efectuate de către AP referitoare la Statul islamic a reeşit că în ultimii ani peste 4.000 de cetăţeni străini din diverse ţări au fost recrutaţi în Siria. Agenţia Centrală de Inteligenţă (în engleză: CIA), a estimat că între 20.000 şi 31.500 de persoane au ajuns ca simpatizanţi ai ISIS în Siria şi Irak.

De asemenea, după unele informaţii prezentate de mass-media americană, Patrick Skinner, fost membru al CIA, un om cu o experienţă îndelungată în diversele probleme ale organizaţiilor extremiste din Orientul Mijlociu (în prezent director la compania *Soufan Group,* specializată pe proiecte speciale privind securitatea), afirma că mulţi dintre simpatizanţii ISIS, pretind că au credinţă faţă de Statul Islamic şi de aceea au venit să se alăture ISIS. Mulţi tineri în special din ţările occidentale au ajuns în Orientul Mijlociu pe baza informaţiilor lansate de propaganda online a Statului Islamic, având impresia unor sentimente de apartenenţă, notorietate şi emoţionale faţă de ceea ce se afirma prin această propagandă. Religia islamică este considerată de către majoritatea celor veniţi în Siria şi Irak, ca o idee pe care o primesc înainte de

radicalizare şi înţeleg (destul de puţin – n.n.), câte ceva din această religie, ceva mai târziu.

Un tânăr venit din Europa afirmase la un interviu al unui ziarist că vrea să treacă la religia islamică pentru că era interesat de cultura acestei religii şi pentru că i se părea că era foarte uşoară.

El spunea: „... ni se cere să facem o rugăgiune înainte de a înţelege cele afirmate în Koran; nu există o ierarhie şi am senzaţia unei vieţi destul de bune”.

Ceea ce merită reţinut din majoritatea afirmaţiilor celor câtorva mii de tineri veniţi ca simpatizanţi este că unii dintre ei au o bună pregătire în domeniul folosirii computerelor, sau sunt specialişti pe diverse probleme de propagandă sau pe unele activităţi cu caracter economic şi ca atare aceştia nu vor să ajungă să fie luptători şi nici să-şi rişte viaţa punând veste cu ataşamente explozive.

Pentru a avea mai mulţi soldaţi dispuşi să-şi sacrifice viaţa, ISIS şi alte organizaţii teroriste au început să recruteze copii de 8 – 12 ani pe care îi încântă cu tot felul de succese şi beneficii pe care le vor avea în lumea de apoi.

Exemple de acest gen au fost cele ale unor copii de 12 ani prins în Turcia: unul înainte de a declanşa o explozie şi altul care a murit declanşându-şi vesta cu explozive după ce omorâse şi rănise zeci de persoane. În condiţiile acestea se poate pune un mare semn de întrebare: cât de reală este cunoaşterea Koranului de către conducărorii grupurilor islamice teroriste? câte dintre învaţăturile Koranului sunt un mit al acestei învăţături? care este efectul propagandei islamice? şi cât din toate acestea sunt cele care reflectă realitatea?

Mitul învăţăturii islamice este acela prin care Profetul Muhammad a fost un om care niciodată nu ar fi ordonat aplicarea vreunei măsuri care ar fi putut să rănească fiinţa inocentă a unui copil (Sursa: Ibn Ishaq /

Hisham 992).

Propaganda islamică nu mai ţine seama de asemenea principii mitice şi îşi foloseşte toate mijloacele posibile de la lansarea prin mijloacele de comunicare a oricăror informaţii care să atragă orice om inclusiv copiii de la vârsta fragidă de 7 sau 8 ani învăţându-i să folosească armele, grenadele, cuţitele şi vestele pline de explozivuri numai pentru a-i răni pe cei consideraţi ca fiind „infideli”.

În aceste condiţii se mai poate pune la îndoială cruzimea şi gândurile criminale ale conducătorului principal al ISIS Abu Bakr al-Bagdadi care este considerat drept Califul Ibrahim şi a celorlalţi conducătorii din subordinea lui şi care manevrează masa mare a acestor grupări extremiste.

Realitatea despre care am amintit şi mai înainte poate convinge de falsitatea mitului creat în sprijinul ideologiei islamice.

Ce poate fi mai convingător decât faptele prin care islamiştii au răpit fetele de la şcolile din oraşele pe care le controlează şi le supun la tot felul de acte antiumane, folosindu-le drept sclave pentru prostituţie oferindu-le soldaţilor islamişti drept „neveste” pentru scurte perioade de timp, sau îi foloseşte pe băieţi drept – carne de tun, trimiţându-i în acţiuni teroriste şi care provoacă crime în masă iar ei sinucigându-se odată cu victimele acestor explozii

(Sursa: Prelucrat după: www.therelionofpeace.com/pages/muhammad/children-kill.aspx)

Partea cea mai gravă a acestei situaţii este aceea când cei care au misiunea de a proteja şi de a asigura securitatea populaţiilor din ţările europene sau din Statele Unite, şi care primind informaţii despre cei care pleacă de

câteva ori din Europa sau SUA în Siria unde sunt radicalizaţi, pierd din vedere asemenea persoane, nu îi mai urmăresc şi apoi se trezesc că trebuie să acţioneze împotriva acestor criminali.

Exemplele acestor situaţii sunt cunoscute şi nu vom revenii asupra lor; singura mirare a oricăruia este legată de modul de desfăşurare al celor din sistemele de securitate şi al instituţiilor pentru care lucrează şi care nu au nicio evidenţă asupra acestor persoane ce pleacă odată sau chiar de două ori în Siria, de unde se întorc radicalizaţi şi antrenaţi pentru desfăşurarea unor acte criminale. Aici ar trebui să se dezvolte sistemul de legături mult mai operativ şi deci şi mai eficient al cooperării între instituţiile de securitate şi de transmitere şi alarmare imediată asupra unor persoane sau a unor fapte înainte de a se produce catastrofele şi victimele acestora.

Chiar dacă tinerii simpatizanţi ai grupărilor teroriste provin din a doua sau chiar a treia generaţie a familiilor de musulmani care au ajuns în Europa sau în Statele Unite cu mai mulţi ani în urmă şi s-au acomodat şi încadrat în viaţa şi regulile specifice ţărilor care i-au acceptat, solicitarea din partea unor tineri de obţinere a unor paşapoarte cu destinaţia Siria trebuie să fie un semnal de alarmă ce nu ar trebui neglijat.

4. Unele dintre ţările şi localităţile unde acţionează diferitele grupări extremist-jihadiste şi conflictele militare provocate

Principala problemă care trebuie să reţină în prezent în mod special atenţia specialiştilor în domeniul politicii internaţionale, a experţilor militari şi a tuturor consilierilor administraţiilor occidentale, nu este nici numărul mare sau mic al simpatizanţilor diferitelor grupări extremist-jihadiste şi nici modalităţile folosite de recrutare a simpatizanţilor, ci trebuie analizată cu multă

responsabilitate modul de răspândire al acestor grupări extremiste, unde acţionează în prezent şi care le sunt planurile de viitor. Asemenea informaţii şi decizii sunt deosebit de importante pentru a se putea stabilii de către comunitatea şi coaliţia internaţională, care ar fi mijloacele cele mai adecvate de contracarare a acestor planuri, de anihilare a lor şi în măsura posibilităţilor de eradicare totală a acestei plăgi mondiale.

După multiple cercetări privind locurile de pe plan mondial unde acţionează aceste grupări jihadiste, s-au putut stabili, cu o anumită exactitate relativ completă, care ar fi ţările şi localităţile în care îşi manifestă prezenţa prin diversele acţiuni militare şi actele criminale pe care le comit.

Cercetările efectuate de către diverşi autori, printre care se numărăr şi Malcom Nance[189], evidenţiază următoarele ţări:

În **Siria** şi în cadrul ei:

În Aleppo, unde conflictele armate au început în 2012, continuă şi în

2016, şi mai mult ca sigur vor continua şi în viitor.

În Kuweire, unde conflictele militare s-au întins pe o durată lungă după 16 noiembrie, 2015).

În Kobane, unde acţiunile ISIS s-au desfăşurat pe o perioadă de şase luni

(13 septembrie 2014 – 15 martie2015), şi unde şi-au asigurat controlul a peste 21 de sate de kurzi într-o singură zi, iar în următoarea zi au pus controlul peste 60 de sate.

La începutul lunii octombrie 2015, ISIS controla 350 de sate.

În Barakah A.K.A. Al-Hasakah, acţiunile militare au evoluat în două etape: prima – între 8 noiembrie 2012 şi 17 iulie

---

189 Nance, Malcom - Deafeating ISIS, lucrarea citată în bibliografie pg.52-120

2013 şi cea de a doua timp de 10 zile între 21 şi
31 martie 2014.

În Damasc (capitală, cu o populaţie de circa 2.9 milion locuitori), acţiunea militară a ISIS a început în aprilie 2015 şi cu unele mici opriri a continuat până 8 iunie 2015.

În **Irak** şi în cadrul lui:

În Anbar (una dintre regiunile cele mai mari din Irak cu capitala la Ramadi. Populaţia, aproximativ 1.5 milioane locuitori).

Acţiunile militare au avut loc între 30 decembrie 2013 şi
25 iunie 2014.

Apoi acţiunile militare au continuat în:

În Falluja: unde acţiunile militare s-au desfăşurat între
30 decembrie 2013 şi 4 ianuarie 2014, când securitatea irakiană a anunţat oficial că
Faluja este sub controlul total al ISIS.

În Ramadi: acţiunile militare s-au desfăşurat între 21 noiembrie 2014
şi 17 msi 2015.

În Bagdad şi în provinciile din apropiere, (Kirkuk, Moşul şi altele), precum şi în cele din Nord (Tikrit, Samarra, Baiji şi în altele), acţiunile ISIS s-au desfăşurat într-un mod rapid şi eu cu multe victime.

În **Libia** şi în cadrul ei, asaltul ISIS a fost în primul rând împotriva oraşelor
Arsal şi Tripoli, începând din noiembrie 2013 şi continuând în 2014. În acest timp peste 1 milion de sirieni s-au refugiat în Liban. Începând din 12 noiembrie 2015 o serie de acţiuni militare folosindu-se de sinucigaşi au acţiunat în
Beirut împotriva populaţiei civile, care s-au soldat cu zeci de morţi şi sute de răniţi.

În **Iordania**: informaţiile despre acţiunile militare ale

ISIS sunt destul de irelevante; guvernul iordanian a fost aliat cu Statele Unite pentru o lungă perioadă de ani făcând regatul Iordaniei o ţintă destul de greu de atins de către ISIS.

În 2014, armata iordaniană a respins unele dintre acţiunile

ISIS de a pătrunde în Iordania.

Populaţia Iordaniei era destul de sceptică în privinţa suportului pe care SUA l-ar fi putut acorda Iordaniei în cazul unui atac şi al mesajelor transmise de ISIS către populaţia iordaniană, până în momentul în care ISIS a folosit mijlocul ultra barbar de a-l omorî pe un pilot iordanian prin ardere.

În **Gaza**: s-au manifestat pentru o lungă perioadă de timp unele acţiuni ale organizaţiilor Salafiste jihadiste, simpatizanţi ai ISIS în diverse acţiuni teroriste în peninsula Sinai şi în diverse oraşe din **Israel**. Prin Gaza militarii ISIS au aruncat rachete incandescente, au folosit maşini încărcate cu explozive care au provocat moartea şi invaliditate a sute de persoane.

În **Africa de Nord** şi în special în:

În **Egipt,** în **Libia** (la 5 octombrie 2014, un număr mare de militanţi libieni s-au declarat ca simpatizanţi şi susţinători ai ISIS), acelaşi fapt s-a petrecut în **Yemen,** în **Algeria,** în **Tunisia** şi în **Mali.**

În **Africa de Vest,** un loc deosebit de important îl deţine organizaţia **Boko Haram,** care acţionează cu o enormă brutalitate în **Nigeria** (care este cea mai mare ţară musulmană din Africa, cu o populaţie de 160 milioane locuitori).

La 7 martie 2015, Abu Bahr Shekau conducătorul acestei organizaţii teroriste, şi-a depus jurământul de credinţă faţă de ISIS.

Unul dintre procedeele criminale ale acestei organizaţii este acela de a folosi femei şi copii ca sinucigaşi care îşi detonează vestele cu explozivi în

mijlocul unor aglomeraţii ale populaţiei civile.

Acţiunile criminale ale acestei organizaţii s-au manifestat cu o deosebită intensitate începând din iulie 2009 şi până în 2016.

Armamentul şi muniţiile de care dispune această organizaţie teroristă sunt furate prin raidurile din Nigeria şi Ciad precum şi prin cumpărarea de pe piaţa clandestină de arme ce funcţionează în Africa Centrală. Unele surse de informaţii prezentate de către departamentul de Stat al SUA[190]*), afirmă că o parte din fondurile disponibile pentru procurarea de armamament (în valoare de peste 3 milioane dolari SUA), au provenit din donaţii făcute de Osama bin Laden.

În **Ameriica de Nord, Europa, Turcia şi Australia**

După atacul împotriva Staelor Unite din 11 septembrie 2001, activitatea teroristă a diverselor organizaţii teroriste, a fost destul de limitată. A fost o perioadă în care nu s-au evidenţiat celule din care să se declanşeze alte atacuri, iar cei care au încercat să comită asemenea atacuri au fost prinşi şi atacurile anihilate.

În urma unora dintre atacurile teroriste ce au avut loc în 2015 şi 2016, Departamentul de justiţie al Statelor Unite are în atenţia sa mai multe duzine de cazuri în care sunt implicaţi diverşi smpatizanţi sau „soldaţi” ai organizaţiilor teroriste din lume.

În cele 50 de state ale SUA, numai în 2015 erau 900 de cazuri ce urmau să fie urmărite de către FBI şi CIA. În plus pe agenda de lucru a diverselor oficii Juridice ale

---

190 Thomas Greenfield - Adjunct al Secretarului de Stat pentru problemele Africii afirma într-un raport al Departamentului de Stat că fondurile acestei organizații au provenit în parte din donații a lui bin Laden, din furturi de persoane și solicitarea fondurilor pentru eliberarea lor, extorcări ale populației, donații forțate, etc. (Sursa: Malcom Nance, lucrarea citată în bibliografie, pg. 135).

diverselor state se găseau 71 de cazuri ale unor persoane individuale membrii ai ISIS şi care erau suspectaţi pentru atentate de crime.

Este suficient să ne amintim numai de actul criminal din decembrie 2015 din San Bernardino, California pentru a înţelege cum unii dintre americanii născuţi şi crescuţi în Statele Unite, fiind în contact prin sistemul online, cu ISIS, s-au radicalizat şi acţionează împotriva unor persoane civile nevinovate, numai pentru aşi îndeplini „misiunea" sfântă de omorâre a creştinilor şi a altor „infideli" în numele religiei musulmane.

(pentru cei interesaţi de acest eveniment tragic ce s-a petrecut la un centru de îngrijire a unor persoane cu diverse dizabilităţi, se pot găsi mai multe informaţii online, despre cei doi musulmani radicalizaţi care au omorât 14 persoane şi au rănit alte zeci de persoane prin împuşcare şi folosind bombe fabricate în apartamentul unde locuiau).

În **Europa**

Sunt convins că marea majoritate a cititorilor acestei lucrări sunt familiarizaţi cu evenimentele tragice ce s-au petrecut în Franţa, în Anglia, în Spania, în Belgia şi mai recent în Statele Unite, care s-au soldat cu zeci şi sute de morţi şi răniţi, în urma atacurilor unor radicalizaţi în doctrina islamică jihadistă.

În acţiunile poliţiei şi armatei în Franţa, numai în 2009, au fost confiscate peste 1500 de arme ajunse în Franţa în mod ilegal, iar în 2010 numărul armelor confiscate a fost aproape dublu.

În octombrie 2014 în urma unor raiduri şi percheziţii în unele locuinţe ţinute mai mult timp sub urmărire, poliţia franceză a confiscat mitraliere, arme de assalt, pistoale şi diverse materiale necesare confecţionării unor bombe. 48 de persoane au fost arestate iar în urma interogatorilor s-a aflat că majoritatea acestor arme ajunseseră prin piaţa „neagră" în Franţa, armele fiind de provenienţă rusească.

La un interviu pe care l-a dat D-na Kathic Lynn

Austin, expertă în domeniul traficului cu arme, explica că proveniența rusească a acestor arme la bursa neagră, se datora faptului că în fabricile de armamament din Rusia se crează mereu noi modele de arme dintre cele mai perfecționate, iar armele existente în arsenal și considerate ca fiind demodate, sunt vândute la *Bursa neagră*.

Masacrurile care au avut loc în aceste țări trebuie să întărească convingerea unei puternice alianțe internaționale care să ducă la lichidarea definitivă a acestor criminali care au declarat război întregii Europe. Diversele lor fapte și imaginile prezentate în cuprinsul acestei cărți confirmă necesitatea unor acțiuni cât mai urgente din partea tuturor țărilor europene în **Turcia,** are circa 900 km. de graniță cu țările care sunt sub influența ISIS sau acționează în numele sau sub comanda ISIS. Turcia fiind ea însăși o țară în care religia de bază este cea islamică, nu își poate permite să ducă o luptă fățișă împotriva ideologiei musulmane și ca atare ISIS nu are o prezență puternică în această țară și totuși și aici au avut loc atentate criminale în diverse localități.

La 20 iulie 2015, în Suruc, o tânără și-a detonat încărcătura cu care era înfășurată omorând 30 de persoane și rănind peste 100 de persoane.

De asemeni la 10 octombrie 2015, un număr de 98 persoane au fost omorâte în urma unei detonări ce s-a produs între demonstranții care defilau pentru pace, în Ankara. Tot aici a fost și cazul unui copil de 12 ani care și-a detonat vesta cu exploziv după ce a provocat o mulțime de victime de morți și răniți.

În **Australia:** chiar dacă oficial nu se discută despre existența unor grupări ISIS, ceea ce se știe este – așa cum am mai arătat, că un număr mare de tineri australieni au devenit simpatizanți ISIS și au plecat să se radicalize și să se încadreze în grupările ISIS.

Peste 120 de australieni sun angajați în luptele din

Siria şi Iraq; circa 40 dintre aceşti luptători au murit în timpul acţiunilor militare şi circa 30 de australieni s-au întors acasă.

Încă nu se ştie dacă aceşti 30 de „soldaţi" ISIS, au fost radicalizaţi şi constituie grupările ce aşteaptă decizia de acţiune sau din contra dându-şi seama de diferenţa ce există între mitul referitor la „avantajele" pe care le poate oferii Statul Islamic, propaganda permanentă a Statului Islamic care se duce prin multiple căi de informare şi realitatea despre toate aceste acţiuni criminale şi ca atare au renunţat de a mai fi suporturi ale ISIS. Aceşti tineri sunt supravegheaţi în viaţa lor cotidiană de către poliţia australiană pentru a fi opriţi la timp înainte de a declanşa vreo acţiune criminală.

Asemenea acţiuni ar trebui luate drept exemplu şi urmate de către ţările europene şi chiar de către diferitele state din SUA.

5. Sursele şi resursele Statului Islamic

După cum am mai arătat mai înainte Statul Islamic se confruntă cu multiple cheltuieli legate de acţiunile pe care le întreprinde în zonele ocupate şi pentru actele de terorism pe care le aplică în diversele ţări europene şi în Statele Unite.

Toate aceste cheltuieli legate de racolarea de noi luptători, antrenamentele şi pregătirea lor militară, dotarea cu armamente, muniţii şi mijloace de transport, desfăşurarea continuă şi agresivă a propagandei prin diversele mijloace ale mass mediei, trimiterea sau menţinerea luptătorilor terorişti şi a diverselor sleeping cells, în diverse colţuri ale lumii, toate acestea se traduc prin sume enorme de bani.

David Cohen-Subsecretarul de stat în cadrul Departamentului Trezoreriei Naţionale, specializat pe problemele terorismului internaţional şi finanţarea acestor

activităţi, aprecia că din punctul de vedere al sumelor necesare şi cele disponibile ale ISIS, această organizaţie islamică teroristă, este una dintre cele mai bogate şi mai bine organizaţii teroriste din lume. Numai astfel este capabilă să-şi desfăşoare activităţile teroriste în Irak, Siria, Egipt, Libia, Iordania şi în alte locuri de pe glob.

Ceea ce este deosebit de important şi trebuie de reţinut de către toţi cei ce urmăresc manifestarea acestei organizaţii şi a divereselor ei ramificaţii pe plan mondial este faptul că metodele de obţinere a acestor enorme fonduri financiare, sunt deosebit de variate şi ca atare după opinia unor specialişti, sunt deosebit de dificile de a fi blocate sau eliminate.

Unele dintre aceste sume enorme provin din partea unor donatori deosebit de bogaţi care sprijină aceste acţiuni teroriste ale ISIS din diverse ţări, având anumite scopuri politice şi economice, pretinse în numele unor concepţii religioase.

Alte surse provin din teritoriile ocupate de către aceste organizaţii teroriste şi care sunt de mari întinderi (aproximativ de dimensiunea Marii Britanii şi cu milioane de locuitori în majoritate musulmani – n.n.).

Chiar dacă diferitele ţări, precum şi diferitele instituţii financiare şi organizaţii internaţionale au încercat şi continuă să blocheze fluxul acestor imense fonduri spre şi de la organizaţiile teroriste, aceste acţiuni nu sunt nici pe departe în posibilitatea de a bloca, stopa sau chiar anihila complet asemenea fluxuri financiare.

În lumea civilizată occidentală au fost create diverse canale informaţionale, sau creat legături între instituţiile bancare şi ale mass-mediei care transmit orice fel de informaţii referitoare la mişcarea diverselor fonduri destinate acţiunilor agresive ale grupurilor extremist teroriste şi totuşi nici unele dintre aceste sisteme nu lucrează (cel puţin până în momentul de faţă – n.n.), în mod complet şi eficient.

După cum se pare şi după cum afirmă specialiştii din domeniul finanţelor de pe plan mondial, asemenera activităţi ale instituţiilor financiare internaţionale nu reuşesc, de a rezolva asemenea mişcări de capitaluri datorită enormei diversităţi a acestor surse, re-surse şi metode de mişcare a acestor fonduri.

Chiar dacă anumite surse financiare ar fi blocate, ISIS şi-a creat multiple posibilităţi de manipulare a fondurilor necesare pe alte căi, mai puţin cunoscute sau chiar imposibil de depistat de a fi blocate sau chiar eliminate. După cum se apreciază de către unii specialişti în domeniul finanţelor, ISIS are experţi în probleme financiare care ştiu să manipuleze şi să mascheze diversele surse financiare.

În general analişti finanţişti din SUA şi din alte ţări analizând sursele financiare ale ISIS au ajuns la concluzia după care marea majoritate a fondurilor de care dispune ISIS provin din vânzările de petrol şi diferite obiecte din antichitate, impozitări, extorcări de fonduri, donaţii substanţiale şi încă multe altele.

Pe parcursul acestui capitol vom analiza mai în detaliu aceste aspecte.

După unele estimări efectuate de Rand Corporation, în 2014, Statul Islamic avea un venit ceva mai mic de 1 milion dolari SUA pe lună la sfârşitul anului 2008 şi începutul anului 2009. În 2014 veniturile acestei organizaţii/pretinse „stat”, au ajuns la circa 3 milioane dolari SUA **pe zi**.

Din aceste fonduri ISIS întreţine:

slipping cells în diferite colţuri ale lumii, asigură transportul luptătorilor pentru acţiuni în diverse colţuri ale lumii şi desfăşurarea unora dintre acţiunile teroriste în diverse ţări, întreţine şcolile de religie mahomedană, întreţine forţele poliţieneşti religioase, asigură hrana forţelor sale armate, întreţine sistemul juridic Islamic, asigură protecţia consumatorilor musulmani, asigură

procurarea de armamament, echipament militar modern şi muniţiile necesare, plăteşte luptătorii ISIS (cu circa $300 sau $400 pe lună, ceea ce este cu mult mai mult decât asigură de exemplu, guvernul Irakian soldaţilor irakieni)

Sub conducerea lui al-Baghdadi, ISIS a prosperat din punctul de vedere al finanţelor, ceea ce i-a permis să-şi acopere diversele necesităţi destinate şcolilor de educaţie islamică, pentru antrenarea grupărilor militare şi pentru alte nevoi imediate (despre care am mai vorbit).

ISIS şi-a creat propria bancă centrală prin care efectuează diversele plăţi pentru diverşi furnizori de armamamnt şi cele necesare supravieţuirii şi în care sunt depozitate sumele încasat.

După opinia uneia dintre ziaristele de la Washington Post (D-na Ana Swanson), Statul Islamic pare a fi un stat sărac, cu un buget mai restrâns chiar decât al Afghanistanului sau al Congo, dar pentru acţiunile teroriste întreprinse în diverse ţări prin membrii celulelor ce s-au infiltrat şi ai căror membrii sunt complet radicalizaţi, sumele necesare (pentru soldaţi şi familiile lor) nu au fost deloc mici.

Analizele efectuate referitoare la situaţia financiară a ISIS sunt destul de greu de apreciat din punctul de vedere al corectitudinii lor, dar ceea ce se poate considera ca având un efect direct asupra acestei situaţii financiare, sunt rezultatele directe ale acţiunilor militare efectuate prin bombardarea unora dintre zonele ocupate de ISIS în diverse ţări, a infrastructurii cu efecte directe prin mari pierderi financiare.

5.1. Capturarea surselor petrolifere şi vânzarea produselor prelucrate

Câmpurile petrolifere capturate în Siria şi Irak, reprezintă sursa principală de venituri.

Cu toate că SUA şi alte ţări pot controla volumul

încasărilor „oficiale” obţinute de pe urma acestor exporturi, este foarte greu să se cunoască şi să aprecieze volumul petrolului exportat în mod clandestin şi care a crescut în mod considerabil.

Partea cea mai importantă a petrolului exportat nu este petrol brut ci prelucrat în mici rafinării mobile şi apoi livrate prin camioane cisternă ce ajung la graniţele turceşti unde se efectuează tranzacţiile de vânzare/cumpărare ilegale.

Ilegalitatea acestui comerţ permite ca de la o dată la alta preţul acestor tranzacţii să fluctueze fără nicio limită.

Începând din ultimul trimestru al anului 2014, acţiunile militare aviatice ale SUA şi ale coaliţiei au reuşit să distrugă o mare parte a acestor camioane cisterne şi a rafinăriilor mobile care transportau produse finite spre vânzare în Turcia şi Siria şi totodată au solicitat guvernului turc de a descuraja pe orice cale ilegalitatea vânzărilor efectuate la graniţele din sudul Turciei.

În urma acestor acţiuni militare, prelucrarea şi vânzările de produse petrolifere au scăzut cu circa 50%

De asemeni prin operaţiunile aviatice alături de distrugerea mijloacelor de transport şi de prelucrare a petrolului au fost omorâţi şi un număr mare de ingineri şi tehnicieni petrolişti iar alţi specialişti din acest domeniu au fugit din ţară.

La începutul lunii Aprilie 2016, a fost omorât unul dintre capii domeniului financiar incluzându-l pe cel care avea rolul de ministru al finanţelor, Haji Imam.

După metodele preconizate de către ISIS de aşi recruta simpatizanţi şi luptători, ISIS a lansat în luna iulie 2014 apelul către oricine are experienţă în diverse domenii: ca ingineri, doctori, oameni cu experienţă în activităţii administrative de a se înrola în activitatea ISIS.

Nu întâmplător unii musulmani chiar născuţi în Statele Unite sau în alte ţări şi-au anunţat prin diversele mijloace ale mass-mediei (facebook, Tweet şi altele),

dorinţa de colaborare cu ISIS şi chiar au plecat pentru luni de zile în Siria şi în alte ţări pentru a lua contact cu ISIS şi pentru a se radicaliza.

Un exemplu în acest sens l-a oferit Syed Rizwan Farook (în vârstă de 28 ani), cetăţean american, născut în SUA, un musulman ultra credincios (care se ruga lui Allah de cinci ori pe zi) şi soţia lui Tashfeen Malik (de origine pakistaneză) care au provocat un adevărat masacru omorând 14 persoane şi rănind alte 21 de persoane în San Bernardino, California la începutul lunii Decembrie 2015.

După comiterea acestui masacru, atât Syed cât şi soţia lui Tashfeen au fost omorâţi într-o luptă cu poliţia locală, lăsând în urma lor un copil de 6 luni, care s-ar putea să fie crescut de rudele lui Syed.

La mijlocul lunii iunie 2016, Omar Mateen în vârstă de 29 ani, născut la New York din părinţi imigranţi din Afghanistan a omot 50 de persoane şi a rănit alte 53 de persoane la un club de noapte al lesbianelor, gailor, bisexualilor şi transsexualilor, în Colorado, Florida

În lupta cu poliţia, într-un schimb violent de gloanţe, Mateen a fost omorât.

Asemenea incidente nu sunt singurelecare au avut loc pe teritoriul continentului american.

Unele date statistice prezentate de către mass-media americană în luna iunie 2016, prezintă următoarele acte teroriste grave care au avut loc în

Statele Unite în perioada 1984 până în 2016.

Tabelul Nr. 31

Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă

Anul	**Locul unde s-a petrecut**	**Nr. morţi**	**Nr. răniţi**
1984	San Ysodro McDonald, San Diego, California	**22**	**19**

1986	U.S. Poştal Serviciu	**15**	**6**
1999	Columbine High School, Colorado, lângă Denver	**15**	**24**
2007	Virginia Tech., Virginia	**33**	**23**
2009	Binghamton, New York	**14**	**4**
2009	Fort Hood, Texas	**13**	**30**
2012	Newtown, Conn., school	**26**	**2**
2015	San Bernardino, California	**14**	**21**
2016	Club de noapte, Orlando, Florida	**50**	**53**

Sursa: Washington Post 13 iunie 2016, pg. A1

Asemenea acte teroriste au creat o enormă divizare a populaţiei americane.

Pe de o parte erau cei care condamnau asemenea acte teroriste şi cereau manifestarea unor acţiuni concrete din partea FBI şi CIA de combatere a unor asemenea acte teroriste, iar primarul oraşului Orlando, Buddy Dyer a declarat stare de urgenţă în oraş; pe de altă parte erau cei care considerau că era mai importantă rezolvarea acestei probleme pe calea controlului asupra armelor.

5.2. Fiscalitate/extorcare de fonduri

Pentru unele zone ale Statul Islamic taxele sunt similare cu cele care se aplicau şi în urmă cu mai mulţi ani, în alte zone însă aceste taxe sunt atât de mari încât sunt similare cu nişte extorcări, solicitându-se prin forţă, ameninţări şi în cele mai multe cazuri prin violenţă şi

şantaj. Majoritatea populaţiei din aceste zone se plânge de faptul că sistemul este similar cu cel aplicate de către mafii.

Descrierea unor ziarişti printre care şi a lui Ana Swanson (din articolul amintit) se referă la aplicarea unor metode printre care:

aplicarea taxelor pentru cumpărarea bunurilor de consum aplicarea taxelor pentru serviciile de telecomunicaţii, energie electrică şi apă aplicarea taxelor pentru efectuarea operaţiunilor bancare, aplicarea taxelor pe salarii, aplicarea taxelor pentru trecerea camioanelor şi a altor mijloace de transport prin anumite puncte de pe diverse drumuri, ş.a.

Unele informaţii prezentate de către media internaţională confirmă că între 6 şi 9 milioane dolari sunt luate de la populaţiile din Siria şi Irak care trăiesc sub legile impuse de ISIS.

După estimarea făcută de Thomson Reuters asupra sistemului de taxări şi extorsiuni aplicat de ISIS, această organizaţie câştigă anual peste 360 milioane dolari SUA.

De asemeni în urma acţiunilor militare care au dus la eliminarea unor zone ocupate de către ISIS, a scăzut şi numărul populaţiei pe care ISIS îi exploata prin sistemul taxelor forţate şi alte mijloace de extorcare de fonduri.

Pentru a strânge fondurile necesare desfăşurării actelor militare, ISIS a ridicat preţul benzinei la 18 dolari pentru un litru de benzină şi în acelaşi timp menţine populaţiile oraşelor şi satelor din zonele pe care le controlează, într-o lipsă continuă a produselor de bază necesare supravieţuirii zilnice.

5.3. Răpirile pentru răscumpărare

Este un alt sistem folosit de către ISIS pentru a obţine bani.

În general se aplică familiilor înstărite de la care se ştie că se vor putea obţine sume considerabile pentru restituirea unui copil furat sau chiar al unei persoane majore dintr-o familie înstărită.

Uneori aceste răpiri se aplică chiar şi unor familii sărace, în special în cazul unor fete sau chiar băieţi care ulterior sunt vânduţi pentru prostituţie

În această categorie de răpiri sunt incluşi şi membrii unor servicii diplomatice, în schimbul cărora se ceresă se achite sume subţiale de bani.

După unele estimări efectuate de către ONU încă din 2014 şi prezentate în Raportul ONU din acel an, rezultă că sumele obţinute de ISIUS se ridicau între 35 şi 45 milioane anual.

După informaţii prezentate de presa internaţională occidentală, ISIS nu îi execută imediat pe prizonierii pe care îi are, cerând familiilor acestora sume enorme pentru eliberarea acestor prizonieri.

Propunerile ISIS de cele mai multe ori sunt imposibil de folosit şi atunci ISIS propune guvernelor ţărilor respective să negocieze pentru schimburi de prizonieri ISIS.

Dialogurile cu guvernele diverselor ţări au început în 2015. O întreagă polemică s-a purtat asupra diverselor aspecte ale negocierilor cu ISIS, în special în Statele Unite, unde majoritatea populaţiei a fost împotriva unui dialog cu terorişti criminali.

ISIS a aşteptat rezultatul dialogurilor şi neprimind

răspunsul aşteptat au decis să-i vândă pe prizonieri, oferindu-i în mod sarcastic occidentului de a-i cumpăra pe ostatecii captivi.

Într-unul din ziarele on-line „Dabig”[191] în 11 numere consecutive la pagina 64 şi 65, la rubrica vânzări au apărut fotografiile lui Fan Jinghui (prizonier chinez) şi a lui Ole Johan Grimsgaard (prizonier norvegian), cu menţiunea „de vânzare”. [192]**)

Ne găsindu-se cumpărători pentru aceşti prizonieri au fost eliberaţi, dar alţii printre care: prizonieri americani, englezi, ruşi, norvegieni, japonezi şi chinezi au fost executaţi.

5.4. Donaţiile unor bogătaşi

Asemenea surse de venituri au fost şi continuă să fie considerate ca substanţiale atunci când se adaugă la bugetele obţinute şi din alte surse, despre care am amintit înainte.

Numai în perioada 2013 – 2014, asemenea donaţii s-au ridicat la peste 40 milioane dolari.

În marea majoritate a cazurilor asemenea donaţii provin din Arabia Saudită, Qatar, Kuveit şi Emiratele Unite Arabe.

Multe dintre donaţiile primite provin de la bogătaşii din Golful Asrab care au asigurat un suport financiar substanţial către ISIS în timpul conflictului din Siria.

Unele surse oficiale britanice (BBC News din 16 iunie

---

191 Dabig - ziarul oficial prin care se recrutează noi membrii ai ISIS în Iraq și Siria. Ziarul se publică în mai multe limbi străine inclusiv engleză. Locul de editare al acestui ziar este în Siria lângă localitatea Aleppo.

192 Sursa: http://www.ijreviw.com/2015/09/416089-isis-reveals-2-new-hostages-listing-sale-online/

2014) au confirmat ideea după care Arabia Saudită a organizat la un moment dat un teleton (program de televiziune destinat strângerii de bani pentru acţiuni caritabile), destinat familiilor de Palestinieni care au murit ca sinucigaşi (prin detonarea unor veste cu explozivi).

Chiar dacă la diversele întâlniri între şefii de state, unii dintre conducătorii ţărilor arabe deosebit de bogate sunt de acord cu lupta împotriva organizaţiilor extremiste jihadiste, în realitate aceştia susţin asemenea organizaţii.

La unele interviuri adresate unor bogătaşi din aceste ţări răspunsurile (celor intervievaţi), se refereau la:

frica de aceste organizaţii teroriste şi de acţiunile lor, animozitatea faţă de Iran şi politica sa beligerantă, animozitatea faţă de Preşedintele Siriei – Bashar al-Assad

Când urmărim diversele acţiuni ale grupurilor extremist jihadiste ale islamismului, armele şi întregul echipament pe care îl posedă aceste grupuri se mai poate pune un semn de întrebare: de unde au banii necesari pentru dotarea cu ultimele tehnologii militare şi de comunicaţii?

Raportul dintre cumpărările de arme de exemplu în Statele Unite în perioada 2004 – 2014 confirmă cum grupurile celulelor teroriste au încercat şi au reuşit să cumpere arme şi muniţii de la diferiţi furnizori de arme de peste 2200 de ori şi în 91% dintre cazuri le-au reuşit procurarea armele necesare.

Graficul alăturat confirmă situaţia celor peste 2000 de tranzacţii privind procurările de arme de către grupările teroriste din cadrul ISIS, în perioada 2004 – 2014.

Graficul 8 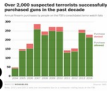

Notă: Informaţiile pentru 2004 au fost înregistrate începând din luna februarie. Datele pentru 2011 şi 2012 sunt incomplete datorită unor probleme pe care le-au avut

computerele Biroului Federal de Investigaţii (FBI).

Sursa: Washington Post, 22 noiembrie 2015, pg. B2

În acelaşi timp, surse oficiale[193] confirmă că ISIS posedă în Irak 40 kg. de uraniu radioactiv din care se pot construi bombe de distrugere în masă prin răspândirea radiaţilor în atmosferă, omorând sau îmbolnăvind mii de oameni.

Foto: Reuters, 2014

Mijloacele de propagandă ISIS prezentate în luna ianuarie 2015, de către presa arabă, confirmau că bugetul „statului" ISIS este de peste 2 miliarde dolari.

Unii experţi financiare apreciază că această cifră ar fi

193 Ibidem: Jay Sekulow, Rise of ISIS, pg. 9, lucrare citată în bibliografie pentru Partea III-a

exagerată în mod intenţionat pentru a da impresia bunei stări a acestei organizaţii extremiste.

În acelaşi timp din informaţii obţinute pe diverse căi rezultă că ISIS a comunicat luptătorilor că salariile lor se vor reduce de la cei 400 dolari pe care îi primeau lunar până în prezent, la 300 dolari. În acelaşi timp ISIS şi-a redus drastic numărul de salariaţi din diverse activităţi extramilitare. Aceste informaţii au fost confirmate (la 5 Decembrie 2015), de către Columb Strack – analist al diverselor aspecte ale vieţii din Orientul Mijlociu, membru al grupului de Informaţii Jane,[194].

Restrângerea surselor de venituri transformă acţiunile ISIS mult mai feroce şi mai periculoase pentru popuklaţiile din zonele pe care încă le controlează.

Unul dintre experţii strategi militari din Irak, Hisham al-Hashimi, şi-a exprimat într-un interviu pe care l-a dat unor corespundenţi de presă americani, scepticismul cu privire la aşa numitele succese ale Statelor Unite în pierderile pe provocate sistemului financiar al teroriştilor. El spunea:

„... ei, (grupurile de sub controlul ISIS – n.n.), nu se tem de o criză a sistemului lor financiar.

Ei deţin încă 60% din petrolul sirian şi 5% din cel din Irak".

Indiferent de sursele financiare pe care le posedă, armata ISIS are în dotarea sa zeci de mijloace de transportuare blindate, tancuri şi tunuri de provenienţă americană, pe care le-au capturat fără nicio dificultate de

194 Jane's Information Group - Companie engleză specializată pe culegerea și publicarea informațiilor din domeniul military, al logisticii și mijloacelor de transport aerospațiale.
Creată în 1898 de către Fred T. Jane, cu sediul la Londra (UK)

la armata irakiană care fugind a părăsit tot acest arsenal militar.

Unele informaţii oficiale[195] confirmă că ISIS a capturat peste 4.000 de mitraliere care pot trage 800 de gloanţe pe minut, tancuri de tipul M1 Abrams considerate de către experţii americani ca fiind cele mai moderne tancuri blindate construite după ultima tehnologie cunoscută pe plan mondial, aruncătoare de mine cu rază de acţiune de 32 km.

De asemeni ISIS a sustras circa 40 de kg. de uraniu de la laboratoarele Universităţii din Moşul şi are capacitatea de a asigura şi mai mult material radioactiv.

ISIS a capturat arme chimice din arsenalul militar sirian şi toate stocurile de arme chimice din arsenalul militar irakian (**Sursa**: Perry Chiaramonte – „Stolen Uranium Compounds Not Only Diorty Bomb Ingredients Within ISIS Grasp, Say Experts", în Fox News, July 15, 2014, http://www.foxnews.com)

Un inventar ultra sumar al arsenalului pe care îl posedă ISIS, (stabilit de unii experţi militari şi publicat în Statele Unite),[196] arată următoarele piese ale arsenalului militar:

- mai multe duzini de tancuri ruseşti.
- maşini blindate americane
- armament de artilerie
- armament destinat luptătorilor infanterişti
- arme anti-aeriene

---

195 Jay Sekulow- Rise of ISIS, pg.41, lucrarea citată în bibliografia pentru Partea III-a

196 Jeremy Bender- As ISIS Routs the Iraq Army, Here's a Look at What the Jihadists
Have in Their Arsenal, în: Business Insider, July 8, 2014 și în:
http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-breakdown-2014-7?op=1#ixzz3LnUTdS3D

- rachete purtate pe umăr de tip RPG (aruncătoare de grenade)
- rachete antitanc şi de Air Defense Sistem
- mitraliere de tipul AK-47
- MIG-uri de fabricaţie rusă
- avioane de luptă de fabricaţie americană
- elicopter de tipul Apache
- Rachete de tipul MANPADS (Man Portable

Air Defense Sistem cu care pot fi doborâte avioane de luptă, avioane comerciale şi elicoptere de tip Apache (SUA).

După opinia cercetătorilor de la institutul *Conflict Armamament*

Research din Londra (UK), cea mai mare parte a echipamentelor militare şi a muniţiilor pe care le deţine ISIS sunt de provenienţă americană, şi ele asigurau dotarea militară pentru 200.000 de soldaţi.

În acelaşi timp se confirmă informaţia după care în momentul în care oraşul Moşul a fost ocupat de trupele ISIS, banca centrală a oraşului a fost închisă şi bani existenţi în bancă (peste 500 milioane dolari) au fost preluaţi de către reprezentanţii ISIS (**Sursa**: Los Angeles Times, June 2014)

În lucrarea „Defeating ISIS[197] a autorului Nance Malcom, se indică sursele de unde au fost cumpărate armele deţinute de către soldaţii ISIS.

Printre ţările furnizoare de armament şi muniţii se pot enumera cele indicate în tabelul Nr51 plus Emiratele Arabe Unite:

Tabelul Nr. 32

Ţările furnizoare de armamament

Africa de Sud	Franţa	România

197 Ibidem Nance Malcom - Defeating ISIS, lucrare citată în bibliografie, pg 320

Austria	Germania	Rusia (după 1989)
Belgia	Iran	Statele Unite
China	Italia	Uniunea Sovietică (înainte de 1989)
Croaţia	Iugoslavia	Polonia

Tranzacţiile de cumpărare de armament şi muniţii nu s-a făcut printr-o unică sursă directă de la vânzători ci prin intermediul unor ţări diverse sau organizaţii statale, pentru a se pierde posibilitatea de urmărire a drumului parcurs de aceste cumpărărturi.

(Sursa: Investigaţii făcute de către: Bellingcat Investigative Project, cu sediul în Marea Britanie).

Realitatea este că numărul exact al echipamentului militar deţinut de ISIS este greu de apreciat. Anthony Cordesman – un analist pe probleme de securitate ce lucrează la Washington D.C., la Centrul pentru Studii Internaţionale în probleme de Strategie, aprecia că dotarea militară poate asigura necesităţile pentru 3 sau 4 divizii şi că aceste echipamente sunt depozitate în cel puţin trei mari depozite.[198]

De asemeni, după capturarea oraşului Moşul, în 2014, ISIS a luat 2.300 Humveevehicule blindate, peste 100 de vehicule pe roţi şi pe şenile din arsenalul militar de lângă Tikrit (Camp Speciher) [199].

Cele mai multe vehicule sunt în valoare de peste 656 milioane dolari, dar aceasta reprezintă numai o fracţiune

198 vezi: http://www.businessinsider.com/isis-military-equipment-arsenal-2014-11

199 vezi http://www.thereveilllenwu.com/2015/09/15/modern-military-hardware-and-cold-war-weapons-inside-the-isis-arsenal/

din costurile acestor vehicule care sunt în posesia ISIS[200].

Toate aceste echipamente militare nu includ valoarea echipamentelor militare date de către „Free Syrian Army" şi alte fracţiuni cu caracter militar care au venit în ajutorul ISIS. După unele estimări valorice stabilite în 2015, ale Departamentului Apărării al SUA, echipamentul militar al ISIS ar avea următoarea structură:

Tabelul Nr. 33

Echipamentul militar al ISIS

Echipamentul militar	**Cantitatea**	**Preţul pe unitate**	**Preţul total**
Vehicule blindate	2.300	70.000 ($)	161 milioane ($)
Tancuri MIA1	40	4.3 mil. ($)	172 milioane ($)
Obuziere M198	52	527,337 ($)	27.4 milioane ($)
Mitraliere	74.000	4.000 ($)	296 milioane ($)

Marea majoritate a vehiculelor blindate sunt fabricate în Rusia, SUA şi Ucraina, diversele modele de tancuri sunt fabricate în Rusia, SUA, China, Polonia şi Irak iar armamentul mărunt este de fabricaţie rusă, chineză, română, germană, bulgară, poloneză, iugoslavă, croată, belgiană şi austriacă.

(sursa: Conflict Armament Research (CAR) – organizaţie neguvernamentală care urmăreşte vânzările internaţionale de armament mărunt, 2014).

Până recent, numai unele ţări printre care: SUA, Marea Britanie, Pakistan, China, Iran, Irak, Nigeria, Africa de Sud, Rusia şi Israel, foloseau dronele pentru supravegherea mişcării de trupe sau de echipamente

200 Pianin, Eric- U.S.Shoots Itself in the Foot by Accidentally Arming ISIS în: Fiscal Times,
June 4, 2015

militare.

Mai recent, tehnologia dronelor şi preţul fabricării lor reducându-se în mod substanţial şi putând fi procurate cu uşurinţă, marea majoritate a ţărilor şi organizaţiilor teroriste folosesc astfel de instrumente. ISIS şi-a procurat drone care sunt dotate cu aparate de fotografiat cu „high-definition" folosindu-le pentru activitatea de inteligenţă, operaţiunile artileriei şi totodată prezentând diferite imagini de pe câmpurile de luptă, putând astfel să-şi corecteze poziţia lansării de misături şi să-şi coordineze mişcarea de forţe militare utilizate în diverse locuri din regiune.[201]

6. Poziţia SUA şi a Federaţiei Ruse faţă de Statul Islamic.

— Opinii pro şi contra

În luna septembrie 2014, Preşedintelui Barack Obama în discursul adresat naţiunii americane s-a referit la politica SUA pentru distrugerea organizaţiei teroriste ISIS. Din păcate la începutul lunii Decembrie 2015, s-a putut constata că terorismul manifestat de această organizaţie extremistă islamică nu a fost distrus nici pe departe şi chiar a continuat cu alte acţiuni în Europa (cum a fost declanşarea unor explozii de mari proporţii în aeroportul şi la metroul din Bruxelles) şi cu ameninţări la adresa Statele Unite şi în alte colţuri din lume.

Max Boot (n.1969), istoric militar, afirma:

„... tot ceea ce s-a distrus în această perioadă de peste un an de zile nu a fost această organizaţie extremistă jihadistă despre care se vorbeşte de peste o

---

201 *Long War Journal*, April 17, 2015 (sursă de informaţii online americană create de către
Public Multimedia Incorporeted - PMI, organiţie fără profit, stabilită în 2007)

decadă, ci mai degrabă credibilitatea unităţii ţărilor europene şi a Statelor Unite, împotriva ISIS şi a altor organizaţii extremiste”.

În urma diverselor atacuri aeriene întreprinse sub conducerea SUA au fost raportate pierderea a peste 6.000 de luptători ISIS, ceea ce reprezintă un număr mare de luptători, dar aceste pierderi au fost înlocuite de numărul la fel de mare de noi luptători străini (peste 1.000 de noi luptători – care s-au ataşat mişcării jihadiste a ISIS în fiecare lună) şi care în urma unei puternice propagande şi a unei intense politici de „spălare a creierelor”, sunt radicalizaţi şi dispuşi să-şi piardă viaţa pentru construirea unui califat internaţional sau mondial.

Din păcate acţiunile aeriene întreprinse, fără conjugarea acestora cu acţiunea unor trupe terestre nu au avut efectul sperat pentru lichidarea bazelor militare ale ISIS din diverse zone şi în special din Siria.

Cu toate că în diverse interviuri şi discursuri, preşedintele Obama se referea la existenţa unei coaliţii internaţionale a 65 de ţări, care luptă împotriva luptătorilor ISIS, această „coaliţie” nu şi-a dovedit cel puţin până la sfârşitul primului semestru al anului 2016, eficacitatea pentru eradicarea sau cel puţin pentru limitarea acestor forţe militare ale ISIS.

De asemenea nu cred că se poate vorbi de o puternică ofensivă creată de trupele locale siriene al cărui comandat suprem este preşedintele Assad şi nici de un real suport al acestor trupe locale din partea Statelor Unite şi a coaliţiei internaţionale.

Trimiterea iniţială a unui număr de 50 de soldaţi americani, şi suplimentarea cu încă 50 sau 100 de soldaţi, nu poate fi considerată ca o acţiune eficientă întrucât acest număr nu poate efectua nimic împotriva luptătorilor ISIS şi nici nu îi poate ajuta într-un mod special pe militarii sirieni.

Înţelegând marele pericol pe care îl reprezintă acţiunile extremist-jihadiste, Administraţia Obama a extins fără prea multă zarvă numărul de soldaţi trimişi în Irak în operaţiuni împotriva Statului Islamic.

De fapt numărul trupelor americane în Irak au fost sub o continuă verificare după moartea unui soldat/sergent care a fost al doilea combatant în timpul operaţiunilor din Irak.

Departamentul Apărării a preferat să nu dea informaţii prea detaliate referitoare la numărul trupelor care sunt în prezent în Irak, afirmând totuşi că în prezent ar fi vorba de circa 3800 de soldaţi şi nu cât se afirmase iniţial că ar fi 5.000. De altfel după afirmaţia unuia dintre purtătorii de cuvânt al acestui departament, numărul trupelor variază de la o zi la alta.

Ceea ce este clar pentru moment este faptul că Statele Unite au început în luna martie 2016 să implice un număr destul de mare de trupe în lupta împotriva Statului Islamic.

Din păcate încă nu se observă o acţiune comună organizată de coaliţia naţiunilor implicate în acest război şi ca atare această situaţie dă mai mult impresia unei stări de frică împotriva ISIS.

Fără a mă considera expert în strategia militară cred că ceea ce ar trebui făcut ar fi atragerea a cât mai multor combatanţi sunniţi în această acţiune şi dotarea lor cu echipamentul de luptă necesar. Practic vorbind, fără sprijinul forţelor militare ale triburilor de sunniţi, nici Statele Unite şi nici pretinsa coaliţie a celor 65 de ţări nu va putea câştiga acest război.

Chiar şi unii dintre politologii şi strategii militari americani care au o orientare politică democrată şi care apreciază politica externă a preşedintelui Obama, susţin ideea după care:

„... această politică a SUA are o notă de realism dar

se desfăşoară mult prea lent”.

Fostul Secretar al Apărării – Robert M. Gates, bazat pe informaţii mult mai detaliate decât cele de care dispun unele dintre mijloacele mass-mediei americane şi care se transmit şi poporului american, consideră că este necesară o intensificare a acţiunilor americane de identificare a triburilor de kurzi[202] care sunt dispuşi să-şi apere propriile teritorii, propriile sate şi pământurile propriilor triburi.

Aceştia ar trebui dotaţi cu uniforme şi echipamentul necesar de luptă şi în acest fel s-ar putea reduce numărul soldaţilor americani implicaţi în acest război.

Totodată se remarcă acţiunea Federaţiei Ruse care nu este corelată cu acţiunea coaliţiei condusă de SUA şi care acţionând în mod independent prin multiple raiduri aeriene a distrus o bună parte din unele zone ale producţiei petrolifere din Siria de Est.

În ultima decadă (1994 – 2014) Rusia a cunoscut o amplă acţiune a organizaţiilor teroriste a extremiştilor islamişti.

Aşa cum se vede din tabelul de mai jos unele dintre aceste acţiuni criminale (în număr de peste 170), s-au soldat cu circa 3.000 de morţi şi aproape 8.000 de răniţi.

Tabelul Nr. 34

Unele dintre acţiunile teroriste ce au avut loc în

202 Kurzii - reprezintă o naționalitate, populația de bază a Kurdistanului, teritoriu ce intră în componența Irakului, Iranului, Siriei și Turciei Majoritatea populației kurde este de religie musulmană din ramura sunită. Ei se ocupă mai mult cu agricultura și creșterea vitelor. În prezent, kurzii numără de la 20 la 40 milioane de persoane, numărul variind de la o sursă la sursă. În Turcia locuiesc aprox. 15 mln. kurzi, în Iran aproape 5 mln., în Irak — 4 - 6 mln., iar în Siria — aprox. 1 - 2 mln. Circa 2 milioane de kurzi sunt împrăștiați prin Europa și America, formând acolo organizații etnice destul de largi. În țările din fosta URSS se numără peste o jumătate de milion de kurzi, concentrați în Armenia, Azerbaijan, Georgia, Kazahstan și Rusia.

diverse regiuni şi oraşe din Rusia

1994 – 2014.

(numărul victimelor şi locurile atentatelor criminale)

Regiunea	**Incidente**	**fatalităţi**	**Injurii**
Amur	1	11	0
Astrakhan	2	10	56
Chechnya	48	666	1,545
Dagestan	29	339	684
Ingushetia	15	150	300
Kabardino-Balkaria	6	105	223
Khabarovsk	1	0	1
Krasnodar	1	2	13
Moscow	21	590	1,914
North Ossetia	13	567	1,268
Novogorod	2	5	73
Rostove	2	63	480

Sakhalin	1	2	6
Samara	1	2	14
Stavropol	16	252	971
Tula	1	43	0
Tver	1	28	97
Volgograd	5	45	122
RUSSIA TOTAL	172	2,940	7,983

Sursa: Compilat de autor după datele prezentate de către Robert Johnston prezentate în Global Terrorism Database, 2 mai 2015

Mai recent alte atacuri la adresa Rusiei au fost prin:

doborârea unui avion cu 224 de pasageri la bord care a căzut în Egipt în urma unei explozii a unei bombe pusă în avion (după opinia unor experţi, bomba a fost introdusă de către un membru al ISIS, strecurat printre cei ce răspundeau de acest zbor al avionului).

doborârea unei avion de vânătoare de către artileria unuia dintre membrii NATO, când intrase în teritoriul aerospaţial al Turciei doborârea unui elicopter trimis într-o misiune de găsire a unui pilot al unui avion care a fost doborât de către rebelii sirieni.

Cu toate acestea Administraţia Putin s-a angajat să lupte împotriva acestor militanţi terorişti musulmani în orice condiţii şi cu orice risc.

Chiar dacă nu sunt mulţi care agreează politica promovată de preşedintele Putin în special în acţiunea de

alipire a Crimeii şi în războiul împotriva Ucrainei, nu se poate nesocoti poziţia fermă pe care şi-a propus s-o promoveze în Siria.

Este cât se poate de adevărat că intenţia de al menţine pe preşedintele Bashar al-Assad în funcţie nu este lipsită de vreun interes şi toată lumea ştie acest lucru. În primul rând nu trebuie uitat că Moscova are de multe decade relaţii deosebit de bune cu Assad şi familia sa şi ca atare nu a reacţionat niciodată împotriva actelor criminale pe care preşedintele Assad le-a aplicat poporului său. Aşa cum am mai amintit:

La mijlocul lunii Noiembrie 2015, după o perioadă în care după opinia unor specialişti ruşi s-a dovedit că ISIS este direct răspunzător de atacul avionului cu cei 224 de pasageri, Vladimir Putin a aprobat lansarea unui val puternic de bombardamente asupra capitalei Statului Islamic – Raqqa.

Inevitabil în urma acestei acţiuni s-au raportat foarte multe cazuri de civili care au murit sau au fost grav răniţi, dar presa internaţională nu s-a alarmat de aceste victime.

În schimb mass media internaţională a a avut o reacţie deosebit de vehementă în momentul în care s-a produs tragicul accident (de la începutul lunii octombrie 2015 – n.n.), de bombardare de către aviaţia americană, a spitalului din Kunduz (Afghanistan) în care funcţionau „doctorii fără graniţe”.

Mass-media americană a trecut destul de uşor peste acest accident ceea ce nu a lăsat o impresie deosebit de bună în faţa aliaţilor şi a celorlalte ţări din lume.

În prezent Rusia este în curs de dezvoltare a unor relaţii de parternariat diplomatic şi de securitate cu Statele Unite, în ciuda opoziţiei unor factori de decizie din Administraţia Obama cu privire la suporul pe care îl oferă Rusia preşedintelui Bashar al-Assad.

Cooperarea ruso-americană în problema Siriei

include reglementări diplomatice şi conexiuni ale serviciilor de inteligenţă.

Opinia unora dintre membrii Administraţiei de la Washington care colaborează cu omologii ruşi, se referă la concluzia după care nu se poate rezolva problema Siriei, fără sprijinul ruşilor.

Administraţia de la Casa Albă speră ca preşedintele Putin să sprijine eforturile SUA în negocierile conflictului din Siria.

La mijlocul lunii ianuarie 2016, Vladimir Putin a făcut – după opinia unor politologi, un prim pas în privinţa situaţiei lui Assad care ar trebui să părăsească conducerea Siriei, iar într-un interviu pe care l-a dat ziarului german *Bild* (*la 13 ianuarie 2016*), a afirmat că este dispus să-i ofere lui Assad, azil. După cum afirma Puţin:

acordarea azilului pentru Assad şi familiei sale este mult mai simplă decât cea care i-am oferit-o lui Eduard Snowden, cu toate că „Assad a făcut multe greşeli în timpul conflictului sirian”.

Problema situaţiei existentă în Siria a constituit de asemenea subiectul unei îndelungate conversaţii ce a avut loc luni 12 ianuarie 2016 între Secretarul de Stat J.F. Kerry şi omologul său rus, Ministrul de Externe, Serghei Lavrov.

După informaţii prezentate de Agenţia de Presă a Statelor Unite, dialogul celor doi reprezentanţi ai politicii externe ruse şi americane s-a referit şi la data de 25 ianuarie 2016 când la Geneva s-a discutat despre organizarea unui front comun privind negocierile asupra Siriei şi în acelaşi timp menţinerea Iranului şi Arabiei Saudite ca parteneri ai acestor dialoguri.

Conversaţiile s-au referit şi la Statul Islamic care a provocat acte de terorism atât Statelor Unite, Europei şi Rusiei.

Presa internaţională a menţionat că un suport important în desfăşurarea dialogurilor l-a adus Regele

Iordaniei, Abdullah II, care cunoscându-se că are relaţii speciale cu Rusia în general şi cu Vladimir Putin în mod special, va putea să-şi coordoneze activităţile militare cu Rusia împotriva Statului Islamic (deja există o cooperare şi un centru iordano-rus în domeniul militar cu sediul central în Iordania – n.n.).

Nu trebuie neglijată nici acţiunea independentă a Rusiei împotriva armatei de mercenari a ISIS prin care de fapt, Rusia a vrut să dovedească întregii lumi că este oricând gata pentru o puternică acţiune militară. De asemeni cred că Putin aşteaptă din partea puterilor occidentale europene ridicarea sancţiunile aplicate Rusiei şi care (după protocoalele stabilite – n.n.), ar fi trebuit să se termine în Ianuarie 2016, (în ipoteza în care nu se vor extinde pentru încă o perioadă – n.n.).

Acţiunile Rusiei şi câştigarea de timp în planurile de menţinere a lui Assad în poziţia de preşedinte, alături de intenţia Statelor Unite de a termina conflictul din Siria, au constituit unul dintre subiectele negocierilor de la Geneva (din 25 ianuarie 2016).

Situaţia fiind atât de neclară, datorită planurile duble desfăşurate de Rusia faţă de Statele Unite şi faţă de conducerea Administraţiei lui Assad, pun toate negocierile sub un mare semn de întrebare.

De asemeni poziţia Rusiei reţine atenţia întregii lumi occidentale şi prin faptul că Vladimir Putin preocupându-se în mod special de Siria (i-a scăpat în acest moment – n.n.) că inflaţia în Rusia a crescut, că indicele de apreciere a situaţiei economice este într-o puternică scădere, că venitul real este în scădere şi ca atare se manifestă într-o proporţie din ce în ce mai mare fenomenul sărăciei, iar valoarea rublei în comparaţie cu alte monede este în scădere.

Toate aceste elemente ce caracterizează situaţia generale actuală a economiei ruseşti, evoluează într-o anumită direcţie remarcată de către Alexei Kudrin – fostul

Ministru de Finanţe, că nedorită de către poporul rus şi acest fapt evoluează concomitent cu scăderea veniturilor obţinute de pe urma vânzării petrolului rusesc.

La aceleaşi concluzii a ajuns şi Profesorul Dr. Vladislav Inozemtsev[203] care într-un articol publicat la 18 ianuarie 2016 în Washington Post spunea:

„... la mai puţin de un an de zile, numai într-o singură zi (12 ianuarie 2016)

valoarea rublei a scăzut cu ¼, ceea ce dovedeşte cât de instabilă este economia Rusiei".

În ultimele 12 luni PNB-ul în Federaţia Rusă a scăzut cu 3.9%. Instituţiile financiare internaţionale şi Ministerul Economiei Rusiei apreciau că nu există nicio şansă de refacre a economiei în 2016, această situaţie fiind provocată de doi factori:

scăderea drastică a preţului petrolului şi menţinerea sancţiunilor impuse Rusiei de Occident datorită anexării

Crimeei şi războiului din Ucraina.

Pentru a nu crea o panică generală, specialiştii ruşi îşi menţin opinia şi afirmă că totuşi există o şansă de refacere a economiei în 2017.

Cât de reală poate fi această prognoză este greu de apreciat atâta timp cât:

venitul real al populaţiei a scăzut într-un mod deosebit de significativ, ceea ce a afectat cea mai mare parte a populaţiei urbane ce a făcut parte din clasa mijlocie a societăţii. Procurarea unor produse din import (mâncare, haine sau aparatură casnică) a ajuns să fie

---

203 Vladislav Inozemtsev (n. 1968), Profesor de științe economice. Fondator și Director al
Centrului pentru Studii Post-industriale (Moscova). Șeful Departamentului de Economie
Mondială la Facultatea de Administrație Publică, Universitateai Lomonosov, Moscova.

imposibil de asigurat din cauza scăderii valorii rublei.

Numărul de ruşi care călătoreau în străinătate pentru turism a scăzut cu peste 1/3 în 2015 ceea ce reprezintă o scădere drastică faţă de ultimii 18 ani (date confirmate prin statisticile guvernamentale oferite de Ministerul turismului).

bugetul frederal (calculat în dolari SUA – n.n.) este la nivelul anului

2006, preţul unui apartament nou în Moscova a scăzut cu 16% sub nivelul anului 2014 (calculat în ruble şi cu peste jumătate dacă este calculat în dolari SUA); cu toată această scădere nimeni nu se poate apropia de aceste apartamente din cauza lipsei de bani.

Asemenea informaţii dovedesc că economia Rusiei suferă din două motive:

diminuarea veniturilor obţinute din vânzarea petrolului şi profundul caracter birocratic manifestat în întreaga ierarhie economică.

Întregul cataclism economic al Federaţiei Ruse are un efect direct asupra investitorilor autohtoni şi al celor străini. În anul 2015 peste 20 de mari companii occidentale şi-au încheiat activităţile şi cooperarea cu Rusia şi peste

30 de întreprinderi manufacturiere occidentale şi-au închis porţile.

Unul dintre efectele naţionale legat de această situaţie economică se reflectă şi într-un fenomen ce nu este nou dar care a luat proporţii în ultimul an. Este vorba de emigraţie. Emigraţia netă a crescut de la 35.000 de persoane pe an cât a fost în perioada 2008 – 2010, la peste 400.000 după preliminările şi înregistrările ce au avut loc în 2015.

Faptul cel mai descurajator este acela că un număr foarte mare din populaţia rusă nu crede că s-ar putea schimba ceva atâta timp cât conducerea Federaţiei Ruse se realizează printr-o schimbare de tipul rocadei între

Preşedintele Putin şi Primul Ministru Dmitry Medvedev.

Dacă nu se va schimba ceva în bine – afirma Dr. Vladislav Inozemtsev, înseamnă că Rusia intră într-un moment al autodistrugerii economice, ceea ce s-ar traduce printr-o urgentă demisionare a Preşedintelui Vladimir Putin.

În acelaşi timp situaţia economică dezastruoasă din Rusia se reflectă şi în viaţa economică din Crimeea.

La doi ani după anexarea ilegală a Crimeei de către Federaţia Rusă, peninsula Crimeei este unul dintre cela mai izolate, sărace şi realmente în întuneric teritorii din Europa. Situaţia economică este total ruinată. Liniile electrice din Ucraina au fost întrerupte încă din Noiembrie 2015 lipsind de electricitate peste 2 milioane de locuitori ai Crimeei, iar autorităţile ruseşti, după opinia unor ziarişti ce au vizitat aceste locuri nu au reuşit nici pe departe să rezolve această problemă.

Importurile din Ucraina sunt interzise şi ca atare este o continuă lipsă de medicamente iar turismul (care era o sursă importantă de venituri pentru această zonă), este muribund.

La toate acestea se adaugă un sistem represiv la adresa celor care îşi manifestă nemulţumirile faţă de situaţia existentă.

După o metodă veche de tip KGB, cei ce au curajul să-şi expună punctele de vedere sunt arestaţi şi condamnaţi la cel puţin 5 ani de puşcărie.

Cele mai aspre represiuni sunt îndreptate împotriva celor circa 300.000 de tătari, care în majoritate sunt musulmani, (care au fost deportaţi în timpul dictaturii staliniste şi au primit aprobarea să se reîntoarcă de abia în anii 1980).

Chiar dacă propaganda actuală rusească vorbeşte de zorii unei noi reveniri economice, pentru a da speranţe populaţiei ruse pentru o viaţă mai bună, fiecare ştie că asemenea informaţii nu se vor întrevedea prea curând.

Succesul unei naţiuni fiind determinat şi se măsoară prin indicatorii săi economici, *reali*, atunci se poate spune fără nicio îndoială că Rusia este într-o mare încurcătură şi de aici se poate deduce că acei politologi care urmăresc politica lui Putin şi fac prognoze referitoare la căderea puţinismului, s-ar putea să aibă dreptate.

O asemenea situaţie a fost expusă şi în urma unui sondaj de opinie din care a rezultat că popularitatea preşedintelui Putin a scăzut de la 64% cât a fost în iunie 2015 la 45% în ianuarie 2016.

Administraţia Obama este, pentru moment, nehotărâtă în privinţa colaborării cu Federaţia Rusă cu privire la acţiunea comună de combatere a ISIS. Principala problemă este dacă această cooperare ar putea ajuta sau din contra ar afecta în mod negativ poziţia Statelor Unite în lume în privinţa combaterii ISIS.

De asemeni se remarcă opoziţia punctelor de vedere ale Statelor Unite şi ale Federaţiei Ruse privind menţinerea sau înlăturarea lui Assad din funcţia de conducător.

Statele Unite susţin urgenta eliminare a lui Assad de la conducerea Siriei pentru a se opri atrocităţile dezlănţuite de armata siriană împotriva propriului popor prin folosirea armelor chimice şi a lanţurilor de bombardamente dezlănţuite pe lungi perioade.

Efectele unor asemenea acţiuni criminale au determinat populaţia siriană să considere că principalul duşman al poporului sirian nu sunt teroriştii din cadrul ISIS ci Assad şi administraţia lui.

Lipsa unor acţiuni concrete din partea Statelor Unite şi a celor 65 de aliaţi afectează într-un mod din ce în ce mai rău situaţia din Siria şi totodată câştigarea unui număr din ce mai mare al simpatizanţilor ISIS.

Mulţi sirieni consideră de asemeni că lipsa unor acţiuni concrete din partea Statelor Unite dau impresia că SUA este mai mult aliata ISIS decât a poporului Sirian.

Vladimir Putin susţine ideea stabilită de comun acord cu Administraţia de la Teheran după care Assad trebuie să rămână în poziţie cel puţin 18 luni sau mai mult, să se creeze o nouă Constituţie a ţării şi să se organizeze noi alegeri.

După o perioadă de peste trei luni şi jumătate de atacuri aeriene din partea Rusiei împotriva forţelor militare opozante ale preşedintelui Assad ruşii au reuşit să anihileze cel puţin temporar orice acţiune de eliminare a lui Assad din putere. Aproape de sfârşitul lunii Ianuarie 2016, preşedintele Assad şi aliaţii săi au avut convingerea că vor fi câştigători în acest conflict.

După opinia preşedintelui Obama rămânerea lui Assad în poziţie de conducător este echivalentă cu continuarea războiului civil în Siria.

Totodată „lunile" considerate de către Vladimir Putin ca fiind în favoarea lui Assad de a rămâne în funcţie, înseamnă după opinia Administraţiei de la Washington: extinderea numărului de morţi, oameni sacrificaţi, mutilaţi, călcaţi în picioare, înfometaţi, torturaţi şi violaţi de către armata şi miliţia Administraţiei lui Assad cu sprijinul Rusiei.

Secretarul de Stat John Kerry a încercat în repetate rânduri să convingă Moscova arătând că Preşedintele Bahar al-Assad, este singurul obstacol în unirea Siriei împotriva Statului Islamic, în crearea unui stat democratic şi pluralistic.

Ceea ce este nevoie în momentul de faţă este de a-l convinge pe Assad să părăsească funcţia de preşedinte, să se creeze un guvern de tranziţie care să conducă Siria până la stabilirea şi înfăptuirea noilor alegeri.

Chiar şi în Iran, există o puternică opoziţie împotriva politicii iraniene de ocupare a Siriei.

Nu întâmplător un grup de activişti şi jurnalişti iranieni şi libieni cu concepţii progresive s-au adresat preşedintelui Obama cerându-i să nu amâne sau să

neglijeze vărsarea de sânge ce are loc în Siria şi în Orientul Mijlociu care pot devenii teatrul manifestării unei reale dezintegrări şi a creşterii hausului internaţional.[204]

Concluzia care se poate desprinde în momentul de faţă privind situaţia din Siria şi a manifestării acţiunilor grupării teroriste ISIS este aceea că toate aceste dezbateri şi pretinse acţiuni ale unei coaliţii internaţionale vor continua pe tot psrcursul anului 2016, oferind pe de-o-parte Administraţiei Obama cât şi candidaţilor la preşedinţia Statelor Unite, prilejul unor continue controverse şi lungi discuţii asupra acţiunilor şi a unei eventuale strategi ce s-ar putea desfăşura împotriva pericolului mondial pe care îl reprezintă ISIS şi conflictele din Orientul Mijlociu.

Nu se ştie exact este intenţia Statelor Unite în privinţa conflictului din Siria şi a acţiunilor împotriva ISIS, dar recenta vizită (de la 3 februarie 2016), pe care

Barack Obama a făcut-o în Baltimore (statul Marylend), la Moskeia – Islamic

Society of Baltimore, s-a datorat multiplelor probleme pe care le-a ridicat situaţia populaţiei musulmane existentă în Statele Unite.

Discursul lui Obama ţinut la 3 februarie 2016, a fost diferit de cel pe care îl ţinuse în prima lună după ce a fost ales preşedinte; atunci, tânărul Barack

Obama s-a a dresat unui număr de peste 1 miliard de musulmani din întreaga lume, referindu-se la „un nou început” în relaţia cu Statele Unite.

La 4 februarie 2016, la Meetingul Anual al Rugăciunii, Obama nu a mai vorbit despre „noul început al relaţiilor cu musulmanii ci despre un sentiment de frică şi furie referindu-se la atacul teroriştilor musulmani de la

204 Vezi Notele Autorului pentru Partea a III-a (113): Scrisoarea deschisă adresată Președintelui Barack Obama, 14 Decembrie 2015

Paris şi a celor de la San Bernardino (statul California, SUA).

Având mai mult o notă de conciliere şi nu una de înţelegere şi acţiune împotriva acestor terorişti ce se manifestă pe plan mondial, el a încercat să găsească unele cuvinte „potrivite”, pentru menţinerea unei balanţe între cele două sentimente pe care le poate cunoaşte orice om. Făcând o paralelă între acţiunile Cruciaţilor desfăşurate de creştini şi violenţele musulmanilor extremişti împotriva celor cu credinţe diferite nu a făcut decât să inspire declanşarea mai multor atrocităţi împotriva unor civili total nevinovaţi.

Nimic nu ar fi putut fi mai inexplicabil pentru majoritatea poporului american şi pentru creştinii din întreaga lume decât acest mod – total neinspirat al consilierilor şi celui care i-au scris textul cuvântării – n.n.) de a face o paralelă falsă între atrocităţile Statului Islamic şi a începutului Creştinismului.

Remarca sa a fost aproape similară cu cea a capului Bisericii Catolice când a afirmat:

că *cel care vrea să ridice ziduri împotriva migranţilor „nu este creştin”.*

Oare această remarcă se referea numai la candidatul republican Donald Trump care intenţionează (în ipoteza că va fi ales preşedinte al Statelor Unite, de a ridica un zid împotriva tuturor migranţilor mexicani ce intră în Statele Unite în mod ILEGAL – n.n.), sau la toţi conducătorii ţărilor europene care speriaţi de pericolul şi riscul invaziei musulmane, au ridicat şi continuă să ridice garduri de sârmă ghimpată împotriva invaziei migranţilor din diverse colţuri ale lumii.

Oare întreaga Europă a ajuns în momentul de faţă să nu mai fie creştină?

Iată o întrebare care poate la un anumit moment dat îşi va putea găsi un răspuns sau o explicaţie mai detaliată

din partea marelui conducător al Bisericii catolice.

7. Riscul pierderii identităţii naţionale al ţărilor membre ale UE şi al altor ţări din lume

După unele afirmaţii prezentate de către diferite mijloace de informare cu caracter global, Uniunea Europeană în calitatea sa de partener economic şi politic, a contribuit de peste o jumătate de secol la *menţinerea păcii*, *stabilităţii* şi *prosperităţii*, *a ridicat standardele de viaţă*, *a lansat o monedă ce a vrut să fie unică* şi *a evoluat constant către crearea unei pieţe unice* în cadrul căreia unele dintre ţările europene pot beneficia de regulile care prevăd că *persoanele, bunurile, serviciile şi capitalul pot circula liber*, ca şi cum s-ar afla pe teritoriul unei singure ţări.

Totul ar fi de înţeles, spun cei ce se ocupă de legile emigraţiei/imigraţiei, în special pentru guvernele ţărilor europene, care consideră că educaţia, cultura şi gradul de civilizaţie al vieţii oamenilor din ţările europene constituie suficiente elemente de atracţie a multor persoane din alte ţări care ajung întruna din ţările UE şi apoi folosesc acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană pe baza principiilor şi legislaţiei aplicate în aceste ţări ale UE, care afirmă:

oricine se poate mişca cu o deosebită uşurinţăşt în întregul perimetru al ţărilor din cadrul UE.

folosesc acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană.

Mulţi dintre cei veniţi în Europa în mod legal, îşi desfăşoară activitatea în mod cinstit şi util pentru ţara europeană care i-a primit.

Este concludentă dovada după care nu există nicio împotrivire la adresa cetăţenilor de religie musulmană şi care venind într-o ţară europeană, muncesc şi desfăşoară

activităţi utile pentru ţara care i-au primit şi pentru ei şi familiile lor.

Recentele alegeri care au avut loc în prima decadă a lunii mai 2016 la Londra, pentru alegerea unui nou primar, s-au soldat cu alegerea lui Sadiq Khan (în vârstă de 45 ani), membru al Partidului Muncii, fiul unui emigrant pakistanez, ce a muncit ca şofer de autobuz.

Khan, a crescut în condiţiuni deosebit de modeste, într-un apartament mic împreună cu încă şase membri ai familiei. Învăţând şi fiind un om muncitor ca şi tatăl său a absolvit facultatea de drept şi a devenit un avocat preocupat de problemele asigurării drepturilor omului.

Prin alegerea sa în funcţia de primar al Londrei, se dovedeşte că Europa în general şi Anglia în mod special, care a fost o ţară cu principii deosebit de conservatoare, apreciază un om după meritele sale şi nu după religia sa.

Într-un interviu pe care l-a dat Khan, a spus: *alegerea mea este un mesaj din care rezultă că: poţi fi un fiu de emigrant provenit dintr-un mediu sărac, dintr-o etnicitate şi o religie minoritară, şi care este apreciat şi respectat pentru cine este şi ce poate face pentru oamenii pe care îi conduce*.

De asemeni, unele dintre ţările UE folosindu-se de avantajele unei asemenea libertăţi au angajat forţa de muncă a imigranţilor (care *deocamdată* este mult mai ieftină comparativ cu cea autohtonă).

Faptul că ţările Uniunii Europene sunt dispuse să primească emigranţi din diverse ţări se confirmă şi prin rezoluţia Comisiei Europene (de la sfârşitul lunii aprilie 2015), aprobată cu 449 de voturi, contra 130, precum şi prin apelul Preşedintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker şi a Parlamentului European adresat celor 28 de ţări membre ale UE de acordare a ajutorul necesar refugiaţilor prin asigurarea spaţiilor de locuit şi emiterea vizelor de azil celor care au ajuns pe teritoriul european.

Alături însă de muncitorii din Estul Europei şi din

alte ţări veniţi cu dorinţa şi hotărârea de a munci şi de aşi asigura o situaţie economică confortabilă pentru ei şi familiile lor şi-au făcut apariţia şi o mulţime de imigranţi care în numele unor concepţii religioase pretins scrise în Koran, vor să domine lumea şi să transforme Europa într-o lume musulmană.

Partea gravă a unei asemenea situaţii porneşte de la lipsa unor informaţii despre cei ce se pot mişca liber între şi în zonele aparţinând Acordului Schengen.

După cum prezintă unele mijloacele mass-mediei internaţionale.

Unii dintre musulmanii veniţii în Europa în mod legal sau ilegal[205] (unii folosindu-se chiar de paşapoarte false – n.n.), creează prin diferite mijloace diversiuni, crime, demonstraţii de masă şi blocări de străzi în plină zi sub pretextul desfăşurării rugăciunilor sau al unor manifestări cu caracter politic.

În afara acestor aspecte cu caracter socio-economic şi politic, Europa se confruntă de mai mulţi ani şi cu un alt aspect al vieţii de zi cu zi şi care a devenit destul de alarmant prin faptul că poate contribuii la pierderea identităţii naţionale. Astăzi populaţia Europei este formată în proporţie de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creştere.

După unele date destul de greu de controlat dar pe care le consider având o notă reală, în Europa trăiau la începutul anului 2015 circa 54 de milioane de musulmani, care reprezentau circa 10% din populaţia Europei iar această cifră este în continuă schimbare prin creşterea numerică[206] (în momentul de faţă, imposibil de controlat

---

205 Vezi Mic breviar statistic, pentru Partea III-al cu diverite statistici specifice

206 Conform unor informații oferite de Pew Research Center, populația musulmană va crește cu cel puțin 2% în următorii 30 de ani (față de 1.6 miliarde

datorită enormului fenomen al migraţii – n.n.).

Un alt fapt ce merită să reţină atenţia conducerilor unor state este faptul că ilegalii sau chiar şi migranţii legali ajunşi în diverse ţări europene, au obţinut permisiunea construirii de moschei.

Ştiri prezentate prin diversele mijloace informaţionale, confirmă că în Europa există în prezent mii de moschei cu unele congregaţii mai largi chiar decât cele ale bisericilor creştine sau ale templelor mozaice. De asemenea în diverse oraşe europene imigranţii din comunităţile musulmane fac tot felul de intervenţii la autorităţile oficiale ale diverselor oraşe pentru obţinerea aprobărilor de construire a unor super-moschei care să depăşească cu mult înălţimea bisericilor creştine şi a templelor mozaice arătând astfel întregii lumi care este forţa superioară pe care se bazează noua identitate ce o vor instalată în Europa.

Un exemplu în acest sens îl oferă şi aprobarea construcţiei unei Moschei în Bucureşti. Secretarul de stat Victor Opaschi, de la Secretariatul de Stat pentru Culte, împreună cu muftiul Muurat Iusuf, au semnat protocolul de predare-preluare prin care Muftiatul Cultului Musulman din România a primit în concesiune, pe o durată de 49 de ani, un teren de 11.295 metri pătrat în vederea unei asemenea construcţii.

Despre acest proiect s-a discutat în urmă cu un an de zile (aprilie 2015), iar *în prezent se lucrează la obţinerea autorizaţiilor necesare pentru construirea moschei la Bucureşti*

Iar la 23 martie 2016, Preşedintele turc, Recep Tayyip Erdogan, la conferinţa de presă pe care a avut-o

---

cît sunt în prezent) devenind
cea mai numeroasă religie din lume și eclipsând cu mult religia Creștină.(Sursa: Washington
Post, 2 Februarie 2016, pg. A4)

împreună cu reşedinţele Klaus Iohannis a declarat:

„... va fi expresia cea mai frumoasă a dialogului şi solidarităţii.”[207]

Ca replică la această acţiune a Turciei – a spus preşedintele Erdogan:

am stabilit împreună cu domnul Klaus Iohannis, câteva terenuri în Istanbul pentru o capelă şi un loc de cazare a pelerinilor.

Principala întrebare pe care şi-o poate pune orice om din România şi în special din Bucureşti este dacă acest lăcaş va fi numai unul de rugăciune pentru populaţia musulmană din România sau va fi un centru de educaţie şi de radicalizare în vederea unor acţiuni viitoare mult mai periculoase?

După multiplele atentate ale extremiştilor musulmani ce au avut loc în diverse oraşe din Europa în ultimii ani, care s-au terminat cu zeci de morţi şi sute de râniţi, rămâne sub un semn de întrebare cât de frumoasă şi cât de mult va fi apreciată această nouă construcţie de către locuitorii oraşului Bucureşti şi de către întreaga populaţie a României.

Nu ştiu dacă o asemenea acţiune s-a demarat după un model ce a avut loc şi în Rusia, sau este o iniţiativă personală a Preşedintelui Iohannis.

Informaţiile prezentate de mass-media rusească confirmau în urmă cu un an de zile, că pe un teren de peste 19.000 m.p. s-a ridicat la Moscova şi a fost inaugurată la 24 septembrie 2015 cea mai mare moschee din Rusia. O clădire în stil modern dar cu multiple elemente arhitectonice specifice cultului islam, pe o înălţime de 6 etaje, şi pentru care s-au cheltuit bani din donaţii particulare în valoare de 170 milioane dolari.

---

207 Ziarul Adevărul (România) , 23 martie 2016

La inaugurarea acestei moschei au participat: Preşedintele Putin, Preşedintele Turciei, reprezentanţii de frunte ai Autorităţilor Palestinene şi alţi conducători din republicile din Asia Centrală.

Cu acest prilej, s-a amintit că religia islamică este a doua cea mai mare religie din

Rusia care numără peste 23 milioane de credincioşi musulmani (din totalul populaţiei ruse de circa 142 milioane locuitori iar statisticile demografice confirmă că numai în Moscova trăiesc 1.5 milioane musulmani din cei 11.5 milioane locuitori).

În discursul inaugural Vladimir Putin a lăudat virtuţile „umaniste" (?? – n.n.) ale islamului şi a spus:

„Această moschee va fi o sursă pentru propagarea ideilor umaniste şi a adevăratelor valori ale islamului".

criticând în acelaşi timp existenţa şi acţiunile Statul Islamic, care *„denaturează islamul"*. Din punct de vedere politic, discursul lui Vladimir Putin sună deosebit de frumos, dar cum se va manifesta această nouă forţă islamică în Rusia în general şi în Moscova în special,

rămâne sub un mare semn de întrebare întrucât Rusia are o tristă şi nefericită experienţă în privinţa acţiunilor criminale organizate de grupările extremiste musulmane; această experienţă i-a creat preşedintelui Putin o poziţie total refractară la adresa refugiaţilor musulmani care vin în Rusia. Unele date statistice confirmă numărul de acţiuni extremiste ce au avut loc în Rusia. Începând din 1999, Rusia a fost afectată de o serie de atentate sângeroase, multe dintre ele fiind comise de femei kamikaze, ele fiind armele privilegiate ale rebeliunii islamiste. Opinia Preşedintelui puţin s-a regăsit şi într-un pretins dialog (glumă) [208] ce circula la Moskova şi în alte oraşe din Rusia, referiror la relaţia lui Vladimir Putin cu regele Arabiei.

Personal, nu cred în realitatea unui asemenea dialog/glumă, dar cum se spune:

„Chiar dacă nu este adevărat, ideea este bine venită!

Tabelul Nr. 35

---

208 Se spune că în urmă cu câțiva ani regele Arabiei l-a vizitat pe Putin la Moscova. Înainte de a
pleca i-a spus lui Putin că ar vrea să cumpere o mare parcelă şi să ridice, numai cu bani arabi,
o mare moschee în capitala rusă.
-“Nu e o problemă”, i-a răspuns Putin, “dar cu o condiţie: să autorizaţi să se construiască
deasemenea în capitala arabă o mare Biserică ortodoxă”.
-“Nu se poate” spuse regele Arabiei.
-“De ce?” a întrebat Putin.
-“Pentru că religia voastră nu este adevărată şi nu putem lăsa ca poporul să fie înşelat”.
- “Eu gândesc la fel despre religia ta şi fără îndoială aş permite ridicarea templului tău
dacă ar fi echivalent, aşa că am terminat subiectul”.

Diversele acte criminale organizate de către extremiştii cecieni în Rusia (1999 – 2013)

Anul	Data	Locul	Nr. morţi	Nr. răniţi
1999	13 sept.	Moscova	118	
2002	23 – 26 oct.	Dubrovka	130	
2003	5 iulie	Moscova	15	50
	5 dec.	Tren	46	
2004	6 feb.	Metrou Moscova	41	
	24 aug.	Avion	90	
2009	27 nov.	Tren	28	
2010	29 mar.	Metrou Moscova	28	
	9 sept.	Osetia de Nord	17	
2011	24 ian.	Aeroport Moscova	37	
2012	4 mai	Caucaz	14	120
	28 ugust	Daghestan	7	
20	20	Dag	8	

13	mai	hestan		
	21 oct	Dag hestan	6	
	30 dec.	Volg ograd	10	20

Sursa: Mediafax 2014

Nu trebuie uitat nici faptul că multe dintre republicile asiatice care au stat timp de 70 de ani sub călcâiul ocupaţiei sovietice, au fost printre primele care s-au bucurat de lichidarea sistemului comunist şi a Uniunii Sovietice, şi-au cerut şi şi-au asigurat imediat independenţa şi se manifestă după criteriile legilor musulmane şi nu după cele dorite de Moscova.

În acelaşi timp mai mult ca sigur că preşedintele Putin îşi reaminteşte – nu cu prea mare plăcere de atacurile grupurilor teroriste din Republica Chechenă şi a altora din ţările islamice asiatice care au avut loc, de exemplu, la Moscova în martie 2010 şi care s-a soldat cu zeci de morţi şi răniţi. Nimeni nu înţelege sau nu vrea să înţeleagă că prin această aprobare s-ar putea să se deschidă o uşă largă spre multiple forme de manifestare a unor riscuri enorme de acţiuni antisociale şi care au în spatele lor diverse manifestări politice.

Din acest punct de vedere poate ar merita să fie reanalizată una dintre opiniile care se vehiculau încă în urmă cu câţiva ani şi care se refereau la riscul existenţei şi manifestării unor acte ale extremiştilor jihadişti:

„... imaginaţi-vă o staţie de metrou din Bucureşti în care, la ore de vârf, un tânăr credincios se detonează în numele lui Allah. Sau imaginaţi-vă tineri români eşuaţi în viaţă, convertiţi la islamism şi trimişi în tabere de instruire prin Siria, Irak sau Afghanistan şi reveniţi în Europa pentru a ne aduce binefacerile Statului Islamic".

Asemenea acţiuni trebuie înţelese şi corelate cu preocupările manifestate în diverse ţăti musulmane de

penetrare şi treptat dar sigur de dominare a lumii europene. Tabelul alăturat prelucrat dintr-o sursă considerată ca oficială, confirmă această afirmaţie.

Tabelul nr. 36

Perspectiva evoluţia populaţiei musulmane în ţările Europei Occidentale

(% din totalul populaţiei)

Ţara	2000	2030
Austria	**5, 7**	**9, 3**
Belgia	**6, 0**	**10, 2**
Danemarca	**4, 1**	**5, 6**
Franţa	**7, 5**	**10, 3**
Finlanda	**0, 8**	**5, 6**
Germania	**5, 0**	**7, 1**
Irlanda	**0, 9**	**2, 2**
Italia	**2, 6**	**5, 4**
Marea Britanie	**4.6**	**8.2**
Norvegia	**3, 0**	**6, 5**
Olanda	**5, 5**	**7, 8**
Portugalia	**0, 6**	**0, 6**
Spania	**2, 3**	**3, 7**
Suedia	**4, 9**	**9, 9**

Sursa: Prelucrat de autor după datele publicate de către International Center for the Study of Radicalisation (ICSR) King’s College, London.

Münich Security Conference, 6 – 8 Febr., 2015

Aşa se explică diversele acţiuni ce au avut loc din 1995 şi până în prezent în Olanda, Anglia, Franţa, Belgia,

Spania, Norvegia şi numai cu puţin timp înainte, în Germania, Danemarca, Turcia şi în Statele Unite.

O acţiune terorist criminală a avut loc în prima săptămână a lunii Ianuarie 2015, când un atac terorist al unor indivizi care vorbeau perfect franceza (de unde concluzia că veniseră de mici copii în Franţa sau se născuseră în această ţară) şi care după ce au intrat în clădirea redacţiei ziarului satiric francez, Charlie Hebdo, au intrat într-o sală unde se ţinea o şedinţă a grupului de gazetari şi au împuşcat mortal 12 membrii ai redacţiei respective şi doi poliţişti sub pretextul răzbunării împotriva unei caricaturi publicată la adresa religiei islamice şi a profetului Mohamed.

La mai puţin de 24 de ore, în Hamburg (Germania), în noaptea de 10/11 ianuarie 2015, au fost aruncate de către alţi musulmani extremişti, bombe incendiare în clădirea ziarului *Hamburger Morgenpost daily*, care în spirit de solidaritate cu ziarul Charlie Hebdo (din Paris), au

reprodus caricatura profetului Mohamed.

În felul acesta o serie de oficialităţi printre care şi Primul Ministru al Franţei, Manuel Valls, au afirmat că *Franţa este în război*, împotriva terorismului, a jihadismului şi a islamismului radical, iar Germania poate afirma acelaşi lucru.

Referitor la această afirmaţie, merită cunoscută opinia profesorului Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, care afrina[209]:

„... Franţa nu este în război, întrucât nici fraţii Kouachi şi nici Amedy Coulibaly nu sunt soldaţi în cadrul unei armate a unui stat. Ei sunt nişte civili care fac parte dintr-o forţă de luptă care se dezvoltă în cadrul unor state din Orientul Mijlociu în vederea creării şi menţinerii unui stat islamic.

„... Statul Islamic" este un termen care se referă la ceva care nu există (încă?); în timp ce produce deja efecte, şi care oferă numai ideea existenţei unui asemenea stat. Recunoaşterea acestor forţe ca beligerante le oferă oportunitatea recunoaşterii existenţei unui asemenea stat..."

După acţiunea criminală organizată la 13 noiembrie 2015 în mai multe locuri publice din Paris şi care s-au soldat cu 130 de morţi şi peste 350 de răniţi, Domnul profesor Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, îşi mai menţine afirmaţia (pe care o pot numi mai mult decât copilărească – n.n.), prin care spunea: *„Franţa nu este în război".*

Domnule profesor, cu tot respectul, vreau să vă comunic că sunteţi complet greşit în afirmaţia Dvs.

Franţa este în război! şi nu numai Franţa ci întreaga lume civilizată este în război cu aceşti criminali!

---

209 Le Monde, 14 Ianuarie 2014

Nu au trecut decât câteva luni de la atacul împotriva ziarului Charlie Hebdo şi a supermarketul Kuşer omorând 17 persoane şi într-o vineri seară când francezii şi alţi turişti din diverse colţuri ale lumii, veniţi la Paris, îşi petreceau câteva ore liniştite urmărind un joc de fotbal, sau asistând la un concert sau având o seară plăcută cu prieteni într-un restaurant, islamişti jihadişti au provocat un masacru în masă.

Liderii mondiali şi-au exprimat opinia condamnând atacurile efectuate şi preşedintele francez François Hollande a promis răzbunare:

„Vom duce un război care va fi nemilos”!

Tor odată Preşedintele Hollande a cerut Parlamentului Franţei să extindă starea de urgenţă şi să se schimbe Constituţia Franţei prin adaptarea ei la condiţiile specifice de luptă cu terorismul jihadist islamic.

Când teroriştii au comis o asemenea atrocitate, ei trebuie să fie siguri că vor avea să se confrunte cu o determinare foarte hotărâtă a poporului francez, cu o unitate fermă a Franţei şi nu numai a ei ci a întregii lumi civilizate.

Preşedintele Consiliului European Donald Tusk a spus:

„... trăim în timpuri extraordinare care impun măsuri extraordinare, sacrificii extraordinare şi o solidaritate extraordinară”.

Acuma aceşti criminali au acţionat din nou în Franţa, mâine s-ar putea să acţioneze în Anglia, în Belgia, în Germania (după cum s-a văzut prin ceea ce s-a petrecut în noaptea de Anul nou) şi din nou în Statele Unite, în Canada şi în alte ţări.

Despre acest lucru aminteam mai înainte spunând că a venit timpul unei acţiuni conjugate a întregii lumi împotriva acestor criminali şi a celor care sunt în spatele lor, altfel populaţia Europei sau a altor continente se poate aştepta la atacuri similare sau chiar mai grave.

Indiferent că este vorba despre forţa armată a unui stat sau o forţă armată a unor organizaţii extremiste, susţinute în mod clandestin de către unele ţări, cred că asemenea acte trebuie combătute cât mai rapid, cât mai drastic şi mai eficient.

Chiar dacă unii politologi afirmă că lupta cu ISIS este o luptă împotriva unei organizaţii teroriste, cred acest conflict ar trebui privit ca unul care se desfăşoară într-un conflict cu o altă ţară.

Nu cred că despre ISIS se mai poate vorbi numai ca despre o simplă organizaţie, ci trebuie privită ca o ţară, întrucât:

pe care a cucerit-o prin forţă armată, posedă elemente de suprastructură, are o populaţie din zonele ocupate prin forţa armelor;

populaţia ce o ţine sub control, o conduce după legile anti umane pe care le impune, are o armată de mercenari formată din nişte indivizi fanatici (pierduţi pentru societate) şi înşelaţi printr-o propagandă mincinoasă, falsă, are mijloace de transport cumpărate din bani extorcaţi, din donaţii din frică sau confiscate, are resurse economice (petrol şi bani), şi-a creat instituţii care impun legislaţia impune coerciţia în numele unei pretinse respectări a Koranului, etc. etc.

Cu această lume trebuie luptat şi învinsă.

S-a pierdut primul moment când aceste grupări acţionau într-un număr mult mai mic şi pretinşii politicieni şi strategi au neglijat actele criminale ale acestor organizaţii. Cred că este ceasul al 12-lea în care trebuie aplicate măsurile necesare în vederea minimalizării sau

eradicării unor asemenea forţe militare.

Până nu se vor lua măsurile necesare[210] create de către o alianţă **reală**, împotriva acestor extremişti şi a ţărilor ce îi susţin în mod secret dar substanţial, asemenea acţiuni teroriste, prin sprijinirea financiară şi dotarea cu echipament şi armament, întreaga Europă va ajunge într-o situaţie similară întrucât celulele latente ale unor islamişti extremişti se găsesc împrăştiate şi ajung să fie din ce în ce mai numeroase în întregul teritoriu al Europei (vezi cazul Belgiei care a devenit locul perfect pentru aceşti criminali sau Franţa unde în anumite cartiere sunt atât de mulţi terorişti periculoşi încât nici poliţia franceză nu vrea să mai ajungă pe acolo).

Miniştri de justiţie din cele 28 de naţiuni ale UE (incluzând Marea Britanie şi Irlanda), trebuie să creeze cât mai urgent legislaţii specifice prin care să se poată verifica diversele informaţii referitoare la identitatea persoanelor care intră sau ies dintr-o ţară europeană, despre datele personale incluse în paşapoarte (-le) oficiale nu cele contrafăcute – n.n.) şi în cardurile de credit folosite.

Cred că această soluţie de creiere a unor legislaţii specifice ar trebui să devină prioritare legiuitorilor din toate ţările europene şi informaţiile adunate despre fiecare persoană să poată fi folosite de comun acord de către sistemele de securitate din toate ţările europene, din Orientul Mijlociu, din ţările Africii de Nord şi din alte ţări.

Această idee se bazează şi pe faptul că alte organizaţii teroriste cum ar fi Boko Haram care acţionează în Africa are în palmaresul ei criminal recent, omorârea a peste 2000 de nigerieni; unele informaţii prezentate de către mass-media internaţională confirmă date din care rezultă că în perioada 2011 – 2015, 25.000 de oameni au

---

210 (Re)Vezi Notele autorului pentru partea I-a (77), Guerino, P. Harrison, P.M. & Sabol, W - Prisoners in 2010, Washington, D.C., Bireau of Justice Statistics, 2011

fost omorâţi de către membrii acestei organizaţii teroriste.

Trebuie reţinut că există o enormă diferenţă între aşa numita cultură (dacă putem s-o numim şi s-o considerăm că ar exista!), a acestor migranţi din diverse ţări şi cea pe care o întâlnesc în diversele ţări prin care trec şi în ţările gazdă.

Un singur exemplu poate este suficient pentru a-i determina pe legislatorii din ţările gazdă să reanalizeze legislaţiile existente şi să le actualizeze cu cele necesare specifice condiţiilor specifice sosirii diverşilor migranţi ilegali (care reprezintă majoritatea), în diverse ţări.

Modul de manifestare al migranţilor în noaptea Anului Nou în Germania şi în alte ţări din Europa, incidentele sexuale de la Köln, Stuttgart sau Hamburg şi din alte oraşe şi din alte ţări, trebuie sever sancţionate pentru a-i determina pe aceşti migranţi să se oprească de la asemenea acte: de furturi, abuzuri sexuale, crime etc. la care se dedau.

Presa internaţională a prezentat prin graficul de mai jos multiplele ţări şi locuri unde au avut loc asemenea acte. În acelaşi timp trebuie reţinut şi faptul că mass-media germană a fost într-un moment de mare derută neştiind cum să anunţe aceste acte provocate de migranţi. Au trebuit să treacă multe ore şi chiar zile până ce au primit avizul unor conduceri ale partidului CDU[211] de a transmite informaţiile respective.

Felul în care s-au transmis cu întârziere aceste

---

211 CDU - Uniunea Creștin-Democrată (în germană: Christlich Demokratische Union Deutschlands) partid politic din Germania. Cuvântul „Uniune” din numele partidului se referă la uniunea dintre membrii partidului indiferent de religia lor (catolică, evanghelică etc.). CDU este un partid conservator cu orientare de centru-dreapta, afiliat Internaționalei Centrist-Democrate.

informaţii a avut o notă total ridicolă:

Redacţia *ZDF*[212] a afirmat:

„Faptul că jurnalul de luni seară (4 Ianuarie 2016) nu a menţionat incidentele este o neglijenţă”.

A nu discuta acest subiect luni seară a fost „evident o judecată greşită”.

Au asemenea afirmaţii nota specifică pe care trebuie să o aibă „o staţie de televiziune liberă” într-o „ţară liberă”?

După cum se observă asemenea acte nu vor fi (mai mult ca sigur – n.n.) nici ultimele şi nici nu vor dispărea din obiceiurile aşa numitei „culturii” musulmane.

Germania aşa cum afirma Doamna Cancelar Angela Merkel, *se va schimba*.

Sunt convins că acest lucru se va petrece mai curând decât cred mulţi din conducerea actuală a Germaniei şi chiar a populaţia ei.

Dar nicidecum în bine!!

Trebuie să ajungem la momentul în care să fim martori şi să ascultăm răspunsurile la unele întrebări care în prezent nu sunt cele dorite nici de către familiile victimelor şi nici de oricine a văzut sau a a auzit de aceste atrocităţi ce au loc la intervale extrem de scurte provocate de „soldaţii” ISIS.

Numai exemplele actelor teroriste ce au avut loc în lunile iunie şi iulie 2016 (de exemplu – n.n.) în Franţa, la Nisa, unde cu un camion au fost omorâţi 85 de persoane şi

---

212 ZDF - Zweites Deutsches Fernsehen (Al doilea post al televiziunii germane), care
prezintă știri din Austra, Luxemburg, Elveția, Liechtenstein, Belgia, Italia, Olanda,
Danemarca și Kosovo; are sediul la Mainz (Germania)

răniţi 200 de persoane care aniversau 14 iulie, ziua naţională a Franţei, sau în Germania, unde la 18 iulie 2016, într-un tren lângă oraşul Würzburg (Bavaria), un tânăr inspirat de propaganda Statului Islamic, folosindu-se de un topor a ucis 5 pasageri sau la München unde trei criminali, inspiraţi (după opinia unor oficiali germani – n.n.) de un sentiment „anti imigraţionist”, au acţionat cu cruzime omorând şi rănind zeci de persoane şi provocând o enormă panică în molul Olympia şi în întregul oraş.

Un asemenea act criminal mi-a amintit de anul 1972, după 44 de ani, tot în acest oraş a avut loc un atac al unor terorişti palestinieni împotriva unor sportivi israelieni participanţi la jocurile olimpice de vară, şi luând ostateci, au omorât 11 dintre sportivii israelieni.

Nu este admisibil ca întreaga lume să fie terorizată de asemenea acte şi să stea pasivă în faţa unui asemenea pericol de proporţii mondiale. Nu este admisibil ca să se acorde premii Nobel unor conducători care au acceptat şi s-au folosit de asemenea acte teroriste în sprijinul unor planuri politice, sau să se acorde premiul Nobel pentru ne participarea la acţiuni categorice împotriva unor organizaţii extremiste capabile numai de desfăşurarea unor acte criminale.

Trebuie să ajungem să vedem crearea unei coaliţii reale internaţionale care să pună capăt definitiv unor asemenea crime şi să readucă liniştea şi viaţa normală în oraşele europene şi în alte colţuri ale lumii.

Harta N

Unele dintre oraşele europene unde au avut loc manifestarea unor acte antisociale imperioda sărbătorilor de Crăciun şi An Nou

Sursa: AP, 2016

Situaţii similare au avut loc şi în unele oraşe din Finlanda.[213] Măsurile luate de către populaţia Finlandei se referă la organizarea unor grupuri de bărbaţi sportivi şi adevăraţi luptători, care şi-au luat numele de *„Soldaţii lui Odin”* (zeul războiului în mitologia nordică) şi care patrulează seara străzile din diferite oraşe; în momentul în care remarcă cele mai mici incidente provocate de către

213 Finlanda cu o populație de 5.4 milioane locuitori, a primit în 2015, peste 32.000 de
azilanți, mai mult de zece ori decât în 2014.

azilanţi, intervin imediat şi îi admonestează fizic.

S-a creat astfel o reacţie imediată şi firească împotriva unor asemenea oameni cu asemenea moduri de manifestare a pretinsei „culturi” musulmane. În perioada sărbătorii Crăciunului şi a Noului An au fost înregistrate în diverse oraşe din Finlanda peste 50 de asemenea incidente (furturi, încercări de violuri şi bătăi pe stradă), provocate de azilanţi. Chiar şi azilanţi ce locuiesc de mai mulţi ani în Finlanda şi s-au încadrat în viaţa şi principiile morale ale aceşti ţări, au reacţionat drastic împotriva noilor azilanţi. Un exemplu concret a fost cel al unui tânăr boxer irakian (Abbas al-Arja de 25 de ani), care trăieşte în Finlanda de peste 5 ani şi care a intervenit imediat împotriva a doi tineri irakieni care încercau să abuzeze o femeie finlandeză.

Cu toate că există o opoziţie din partea guvernului şi a poliţiei finlandeze, care afirmă:

„… „A organiza patrule de stradă ţine de un comportament extremist. Aceasta nu permite se crească securitatea” populaţiei, la declarat ministrul finlandez de interne, Petteri Orpo, la postul de televiziune YLE. Aceste miliţii „nu au dreptul să utilizeze forţa”, a subliniat el”).

Reacţia „Soldaţilor lui Odin” poate nu ajută la rezolvarea problemelor de educaţie a noilor migranţi, dar poate îi vor face să înţeleagă că în Finlanda există o altă morală şi civilizaţie decât cea din ţările de unde au venit migranţii şi ca atare aceştia îşi fac în continuare datoria de protecţie a populaţiei.

8. Lupta împotriva terorismului mondial – o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii

Strategia globală a Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva terorismului a fost adoptat de către statele membre, la date de 8 septembrie 2006. Strategia, în formă

de rezoluţie şi Planul de acţiune anexat (A/RES/60/288), vrea să fie un instrument unic la nivel mondial, care ar trebui să sporească eforturile naţionale, regionale şi internaţionale în combaterea terorismului care se manifestă prin diversele organizaţii teroriste în diverse colţuri ale lumii.

Aceasta este prima dată când toate statele membre au convenit pentru o abordare strategică comună de combatere a terorismului, nu doar prin trimiterea unor mesaje din care rezultă că terorismul este inacceptabil în toate formele şi manifestările sale, dar, de asemenea, rezolvarea trebuie să capete măsuri concrete individuale şi colective pentru prevenirea, combaterea şi eradicarea definită a acestui cancer general care este: terorismului.

Măsurile care trebuie aplicate, trebuie să includă:

consolidarea capacităţilor naţionale pentru contracararea oricăror ameninţări teroriste, stabilirea unor legislaţii de sancţionare aspră a oricăror tentative sau acţiuni teroriste, crearea şi urmărirea oricăror manifestări ce pot provoca actele criminale teroriste, coordonarea activităţilor de combatere a terorismului prin sistemul Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a oricăror alte organizaţii şi instituţii specializate în asemenea acţiuni.

Adoptarea strategiei internaţionale trebuie să dovedească îndeplinirea angajamentul luat de liderii mondiali la întâlnirea din septembrie 2005 şi să se bazeze pe elementele propuse de Secretarul General în raportul său din 2 mai 2006, intitulat:

Uniţi împotriva terorismului: recomandări pentru o strategie de combatere a terorismului global.

Ce trebuie înţeles este faptul că:

Inamicul este terorismul premeditat, politic, bazat pe violenţă motivată şi comisă împotriva unor persoane civile

noncombatante.

Cei care folosesc mijloacele teroriste, indiferent de istoria lor specifică sau de diversele obiective religioase, caută să submineze statul de drept prin aplicarea unor măsuri violente şi teroare. Teroriştii, împărtăşesc convingerea greşită că uciderea, răpirile, extorcarea, jefuirea şi alte mijloace pe care le aplică precum şi multiplele consecinţe şi ravagii sunt legitime sunt forme de manifestarea unor acţiuni politice, bazate pe aplicarea unor principii religioase.

Procesul de spălare a creierelor aplicat prin radicalizarea simpatizanţilor acestei ideologii precum şi folosirea tehnologiilor avansate din domeniul sistemului informaţional, prin care se practică atragerea de noi membrii şi falsa informare a succeselor acestor acţiuni, trebuie eradicate prin toate mijloacele şi cu o deosebită vehemenţă.

Intensificarea tuturor mijloacelor de cooperarea internaţională, asigurarea securităţii populaţiilor din diverse ţări precum şi stăvilirea fluxului enorm al migraţiei din diverse ţări, trebuie corelate cu înregistrarea tuturor actelor de identitate şi a paşapoartelor, sancţionându-se orice încercare de emitere a unor documente false precum şi invazia frauduloasă în diferite ţări.

Organizaţia Internaţională a Poliţiei Judiciare ar trebui să-şi revadă imediat baza de date privind documentele de călătorie (furate sau pierdute), şi să folosească acest instrument informaţional, prin schimbul de informaţii relevante între diversele ţări. Un rol deosebit de important trebuie să revină şi organizaţiilor internaţionale printre care:

— Fondul Monetar Internaţional.

— Banca Mondială.

— Oficiul Naţiunilor Unite pentru Droguri şi Criminalitate şi

— Organizaţia Internaţională de Poliţie Criminală

care vor trebuie să-şi consolideze cooperarea cu toate ţările pentru a le ajuta să respecte pe deplin normele şi obligaţiile de combatere a spălării banilor şi finanţării terorismului internaţional, urmărindu-i de aproape pe cei ce sprijină aceste acţiuni ale organizaţiilor islamist teroriste.

Sursa: Prelucrat de autor după informaţiile publicate în: http://www.un.org/en/terrorism/strategy-counter-terrorism. shtml

La începutul lunii ianuarie 2016 a fost lansată, aprobată şi semnată de Preşedintele Obama, *Legea privind combaterea terorismului internaţional*. Această lege poate fi considerată ca fiind cea mai semnificativă contribuţie contra terorismului şi care menţionează în mod specific – ne folosirea dronelor şi menţiunea specifică: fără intervenţia forţelor Speciale destinate unor Operaţiuni speciale şi fără participarea Statelor Unite la acţiuni de mare amploare destinate conflictelor armate. Acesta, după opinia unor politologi, ar fi „simbolul" Administraţiei de la Casa Albă şi care în acelaşi timp este marcat de ne folosirea unor investiţii suplimentare destinate departamentelor şi agenţiilor cu profil civil, ministerului de justiţie, ministerul de interne şi puşcăriilor sau a altor sectoare care necesită fonduri băneşti suplimentare.

Un aspect care a scăpat din atenţia multor analişti este faptul că în 2014 într-un discurs ţinut la Academia Militară din West Point la graduarea catediţilor, Preşedintele Obama a anunţat crearea *Fondului Partenariatului în vederea combaterii terorismului* (**CTPF** în engleză). Obama a cerut la data respectivă Congresului American să ofere suportul obţinerii noului fond care se referea la circa 5 miliarde dolari în vederea creării partenariatului din Asia de Sud până în Sahel[214].

214 Sahel - zonă de tranziție, de la deșertul Sahara la regiunea de savană Sudan

Departamentul de Apărare a primit 1.3 miliarde dolari în locul celor 4 miliarde cât solicitase. În decembrie 2015, Congresul SUA a aprobat 175 milioane dolari referitor la fondul CTPF, destinat Departamentului de Stat în colaborarea cu programele ce aparţineau Departamentului de Securitate Internă şi Ministerul de justiţie, FBI şi alte departamente a căror activităţi se refereau la întărirea legislaţiei legale contra terorismului, cercetarea şi combaterea teroriştilor, a puşcăriaşilor şi a altor persoane civile suspecte.

Legea prevede ca Departamentul de Stat să-şi extindă eforturile de prevenire a actelor teroriste în special în parternarit cu ţările în care investiţii financiare mici pot constituii efecte deosebit de importante (în special în Africa unde creşterea capabilităţilor se va putea remarca în combaterea acţiunilor teroriste conduse de organizaţiile Boko Haram şi al-Shabab). Cooperarea şi exerciţiile militare desfăşurate împreună cu partenerii din Golful Persic (de combatere a organizaţiei al-Qaeda va avea ca efect combaterea Statului Islamic şi al-Qaeda din Yemen).

De asemenea în discursul de la West Point Academy, Barack Obama a menţionat că Statele Unite nu vor acţiona singure împotriva unor acte teroriste ce au loc în diverse ţări din lume.

Nu a afirmat nimeni că Statele Unite ar trebui să acţioneze singure împotriva terorismului internaţional. Însuşi preşedintele Obama s-a referit de mai multe ori la coaliţia internaţională care va fi angajată în această luptă.

Din păcate însă nu se vedere niciun rezultat al acţiunii coaliţiei internaţionale (a celor circa 50 de ţări – n.n.), care vor şi trebuie să se angajeze plenar într-o asemenea luptă de distrugere definitivă a grupurilor teroriste şi a pretinsului Stat Islamic.

Presa americană a publicat la 20 iulie 2016 o informaţie din care reieşea că Pentagonul a organizat la

Joint Base Andrews (situat în afara Washington-ului), o întâlnire a unora dintre miniştrii apărării din 30 de ţări care vor participa la lupta împotriva Statului Islamic.

Şedinţa s-a desfăşurat sub conducerea Secretarului Apărării Ashton B. Carter şi a Secretarului de Stat John F. Kerry. Este prima şedinţă cu un asemenea scop după decizia Marii Britanii de a ieşi din UE şi după acţiunea loviturii de stat din Turcia.

Pentagonul a pregătit un plan amplu, oficial, care a fost prezentat participanţilor arătându-le unde şi cum se vor desfăşura mişcările de trupe în Irak (în Moşul) şi în Siria (în capitala Raqqa). Fiecare dintre participanţii la această şedinţă de lucru întorcându-se în ţările lor de origine, vor studia în amănunţime planurile Pentagonului, venind cu propuneri concrete de contribuţie.

Au trebuit să treacă doi ani de când Statul Islamic s-a declarat Califat peste Irak şi Siria, timp în care au avut loc zeci de acţiuni criminale soldate cu morţi şi răniţi.

După informaţiile oficiale ale Statelor Unite, timp de 2 ani, din vara anului 2014 şi până în vara 2016, SUA al lansat 10.500 atacuri (lovituri) aeriene în Irak şi Siria.

Cât de eficiente au fost aceste 10.500 atacuri, este destul de greu de apreciat, dacă după doi ani de zile se pune problemă (în sfârşit (!), sperăm într-un mod deosebit de serios) ca să se realizeze o adevărată coaliţie a celor 30 de ţări venite la întâlnirea organizată de Pentagon.

Sub presiunea ofiţerilor superior şi a strategilor militari, trupele americane retrase din Iraq s-au limitat la menţinerea a 6.000 de soldaţi care au rămas în Iraq alături de cei 900 de soldaţi italieni.

În acelaşi timp în Siria armata americană şi-a menţinut 300 de aşa numiţi consilieri sau sfătuitori care să lucreze cu grupurile luptători de Kurzi şi arabi.

Situaţia celorlalţi participanţi ai aşa-zisei coaliţii internaţionale este următoarea:

Marea Britanie are peste 250 de sfătuitori în Irak şi a

promis că va susţine

(încă nu se ştie însă cum!) eforturile îndreptate împotriva Statului Islamic

Turcia (ca membră a NATO), care are pe o porţiune mare în lungime, graniţă cu Siria, este de acord să participe la acţiunea comună (tot aşa fără să se ştie în ce mod), după ce se vor limpezi diversele aspecte ale loviturii de stat ce au avut loc la Ankara şi Istanbul.

Ceea ce este încă neclar este punctul de vedere după care Turcia a promis că recentul vacarm nu va influenţa politica faţă de Siria (ceea ce nu se ştie încă este în ce mod „nu va fi afectată această politică”!).

Pentru a se evita unele dezaprobări posibile din partea acestor membrii ai aşa-zisei coaliţii internaţionale, discuţiile de la Join Base Andrews s-au axat în mod special (cel puţin oficial!), pe probleme cu un caracter mai mult umanitar de ajutorare a rezidenţilor care trăiesc în deşert şi sunt lipsiţi de cele mai necesare mijloace de supravieţuire.

De asemeni Pentagonul a solicitat celor prezenţi la mitingul organizat, de a se acorda sprijinul Irak-ului prin ingineri şi antrenori de poliţie *„voluntari”* care să împiedice grupurile extremiste să re (cucerească) terenurile pierdute.

Aşa după cum au conchis majoritatea autorilor care au urmărit şi prezentat acţiunea Pentagonului, concluzia care se poate desprinde din această acţiune a fost aceea ca Statele Unite ar avea obligaţia de a asigura o stabilitate pe termen lung a zonei „de luptă”, nu numai prin solicitarea unor angajamente ferme din partea aliaţilor dar mai ales printr-o asigurare a unui succes deplin al acestei operaţiuni militare.

Un asemenea plan este cu atât mai important cu cât în momentul de faţă un alt grup jihadist care se anunţă a fi mult mai periculos pe termen lung şi-a făcut apariţia în Siria.

Grupul terorist Jabhat al-Nusra a desfăşurat operaţiuni teoriste într-un mod deosebit de sofisticat în ultimii patru ani infiltrându-se în opoziţia moderată a preşedintelui Bashar al-Assad. grupul a preferat să stea deoparte de acţiunile teroriste internaţionale şi a avut grijă să nu fie descoperit şi să devină ţinta forţelor militare ale Statelor Unite.

Urmând politica şi indicaţiile lui Osama bin-Laden, acest grup terorist urmăreşte îndeplinirea ambiţiilor lui Osama şi pregăteşte lovituri în Europa şi Statele Unite.

Metoda de pătrundere în Europa este cea practicată şi de către alte organizaţii teroriste folosindu-se de migranţii sirieni ce au venit în Europa şi vor ajunge într-un timp relativ scurt şi în Statele Unite.

Ideea privind riscul pericolul pe care îl reprezintă această grupare teroristă a fost lansată după o perioadă lungă de cercetări asupra acestei organizaţii teroriste, de către Institutul de Studii al războiului[215].

Acest institut consideră că Jabhat al-Nusra reprezintă una dintre cele mai periculoase ameninţări pe termen lung comparativ cu acţiunile oricăror altor grupuri jihadiste. Institutul de Studii al războiului consideră ISIS şi al-Qaida ca fiind organizaţii militare jihadiste Salafi – cu surse distincte de putere şi susţine necesitatea ca strategia SUA să funcţioneze atât împotriva ISIS şi Jabhat al-Nusra simultan. Strategia SUA concentrându-se numai asupra ISIS va avea ca rezultat imediat continua creştere a puterii militare şi financiare a organizaţiei al-Nusra.

---

215 Institutul de Studii al războiului (ISW - în engleză)- institute creat în 2007 de către Kimberly
Kagan , considerat ca fiind ne-partizan afiliat vreunui partid. Cercetările și studiile publicate
se referă la problem de apărare și afaceri externe. După opinia unor analiști, acest institute
favorizează ideile privind desfășurarea unor politici externe agresive.

9. Unele fapte ce trebuie luate în consideraţie în legătură cu imigraţia ilegală în Statele Unite

Chiar dacă întreaga lume este îngrijorată de manifestarea unor acţiuni criminale din partea unor organizaţii extremiste-jihadiste islamiste, Administraţie de la Washington sub preşedinţia LUI Barack obama şi a eventualei noi Administraţii de sub preşedinţia lui Hillary Clinton au decis să crească numărul refugiaţilor ce vor fi admişi în SUA.

Unii dintre cei ce au de suferit datorită violenţelor ce au loc în America Centrală au constituit subiectul unor dialoguri la nivelul Administraţiei Obama şi al unor discursuri ţinute de Secretarul de Stat John Kerry la Universitatea Naţională de Apărare. În discursul său, Kerry s-a referit în mod special la populaţia din El Salvador, Guatemala şi Honduras.

Deja, după informaţii Oficiale, Statele Unite au admis 85.000 de refugiaţi veniţi din diverse ţări din lume începând din Octombrie 2015 (care este începutul noului an fiscal american – n.n.).

Din totalul aprobărilor, privind intrarea în Statele Unite, 3.000 de locuri s-au atribuit celor din America Centrală.

Totalul aprobărilor se referă la o cifră ce a ajuns la 15.000 de persoane şi care este în creştere faţă de anul precedent. Dintre aceştia, 10.000 de persoane, în conformitate cu afirmaţia înaltului Comisar pentru problemele Refugiaţilor, din cadrul ONU, vor fi primite din Siria. Cu toate că procedurile de verificare celor veniţi ca refugiaţi durează, aşa după cum am mai amintit, între 18 şi 24 de luni, plafonul admiterilor pentru anul 2017 se va ridica la 100.000 persoane.

În acelaşi sens preşedintele Barack Obama a propus ca în toamna anului 2017 să se organizeze o amplă şedinţă

la nivelul Ansamblului General al ONU solicitând tuturor naţiunilor lumii să acorde asistenţă umanitară şi suport financiar tuturor refugiaţilor din diversele ţări din lume.

Opoziţia pentru o asemenea idee se manifestă de luni de zile din partea ambelor partide din Statele Unite dar cea mai vehementă voce împotriva unui asemenea program pe care Statele Unite ar vrea să-l aplice, vine din partea unuia dintre candidaţii la noua preşedinţie a S.U.A., reprezentantul partidului republican, Donald Trump; el a propus construirea unui zid de-a lungul graniţei cu Mexicul pentru a se opri invadarea ilegală a celor din Mexic, aplicarea unui sistem strict de verificare a graniţelor ţării, oprirea temporară a intrării celor de origine musulmană, introducerea unui regim de verificare a tuturor migranţilor din ţările islamice pentru a se bloca orice risc de intrare în Statele Unite a unor luptători ai ISIS – care sunt gata să provoace mari tulburări şi crime în Statele Unite.

Singura oponentă a lui Donald Trump, din partea partidului democrat este candidata la preşedinţie, Hillary Clinton care consideră că nu ar trebui să existe nicio limitare a dreptului refugiaţilor de a veni în Statele Unite.

În urma actelor criminale săvârşite de membri al-Qaida şi ISIS, (începând cu actul terorist din 9 Septembrie 2001, continuând cu atacul din 11 martie 2004 din metroul din Madrid, cu actul terorist din 7 iulie 2005 din Londra şi încă multe altele şi care au continuat cu acţiunea teoristă din timpul Maratonului din Boston (statul Massachusetts), cu actul mai recent din localitatea San Bernardino (California) din Germania, din Turcia şi din alte ţări, toate acestea au evidenţiat lungul conflict între lumea occidentală şi cea islamică extremistă. La presiunea unor membri ai Senatului şi Congresului American preşedintele Obama a acceptat şi a dispus aplicarea unui sistem propus de Departamentul Naţional de Securitate pentru o largă campanie de raiduri şi deportări a refugiaţilor intraţi ilegal în Statele Unite.

În acest sens, Departamentul de Securitate Naţională a organizat o serie de raiduri pentru depistarea familiilor intrate ilegal în Statele Unite, crearea a doua centre de detenţie (două în Texas şi unul în statul Pennsylvania şi ulterior deportarea celor intraţi ilegal).

Cu tot suportul pe care preşedintele Obama îl are din partea membrilor partidului democrat, la 11 ianuarie 2016, peste 100 de membri ai partidului democrat, au semnat o scrisoare acuzând Administraţia de la Casa Albă de aplicarea unui act „anti-uman" privind deportarea refugiaţilor care au venit în S.U.A. fugind de violenţele existente în ţările lor de origine.

Răspunsul Casei Albe a fost:

Nu vom opri aceste raiduri!

Secretarul de Stat John Kerry la un interviu pe care l-a dat presei americane a afirmat:

„... noi nu putem asigura amândouă standarde:

să asigurăm o viaţă după tradiţiile americane şi totodată să asigurăm standardele de securitate ale populaţiei americane".

În Noiembrie 2014 Departamentul de Securitate a emis un nou set de noi reguli care prevăd elemente complimentare de asigurare a unor priorităţi. Cele mai multe dintre aceste reguli sunt îndreptate către cei care au intrat ilegal în Statele Unite şi locuiesc aici pentru mai mulţi ani (se discută în prezent de perioada de cinci ani – n.n.) şi care ar putea fi luată în consideraţie atunci când se discută de integrarea refugiaţilor în societatea americană şi de a nu fi deportaţi.

În ziua în care au apărut aceste reglementări, preşedintele Obama a anunţat aplicarea unui act executiv care are menirea de a proteja circa 5 milioane de imigranţi de la deportări.

Actul executiv propus de preşedintele Barack Obama a fost oprit la nivelul Curţii Supreme, iar Secretarul Departamentului de Securitate, Jeh Charles Johnson

(n.1957), a făcut unele precizări din care rezultă că familiile, copiii şi alţi care au trecut recent graniţele Statelor Unite – şi care nu au primit statutul de azilanţi şi oricare ordin de deportare începând cu 1 Ianuarie 2014, vor fi incluşi în listele de deportare.

Aplicarea măsurilor impuse de Departamentul de Securitate al Statelor Unite au confirmat că imediat după 1 ianuarie 2016, 121 de adulţi şi copii au fost luaţi de către Agenţiile de Imigraţie şi executare a legalităţii unde au fost reţinuţi pentru o perioadă scurtă de timp după care au fost deportaţi în ţările de origine din America Centrală.

Urmărind îndeaproape problema deosebit de dificilă din punct de vedere legal şi totodată din punctul de vedere al politicii democratice condusă de preşedintele Obama, se poate remarca ca un act pozitiv, acţiunea Curţii Supreme a Statelor Unite care a anunţat la 19 ianuarie 2016 că va reanaliza poziţia preşedintelui Barack Obama care şi-a depăşit puterea care i s-a acordat ca Preşedinte al Statelor Unite în momentul în care încearcă să apere milioane de imigranţi de la deportare şi care a ajuns unul dintre subiectele cele mai arzătoare în dezbaterile politice naţionale. Candidaţii republicani la preşedinţia Statelor Unite în dezbaterile din perioada alegerilor şi-au expus punctele de vedere şi au afirmat că vor elimina orice posibilitate ilegală de implementare a unui asemenea program, în timp ce candidaţii democraţii au susţinut că vor extinde acest program.

Politica preşedintelui Obama de a proteja peste 4 milioane de persoane, parte dintre ei fiind părinţii unor cetăţeni americani (copii care s-au născut pe teritoriul Statelor Unite – n.n.) şi care au dreptul de a trăit şi muncii legal în Statele Unite, a fost blocată la nivelul curţilor juridice inferioare (curţile de apel – n.n.), care sunt în număr de 15 în structura judiciară a Statelor Unite.

9.1. În spatele uşilor închise

Ceea ce nu se discută oficial şi dovedeşte de fapt ce este în spatele întregii politici a actualei Administraţii de la Washington în privinţa situaţiei imigranţilor este cea de asigurare în continuare a unui număr cât mai mare de voturi care să (re) asigure câştigarea campaniei electorale şi menţinerea unui preşedinte democrat în Casa Albă.

O serie de articole, fotografii şi caricaturi au apărut prin intermediul mass-mediei americane şi din alte ţări care confirmă unele dintre bănuielile poporului american.

Asemenea puncte de vedere au fost oficializate şi de către Dr. Sebastián Gorka[216] care la 24 iunie 2016 prezentase ***6 idei care ascundeau ceea ce Obama considera că nu trebuia să se ştie despre Statul Islamic.***[217]

---

216 Dr. Sebastian Gorka - născut în Marea Britanie. A obținut titlu de doctor în științe politice de la Universitatea din Londra. Este Un reputat scriitor pe teme privind lupta împotriva extremismului Islamic și combaterea terorismului

217 Prelucrat de autor după Bretbart National Security , June 206

Dr. Gorka afirma:

„… Barack Obama şi cei mai mulţi dintre membri cabinetului său au încercat în ultimi cinci ani, să justifice minimalizarea ameninţării jihadului în America şi riscurile grave pe care le provoacă acţiunile lui în întreaga lume”.

Dr. Gorka, prezenta şase dintre ideile pe care Obama le gândeşte dar nu vrea să le facă cunoscute poporului american şi comentarii pe marginea acestor idei:

1. America pierde războiul împotriva ideologiei globale jihadiste

Cu toate că există un amplu Raport publicat de Duke University (din Carolina de Nord) intitulat” *Implicarea musulmanilor-americani în extremismul violent, în 2015”* şi care nu poate fi negat, doar cu câteva zile înainte de atacul din San Bernardino, atât preşedintele Obama cât şi Secretarul de stat John Kerry au anunţat că ISIS este

„înfrânt” şi „noi suntem câştigători!”

2. Nu există un asemenea un lup singuratic care să fie cel ce provoacă TERORISMUL.

Ideea că avem indivizi disparaţi în America, care pur şi simplu decid într-o zi să-i ucidă pe colegii lor americani este absolut greşită. Fie că este vorba de teroriştii responsabili pentru atacurile ce au avut loc la 11 septembrie 2001, fie că este vorba de maiorul Nidal Hassan, de la Fort Hood; sau de fraţii Tsarnaev responsabili pentru atentatul de la Maratonul din Boston sau de Malik şi Farook, ucigaşii din San Bernardino; sau atacatorul Omar Mateen care la 12 iunie 2016 a omorât şi rănit zeci de persoane la clubul de noapte „Pulse” (din Orlando statul Florida) – aceste persoane sunt toate conectate. Legăturile dintre ei se bazează pe ideologia *Globală Jihadistă* şi pe credinţa lor că ei luptă pentru Allah

3. ISIS este mult mai puternic şi mult mai periculos decât al-Qaeda

Spre deosebire de al-Qaida, ISIS a reuşit să obţină ceea ce niciun alt grup terorist jihadist nu a fost vreodată capabil să realizeze: *declararea unui stat islamic teocratic în secolul 21*. La sfârşitul lunii iunie 2014, Abu Bakr al-Baghdadi a declarat de la amvonul Marea Moschee din Moşul că Imperiul islamic este înapoi şi el este noul Calif. Ca o informaţie secretă Guvernul SUA estimează că ISIS a obţinut între 2 şi 4 milioane dolari în fiecare zi din diverse activităţi ilicite, a recrutat mai mult de 85.000 de luptători jihadişti, dintre care mai mult de 6.000 sunt occidentali, inclusiv americani, şi are acum 6 milioane de oameni care trăiesc în ţările pe care le controlează.

4. ISIS este aici în America

Omar Mateen, criminalul jihadist responsabil de atrocităţile din Orlando este cel de al 103 terorist căruia i

s-a interzis să intre pe teritoriul Statelor Unite de când Abu Bakr al-Baghdadi a declarat crearea Califatului în urmă cu doi ani de zile. Aceasta nu este o întrebare a unui risc de la 8.000 de mile din Mesopotamia sau din Afghanistan; este o ameninţare ce există pe teritoriul Statelor Unite

Dacă examinaţi detaliile raportului pe care l-am conceput privind:

ISIS: Pericolul pentru Statele Unite*, cel mai tulburător fapt dintre toate, dovedeşte că nu toţi cărora li s-a interzis să intre pe teritoriul SUA, sunt interesaţi să se ducă în Orientul*

Mijlociu ca să fie radicalizaţi drept jihadişti în Irak sau Siria dar au decis să folosească cel mai bun mijloc pentru a servi califatul, pe noul împărat al Islamului, omorându-i pe americanii infideli din teritoriul SUA. Pericolul nu este un „dacă”, pericolul este

ACUM, iar acă Administraţia de la Casa Albă nu îşi va schimba strategia, vor fi mai multe atacuri ca cele din Orlando.

5. Ca naţiune, suntem mai slabi decât am fost vreodată începând din septembrie 11TH, 2001.

Cu toate că America este cea mai puternică naţiune din lume, Administraţia lui Barack Obamaea continuă să pună în pericol din ce în ce mai mult întreaga populaţie americană.

Printr-un memoriu trimis de Casa Albă în 2011, Executivul a ordonat ca, în numele multiculturalismului şi al „respectului reciproc” (?) [218], orice menţiune a Islamului să fie eliminată din orice formă de afirmare şi combatere a terorismului în cadrul tuturor serviciilor armate, şi chiar şi de aplicare a legii federale, inclusiv a FBI, şi a diverselor agenţii de informaţii. Acest lucru înseamnă că, chiar şi cuvinte cum ar fi *„jihad”*, termen folosit de terorişti pentru

218 Semnuil de întrebare aparține autorului- Alex Berca

a se descrie pe ei însăşi, au fost şi continuă să fie *interzise* în utilizare în cadrul guvernului federal al S.U.A. Acest lucru înseamnă că aplicarea legii, serviciile de informaţii, iar operatorilor noştri militari li s-a refuzat accesul la informaţii corecte şi relevante pentru mai mulţi ani, împiedicându-i să înţeleagă în realitate cine este şi cum se manifestă inamicul nostru, pentru a-l învinge.

6. În sfârşit, administraţia Obama nu vrea să se ştie că Ideologia jihadului global este mai puternică decât a fost vreodată.

ISIS a preluat ideea *Global Jihadism* de la fostul său stăpân, al-Qaida. Astăzi, nu numai că a stabilit un Califat în Orientul Mijlociu, dar a convins de asemenea, zeci de mii de tineri musulmani că a venit momentul sfârşitului civilizaţiei occidentale; aceasta a început, din moment în care pe teritoriul ei au introdus şi folosit „Al Sham" care în terminologia islamică-este echivalentul Meghido pentru musulmani, adică locul ultimului război Sfânt înainte de Ziua Judecăţii. Ca rezultat al acestei exploatări foarte eficiente a unei teme religioase apocaliptice, fiind difuzată zilnic prin toate mijloacele mass-media pe care le posedă (posturi ISIS mai mult de 55.000 de posturi de social media la fiecare 24 de ore), ISIS are acum cel puţin 43 de filiale în 19 de ţări, şi nu prezintă niciun semn de pierdere a impulsului pe care l-a avut în ultimii ani.

Loretta Lynch (n.1959) – Procurorul General al Statelor Unite, a declarat în faţa Comisiei Jurice a Congresului american, după masacrul *din Orlando, că:*

*„... arma noastră cea mai puternică împotriva oamenilor ca Omar Mateen este „**dragostea**"*.

Cu tot respectul ce ar trebui acordat funcţiei pe care o deţine D-na Lynch, trebuie să recunoaştem cp ideea aceasta este total greşită.

Dragostea nu ar fi putut lucra împotriva naziştilor sau a totalitarilor din Kremlin.

Ne confruntăm cu un alt inamic totalitar, care nu este posibil să fie invitat la un dialog şi să se negocieze întrucât el nu se va opri decât dacă fiecare „necredincios” este înrobit sau zdrobit. Acel adevăr este imposibil pentru Preşedinte şi pentru Administraţia lui. Ca urmare, americanii vor continua să se confrunte cu un risc de escaladare, până când vom avea o schimbare de administraţie care va avea, poate, un cu totul alt punct de vedere cu privire la pericolul islamului extremist.

Întrebarea este, dacă noul/noua preşedinte/ (a) va fi noul comandant-şef care va perpetua minciunile şi distorsiunile din ultimii opt ani sau va vorbi sincer despre faptele criminale cu care Statele Unite şi alte ţări se confruntă şi care va ajuta în cele din urmă la distrugerea lui totală.

Niciunul dintre discursurile ţinute de Barack Obama nu satisfac nici pe departe opinia publică americană în privinţa atacurilor posibile ale ISIS în Statele Unite.

Atacurile ce s-au soldat cu zeci de morţi şi de răniţi, ce au avut loc în San Bernardino, California, în Chattanooga, Tennessee sau în Fort Hood în Texas, s-au confirmat ca fiind acte teroriste conduse de către Statul Islamic prin membrii *„celulelor latente”.*

Majoritatea populaţiei americane nu înţelege pretinsa „filosofie” a preşedintelui Obama care refuză chiar *să exprime* numele real al acestor organizaţii criminale şi ca atare nu se implică într-un mod destul de agresiv împotriva lor.

Unii dintre reprezentanţii mass-mediei americane printre care şi Kathleen Parker (n.1951), de la Redacţia ziarului Washington Post, îşi pun în continuare întrebarea:

„Cum este posibil ca Preşedintele Statelor Unite să ignore un război mai mult decât necesar?

*Cine ar vrea să-şi amintească de un comandant suprem al unei armate (*considerată ca fiind cea mai puternică armată de pe glob – n.n.), *ca de un comandant laş care permite lumii să trăiască în întuneric şi disperare".*

Problema principală pentru Barack Obama este aceea că acest război este considerat ca o strategie pe termen lung dar care nu are niciun beneficiu pe termen scurt; mai mult decât atâta, se poate remarca o reţinere care poate fi interpretată ca un moment de frică în timp ce ISIS şi alte organizaţii teroriste de pe glob se întăresc din punct de vedere financiar, al numărului de combatanţi şi al armamentului disponibil şi îşi extind acţiunile criminale la nivel global în Europa, Asia, Africa şi în Statele Unite.

Aşa cum au remarcat unii analişti, est destul de dificil să găseşti chiar în cadrul administraţiei de la Casa Albă, pe cineva care crede că ideea de trimitere a 50 de soldaţi, în Siria, chiar dacă fac parte din „trupele antrenate pentru operaţiuni speciale", să facă o mare diferenţă în desfăşurarea unui asemenea război.

Implicarea Statelor Unite în acest război a început din iunie 2014, dar trimiterea unui număr total nesemnificativ de trupe (chiar şi pentru apărarea ambasadei SUA din Bagdad – n.n.), nu a înseamnat o acţiune serioasă şi conjugată la nivel internaţional.

Autoproclamatul „Califat" care în iunie 2014 fusese localizat în Irak şi Siria, are în prezent peste 50 de filiale sau grupuri ce sprijină acţiunile teroriste existente în 21 de ţări.

Manifestările acestor grupuri terorist-jihadiste îşi dovedesc prezenţa prin acţiuni coordonate în diverse ţări printr-un sistem internaţional de legături electronice, prin care îşi organizează în mod simultan atacurile şi tot prin sisteme electronice îşi atrag noi simpatizanţi.

În Libia, Statul islamic şi-a dublat în anul 2015

prezenţa prin atragerea între 5.000 şi 6.500 de noi luptători (Sursa: New York Times, 4 februarie 2016).

În Indonezia, Statul Islamic şi-a desfăşurat o operaţiune teroristă după modelul folosit în Paris (la 14 ianuarie 2015), care s-a soldat cu 8 persoane care au murit şi 20 de răniţi.

Dacă nu se acţionează cu fermitate şi printr-o puternică coaliţie *reală* la care să se adauge acţiunile militare aviatice şi a unor trupe de teren care să cucerească teritoriu după teritoriu, un asemenea război va fi de lungă durată şi cu efecte dezastruoase şi greu de suportat de către lumea civilizată.

Gestul *„umanitar”* de acceptare a tinerilor musulmani care fug din Siria şi din alte ţări pentru a ajunge în Europa poate fi considerat ca un semnal greşit care li se oferă acestor tineri, în loc să fie îndemnaţi să-şi apare ţara de origine, împotriva oricăror acţiuni criminale a unor organizaţii teroriste.

Aşa după cum a remarcat în urmă cu câteva luni Charles Krauthanner, unul dintre analiştii politici americani, *„... întreaga politică a preşedintelui Obama este marcată de o incredibilă pasivitate, de o deosebită detaşare de tot ceea ce se petrece pe plan mondial şi de potenţialul pericol pe care îl reprezintă Statul Islamic prin acţiunile sale chiar şi în Statele Unite”.*

Remarca preşedintelui Obama că este învinuit şi criticat de lipsa totală a unor acţiuni mai agresive, dovedeşte ori neînţelegerea gravei situaţii ori un total dezinteres de ceea ce se va putea petrece în lume şi în Statele Unite nu peste prea mult timp.

Un asemenea punct de vedere trebuie să reţină atenţia populaţiei americane în momentul decisiv al alegerii unui nou preşedinte al Statelor Unite şi care trebuie să fie deosebit de hotărât şi combativ în lupta împotriva acestor islamişti extremişti.

Până la alegerea unui nou preşedinte (care va fi în luna noiembrie 2016), candidatul reprezentând partidul republica (Donalt Tramp) şi al partidului democrat (Hillary Clinton), se confruntă prin diverse afirmaţii care reprezintă două ideologii total diferite.

După cum a remarcat şi analistul politic Mircea Popescu (SUA), Donald Trump, ca un om de afaceri, multimiliardar, dar fără niciun fel de pregătire politică se dovedeşte ca un personaj atipic pentru politică, un personaj cu un „discurs abrupt şi extrem de contondent".

Din cele promise, în campania pentru investitură, a rezultat o concluzie clară; el optează pentru o politică izolaţionistă pornind de la principiul: *„Pentru a face o ţară mare trebuie să pui lumea la muncă, adică să creezi locuri de muncă şi asta prin aducerea lor acasă".*

Practic izolaţionismul susţinut de Tramp, însemna reducerea imigraţiei, dezvoltarea şi întărirea armatei, reducerea substanţială a intervenţiilor peste hotare şi limitarea ajutoarelor externe.

Cu alte cuvinte, o astfel de politică poate readuce America la ce a fost înainte de război, când exista un echilibru real între preţuri şi veniturile americanului de rând, la limitarea cheltuielilor externe aberante şi la întărirea militară a Americii, care va deveni capabilă să răspundă în orice moment oricăror ameninţărilor şi provocări armate.

Din alt punct de vedere, lumea rămasă fără implicarea şi ajutorul american, va intra într-o criză fără precedent, mai ales în contextul în care Europa are perspectiva sumbră de a deveni un teatru de confruntări între cultura sa şi cultura total străină a invadatorilor primiţi cu atâta „umanism", dar şi iresponsabilitate prin politica progresistă a Germaniei şi Bruxelles-ului.

În aceste condiţii confruntările se pot extinde, stingerea şi aplanarea lor căzând pe umerii altora care vor trebui să împace – după afirmaţia lui Mircea Popescu,

„capra războaielor şi disputelor regionale cu varza ideologiei progresiste a „egalităţii fără frontiere” şi a lichidării principiilor „nesănătoase” ale naţionalismului.

Probabil, Trump va prefera să aibă relaţii de neconfruntare cu Rusia lăsând situaţiile „îngheţate” de la graniţa de Est exclusiv în sarcina unei UE în criză datorită neputinţei de a gestiona propria situaţie umanitară pe care singură şi-a creat-o.

Pe de altă parte, Hillary Clinton care este o politiciană de carieră şi ştie să prezinte diversele probleme ale politicii sale prin discursuri deosebit de articulate şi atractive fiind o continuatoare a politicii naţionale şi internaţionale a lui Barack Obama. Pe plan intern, Hillary Clinton este o promotoare a „umanismului” imigraţiei, promiţând un număr sporit de sirieni (în jur de 50.000), care vor primi azil în Statele Unite.

Pe plan extern, nu se întrevede o viziune schimbată faţă de politica dezlânată pe care a dus-o în perioada în care a fost Secretar de Stat. Prin această activitate diplomatică, Hillary, a dus la distrugerea relaţiilor cu aliaţii de nădejde ai Statelor Unite tocmai în zonele extrem de critice pentru menţinerea unui echilibru în special în Orientului Mijlociu, cum ar fi în Arabia Saudită, Egipt şi Israel.

Cât timp a făcut parte din Administraţia lui Barack Obama, Hillary a militat într-un mod depsebit de consecvent pentru susţinerea revoltelor din lumea arabă, aşa numita „Primăvară Arabă”, care au dus la destabilizarea întregii regiuni. Politica sa nu a fost deloc strategică şi nici raţională, ci a avut mai mult un caracter strict ideologic, în concordanţă cu ideologia progresistă susţinută de anumite cercuri politice europene.

Plecând de la interpretarea principiilor privind respectarea drepturilor omului, dar fără a înţelege mentalităţile şi tradiţiile popoarelor respective, diplomaţia americană a doamnei Clinton, conjugată cu cea a liderilor

europeni, a acţionat pentru instaurarea unor regimuri populare ale străzii în locul unor regimuri autoritare care, într-o lume volatilă şi impredictibilă, ar fi trebuit să menţină un echilibru zonal.

Deci, haosul care a urmat în toată zona Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu, se datorează într-o bună măsură politicii ideologice aplicată pe plan extern de fostul Secretar de Stat american, Hillary Clinton.

În ceea ce priveşte Europa şi relaţiile cu Rusia, rolul lui Hillary a fost extrem de şters, America manifestând o lipsă de interes regretabilă pentru problemele europene precum şi pentru agregarea unei politici ferme faţă de Rusia.

Practic, gestionarea relaţiilor cu Putin au fost lăsate pe mâna Berlinului, a cancelarului Merkel, exact într-o perioadă în care Germania se simţea extrem de dependentă de energia furnizată de Rusia.

Nu-i de mirare că abila politică rusească a intuit momentul de relaxare din partea Occidentului pentru a-şi relua vechea sa politică expansionistă, după cum au dovedit-o acţiunile din Ucraina.

Din cele amintite despre cei doi candidaţi la preşedinţia SUA se poate desprinde şi concluzie după care în viitor se va manifesta o reducere substanţială a rolului Statelor Unite în politica globală.

Un alt aspect al actualei politici americane faţă de teroriştii prinşi pe teritoriul Statelor Unite a fost şi decizia Administraţiei Obama de eliberare din puşcăria americană din Guantánamo Bay (din Cuba), a unora dintre cei mai periculoşi conducători ai unor grupări teroriste în schimbul eliberării de către terorişti a unui soldat ce dezertase din armata americană dovedeşte aceeaşi „filosofie” de neînţeles (de către cei mai mulţi dintre americani – n.n.), a preşedintelui Obama.

De asemeni, la începutul lunii februarie 2016, au mai fost eliberaţi încă 10 dintre cei mai periculoşi deţinuţi

musulmani extremişti-jihadişti.

Promisiunea acestor deţinuţi a fost aceea că nu se vor întoarce pe câmpul de luptă al terorismului.

Cât de mult se poate conta pe asemenea promisiuni?

Ce glumă!: fără niciun pic de umor şi deosebit de tristă, de periculoasă, care i s-a oferit populaţiei americane prin mijloacele mass mediei americane cu orientări democratice, pe care a trebuit s-o accepte această populaţia americană lipsită de cel mai elementar spirit de apărare!

Asemenea acte sunt deosebit de greu de înţeles de către majoritatea populaţiei americane, indiferent de orientarea politică: democrată, republicană sau independentă, fără a mai vorbi de specialiştii strategi militari americani şi de restul aliaţilor SUA în războiul împotriva Statului Islamic.

Ceea ce s-a putut remarca ulterior de către cei din Administraţia Obama, este că aceşti foşti deţinuţi din Guantánamo nu şi-au respectat promisiunile şi s-au întors la câmpurile de instrucţie şi de luptă provocând noi atacuri împotriva unor populaţii civile din diverse ţări.

Actele criminale au solicitat noi măsuri de folosire a inteligenţei şi ca urmare unii dintre foştii prizonieri, au fost din nou prinşi, alţii omorâţi (sau şi-au aplicat singur procedura sinuciderii în speranţa întâlnirii în rai a celor 72 de virgine – n.n.), iar alţii îşi continua acţiunile teroriste.

Gordon England-fost Adjunct al Secretarului Apărării al SUA, în perioada 2006 – 2009), afirma[219] că la terminarea mandatului administraţiei Bush, în Guantánamo erau încarceraţi 200 de membri ai organizaţiilor teroriste şi care după studierea fiecărui caz în parte se ajunsese la concluzia de a nu fi eliberaţi

---

219 Prelucrat de autor după informațiile lui England, Gordon - Guantanamo detainees are still dangerous, din Washington Post, 7 februarie 2016, pg. A21

niciunul dintre ei.

Sub mandatul Administraţiei Obama, jumătate dintre deţinuţi au fost eliberaţi sub indicaţia: *reprezintă: un „minimum de risc”,* ceea ce dovedeşte o totală lipsă de preocupare pentru securitatea naţională sau mai degrabă o mai mare grijă pentru apărarea unei poziţii politice, a preşedintelui şi a Secretarului Apărării Naţionale.

În mod normal, chiar dacă preşedintele Obama vrând să dovedească diferenţa între politica sa de apărare a Statelor Unite şi politica fostului preşedinte republican George W. Bush, ar fi putut ţine cont de „legile războiului” care afirmă că prizonierii pot fi ţinuţi în închisori până la terminarea războiului.

În cazul luptei împotriva Statului Islamic şi al grupărilor teroriste, acest război nu numai că nu s-a terminat, dar este un război continuu şi cu un mare risc de a lua proporţii din ce în ce mai mari şi mai grave.

Este adevărat că atunci când Obama a preluat funcţia de preşedinte al SUA (2009) hotărâse să termine războiul din Orientul Mijlociu şi din Asia Centrală (fapt pentru care a primit premiul Nobel pentru pace– n.n.) şi să-şi îndrepte atenţia spre regiunile care erau considerate mai importante pentru SUA (Asia şi zona Pacificului (în vederea restaurării economiei şi controlul asupra creării armelor nucleare – n.n.).

Retragerea trupelor americane din Irak a fost o hotărâre personală, cu toate că experţii militari au susţinut menţinerea a 15.000 de soldaţi în baza militară din Irak în vederea asigurării unei stări relative de pace.

De asemenea în calitate de conducător suprem al armatei a ordonat menţinerea numai a unui număr limitat de trupe în Afghanistan şi imediat a început scoaterea lor fără o dată precisă. În 2011 Obama afirma:

„... este timpul ca poporul sirian să-şi determine propriul destin şi noi vom continua să stăm ferm de partea lor”.

Când dictatorul sirian Bashar al-Assad a acţionat prin violenţă omorând protestatarii democraţi, Obama a ţinut Statele Unite la distanţă, iar apoi Secretarul de Stat John Kerry, a afirmat că numai eliminarea lui Assad din poziţia de preşedinte ar fi singura soluţie pentru terminarea războiului din Siria.

S-ar putea ca prin eliminarea lui Assad din poziţia de preşedinte să se creeze o breşă prin care grupările teroriste radical jihadiste să ajungă în poziţia de a controla întreaga Sirie. Din acest punct de vedere poate politica Rusiei de a-l menţine pe Assad în poziţie încă un număr de luni şi apoi să se modifice Constituţia şi să aibă loc alegeri ar putea fi mai apropiată de realitatea existentă.

Altfel politica şi poziţia strategică a Statelor Unite ar putea fi socotită mai mult ca un joc politic pe care nu prea mulţi din coaliţia internaţională îl mai iau în serios.

Anexe Partea III-a

Anexa 1:

Unele dintre organizaţiile teroriste în lume

Hindu

Shiv-sena (cunoscută de asemeni ca Armata lui Shiva).

În India e recunoscut ca partid legal de dreapta. Este declarat grup terorist numai de statul Pakistan.

Păţit Pawan Sanghatana organizaţie fascistă Hindu.

Brigada Shambaji. Grup Hindu de tineret.

Islamiste

Abu sayyaf (1991 – prezent) (Philipine)
Armata Islamică Aden-Abyan (Yemen)
Al-Gama’a al-Islamiyya (Egipt)
Grupul Islamic Armat (Algeria)
Hamas (Palestina)
Brigăzile Martirilor Al-Aqsa (Palestina, Cisiordania)
Ansar al-Islam) (Irak)

Al-Qaida (globală)
Boko Haram (Nigeria)
Asbat al-Ansar (sudul Libanului).
Jama'at al-Tawhid wa al-Jihad (**Al-Qaida în Irak**)
Jihadul Islamic Egiptean (Egipt)
Harakat al-Mujahidin (Pakistan, Kaşmir)
Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului
Mişcarea Islamică din Asia Centrală (Asia Centrală)
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (Uzbekistan)
Jaish-e-Mohammed (Pakistan)
Jaish Ansar al-Sunna (Irak)
Frontul de Eliberare al Jammu şi Kaşmir (Pakistan, Kaşmir) JKLF
Jemaah Islamiyah (sud-estul Asiei)
Jihat Rite (Australia)
Lashkar-e-Jhangvi (Pakistan)
Lashkar-e-Toiba (Pakistan)
Maktab al-Khadamat (Afghanistan)
Grupul Combatant Islamic Marocan (Maroc, Spania)
Frăţia Musulmană (internaţional)
Oamenii împotriva gangsterilor şi drogurilor (Africa de Sud)
Grupul Salafist de luptă şi rugăciune (Algeria)
Sipah-e-Sahaba Pakistan (Pakistan)
Takfir wal-Hijra (Egipt, Sudan, Algeria)
Kurdish-Hizbullah (Turcia)
Reţeaua Hofstad (Olanda)
Frontul de Dezvoltare Naţională (Kerala, India)
Fronturi Islamice [modificare modificare sursă]
Al-Barakaat – (**ramură din Al-Qaida**)
Organizaţia Umanitară Al-Wafa – (**Al-Qaeda**)
Frontul Islamic al Salvării (Algeria)
Fundaţia internaţională a bunăvoinţei. – (**Al-Qaida**)
Fundaţia Ţara Sfântă pentru dezvoltare şi… (Hamas)
Fundaţia globală… – (**Al-Qaida**)
Compania de Comerţ Konsojaya – (Jemaah Islamiyah)

Babbar Calza
Federaţia Internaţionala a Tineretului Sikh
Forţa Khalsa Saheed
Forţa de Eliberare a Khalistanului
Forţa Comando a Khalistanului
Frontul de Eliberare a Khalistanului
Armata Naţională a Khalistanului
Regimentul Dashmesh

Toate aceste grupări revendică, pentru Sikhşi, organizarea statului Khalistan în Punjabul indian, şi în ariile adiacente.

Alte organizaţii teroriste religioase
Aum Adevărul Suprem (Japonia) – Aum Shinrikyo

Organizaţii teroriste naţionaliste
Al-Fatah
Brigada Martirilor Al-Aqsa
Baloch Mujahideen
Hamas
Jihadul Islamic Palestinian
Organizaţia nasseristă
Organizaţia Acţiunea Arabă

Irlanda – de orientare republicană
Confreria Fenian
Armata Republicană Irlandeză
Armata Provizională Republicană Irlandeză
Armata de Eliberare Naţională Irlandeză
Loialişti nord-irlandezi [modificare modificare sursă]
Asociaţia de apărare Ulster
Forţa voluntarilor din Ulster
Forţa voluntară loialistă
Voluntarii Orange

Organizaţii fasciste şi teroriste ungureşti

Turáni Vadászok (Vânătorii Turanici).
Turul Szövetség (Asociaţia Turul).
Rongyos Gárda (Garda Zdrenţăroşilor).
Magyar Rendfenntartó Bizottság (Comitetul maghiar pentru menţinerea ordinii publice).
Nemzetőrség (Garda naţională)

Sri Lanka
Tigrii Tamili

Din alte Regiuni
Mişcarea Islamică Turkestanuli de Est
Frăţia (confreria) Revoluţionară Croată (Iugoslavia)
Frontul de Eliberare Naţională (Algeria)
Frontul de Eliberare a Québecului (Canada)
Armata de Eliberare din Kosovo
Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Turcia) – PKK
Los Macheteros (Puerto Rico)
Frontul de Eliberare Naţională a Corsicii (Franţa) – FLNC
Uniunea Populară (Mexic)

Organizaţii teroriste de stânga
Acţiunea directă (Franţa)
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (Liban, Armenia, SUA) – ASALA
Chukaku-Ha (Japonia)
Armata Roşie Japoneză (Japonia) – Sekigun
Partidul Comunist din Nepal (Nepal) – de orientare Maoista
Armata de Eliberare Naţională (Columbia) – Ejército de Liberación Nacionál – ELN
GRAPO (Spania)
Organizaţia Separatistă Bască ETA (Spania)
Khmerii roşii (Cambodgia)
Frontul Patriotic Manuel Rodríguez (Chile)

Montoneros (Argentina)
Consiliul Socialist Naţional al Nagalandei (India)
Naxals (India) – Naxalites
Noua Armată Populară (Philipine)
Organizaţia Revoluţionară 17 Noiembrie (Grecia) – 17N
Grupul Popular de Război (India)
Fracţiunea Armata Roşie (Germania) – cunoscută ca Banda Baader-Meinhof
Gruparea Meinhof-Puig Antic (Germania)
Celulele Revoluţionare (Germania)
Brigăzile Roşii (Italia)
Forţele Armete Revoluţionare ale Columbiei (Columbia) – FARC
Calea Luminoasă (Perú) – Sendero Luminoso
Armata de Eliberarea Symbioneză (SUA)
Mişcarea Revoluţionară Túpac Amaru (Perú)
Frontul Unit de Eliberare (SUA)
Frontul Unit de Eliberare a Assam (India)
Weathermen (SUA)

Organizaţii teroriste de dreapta
Armata de Eliberare a Rwandei (Rwanda)
Armata Republicană Ariană (SUA)
Boeremag (Africa de Sud)
Combat 18 (UK)
Coloana 88 (UK)
Charles Martel Club (Franţa)
Escadronul Morţii (Brazilia)
Ku Klux Klan (SUA, UK)
Mişcarea de Acţiune şi Apărare Masada (Franţa)
Mişcara Creativă (SUA)
Mişcarea Naţional Socialistă (Regatul Unit)
Naţiunile Ariene (SUA)
Ojo per ojo (Guatemala)
Ordinul (SUA)

Ordine Nero (Italia)
Organizaţia Armatei Secrete (Franţa, Algeria)
Partidul Acţiunea Naţionalistă (Turcia)
Rezistenţa Albă Ariană
Rosa dei Vente (Italia)

Organizaţii Anti-comuniste
Alianţa Anticomunistă Argentina (Argentina)
Alianţa Anticomunistă Braziliană
Alpha 66 (SUA, Cuba) – în exil
Autoapărarea Unită a Columbiei (Columbia)
Banda Mongoose (Spania)
Brigăzile Morţii (El Salvador)
Contras (Nicaragua)
Coordonarea Unită a Organizaţiilor Revoluţionare (Cuba)
Escadronul Morţii (Brazilia)
Gladio (în Europa, prima dată descoperită în Italia)
Omega 7 (SUA, Cuba) – în exil
Ranvir Sena (India)

Grupările teroriste după Dicţionarul Societăţilor Secrete (part II)
Posted în: Teoria conspiraţiei.
Tagged: ALEPH, Armata Roşie Japoneză.
Aum Shinrikyo, Disidenţii Frontului Patriotic Manuel Rodríguez, ETA, Euzkadi Ta Askatasuna.
Forţele Americane Revoluţionare ale Columbiei.
FPMR/D, Liban, Partidului Naţionalist Basc, Shoko Asahara, Tokyo.

Armata Roşie Japoneză (JRA) – grup terorist internaţional al cărui scop este răsturnarea guvernului japonez şi să provoace o revoluţie mondială. Şeful grupării (neoficial) locuieşte în Liban şi susţine cauzele militanţilor islamici.

Aum Shinrikyo – (AUM) – sectă religioasă japoneză. Numele său înseamnă „adevărul suprem”. Membrii ei au întreprins atacuri cu gaze în metroul din Tokyo, Japonia, în 1955. În urma atacurilor au fost uciși 12 oameni şi s-au îmbolnăvit câteva mii. De asemenea, secta a încercat, fără succes, să folosească arme biologice precum antrax şi toxină botulinică pentru a ucide oameni. pe 16 februarie 2004; agenţii japonezi au făcut razii în baza grupului – care şi-a schimbat acum numele în ALEPH – pentru a găsi dovezi ale complotului terorist. La razii au participat peste 200 de poliţişti. Au fost percheziţionate sediile din Tokyo şi din alte oraşe. Poliţia se aştepta la un atac, pentru că liderul grupului, Shoko Asahara, urma să fie condamnat pentru rolul jucat în atacurile mortale din urmă cu 10 ani. Pe 26 februarie 2004, el a fost condamnat la moarte.

Chile

Disidenţii Frontului Patriotic Manuel Rodríguez (FPMR/D) – aripă armată a Partidului Comunist Chilian care ataca companiile americane din Chile, în special restaurantele de tip Fast-Food.

Spania

Euzkadi Ta Askatasuna (ETA) – ETA (Euskadi Ta Askatasuna = Ţara Bască şi Libertate) se manifestă în Spania, pe plan local şi la nivelul administraţiei centrale; cere recunoaşterea sa ca un partener imperativ de negociere politică. Cum orice entitate politică are nevoie (mai ales) de o justificare „metapolitică” – de invenţia unei naţiuni culturale, afinităţi spirituale şi tradiţii comune –, ETA le-a născocit bascilor un prototip coleric de identitate care să-i deservească politic grupării. În prezent, există simpatizanţi ETA într-un mic procent. Însă identificarea vehemenţei ETA cu naţionalismul majoritar al Partidului Naţionalist Basc (PNB), de exemplu, crează o mare

confuzie. Bascii susţin independenţa (într-o proporţie, poate, de 50%), dar nu anexaţi unei grupări armate de eliberare (fictivă), ci ca suporteri ai unei ideologii democrate. Printr-un discurs proindependenţă potent, partide ca PNB sau Aralar pot atrage voturi consistente care le-ar legitima ulterioare exigenţe politice. Orizontul unei Ţări Basce independente este o opţiune agreată de un procent important din populaţie, deşi nu se ştie în ce măsură implicaţiile afluente ale unui astfel de gest sunt complet evaluate, ca şi în cazul Cataloniei, în contextul unei Europe integrate şi din ce în ce mai federale. În 2004, după atentatul din Madrid, spaniolii (inclusiv bascii) s-au manifestat public, acuzând răzbunarea politică plătită de Al-Qaida guvernului proamerican al lui Aznar.

Columbia

Forţele Americane Revoluţionare ale Columbiei (FARC) – aripa militară a Partidului Comunist Columbian, care începând cu 1964 a comis o serie de atacuri teroriste asupra ţintelor columbiene.

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse internaţionale şi din Postarea lui Marin Bodrug din 21 octombrie 2012, (https://marinbodrug.wordpress.com/)

După informaţii prezentate în: *The Real Truth Magazin* (staul Ohio), din 11 Decembrie 2015, NUMAI în luna Noiembrie 2015 au avut loc în diferite locuri de pe glob acţiuni teroriste. Iată pe scurt lista acestor acte teroriste:

Tabelul Nr. 37

Unele acţiuni teroriste ce au avut loc în Noiembrie 2015

pe plan mondial

Data din	Acţiunea teroristă	Locul crimei	Numărul victim

Noiembrie 2015			
1	bombă	Mogadishu, Somalia	12 morţi /un mare de răniţi
4	bombardament sinucigaş	El Arish, Egipt	4 morţi/ 10 răn
5	bombardament sinucigaş	Arsal, Lebanon	6 sinucigaşul/5 răniţi
9	atac într-un autobuz	Tapuach, West Bank	1 sinucigaşul/4 răniţi
9	bombardament sinucigaş	Ngoubo ua, Chad	1 sinucigaşi/14 răniţi
9	bombardament sinucigaş	Fotokol, Camerun	4 răniţi/sinucigaşul/20 răniţi
12	bombardament sinucigaş	Beirut, Libia	43 morţi/240 r
13	bombardament sinucigaş	Bagdad, Iraq	19 morţi/41 răn
13	atac terorist	Paris, Franţa	130 morţi/368
17	declanşare bombă	Yola, Nigeria	34 morţi/80 răn
18	bombardament sinucigaş	Kano, Nigeria	15 sinucigaşi/123 răniţi
18	Împuşcături	Sarajevo, Boznia	2 morţi/sinucigaşul/5 r

19	Înjunghe r	Tel Aviv, Israel	2 morţi/1 rănit
19	Împuşcăt uri	Gush Etzion, West Bank	3 morţi/6 răniţi
20	Împuşcăt uri şi luări de ostateci	Bamako , Mali	27 m sinucigaşi/2 răniţi
20	bombard are	Bagdad , Iraq	15 morţi/28 răn
21	bombard ament sinucigaş	Fotokol, Camerun	4 morţi, sinucigaşi/10 răniţi
22	bombard ament sinucigaş	Maidug uri, Nigeria	8 morţi/8 răniţi
24	bombard ament sinucigaş	Tunis, Tunisia	12 morţi/sinucigaşul/17 răniţi
24	Bombă într-un autobuz	Tripoli, Libia	5 morţi/16 răni
24	Bombă într-un autobuz	El Arish, Egipt	7 morţi/17 răni
25	Bombă incendiară	Satul Wagom. Nigeria	18 morţi/10 răn
27	bombard ament sinucigaş	Dakaso ye, Migeria	21 morţi/ răniţi

Iar la 2 Decermbrie 2015 un atac terorist a avut loc în San Bernardino, California (SUA), când doi terorişti musulmani extremişti radicalizaţi (un bărbat şi o femeie), au împuşcat mortal 14 persoane şi au rănit alte 22 de

persoane.

În Germania numai într-o săptămână au avut loc 4 atacuri teroriste soldate cu morţi şi răniţi.

Câte asemenea atacuri mai sunt necesare ca toată lumea să spună într-un cor: AJUNGE! şi să acţioneze printr-o reală alianţă eficientă.

Anexa 2:

Riscul enorm al înlocuirii populaţiilor – impactul imigraţiei musulmane în Europa

„Pericolul galben şi pericolul negru nu sunt incompatibile: şi unul şi celălalt reprezintă ceea ce trebuie să numim

Viitorul”.

Emil Cioran

De câţiva ani, numele omului politic englez Enoch Powell – în Anglia – şi al filosofului Emil Cioran – în Franţa – sunt pomenite din ce în ce mai des. Este normal să fie aşa – *profeţii sunt pomeniţi cu respect, nu atunci când fac profeţiile ci mult mai târziu, atunci când ele se adeveresc.*

În 1968, când guvernul laburist se pregătea să voteze legile contra discriminării rasiale, conservatorul Enoch Powell a avut curajul să rostească un discurs privind imigraţia care l-a făcut să-şi rateze cariera politică, dar să dobândească în schimb respectul poporului său. El a spus:

„Trebuie să fim nebuni, literalmente nebuni de legat, pentru a permite ca în această ţară să intre în fiecare an 50.000 de persoane care vor fi la originea viitoarei creşteri a populaţiei provenite din imigraţie.

Am impresia că privesc această ţară cum îşi construieşte cu frenezie propriul rug funerar”.

Dar, aşa cum Casandra n-a putut împiedica căderea Troiei, nici Enoch Powell n-a putut împiedica începutul prăbuşirii Angliei – coloana a 5-a multiculturală deschisese deja porţile şi acuza de xenofobie şi rasism pe toţi cei care încercau să le închidă. Cam în aceeaşi perioadă, Cioran – „profetul prăbuşirii civilizaţiei occidentale", cum îl numea istoricul Neagu Djuvara – scria în „Jurnalul" său: „J.T. revenit de la Londra, îmi spunea că Anglia i-a făcut impresia unei corăbii pe care mateloţii sunt nebuni iar căpitanul beat... Îi spun prietenului meu că este exact constatarea pe care-o făcusem şi eu cu ocazia călătoriilor mele în Anglia, care îmi aminteşte de Roma din secolul al IV-lea, sau chiar al V-lea".

Au trecut 45 de ani de atunci şi Londra, capitala a ceea ce a fost odată un imperiu, se poate „mândri" că doar 45% dintre locuitorii ei sunt albi de origine engleză, scoţiană sau velşă, restul fiind imigranţi!

În Marea Britanie nu au rămas decât 800 de municipalităţi, din 8.850, unde populaţia este în proporţie de 98% albă; în 2001 erau 5.000!

Mai mult de atât, studii recente au arătat că albii se retrag din zonele unde sunt dominaţi etnic şi sunt înlocuiţi treptat de reprezentanţii altor minorităţi etnice. Astfel, din Londra au plecat spre a se stabili în alte locuri, între 2001 şi 2011, 620.000 de londonezi albi, englezi de baştină.

Dacă în 2001, 9% din populaţia Marii Britanii era născută în altă ţară, în 2011 numărul imigranţilor se ridicase la 13%, 3, 5 milioane stabilindu-se în ţară în ultimii 10 ani! Şi viitorul se anunţă chiar mai întunecat decât prezentul:

În urmă cu patru decenii, Enoch Powell[220*)] era

220 Enoch Powell, (1912-1998),politician englez plasat pe o poziție de dreapta și
combatând politica guvernului englez în privința acceptării imigrației a 50.000

preocupat de cei care apăreau în Anglia; problema, azi, nu mai sunt ei, ci aceia care vor dispărea. Şi de ei nu se mai interesează nimeni!

Emil Cioran scria în 1979: *„În metrou, într-o seară, am privit atent în jurul meu, eram cu toţii veniţi de aiurea. Printre noi totuşi, două sau trei figuri de aici, siluete stânjenite care aveau aerul de a-şi cere iertare că sunt acolo. Acelaşi spectacol ca la Londra”.*

Tot el observa: „Migraţiile, azi, nu se mai fac prin deplasări compacte, ci prin infiltrări succesive: se strecoară, puţin câte puţin, printre „indigenii” prea lipsiţi de vlagă şi prea civilizaţi pentru a se înjosi la ideea unui „teritoriu”. După mii de ani de vigilenţă au deschis porţile”. – „L Ecartelement”, Edit. Gallimard, 1979.

Şi „infiltrările succesive” s-au făcut anual. În deceniul opt, 100.000 de imigranţi sunt autorizaţi în fiecare an să se instaleze în Franţa, şi tot în fiecare an alţi 100.000 dobândesc cetăţenia franceză. În 1990, 11, 82% din populaţia familiilor din Franţa era de origine străină; incluzându-i pe clandestini asta însemna 8 – 9 milioane de persoane. Cifrele nu erau secrete, dar nu se făcea nici prea mare caz despre ele. Stânga era din ce în ce mai bucuroasă că Franţa se metisează pe zi ce trece. În 1989, ca preşedinte al Oficiului Migraţiilor Internaţionale a fost numit un om de încredere: Jean Claude Barreau (1933) socialist şi consilier al lui François Mitterrand. Dar, pus faţă în faţă cu şocanta realitate, el a dezvăluit numărul intrărilor clandestine pe teritoriul francez în fiecare an: ***o sută de mii de imigranţi***.

Valéry Giscard d’Estaing, fostul preşedinte francez, găsea, ca orice bun francez, vorbele potrivite pentru a descrie realitatea:

„Tipul de problemă căreia va trebui să-i facem faţă se

---

de persoane în fiecare an.

deplasează ***de la imigraţie*** *la* ***invazie****”.*

În timpul acesta, multiculturaliştii încercau să convingă lumea că imigraţia este o şansă pentru Franţa, aşa că invazia a continuat. Puţini au realizat că vorbele lor semănau foarte mult cu sloganul societăţii lui*” 1984”: „Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranţa este putere*”. Orice intenţii sau măsuri menite a ţine sub control fluxul migrator erau stigmatizate ca rasiste şi xenofobe. Franţa avea nevoie de o transfuzie masivă de „sânge proaspăt”; nu conta că el era din altă grupă sanguină, de altă religie şi de altă cultură.

Cum, bineînţeles, nu contau nici costurile „transfuziei”, atâta timp cât francezii, civilizaţi, erau hotărâţi să plătească. Statul francez a înfiinţat un Minister al Oraşului numai cu scopul de a-i susţine pe imigranţii concentraţi la periferiile marilor oraşe în cele 717 ZUS-uri[221], care aveau în 1990 circa 4, 7 milioane de locuitori. Scriitorul şi istoricul francez Jean Sévillia (n. 1962), arăta că în 2002 bugetul alocat acestor zone a fost de 6, 2 miliarde euro, în timp ce Ministerul de Justiţie primea doar 4, 7 miliarde, iar 5 miliarde erau alocate Ministerului de Interne!

Din 2002 şi până acum, numărul ZUS-urilor a crescut şi chiar dacă guvernele franceze din ultimii zece ani nu le-au suplimentat bugetul acordat, tot se poate face un calcul estimativ al costurilor întreţinerii lor până în momentul de faţă şi care a ajuns la circa 70 de miliarde euro!

Diverse studii efectuate de-a lungul timpului (Pierre Milloz, Jean Yves legallou, André Posokhow etc.) au scos şi ele în evidenţă faptul că Franţa a cheltuit sume uriaşe, de ordinul zecilor de miliarde de euro, pentru a întreţine tunamiul imigraţional.

Cu sprijinul francezilor, Montreuil era acum zece ani unul din oraşele din Mali (după Bamako şi Saint – Denis) – în care francezi de baştină mai erau doar 20% dintre

221 ZUS -Zone Urbane Sensibile

locuitori, în acelaşi timp trebuie amintit că:

În ultimul deceniu, mareea imigraţională a atins în Franţa cote greu de imaginat, (şi care au fost mult depăşite ulterior – n.n.). Doamna Hélène Conway, ministrul însărcinat cu francezii din străinătate, cu prilejul vizitei în Maroc, afirma că serviciile consulare franceze vor livra cu operativitate 160.000 vize/an. O veste bună şi pentru cei 160.000 de locuitori de origine marocană ai oraşului Lille; mulţi dintre ei îşi vor revedea astfel rudele şi prietenii. La o lună distanţă, în noiembrie 2012, ambasadorul Franţei în Algeria, domnul André Parrant, a dat asigurări ferme că Franţa îşi va respecta angajamentul de a acorda algerienilor 200.000 vize Schengen/an!

Şi au fost destui cei care l-au atacat pe Jean-Luc Mélenchon (n.1951) [222], când acesta a rostit cu mândrie:

> *„Civilizaţia noastră este mai apropiată de cea a Maghrebului decât de cea a ţărilor Europei de Est”*.

Scriitorul Lucian Boia în cartea sa *„Sfârşitul Occidentului?”*: spunea: „În perioada 1870 – 1913, Europa Occidentală reprezenta 14, 7% din populaţia lumii. În 2012, un calcul preliminar coboară Europa Occidentală la 5, 7%, prin urmare o adevărată prăbuşire; în termeni relativi nu mai e decât o treime din ce a fost cu un secol înainte. Occidentul plăteşte preţul „bogăţiei”: societăţile prospere au mai puţini copii... şi nu mai puţin preţul democratizării, proces care rezervat iniţial segmentului

---

222 Jean-Luc Mélenchon - ales în mod succesiv Consilier general al departamentului francez Essonne (în regiunea Ile - de-France), senator al aceluiași departament (1986) și europarlamentar în districtul Sud-Vest (2009); fost ministru al Educației Profesionale
2000-2002 în guvernul lui Lionel Jospin și președinte al partidului comuniştilor francezi,

masculin al societăţii, a cuprins în cele din urmă şi populaţia feminină. *Femeia a ieşit astfel din rolul său tradiţional de „fiinţă de interior" şi de „producătoare de copii". Lucian Boia poate fi contrazis, dar nu de către realitate.*

Salvarea, spunea Lucian Boia, nu e departe!

În ţările de pe celălalt mal al Mediteranei, 65% din populaţie are sub 30 de ani: 175 de milioane de tineri sunt gata să contribuie la întinerirea nu numai a Germaniei, ci şi a întregii Europe.

Nici **Belgia** nu o duce rău atunci când este vorba de imigraţie; întotdeauna este însă loc de mai bine! Conform studiului demografic elaborat de sociologul Jan Hertogen:

„Regatul număra 2, 6 milioane de cetăţeni „proveniţi din imigraţie", adică 24% din populaţie! Bruxelles, capitala ultra metisată a Uniunii Europene, ne arată azi cum va fi

Europa de mâine: 75, 6% din populaţia sa se trage din imigranţi!"

Unii **suedezi** visează la vremurile când ţara lor era omogenă din punct de vedere etnic: la cele dinainte ca socialistul Olof Palme să decreteze Suedia ţară multiculturală şi s-o transforme în campioana azilului politic. Pot să viseze liniştiţi, azi, prezentatoarea vedetă a unui cunoscut program de televiziune este născută în Etiopia şi lucrul acesta nu mai miră pe nimeni. Cum tot nu mai miră pe nimeni faptul că din cei 9 milioane de locuitori ai regatului, 1 milion sunt născuţi în afara graniţelor Europei! Lor li se alătură încă 200.000 de suedezi ai căror părinţi sunt născuţi în străinătate.

Norvegia este mai puţin primitoare decât vecina ei, a fost un singur Olof Palme, dar la fel de darnică. Şi ea plăteşte din greu „transfuziile" cu sânge tânăr. În 2012, Norvegia a primit 15.400 de imigranţi non-occidentali şi a cheltuit pentru asta 8, 5 miliarde euro! ***Un imigrant = 550.000 euro!***

Italienii nu sunt neliniştiţi; nu-i preocupă pierderea identităţii, de orice fel ar fi ea. Sunt doar urmaşii anticilor romani, aşa că, putem spune că au experienţă, doar au mai trecut prin aşa ceva. În 2011, conform Institutului de Statistică Italian (Istat), aveau o vârstă medie a populaţiei de 43, 5 ani şi 4, 6 milioane de imigranţi legali, iar în 2059 vor avea o vârstă medie de 49, 8 ani, în timp ce numărul cetăţenilor proveniţi din imigraţie se va tripla – 15, 5 milioane.

O imagine nu exhaustivă, ci orientativă a unei Europe fixată într-o puternică defensivă demografică şi într-un accentuat proces de îmbătrânire a populaţiei.

„Salvarea", spuneam, va veni din sudul continentului. Dacă populaţia Uniunii Europene era în 2011, de circa 500 milioane de locuitori, Africa avea în 2010, 856 milioane de locuitori, aproape 25% dintre ei având între 15 şi 24 de ani. În 2050, populaţia Africii va depăşi 2 miliarde de locuitori, rata de fertilitate fiind cea mai ridicată din lume: 4, 7 copii/femeie, adică de trei ori mai mare decât rata europeană! Nigeria, care acum are 167 milioane de locuitori, va avea, în 2050, o populaţie aproximativ egală cu a Statelor Unite – circa 450 milioane de locuitori.

Sociologi, demografi, analişti, economişti, istorici, scriitori, ziarişti şi oameni politici, abordează zilnic fenomenul imigraţiei de masă ce afectează mai ales occidentul european (va veni însă şi rândul Europei de Est), reliefând şansele, avantajele economice şi culturale, viitorul plin de speranţe, sau vorbind despre „fluxul masiv şi incontrolabil", „invazia populaţiilor din sud", „colonizare inversă", pierderea identităţii culturale şi naţionale şi imposibilitatea de a-i integra în societatea europeană pe noii sosiţi din Africa şi Asia. În timpul acesta, tot zilnic, 8.000 de noi sosiţi intră pe porţile deschise ale „fortăreţei" Europa, iar unii dintre ei, odată ajunşi, protestează strigând: „Nu graniţelor. Nu naţiunilor", fiind susţinuţi în demersul lor de organizaţii civice, europarlamentari şi

experţi! Astfel, Peter Sutherland, reprezentantul special al ONU pentru migraţie, atrage atenţia că *„migraţia este crucială creşterii economice [în UE], oricât de greu ar fi asta de explicat cetăţenilor”*. Oameni politici de marcă recunosc, retoric, eşecul politicii multiculturale, în timp ce iniţiază sau supervizează proiecte ce prevăd o creştere a imigraţiei. Este folosit, din ce în ce mai des şi devine tot mai cunoscut, conceptul de „migraţie de înlocuire” sau „Marea înlocuire a populaţiilor”. Sintagma a fost folosită pentru prima dată în anul 2000, în raportul „Diviziei Populaţiilor”, parte componentă a „Departamentului afacerilor economice şi sociale” din cadrul ONU.

Experţii ONU arătau că în următorii 50 de ani, populaţiile tuturor ţărilor dezvoltate (cu excepţia Statelor Unite) se vor afla într-un proces constant de scădere şi de îmbătrânire, proces favorizat de scăderea natalităţii şi creşterea longevităţii. Rezultatul proiecţiilor releva faptul că populaţia Japoniei şi a tuturor ţărilor europene se va diminua vizibil. În numeroase cazuri (Estonia, Bulgaria, Italia ş.a.) ţările vor pierde între un sfert şi o treime din populaţie. Procesul de îmbătrânire al populaţiei se va generaliza, ridicând vârsta medie la maxime fără precedente istorice. Raportul între persoanele în stare să muncească (cu vârste între 15 şi 64 ani) şi persoanele de peste 65 de ani, se va diminua la peste jumătate: de la 4 – 5 la 2.

Se specifica de asemenea că numărul imigranţilor necesar pentru a evita declinul populaţiei în stare să muncească este mai mare decât cel necesar pentru a evita declinul populaţiei totale. În câteva cazuri – Coreea de Sud, Franţa, Marea Britanie – este nevoie de un număr de 2 – 4 ori mai mare. Tehnocraţii ONU estimau că UE, pentru a menţine echilibrul actual de 4 – 5 persoane active la un pensionar, ar trebui să primească 159 milioane imigranţi până în 2025. Raportul clarifica:

„Declinul populaţiei este inevitabil în absenţa migraţiei de înlocuire”.

Nu ar mai fi multe de spus despre imigraţie şi „bomba demografică” aflată în posesia populaţiilor din Sud, considerată ca o „armă” pare că va grăbi sfârşitul „civilizaţiei albe” – cea pe care cei mai în vârstă au mai prins-o.

SUA este singura ţară ce aparţine acestei civilizaţii care nu are probleme demografice şi asta în momentul de faţă, se datorează în principal imigraţiei masive a populaţiei latino venită din sud. În 1995, albii americani reprezentau 74% din populaţie, pentru ca 15 ani mai târziu să reprezinte 64%.

După opinia unor experţi demografi în anul 2050 nu numai nordicii protestanţi, ci populaţia albă de origine europeană va fi încetat să mai fie majoritară!

Anul trecut, Biroul American de evidenţă a populaţiei a anunţat că în intervalul iulie 2010 – iulie 2011, nou născuţii albi, non-hispanici, au reprezentat mai puţin de jumătate din copiii nou-născuţi în Statele Unite. Şi această constatare oficială este socotită ca fiind pentru prima oară în istoria SUA; din păcate pentru poporul american: *nu va fi, fără îndoială, ultima*.

Despre sfârşitul unei civilizaţii sau a unei epoci istorice au scris şi au vorbit încă cu multe decenii în urmă, diverşi filosofi, istorici, scriitori şi oameni politici.

Dacă ar fi să-l citǎm numai pe Cioran, ale cărui spuse au provocat la vremea respectivă, în cel mai bun caz, zâmbete de neîncredere, lucru ce şi astăzi este socotit de către unii pretinşi specialişti sociologi şi politologi, pare a fi deplasat:

Surse: 17 iunie 2013 – BOGDAN CALEHARI Prelucrat din: „Vestul şi Restul” – Roger Scruton, Edit. Humanitas / „Terorismul Intelectual” – Jean Sevilia, Edit.

Humanitas / „Epoca de Aur A Incertitudinii” – Adrian Cioroianu, Edit. Curtea veche.

Ultimele acte de violenţă că au avut loc în Franţa (Paris) şi în Belgia (Bruxelles), iar apoi în Mali, aproape de sfârşitul anului 2015, ar trebui să dea mai mult de gândit Administrţiilor locale şi statale din ţările europene, întrucât pe lângă invazia migranţilor (veniţi pentru a-şi salva vieţile din cauza războaielor şi a conflictelor etnice ce au loc între musulmani şi creştini), au intrat în Europa şi un număr mare de terorişti care organizează şi execută tot felul de crime, distrugeri fizice, crează panică în masa largă a populaţiei urmărind în final planul de transformare a Europei într-un califat care să-şi desfăşoare viaţa după principiile şi regulile musulmane.

După evenimentele privind atrocităţile din Franţa o serie de specialişti şi analişti politici şi militari, au ajuns la concluzia că asemenea atrocităţi ar fi putut fi evitate dacă ar fi existat o mai serioasă şi mai strânsă cooperare între organele poliţieneşti şi de securitate din Turcia şi cele din ţările Europei occidentale.

Din păcate această situaţie nu a avut loc la nivelul aşteptărilor. Iată unele fapte care dovedesc că afirmaţia de mai sus este bazată pe fapte reale:

În Ianuarie 2015, Autorităţile turceşti l-au reţinut pe unul dintre atacatorii sinucigaşi când voia să treacă graniţa Turciei, Brahim Abdeslam, şi pe care pentru a scăpa de el, l-au deportat în Belgia. Autorităţile turceşti au comunicat poliţiei belgiene că această persoană, a fost „radicalizată” şi este suspectat de alăturare la acţiunile extremist jihadiste ale Statului Islamic în Siria. (**sursa:** declaraţia organelor de securitate turceşti pentru agenţia de ştiri Reuters).

Cu toate acestea, în timpul interogatoriului în Belgia, Abdeslam a negat orice implicare cu militanţii Statului

Islamic fapt pentru care a fost eliberat.

Această decizie a fost luată cu toate că se ştia că Abdeslam era fratele lui Salah – o decizie pe care autorităţile belgiene au afirmat că se bazase pe faptul că nu aveau suficiente dovezi care să dovedească că acesta ar fi avut intenţii teroriste.

La data de 13 noiembrie, Abdeslam s-a sinucis declanşându-şi vesta cu exploziv la *Le Comptoir Voltaire* – unul din barurile de noapte din Paris, omorând multe persoane. Fratele lui Brahim Abdeslam, Salah, este, de asemenea, unul dintre suspecţii în atacurile, revendicate de către ISIS, şi este acuma urmărit de poliţia europeană…

În Franţa, a fost creat un dosar special „S" (al Securităţii de Stat) cuprinzând un fişier referitor la persoanele suspectate de a fi o ameninţare la adresa securităţii naţionale.

În acest document a fost inclus şi Ismail Omar Mostefai, care şi-a detonat vesta explozivă în interiorul sălii de concert Bataclan din Paris.

Mostefai, fusese cetăţean francez de origine algeriană; el fuseset inclus pe lista celor suspecţi încă din anul 2010 (**sursa:** informaţii ale poliţiei francize incluse într-un Raport prezentat în Google Tradus pentru Business în: Toolkit Website)

Poliţia turcă, a luat de asemenea, în considerare şi un alt aspect suspect de terorism, a lui Ismail Omar Mostefai prin link-urile găsite referitoare la Statul Islamic.

Autorităţile din Ankara au transmis imediat la Paris în decembrie 2014 şi în iunie 2015, informaţi despre acest individ periculos.

(**Sursa:** Declaraţia unui înalt oficial guvernamental turc; din aceeaşi sursă de informaţii prezentată în Google).

Din păcate acest avertisment a fost luat în consideraţie, de abia după ce au avut loc atacurile coordonate concomitente din Paris**.**

Un al patrulea atacator a fost unul care a scăpat de cel puţin de patru ori de verificările poliţiei franceze în 2013, care până la urmă au emis un mandat de arestare pentru el. Aflând de acest mandate el a părăsit imediat Franţa.

Prin oricare dintre aceste ocazii, poliţia, serviciile de informaţii şi de securitate ar fi avut o oportunitate de a reţine cel puţin o parte dintre cei care au lansat atacurile din Paris.

Nu există nicio explicaţie asupra modului în care un grup de militanţii islamişti au fost capabili de a organiza un asemenea atac şi cum s-au putut mişca în mod liber între ţările din graniţele deschise ale spaţiul Schengen.

Luaţi unul câte unul, fiecare dintre paşi greşiţi au propriile „explicaţi”, (au afirmat ulterior serviciile de securitate franceze – n.n.). De fapt ele dovedesc lipsa de comunicare şi incapacitatea de a ţine evidenţa militanţilor suspectaţi precum şi eşecul de a acţiona prin folosirea informaţiilor „inteligenţei”, lipsa de resurse (informaţionale şi financiare în unele ţări) concomitent cu o creştere a numărului soldaţilor jihadişti.

Dar o examinare atentă efectuată de Agenţia Reuters referitoare la o serie de atenţionări serioase şi ne luate în seamă, pierderea din atenţie sau neînţelegerile dintre organele de securitate au culminat cu cel mai mare act al atrocităţilor din Franţa (ce a avut loc la 13 noiembrie 2015), de la al cel de al Doilea Război Mondial, ceea ce evidenţiază multiplele lipsuri şi dificultăţi cu care se confruntă unităţile de combatere a terorismului din Europa şi incapacitatea lor de a menţine continentul european în condiţii de siguranţă.

„Suntem într-o situaţie în care serviciile noastre de Securitate şi poliţie sunt depăşite. Ele se aşteaptă să se întâmple ceva, dar nu ştiu unde”, a declarat Nathalie Goulet, care conduce Comisia de anchetă a Senatului francez în problema reţelelor jihadiste.

Mulţi analişti politici şi strategi consider **Belgia ca pe o verigă foarte slabă în problemele securităţii europene.**

„Ei pur şi simplu nu au aceleaşi mijloace ca cele din Marea Britanie sau DGSI (Agenţia de informaţii franceză), „, a declarat Louis Caprioli, fost şef al uneia dintre unităţile anti-terorismului din Franţa.

Primul Ministrul belgian Charles Michel, a apărat serviciilor de securitate ale ţării sale şi chiar le-a lăudat considerându-le ca pe „un loc de muncă dificil şi greu”.

Nu contestă nimeni că asemenea posturi şi funcţii nu sunt uşoare şi în siguranţă, dar acest fapt nu poate constituii explicaţia modului în care se desfăşoară asigurarea securităţii populaţiei civile belgiene sau din ţările Europe din imediata apropiere.

Preşedintele Franţei, François Hollande, a felicitat de asemenea serviciile de securitate ale ţării sale, care l-au vânat şi împuşcat pe conducătorul actelor criminale din Paris, Abdelhamid Abaaoud, după numai cinci zile de la atacurile ce au avut loc.

Reprezentanţii Europol-ului, (Agenţia de Poliţie a Uniunii Europene – n.n.), au declarat că au analizat informaţiile autorităţilor belgiene şi franceze, şi au ajuns la concluzia că în unele state membre ale UE se desfăşoară activităţi mult mai bine organizate în privinţa schimbului de informaţii decât altele.

După cum se prezintă în diversele mijloace ale mass-mediei europene, în prezent cuvântul de ordine al organelor de securitate, ale armatei şi poliţiei este: **Atenţia faţă de luptătorii care se întorc din Siria”.**

Accentul în ultimii ani al anchetatorilor trebuie îndreptată asupra bărbaţilor şi femeilor care au crescut în Europa, au paşapoarte europene şi care călătoresc în Siria pentru instrucţie şi pregătire de luptă.

Pe măsură ce numărul acestor luptători a crescut, autorităţile trebuie să ţină pasul cu această situaţie.

Ministerul de Interne francez a estimat că circa 500 de cetăţeni francezi au călătorit în Siria şi aproape 300 s-au întors pregătiţi pentru atacuri.

(Cât de exacte sunt aceste cifre este discutabil cu atât mai mult cu cât unele informaţii recente prezentate de către mass-media americană, preluate chiar de la francezi, confirmau că este vorba de circa 1.000 de cetăţeni tineri francezi care au plecat din Franţa pentru a se înrola în trupele ISIS – n.n.)

Autorităţile franceze consider că sunt circa 1.400 de persoane care au nevoie de supraveghere timp de 24 de ore zilnic, în timp ce Franţa dispune de un număr mic de ofiţeri pentru a efectua sarcina de urmărire, (ceea ce reprezintă circa o zecime din cei necesari).

De asemeni după unele informaţii ale Administraţiei belgiene circa 350 de persoane din Belgia au plecat recent în Siria pentru a lupta – ceea ce reprezintă cel mai mare număr (pe cap de locuitor din Europa – n.n.).

O sursă guvernamentală belgiană a declarat recent că Belgia are o listă de 400 de persoane care sunt simpatizanţi ai ISIS; din care unii s-au întors şi alţii sunt pe cale de a pleca acolo. Există de asemeni un lot de circa 400 – 500 de persoane pe care autorităţile belgiene le ştiu că s-au radicalizat. Numărul de persoane din serviciile de securitate belgiene care efectuează supravegherea este considerat ca fiind considerabil mai mic decât cel realmente necesar.

Unii dintre atacatorii din Paris au fost cunoscuţi încă de când erau în libertate.

Atacurile ce au avut loc la 13 noiembrie 2015 în Paris s-au soldat cu 129 de morţi şi 352 de răniţi, în diferite locaţii, (inclusiv sala de concert Bataclan). Alţii au fost ucişi în afara stadionului Stade de France, în barurile şi restaurante din jurul centrul Parisului.

Şapte atacatori au murit în timpul atacurilor. Abdelhamid Abaaoud (1987 – 2015) a fost ucis într-unul

din raidurile poliţiei (la nord de Paris – n.n.), împreună cu o femeie care după informaţii era verişoara lui.

Alte zeci de persoane au fost reţinute, în raidurile poliţiei găsindu-se la ele arme şi explozibili.

Abaaoud, era cunoscut autorităţilor de mai mulţi ani. După un raid în ianuarie în oraşul belgian Verviers, poliţia l-a suspectat de un complot de răpire a unui ofiţer de poliţie şi omoarea lui.

În luna februarie 2015, Abaaoud, a declarat într-un interviu dat unei reviste a Statului Islamic că ştia că era căutat de poliţia belgiană.

Abaaoud s-a întors în Europa, la un moment dat după ianuarie 2015.

„Dacă Abaaoud a fost capabil de a pleca în Siria şi apoi s-a întors în Europa, fără nicio dificultate, înseamnă că există mari deficienţe în întregul sistem de verificări şi de securitate european”, a declarat Ministrul francez de Externe Laurent Fabius.

Ismaël Omar Mostefaï, cel care a declanşat bomba explozivă la sala de concerte Bataclan (Paris), de asemenea, a călătorit dus şi întors din Europa în Siria şi înapoi. Deşi a avut opt condamnări ca un criminal, el nu a fost niciodată în închisoare. Poliţia franceză a declarat că l-a suspectat de a fi în Siria între sfârşitul anului 2013 şi începutul anului 2014, înainte de a reveni neobservat în Franţa. În luna decembrie 2014, el a trecut prin Turcia de unde a contactat legăturile sale din Franţa. **Poliţia turcă a alarmat din nou în iunie 2015, poliţia franceză printr-o scrisoare.**

Din păcate, **după informaţiile unui înalt oficial guvernamental turc şi a unei surse de securitate precum şi a poliţiei turceşti, la mesajul Turciei, nu s-a primit nicio confirmare şi niciun răspuns.**

Informaţia turcă afirma că „a existat o legătură între această persoană şi *Daesh* (vechea denumire a Statului Islamic) şi pentru acest fapt am raportat”, la spus sursa de

securitate turcească – n.n.). ***„Am urmat toate procedurile internaţionale. Dar ei (francezii – n.n.) nu au dovedit acelaşi nivel de sensibilitate”.***

Oficialii francezi au refuzat să comenteze acest fapt, dar în acelaşi timp afirmă că coordonarea cu Turcia privinţu-i pe potenţialii jihadişti, s-a îmbunătăţit semnificativ în ultimul an.

Bilal Hadă, (20 de ani), cetăţean francez, care şi-a declanşat vesta cu exploziv în afara stadionului Stade de France, Paris, **a fost un alt atacator sinucigaş ţinut sub supraveghere de către autorităţile franceze.**

După ce a vizitat Siria, în februarie 2015, a revenit în Europa printr-o cale necunoscută de poliţie. Un purtător de cuvânt al Ministerului Belgian al Justiţiei a spus că au fost instalate microfoane în casa unde a fost cazat.

Un alt caz este cel al atacatorului Sami Amimour. Autorităţile franceze au lansat o investigaţie oficială referitoare la posibila activitate legată de terorism a lui Amimour în octombrie 2012. Procurorii au afirmat că el era suspectat de planificare unor atacuri alături de unii militanţi din Yemen.

Amimour fusese şofer de autobuz care a fost radicalizat într-o moschee lângă oraşul său natal, Drancy, la nord de Paris. În urma anchetei, poliţia i-a ordonat lui Amimour de a se prezenta în fiecare săptămână la poliţie pentru a fi verificat de către poliţie. După unele Rapoarte prezentate de către Agenţia de ştiri Reuters, pe 20 Noiembrie 2014, Amimour nu s-a mai prezentat pentru controalele săptămânale în 2013. După aproape o lună de zile autorităţile au emis un mandat internaţional de arestare.

La data respectivă Amimour era deja în Siria. Urma lui a fost descoperită un an mai târziu, în decembrie 2014, când tatăl său a dat un interviu cotidianului francez *Le Monde* în care a descris cum a călătorit fiul său în Siria,

dar nu reuşise să-l convingă să se întoarcă.

În prezent, poliţia este în căutarea lui Salah Abdeslam, despre care se ştie că este un supravieţuitor al atacurilor din Paris. Cu şase săptămâni înainte de atacuri, Salah şi fratele său Brahim (unul dintre atacatorii sinucigaşi – n.n.) au avut un bar numit *Les Beguines* pe o stradă liniştită din Molenbeek, o zonă cu locuinţe ieftine de închiriat din Bruxelles, şi în care au avut loc mai multe atacuri teroriste.

După atacurile din 13 noiembrie 2015, Salah Abdeslam s-a ascuns undeva în Belgia sau chiar a părăsit Belgia. Nu este încă clar ce rol a jucat în noaptea atacurilor şi cum de a reuşit să supravieţuiască şi să fugă.

Ulterior doi oameni au fost arestaţi, Mohamed Amn, (27 ani), şi Hamza Attou (21 ani); la interogatoriu ei au declarat că l-au transportat cu maşina lor pe Salah Abdeslam care le-a spus că maşina lui s-a defectat.

Un succs al raidurilor anti-teroriste a avut loc la mijlocul lunii martie 2016, când

Salah Abdeslam şi câţiva colaboratori ai săi din grupul de terorişti au fost prinşi şi deţinuţi pentru interogatorii în Belgia urmând să fie extrădaţi în Franţa.

2.1. Unele greşeli ce au avut loc în Franţa şi Belgia.

Un paşaport sirian a fost găsit lângă unul dintre atacatorii sinucigaşi de la stadionul Stade de France. Acest paşaport a fost folosit de către un refugiat care a ajuns în insula grecească Leros pe 3 octombrie 2015. Omul a călătorit prin Macedonia şi a cerut azil în Serbia. (**sursa:** informaţii de securitate ale Franţei).

Un procuror francez ce a investigat acest caz a confirmat faptul că amprentele digitale prelevate de la sosirea în Grecia au arătat ca omul a călătorit cu un al doilea om, care, de asemenea, s-a sinucis în apropierea

stadionului Stade de France.

Nu este clar dacă paşaportul emis pe numele de Ahmad al-Mohammad, (un tânăr de 25 de ani – n.n.) din oraşul sirian Idlib, a fost autentic sau a fost furat de la un refugiat.

Ministrul irakian de Externe Ibrahim al-Jaafari a declarat, de asemenea, că serviciile secrete de informaţii ale ţării sale au anunţat că Franţa, Statele Unite şi Iranul, erau vizate pentru atac.

Unul dintre procurorii din Germania investighează, de asemenea, acuzaţiile după care un bărbat algerian reţinut la un centru de refugiaţi din oraşul Amsberg, a informat că ştia că va avea loc un atac iminent în capitala franceză.

Premierul François Hollande a declarat stare de urgenţă la nivel naţional care va dura trei luni. Poliţia franceză are în prezent dreptul şi puterea de a efectua percheziţii fără a obţine şi folosi mandate de arestare şi poate deţine pe oricine este suspectat de o ameninţare la adresa securităţii şi poate impune introducerea arestului la domiciliu timp de 12 ore pe zi.

De asemeni, site-urile Internetului considerate având planuri de incitare sau sprijinire a unor „acte de terorism” pot fi blocate şi orice demonstraţii publice sunt interzise.

Belgia a anunţat, de asemenea, o declanşare a unei represiuni de securitate, declarând că Administraţia belgiană va cheltui în plus 400 de milioane de euro (430 milioane de dolari) în materie de securitate urmând să ia măsuri, cum ar fi: oprirea vânzării de cartele de telefon mobil pentru cumpărătorii anonimi. Poliţiei i se va permite să efectueze cercetări de noapte în oricare casă şi totodată se interzică, se condamne sau să expulzeze din ţară orice predicator de ură împotriva populaţiei belgiene.

Specialiştii politologi şi unii analiştii strategi militari au afirmat că nu au certitudinea că numai aplicarea unor asemenea măsuri vor fi suficiente şi eficiente.

După o săptămână de la atacul din 13 noiembrie 2015, Bruxelles-ul a continuat să fie în alertă maximă, din cauza a ceea ce autorităţile au numit ameninţarea „gravă şi iminentă" a unui atac.

Într-un film de propagandă lansat de ISIS, în săptămâna 15 – 21 noiembrie 2015, Statul Islamic avertiza că va lovi din nou Europa.

„Atunci când este pregătită o operaţiune de mare dimensiune, atacatorilor li se spune să păstreze un „profil" scăzut în lunile dinainte. Nemaifiind pe radarele poliţiei, este deosebit de grea depistarea lor; este la fel, după cum au afirmat unii gazetari confirmând opinia lui Roland Jacquard, preşedintele Observatorul terorismului internaţional – Paris, ca şi cum ***s-ar căuta un ac într-un car cu fân***".

Sursa: Prelucrat de autor după: Robert-Jan, Bartunek, Reported from Bruxells and Orhan Coskun reported from Turkey; writing by Timothy Heritage; editing by Alessandra Galloni, Simon Robinson, JanetMcBride; în: www.trust.org/item/20151123093602-wtts2/ World, Sunday Nov 23, 2015

2.2. Ar putea Europa şi întreaga lume să fie salvată de această plagă:
terorismul islamic extremist jihadist?

Răspunsul la o asemenea întrebare trebuie să fie categoric **DA!**

Dar pentru aceasta trebuie ca:

— Specialiştii în problemele terorismului să-şi exprime clar punctele de vedere să coopereze pe plan internaţional şi să ofere soluţii concrete în această problemă.

— Conducerile diverselor ţări trebuie să ţină seama de opiniile acestor experţi şi a cadrelor militare (strategi şi

tacticieni militari), angajaţi în această luptă.

— Trebuie extinsă activitatea instituţiilor care se ocupă de diversele aspecte ale inteligenţei la nivel naţional şi internaţional şi acordarea fondurilor necesare acestor activităţi.

— Extinderea la nivel micro, macro şi mondo economic a comunicaţiilor şi informaţiilor obţinute din diverse surse ale diverselor ţări.

— Verificarea tuturor migranţilor în ţările unde au ajuns şi stabilirea drepturilor de şedere sau deportarea imediată a celor intraţi în ţările gazdă, în mod ilegal şi care s-au detat la acte diverse criminale sau antisociale.

— Crearea unor bănci de date cu informaţii cât mai complete [inclusiv fotografii, amprente şi ADN-uri *)].

— Dotarea punctelor cheie de intrare/ieşire din diverse ţări cu echipamentele necesare de stocare a informaţiilor şi posibilitatea rapidă de verificare operativă a acestor informaţii.

— Urmărirea continuă a persoanelor care au provenit din Arabia Saudită sau au călătorit pentru un timp în această ţară sau în altele unde sunt create centre de radicalizare şi pregătire militară a teroriştilor.

— Introducerea sistemului de verificare a tuturor documentelor a pasagerilor din avioanele care zboară spre sau din zona Arabiei Saudite.

— Verificarea tuturor documentelor ale pasagerilor de origini din ţările Oreintului Mijlociu sau din Africa de Nord, care circulă între ţările membre ale UE.

— Extinderea intervenţilor militare ale coaliţiilor internaţionale în special în ţările unde s-au infiltrat aceste organizaţii extremist teroriste (cum ar fi de exemplu: Siria, Yemen, Irak, Nigeria şi altele).

— Introducerea unui sistem de judecare prin tribunale de urgenţă pentru oricare persoană descoperită ca făcând parte din organizaţiile extremist jihadiste.

— Reanalizarea şi adaptarea unor noi instrucţiuni în

Tratatul de la Prüm (oraş din Eifel landul Renania de Nord-Westfalia, Germania) în raport cu volumul migraţiei spre Europa în vederea luptei împotriva terorismului, criminalităţii şi imigraţiei ilegale, (pentru cei interesaţi sugerez (re) citirea informaţiilor despre tratatul de la Prum în:

http://www.dataprotection.ro/servlet/View Document? id = 649)

— Europa în general şi UE în special trebuie să asigure şi să menţină libertăţile civile şi o balanţă între libertatea individuală şi securitatea naţională, informând pe oricine interesat de asemenea acte explicându-se că fără securitate nu vor putea exista libertăţi civile reale.

— Revizuirea punctelor de vedere referitoare la constituirea unei armate unite care să protejeze orice încălcare a regulilor interne şi externe ale UE.

— Lupta împotriva terorismului internaţional trebuie să întărească cooperarea ţărilor europene şi din alte continente.

Anexa 3:

Ţinuta vestimentară a musulmanilor: o continuă dispută în Europa în general şi în UE în special

Cu multe sute de ani în urmă, femeile din diverse colţuri ale lumii în special din clasele sociale privilegiate, s-au preocupat de obţinerea unor aspecte mai atractive ale îmbrăcămintei. Diverse materiale, în diverse culori, şi cu diverse croieli, au însoţit dea-lungul timpurilor imaginaţia şi gustul sofisticat al sexul feminin.

După unii autori „germenii" modei se spune că ar fi apărut în Egiptul antic, odată cu apariţia luxului şi al eleganţei vestimentare de la curtea faraonilor. După alţi autori asemenea manifestări nu se regăseau în lumea vechilor civilizaţii asiatice, ci în Europa secolului al XIV-

lea, când în Evul Mediu (manifestat în zona actuală a Europei Occidentale), au apărut primele manifestări ale relaţiilor de producţie capitaliste care au dus la o dezvoltare economică spectaculoasă, şi totodată la înflorirea artei şi culturii.

Pe parcursul sutelor de ani modelele de îmbrăcăminte în special cele feminine au fost într-o permanentă schimbare şi ca de obicei atunci când se manifestă apariţia unui anumit curent (moda fiind considerată ca un curent specific unei anumite perioade – n.n.) apar imediat tot felul de opinii: unele care susţin curentul modei respective şi alţii care au criticat-o.

În ultimii zeci de ani au apărut tot felul de idei ale creatorilor de modele ajungând de la rochile lungi care acoperă aproape tot corpul, sau care căutau să ascundă anumite defecte până la moda actuală în care se caută să se arate şi chiar să se scoată în evidenţă cât mai mult din piele persoanelor de sex feminin.

Numai în anumite zone a lumii şi anume în Orientul Mijlociu şi în Orientul îndepărtat, femeile au continuat să umble îmbrăcate cu rochii cât mai lungi care le acopere cât mai mult corpul.

În Orientul Mijlociu mai mult decât atâta s-a impus chiar folosirea unor „accesorii” (pentru cap – n.n.), care să le ascundă aproape complet capul, faţa şi în unele cazuri, cu o împletitură din fire foarte subţiri, chiar ochii. O asemenea ţinută a fost impusă în special prin religia islamică şi continuă să fie practicată indiferent dacă femeile trăiesc în ţările Orientului Mijlociu sau au imigrat în alte ţări din lumea occidentală.

Moda impusă de islamism a devenit un „adevărat simbol” al acestei religii şi a ajuns să fie impusă nu numai prin religie dar prin regulile curente ale politicii din anumite ţări.

O asemenea impunere a ţinutei vestimentare ce se manifestă pentru femeile musulmane care trăiesc în

Europa provoacă un adevărat conflict de idei referitor în special la impunerea acoperirii feţei; rochile lungi care le acoperă corpul din cap până în picioare, fiind cât de cât acceptate.

În urmă cu circa 10 ani Comisia Europeană a emis prima sa declaraţie din care reieşea că nu era împotriva rochiilori lungi purtate de către femeile musulmane dar şi-a exprimat dezacordul privind acoperirea feţei în special în condiţiile în care au început să se manifeste diferite acte teroriste şi în acelaşi timp femeile musulmane din Europa îşi cereau dreptul de a obţine carnete de conducere auto dar nu acceptau să le fie fotografiată faţa.

În anul 2006 Primul Ministru al Angliei, Tony Blair, afirmase că ţinuta vestimentară a femeilor musulmane care circulau prin oraşele Marii Britanii era o formă de manifestare pe care şi-o impuneau şi care *ducea la o separare faţă de restul femeilor şi în general al lumii de pe stradă.*

În Franţa şi chiar în Turcia (care are o populaţiei islamice majoritară), se considera că trebuie interzis acest simbol al islamului în cazul prezentării în faţa unor oficialităţi ale statului (în special la organele de poliţie, la organele judecătoreşti sau pentru a fi acceptate pentru ocuparea posturilor de profesoare în şcolile publice).

Dintr-o serie de cercetări recente efectuate **în Marea Britanie** de către Pew Research Center, a reieşit că 62% dintre subiecţii intervievaţi şi-au exprimat opinia privind acceptarea folosirii burka şi al unui voal foarte transparent pentru acoperirea feţei dar nu şi al ochilor. Într-un procent similar şi-au exprimat opiniile şi cei intervievaţi în Franţa (82%), în Germania (71%) sau în Spania (59%).

În 2010 legislaţia franceză s-a manifestat împotriva vestimentaţiei complete a femeilor musulmane în momentul în care apar pe stradă sau în locuri publice şi s-a ajuns să se discute despre această problemă la Curtea

Europeană pentru Drepturile omului; această instituţie a admis prin lege ca începând de la 1 iulie 2014 să se accepte argumentul guvernului francez din care rezulta că legea a fost bazată pe „o anumită idee *de a „trăi”* împreună cu populaţia autohtonă.

Printre opiniile reformatorilor concepţiei islamice se numără şi doamna Ayaan Hârşi Ali[223] (care locuieşte în prezent în Boston, Massachusetts) şi care consideră că întreaga concepţie islamică ar trebui revizuită, ea nefiind în concordanţă cu secolul în care trăim şi în special pentru cei care trăiesc în ţările Occidentale.

Liberalismul şi secularismul manifestat în lumea islamică trebuie să înţeleagă diversele aspecte ale egalităţii şi a drepturilor pentru toate femeile.

Pentru susţinătorii ideologiei islamice obligaţia acoperirii complete a corpului unei persoane de sex feminin cu toate veşmintele care reprezintă simbolul islamismului obscurantist, este o formă a opresiunii femeilor.

În diverse ţări europene îmbrăcămintea femeilor islamice este în prezent unul dintre subiectele care provoacă permanente dezbateri.

În Albania a fost introdusă o lege de interzicere a hijab[224] în special pentru elevele din şcolile publice, ceea ce a făcut că din ce în ce mai multe fete să renunţe la acest veşmânt, care a devenit neobişnuit.

În Belgia unele dintre municipalităţi au introdus legea de interzicere a ţinutei vestimentare musulmane de

---

223 **Ayaan Hirsi Ali** (n.1969), activistă politică, prolifică scriitoare, combatantă a politicii islamice de mutilare genitală a femeilor musulmane, avocată pentru drepturile femeilor, opozantă a concepției islamice bazată pe crimă. Ultima carte publicată: *Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, indicată în bibliografie*

224 **Hijab** - Vezi Mic dicționar tematic pentru explicarea acestui termen

acoperire a întregului corp. Oraşul Maaseik a implementat în anul 2004 legea de interzicere a ţinutei de îmbrăcăminte de tip musulman. Ministrul de Interne, Marino Keulen, a creat un standard al prohibiţilor în care a inclus şi folosirea burka; această regulă a fost trimisă la cele 308 municipalităţi ale Flandrei.

Legea belgiană prevede că oricare persoană care circulă pe stradă sau intră într-o clădire publică trebuie să fie identificată în vederea protejării sociale, ceea ce este direct legată de interzicerea acoperirii completă a capului, a feţei şi a ochilor

În Bosnia şi Herzegovina, nu este interzisă ţinuta vestimentară (Burka) a femeilor musulmane.

În Danemarca în prezent nu este interzisă Burka; dar în urma unui incident ce a avut loc în 2006, când o jurnalistă a trecut fără să fie identificată la aeroportul din Copenhaga, şi în aceeaşi seară a prezentat un reportaj la posturile de TV, guvernul a introdus legea prin care pasagerii ce vor să folosească mijloacele de transport aeriene trebuie să-şi arate faţa la punctele de control.

În Franţa, după afirmaţia fostului Preşedinte Sarkozy, *ţinuta vestimentară cu Burka, nu este bine-venită în Franţa. „În ţara noastră, nu putem accepta ca femeile să fie ca nişte deţinute în spatele unui grilaj, să fie eliminate din întreaga viaţă socială şi să fie lipsite de o identitate personală.*

Ca atare legea de interzicere a ţinutei care acoperă tot corpul din cap şi până la picioare a fost votată în Parlamentul francez în Martie 2004.

În luna Septembrie 2011 legea franceză a socotit ca fiind ilegală acoperirea întregului corp în Burka când o femeie apare în public. Penalizarea este de 150 euro pentru o femeie îmbrăcată în Burka şi 30.000 de euro şi condamnat la un an puşcărie, bărbatul care îşi obligă soţia să poarte burka.

În Germania, 8 din cele 16 landuri, au introdus

legea prin care se interzice folosirea acoperirii capului de către femeile musulmane care sunt profesoare în şcolile germane. De asemeni se interzice şi altor religii să folosească simbolurile religioase în instituţile publice (cum ar fi bijuterii cu însemnul crucii sau pentru bărbaţii din religia mozaică de a purta pe cap: hipa); aceste interdicţii nu sunt contradictorii cu respectarea libertăţii religioase, dar se menţin în şcolile publice

De asemeni femeilor de origine musulmană li se interzice să conducă automobile dacă sunt îmbrăcate în burka, din motive de securitate în circulaţia rutieră.

În 2006, Ekin Deligöz, o parlamentară (născută în Turcia) şi-a exprimat opinia cerând femeilor musulmane de aşi scoate acoperământul capului pentru a dovedi dorinţa de a se integra în viaţa de zi cu zi a populaţiei germane.

În Italia, imigraţia din ultimele decade a creat situaţia ca religia islamică să devină cea de a doua religie majoră după cea catolică. Voalul islamic a devenit astfel un punct de referinţă al politicii naţionale împreună cu alte manifestări şi acţiuni ale religiei islamice printre care şi dorinţa de a se construi moschee şi de a se introduce învăţarea koranului în şcoli. Legea anti-imigraţie şi Liga separatiştilor din Nord au susţinut prin campanii recente interzicerea vestimentaţiei burka.

În Kosovo, la sfârşitul anului 2009 s-a interzis purtarea în şcoli a eşarfei care să acopere capul. O asemenea interzicere a provocat protestul a peste 5.000 de persoane care s-au manifestat în Priştina (capitala Kosovo) în Iunie 2005.

În Olanda, o minoritate de femei musulmane folosesc eşarfa care le acoperă capul. Circa 30% din turcii care au venit să lucreze în Olanda sau au imigrat cu familiile lor, cel puţin jumătate dintre ei sunt olandezi-marocani şi folosesc acest sistem de acoperire a capului. Numărul femeilor musulmane care încă mai poartă o astfel de acoperire a capului a scăzut simţitor în ultimele decade

ceea ce dovedeşte o scădere impresionantă a concepţiei seculare.

Dacă prima generaţie care a venită din Turcia încă mai poartă asemenea veşminte, a doua generaţie (tinerele născute în Olanda), care reprezintă circa 20% dintre familiile de musulmani veniţi în Olanda au renunţat la acest acoperământ al capului.

De altfel Ministrul Imigrării şi Integrării Persoanelor Străine în Olanda, D-na Rita Verdonk, a anunţat în Noiembrie 2006, că a fost introdusă o lege în Casa Reprezentativilor, care interzice acoperirea feţei femeilor sau fetelor musulmane când sunt în public, chiar dacă acest lucru este în conflict cu libertatea religiei şi a fost condamnată de organizaţiile musulmane din Olanda.

Rezultatul unui sondaj larg de opinie desfăşurat în 2007 a evidenţiat că 66% dintre cei intervievaţi au fost pentru interzicerea vestimentaţiei folosite de către femeile musulmane şi care le acoperă integral corpul şi numai 32% au acceptat ideea folosirii acestei vestimentaţii.

În Malaezia, au avut loc o serie de proteste în 2006 împotriva propunerii de interzicere a vestimentaţiei burka. Ministrul de externe al Malaeziei a afirmat într-un discurs că o asemenea restricţie încalcă principiile libertăţii în alegerea îmbrăcăminţii şi a personalităţii oamenilor, iar penalizarea femeilor ce poartă burka cu 390 euro, este împotriva legii.

În Norvegia, chiar dacă în momentul de faţă nu există o lege de interzicere a îmbrăcămintei musulmane, acest subiect a cunoscut o amplă dezbatere în luna martie 2010, privind interzicerea folosirii burka şi a hijab.

În Spania, în 2010 pe baza unui sondaj de opinie efectuat de către Pew Global Attitudes Project, s-a confirmat că majoritatea populaţiei a fost împotriva îmbrăcămintei burka.

În Suedia, îmbrăcămintea musulmană este permisă. Primul Ministru al Suedie în 2010, Fredrik Reinfeldt, şi-a

exprimat opinia că este împotriva interzicerii burka, şi că această problemă nu trebuie să devină o problemă rezolvată prin acte legislative. Aceeaşi idee este susţinută şi de către actualul Prim-Ministru Stefan Löfven.

În Elveţia, în 2013 un referendum popular sprijinit de circa 2/3 din populaţie şi de către Partidul Poporului (partidul cu cel mai mare număr de membrii) şi-a exprimat opinia asupra interzicerii burka.

În Turcia, (statul fondat în 1923 de către Mustafa Kemal Atatürk), acoperirea capului femeilor precum şi fesurile pentru bărbaţi, au fost considerate drept obstacole în calea modernizării ţării, care are la bază concepţia musulmană.

În 1960, studentele de la diverse universităţi şi salariatele ce ocupau funcţii în aparatul administrativ nu purtau un acoperământ al capului şi al feţei.

În 1970 şi în prima parte a anului 1980 numărul studenţilor care purtau hijab a crescut simţitor. În 1984, îmbrăcămintea capului nu a fost interzisă peste tot, iar multe studente au graduat universităţile deşi cu o mulţime de dificultăţi şi aceleaşi dificultăţi au avut la obţinerea anumitor poziţii profesionale dar fără să le fie interzise burka şi hijab-ul.

În 1998, studentelor de la Universitatea din Istanbul li s-a interzis să poarte acoperământul capului.

În 2000, Nuray Bezirgan, o studentă turcă a fost respinsă de a intra în examenul final având capul acoperit. Curtea de Justiţie a dat sentinţa de condamnare pentru 6 luni pentru *„obstrucţionarea" sistemului educaţional al studenţilor*.

La 7 februarie 2008, Parlamentul turc a adoptat un amendament la constituţie, care permite femeilor să poarte vălul în universităţile turceşti.

În Marea Britanie, burka şi hijab sunt interzise ascunzând pericolul unor crime sau acte teroriste. În 2010 un studiu efectuat de către guvernul englez a evidenţiat că

67% din populaţia Marii Britanii doreşte să vadă complet faţa femeilor musulmane, fără niciun voal pe faţă.

Anexa 4

Opinia lui Mircea Popescu (SUA): Emigraţie şi Invazie

În scopul de a-şi justifica politica de susţinere a valului emigranţilor peste Europa, Grupul Socialiştilor şi Democraţilor din Parlamentul European încearcă să facă o analogie pe cât de prostească, pe atât de mârşavă între Ungaria 1956 şi Europa 2015.

S-ar părea că aceşti socialişti doresc să demonstreze că sunt demnii urmaşi şi purtători ai flamurei „victorioase" a Cominternului de altă dată.

Într-adevăr, în 1956, în Ungaria a avut loc o invazie, tot dinspre Răsăritul sălbatic sovietic împotriva unui popor europenizat de secole. Astăzi, invazia – ce coincidenţă – vine tot dinspre Estul sălbatic islamic spre Europa.

Dar, atunci 200.000 de unguri au emigrat tot dintr-un spaţiu de cultură şi valori europene, în alte spaţii de cultură europeană, deci nu puteau exista schimburi violente de valori, ci tranziţii relativ uşoare care au nivelat micile discrepanţe.

În plus, în acele momente de haos, trecerea graniţei s-a făcut prin acte de voinţă INDIVIDUALĂ şi au fost înfăptuite ca atare, adică de emigrare/refugiere INDIVIDUALĂ.

Tot emigrare/refugiere individuală s-a petrecut în decursul anilor în numeroase alte ţări aflate sub regimuri comuniste, inclusiv în România.

Astăzi asistăm la un fenomen de migraţie a unei populaţii de sute de mii de persoane din Orientul Mijlociu sau Africa, care a devenit un act de INVAZIE COLECTIVĂ organizată şi dirijată, folosind metoda „scutului uman" al

femeilor şi copiilor.

Această formă de „scut” a fost de multe ori folosită tocmai de populaţiile lipsite de sentimente umane (mai ales de cele în care valoarea femeii şi copilului contează mai puţin decât valoarea unei cămile, ca să folosesc un stereotip), iar astăzi este un mijloc de propagandă folosită pentru crearea unei stări de emoţie publică capabilă să deschidă larg şi fără control porţile Europei.

În acest din urmă caz, dislocarea de mase de populaţii are o finalitate cu scop precis: crearea unui nucleu de forţă, la început sub forma solicitării de sprijin uman şi adăpost şi apoi la organizare şi violenţă.

Astfel, popoare care diferă total de valorile fundamentale europene din punctul de vedere al culturii, al concepţiilor, al gândirii, al valorilor democratice şi umane, vin să se insinueze, să se suprapună şi să se impună societăţii europene.

Cum democraţia este un element străin în cultura ţărilor din care provin emigranţii, este normal ca în foarte scurt timp să apară ciocniri violente între refugiaţi şi populaţia autohtonă clementă şi umană. Exemple nenumărate avem deja în Franţa, Olanda, Anglia, Germania, ba chiar şi în Turcia.

Iar aceste exemple, completate de declaraţiile belicoase ale ISIS şi altor grupuri teroriste la adresa civilizaţiei occidentale, demonstrează că agenda noilor valuri dinspre Orient şi Africa este de „cucerire” a Europei şi, eventual, impunerea islamului ca religie, cel puţin la paritate cu religia creştină, pe care cercurile liberale europene încearcă tot mai mult s-o îngrădească.

Din aceste ciocniri, care vor deveni tot mai frecvente şi mai violente, vor câştiga noile populaţii mai prolifice, cu o vitalitate crescută şi cu o cultură a violenţei fără egal alimentată de intoleranţa religioasă şi de ura deja manifestată împotriva Creştinismului.

Ce vor face europenii? Se vor găsi în acelaşi climat

de violenţă în care trăiesc astăzi popoarele din Orientul Mijlociu, din Africa şi, ca urmare, vor trebui să-şi părăsească pământurile, casele să emigreze în masă. La fel ca şi ungurii în 1956. Dar unde? Şi ce se va întâmpla cu leagănul civilizaţiei noastre europene?

Teoria „solidarităţii europene" lansată de d-na Merkel şi ceilalţi conducători ai UE nu stă în picioare pentru România din cauza câtorva considerente:

1. Această „solidaritate" se cere a fi aplicată în mod diferenţiat şi discriminator, atâta timp cât nu tuturor ţărilor UE li se pretinde să accepte cote de refugiaţi.

2. România a fost exclusă de la „solidaritatea" europeană prin refuzarea, printre altele, a includerii în Schengen.

3. Nu puţine au fost manifestările anti-româneşti ale unor lideri politici germani, olandezi, francezi inclusiv din guvernele germane.

4. Interesul major naţional al României privind Reîntregirea ţării nu este luat în considerare, mai ales de „campioana" susţinerii invaziei, cancelarul Germaniei, d-na Merkel.

Într-adevăr, am văzut cum interesele ruso-germane prevalează asupra oricăror alte gesturi de „solidaritate" germano-române.

Desigur, nici „patrioţii" de la conducerea României, nu au avut curajul să ridice această problemă la nivel internaţional şi nici să acţioneze diplomatic.

Iar atunci când Premierul şi Preşedintele României pledează pentru relocări de populaţii pe teritoriul naţional, se pun nişte întrebări neliniştitoare dar se nasc şi sugestii pentru un compromis pe care Istoria ni-l oferă, poate pentru ultima dată:

— A soluţionat cumva guvernul Ponta toate problemele românilor pentru a-şi permite să încalce Constituţia – Art.3 Par. (4) – şi să împământenească populaţii străine care să ia locul românilor?

— A gândit Administraţia ţării să solicite UE elaborarea unui plan concret pentru realizarea Reunificării, ca monedă de schimb a aşezării grupurilor de refugiaţi în zonele României cu majoritate maghiară (pentru echilibrarea balanţei demografice)?

Răspunsul la această solicitare românească va constitui adevărata hârtie de turnesol a „solidarităţii europene”.

În opinia mea, acestea sunt problemele morale şi naţionale primordiale pentru un guvern şi un premier responsabil, înainte de a se invoca solidaritatea cu alte ţări europene care-i tratează pe români şi România cu nepăsare şi dispreţ.

Sursa: https://mipopescu.wordpress.com/13-invazia/emigraţie-şi-invazie/din ciclul INVAZIA;

7 Septembrie 2015

Anexa 5

Victor Orban: „În Europa este interzis să spui adevărul!”

Discurs ţinut la 15 martie 2016 cu ocazia Zilei Naţionale a Ungariei

Doamnelor şi domnilor.

Destinul ungurilor este legat de cel al naţiunilor europene şi a devenit în asemenea măsură o parte a Uniunii încât astăzi nici un singur popor – inclusiv poporul maghiar – nu poate fi liber dacă Europa nu este liberă.

Iar Europa de astăzi este fragilă, slabă şi bolnavă ca o floare mâncată de un vieme ascuns. Astăzi, la 168 de ani după marile Războaie de Independenţă ale popoarelor europene, Europa, casa noastră comună, nu este liberă!

Doamnelor şi domnilor, Europa nu este liberă. Pentru că libertatea începe cu rostirea adevărului. Astăzi, în Europa, este interzis să spui adevărul. Chiar dacă este

făcută din mătase, o botniţă rămâne o botniţă.

Este interzis să spui că cei care vin nu sunt refugiaţi, ci că migraţia este o ameninţare pentru Europa.

Este interzis să spui că zeci de milioane (de imigranţi – n.r.) sunt gata să se îndrepte spre noi.

Este interzis să spui că imigraţia aduce crime şi teroare în ţările noastre.

Este interzis să că masele de oameni care sosesc dintr-o altă civilizaţie pun în pericol felul nostru de viaţă, cultura noastră, obiceiurile noastre şi tradiţiile noastre creştine.

Este interzis să arăţi că cei care au ajuns aici mai întâi şi-au construit deja propria lor lume, separată, numai pentru ei, cu legi şi idealuri proprii, mult deosebite de structura veche de un mileniu a Europei.

Este interzis să arăţi că nu este un lanţ accidental şi neintenţionat de consecinţe, ci o operaţiune planificată şi orchestrată dinainte; o masă de oameni s-a îndreptat către noi.

Este interzis să spui că în Bruxelles se pun la cale planuri pentru a aduce străinii aici cât mai repede posibil şi a-i aşeza printre noi.

Este interzis să arăţi că scopul instalării oamenilor aici este de a transforma peisajul religios şi cultural al Europei şi de a-i construi fundaţiile etnice – elinimând astfel ultima barieră a internaţionalismului: statele naţiuni.

Este interzis să spui că Bruxelles-ul devoră în mod invizibil din ce în ce mai multe felii din suveranitatea noastră naţională şi că la Bruxelles mulţi lucrează acum la un plan pentru Statele Unite ale Europei – pe care nu l-a autorizat nimeni.

Doamnelor şi domnilor, duşmanii de astăzi ai libertăţii sunt croiţi altfel decât conducătorii regali şi imperiali din trecut sau decât cei care au condus sistemul sovietic; ei folosesc un set de instrumente diferit pentru a ne aduce la supunere.

Astăzi, nu ne mai bagă în închisori, nu ne mai deportează în lagăre de concentrare şi nu mai trimit tancuri să ocupe ţările dornice de libertate.

Astăzi, artileria presei internaţionale, bombardamentele, denunţurile, ameninţările şi şantajul sunt suficiente – sau au fost, până acum.

Popoarele Europei se trezesc încet, se adună, şi în curând vor câştiga teren.

Grinzile Europei care se sprijină pe suprimarea adevărului scârţâie şi se frâng.

Popoarele Europei par să fi înţeles în sfârşit că viitorul le este ameninţat: nu doar prosperitatea, vieţile confortabile, slujbele le sunt ameninţate, ci însăşi securitatea noastră şi ordinea paşnică a vieţilor noastre este ameninţată.

În sfârşit, popoarele Europei, care au moţăit în abundenţă şi prosperitate, au înţeles că principiile vieţii pe care Europa le-a construit sunt în pericol de moarte.

De data aceasta, pericolul nu ne ameninţă aşa cum o fac războaiele sau calamităţile naturale, trăgându-ţi brusc covorul de sub picioare.

Imigraţia în masă este un curent lent de apă care erodează tenace ţărmurile noastre.

Este mascat sub o cauză umanitară, dar adevărata lui natură este ocuparea de teritorii. Iar teritoriul câştigat de ei este pierdut de noi.

Mulţimi de apărători ai drepturilor omului obsedaţi simt nevoia irepresibilă de a ne pune la punct şi a ne acuza.

Susţin că sunt xenofobi înrăiţi, dar adevărul este că istoria naţiunii noastre este una de ospitalitate şi de întrepătrundere a culturilor.

Cei care s-au gândit să vină aici ca membri noi ai familiei, ca aliaţi sau ca refugiaţi care se temeau pentru vieţile lor au fost primiţi şi lăsaţi să-şi facă un cămin nou.

Însă cei care au venit aici cu gândul de a ne schimba

ţara, a o schimba după propria lor concepţie, cei care au venit cu violenţă şi împotriva voinţei noastre au fost întotdeauna primiţi cu ostilitate.

Doamnelor şi domnilor, la început au vorbit despre câteva sute, o mie sau două mii de oameni relocaţi. Însă nici un singur lider responsabil european nu ar îndrăzni să jure că aceste două mii nu vor creşte pentru a ajunge în final zeci sau sute de mii.

Dacă vrem să oprim această imigraţie în masă, trebuie mai întâi să oprim Bruxelles-ul. Principalul pericol pentru viitorul Europei nu provine de la cei care sosesc aici, ci de la internaţionalismul fanatic al Bruxelles-ului.

Nu trebuie să permitem Bruxelles-ului să se plaseze deasupra legii. Nu vom importa în Ungaria crima, terorismul, homofobia şi antisemitismul care dă foc la sinagogi. Nu vor fi cartiere în care legea să nu poată fi aplicată, nu vor fi dezordini în masă. Nu vor fi revolte de imigranţi aici şi nu vor fi bande care să ne ameninţe femeile şi fiicele.

Nu le vom permite altora să ne spună pe cine trebuie să luăm pentru a deveni apoi noi înşine străini în ţara noastră.

La sfârşit, ne vom trezi că ni se va spune să ne facem bagajele şi să plecăm de pe propriul nostru pământ.

De aceea, respingem planul forţat de reinstalare şi nu vom tolera nici şantajurile, nici ameninţările.

A venit vremea să tragem clopotul de alarmă. A venit vremea opoziţiei şi a rezistenţei. A venit vremea să ne adunăm împreună cu aliaţii noştri. A venit vremea să ridicăm steagul naţiunilor mândre. A venit vremea să împiedicăm distrugerea Europei şi să-i salvăm viitorul.

În acest scop, indiferent de simpatiile politice, chemăm toţi cetăţenii din Ungaria să se unească şi toate naţiunile din Europa să se unească.

Liderii şi cetăţenii Europei nu mai trebuie să trăiască în două vieţi diferite.

Trebuie să restaurăm unitatea Europei. Noi, popoarele Europei, nu putem fi libere individual dacă nu suntem libere împreună.

Dacă ne unim forţele, vom reuşi: dacă tragem în direcţii diferite, vom eşua.

Împreună suntem puternici, dezbinaţi suntem slabi. Fie toţi împreună, fie deloc – aceasta este legea de astăzi.

Maghiari, în 1848 era scis în cartea destinului că nimic nu se poate face împotriva Imperiului Habsburgic. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea germană i-ar fi înghiţit pe unguri.

În 1956, era scris în cartea destinului că trebuie să rămânem o ţară ocupată şi sovietizată, până când patriotismul se va fi stins în fiecare maghiar. Dacă atunci ne-am fi resemnat, soarta ne-ar fi fost pecetluită, iar marea sovietică i-ar fi înghiţit pe unguri.

Astăzi este scris în cartea destinului că forţe mondiale ascunse, fără chip precis, vor elimina tot ce este unic, autonom, tradiţional şi naţional. Vor amesteca culturile, religiile şi populaţiile, până când mândra noastră Europă, cu multe feţe, va sfârşi lipsită de sânge şi docilă. Şi dacă abdicăm de la crezul nostru, soarta ne va fi pecetluită, şi vom fi înghiţiţi în enormul pântece al Statelor Unite Europene.

Sarcina care le revine poporului maghiar, naţiunile central-europene, celorlalte naţiuni europene care nu şi-au pierdut încă bunul simţ este să înfrângă, să rescrie şi să transforme soarta care ne este hărăzită.

Noi, ungurii şi polonezii, ştim cum să facem asta. Am fost învăţaţi că numai cine poate privi primejdia în faţă poate fi numit brav.

De aceea, trebuie să scoatem vechea virtute a curajului din mâlul uitării.

Mai întâi, trebuie să turnăm oţel în coloanele noastre vertebrale şi să răspundem clar, cu voce suficient de puternică pentru a fi auziţi de departe, celei mai

importante, singurei întrebări cu adevărat importante pentru soarta noastră.

Întrebarea de care depinde dacă viitorul Europei rămâne în picioare sau se prăbuşeşte este aceasta:

„Vom fi sclavi sau oameni liberi?" – Aceasta este întrebarea, răspundeţi-mi!

(**Sursa:** http://www.therebel. media/hungarian prime minister victor orban shall we be slaves or men set free)

Concluzii

Stimate cititor, dacă ţi-ai luat timpul necesar şi ai avut răbdare să citeşti întreaga lucrare sau numai capitolele care ţi s-au părut mai interesante, cred că ai putut să-ţi formezi o părere despre multiplele probleme cu care s-a confruntat şi continuă să se confrunte în prezent Europa în general şi ţările membre ale UE în mod special.

Sunt convins că multe dintre problemele prezentate în această lucrare îţi sunt deja cunoscute, şi poate ai mai multe detalii. Ceea ce am vrut şi cred că am reuşit este să-ţi ofer o mai largă documentare asupra unor puncte de vedere viu disputate în occident.

Atât prin textul prezentat cât şi prin diversele anexe şi note însoţitoare am căutat prin această cronică a timpurilor noastre, să-ţi ofer o şi mai bogată informaţie (faptică şi statistică) care îţi vor putea fi de folos în stabilirea unor puncte de vedere cât mai apropiate de realităţile contemporane.

Cred că diversele aspecte ale efortului României de a depăşii momentele dificile ale crizei economice precum şi cele destinate refacerii ei din punctul de vedere economic şi social îţi sunt cunoscute. Ceea ce vreau este ca aceste informaţii pe care le-am prezentat, să le ai ca un pachet informaţional util în diversele dialoguri sau în completarea unora dintre informaţiile pe care le ai, cu noi fapte şi statistici vehiculate mai mult în occident.

Stabilirea celor trei mari capitole ale lucrării indicate prin:

Partea I-a: Uniunea Europeană

Partea II-a: Greacia – printr-o nouă perspectivă

Partea III-a: Invazia islamică în Europa. Scopul şi efectul ei le-am decis pe baza unor dialoguri cu diferiţi colegi, studenţi şi specialişti în domeniul economic, militar şi social atât din Statele Unite cât şi din alte ţări preocupaţi la rândul lor de aceste probleme politico-sociale şi economice.

Pe parcursul întregii lucrări am adunat unele dintre punctele de vedere ale unora dintre conducătorii diverselor ţări europene, din Statele Unite şi din Federaţia Rusă referitoare la gravele şi deosebit de controversatele probleme contemporane privind securitatea naţională a membrilor Uniunii Europene precum şi la cauzele şi efectele invaziei populaţiei musulmane în Europa şi în alte ţări.

Fiind probleme atât de controversate, aş fi bucuros să purtăm discuţii pe marginea diverselor aspecte şi să aflu opinia Dvs.

Concluziile care se pot desprinde din această lucrare se referă la necesităţile prioritare pentru Europa în general şi pentru membrii Uniunii Europe faţă de alte ţări mari sau mici, dezvoltate sau în curs de dezvoltare.

Aşa după cum am afirmat şi în diversele capitole ale lucrării, Europa are nevoie în momentul de faţă de crearea unei reale politici de balansare a creşterii economice şi de asigurare a unei prosperităţi atât pentru debitorii cât şi pentru creditorii fiecărei ţări în parte şi pentru Europa ca un tot; mă refer în mod special la ţări cum ar fi de exemplu: Grecia, Italia, Spania, Portugalia, România, Bulgaria şi celelalte ţări care se găsesc într-o situaţie economică încă defavorabilă şi care ar dorit să intre în palmaresul ţărilor dezvoltate din lume.

În acest sens, aceste ţări trebuie:

— Să-şi pună în funcţiune toate resursele şi forţele de care dispun şi să realizeze o activitate economică prin care să-şi asigure prin activitatea ce o vor desfăşura, un loc stabil competitiv pe piaţa mondială.

— Să asigure o gamă cât mai largă de produse şi servicii domestice care să devină deosebit de atractive din punctul de vedere al calităţii şi al preţurilor, pentru un număr din ce în ce mai mare de ţări şi persoane din toate ţările lumii şi în felul acesta să-şi extindă activitatea de comerţ exterior şi turism.

— Să reanalizeze opiniile după care guvernele mari pot rezolva problemele de ralansare economică a unor ţări. Practica economică internaţională confirmă ideea pe care am menţionat-o şi în lucrare, după care:

Ceea ce pot guvernele să facă este să creeze legislaţii care să faciliteze condiţiile de desfăşurare a activităţilor economice a întreprinderilor, angajarea salariaţilor, condiţiile de muncă şi criteriile de remunerare precum şi alte aspecte în special cu caracter social.

Cine poate ajuta la refacerea economică a unei ţări sunt întreprinderile mari, mijlocii şi mici cărora dacă nu li se impun condiţii nefavorabile, de către diverse organe birocratice şi nu li se impun taxe peste limitele normale şi posibile de plată, vor putea:

să-şi îmbunătăţească tehnica şi tehnologia de fabricaţie a diverselor produse, vor putea angaja forţa de muncă necesară, vor putea crea şi îmbunătăţii calitatea bunurilor şi a servicilor, vor putea ridica productivitatea muncii şi vor plăti taxele corespunzătoare către stat

— Un element esenţial este acela al dezvoltării procesului educaţional din punctul de vedere numeric şi al calităţii pregătirii viitoarelor cadre de muncitori, tehnicieni şi profesionişti din toate domeniile de activitate.

— Reanalizarea sistemului de venituri şi în special de taxe şi corelarea cu volumul şi valoarea produselor

realizate astfel încât să se reducă discrepanţa existentă în prezent între veniturile şi taxele populaţiei în scopul reducerii sărăciei şi asigurării creşterii nivelului de trai.

— Reanalizarea sistemului taxelor plătite de întreprinderi şi nivelul complexităţii acestora precum şi al costurilor de conformitate (în vederea încurajări investiţiilor, angajarea de forţă de muncă şi în final creşterea economică).

— Antrenarea unui număr cât mai mare a forţei de muncă disponibilă spre lucrări de dezvoltare a sistemului infrastructurii şi în acest fel reducerea şomajului şi a efectelor lui.

— Reanalizarea politicii financiare şi a sistemului de credite al diverselor instituţii de credit (de stat sau particulare destinate unor scopuri particulare sau pentru diverse investiţii) care trebuie asigurate printr-o completă şi reală documentaţie privind solicitanţii de credite, sursele de acoperire şi restituire precum şi modalităţile de plată.

— Asigurarea şi menţinerea disciplinei fiscal-bugetare, a transparenţei şi sustenabilităţii pe termen mediu şi lung a finanţelor publice;

După cum se poate vedea din informaţia prezentată pe parcursul lucrări este deosebit de important de a se crea o balanţă între datoriile ţării şi creşterea economică.

În acest caz, v-a trebuii să se (re) – analizeze volumul, structura şi priorităţile reale ale necesităţilor diversele cheltuieli.

În fine, problema împrumuturilor trebuie corelată şi cu obligaţiile unei ţări referitoare la plata sumelor destinate pentru populaţia ajunsă la vârsta de pensionare.

Marea dificultate, aşa cum am mai afirmat poate apare la nivel global când împrumuturile solicitate de către diverse ţări pentru diverse cheltuieli şi a celor pentru plata pensilor au loc concomitent şi când fondurile diverselor

Bănci Centrale (cum ar fi Banca Centrală Europeană, Fondul Rezervelor Federale, ş.a.), precum şi Instituţiile Financiare (de genul Banca Mondială sau Fondul Monetar Internaţional) sunt solicitate să facă faţă la aceste cereri în mod concomitent.

Concluziile care se referă la problemele incluse în cea de a treia parte a lucrării, vor trebui să includă nu probleme de diferenţieri etnice şi religioase ci unele referitoare la scrutinarea acelor emigranţi şi refugiaţi din diverse ţări care vor *să intre clandestin* în Europa sau în alte ţări şi care nu intenţionează să se încadreze în viaţa normală a ţării gazdă creându-şi un standard de viaţă confortabilă pe care şi l-au dorit pentru ei şi familiile lor.

O asemenea activitate trebuie corelată cu dezvoltarea unui sistem informaţional cât mai complex, a unei bănci de date şi informaţii cât mai exacte despre diversele persoane care provin sau migrează între ţări unde sunt radicalizaţi. La aceste informaţii trebuie să aibă acces toate instituţiile de securitate din diverse ţări.

Desigur această activitate nu este nici uşoară şi nici nu poate fi rezolvată peste noapte, dar ea trebuie să stea în atenţia instituţiilor şi organelor create în acest scop şi care trebuie să primească suporturile necesare realizării unor asemenea informaţii complexe.

În acelaşi timp trebuie să existe o şi mai strânsă cooperare între instituţiile de securitate şi ambasadele diverselor ţări care să informeze şi să urmărească orice informaţie referitoare la posibilele acte teroriste.

Neglijarea sau amânarea luării în consideraţie a unor asemenea informaţii poate să se soldeze cu multiple victime şi catastrofe; din acest punct de vedere putem afirma fără niciun risc de exagerare că exemple sunt destul de multe şi evidente. Este suficient să amintim numai unul singur: atacul terorist împotriva ambasadei americane din Benghazi, care s-a soldat cu moartea ambasadorului şi a câtorva dintre angajaţii ambasadei şi

distrugerea totală a clădiri ambasadei.

Acţiunile comune de luptă continuă împotriva oricăror grupări extremistteroriste indiferent din ce ţară sunt şi indiferent unde acţionează într-un mod agresiv împotriva populaţiei civile, trebuie să constituie preocupări permanente ale instituţiilor create şi specializate în aceste probleme şi sprijinite prin vigilenţa populaţiilor din fiecare ţară.

În partea III-a a lucrării am oferit unele informaţii răspunzând întrebării fireşti: cine sunt ISIS, de unde vin şi cum de au ajuns să aibă succese: printre care: să controleze un teritoriu aproximativ de mărimea unuia dintre statele SUA: de exemplu – Indiana (ce se găseşte în zona mijlocie a vestului Statelor Unite cu o suprafaţă aproximativă de 94.320 km² şi cu o populaţie de circa 6 milioane locuitori), o bună organizare şi multiple surse financiare, să-şi racoleze simpatizanţi, impunându-şi prin teroare regulile (Sharia) unei populaţii de circa 8 milioane locuitori şi revitalizând în această parte a lumii practicile sclavagismului.

Am prezentat unele puncte de vedere ale unor psihologi şi cunoscători ai problemelor tineretului care oferă unele explicaţii privind cauzele apropierii tineretului de aceste organizaţii extremist teroriste şi provoacă multiple tulburări în zona unde trăiau (sprijinind acţiunile unor organizaţii de tipul al-Qaida, Hezbollah sau ISIS).

Ceea ce poate fi considerat ca fiind fapte cu totul neobişnuite este cauza şi modul prin care mulţi tineri americani, de exemplu, care s-au născut, au fost educaţi şi au trăit în unele dintre statele prospere (cu un standard de viaţă superior altor state americane) au ajuns să îmbrăţişeze concepţia terorismului islamist jihadist.

Aşa cum am arătat pe parcursul celei de a III-a părţi a lucrării, ISIS nu a atras numai tineri din liceu care se confruntau cu note proaste şi aprecieri negative din partea profesorilor sau ajunseseră să fie consumatori de droguri

ci a reuşit să atragă tineri cu o bună educaţie, care la cele mai multe dintre materiile studiate au obţinut cele mai înalte calificative (în liceu sau la universităţi) şi care sunt folosiţi pentru dezvoltarea sistemului informaţional sau pentru alte activităţi de care are nevoie ISIS în obţinerea fondurilor şi securizarea lor sau chiar în educaţia militară a combatanţilor.

Asemenea tineri sunt atraşi prin metode psihologice şi printr-un proces de îndoctrinare prin care sunt lăsaţi să înţeleagă că sunt parte a unei misiuni deosebit de importantă, mult mai importantă de cât este rolul lor individual în societate. În felul acesta ei printr-o continuă propagandă şi spălare a creerelor, sunt lăsaţi să înţeleagă cât de importanţi sunt şi să se simtă că sunt cu totul „deosebiţi" de ceilalţi tineri din lume.

Iată unele dintre concluziile care se desprind din această lucrare şi care dacă vor fi luate în consideraţie la nivelul fiecărei ţări în mod separat, precum şi la cel al Uniunii Europene ca un tot, şi al altor ţări de pe glob care se confruntă cu ameninţările sau acţiunile acestor organizaţii teroriste, ar constituii drumul spre asigurarea securităţii populaţiilor, creşterea încrederii în conducerile ţărilor respective şi în drumul pe care îl au de urmat spre refacerea economică a ţărilor în care încă se manifestă dificultăţi sociale şi economice şi cu mari potenţe de includere a acestor ţări în rândurile ţărilor apreciate într-un mod deosebit pe plan mondial.

Sunt convins că problematica acestei lucrări fiind at de controversată pe plan naţional şi internaţional, îşi va găsi reflectarea în multe lucrări cu caracter general sau specific pe un anumit segment de probleme.

Ceea ce pot spune parafrazându-l pe marele Ion Heliade – Rădulescu care îi încuraja pe tineri să scrie, este să spun şi să urez tuturor autorilor, să scrie cât mai mult şi cât mai mulţi căci din ceea ce se scrie şi se va scrie se vor dovedi multe dintre lucrurile poate încă necunoscute sau

se vor întipări şi mai mult în mintea oamenilor multe dintre adevărurile deja spuse şi tot ceea ce s-a scris deja.

Poate cândva, toate acestea vor ajunge să fie de un real folos.

Anexe documentare

Lista tabelelor din lucrare

Nr.	**Titlul tabelului**	**Pag.**
1	Unele ţări Europene în care populaţia trăieşte la sau sub limitele sărăciei (2012)	
2	Situaţia pensiilor (mari şi mici) ale populaţiei în unele ţări europene comparativ cu SUA (1990 – 2007)	
3	Rezultatul sondajului de opinie privind poziţia Marii Britanii în Uniunea Europeană (2014)	
4	Situaţia (pieţei) Bursei pe plan mondial la 26 iunie 2016	
5	Sumele trimise în ara Marii Britanii spre unele ţări în curs de dezvoltare	
6	Situaţia productivităţii muncii în unele ţări din UE în ultimii 20 de ani (2013)	
7	PNB/capita: (2011/2012)	
8	Decalaje în folosirea sistemului de internet în ţările Uniunii Europene	
9	Vârstă medie a populaţiei în SUA şi Europa	
10	Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din venitul propriu după acoperirea cheltuielilor	

	de către asigurările medicale (2011)	
11	Evoluţia PNB şi a satisfacţiei personale în perioada 1950 – 2010 în SUA	
12	Numărul deţinuţilor în funcţie de vârstă În SUA (2014)	
13	Structura etnică a deţinuţilor în SUA (2014)	
14	Procentul deţinuţilorr americani în vârstă de 55 ani şi peste	
15	Valoarea contractelor economice între Federaţia Rusă şi U E (2008)	
16	Valoarea comerţului exterior al UE cu principalii parteneri (2012)	
17	Destinaţia exporturilor UE în 2012	
18	Comerţul UE în perioada 2014 şi 2015	
19	Ţările europene şi anul aderării la NATO	
20	Ţările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall	
21	Populaţia Greciei	
22	Cheltuielile şi sursele destinate PNB în Grecia Pentru anul 2016 în comparaţie cu 2015	
23	Evoluţia şomajului grec în perioada 1974 – 1992	
24	Evoluţia datoriei publice a Greciei în 1980 – 1993	
25	Ratele de interes pentru bondurile guvernamentale în diverse ţări ale UE	
26	Datoria publică pe 15 ani a	

	Greciei comparativ cu cea a Germaniei	
27	PNB per capita al Greciei ajustat la inflaţie (1995 – 2006)	
28	Scăderea volumului financiar al depozitelor bancare greceşti (2009 – 2015)	
29	Echilibrele macroeconomice ale ţărilor Balcanice	
30	Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016 – 2020	
31	Unele dintre atacurile teroriste din SUA soldate cu crime în masă	
32	Ţările furnizoare de armament pentru ISIS	
33	Echipamentul militar al ISIS	
34	Unele dintre acţiunile teroriste ce au avut loc în diverse regiuni şi oraşe din Rusia (1994 – 2014)	
35	Diversele acte criminale organizate de către extremiştii cecieni în Rusia (1999 – 2013)	
36	Evoluţia populaţiei musulmane în ţările Europei Occidentale (2000 şi 2030)	
37	Unele acţiuni teroriste ce au avut loc în Noiembrie 2015 pe plan mondial	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA I-a	
38	Economiile personale în ţările UE şi în SUA	
39	Evoluţia PNB pe plan mondial, în ţările UE şi în Federaţia Rusă	
40	Balanţa comercială şi deficitul comercial al UE şi Federaţiei Ruse în anul 2009	

41	Procentul femeilor ce lucrează în UE şi pe plan mondial (2011)	
42	Cheltuielile militare ale unor ţări (2013)	
43	Evoluţia şomajului în ţările europene (2004 – 2012)	
44	Salariul minim orar în unele dintre ţările europene (2013/2014)	
45	Evoluţia şi prognoza populaţiei României pe grupe de vârstă	
46	Prognoza populaţiei României (2020 – 2060)	
47	Valoarea medie a pensilor în Europa în 2014 (euro)	
48	Rata forţei de muncă peste 65 de ani în SUA în anii: 1990, 2000 şi 2010	
49	Populaţia unora dintre statele SUA, fără asigurări medicale	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA II-a	
50	PIB al Greciei (2009 – 2014)	
51	Nivelul retribuţiei, productivităţii muncii şi costul pe unitate de produs în Grecia (2009 – 2014)	
52	Datoriile guvernamentale ale Greciei (2011 – 2014)	
53	Evoluţia şomajului în Grecia (2008 – 2015)	
54	Balanţa comerţului exterior al Greciei (2010 – 2014)	
55	Importurile Greciei pe categorii de produse (2010 – 2014)	
56	Exporturile Greciei pe categorii de produse (2010 – 2014)	
57	Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016 – 2020	

	(informaţii suplimentare)	
	TABELE DIN ANEXA-PARTEA III-a	
58	Numărul atacurilor teroriste ce au avut loc în Europa, soldate cu morţi	
59	Numărul total al victimelor din Siria pe oraşe (2011 – 2014)	

Nr.	**Titlul graficului**	
1	Evoluţia trimestrială a PNB în economia Germaniei (2005 – 2012)	
2	Export Leader (2000 – 2010)	
3	Evoluţia soldului balanţei comerciale şi a serviciilor în perioada 2010 – 2014 în Marea Britanie	
4	Accesul la internet în ţările europene în 2009 şi 2014	
5	Dominarea lumii	
6	Sistemul de transport al Greciei	
7	Numărul migranţilor veniţi în Europa, pe mare	
8	Peste 2000 de tranzacţii de cumpărări de arme de către ISIS în ultima decadă	
	Lista graficelor din breviarul statistic	
9	Ţările care au introdus moneda Euro	
10	PNB per capita în ţările UE (2011)	
11	Rata şomajului în ţările UE (2012)	
12	Rata şomajului în rândurile tineretului (2012)	
13	Datoria publică în ţările UE	

	(2012)	
14	GDP în ţările UE (2013)	
15	Distribuţia globală a cheltuielilor militare (2009)	
16	Balansarea bugetului ţărilor membre ale UE (2012)	
17	Statutul balansării bugetului ţărilor membre ale UE (2012)	
18	Evoluţia islamului în Europa. Populaţia musulmană şi atacurile teroriste (2011 – 2014)	
19	Spre ce ţări se îndreaptă cererile de azil?	
20	Evoluţia numărului de migranţi din Nordul Africii ajunşi în Europa (2008 – 2015)	
21	Evoluţia sosirii pe mare a azilanţilor în Europa (2010 – 2014)	
22	Eliminarea imigranţilor veniţi din America Latină în SUA (2008 – 2015)	

Lista hărţilor din lucrare

Nr.	**Titlul hărţii**	**Pag.**
A	Europa înaintea Primului Război mondial (1914)	
B	Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfăţişării împărţirii Europei (1949)	
C	Europa în perioada Războiului Rece (1946 – 1990)	
D	Ţările semnatare ale Acordului Schengen	
E	Migraţia populaţiei din Africa	

F	Poziţia geografică a Albaniei	
G	Noul Imperiu al Germaniei	
H	Rutele energetice în Europa în cadrul noului imperiu Germaniei	
I	Imperiul Otoman în jurul anului 1800 d.Hr.	
J	Europa 2016	
K	Poziţia geografică a Portugaliei	
L	Poziţia geografică a oraşului Erfurt	
M	Drumul migranţilor ce trec prin Ungaria (2015/2016)	
N	Unele dintre oraşele europene în care au avut loc asalturi sexuale în perioada sărbătorilor de Crăciun şi Anul Nou 2016	
O	Drumurile parcurse de migranţi în căutarea unor locuri mai liniştite şi a unei vieţi mai bune decât în ţările de origine	

Mic Breviar statistic*)

*) Sursele tuturor informaţiilor sunt preluate din diverse documente internaţionale oficiale, pentru perioada 2000 – 2016

Informaţii statistice pentru Partea I-a

Graficul 9
Ţările care au introdus moneda Euro

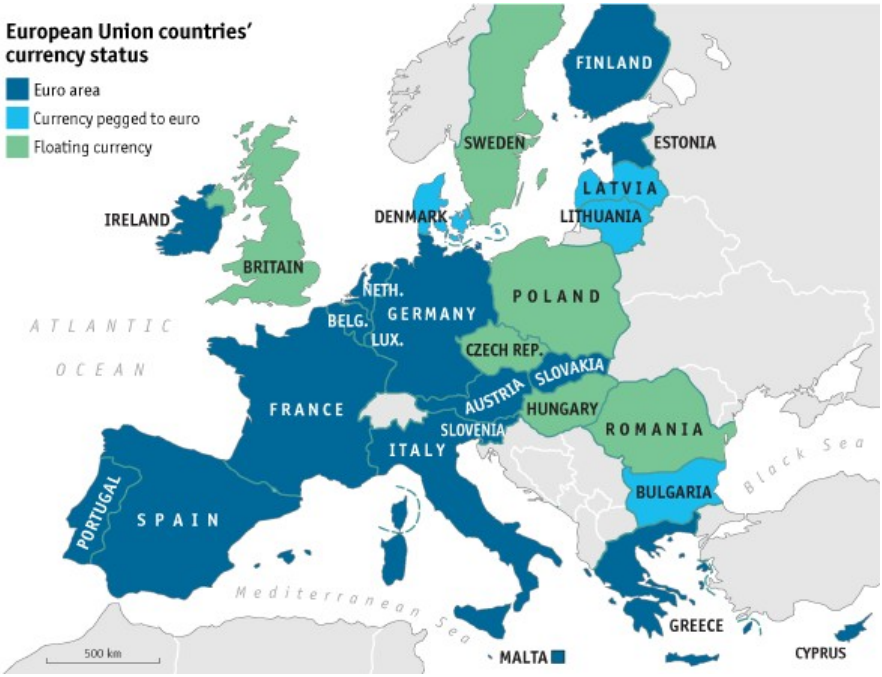

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 10

PNB-ul per persoană în ţările Uniunii Europene (2011)

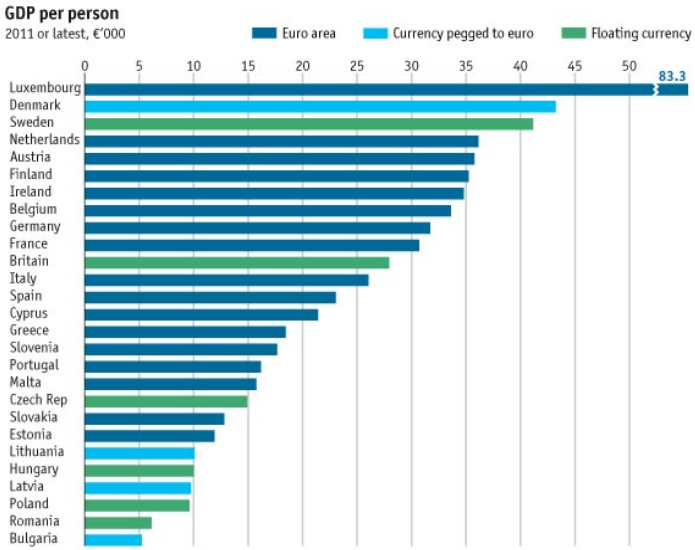

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 11

Rata şomajului în ţările Uniunii Europene (2012)

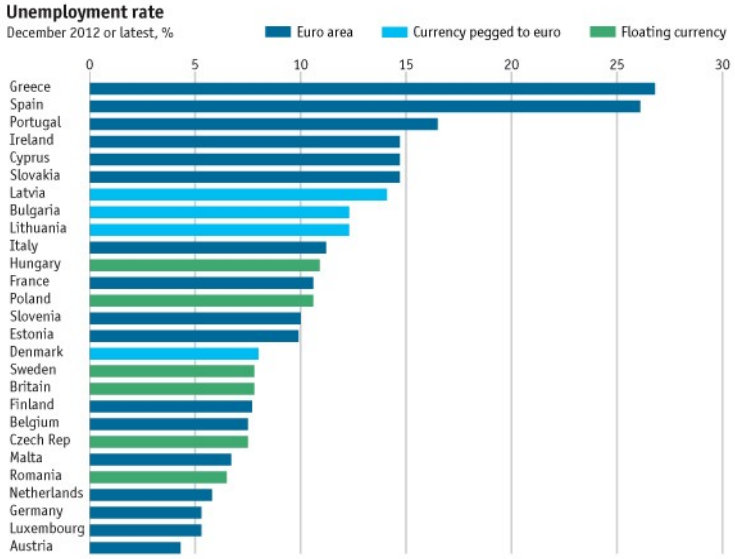

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 12

Rata şomajului în rândurile tineretului (2012)

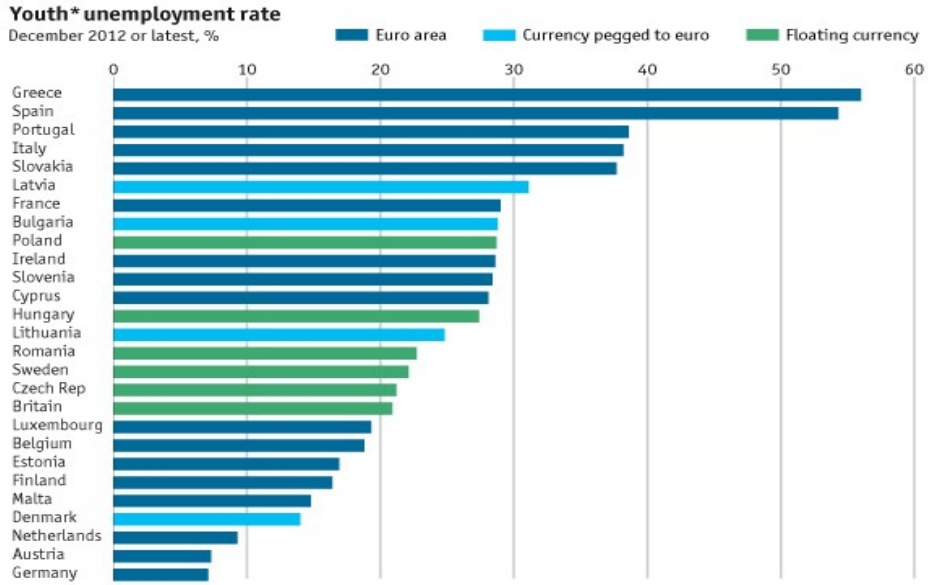

Sursa: World Bank, 2012

Graficul 13
Datoria publică în ţările UE (2012)

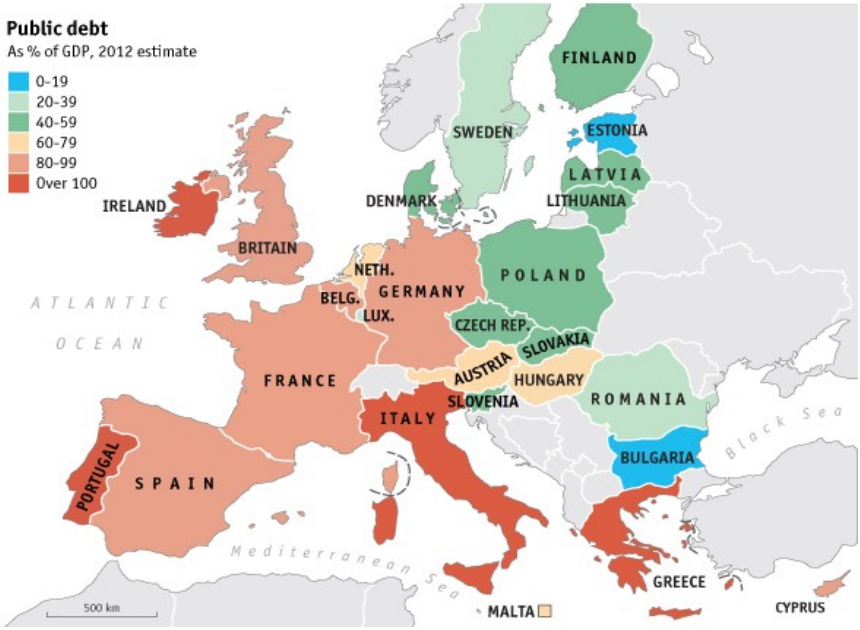

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 14
GDP în ţările UE (2013)

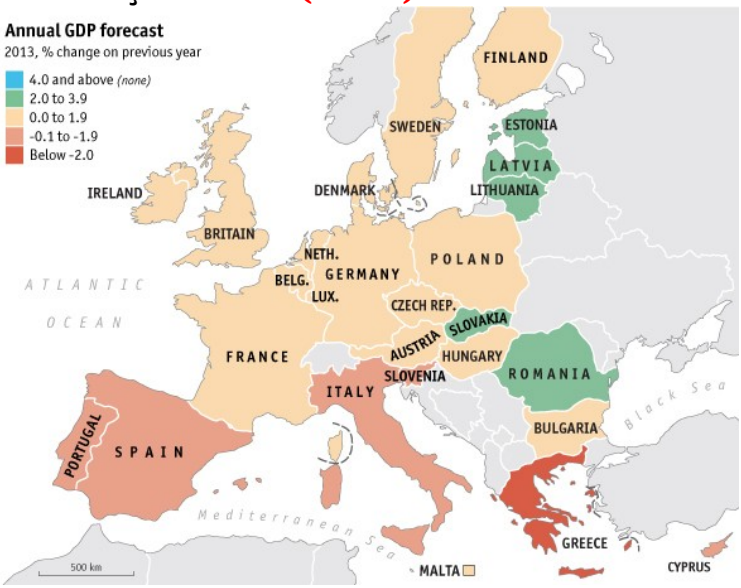

Sursa: Pew Research, 20

Tabelul Nr. 38

Economiile personale în ţările UE şi SUA (2013)

Ţara	**% din venit**
SUA	4, 5
Luxemburg	14, 3
Elveţia	13, 4
Suedia	12, 2
Germania	9, 9
Belgia	9, 8
Norvegia	8, 7
Austria	8, 2
Irlanda	5, 0
Republica Cehă	4, 4
Slovenia	4, 4
Olanda	4, 4
Italia	4, 3
Republica Slovacia	2, 5
Ungaria	2, 4
Finlanda	1, 9
Polonia	1, 0
Estonia	0, 3

Sursa: OECD, 2013

Tabelul Nr. 39

Evoluţia PNB pe plan mondial, ţările UE şi Federaţia Rusă (%)

Ţ	**2**	**2**	**2**	**2**	**2**	

ara	000	001	002	003	004	005
Total lume	4,8	2,5	3,1	4,0	5,3	8
SUA	3,7	0,8	1,6	2,5	3,6	3
Total zone e	3,8	1,9	0,9	0,8	2,0	5
Marea Britanie	3,8	2,4	2,1	2,8	3,3	8
Germania	3,1	1,9	N/I	—3, 0	1,1	8
Franţa	3,9	1,9	1,0	1,1	2,5	7
Italia	3,6	1,8	0,3	N/I	1,2	1
Spania	5,0	3,6	2,7	3,1	3,3	6
Grecia	4,5	4,5	3,9	4,9	4,7	7
Fed. Rusă	10	5,1	4,7	7,3	7,2	4

Sursa: Prelucrat de autor din: Economic Report of the President of USA, 2008, tabel B-112

Tabelul Nr. 40

Balanţa comercială şi deficitul comercial al UE şi Federaţiei Ruse în anul 2009

Ţara	% din PNB al Balanţei	% din PNB al deficitului

	comerciale pentru 2009	Balanţei comerciale pentru 2009
Total zona UE	— 1, 0	— 6, 5
Federaţia Rusă	2, 2	— 8, 0
Marea Britanie	— 1, 9	— 14, 5
Franţa	— 1, 8	— 8, 2
Germania	3, 7	— 4, 6
Grecia	— 6, 6	— 6, 8
Italia	— 3, 1	— 5, 3
Spania	— 6, 4	— 10, 9
Rep. Cehă	— 2, 1	— 4, 8
Ungaria	— 2, 8	— 4, 3
Polonia	— 0, 8	— 2, 3
Turcia	— 2, 0	— 6, 3

Sursa: The eeconomist, noiembrie 2009

Tabelul Nr. 41

Procentul femeilor ce lucrează în UE şi pe plan mondial

(2011)

Ţara	% de femei între

	20 – 64 de ani
SUA	65, 3
Japonia	64, 5
Uniunea Europeană	62, 3
Suedia	76, 8
Elveţia	76, 0
Finlanda	72, 5
Olanda	71, 9
Germania	71, 5
Marea Britanie	68, 4
Franţa	65, 0
Spania	54, 0
Italia	50, 4
Turcia	30, 9

Sursa: Eurostar, 2012: Wall Stret Journal, Nov.2 – 3, 2013, Pg. A11

Graficul 15

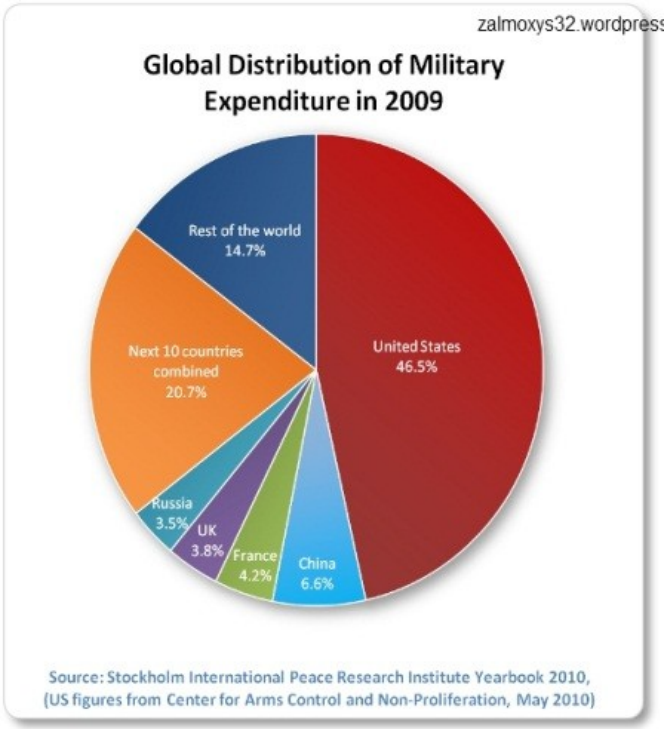
zalmoxys32.wordpress
Global Distribution of Military Expenditure in 2009
Rest of the world 14.7%
United States 46.5%
Next 10 countries combined 20.7%
Russia 3.5%
UK 3.8%
France 4.2%
China 6.6%
Source: Stockholm International Peace Research Institute Yearbook 2010,
(US figures from Center for Arms Control and Non-Proliferation, May 2010)

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2010

Tabelul nr. 42
Cheltuielile militare ale unor ţări
(2013)
(miliarde $ SUA)

Zona	**Total cheltuieli**	**% din PNB**
TOTAL LUME	1, 747	
SUA	640	3, 8
China	188	2, 0
Federaţia Rusă	90, 7	4, 4

Franţa	61, 8	2, 2
Marea Britanie	57, 9	2, 3
Germania	48, 8	1, 4
Italia	32, 7	1, 6
Turcia	19, 1	2, 3

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2013

Tabelul Nr. 43

Evoluţia şomajului în ţările Europene (2004 – 2012)

(%)

Ţara	**2004**	**2006**	**2008**	**2010**	**2012**
Albania	14.4	13.8	12.5	13.6	1.0
Austria	4.9	4.8	3.8	4.4	43
Bulgaria	12.2	9.0	5.7	10.3	1.5
Cehia	8.3	7.1	4.4	7.3	70
Croaţia	13.8	11.1	8.3	12.2	1.2
Danemarca	5.5	3.9	3.4	7.5	56
Elveţia	3.5	2.8	2.6	3.5	34
Estonia	9.7	5.9	5.5	17.3	1.1
Finlan	8.8	7.7	6.4	8.4	7

da					6
Franţa	9.3	9.2	7.8	9.7	10.1
Germania	10.5	10.2	7.6	7.1	52
Grecia	10.5	8.9	7.7	12.5	28.8
Irland	4.5	4.4	6.3	13.6	14.8
Italia	8.0	6.8	6.8	8.4	10.6
Letonia	10.4	6.8	7.5	18.7	11.3
Lituania	11.4	5.6	5.8	17.8	11.5
Luxemburg	3.9	4.5	4.4	6.2	62
Macedonia	37.2	36.0	33.8	32.1	3.9
Marea Britanie	4.8	5.4	5.6	7.9	81
Moldova	8.1	7.4	4.0	7.4	58
Norvegia	4.5	3.4	2.6	3.6	31
Olanda	5.1	4.4	3.1	4.5	52
Polonia	19.0	13.8	7.1	9.6	10.0
Portugalia	6.7	7.7	7.6	10.8	11.5
România	8.1	7.3	5.8	7.3	72
Rusia	8.2	7.2	6.4	7.5	60

Serbia	19.5	21.6	14.7	20.0	2.6
Slovacia	18.1	13.3	9.6	14.4	1.7
Slovenia	6.3	6.0	4.4	7.3	8.8
Spania	11.0	8.5	11.3	20.1	2.9
Suedia	6.3	7.0	6.2	8.4	7.5
Turcia	10.3	10.2	10.9	11.9	9.4
Ungaria	6.3	7.5	8.0	11.2	1.9

Sursa: Compilat din diverse informaţii statistice, Banca Mondială, 2013

Tabelul Nr. 44

Salariul minim orar în unele dintre ţările Europene

2013/2014

(dolari SUA)

Ţara	**Salariul minim orar**	**Informaţii din luna şi anul**
Albania	1.17	lui.2013
Belgia	11.69	Apr.2013
Boznia/ Herţegovina	1.21	2012
Bulgaria	1.34	Ian.2014
Croaţia	2.98	Ian.2014
Cehia	2.58	Aug.201

		3
Franţa	12.22	Ian.2014
Irlanda	11.09	lui.2011
Kosovo	1.26	Aug.2011
Letonia	2.48	Ian.2014
Lituania	2.25	Ian.2013
Luxemburg	14.24	Oct.2013
Marea Britanie	10.02	Oct.2013
Moldova	0.43	Iun.2013
Olanda	10.99	Ian.2014
Polonia	2.97	Ian.2014
Portugalia	4.19	Ian.2011
România	1.54	lui.2014
Rusia	1.04	Ian.2014
Serbia	1.31	Apr.2012
Slovacia	2.59	Ian.2014
Slovenia	5.84	Ian.2014
Spania	5.57	Ian.2013
Turcia	3.05	Ian.2014

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse ale IMF,

2014

Graficul 16

Balansarea Bugetului ţărilor membre ale UE

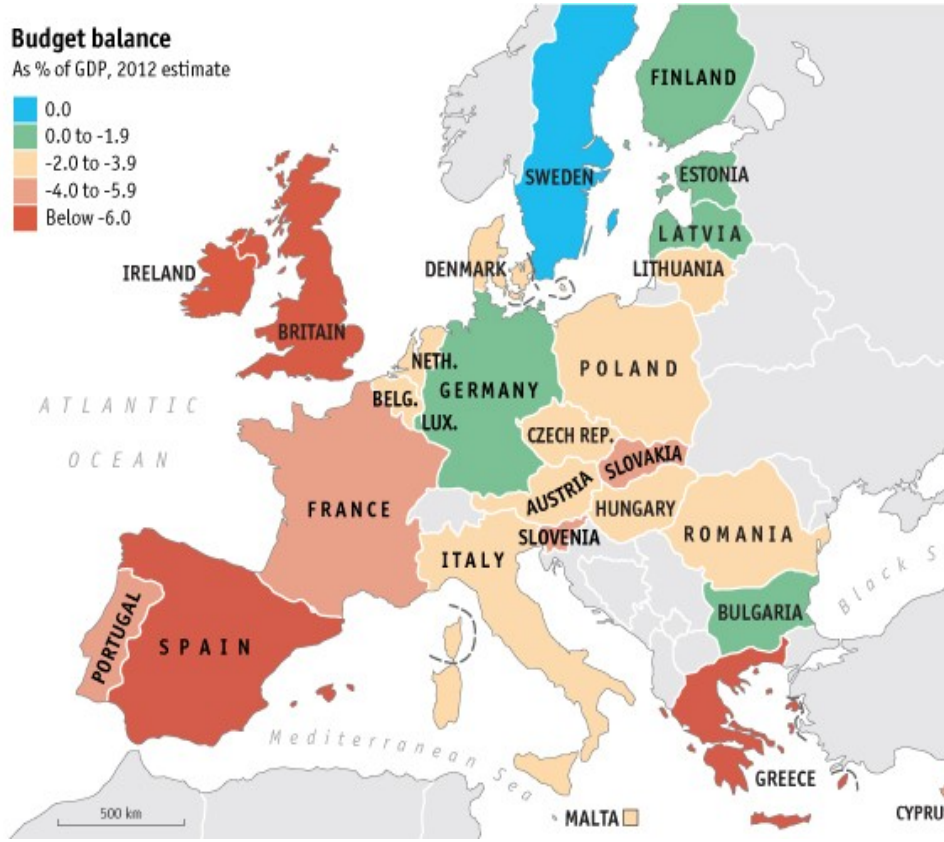

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 17

Statutul balansării bugetului ţărilor membre ale UE

În 2012

Sursa: World Bank, 2012

Tabelul Nr. 45

Evoluţia şi prognoza populaţiei României pe grupe de vârstă

(Variantă medie pentru anii ’2007 – 2050)

Grupa de vârstă	2007		2030		2050	
	mii pers.	%	mii pers.	%	mii pers.	%
Total	21536	100	19194	100	16083	100
0-14 ani	3289	15.2	2995	12	1616	10
15-64 ani	15049	69.9	13187.0	68.7	9401	58.5
65 ani și peste	3200	14.9	3712.0	19.3	5066	31.5

Notă: Atenţie: scăderea numărului populaţiei în general şi creşterea număruluipopulaţiei în vârstă

Sursa: INS Proiectarea populaţiei României în profil teritorial, 2008

Tabelul Nr. 46

Prognoza populaţiei României (2010 – 2060)

(în mii)

2010	2020	2030	2040	2050	2060	odif

						absc ă
21 462	20 950	20 675	20 316	20 078	19 676	1786

Sursa: Prelucrat după calculele prezentate în Studiul elaborat pentru Comisia

Naţională de prognoză, Colectiv de autori, lucrare indicată în bibbliografie

Tabelul Nr. 47 **Valoarea medie a pensiilor în Europa în 2014 (în e)**

— Luxemburg (3.000)
— Norvegia (1760)
— GRECIA (1620)
— Danemarca (1411)
— Elveţia (1393)
— Italia (1141)
— Franţa (1108)
— Islanda (1046)
— Suedia (1060)
— Finlanda (1050)
— Austria (1026)
— Spania (877)
— Belgia (847)
— Germania (791)
— Malta (615)
— Slovenia (604)
— Marea. Britanie (460)
— Polonia (437)
— Cehia (390)
— Portugalia (354)
— Ungaria (332)
— Croaţia (321)
— Estonia (288)
— Letonia (258)
— Lituania (220)

— ROMÂNIA (177)
— Bosnia (171)
— Bulgaria (145)
— Albania (55)
Sursa: Banca Mondială, 2014

Tabelul Nr. 48

Rata forţei de muncă peste 65 ani în Statele Unite în 1990, 2000 şi 2010

(%)

	1990		2000		2010	
Vârsta	bărbaţi	femei	bărbaţi	femei	bărbaţi	femei
65 +	17.6	8,4	18,4	9,7	20,8	5,
65 – 69	27,9	16,9	30,2	19,9	35,8	4,
70 – 74	16,6	8,9	19,0	10,5	20,9	5,
75 +	8,0	2,9	9,3	4,2	8,6	9

Sursa: Prelucrat de autor din datele U.S. Census Bureau pentru anii 1990, 2000
şi 2010 şi din Braedyn Kromer and David Howard-Labor Forces over 65
Years and Older, în: www.census.gov/prod/2013 pubs/acsbr11 – 09-pdf

Tabelul Nr. 49

Populaţia unora dintre statele SUA
fără asigurare medical
(peste 10%)

	Numărul	**Anul**

Statul	populaţiei	2014
Alabama	4.557.808	12.7%
Alaska	663.661	15.9%
Arizona	5.939.292	14.2%
Arkansas	2.779.154	11.7%
California	36.132.147	11.4%
Colorado	4.665.177	12.8%
Florida	17.789.864	17.2%
Georgia	9.072.576	17.5%
Idaho	1.429.096	11.8%
Illinois	12.763.371	10.3%
Indiana	6.271.973	12.5%
Kansas	2.744.687	12.3%
Louisiana	4.523.628	14.6%
Maine	1.321.505	11.5%
Mississippi	2.921.088	14.0%
Missouri	5.800.310	10.3%
Montana	935.67	14.8%

Nebraska	1.758.787	11.0 %
Nevada	2.414.807	14.5 %
New Jersey	8.717.925	12.3 %
New Mexico	1.928.384	13.6 %
North Carolina	8.683.242	13.6 %
North Dakota	636.677	10.0 %
Oklahoma	3.547.884	18.1 %
South Carolina	4.255.083	15.0 %
South Dakota	775.933	10.8 %
Tennessee	5.962.959	11.1 %
Texas	29.859.968	18.8 %
Utah	2.469.585	12.9 %
Virginia	7.567.465	11.2 %
Washington	6.287.759	10.2 %
Wyoming	509.294	11.3 %

Notă: Şi celelalte state au situaţii similare dar cu procente între 2 – 10%

Sursa: Prelucrat de autor după diverse informaţii din internet, 2014

Informaţii statistice pentru Partea II-a

Tabelul Nr. 50

Produsul Intern Brut al GRECIEI

(%)

	2009	**2010**	**2011**	**2012**	**2013**	2
Producţia de bunuri și servicii (în preţuri de bază)	— 4.2	— 6.6	— 10.6	— 6.1	3.9	–
Valoarea adăugată brută (în preţurile de bază)	— 3.5	— 5.7	— 8.8	— 5.7	3.7	–
Agricultură, vânătoare și silvicultură, pescuit. Industrie, inclusiv energia și construcţii.	— 4.9	— 15.4	— 13.2	— 12.6	9.1	–
Volumul Serviciilor	— 3.6	— 4.1	— 8.0	— 4.7	2.6	–
Impozitele pe produse	— 10.8	— 3.7	— 9.3	— 12.7	5.3	–
Exporturile de bunuri și servicii	— 18.5	4. 6	0. 0	1. 2	1	2
Importurile de bunuri și servicii	— 19.6	— 5.5	— 9.0	— 9.1	1.6	–
PIB la preţurile pieţe	— 4, 4	— 5, 4	— 8, 9	— 6, 6	3, 9	–

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 51

Nivelul retribuţiei, productivitatea muncii și costul pe unitate de produs în perioada 2009 – 2014 în Grecia

(%)

	2009	**2010**	**2011**	**2012**	**0**
Retribuţia pe salariat	3.2	2.6	2.3	—2.0	7
Productivitatea muncii	—0.2	—3.3	—1.9	—1.9	6
Costul pe unitate de produs	7.4	0.3	—0.2	—0.3	7
PIB deflator*)	2.6	0.8	0.8	0.1	2

Notă: „) PIB deflatorul – măsură a nivelului preţurilor tuturor produselor noi create și a serviciilor.

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 52

Datoriile guvernamentale ale Greciei 2011 – 2014

(în milioane euro)

	2011	**2012**	**2013**	**2014**
Valoarea nominală a datoriilor la sfârșitul anului	355,977	304,714	319,178	317,094
Pe termen scurt < 1 an	11,844	16,516	11, 993	13, 169
Pe termen lung şi an	239,955	76,983	67, 213	57, 681

Împrumuturi	103,358	210,441	239,153	245,249
Pe termen lung	100,537	208,045	237,060	240,707

Sursa: National Accounts Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 53

Evoluţia șomajului în Grecia în perioada 2008 – 2015

(%)

2008	7.8
2009	9.6
2010	12.7
2011	17.9
2012	24.4
2013	27.5
2014	26.5
2015 Trim. I	26.5

Sursa: Labor Market Statistics Division ELSTAT, Mai 2015

Ea belul Nr. 54

Balanţa comerţului exterior al Greciei în perioada 2010 – 2014

(miliarde euro)

	2010	**2011**	**2012**	**2013**	**0**
Balanţa comercială incluzând valoarea navelor	50.93	40.86	49.31	46.87	.8
Balanţa comercială	47	47	47	45	

excluzând Valoarea navelor	.90	.36	.35	.65	.9
Deficitul comercial incluzând valoarea navelor	— 11.35	— 18.3	— 10.8	— 11.2	8
Deficitul comercial excluzând valoarea navelor	— 12.4	— 13.9	— 14.1	— 8.6	3

Sursa: Trade and Services Statistics Division and National Accounts Division ELSTAT.

2015

Tabelul Nr. 55 **Importurile Greciei pe categorii de produse în perioada 2010 – 2014**

(miliarde euro)

	2010	**2011**	**2012**	**2013**	**0**
Total importuri	50.93	48.65	49.31	46.87	.8
Produse primare	19.58	22.42	25.41	24.32	.1
Alimente, băuturi, ţigări	5.82	5.94	5.54	5.65	6
Materii prime	1.49	1.66	1.59	1.47	4
Produse energetice	12.28	14.81	18.28	17.19	.0
Produse manufacturate	31.31	26.22	23.88	22.54	.6
Produse chimice	7.51	7.20	6.57	6.55	6
Utilaje și echipamente de transport	12.10	8.70	8.55	7.12	5
Diverse bunuri manufacturate	11.70	10.32	8.76	8.87	4

Surce: Trade and Services Statistics Division ELSTAT

Tabelul Nr. 56

Exporturile Greciei pe categorii de produse în perioada 2010 – 2014 (miliarde euro)

	2010	**2011**	**2012**	**2013**	2
Total exporturi	21.14	24.30	27.59	.58	2
Produse primare	10.67	12.82	16.55	.86	1
Alimente, băuturi, ţigări	3.87	4.07	4.25	25	4
Materii prime	1.37	1.35	1.66	72	1
Produse energetice	5.42	7.40	10.65	.89	1
Produse manufacturate	9.94	10.81	10.40	.12	1
Produse chimice	2.54	2.47	2.47	60	2
Utilaje și echipamente de transport	2.14	2.28	2.33	04	2
Diverse bunuri manufacturate	5.26	6.06	5.60	48	5

Surce: Trade and Services Statistics Division ELSTAT, 2015

Tabelul Nr. 57

(Continuarea datelor din lucrare privind):

Prognoza economică a Greciei pentru perioada: 2016 – 2020

PNB	**Actual**	**Q 3/16**	**Q 4/16**	**Q 1/17**	**2/17**
Evoluţia	0.30	—0.3	—0.1	0.2	0.4

procentuală a PNB					
Ratele inflaţiei	—1.00	—0.6	—0.2	0.2	0.4
Balanţa comercială	—1463.00	—945	—1780	—1780	178
Datoria guvernamental (din PNB)	176.90	185	188	188	188
Valoarea monedei (Euro)	1.13	1.12	1.11	1.09	1.09
Evoluţia Pieţei Stocurilor	567.49	636	629	623	623
Bondurile guvernamentale pe 10 ani	8.10	7.46	7.53	7.6	7.86
PNB					
Ratele PNB	0.30	—0.3	—0.1	0.2	0.4
Rata anuala a PNB	—0.10	—0.5	—0.2	—0.4	0.7
PNB	195.21	198	196	195	194
PNB în preţuri constante	47 180.00	42 050	41 700	41 400	.000
PNB per capita	22 648.44	22 900	23 .000	23 100	200
PNB per capitala Paritatea Puterii de Cumpărare (PPP)	24 617.04	24 900	25 .000	25 100	200

PNB /Agriculture	16 91.54	17 40	17 80	14 60	60
PNB/Construction	68 1.93	92 7	11 20	51 0	0
PNB/Extracţia minieră	42 43.59	41 70	39 00	40 60	60
PNB/Administraţia Publică	94 47.72	89 30	87 20	89 50	50
PNB/Servicii	77 82.41	11 .000	96 20	83 50	50
Forţa de muncă					
Rata șomajului	23 .52	22 .2	22	22 .3	22 .7
Salariaţi (Persoane)	36 70.41	36 20	36 50	36 00	36 00
Șomeri (Persoane)	11 16.57	11 20	11 10	11 10	10
Angajaţi cu 1/2 de normă	35 1.70	34 5	34 6	34 6	6
Angajaţi cu normă completă	32 54.60	33 91	34 20	34 20	20
Rata Angajărilor	76 .67	77 .03	77 .28	77 .38	77 .43
Rata șomajului pe termen lung	17 .50	17 .7	17 .5	17 .5	17 .5
Rata șomajului tineretului	47 .40	45	44	44	
Costul forţei de muncă	91 .30	78 .5	99 .2	92 .1	.6
Locuri de muncă neocupate	15 367.00	99 12	67 64	11 071	195
Salariul minim	68	68	68	68	

	3.76	4	4	4	4
Populaţia	10.86	10.65	10.79	10.77	.76
Vârsta de pensionare pentru femei	67.00	67	67	67	
Vârsta de pensionare pentru bărbaţi	67.00	67	67	67	
Salarii					
Salariul pentru cei cu educaţie	1370.00	14 10	14 17	14 18	18
Salariul pentru cei fără educaţie	786.00	81 0	81 0	81 0	0
Productivitatea muncii	87.60	10 2	92.8	89.2	.7
Rata participării forţei de muncă	52.04	52.07	52.07	52.06	.05
Salariul mediu per familie	1270.00	12 71	12 70	12 71	71
Salariul mediu Individual	515.00	52 0	518	519	8
Preţuri	**Actual**	**Q 3/16**	**Q 4/16**	**Q 1/17**	**2/17**
Rate inflaţiei	—1.00	—0.6	—0.2	0.2	4
Ajustarea Preţurilor de consum	100.16	10 1	10 1	10 2	2
Indexul Preţurilor	10	10	10	10	

de consum	3.91	5	4	4	4
Preţurile de Import	92.46	93.09	93.2	93.21	93.22
Inflaţia produselor alimentare	2.20	1.3	1.5	1.5	1.5
Bani					
Rezervele de valute străine	6904.00	6971	7018	7.000	7.000
Împrumuturi pentru sector particular	95713.13	95105	94529	93979	93454
Volumul financiar al Băncii Centrale	155124.00	179.000	186.000	189.000	189.000
Datoria particular ca % din PNB	139.18	136	134	133	133
Creșterea volumului împrumuturilor	—2.20	0.3	0.5	0.5	0.5
Comerţul					
Balanţa comercială	—1463.00	—945	—1780	—1780	—1780
Exporturi	2100.80	2057	2055	2051	2052
Importuri	3563.80	3672	3677	3676	3676
Conturi curente	—411.60	—1100	—1118	—1104	—1088
Conturi curente ca	—	—	—	—	

% din PNB	1.80	0.5	0.5	0.5	0.5
Datoria externă	44 4999.89	43 4.000	43 8.000	44 1.000	1.00
Circulaţia capitalului	— 435.98	12 .07	— 80.96	— 72.55	66.3
Livrări	79 .00	90 .21	87 .5	86 .68	.67
Rezervele de aur ale ţării	11 2.69	11 3	11 3	11 3	3
Producţia de petrol	1. 00	1	1	1	
Investiţii directe străine	30 .40	12 0	11 6	11 6	6
Terrorism Index	4. 98	4. 98	4. 98	4. 98	98
Veniturile obţinute din turism	10 95.40	21 60	21 0	24 6	6
Număr de turiști sosiţi în Grecia	24 86505. 00	24 80.000	31 3.000	35 7.000	7.00
Venituri și cheltuieli guvernamentale					
Datoria guvernamentală ca % al PNB	17 6.90	18 5	18 8	18 8	8

225 Crude Oil Production in Greece remained unchanged at 1 BBL/D/1K in October from 1 BBL/D/1K in September of 2015. Crude Oil Production in Greece averaged 3.61 BBL/D/1K from 1994 until 2015, reaching an all time high of 11 **BBL/D/1**K in February of 1994 and a record low of 0 BBL/D/1K in January of 1999. Crude Oil Production in Greece is reported by the U.S. Energy Information Administration.

Bugetul guvernamental	— 7.20	— 4.6	— 4.6	— 3.9	3.9
Valoarea bugetului guvernamental	— 997.00	— 2328	— 2460	— 2460	246
Cheltuieli guvernamentale	95 07.30	10 100	11 200	11 200	200
Cheltuielile guvernamentale ca % din PNB	55 .30	47 .8	47 .5	47 .5	.5
Venituri guvernamentale	22 999.00	29 996	25 629	25 626	819
Datoria guvernamentală	32 1007.1 7	41 3.000	41 9.000	41 9.000	9.00
Fiscal Expenditure	23 996.00	31 874	27 647	27 481	538
Asylum Applications	36 15.00	53 06	59 32	62 87	18
Military Expenditure	61 04.20	59 69	61 45	63 20	26
Activităţi					
Confidenţa consumatorilor	90 .90	89 .76	91 .23	91 .23	.23
Gradul de dezvoltare industrială	48 .70	48 .6	50 .1	50 .1	.1
Producţia industrială	7. 50	0. 5	— 2.4	— 2.4	2.4
Producţia industrială de bază	— 4.10	— 0.6	— 0.1	— 0.1	0.1
Producţia	6.	—	0.	0.	

manufacturieră	60	2.1	3	3	3
Gradul de utilizare a capacităţii de producţie	62.10	66.87	67.23	67.23	.23
Noi comenzi	—17.00	—18	—15	—15	15
Înregistrarea automobilelor	70 34.00	69 70	70 50	70 50	50
Modificări ale inventarului	—977.00	—426	—366	—310	316
Indicele de competitivitate	4.02	4.02	4.02	4.02	02
Rangul competitivităţii	81.00	81	81	81	
Producţia electrică	32 32.00	33 73	35 28	34 23	97
Indexul corupţiei	46.00	43	43	43	
Rangul de corupţie la nivel naţional	58.00	69	69	69	
Producţia de oţel	90.00	10 0	82.52	10 1	.48
Producţia minieră	—27.70	—10.89	—3.25	—3.25	3.25
CONSUMER	Actual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	2/17
Consumer Confidence	—69.20	—55.68	—52.36	—52.36	52.3
Vânzările cu amănuntul, lunare	—1.80	—0.2	0.5	0.5	5
Vânzările cu amănuntul anuale	—6.40	—0.3	0.1	0.1	1
Sumele cheltuite	30	31	31	30	

de consumatori	279.50	600	700	500	500
Creditele sectorului particular	20 1685.37	20 0322	19 9018	19 7768	657
Bank Lending Rate	5. 29	5. 4	5. 4	5. 2	2
Consumer Credit	25 270.05	24 900	24 200	23 800	800
Preţul benzinei	1. 51	1. 25	1. 21	1. 21	21
Datoriile per gospodărie ca procent din PNB	62 .50	62 .23	62 .09	62 .04	.91
HOUSING	Ac tual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	2/17
Housing Index	59 .80	57 .79	57 .19	56 .62	.08
Permise de construcţii	10 31.00	86 5	90 3	90 3	3
Ratele proprietarilor de case	74 .00	74	74	74	
Taxele	Ac tual	Q 3/16	Q 4/16	Q 1/17	2/17
Rata taxelor corporaţiilor	29 .00	29	29	29	
Ratele taxelor pe veniturile individuale	48 .00	46	46	46	
Rata taxelor pe vânzări	23 .00	23	23	23	
Ratele Social Security	40 .06	40 .06	40 .06	40 .06	.06

Ratele Security	**Social pentru Compani**	24.56	24.56	24.56	24.56	.56
Ratele Security	**Social pentru salariaţi**	15.50	15.5	15.5	15.5	.5

Informaţii statistice pentru Partea III-a

Tabelul Nr. 58

Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate cu morţi

Ţara	**Nr.**	**Ţara**	**Nr.**
Austria	1	Irlanda	2
Belgia	1	Italia	3
Marea Britanie	14	Olanda	3
Franţa	5	Spania	9
Grecia	5	Suedia	1

Sursa: Global Terorism Database, University of Maryland.

Press Report, The eeconomist, 17 Ianuarie 2015, pg.23

Graficul 15

Evoluţia islamului în Europa; populaţia musulmană și atacurile teroriste în perioada 2011 – 2014

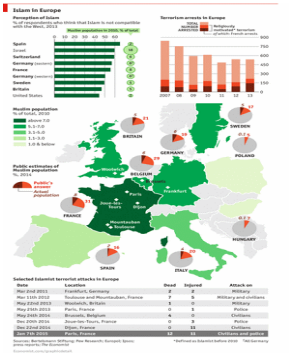

Graficul 19

Spre ce ţări se îndreaptă cererile de azil?

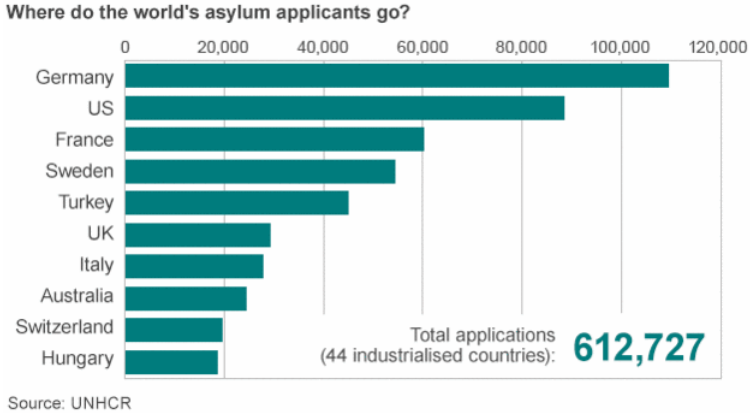

Sursa: UNHCR în: http://www.bbe.com/news/world-europe-24636868

Graficul 20

Evoluţia numărului de migranţi din Nordul Africii ajunși în Europa.

(Pentru 2015 datele se referă la perioada până la 1 iulie)

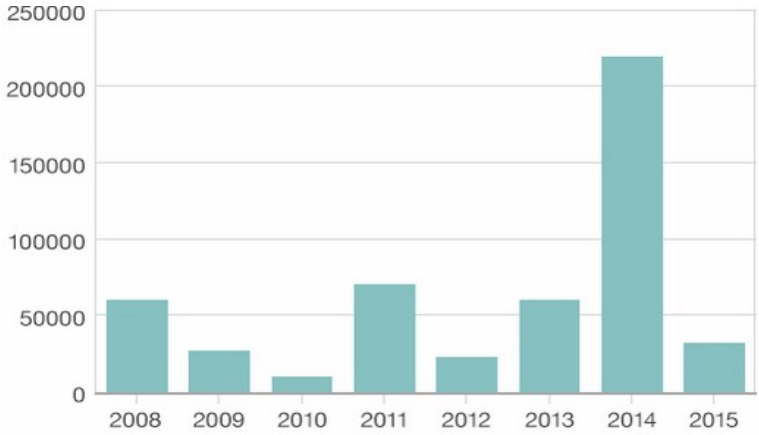

Sursa: UNHCR în http://www.bbe.com/news/world-europe-32337725

Harta O

Drumurile parcurse de migranţi în căutarea unor locuri mai liniștite și o viaţă mai bună decât în ţările lor de origine

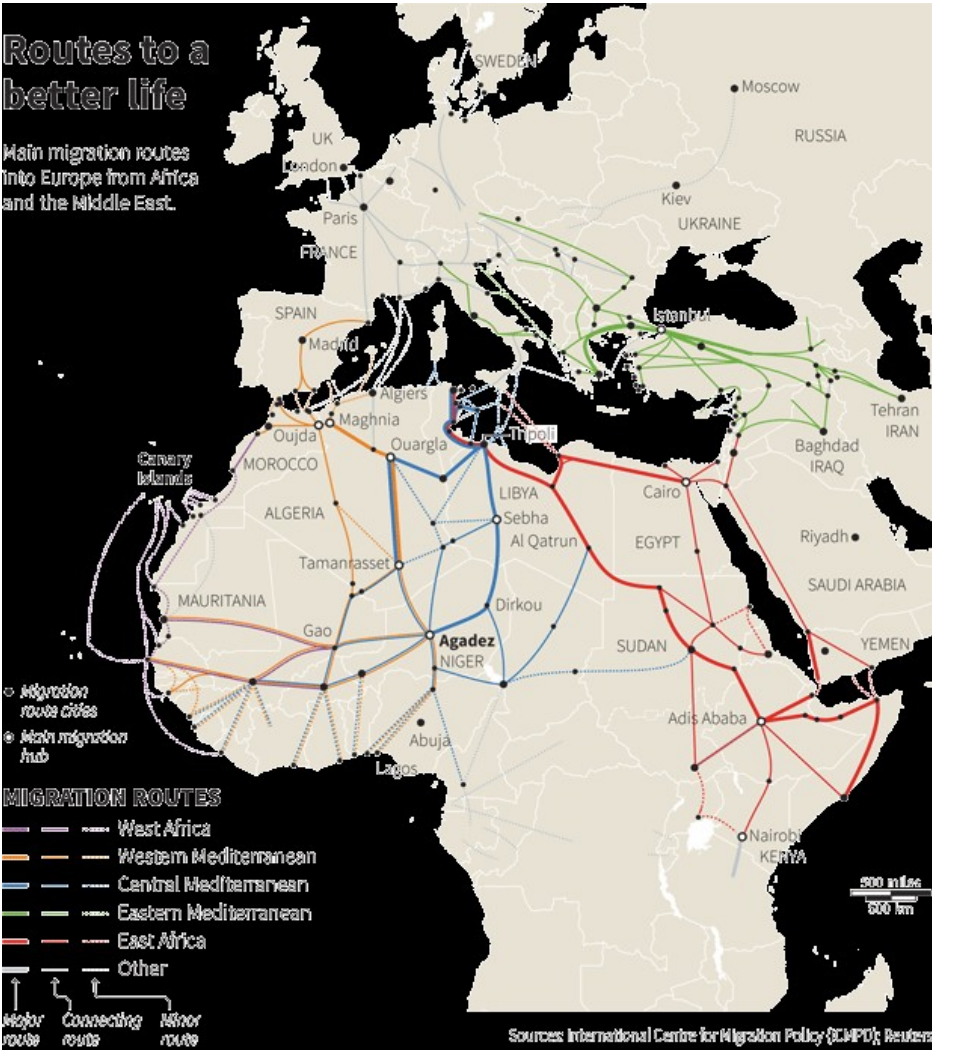

Sursa: The eeconomist, 25 aprilie/1 mai 2015

Graficul 21

Evoluţia sosirii pe mare în Europa a azilanţilor
2010 – 2014

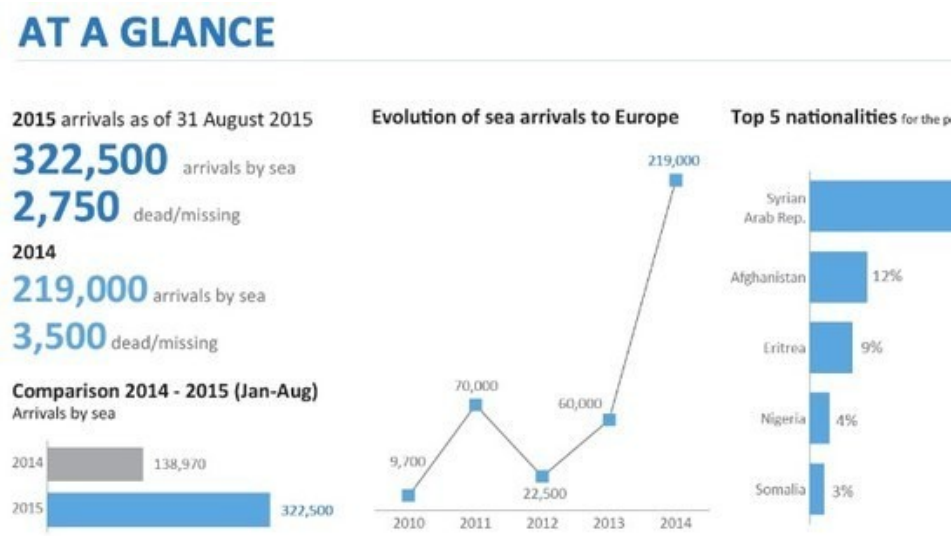

Sursa: http://www.buzzfeed.com/jamesball/un-says-europes-refugeecrisis-is-even-worse-than-we-thought, 2015

Graficul 22

Eliminarea imigranţilor veniţi din America Latină în S.U.A.

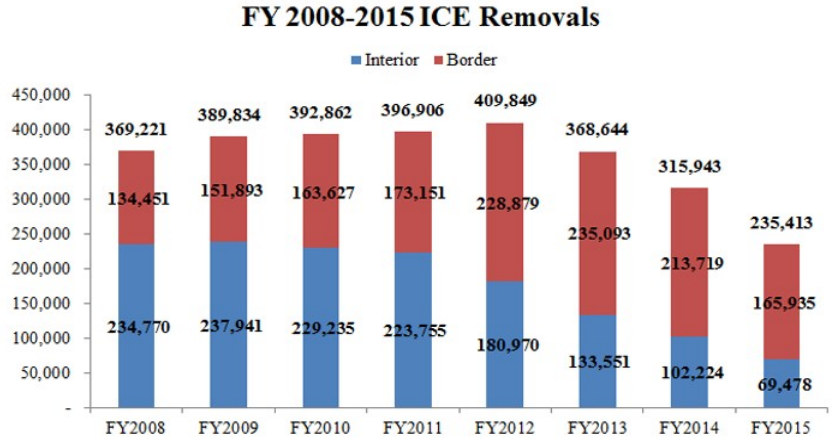

Notă: FY-Tot anul (Full Year – engleză);
Interior = persoane eliminate din ţară;
Border = persoane eliminate la sau aproape de

graniţă

Sursa: U.S. Immigration and Customs Enforcement, Washington Post.

16 ianuarie 2016, pg. B1

Tabelul Nr. 59

Numărul total al victimelor din Siria pe orașe în 2011 – 2014

Orașul	**Nr. de victime**
Damasc	7, 881
Damasc suburbii	31, 009
Homs	16, 448
Daraa	13, 468
Idlib	16, 043
Aleppo	27, 855
Deir Ezzor	8, 674
Raqqa	1, 835
Sweida	92
Hama	8, 710
Lattakia	1, 199
Tartous	370
Hasakeh	1, 148
Quneitra	943
TOTAL	**136, 578**

Sursa: https://www.vde-sy.info/index.php/en/

Notele autorului pentru Partea a I-a a II-a și a III-a

(4) Richard von Condenhove-Kalergi (1894 – 1972) – publicist, gânditor politic și militant federalist european de origine austriacă.

A fost fiul ambasadorului Imperiului Austro-ungar în Japonia Heinrich Graf von Condenhove-Kalergi și al soţiei acestuia, Mitsuko Condenhove-Kalergi (n. Aoyama Mitsu). Richard și-a petrecut copilăria în castelul familial din Poběžovice, Boemia, apoi a studiat filosofia și istoria la prestigiosul colegiu vienez „Theresanium”, susţinând în 1916 teza de doctor în filosofie la Universitatea din Viena.

Condenhove-Kalergi a fost o personalitate ieșită din comun, care din 1922 și până la moartea sa în 1972 a luptat pentru ideea europeană, aflându-se în perioada interbelică în mijlocul tuturor iniţiativelor privind crearea unei Europe unite. În 1923 Condenhove-Kalergi a propus un prim proiect de confederalizare a Europei, proiect expus în volumul PanEuropa. Tot în 1923 el a creat și Uniunea PanEuropeană – prima organizaţie neguvernamentală „europeistă” de pe continent.

Pentru Condenhove-Kalergi Europa reprezenta o fraternitate umană ce împărtășea viziuni comune. Moștenitoare a unei bogate culturi și mari istorii, Europa, în viziunea sa, nu va putea să supravieţuiască vicisitudinilor vremii decât dacă va ști să îmbine într-un

mod armonios particularităţile și interesele tuturor popoarelor de pe continent. El considera că rejectarea oricăror prejudecăţi naţionaliste, apărarea libertăţilor și consolidarea păcii sunt, alături de reconcilierea dintre Franţa și Germania, pietrele de temelie ale unităţii europene.

De fapt Condenhove-Kalergi a fost mai curând un „confederalist european” și nu un veritabil federalist. PanEuropa, spunea Condenhove-Kalergi în discursul său la primul congres al Uniunii PanEuropene de la Viena (octombrie 1926), refuză categoric hegemonia unui popor sau a unui stat european. Din punctual său de vedere, Europa unită se va produce doar ca o asociaţie de state libere, pledând de fapt pentru o confederaţie paneuropeană. Numele acestei confederaţii europene în care, spunea el, niciun popor nu și-ar sacrifica suveranitatea, ar fi Statele Unite ale Europei. Una dintre lucrările fundamentale ale lui Kalergi a fost *Praktischer Idealismus. Lucrarea* a fost tradusă în majoritatea limbilor europene (inclusiv în limba română – n.n.), apelul său cunoscând la acea vreme

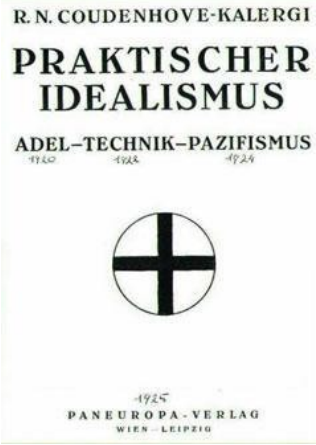

un succes deosebit. El prezenta cauzele crizei europene, propunerea unor soluţii concrete și în special prezentarea primului model concret de edificare a unităţii

europene; acestea erau doar câteva din elementele ce fac din PanEuropa a lui Condenhove-Kalergi o adevărată lucrare de „profeţie politică”.

În perioada interbelică mesajul său a fost ascultat și însușit de numeroase personalităţi politice și academice de pe continent, printre ei numărându-se Konrad Adenauer, Robert Schuman, Alcide de Gasperi, Winston Churchill, Aristide Briand, Gustav Stresemann, Carlo Sforza, Benedetto Croce, Denis de Rougemont, Salvador de Madariaga, Carl Burckhardt ș.a.

Toţi au găsit în ideile paneuropeniste ale lui Condenhove-Kalergi sursele angajamentului lor european. Tot Condenhove-Kalergi a fost cel ce a lansat în 1923 ideea unei uniuni economice franco-germane bazată pe cărbunele renan și minereul de fier lorenez. Această idee a ajuns să fie tradusă în viaţă un sfert de secol mai târziu, în 1950, atunci când s-a cret prima comunitate europeană – cea a cărbunelui și oţelului. Tot Condenhove-Kalergi a fost cel ce l-a inspirat pe Aristide Briand să lanseze în 1929 primul proiect federal european în faţa Societăţii Naţiunilor din Geneva, proiect care n-a reușit doar din cauza degradării relaţiilor dintre protagoniștii scenei politice europene. Tot el a fost cel ce a propus (încă în 1929) *Oda Bucuriei* din Simfonia IX a lui Beethoven în calitate de imn al Europei unite și tot el l-a inspirat pe Winston Churchill să lanseze apelul său la unitate europeană la Zürich în septembrie 1946.

Proiectul geopolitic al lui Condenhove-Kalergi fusese alternativa unui alt proiect geopolitic de amploare, cel al „Mitteleuropei” (Europei Mediane), lansat în 1914 de germanul Friedrich Naumann[226]. În proiectul său

226 Friedrich Naumann-(1860 - 1919)- politician liberal german și pastor protestant. A fost fondatorul fundației
Freedom National Foundation, promotor al politicii liberale, legată de creerea Partidului Democratic Liber,
înființat în 1958 de către Throdor Heuss (primul Președinte al Republicii Federale Germane)

Condenhove-Kalergi a pornit de la necesitatea unei reechilibrări a geopoliticii globale, confederaţia paneuropeană urmând să fie o contrapondere a puterii crescânde a Uniunii Sovietice pe de o parte și a Statelor Unite ale Americii și Marii Britanii pe de altă parte. Cu toate acestea, Condenhove-Kalergi rămâne un prizonier al ideilor „mitteleuropene” ale lui Naumann și Johan Rudolf Kjellén[227], din moment ce modelul său paneuropean excludea din proiect atât spaţiul sovietic, cât și arhipelagul britanic. De altfel, britanicii nici n-au manifestat un interes prea mare pentru acest proiect, în timp ce în ţările Europei Centrale, mai ales în Germania, Austria și Cehoslovacia, la apelul său s-a răspuns prin crearea imediată a unor secţii naţionale ale Uniunii PanEuropene. Din punctul său de vedere pilonul viitoarei unităţi europene trebuia să fie unul franco-german, iar fundamentul acestui proiect trebuia să fie unul economic. Un prim pas în acest sens urma să-l reprezinte crearea unei industrii siderurgice comune franco-germană, idee ce-l va inspira pe Robert Schumann să lanseze Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oţelului.

În viziunea sa, o primă etapă în edificarea unei confederaţii europene consta în reunirea într-o conferinţă paneuropeană, care favoriza cooperarea interguvernementală, mai ales în domeniile vamal, cultural și juridic. Ulterior, urma să fie semnat un acord de creare a unui spaţiu vamal comun. Este interesant că Condenhove-Kalergi a pus accentul anume pe aspectele juridice și economice, considerând că unitatea europeană trebuie să aibă un fundament pragmatic. El mai propunea ca această confederaţie paneuropeană să dispună de un parlament bicameral: cu o cameră a deputaţilor și o cameră a statelor.

După alipirea Austriei la Germania, în martie 1938,

227 Johan Rudolf Kjellén- (1864-1922) - politician suedez care a introdus pentru prima oară termenul "geopolitics"

Condenhove-Kalergi a părăsit Viena și după un scurt sejur în Elveţia s-a instalat în SUA, unde i s-a oferit o catedră la Universitatea din New York. În pofida poziţiei sale în mediul academic de peste ocean, Condenhove-Kalergi, acest european prin excelenţă, a părăsit America imediat după terminarea războiului, revenind în Europa, mai exact în Elveţia, unde a locuit până la finele vieţii sale. Reîntors în Europa el a încercat să reanimeze societatea civilă proeuropeană de pe continent și în primul rând activităţile Uniunii PanEuropene.

În 1946 discutând despre acest lucru cu Winston Churchill, acesta nu părea dispus să reanimeze Uniunea PanEuropeană, ci prefera să lanseze o nouă structură, cu viziuni federaliste clare.

Noua organizaţie „europenistă”, lansată ca și Consiliul Europei la Congresul de la Haga din 1948, avea să devină *Mișcarea Europeană*. Condenhove-Kalergi a refuzat iniţial să adere la Mișcarea Europeană, dar în 1952 el trecând peste unele principii a devinit președintele de onoare al acestei organizaţii. Ceva mai înainte de „concilierea” sa cu Mișcarea Europeană, la 18 mai 1950, Condenhove-Kalergi a devenit primul laureat al Premiului Carol cel Mare pentru contribuţia sa la promovarea ideii europene. Totodată, Condenhove-Kalergi s-a apropiat de generalul de Gaulle, care pleda pentru o Europă a Naţiunilor contrar ideii unei Europe federale supranaţionale promovate de Jean Monnet. În 1965 Condenhove-Kalergi a părăsit Mișcarea Europeană care, în campania prezidenţială din acel an s-a opus lui de Gaulle, sprijinindu-l în alegeri pe François Mitterrand.

Condenhove-Kalergi a fost cel care a lansat pentru prima dată ideea imigraţiei musulmane către Europa. În cartea sa „Praktischer Idealismus”, Kalergi menţiona că *„locuitorii viitoarelor State Unite ale Europei nu vor fi popoare originale ale Bătrânului Continent, ci o subumanitate bestializată de amestecul rasial”*. El afirmă,

fără jumătăţi de măsură, că *„e necesar ca popoarele europene să se amestece cu rase asiatice şi de culoare, pentru a crea o turmă multietnică fără calitate şi uşor de dominat, de către elită aflată la putere”*. *„Omul viitorului e de sânge mixt. Rasa viitorului eurasiatică-negroidă, extrem de asemănătoare cu anticii egipteni, va înlocui multiplicitatea popoarelor cu o multiplicitate de personalităţi”*.

Sursa: http://search. japantimes.co.jp/cgi-bin/fl20010513 cs.html

(5) Messina – Al treilea oraș ca mărime din Sicilia (Italia), și capitala provinciei cu același nume. Suprafaţa: circa 211 km², cu o populaţie de circa 352 mii locuitori.

În Strâmtoarea Messina, între vârful „cizmei” (Peninsula Italică) și Sicilia, cea mai mare insulă din Marea Mediterană, se întâlnesc apele Mării Ionice și ale Mării Tireniene. Deoarece există o diferenţă de un metru între nivelurile celor două bazine, în strâmtoare se formează curenţi puternici marini.

(7) ONU în contextul actual de Securitate şi Globalizare

Constituirea Organizaţiei Naţiunilor Unite: principiu, rol și structură

Declanșarea celui de-al doilea război mondial marchează eșecul de facto al Ligii Naţiunilor, iar de jure, activitatea acesteia s-a încheiat la 18 aprilie 1946. Eșecul Ligii Naţiunilor în intervalul dintre cele două războaie mondiale nu a avut darul de a dezarma statele lumii dornice să conlucreze într-un sistem planetar în domeniul securităţii și păcii. De aceea înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial, a fost convocată o Conferinţă Internaţională la San Francisco, menită să pună bazele Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU).

Rădăcinile preliminare ale creării Organizaţiei se regăsesc în faza semnării Cartei Atlanticului, la data de 14 august 1941, într-un moment de restrişte, când Germania domina continentul, iar coaliţia Celor Trei Mari era încă în faza de proiect.

Prin urmare, la data de 1 ianuarie 1942, la Washington, era semnată Declaraţia Naţiunilor Unite, elaborată de reprezentanţii Statelor Unite, Marii Britanii și URSS, în numele celor 26 de state aflate în război cu Axa.

Acest document oficial îndrepta angajamentul părţilor semnatare spre doi vectori politici, fundamentali: să utilizeze toate resursele împotriva Pactului Tripartit, respectiv, să coopereze între ele și să nu încheie pace separată cu inamicul.

Cu prilejul conferinţei de la Yalta, a fost decisă procedura de vot în cadrul Consiliului de Securitate, precum și data începerii și locul desfășurării primei Conferinţe a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Așadar, conferinţa s-a desfășurat pe data de 25 aprilie și 26 iunie 1945, în cea din urmă zi, fiind semnată și Carta Naţiunilor Unite.

Această Cartă desăvârșește ţelurile și principiile fundamentale ale acestui for mondial, statuând, totodată, și cele șase organisme principale de lucru. Astfel, potrivit articolului 7, acestea sunt: Adunarea Generală, Consiliul de Securitate, Consiliul Economic și Social, Consiliul de Tutelă, Curtea Internaţională de Justiţie și Secretariatul.

ONU este o organizaţie inter-guvernamentală cu vocaţie universală. Principiile fundamentale care animă acţiunile imperative și accesoriile organizaţiei sunt consfinţite în Articolul 1 din Cartă, așa cum a fost ea adoptată la San Francisco în 1945.

Aceste scopuri sunt următoarele:

— Să menţină pacea și securitatea internaţională şi, în acest scop: să ia măsuri colective eficace pentru prevenirea și înlăturarea ameninţărilor împotriva păcii și

pentru reprimarea oricăror acte de agresiune sau altor încălcări ale păcii și să înfăptuiască, prin mijloace pașnice și în conformitate cu principiile justiţiei și dreptului internaţional, aplanarea ori rezolvarea diferendelor sau situaţiilor cu caracter internaţional care ar putea duce la o încălcare a păcii;

— Să dezvolte relaţii prietenești între naţiuni, întemeiate pe respectarea principiului egalităţii în drepturi a popoarelor și dreptului lor de a dispune de ele însele și să ia oricare alte măsuri potrivite pentru consolidarea păcii mondiale;

— Să realizeze cooperarea internaţională în rezolvarea problemelor internaţionale cu caracter economic, social, cultural sau umanitar, în promovarea și încurajarea respectării drepturilor omului și a libertăţilor fundamentale pentru toţi, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie;

— Să fie un centru în care să se armonizeze eforturile naţiunilor către atingerea acestor scopuri comune.

În acest context, pacea, securitatea, justiţia, cooperarea, dreptul internaţional, relaţiile pașnice între toate naţiunile, egalitatea în drepturi ale popoarelor, dreptul la auto-determinare și suveranitate, respectul demnităţii individuale a omului, sunt valori comune ale tuturor naţiunilor, pe care ONU, prin calitatea sa de coordonator suprem, le promovează și le conservă.

În 2012, ONU a fost considerată ca fiind cea mai longevivă și importantă organizaţie internaţională. În decursul istoriei și activităţii sale, astăzi întrunește 193 de state membre.

ONU este compusă din șase organisme principale, vitale acţiunilor demarate la nivel mondial:

1. **Adunarea Generală**: este compusă din reprezentanţii fiecărui stat membru. Fiecare aderent, are drept egal în privinţa votului. Rezoluţiile adoptate în

cadrul întrunirilor generale, nu sunt legi, ci doar „recomandări”. Recomandările elaborate de această Adunare sunt menite să extindă/întreţină cooperarea internaţională în domeniul politic, economic, social, cultural, educaţional, asigurării drepturilor și libertăţilor fundamentale ale omului, indiferent de rasă, sex, religie.

2. **Consiliul de Securitate** (UNSC): este compus din 15 membri, din care 5 sunt membri permanenţi (China, Rusia, Marea Britanie, Franţa, SUA); restul membrilor nepermanenţi sunt aleși pentru mandate de doi ani. În fiecare an sunt aleși noi membrii. Deciziile importante la nivelul acestei structuri, sunt adoptate și votate, iar membrii permanenţi beneficiază de dreptul de Veto.

3. **Consiliul de Tutelă**: acest departament specializat a fost înfiinţat cu scopul declarat de a asigura supravegherea, printr-un corp de specialiști internaţionali, un număr de 11 teritorii aflate sub tutela și administraţia a șapte state membre; Rolul acestui Consiliu de Tutelă, era asigurarea unei tranziţii politico-statale către auto-guvernare și independenţă. Momentan și-a suspendat activitatea, atribuţiile speciale fiind preluate de membrii permanenţi ai Consiliului de Securitate.

4. **Curtea Internaţională** de Justiţie (ICJ): Este principalul organism judiciar al ONU Decide și mediază dispute internaţionale (sediul Haga).

5. **Secretariatul General al ONU**: cea mai înaltă funcţie administrativă din cadrul organizaţiei este aceea de Secretar General al ONU, actualmente, Ban Ki-Moon.

6. **Consiliul Economic și Social** (ECOSOC): principalul scop este să demareze proiecte, rapoarte și studii privind problemele internaţionale în diverse sectoare, precum: cultură, economie, social, educaţional, al sănătăţii, care mai apoi să fie înaintate Adunării Generale. Organizaţiile speciale îi sunt subordonate.

Reforma ONU în Politica de Securitate

Internaţională

În decursul istoriei sale, ONU, și-a continuat dezvoltarea și adaptarea la sfera internaţională, cât și intra-organizaţională. Această dezvoltare continuă a consemnat importante modificări instituţionale și de substanţă, însă matricea după care ONU îşi ghidează politicile a rămas neschimbată. Funcţionalitatea strategică a ONU se fondează pe ideea de coexistenţă între sisteme și forţe opuse în modelul de distribuire al puterii.

În condiţiile date, rolul acestei structuri internaţionale este prevenirea conflictelor globale, atât în sfera politicului, cât și la nivelul relaţiilor economice. Pe de altă parte, „Modelul coexistenţei pașnice” a dispărut odată cu prăbușirea lumii bipolare și a marelui vrăjmaș al Vestului, Uniunea Sovietică.

După cum ne precizează și Octavian Dumitru în cartea sa, definirea imperativelor politice, ale reformei sistemului de securitate internaţională, cât și a vectorilor de acţiune ale ONU, cuprind: „erodarea suveranităţii naţionale [...] apariţia unor ameninţări supranaţionale sau subnaţionale” – ceea ce implică, direct, apariţia unor noi pericole la adresa păcii și securităţii globale.

Aceste fenomene noi produc inevitabil reconfigurarea sistematizată atât a ONU cât și a celorlalte organisme internaţionale, precum NATO şi UE, abilitate cu protejarea drepturilor și libertăţilor fundamentale ale omului și a securităţii internaţionale.

Pe lângă aceste fenomene de periclitare a securităţii, mai identificăm și prevalarea unei noi forţe neconvenţionale, formal denumită și recunoscută ca: „non-statul”.

Tipologia „non-statului”, este o emanaţie a secolului XXI în materie de real agresor al stabilităţii și securităţii internaţionale. Acest nou tip de ameninţare cuprinde: **flagelul organizaţiilor teroriste**; sindicatele

internaţionale ale crimei organizate; traficul internaţional de droguri și armament; Acestea toate reprezintă pericole care aduc atingere suveranităţii naţionale clasice și ameninţă pacea, echilibrul și securitatea internaţională.

Din alt punct de vedere, tot ca principiu determinant al reformei ONU în domeniul securităţii, este vizată și reforma Consiliului de Securitate a ONU.

Reforma acestui organism superior, este acceptată și recunoscută unanim ca o necesitate la adresa reconfigurării hărţii geopolitice a secolului XXI. Această reformă intra-organizaţională ar consemna schimbarea conceptului original care a stat la baza Cartei ONU, cu privire la acordarea unui statut distinct celor 5 mari puteri învingătoare din cel de-al Doilea Război Mondial. Prin urmare, în decursul timpului, au fost avansate numeroase propuneri din rândul statelor membre, cu privire la lărgirea numărului membrilor din cadrul Consiliului de Securitate, până la 24 – 25. Putem menţiona aici faptul că activitatea intensă de lobby, la nivel internaţional și în cadrul ONU, aparţine unor state membre, precum: Germania, Japonia, India, Brazilia, Nigeria, Africa de Sud, ţări care aspiră la calitatea de membru permanent.

Rolul ONU în Politica Dezarmării și Controlul armamentelor

În esenţă, controlul armanentelor este, alături de alianţe și de echilibrul puterii, un real instrument prin care se garantează normalitatea militară și securitatea internaţională.

Prin controlul armamentelor înţelegem aplicarea unui plan, aranjament sau tratat internaţional, menit să stabilească nivelul acceptabil și inadmisibil al armamentului, limitele proliferării prin restricţii cu privire la utilizarea lui.

O caracteristică definitorie a politicilor de control al

armamentelor este reducerea instabilităţii în mediul militar.

În acest context, revenind la implicaţiile ONU în domeniul politico-militar, putem menţiona că în urma înfrângerii din Războiul din Golf (1991), Iraqului i s-au impus anumite restricţii prin hotărâri (rezoluţii) ale Consiliului de Securitate. Aceste sancţiuni cuprindeau monitorizarea intensă a nivelului de înarmare, natura armamentului din dotarea armatei cât și reducerea numărului de sisteme de armament strategic, în ideea diminuării capacităţii ofensive iraqiene.

De-a lungul istoriei sale, ONU a organizat o serie de forumuri mondiale pe diverse tematici care au cuprins problema dezarmării, cât și eficientizarea politicilor controlului de armament în regiunile care reprezintă factori periclitanţi la adresa securităţii internaţionale. După cum am mai precizat, de-a lungul timpului, aceste forumuri organizate de ONU au abordat problema securităţii, pericolele putând fi și de altă natura, precum: interzicerea experienţelor nucleare; exercitarea unui control al armamentelor din spaţiul cosmic; eforturi în domeniul interzicerii armelor chimice; dezarmarea în domeniul armamentului convenţional; înfiinţarea unor zone neutre și libere de arme nucleare; reducerea bugetelor militare etc.

Sursa: Preluat de autor din: http://geopolitics.ro/onu-in-contextul-actual-de-securitate-şi-globalizare-partea-a-ii-a/Adrian Sereș

(8) Conform unor informaţii prezentate prin internet, se afirmă că nu este elucidat nici până în ziua de azi dacă Imre Nagy a solicitat prima intrare a trupelor sovietice în Ungaria (24 octombrie), sau a acceptat-o doar în mod tacit. Pe data de 28 octombrie a luat în mod surprinzător o poziţie fermă în sprijinul revoluţiei și al introducerii pluripartidismului.

În dimineaţa de 4 noiembrie a ţinut un discurs la posturile de radio, anunţând a doua intrare a trupelor sovietice, mai târziu cerând azil la ambasada Iugoslaviei. Pe 21 noiembrie a fost răpit în drum spre casă – nefiind respectată înţelegerea cu iugoslavii – și este deportat în România, la Snagov, împreună cu mai mulţi reformiști. Nu a fost dispus să demisioneze și nici să recunoască guvernul lui János Kádár, în ciuda presiunilor politice puternice și a somaţiilor repetate.

După o perioadă scurtă de democraţie, 1946 – 1947, după anul 1948 liderul comunist Mátyás Rákosi a instaurat regimul comunist după modelul sovietic al lui Stalin. Acesta a fost principalul motiv al izbucnirii Revoluţiei maghiare din 1956 (denumită până în 1989 „contrarevoluţie”).

Un nou guvern reformator, condus de Nagy Imre a anunţat ieșirea ţării din Pactul de la Varșovia, iniţiat și patronat de Uniunea Sovietică. Armata sovietică de ocupaţie a înăbușit în sânge revolta populară, sovieticii instalându-l la conducerea statului pe János Kádár, care devenise o persoană de încredere pentru guvernul sovietic. Profitând de faptul că în timpul revoltei graniţele au fost deschise, circa un milion de maghiari au emigrat din Ungaria spre Occident.

Imre Nagy a fost dus acasă în aprilie 1957. Între 9 iunie și 15 iunie 1958 a fost judecat într-un proces cu ușile închise, fiind în cele din urmă condamnat la moarte. Sentinţa a fost executată chiar în ziua următoare (sentinţa a fost aprobată în prealabil de Comitetul Executiv al Partidului Comunist Maghiar).

Între anii 1961 – 1989 cadavrul lui a fost ascuns în parcela 301 din Cimitirul Nou din Budapesta, de unde a fost scos și reabilitat politic.

(12) La 14 septembrie 2002, în Suedia a avut loc un referendum prin care s-a respins introducerea monedei

euro și se păstrează drept monedă naţional *coroana suedeză.*

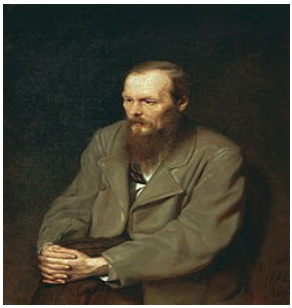

(13) F.M. Dostoievski (1821 – 1881) – unul din cei mai importanţi scriitori ruși, operele sale având un efect profund și de durată asupra literaturii, filosofiei, psihologiei și teologiei secolului al XX-lea. Opera lui i-a influenţat pe unii scriitori printre care: Camus, Freud, Kafka, Kerouac, Joyce, Mishima, Nietzsche, Proust, Sartre, Soljeniţîn şi Wittgenstein.

(18) Tratatul doi plus patru, se referea la ţările participante la semnarea acestui tratat: RFG, RDG, SUA. Rusia, + Anglia și Franţa.

(19) Banca Centrală Europeană a declarat: la sfârșitul anului 2013 și începutul anului 2014 excedentul de cont curent al Zonei euro crescuse numai cu circa 4%.

(20) Cancelarul Angela Merkel a comunicat oficial conducătorilor Federaţiei Ruse și Ucrainei că nu este gata de a participa la mitingul dintre Federaţia Rusă și Ucraina dacă nu va afla de un real progres în oprirea conflictului armat dintre cele două ţări. (**Sursa**: AAP 11 Ian. 2015)

(23) Vapoarele tip Mistral sunt construite după standardele NATO; fiecare, de dimensiunea a doua

terenuri de fotbal (puse unul în continuarea celuilalt-circa 200 m. lungime) și fiecare vapor putând purta 450 soldaţi, 13 tancuri, 16 elicoptere și 110 transportoare blindate.

(24) Pew Research Center – instituţie americană cu sediul în Washington D.C.; specializată pe informaţii din diverse domenii sociale, opinii publice bazate pe sondaje de opinie, tendinţe demografice la nivelul Statelor Unite și pe plan mondial.

(29) A XXX-a ediţie a Jocurilor Olimpice s-a desfășurat la Londra, Marea Britanie, în perioada 27 iulie – 12 august 2012. Londra a devenit astfel primul oraș din istoria modernă care a organizat Jocurile Olimpice de vară pentru a treia oară, după cele din 1908 și 1948.

(30) Criza financiară internaţională care a afectat într-o mare măsură statele dezvoltate, a determinat dispariţia creditelor care acopereau aproximativ 95% din valoarea unui imobil care în Marea Britanie se ridică în medie la 250.000 $. Începând din 2009, băncile nu mai sunt dispuse să acorde credite imobiliare decât pentru acoperirea a maximum 75% din valoarea proprietăţii. În plus, garanţiile bancare sunt mai restrictive, crescând limita minimă admisibilă de la 8.000 lire în perioada de boom la 40.000 lire în prezent. Cererea a scăzut în asociere cu oferta limitată. Numărul de imobile finisate a scăzut la jumătate în perioada 2007 – 2011.

(32) Datoria externă actuală a Greciei (în februarie 2015), se ridica la 315 miliarde euro.

(35) Pentru detalii privind istoria teritoriului Transilvaniei, sugerez consultarea informaţiilor din Internet pe acest subiect.

(36) După o perioadă de dezvoltare economică care îi asigurase un status special în anii 1920, economia cehă a intrat după al Doilea Război Mondial într-o perioadă economică dificilă și i-au trebuit câteva decade pentru a se reface din punct de vedere economic.

(40) Cele 607, 380 de poduri au o vechime mai mare de 40 de ani și multe dintre ele sunt în pericol de dărâmare.

De asemeni peste 42% dintre principalele șosele urbane sunt extracongestionate, care se reflectă în peste 101 miliarde investite în timpul necesar parcurgerii lor și în consumul anual de benzină.

(48) În Olanda, Norvegia și în Suedia pe baza unui larg sondaj de opinie, s-a ajuns la concluzia după care majoritatea populaţiei și în special tineretul, susţin că Dumnezeu nu contează pentru ei.

(**Sursa:** Rifkin Jeremy, The european Dream, Lucrarea citată în bibliografie, pg.21)

(49) Chiar și în Japonia, care este cunoscută în întreaga lume ca o ţară în care activitatea se întinde săptămânal pe multe ore, ajunge la maximum 1, 840 ore anual, cu numai 37 de ore mai puţin decât lucrează muncitorii americani.

(63) Parlamentul European reîncepe ancheta privind operaţiunile CIA în statele membre ale UE, Comisiile parlamentare pentru libertăţi civile, afaceri externe și drepturile omului vor reîncepe ancheta privind presupusele transporturi și detenţii ilegale de prizonieri desfășurate de CIA în statele membre ale UE, ca urmare a noilor dezvăluiri ale Senatului SUA privind utilizarea torturii de către CIA. Deputaţii cer din nou statelor UE să investigheze aceste acuzaţii și să îi urmărească penal pe

cei vinovaţi.

Raportul Senatului SUA publicat în decembrie „dezvăluie fapte noi care confirmă acuzaţiile conform cărora mai multe state membre ale UE, autorităţile acestora și funcţionari și agenţi ai serviciilor lor de securitate și de informaţii au fost complici la programul CIA de detenţie secretă și de predări extraordinare, uneori prin mijloace corupte bazate pe sume substanţiale de bani oferite de CIA în schimbul cooperării lor”.

Ca urmare a noilor probe, Parlamentul „îi încredinţează Comisiei pentru libertăţi civile, justiţie și afaceri interne, cu asocierea Comisiei pentru afaceri externe și, în special, a Subcomisiei pentru drepturile omului, sarcina de a continua ancheta sa privind „presupusa folosire a unor ţări europene de către CIA pentru transportarea și deţinerea ilegală de prizonieri” și de a informa plenul Parlamentului cu privire la această chestiune, în termen de un an”.

Această anchetă va presupune, de exemplu, trimiterea unei misiuni parlamentare de strângere de informaţii în statele membre unde există acuzaţii că au fost centre secrete CIA de detenţie și culegerea tuturor informaţiilor și probelor relevante privind posibile dări de mite sau alte fapte de corupţie în legătură cu programul CIA.

Din toate aceste acţiuni rwzultă (cel puţin oficial – n.n.) că Impunitatea trebuie să se încheie.

„Climatul de impunitate de care beneficiază programul CIA a permis continuarea încălcărilor drepturilor fundamentale, după cum au dovedit programele de spionaj în masă întreprinse de Agenţia Naţională de Securitate a Statelor Unite și serviciile secrete din diverse state membre”, (după opinia unora dintre membrii Parlamentului), subliniindu-se că „nu poate exista impunitate” pentru aceste fapte.

Parlamentul „invită SUA să ancheteze și să

urmărească penal multiplele încălcări ale drepturilor omului din cadrul programului CIA de predare și de detenţie secretă și să coopereze în ceea ce privește toate cererile din partea statelor membre ale UE referitoare la informare, extrădare sau căile de atac eficiente pentru victimele programului CIA”.

Pe de altă parte, deputaţii parlamentari *„își exprimă preocuparea privind obstacolele întâmpinate de anchetele parlamentare și judiciare naţionale referitoare la implicarea anumitor state membre în programul CIA, abuzul privind secretul de stat și clasificarea nejustificată a documentelor care au condus la încetarea urmăririi penale*”. Ei *„reiterează solicitările adresate statelor membre de a investiga acuzaţiile potrivit cărora, pe teritoriul lor, au existat închisori secrete în care erau deţinute persoane în cadrul programului CIA, precum și să îi urmărească penal pe cei implicaţi în aceste operaţiuni”.*

Parlamentul își exprimă „consternarea cu privire la practicile de interogare” ale operaţiunilor anti-teroriste ale CIA. Deputaţii subliniază „concluzia fundamentală” a raportului Senatului american conform căreia „metodele violente aplicate de CIA nu au condus la obţinerea unor informaţii care să împiedice alte atacuri teroriste”.

Acuzaţiile privind utilizarea de către CIA a statelor membre UE pentru transportarea și detenţia ilegală a prizonierilor au fost anchetate de comisia temporară a Parlamentului European creată în 2006. Deputaţii au cerut în mod repetat investigaţii aprofundate privind colaborarea statelor membre ale UE cu programul CIA de detenţie secretă și extrădare extraordinară (legături externe către anterioarele rezoluţii ale Parlamentului European).

Sursa: http://www.europarl.ro/ro/ştiri evenimente/ştiri/2015/febr 2015/ancheta cia.html

Nota autorului: Folosirea procedurilor de tortură a unor deţinuţi este solicitată unor ţări în schimbul unor

sume substanţiale plătite. Pe această cale se salvează onoarea unor ţări care oficial nu se „pretează” la acte de tortură fiind semnatarele convenţiei referitoare la încetarea oricăror acte de tortură aplicată oricărei fiinţe umane.

(79) Conform unor știri publicate de cotidianul german *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, la 31 August 2014, vor fi instalate 5 baze militare NATO în Polonia, România, Lituania, Letonia și Estonia. Bazele vor fi folosite pentru logistică, misiuni de recunoaştere și planificare și vor avea personal multinaţional permanent cuprins între 300 și 600 de angajaţi în fiecare bază.

(81) Acordul de parteneriat și cooperare (APC), semnat în iunie 1994 și care a intrat în vigoare în decembrie 1997 oferea un cadru politic, economic și cultural pentru relaţiile dintre Rusia și UE. Acordul prevedea promovarea comerţului, investiţiilor și relaţiilor economice armonioase. Exporturile rusești către UE au foarte puţine restricţii, cu excepţia sectorul siderurgic și al energiei electrice.

(82) În toate negocierile Federaţia Rusă consideră că reprezentanţii oficiali ai Comisiei Europene sunt niște birocraţi care întârzie orice contract bilateral (Conf.: Grossouvre, Henri-La Russie nouvel arbitre Européen? **Sursa:** Infoguerre.com, pg.3

(92) În general în textele referitoare la istorie sau diverse etape ale religiei se preferă folosirea termenilor B.C.E./CE/BC/AD, ca termeni ai aşa-zisei „ere” cum ar fi „Anno Domini”, „Înaintea erei” și „Înainte de Hristos”. În limba engleză contemporană se poate folosi termenul B.C.E. (Before the Common Era).

(93) În 1812 Rusia a forţat Imperiul Otoman să cedeze jumătatea estică a Principatului Moldovei, redenumindu-l drept Basarabia și la fel teritoriul dintre Prut și Nistru. Pentru a anula populaţia românească în 1834 Rusia a interzis învăţarea limbi române în școli și folosirea ei de către organele administrative guvernamentale; ulterior a impus o interdicţie a folosirii limbi române în biserici, și de către mass-media. Cei care au protestat sau au continuat să folosească limba maternă au fost deportaţi în Siberia.

În 1856, după războiul Crimeii, prin Tratatul de la Paris a revenit României o parte mică din (partea de sud a) teritoriul ocupat al Principatelor Unite ale Valahiei și Moldovei. Cu toate acestea în urma războiului ruso-turc din 1877 – 1878, Rusia a ameninţat România că va reveni cu privire la partea de sud a teritoriului. În ciuda faptului că România și Rusia au fost aliate și chiar dacă înainte de război Rusia a semnat un tratat cu România de a respecta integritatea teritorială, printr-o logică perfidă (specifică politicii externe a Rusiei), cu toate că a susţinut și a fost de acord să respecte integritatea teritorială a România după cum s-a menţionat prin Tratatul de la Paris), Rusia a rupt acest tratat.

De abia în 1917, după prăbușirea Imperiului Rus, România a fost în stare să elibereze Basarabia de ocupaţia rusă și a revenit dreptul de folosire a limbii materne pentru 80% din populaţia care fusese asuprită timp de peste un secol de către Rusia. Deși aproape 200.000 de români trăiau în satele și orașele din partea de est a Nistrului, România nu a traversat râul Nistru care era socotită drept o frontieră istorică a Principatului Moldovei și totodată o linie excelentă de apărare împotriva sovieticilor și războaiele lor împotriva tuturor neamurilor din apropierea fostului imperiu ţarist, pe care le-au nesocotit și distrus, prin brutalitatea de care au dat dovadă întotdeauna.

După crearea Uniunii Sovietice, administraţia comunistă de la Moscova nu a recunoscut actul de Unire al României, iar în septembrie 1924 agenţii sovietici au organizat o revoltă în Basarabia, care i-a folosit Rusiei Sovietice drept pretext pentru a trimite Armata Roșie să invadeze Basarabia. România a reacţionat rapid și energic și în trei zile a eliminat armata sovietică care trecuse Nistrul încercând să ocupe Basarabia. În acest război scurt au fost uciși peste 3.000 de oameni.

(106) **Substratul Greciei moderne este albanez (??? – n.n.)**

Autor: Salih Mehmeti

Notă: Semnele de întrebare din acest subtitlu aparţin autorului (Alex Berca).

Din când în când apar în mas media europeană discuţii privind istoria Balcanului. Cea mai fierbinte temă este vechea dispută între greci și albanezi. Exista o confuzie mare asupra originii și apartenenţei popoarelor din Balcani.

Mult pseudoistorici au creat (prin falsuri) imaginea elenistă a populaţiei locale din sudul Greciei, pentru a veni în sprijinul ideologiei adoptată de Fanarioţi și Patriarhia Fanarului.

Marilor puteri (Franţa, Anglia și Rusia) le-au convenit această teorie atunci când se pregăteau să împartă teritorile Imperiului Otoman din Balcani.

Acum confuzia este așa de mare și a devenit greu de acceptat că toată istoria servită în secolul XX nu este altceva decât un produs al politicii și al intereselor geopolitice.

Obsesia bolnava a Greciei pentru a-și însușii nu numai prezentul dar și trecutul antic este descrisă și de ziarul *New York Times* (1994) care se referă la poziţia Greciei ca la o „isterie pentru istorie”. (??? – n.n.)

Iar un diplomat necunoscut occidental, citat în New

York Times (1995) a descris poziţia Greciei ca fiind „complet iraţională”. Strigătele isterice ale trupelor speciale ale marinei Greciei, care în timpul paradei din 2010 spuneau *„grec te naști, grec nu poţi deveni”* este caraghioasă și în același timp este un indicator ce ne arată că ideologia greacă de azi habar n-are de semnificaţia din antichitate a termenului „grec”, care sub niciun mod nu trebuie confundat cu cel de azi.

Mantra exprimării etnonaţionale din Grecia are la bază crearea mitului modern așa numitei „continuitatea neîntreruptă” istorică și culturală, unde grecii de azi nu sunt altceva decât drept urmașii lui Pericle, Platon și Solon. Se ajunge azi până acolo, încât în Grecia „Bizantină „se canibalizează și eretizează verbal apartenenţa albaneză. Cu un secol înainte nu era așa.

Pe harta Balcanului, nu se vede Grecia nicăieri.

Albanezii erau în teritoriul care azi se numește Grecia.

The Atlantic Monthly scria: „… nu există nume mai nobile și mai de onoare în Atena, nu exista familii cu influenţă mai mare în cercurile politice, ca cele ale conducătorilor albanezi în războiul din 1821, cum ar fi Tombazisi, Miaoli și Kundurioti” (1882: 31).

Într-adevăr, începutul Greciei moderne este complet albanez. (?? – n.n.) Oricare scriitor cronicar sau istoric din secolul nouăsprezece, subliniază în mod regulat faţada albaneză a celei care azi se numește Grecia. (?? – n.n.)

C.M. Woodhouse scrie*: „… mă miră faptul că acei conducători ai apărării libertăţii Greciei din acel timp, în majoritatea lor nu erau greci*”.

După antropologul Roger Just, majoritatea „grecilor” din secolul nouăsprezece, nu numai că nu se cheamău eleni (aceasta etichetă au învăţat-o mai târziu de la intelectualii naţionaliști), dar nici nu vorbeau grecește, în general se vorbea în diferite dialecte ale limbilor albaneze, vlahă (armani) sau slavă.

Misha Glenny, un cercetător american al Balcanului, pune în evidenţă că filohelenii din America, Britania și Europa occidentală clamau un stat liber grec; aceasta a fost o încercare romantică pentru a readuce în viaţă cultura helenă a trecutului. Puţini printre ei cunoșteau schimbările majore petrecute pe pământul orașelor – state antice. Mulţi dintre ei au fost dezamăgiţi rău de lipsa similarităţii fizice cu elenii – așa cum era imaginată întruchiparea lor clasică.

Naţiunea greacă a fost creată de către Franţa, Anglia şi Rusia!

Nu a existat niciodată o naţiune greacă, aceasta a fost creată de marile puteri, Franţa, Anglia și Rusia în colaborare cu Fanarioţii şi biserica ortodoxă, în sec. XIX. În acest cadru, chiar statul Grec este un produs al celor numiţi mai sus. (??? – n.n.)

Cine erau Fanarioţii?!

Fanarioţii erau o pătură intelectuală compusă din diferite etnii ale Balcanului care foloseau limba Bisericii Ortodoxe (inventată tot de biserica bizanţului, sec. IX). Era tocmai această pătura multietnică, care a format nucleul ideologic al elenismului. Teritoriile care astăzi se numesc Grecia, în sec. XVIII – XIX, erau locuite în cea mai mare parte a lor de albanezi. În perioada 1821 – 1829, albanezii din Peleponez şi cei din Atika etc., au luptat pentru eliberarea pământurilor de sub ocupaţia Imperiului Osman. *Această luptă de eliberare a fost exploatată de către Clerul ortodox și de Marile Puteri pentru a crea un stat independent, pe care l-au numit Grecia.* (??? – n.n.)

Când a fost creată Grecia, nimeni nu a întrebat populaţia de etnia pe care o avea, și astfel au fost numiţi cu toţii automat „populaţia greacă”. Această denumire i s-a dat poporului albanez și altor minorităţi care locuiau în regiune, în așa fel încât puteau fi identificaţi mai ușor cu grecii antici.

Misha Glenny, în „*The Balkans, Nacionalism, War and the great powers*”, pagina 26 scria: „... ani în urmă, conceptul statului grec (produs al marilor puteri) nu a existat niciodată. Grecii nu știau ce erau”. Mai mult, după antropologul Roger Just, majoritatea „grecilor” din sec. XIX, proaspăt eliberaţi de sub ocupaţia turcă, nu numai că nu se numeau eleni (titulatură inventată de Fanarioţi – Sh. B.), dar nici nu vorbeau grecește, vorbeau în limba albaneza, vlaha (aromână) și slavă.

Cine a creat ideologia Helena, identitatea mitică greacă?!

Cercetătorul Vamik Volkan, la „Blood Lines form Ethnike Pride to Ethnic Terorism” pagina 121 – 122 spune: „britanicii, francezii şi rușii doreau ca identitatea grecilor moderni să fie helenă, ca să răspundă nostalgiei europene pentru restaurarea civilizaţiei precreștine helene”. Între timp, în studiul „The Greece Might Still Be Free” scrie că „grecii moderni aveau posibilitate să descopere singuri ce erau și să hotărască după aceea cum să fie numiţi ei și ţara lor. Lumea de afară (marile puteri) a decis în locul lor, pentru ca ei să fie numiţi greci și ţara lor Grecia”. (??? – n.n.)

Adică, elenismul nu este o entitate etnică și nicio identitate naţională, ci o ideologie al cărei scop este să convertească toate etniile de acolo în greci. Aceștia au fost numiţi eleni, iar filosofia: elenistă.

Nu există nicio hartă antică, și nici medievală, în care să fie stipulată denumirea Grecia, chiar și în sec. XVII – XIX se foloseau denumirile din Grecia antică. De-aceea, sub haina ideologiei helene (ca să facă legătura dintre antichitate și epoca modernă) au fost create o naţiune și un stat artificial (alcătuit din naţionali albanezi și alţii asimilaţi), denumit Grecia (??? – n.n.).

David Holden, autorul cărţii „*Greece without Columns: the making of the modern Greeks*” afirma: „pentru mine, filohelenismul este o problemă de dragoste

cu un vis care imaginează „Grecia” iar grecii nu au un loc actual al său ca un popor adevărat, dar au niște simboluri de o perfecţiune imaginară” (1972: 12). Mai departe continuă: „...statul – naţiunea greacă era o fabricaţie a intervenţiei politice occidentale – ideea fatală – cum a numit-o Arnold Toynbee, exclusiv un naţionalism occidental care lovea tradiţiile multinaţionale ale lumii din est. Ridicat la o scară teoretică, era un copil al Renașterii și Raţionalismului occidental”.

Cine au fost aceşti majoritari non-greci, care în mod continuu sunt observaţi de aceiași occidentali și care au alcătuit „naţiunea” greacă. (??? – n.n.)

George Finlay, unul dintre istorici filoheleniști înflăcăraţi, care a participat cu arma în mână la răscoala din 1821 – 1831, dă o imagine albaneză aceleia care mai târziu s-a numit Grecia: „Maratona, Platsea, Leuktra, Salamisi, Mantinea, Ira și Olimpia, acum sunt populate de albanezi și nu de greci. Chiar și pe străzile Atenei, capitala regatului grec de un sfert de secol, încă se aud copiii vorbind albaneză în timp ce se joacă în apropierea templului Tezeu-lui” (Istia revoluţiei din Grecia 1861).

Alţi autori pun în evidenţă majoranta albaneză în populaţia orașelor principale ale Greciei acelor timpuri. Edmond About scrie în 1855: „Atena, acum 25 de ani, nu era altceva decât un sat albanez. Albanezii erau și încă sunt cei care constituie aproape toată populaţia Aticii; printre cele trei categorii ale capitalei, sunt sate unde limba „greaca” a lor abia se înţelege”. (??? – n.n.)

Consulul Franţei – Puqueville vorbește despre majoritatea albaneză a Aticii.

Henry A. Dearborn scrie în 1819: „Elfis, aflându-se în drumul între Megara și Atena – un sat sărac locuit de albanezii”. Cu alte cuvinte, bazându-ne pe descrierile lui G. Finlay şi F. Martin, albanezii populau toată Atica și Mesenia, partea cea mai mare a Beotiei, tot Salamisul, Korintul, Argolisul, și alte regiuni interioare ale Moreei

(Peloponezul).

Albanezii au luptat, iar marile puteri au câştigat Grecia!

John Hobhouse (1809), contemporan cu Bayron, vorbind despre întinderea Pașalăcului lui Ali Pașa din Janina, spune ca în sud, referindu-se la o parte a Tebei, toată Negroponta (Eubeea), Livadia, Atica, zonele din jurul golfului Lepantos (Korintului) și a Moreei (Peleponezul), aparţineau unuia dintre fii lui.

Sami Frasheri în enciclopedia lui mulţi volume „Kamus Al-alam", la capitolul – elemente biografice ale albanezilor renumiţi, scrie că fii lui Ali Pașa, respectiv Veli Pașa şi Muhtar Pașa erau numiţi ca Mytesarifi ai Atenei (Muhtar) și Moreei (Veli).

Acest fapt dovedește că zece ani înaintea formării Regatul Grec, ea se numea Albania nu numai din aspectul politic dar în mod special cel etno-lingvistic. Există nenumărate documente etnografice ce aparţin timpului, care evidenţiază a caracterul albanez al locuitorilor zonei unde a fost creat acest regat numit Grecia. (??? – n.n.)

Jakob Philipp Fallmerayer, călătorind prin Grecia, a întâlnit în Atika Beoti, iar într-o mare parte a Peleponezului – albanezi, care nu înţelegeau nicio boabă greacă. „Dacă cineva numește această ţară Albania Noua, scrie autorul, va da numele ei adevărat". Pentru el, aceste provincii ale Regatului Greciei sunt așa de legate cu elenismul, cât sunt scoţieni în munţii Kandaharului și Kabulului din Afghanistan.

A. Vasilev autor al unor volume întregi despre Imperiul Bizantin scrie: „cu toate că teoria lui Fallmerayer în general este exclusă, și în zilele noastre este adevărat că o mare parte a insulelor din Arhipelag și aproape toată Atica, inclusiv și la Atena – trăiesc albanezi". Tocmai, acest popor luptător (despre care vorbesc cu admiraţie europenii timpului) va fi avangarda răscoalei care a încoronat o Grecie independentă. „Kundurioti – scrie Misha Glenny –

cea mai puternică familie de navigatori din insula Hidrei de origine albaneză, a condus un grup important al luptei pentru eliberarea ţării”.

Woodhous precizează că cel care conducea rezistenţa din nordul golfului Korintului era suliotul Marko Bocari urmat de o majoritate de albanezi.

Lord Bayron, în timp ce căuta fapte contemporane pentru a arăta că spiritul elenic n-a dispărut, s-a adresat tocmai albanezilor sulioţi. În percepţia europeană de atunci, elenii antici care au iluminat civilizaţia Europei, erau văzuţi ca albanezii acelei perioade.

David Roessel zice: „… când Disrael (primul ministru britanic) a făcut grec eroul albanez Skanderbeg în nuvela lui – Ridicarea lui Iskander (1831), el nu a încercat să revizuiască istoria sau să elimine identitatea albaneză.

El pur și simplu nu vedea greci și albanezi ca termeni care se excludeau unul pe celălalt”. (cartea – ***În Byron’s Shadow: Modern Greece in the english and American Imagination*).**

Aici este de remarcat afirmaţia sinceră și legitimă a profesorului grec Niko Dimous la un întreviu acordat pentru New York Time: „Noi vorbeam albaneză și ne numeam pe noi înșine – romă (romë (alb) = să mai trăiești), dar mai târziu Winkelman, Gate, Victor Hugo, Delakroiks ne-au spus – nu, voi sunteţi eleni, urmașii direcţi ai lui Platon și Sokrate –, și așa ne-am făcut” (23 iunie 2009).

Regele Otto I cu fustanela albaneză.

În afara celor spuse mai sus, în cronicile războiului pentru eliberarea Greciei, eroii, capitănia și soldaţii erau albanezi. Despre aceasta vorbește și faptul că imediat după război, în timpul regelui bavarez Otto I, îmbrăcămintea emblematică albaneză – cu fustă, a fost adaptată ca îmbrăcăminte oficială a Greciei, care este folosită chiar de către garda militară de azi. De aceea,

steagurile lăudăroșeniei grecilor sunt un indicator al falsităţii pretenţiilor pe care le au.

Sensul negrec al numelui Grec

Însuși originea termenilor Greci și Grec este iliră. Majoritatea istoricilor contemporani afirmă că termenul Grec este fără dubii legat de numele Graikhos (Γραικός) pe care l-a pomenit primul Aristotel (Meteorologica I. Xiv), studiile au arătat că acest nume se folosea de către iliri pentru a deosebii Dorieni din Epir (pentru care se accepta în mediul istoriografic mondial că aveau parţtial caracter iliric) de Graii, nume autohton pentru o populaţie din Epir.

Irad Malkin (1998), istoric de la Universitatea din Tel-Aviv, spune ca termenul Graikoi s-a răspândit în sudul Italiei de către Ilirii și Mesapi (Irad Malkin: *The returns of Odysseus – colonization and ethnicity*).

Henry Welsford (1845) spune că „pellasgii au fost cei care au adus numele Graikoi (Γραικόi) în Italia, în acest timp, Wilhem Ihne (1871) credea că acest lucru a fost făcut de Epirioţi. În acest caz, unicitatea pellasgo-iliro-epiriotă este de netăgăduit, tocmai datorită confuziei continue a cercetătorilor înșuși, faţă de istoria Pellasgilor, Ilirilor şi Epirioţilor.

George Grote în *Istoria Greciei*, zice ca Graikoi erau un popor Ilir, al căror nume presupunea munteni (George Grote: History of Greece).

Osborn William Tancock (1874) spune că Graecii era un trib mic așezat pe litoralul Ilir. Mai târziu romanii vor chema toţi elenii antici cu denumirea generală – Greci sau mai concret „Graeci”.

Leonard Robert Palmer (1988) se referă clar la numele „Greaeci” care afirmă că ar fi llir, iar Ei e Patridge (1977) îl consideră de origine pellasge.

Malte Brun (1829) în timpul cercetărilor lui pentru a demonstra „structura elenică” a limbii albaneze spune că Graia’ (Γραία) se explică prin cuvântul albanez Gura’. Și

profesorul literaturii grecești de la Universitatea din Palermo, Xhyzepe Krispi (1831) susţine descifrarea propusă de Malte Brun: „Γραία” se numea femeia bătrână, dar poate să semnifice foarte bine și pe doamna casei (gospodara), în sensul femeii cu experienţă. În orice caz cuvântul Gura este un cuvânt foarte vechi. Nicholas C. Eliopoulos (2002) afirmă că, în percepţia romană, prin Graeci se identificau cu identitatea lor matriarhală. Aceasta se întărește și prin mărturiile bogate ale autorilor greco-romani care povesteau că în lumea Iliro-Epiriotă exista un respect deosebit pentru genul feminin, în mod deosebit pentru soţie. William Ridgeway, istoric britanic spune că Aristotel avea în vedere ilirii când spune că popoarele de luptători și militari, în afară de Celţi, au fost sub dominaţia femeilor. Iliri erau sub gineokratie

(dominaţia femeilor) în secolul al treilea înainte de Hristos, așa că nu trebuie să ne surprindă că cel mai important monarh ilir a fost femeie. Aceasta era Teuta, regina iliră care în 228 înainte de Hristos i-a ucis pe solii trimiși de Roma.

În „Encyclopaedia Britannica” (1911) se afirmă la fel: „se pare că femeile din Iliria au avut o poziţie înaltă în societate și aveau chiar putere politică”. Mărturia a PseudoSkylaksi la Periplus (21) despre faptul că liburni se supuneau puterii femeilor este interpretată de un șir de cercetători contemporani ca un fel de matriarhat. Iar Stipceviq (1974) crede că avem de a face cu „rămășiţele unei instituţii antice, rădăcinile căreia trebuie căutate în perioada preindoeuropeană”.

Strabon, în scrisurile lui (7.7.12) vorbește de o castă de preoţi ai Dodonei pellasgice (perioada prehelenă), unde preotese erau trei femei.

În cadrul legendelor pellasgice, mai ales în legenda lui Perseu, se pomenește de trei zeiţe, numite GRAIAI, care în imaginaţia mitologică se prezentau ca femei bătrâne, născute bătrâne. Pentru a-i da legitimitate ştiinţifică

etimologiei mai sus menţionate, unde graia' se suprapune cu gura' în albaneză, ne servește destul textul lui Strabon (VII, 2) care spune că în limba moloșilor și thesproţilor, bătrânele se numeau γραίας πελίας (graias pelias). Cu alte cuvinte, descifrarea definitivă a numelui Grek – Graikoi este legată de cuvântul iliro-albanez gra plaka' ca o referinţă directă pentru cultul mamei și al soţiei în lumea antică pellasgo-Ilira. În multitudinea dialectala a limbii albaneze, găsim corespondente pentru γραίας cum ar fi de exemplu gra (în plural), grana, granimi, etc. Și mai târziu cu etnonomul grec sau greci erau subînţeleși în mod substanţial albanezii. Un exemplu clar a fost atunci când o localitate Prana del Greci din Palermo în Sicilia, era locuită permanent de albanezi din ritul ortodox. Mai târziu în jurul anilor '30 din secolul trecut, denumirea localităţii s-a schimbat în Prana degli Albanesi (Hora e Arberesheve).

Cât de puţin știm despre adevărata istorie, ne-am obișnuit cu politica, cu interesele lor și cu minciuna, și am uitat să punem întrebarea – ce este real din tot ce ni se spune???

Steagul Greciei nu reprezintă niciun simbol al culturii străvechi a Balcanului, este pur şi simplu crucea bisericii ortoxe bizantine, iar culoarea bleu se trage tot din Bizanţ. îmbrăcămintea populară a grecilor (dacă scoatem din socoteală pe cea a albanezilor și a vlahilor) nu poartă niciun semn al popoarelor străvechi din regiune. Muzica grecească îţi aduce aminte de curtea împăraţilor bizantini, când se știe că muzica autohtonă este celebra polifonie, pe care o găsim în toate variantele la folclorul albanez. În muzeul Londrei și la Louvre, toate picturile realizate de celebrii pictori occidentali, care au călătorit în regiunea Greciei în sec. XVII – XIX, reprezintă numai personaje istorice albaneze sau dansatori și războinici din Epir. Ce au făcut ei, nu are decât un nume: furt de istorie, furt de folclor, furt de identitate naţională!!! Și ca să facă această elenizare au apelat la cele mai crude metode – crime,

epurări, deportări, genocid, care au durat un secol.

Totul a plecat de la o idee romantică, a unor intelectuali occidentali pasionaţi de literatura antică – filoelenii.

Regatul Greciei a fost un stat înfiinţat în urma prevederilor Convenţiei de la Londra din 1832 a Marilor Puteri – Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Monarhia din iulie Franceză și Imperiul Rus. Statul a fost recunoscut internaţional prin tratatul de la Constantinopol, Imperiul Otoman acceptându-i independenţa totală. Regatul Greciei a fost urmașul Guvernului provizoriu grec al primei Republici Elene, stabilite în timpul războiului de independenţă al Geciei. Regatul a durat până în 1924, când a fost abolită pentru prima oară monarhia și a fost proclamată a doua Republică Elenă. Monarhia a fost restaurată în 1935, și a durat până în 1974, când, la sfârșitul perioadei de șapte ani de dictatură militară, a fost abolită monarhia pentru a doua oară și a fost proclamată a treia Republică Elenă.

Grecii s-au ridicat la luptă împotriva Imperiului Otoman în 1821 și au continuat lupta până în 1829. Grecia a fost condusă de contele Ioannis Kapodistrias până în 1831, când contele a fost asasinat. Din 1831, Grecia s-a scufundat în luptele unui război civil. În acest moment, Marile Puteri au hotărât să transforme Grecia în regat. În timpul Conferinţei de la Londra din 1832, Regatului Unit, Franţa și Imperiu Rus au oferit tronul principelui bavarez de 17 ani Otto din casa regală de Wittelsbach. Otto era minor în momentul în care a ajuns în Grecia, și de aceea a fost instituit un consiliu de regenţă, care a condus ţara în numele monarhului până în 1835. După această dată, Otto a început o perioadă de conducere absolutistă, principalii săi consilieri fiind conaţionali bavarezi. În acele vermuri, chiar și monarhul se autointitula „consilier șef”.

(Text tradus de: Perparim Demi: Nota tr.)

Sursa: Salih Mehmeti, în: http://www.pashtriku.org/

și: http://cersipamantromanesc.woedpress.com/2010/08/29/o-altfel-de-istoriesubstanta-ne-greaca-a-grecilor-din-grecia/

Nota autorului Alex Berca: Fără a nega istoria Albaniei, vreau să reamintesc celor interesaţi opiniile unor specialiști după care: bazele solide ale civilizaţiei europene au fost puse în Grecia. Oamenii Eladei au avut marea capacitate de a deschide drumuri noi în economie, filosofie, ştiinţă, artă etc. Colonizând bazinele Mediteranei și Mării Negre, ei au contribuit la răspândirea civilizaţiei și la interferenţele etno-culturale. „Inventatori ai politicii”, vechii greci au creat sistemele de conducere – oligarhic și democratic –, promovând individualismul și drepturile civice și încercând să edifice statul, cetatea *polis* – ca exponent al intereselor cetăţenilor –, pe baze raţionale.

Prin epoca elenistică, grecii au dat naștere celei dintâi civilizaţii de sinteză, de cuprindere „universală” din istorie.

(108) **Falimentele economice din istoria Greciei moderne**

Falimentul elen ce se desfășoară în prezent poate fi socotit ca fiind cel de al șaselea din ultimii 200 de ani. Trebuie spus ca nu doar grecii au falimentat ca popor, în istorie. Germania, Franţa, Austria sau Spania au avut și ele episoade de faliment (şi nu doar câte unul, ci mai multe).

Sunt foarte puţine ţări care nu au avut falimente, restul au trecut toate prin efectele unor astfel de fenomene economice și cu urmările lor socio-politice.

— **Primul faliment** al Greciei a avut loc după 1800; Câştigarea independenţei i-a adus şi efectele falimentului.

Grecii nu au stat pe picioarele lor financiare perioade lungi în istorie, împrumutându-se aproape tot mereu. Chiar și pentru a-și cuceri independenţa de otomani s-au

împrumutat. În 1821 a început Războiul de Independenţă, iar în 1824 au făcut două împrumuturi la Londra de 1.8 milioane de lire sterline în total. Din aceşti bani grecii au încasat doar 40%, restul fiind reţinuţi în contul dobânzilor. Războiul contra otomanilor a împărţit Grecia în mai multe facţiuni rivale care au ajuns să se certe între ele, astfel încât niciuna nu a mai vrut să achite datoria către Londra. În aprilie 1826, Grecia declara falimentul. Războiul costase mult prea mult.

— **Al doilea faliment: 1843**

În 1827, primul guvernator al Greciei deja independente, Ioannis Kapodistrias, a cerut aliaţilor europeni un nou împrumut, astfel încât să poată rambursa cel puţin parţial împrumuturilor anterioare și să redreseze economia. Cererea sa a fost refuzată. Împrumutătorii au refuzat să dea doi bani pe promisiunile grecilor.

În 1843 a avut loc cel de al doilea faliment. Grecii împrumutaseră 60 de milioane de drahme în urmă cu 11 ani (în 1832) de la Franţa, Rusia și Marea Britanie pentru a-și reface economia de pe urma Războiului de Independenţă. În 1843 Otto, prinţul Bavarian instalat ca Rege al Greciei de către britanici, declara că nu mai poate să achite datoriile. Până la urmă banii necesari economiei au fost furnizaţi de către Banca Centrală.

— **Al treilea faliment: 1860**

Cel de-al treilea faliment a început în 1860. Britanicii începuseră să avertizeze Atena în 1845 şi 1846 cu privire la ratele împrumuturilor date grecilor. După lungi așteptări și negocieri, francezii și britanicii în 1854 au blochat cu vase militare portul Pireu, în apropiere de Atena. Ocupaţia franco-britanică a durat 3 ani, până 1857. După încă 3 ani, Grecii au declarat oficial că sunt în stare de faliment.

— **Al patrulea Falimentul 1893:**

Unii greci se îmbogăţiscă (comercianţii și armatorii),

dar majoritatea populatei trăia în condiţiuni deosebit de precare. Veniturile bugetului erau compromise încă din 1890, dar falimentul oficial a fost declarat abia în 1893. Sătui de promisiuni și de amânările privind banii nereturnaţi. Finanţatorii străini au creat un consiliu străin care să administreze veniturile și cheltuielile Greciei.

La 10 decembrie 1893, Prim-ministrul Nikolaos Trikoupis, a rostit una dintre expresiile cele mai memorabile din cariera sa politică în faţa parlamentului, spunând:

„Din păcate, dragii mei domni, am dat faliment! Regret”.

Pentru a-şi finanţa programul iniţial, Trikoupis a luat 6 credite în valoare nominală de 630 de milioane de franci. Cu toate acestea, construirea infrastructurii nu a revigorat economia elena. Trikoupis pariase pe realizarea dezvoltării economice prin atragerea investitorilor străini și pe construcţia infrastructurii. Dobânzile ridicate oferite i-au convins pe investitori să împrumute statul grec. Prin 1893, circa 67% din veniturile la buget erau destinate plăţii ratelor de împrumut. Economia greaca a fost, astfel, prinsă într-un cerc vicios al îndatorării excesive.

În acest timp, încetinirea creșterii economice din Europa de Vest și America de Nord au dus la contracţia comerţului mondial. Preţurile cu ridicata pentru bunurile importate, cum ar fi textilele, grâul și coacăzele s-au prăbușit. Statele au recurs la măsuri protecţioniste dar cu toate acestea, exporturile grecești au fost afectate negativ. Rezervele Greciei s-au dus pe apa sâmbetei, iar drahma s-a depreciat masiv. O să rădeti, dar un important rol l-au avut coacăzele, unde Grecia exporta puternic. Preţurile au scăzut în 1890 cu 70%. Prăbușirea exporturilor de coacăze a avut grave consecinţe sociale și economice și a contribuit la falimentul Greciei. Trikoupis a pierdut alegerile din

1895 și a murit un an mai târziu la Paris.

Marea Depresiune mondială și referendumul Greciei.

Al cincilea faliment 1932.

La începutul anilor 1930, multe ţări din lume se confruntau cu grave probleme economice. Economia mondială cunoștea ceea ce urma să se cheme Marea Depresiune. Grecia nu a stat pe gânduri: în 1932 a făcut un referendum privind plata datoriei sale externe și la care răspunsul a fost ca și în prezent: NU!

— Al șaselea faliment 2014

Se petrece chiar sub ochii noștri. Iar rezultatul îl urmărim cu toţii zi de zi.

SURSA: Preluat de autor din internet. Dan Popa: Cele 6 falimente ale Greciei moderne, în: Hot. News.ro /Joi, 2 iulie 2015.

(109) **TRATATUL DE LA MAASTRICHT**[228]

Tratatul privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht şi intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993 se plasează dincolo de obiectivul economic iniţial al Comunităţii (realizarea unei pieţe comune). Tratatul marchează astfel trecerea la o nouă etapă în procesul de creare a unei „uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele Europei”.

Tratatul a instituit o Uniune Europeană formată din cele 12 state membre ale Comunităţilor Europene: Belgia, Danemarca, Franţa, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Portugalia şi Spania, la care au aderat apoi încă 15 state (în 1995: Austria, Finlanda şi Suedia, în 2004: Cipru, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Republica Cehă, Slovacia,

228 Maastricht - oraș și o municipalitate în sud-estul Olandei. Este capitala din provincia Limburg, situat pe ambele maluri ale râului Meuse.

Slovenia şi Ungaria și în 2007: Bulgaria şi România).

UNIUNEA EUROPEANĂ

Conform Tratatului de la Maastricht, Uniunea Europeană are la bază trei piloni:

Pilonul I: Comunităţile Europene, înglobând cele trei comunităţi existente: Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (CEEA sau Euratom) şi Comunitatea Economică Europeană (CEE), a cărei denumire s-a schimbat în Comunitatea Europeană;

Pilonul II Politica externă şi de securitate comună

Pilonul III: Cooperarea în domeniul Justiţiei şi al afacerilor interne.

Nivelurile de cooperare sunt diferite. Dacă în primul pilon, instituţiile jucau un rol important în luarea deciziilor, în foarte multe domenii fiind luate prin majoritate calificată, în cadrul pilonilor al doilea şi al treilea, cooperarea instaurată este de tip interguvernamental, rolul instituţiilor UE rămânând limitat.

COMPETENŢELE COMUNITĂŢII

Prin Tratatul de la Maastricht, Comunitatea Europeană poate adopta acţiuni în şase noi domenii:

— Educaţie şi pregătire profesională;
— Cultură;
— Tineret;
— Protecţia consumatorilor;
— Reţele transeuropene;
— Politica industrială.

De asemenea, sunt extinse competenţele comunitare în domeniul social. Protocolul social, cu toate că nu a fost semnat de către Marea Britanie, este anexat la Tratat. Astfel, Statele Membre (cu excepţia Marii Britanii)

au adoptat dispoziţii comune privind promovarea ocupării forţei de muncă, îmbunătăţirea condiţiilor de

muncă şi viaţă, protecţie socială, dialog social, dezvoltarea resurselor umane, combaterea excluderii pe piaţa muncii.

PREVEDERI INSTITUŢIONALE

Tratatul de la Maastricht extinde rolul Parlamentului European. Este creată o nouă procedură decizională: procedura de codecizie, în cadrul căreia legătura dintre Parlamentul European şi Consiliul de Miniştri este mai strânsă, iar raporturile între cele două instituţii mai echilibrate. De asemenea, Parlamentul European are un rol în procedura de confirmare a Comisiei Europene.

Este recunoscut rolul partidelor politice europene în crearea unei conştiinţe europene şi în exprimarea voinţei politice a europenilor.

Durata mandatului Comisiei Europene a fost extinsă de la patru la cinci ani.

În cadrul Consiliului de Miniştri, este extinsă folosirea votului în majoritate calificată la majoritatea deciziilor adoptate prin procedura de codecizie şi la toate deciziile adoptate prin procedura de cooperare.

Recunoscând importanţa dimensiunii regionale, Tratatul prevede înfiinţarea Comitetului Regiunilor, organism consultativ format din reprezentanţi ai autorităţilor regionale.

PRINCIPIUL SUBSIDIARITĂŢII

Prin Tratatul UE, principiul subsidiarităţii, aplicat anterior, conform Actului Unic European, politicii de mediu, devine regulă generală. Conform acestui principiu, în domeniile care nu ţin de competenţa exclusivă a Comunităţii, aceasta nu va întreprinde acţiuni decât dacă aceste acţiuni sunt mai eficiente în atingerea obiectivelor decât acţiunile întreprinse la nivel local, regional sau naţional.

CETĂŢENIA EUROPEANĂ

Articolul 17 al Tratatului instituind Comunitatea Europeană (fostul articol 8) stipulează că este cetăţean al Uniunii Europene orice persoană având naţionalitatea unuia dintre Statele Membre, conform legilor în vigoare în statul respectiv. Cetăţenia europeană nu înlocuieşte cetăţenia naţională, ci vine în completarea acesteia, adăugând noi drepturi:

— Dreptul de liberă circulaţie şi de stabilire în Statele Membre;

— Dreptul de a beneficia pe teritoriul unui stat terţ (stat care nu este membru al Uniunii Europene) de protecţie consulară din partea autorităţilor diplomatice ale unui alt Stat Membru, în cazul în care statul din care provine nu are reprezentanţă diplomatică sau consulară în statul terţ respectiv;

— Dreptul de a alege şi de a fi ales în Parlamentul European şi în cadrul alegerilor locale în statul de rezidenţă;

— Dreptul de petiţionare în Parlamentul European;

— Dreptul de a depune, la Ombudsmanul European (Mediatorul European), o reclamaţie cu privire la funcţionarea defectuoasă a instituţiilor comunitare.

O UNIUNE ECONOMICĂ ŞI MONETARĂ

Decizia de a crea o monedă unică la 1 ianuarie 1999 sub egida Băncii Centrale Europene, reprezintă obiectivul final al integrării economice şi monetare pe piaţa unică.

Tratatul de la Maastricht prevede crearea Uniunii economice şi monetare în trei etape:

— **Prima etapă** – până la 31 decembrie 1993 – liberalizarea circulaţiei capitalurilor;

— **Etapa a doua** – începând de la 1 ianuarie 1994 – o mai largă coordonare a politicilor economice, în scopul de a reduce inflaţia, rata dobânzilor şi fluctuaţiile schimburilor valutare, precum şi de a limita deficitele şi datoria publică a statelor. Aceste criterii trebuie să asigure

convergenţa economiilor statelor membre necesară trecerii la moneda unică. Trecerea este pregătită de Institutul Monetar European.

— Etapa a treia – crearea unei monede unice la 1 ianuarie 1999 şi înfiinţarea Băncii Centrale Europene.

POLITICA EXTERNĂ ŞI DE SECURITATE COMUNĂ

În baza mecanismului de cooperare politică stabilit prin Actul Unic European, al doilea pilon al Tratatului de la Maastricht instaurează o politică externă şi de securitate comună care permite adoptarea unor acţiuni comune în politica externă. Deciziile trebuie luate în unanimitate, iar măsurile însoţitoare prin vot în majoritate calificată.

În domeniul securităţii, Tratatul defineşte o politică al cărei obiectiv final este apărarea comună, cu sprijinul Uniunii Europei Occidentale (UEO).

Statele Membre pot totuşi continua acţiunea la nivel naţional, cu condiţia ca aceasta să nu contravină deciziilor luate în comun.

[Cei interesaţi pot obţine mai multe informaţii prin:

— Textul integral al Tratatului UE: În:

http://eur-ex. Europa.eu/en/treaties/treaties founding.htm

— Traducerea în limba română a textului Tratatului privind Uniunea Europeană

(Tratatul de la Maastricht) disponibilă pe site-ul Institutului European din

România:

www.ier.ro, la secţiunea: „Traducerea acquis-ului comunitar” / „Baza de date” /

„Legislaţia comunitară primară”].

(111) **Unele dintre cauzele crizei economico-financiare Grecești**

— Proasta organizare politico-economică.

— Creșterea și manifestarea la scară naţională a corupţiei.

— Mistificarea unor informaţii naţionale privind criteriile impuse de UE pentru sistemul bugetar.

— De abia după intrarea în Uniunea Europeană, s-au obţinut împrumuturi cu dobânzi de 2 – 3% în loc 10 – 18%.

— Stabilirea vârstei de pensionare la 50 de ani.

În prezent se discută pentru pensionarea la 57 ani.

Prin încălcarea regulilor monetare ale UE, Grecia și-a permis:

dublarea salariile celor din întreprinderile și instituţiile de stat creșterea penșilor organizarea Jocurilor Olimpice din 2004 pentru care s-au cheltuit circa 9 miliarde dolari obţinerea unor împrumuturi externe ce au ajuns la peste 262 miliarde euro.

(112) **Situaţia socio-economică a Albaniei**

Populaţia totală: 3, 029, 278 (date pentru 2015)

Populaţia în Tirana (capitală): 454.000 (date pentru 2015)

Populaţia după etnicitate (Date pentru 2011):

Albanezi 82.6%.

Greci 0.9%.

Alţii 1% (including Vlach, Roma (Gypsy).

Macedonian, Montenegrin, and Egyptian).

Populaţia după religi:

Muslim 56.7%.

Catholic 10%.

Orthodocși 6.8%.

Bektași 2.1%.

Atei 2.5%, other 5.7%.

Fără să-și precizeze religia 16.2%

Notă: toate moscheile și bisericile creștine au fost închise în 1967

și religiile au fost interzise. În Noiembrie 1990, s-a acordat dreptul de practicare a religiei în mod particular.

Structura populaţiei după vârstă (date pentru 2015):

— 14 ani: 18.78% (bărbaţi: 300, 661/femei: 268, 369)

5 – 24 ani: 18.67% (bărbaţi 291, 479/femei: 274, 019)

25 – 54 ani: 40.39% (bărbaţi: 582, 207/femei: 641, 361)

55 – 64 ani: 10.85% (bărbaţi 163, 003/femei: 165, 805)

65 ani și peste: 11.3% (bărbaţi: 160, 913/femei: 181, 461)

Rata de creștere a populaţiei (Date pentru 2015): 0.3%

Ratei natalităţii (2015): 12.92 naşteri/1.000 locuitori.

Ratei mortalităţii: (2015): 6.58 morţi/1.000 locuitori.

Procentul migraţiei nete (2015): – 3.3 migrant (s) /1.000 locuitori

Procesul de urbanizare (2015):

populaţia urbană: 57.4% din totalul population (2015)

PIB (PPP): $11.900 (Date pentru 2015)

Structura procentuală a PIB (2015):

consumul pegospodărie: 82.1%

consumul guvernamental: 11%

Investiţii în capitalul fix: 26.5%

Investiţii în inventar: 0.2%

exportul de bunuri și servicii: 36.4%

Importul de bunuri și servicii: – 56.2%

Structura PIB pe sectoare de activitate (2015):

agricultură: 22.3%

Industrie: 15%

servicii: 62.6%

Producţia agricolă:

grâu, porumb, cartofi, vegetale, fructe, sfeclă de zahăr, struguri; carne, produse lactate; creșterea oilor

Prucţia industrială:

produse alimentare și tutun, textile și îmbrăcăminte;

cherestea, ulei, ciment, produse chimice, minerit, metale de bază, energie electrică

Rata de creștere a producţiei industriale: 3.4% (2015)

Forţa de muncă (December 2014): 1.085 milioane

Forţa de muncă pe sectoare:

agricultură: 41.8%

Industrie: 11.4%

servicii: 46.8%

Rata șomajului

17.3% (Date pentru 2015)

17.5% (Date pentru 2014)

Procentul populaţiei care trăiește sub limitele sărăciei: (2012): 14.3%

Procentul mediu de taxe: 25.7% din PIB (2015)

Datoria externă: $8.782 miliarde (31 Decembrie 2014)

(113) **Scrisoare deschisă adresată Președintelui Barack Obama de către un grup de ziariști iraniei la 14 Decembrie 2015**

Endless sorrow and despair in Syria, Mr. President. Endless

eath, destruction and displacement on unprecedented scale have become daily routine in yria. The main culprits on the ground are the Iranian Revolutionary Guards and the militias they ontrol – Hezbollah Lebanon and Iraqi and Afghani Shia militiamen – who have been carrying ut all major military operations since mid-2013 on behalf of the Assad regime.

lore recently, these militias have been supported by Russian war planes, which have mainly een bombing Syrian rebels backed by the US. Daesh – the so-called Islamic State – is rarely rgeted. Today, regime-held areas in Syria are effectively occupied by Iran and its militias, hich have been implementing a systematic scheme of sectarian cleansing in Damascus, loms and other areas.

he lack of hope and serious support is driving many Sunni Muslims in Syria (and in Iraq) join Daesh and Qaeda-linked groups because of Iran's sectarian policies in the region. unni Muslims believe that the US has sold out Syria (and Iraq) to Iran for the sake of the uclear deal signed with Iran in July 2015. Even worse, many in the Middle East believe that e US has stopped caring about values like freedom and human rights.

lews of Western business delegations visiting Iran to sign new deals is further fueling the ropaganda machine of Daesh. Empty promises by the US to seriously support moderate

Mr. President, there is no time to waste to stop the bloodshed and chaos in Syria. That is why we ask you to:

- Treat the war in Syria as an international armed conflict that involves a foreign occupation by Iran and Russia on the one hand, and a liberation struggle by the Syrian people against this occupation on the other.
- Support referring the situation in Syria to the International Criminal Court to investigate all war crimes and crimes against humanity committed in Syria.
- Pressure Russia with more economic sanctions and diplomatic isolation so that it disengages from Iran and becomes part of the solution in Syria.
- Fulfil your promises by arming and training enough moderate Syrian rebels, not only to fight Daesh and al-Qaeda-linked groups, but also Syrian and Iranian regime forces and militias.
- Impose no-fly zones to protect civilians and allow humanitarian access throughout Syria, in line with the international 'responsibility to protect' norm.
- Help Syrians set up a democratic state where the rule of law prevails, and where there is no place for al-Assad and his supporters.

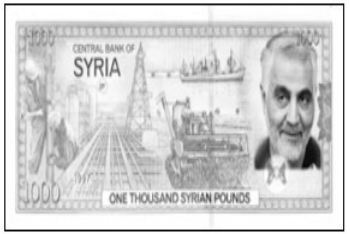

Mr. President, only the US can prevent Syria and the Middle East from further disintegration and chaos. To visualize the Iranian occupation of Syria, the Naame Shaam campaign has produced a new Syrian bank note with the counterfeit of Iranian General Qassem Soleimani, the de facto ruler of Syria. See www.naameshaam.org **Naame Shaam** means "Letter from Syria" in Persian. We are a group of secular and progressive Iranian, Syrian and Lebanese activists and citizen-

Sursa: Washington Post, 14 Decembrie 2015, pg. A9

Mic dicţionar tematic

Aculturaţie – Proces de adaptare la o nouă cultură pe care îl parcurge un individ (sau un grup) provenit dintr-o cultură diferită atunci când ajunge în contact nemijlocit cu un nou mediu social-cultural; proces de asimilare a unor elemente ale noii culturi (moravuri, norme, valori, simboluri, etc.) și de schimbare a vechilor trăsături culturale. Procesul este valabil în special pentru migraţie.

Acţiune (*stock* în limba engleză) – Hârtie de valoare emisă de o societate pe acţiuni (companie care este înregistrată la bursa de acţiuni) prin care se dovedește dreptul de proprietate al deţinătorului asupra unei părţi din capitalul social al companiei care a emis-o; pe baza ei deţinătorul primește un dividend.

Allah – Adevăratul Dumnezeu în concepţia islamică

ADN – prescurtarea de la acidul dezoxiribonucleic (în engleză: deoxyribonucleic acid, DNA); format din molecule organice dintre cele mai complexe.
Substanţa se găsește în fiecare celulă a fiinţelor vii și este esenţială pentru identitatea oricărui organism.

Bancrută – Moment de încetare a plăţilor din vina debitorului; acţiunea este declarată de tribunal. Bancruta atrage în mod automat falimentul, cu toate consecinţele aferente.

Boko Haram – Grup fundamentalist jihadist ce acţionează în Nigeria

Boom militar – Avânt artificial al producţiei,

provocat de militarizarea economiei și de uriașele cheltuieli militare făcute pe seama contribuabililor.

Burka – veşmântul exterior care acoperă trupul femeilor musulmane și care le acoperă complet corpul din cap până la picioare, plus acoperitoarea capului.

Bursă – Instituţie publică organizată și specializată unde se tranzacţionează valori mobiliare, anumite mărfuri și valute și devize.

— BURSĂ DE VALORI – Piaţă specializată în operaţii de vânzare-cumpărare a valorilor mobiliare.

— A JUCA LA BURSĂ – A cumpăra și a revinde efecte de bursă (acţiuni), cu scopul de a realiza un venit de pe urma urcării sau scăderii preţului lor.

— BURSA NEAGRĂ – Comerţ clandestin

— BURSA MUNCII – Instituţie care înregistrează cererile de lucru și înlesnește angajările.

Calif – Succesor al lui Mohamed ca fiind conducător temporal și spiritual; șef al Islamului. Un important conducător politic și religios musulman.

Califat – Oficiul sau dominionul unui calif. Rang jurisdicţional sau guvernamental al unui calif. Stat politic/religios condus de un calif.

Cauţiune – Sumă de bani depusă pentru garantarea executării de către debitor a unei obligaţii financiare.

Dar al-Islam – Ţara Islamului; regiunile sau zonele care sunt sub controlul ISIS.

Dar al-Kuffar – Teritoriul sau zona necredincioșilor/Infidelilor; regiunile sau zonele care nu sunt sub controlul ISIS

Daesh sau Daash – Termen derogativ folosit pentru ISIS bazat pe acronimul arabic.

Dawa /Dawah – O „Invitaţie Religioasă”; preocuparea de al aduce pe Allah în gândul tuturora.

Dawla – Cuvântul arab folosit pentru „stat”; adesea folosit ca nume pentru ISIS de către suporterii acestei grupări.

Dow Jones Industrial Avarage (cunoscut și prin prescurtarea: ***DJIA***), este un indice mediu de preţ ponderat pentru 30 stocuri importante tranzacţionate la New York Stock Exchange și Nasdaq.

DJIA a fost inventat de Charles Dow în 1896.

Adesea menţionată ca „Dow” este unul dintre cei mai vechi indici și cel mai urmărit în întreaga lume. DJIA include companii precum General Electric, Disney, Exxon și Microsoft.

Reţelele de televiziune când vorbesc despre „piaţa de astăzi”, se referă în general, la Dow.

Deflaţie – Retragere din circulaţie a unei cantităţi de bancnote în timpul unei inflaţii, pentru a face să crească puterea de cumpărare a banului. Ansamblu de măsuri economice luate în scopul combaterii inflaţiei, al corectării

dezechilibrului balanţei de plăţi.

Dezordine civilă – O formă de violenţă colectivă ce afectează pacea, securitatea, și funcţionarea normală a unei comunităţii.

Deficit – Diferenţă în plus a cheltuielilor faţă de venituri.

Devize – Documente de credit și de plată (cambii, cecuri etc.) emise în valută străină și pe baza cărora beneficiarul obţine o anumită cantitate de valută dintr-o altă ţară; Mijloc de plată în valută străină. Hârtii de valoare emise într-o ţară, acceptate ca mijloc de plată în relaţiile internaţionale (sau de transfer a capitalurilor în altă ţară.

Eid al-Fitr – Ultima zi a sărbătorii de Ramadan, luna islamică destinată postului și reflectării religioase.

Fiii Irakului – Foștii insurgenţi Sunni Arabi care luptă împotriva grupurilor jihadiste în Irak.

Forţele armate ale Federaţiei Ruse – Organizaţia militară de stat a Federaţiei Ruse, care conform poziţiei oficiale a Federaţiei, este concepută pentru a răspunde la orice agresiune împotriva Federaţiei Ruse, pentru apărarea armată a integrităţii și inviolabilităţii teritoriului său și pentru a efectua diferite sarcini în conformitate cu tratatele internaţionale ale Federaţiei Ruse.

Forţele armate ruse au fost create la 7 mai 1992, în acel moment existând aproximativ 2, 8 milioane de militari, fiind una dintre cele mai mari forţe armate ale lumii. Numărul de oameni este stabilit prin Decretul Președintelui Federaţiei Ruse de la 1 ianuarie 2008; decretul stabilește un personal total de 2.019.629 de

oameni, din care 1.134.800 de soldaţi. Forţele armate ruse se disting prin cel mai mare stoc din lume de arme de distrugere în masă inclusiv nucleare și un sistem bine dezvoltat al de mijloacelor de transport.

Bugetul militar în 2013: 90.7 miliarde dolari (SUA)

Procentul din PNB = 4.4% (2013)

Ḥadīths – Interpretarea textului Koranului, scrisă de învăţaţii islamiști

Hirja – Migraţie sau emigraţie

Koran: înseamnă „recitarea” sau „citirea” și se referă la Scriptura revelată de Dumnezeul Islamului. Se compune din 114 (capitole) revelate de Dumnezeu lui Mohamed.

Hamas: (în limba arabă: Harakat Muqama al-Islamiyya), adică: Mișcarea islamică de rezistenţă, care luptă pentru crearea unui Stat islamic în Palestina.

Haramayin – Orașele Meca și Medina, locul celor două Sanctuare sfinte: Marea Moskee de la Kaaba (Meca) și Mormântul Profetului Mahommed (de la Medina)

Hedayah – Centru internaţional de expertiză și experienţă în vederea contracarării extremismul violent.

Acest Centru a fost creat în decembrie 2012, având sediul în Abu Dhabi, UAE.

Hedayah fost creat ca răspuns la dorinţa tot mai mare a membrilor comunităţii internaţionale cu privire la necesitatea de a preveni și combate persoanele cu tendinţe spre radicalizare, îmbrăţișarea violenţei, și sprijinirea terorismului, precum și pentru a devia intenţiile și acţiunile celor deja angajaţi în această concepţie.

Obiective imediate:

— De a devenit o instituţie la nivel mondial folosind expertiza unor specialiști în combaterea extremismului violent în toate formele sale.

— De a reduce numărul de suporteri a grupurilo terorist prin mijloace noncoercitive.

— De a servi ca o resursă pentru guvernele și societatea civilă.

— De a crea o reţea globală de experţi și practicieni în domeniul combaterii extremismului violent (CVE).

Hedayah se concentrează pe trei domenii principale:

1. ***Dialog și Comunicaţiilor***

Oferind o platformă dedicată pentru a facilita discuţiile și colaborarea între organizaţiile naţionale și locale, societatea civilă, cercetători și lideri ai comunităţilor implicate în CVE.

2. ***Programe de consolidare a capacităţilor***

Crearea unor colaborări şi instrumente practice pentru sprijinirea capacităţilor guvernamentale și non-guvernamentale, pentru a elabora și implementa politici eficiente, programe și proiecte de combatere a extremismului violent.

3. ***Cercetare și Analiză***

Catalogarea cercetărilor din domeniul CVE existente, precum și efectuarea şi unor noi cercetări în vederea obţinerii unei înţelegeri mai profundă a conducătorilor extremismului violent, și de combatere a acesteia.

Hijab – „toate tipurile de voaluri plasate în faţa unei fiinţe sau a unui obiect pentru a le ascunde vederii sau a le izola”. În mod particular el desemnează acel tip de voal pe care femeile musulmane îl poartă pe cap. Dacă vălul acoperă faţa, atunci el poartă alte denumiri, cum ar fi: niqab, burka sau sitar. Hijjab este cunoscut și ca vălul islamic.

Hizbullah: „Partidul lui Dumnezeu”. Grup șiit creat în Liban în jurul anilor 1982 cu scopul inițial de a pune capăt ocupației israeliene în Liban. Ulterior a devenit una din organizațiile teroriste ce acționează pe plan mondial.

Hud (Hudud – la plural) – Pedepsirea aplicată pentru cei ce săvârșesc necredința în religia islamică, adulterul, furtul, renunțarea publică la o anumită credință, homosexualitatea, neajutorarea bărbaților în acțiunile criminale la care sunt trimiși să le execute.

Iblis – Demoni sau miniaturi ale diavolilor

Imam (a) – Conducător politic islamic

Imarah – Conducător islamic

Imigrația netă – Diferența pozitivă între intrări și ieșiri în cadrul migrației. Se stabilește prin analiza: **I>E.**

Inflație – Fenomen specific perioadelor de criză economică, constând în deprecierea banilor de hârtie aflați în circulație ca urmare fie a emiterii unei mase bănești peste nevoile reale ale circulației, fie a reducerii volumului producției și circulației mărfurilor, fapt care duce la scăderea puterii de cumpărare a banilor

Hiperinflație – Situație de accelerare rapidă a inflației.

International Security Assistance Force (ISAF) – Forțele de securitate ale NATO ce acționează în Afghanistan. Rolul său este de a sprijinii Forțele Naționale de Securitate ale Afghanului în vederea creșterii capacității de luptă.

ISIS – Grupare sunită insurgentă afiliată inițial la al-

Qaida activă în Irak și Siria și un stat islamic nerecunoscut, cu capitala la Ar-Raqqah (recunoscut și sub denumirea de: Rakka, Raqqa), în Siria. Din 2010, ISIS activează în diverse zone din Siria, Irak, Turcia şi Liban.

Este o grupare mafiotă care jefuieşte bănci, face ravagii şi răpeşte copii pentru care cere răscumpărare. Afacerile acestei organizaţii mafiote se întind de la industria petrolieră la comerţul cu antichităţi. După informaţii provenite din partea unor specialiști în diversele aspecte ale islamismului printre care se numără și Kareem Abdul-Jabbar[229*]), rezultă ideea după care"... violenţele comise se ISIS în numele religiei, nu au nimic cu religia – totul se referă la bani. Ei sunt niște manechine manipulate din spate de către alţii cu mulţi bani. Ei vorbesc de Koran dar îl pervertesc și folosesc tot felul de omisiuni și interpretări false".

(Sursa: K: A-J: Paris Was not About Religion în: Times, 26 ianuarie 2015, pg.29).

Jammah – A aduna

Jihad – Noţiunea aceasta indicată în Koran se referă la obligaţia de luptă prin metode civilizate, folosindu-se de creion și hârtie, prin discursuri sau oricare alt mijloc care nu urmărește rănirea fizică a adversarului în luptă, în special când acesta este și el musulman.

Marea majoritate a populaţiei musulmane din diferite ţări, este formată din oameni pașnici și cei mai mulţi dintre ei sunt împotriva manifestărilor violente în rezolvarea unor probleme personale sau a stabilirii anumitor forme de justiţie.

Războiul vicios împotriva unor persoane civile

229 Kareem Abdul-Jabbar(1947-), [Născut: Ferdinand Lewis Alcindor, Junior], autor recunoscut de către New York
Times ca fiind unul dintre cei mai citiți ziariști, producător de filme și ambasador în domeniul educației; în
tinerețe a fost jucător profesionist de baschet

nevinovate a fost introdus de către Abdullah Azzam pentru a-i determina pe luptătorii musulmani să lupte împotriva armatei sovietice în războiul din Afghanistan.

Jund al-Khalifa – soldaţi ai Califatului; eufemism pentru ISIS

KGB – Comitetul Securităţii Statului Sovietic; O continuare a activităţii NKVD și succedat din 1995 de către FSB (Serviciul de Securitate Federal**).**

Kalifah – Califat sau autodenumit „Statul Islamic”.

Khanzir – „Porc”; termen folosit de către ISIS pentru inamicii Soldaţilor Musulmani; persoane care trebuieomorâte prin decapitare

Kuffr – Infideli, necredincioși (în limba arabă), cei ce trăiesc în ignoranţa Islamului.

Madrasa sau Medresele – școli sau instituţii de învăţământ superior găzduite de o moschee, unde se predă teologia islamică, și alte materi. Ele există în toate ţările musulmane, dar și în unele nemusulmane europene datorită influenţei exercitate de otomani.

Pentru a combate anumite secte eretice și a-și consolida puterea în faţa acestora, selgiucizii au acordat o foarte mare atenţie propagării culturii musulmane sunnite. În marile orașe îşi aveau sediul un număr mare de medrese, unde veneau tineri din toată ţara, dar și din alte ţări musulmane pentru a-și face studiile. Aceste școli aveau atât camere pentru locuit, cât și săli de clasă foarte încăpătoare. Sub aspect arhitectural, toate medresele erau aproape identice.

În curtea în care se aflau chiliile de locuit așezate de jur-împrejur se ajungea printr-o poartă monumentală.

Marea sală se găsea, fie în faţă, fie în partea laterală a curţii. Lângă ea mai era încă o sală care slujea drept capelă.

Mercenari – Persoane angajate cu leafă într-o armată străină sau în grupuri militare teroriste. Mulţi dintre membrii organizaţiilor teoriste sunt formate din mercenari.

Millah – Calea Dreptăţii

Migraţia individuală – Migraţia făcută individual, mai ales de către forţa de muncă în căutarea unor noi locuri de muncă (naţionale sau internaţionale).

Mișcarea generală a populaţiei – Schimbările survenite în numărul populaţiei în decursul timpului, ca urmare a evenimentelor demografice. Unitatea de observare este evenimentul: naşterea, decesul, căsătoria, divorţul, schimbarea domiciliului permanent, iar sursa informaţională principală este statistica stării civile.

Mișcarea migratorie (spaţială) – Transformările survenite în numărul și structura populaţiei ca urmare a schimbărilor domiciliului permanent (statutul rezidenţial).

Mujahid (plural: **Muhajireen** or **Muhajiroun**) – Emigrant. Deseori este folosit cu referire la militanţi străini care se alătură militanţilor jihadiști.

al Muhajiroun – Organizaţie radicală islamică, organizată în Marea Britanie și condusă de către Anjem Choudary[230]*).

---

230 Anjem Choudary (1967 -) activist social și politic musulman britanic. A fost anterior avocat și a servit ca președinte al Societății de Avocați musulmani, până când această societate a fost interzisă. Este purtătorul de cuvânt al grupului islamist, Islam4UK.

Muhammad (Mohamed) – Profetul considerat de către musulmani ca fiind mesagerul lui Dumnezeu, ai cărui predecesorii îi includ pe: Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Iisus și alţii. Este întemeietorul religiei islamice.

Născut în 570 d. H, a murit la 632 d.Hr.

Mujahid/Mujahideen – persoană implicată în lupta sfântă (Jihad)

Munafiq, Munafiqum (plural) Persoană care profesează credinţa în Islam dar este împotriva cauzei; un ipocrit sau un trădător

Musulman: „cel care se supune lui Dumnezeu". Termenul descrie orice persoană care acceptă crezul și învăţăturile Islamului.

Muslim Brotherhood: Frăţia Musulmană: Organizaţie fondată în Egipt de către Hassan al-Banna în 1928, este cea mai mare și cea mai bine organizată mișcarea politică din Orientul Mijlociu. În prezent este cel mai mare bloc politic de opoziţie în parlament egiptean și care a câștigat o victorie decisivă la ultimele alegeri.

NASDAQ Composite – indice bursier comun stocurilor și valorile mobiliare listate la bursa NASDAQ (National Association of Securities Dealers Automated Quotations). Împreună Dow Jones și S & P 500 este unul dintre cei trei indici care urmăresc pe pieţele bursiere din SUA. evoluţia zilnică a valorii stocurilor mobiliare. Compoziţia NASDAQ Composite este ponderată spre companii de tehnologie a informaţiei.

După lansarea sa în 1971 cu 50 de companii a ajuns la 10 martie 2000 la peste 5.000 și în prezent urmărește evoluţia valorii stocurilor pentru 5073 companii.

NASDAQ-100 – indice bursier format din 109 titluri de participare emise de 100 dintre cele mai mari companii non-financiare (listate de către NASDAQ). Este un indice ponderat cu capitalizarea modificată, bazată pe capitalizare de piaţă, cu anumite reguli de plafonare a influenţei diverselor componente.

NKVD – Direcţia Principală a Securităţii Statului (URSS) – (care era urmașa lui CEKA-poliţia secretă a Uniunii Sovietice); folosită de Stalin în timpul purificărilor etnice și deportărilor. A fost responsabilă de uciderea fără judecată a numeroși civili și de alte crime de război. Mulţi istorici consideră NKDV-ul o organizaţie criminală, în principal datorită ofiţerilor și anchetatorilor ca și datorită activităţilor trupelor proprii și a patronării lagărelor de muncă – Gulaguri.

În afară de funcţiilor din domeniul securităţii statului și a celor poliţienești, unele dintre departamentele sale se ocupau de transportul condamnaţilor și aplicarea pedepsei capitale.

Obligaţiunea este un titlu de valoare care atestă calitatea de creditor a deţinătorului ei faţă de emitent, emitentul obligându-se să plătească deţinătorului obligaţiunii o sumă anuală fixă, numită cuponul obligaţiunii, pe întreaga perioadă de valabilitate a acesteia.

Aceste titluri de valoare sunt purtătoare de dobânzi, cu o rată fixă sau variabilă a dobânzii și cu scadenţă de cel puţin un an (de la data emiterii). Piaţa obligaţiunilor este constituită în majoritate din obligaţiuni cu o rată fixă a dobânzii.

Alte definiţii:

Obligaţiunea este un înscris emis de o întreprindere care are nevoie de finanţare, pe baza căruia aceasta obţine

un împrumut. Firma care emite obligaţiunea se numește debitor, iar cea care o deţine se numeşte creditor (acesta oferă un împrumut). Obligaţiunile sunt active financiare cu dobândă fixă. La restituirea împrumutului, întreprinderea se obligă să plătească, de asemenea, o dobândă, stabilită în momentul emiterii obligaţiunii. Obligaţiunea reprezintă un contract prin care unui emitent i se cere să ramburseze investitorului suma luată cu împrumut, plus dobândă de-a lungul unei perioade convenite. (Așa cum am afirmat și în prima definiţie: Obligaţiunile sunt titluri de valoare).

Parlamentul European – Organul reprezentativ al celor 450 de milioane de cetăţeni ai Uniunii Europene. Începând cu 13 iunie 2004, acesta are 732 membri. S-a decis că numărul maxim de parlamentari europeni trebuie fixat la 732, cu un prag minim de 5 și respectiv maxim de 99 de deputaţi pentru fiecare stat membru.

Alocarea locurilor în parlament are la bază o reprezentare degresivă și proporţională a statelor membre. Astfel, statele mici trimit mai mulţi deputaţi în PE decât ar trebui dacă s-ar lua în considerare strict populaţiile statelor respective. Configuraţia actuală a Parlamentului European a fost stabilită prin Tratatul de la Nisa, care conţine prevederi referitoare la echilibrul puterii și procesul decizional în cadrul Uniunii, în contextul unei structuri cu 27 de State Membre.

Pegida (în limba germană: Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), în traducere: Patrioţii Europeni împotriva Islamizării Vestului – organizaţie fondată în Dresda, ce pregătește demonstraţii săptămânale împotriva procesului de „islamizare” a Germaniei și Europei. Demonstraţiile săptămânale au început pe 20 octombrie 2014 împotriva politicii greșite a Europei în general și a Germaniei, în special, de acordare a azilului și de acceptare a imigraţie. La primele proteste

au participat doar câteva sute de persoane (350 – 500), la mijlocul lunii decembrie, numărul lor a depășit 15.000, iar la protestele din 12 ianuarie (2015) s-au adunat peste 25.000 de demonstranţi.

Politica externă și de securitate comună a UE (abreviat PESC) este stabilită în Titlul V al Tratatului Uniunii Europene. Astfel, PESC a înlocuit Cooperarea politică Europeană (CPE); pe termen lung este planificată și o politică comună în domeniul apărării, care ar putea conduce la un moment dat la alcătuirea unei forţe de apărare comune.

Obiectivele acestui al doilea pilon al Uniunii sunt stabilite în Articolul 11 (fostul Articol J.1) din Tratatul UE, fiind urmărite prin intermediul propriilor instrumente legale (acţiune comună, poziţia comună a Consiliului), adoptate prin vot unanim de către Consiliul Uniunii Europene. De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, Uniunea dispune de un nou instrument, de așa numita strategie comună (noul Articol 12). În plus, a fost creată și funcţia de înalt reprezentant pentru PESC.

Începând din 1999, în urma mai multor sesiuni ale Consiliului European s-a decis – având în vedere provocările la nivel extern (de exemplu: Kosovo, atacurile teroriste etc.) – dezvoltarea în direcţia unei politici europene de securitate și apărare (PESA). Această hotărâre s-a regăsit în Tratatul de la Nisa.

Politica externă a UE se referă la**:**

Cooperare

Menţinerea păcii

Observatorii electorali și Trupele comune de intervenţie

Drepturile omului

Democraţie

Asistenţa acordată statelor terţe

Politica de securitate a UE se referă la:
Politica europeană de securitate și apărare
Dezarmarea
Aspectele economice ale dezarmării
Sistemul european de securitate

Politica Salafismului – Ramură a Salafismului care urmărește purificarea islamului prin implicarea în politică

Politica teroristă – Comportamentul criminal violent în primul rând proiectat pentru a genera frică în comunitate, sau într-un segment important al acesteia, în scopuri politice.

Puterea militară – Capacitatea de acţiune armată a unui stat, asigurată de potenţialul său militar (buget, personal, infrastructură, armament, logistică, industria de apărare şi instituţiile de cercetare-dezvoltare specifice etc.), în scopul asigurării propriei securităţi şi a aliaţilor şi îndeplinirii obiectivelor/intereselor politico-militare.

De exemplu, SUA nu au o definiţie pentru acest termen, ci se vorbeşte mai mult de *capabilitate militară*, ce reprezintă abilitatea de atinge un obiectiv specific pe timp de război (câştigarea unui război sau bătălii, distrugerea unor ţinte) şi include structura forţelor, modernizarea, nivelul de răspuns şi sustenabilitatea.

Quds – Ierusalim, casa celei de a treia religii sfinte Islam. Casa Sfintei pietre

Rafidah – Termen similar pentru Shia Muslim

Redevenţă – Datorie, obligaţie de plată, rentă care se plătește periodic la date fixe și sub formă de cote fixe.

Sahabah – Un prieten apropiat și un însoţitor al

Perofetului Mohammed.

Salafi/Salafist – Persoană ultra ortodoxă, care trăiește în modul modern în maniera secolului al șaptelea. Este extrem de ortodox în modul în care se roagă, cum se îmbracă, cum ţine dieta și îşi păstrează stilul de viaţă

Sama-Ascultă!

Sayarah Mufakha – bombă-capcană, bombă – car, Instrument exploziv

Shahid – Martir

Shariah – Codul moral și religios al Islamiului; se referă la îndrumare dată de Dumnezeu pentru a fi folosită de către musulmani în reglementarea tuturor treburilor sociale și personale. Există multiple neînţelegeri referitoare la ideologia musulmană și modul în care se înţelege și se aplică acest cod la viaţa modernă. ISIS și al-Qaeda au adoptat diferite interpretări foarte dure, dar se manifestă în mod diferit când este vorba de diferite detalii.

Shaytan – Satan

Selibi/Selibiyeen – îi reprezintă pe „aceea care poartă crucea”; Cruciaţii, occidentalii, militarii și salariaţii guvernamentali

Shia Islam – Ramură a Islamului care îl recunoaşte pe Ali, ginerele lui Mahomed și pe descendenţii acestuia, drept conducătorul comunităţii musulmane

Shiiţii și Sunni

Shiţii reprezintă al doilea ca importanţă și ca număr dintre grupările religioase Islamice.

Diferenţa și conflictul dintre Sunnis și Shiiţii este legată de opinia fiecărei secte referitoare la urmașul lui Muhammad, care a murit în anul 632 d.Hr. Sunnis susţin că urmașul este profetul *Abu Bakr* iar Shiţi susţin că urmașul este ginerele și vărul profetului Muhammad, care este *Ali bin Abu Talib*.

Cele două grupări de credincioși sunt răspândite în diferite ţări. În Siria, sunt în majoritate Sunnis, dar regimul de conducere al ţării sub preşedinţia lui Bashar al-Assad este mult mai apropiat de Shiiţii. În Irak, majoritatea sunt Shiiţi dar în partea de Nord a ţării sunt în majoritate Sunnis. În Iran majoritatea sunt Shiiţi iar în Arabia Saudită, care este vecină de graniţă, majoritatea sunt Sunnis.

În alte ţări cum ar fi: Yemen, Bahrein, Afghanistan, Pakistan și Liban majoritatea populaţiei face parte din secta Shiiţilor.

După diverse informaţii statistice Sunnis reprezintă circa 85% din populaţia musulmană din lume.

Shawat – trădători; oricare militar musulman care nu apără ISIS

Shirk – Cei ce devin idolatori or politeiști; credincioși într-un Dumnezeu care nu este Allah, sau cred în mai mulţi dumnezei

Societate de consum – Tip de societate în care sistemul economic împinge la consum și creează nevoi în sectoarele care îi sunt profitabile.

Spaţiul Schengen – zonă de circulaţie liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen[231]. Vezi Graficul următor și datele statistice despre ţările membre

231 Acord semnat la 14 iunie 1985 în mica localitate luxemburgheză Schengen

și ne membre ale acestui Acord.

Standard & Poor's 500 (numit pe scurt S & P 500) – indice al pieţei de valori, care cuprinde 502 stocurile comune emise de 500 de companii mari și tranzacţionale pe bursele americane; acest indice acoperă aproximativ 75 % din piaţa americană de capitalizare. Deși indicele se numește S & P „500", indicele conţine 502 stocuri, deoarece S & P a decis să includă atât și cele două clase diferite de acţiuni care au fost create din stocul împărţit de către Google (martie 2014) și Discovery Communications (iulie 2014); el va conţină să se extindă la 505 stocurile în septembrie 2015.

Ta'ah – Ascultător (supus)

Taqwid – Regulile pentru recitarea pasajelor din Koran

Ummah – Nume colectiv care se atribuie populaţiei musulmane

Ţările UE care au semnat actul de aderare la spaţiul Schengen

Austria	Belgia	Cehia	Danemarca
Estonia	Elveţia	Finlanda	Franţa
Germania	Grecia	Iskanda	Italia

Letonia	Lituania	Luxemburg	Malta
Norvegia	Olanda	Polonia	Portugalia
Slovacia	Slovenia	Spania	Suedia
Ungaria	Vatican (Orașul)		

Ţări care încă nu au primit aprobarea intrării în spaţiul Schengen:

Bulgaria	Cipru	România	Liechtenstein

Ţări care nu sunt incluse în spaţiul Schengen:

Albania	Belarusia	Bosnia
Croaţia	Herţegovina	Kosovo
Letonia	Macedonia	Moldova
Montenegro	Rusia (Europeană)	România
Turcia zona (Europeană)	Ucraina	Serbia

Statele membre ale acestui spaţiu au eliminat sau vor elimina controalele pentru persoane la frontierele dintre ele, astfel încât este (sau va fi) posibilă trecerea frontierei între oricare două asemenea state fără prezentare de acte de identitate și fără opriri pentru control.

Primele state care l-au implementat au fost Belgia, Franţa, Germania, Luxemburg, Portugalia, Spania și Ţările de Jos, care și-au deschis între ele graniţele la 26 martie

1995. Într-un moment istoric, la 21 decembrie 2007, nouă state, majoritatea din centrul și estul Europei, și-au deschis graniţele, astfel încât pentru prima dată este posibilă călătoria liberă peste fosta Cortină de Fier.

Din Spaţiul Schengen fac parte și Elveţia, Liechtenstein, Norvegia și Islanda, care nu sunt membre ale UE.

În același timp, Regatul Unit și Irlanda, ţări membre ale Uniunii Europene, au optat să nu implementeze acordul Schengen pe teritoriul lor.

Opoziţia Olandei faţă de aderarea României și Bulgariei

În anul 2011 a intervenit modificarea treptată privind intrarea României și Bulgariei în zona Schengen. Poziţiile Germaniei, Austriei și Finlandei au fost favorabil. În iunie 2011 Parlamentul UE s-a pronunţat pentru intrarea României și Bulgariei în Spaţiul Schengen, dar Consiliul Ministerial al UE nu a acceptat opinia acestuia (Parlamentului – n.n.), cu motivaţia unor nemulţumiri exprimate de guvernele Olandei și Finlandei faţă de unele lipsuri în domeniul măsurilor anticorupţie și combaterii crimelor organizate ce ar exista în Bulgaria și România. Aceste nemulţumiri au fost, colateral, legate de Olanda și Finlanda de ivirea potenţială a pericolului imigraţiei ilegale, din Turcia prin Bulgaria și România în ţările UE. Astfel, Olanda, care mai devreme nu exprimase decât unele reţineri, și-a accentuat în toamna lui 2011 poziţia opozantă în pofida încercărilor diplomatice ale Bucureștiului de a concilia problema. Există unele păreri la București, din care rezultă că opoziţia oficială a Olandei faţă de intrarea Bulgariei și României ar veni de la confruntări politice interne existente în această ţară membră a UE, și nu prezintă realitatea politică din sud-estul Europei. Este evident că, dat fiind poziţia geografică și mărimea teritorială a Olandei, această ţară vest-

europeană nu ar fi direct afectată de traficul de persoane din și spre Bulgaria și România, dacă politicienii olandezi (respectiv guvernul – n.n.) ar fi și de acord cu intrarea celor două ţări UE în Spaţiul Schengen.

Alte puncte de vedere se referă la competiţia pe care ar reprezenta-o România din punctul de vedere al folosirii portului maritim Constanţa în competiţie cu portul Rotterdam în privinţa transportului diferitelor produse ce intră în Europa.

Reacţii ale României și Bulgariei la amânarea repetată a aprobării de acceptare în zona europeană Schengen:

România și Bulgaria sunt nemulţumite și intrigate de aceste poziţii politice, afirmând că argumentele contra citate nu fac parte din criteriile de acceptare în zona europeană Schengen, aplicate și altor ţări. O anchetă realizată de Euronews descrie aspiraţiile României de a intra în spaţiul Schengen și problemele pe care le are cu refugiaţii care încearcă să traverseze ilegal teritoriul său, în drumul lor spre Europa de Vest. Reportajul prezintă eforturile făcute de România pentru securizarea frontierelor Europei, afirmându-se în acelaşi timp că în ipoteza acceptării în spaţiul Schengen, România va atrage și mai mulţi imigranţi.

Ancheta prezintă o situaţie nouă cu care se confruntă România în ultimul timp: mici bărci pline cu refugiaţi din Siria traversează Marea Neagră, venind din Turcia și îndreptându-se către Europa de Vest. Adeseori, refugiaţii plătesc mii de euro celor care le promit că îi vor ajuta să ajungă în Europa.

Pentru ei România este poarta de intrare în Europa, departe de războiul sau sărăcia din propriile lor ţări, mulţi riscându-și viaţa ca să ajungă în Europa occidentală.

Sursa: Preluat din: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa

%C8%9 Biul Schengen și Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediţie online

Speranţa de viaţă la naștere – Indicator statistic (care în vorbirea curentă folosește termenul: durata medie de viaţă) care stabilește numărul mediu de ani pe care îl are de trăit un nou născut dacă ordinea de decese la toate vârstele va fi aceea exprimată în tabelele special create privind mortalitatea.

Sufismul: O abordare spirituală deosebită și stilul de viaţă adoptat de unii musulmani (cunoscuţi sub numele de sufiţi); o ramură distinctă a Islamului. sufismul afirmă ideea după care cunoaşterea directă și intimă a lui Dumnezeu se poate realiza printr-o formă spirituală, disciplină, efort și austeritate.

Sunni: Termen care desemnează pe acei musulmani care îi recunosc pe primi patru succesori ai Profetul Muhammad drept califi. Sunniţii susţin că orice pios, poate fi ales drept Calif. Este cea mai largă ramură a Islamului. În majoritatea cazurilor se referă la ramura promcipală sau la Islamul ortodox.

Terorism – Actele comise de un guvern, sau de grupuri independente dar susţinute de forţe ascunse și se referă la uciderea de oameni nevinovaţi în scopuri politice.

În noiembrie 2004, un Raport al Secretarului General al Organizaţiei Naţiunilor Unite a descris terorismul ca: orice act „intenţionat pentru a provoca moartea sau vătămări corporale grave civililor sau non-combatanţi, cu scopul de a intimida o populaţie sau un guvern sau o organizaţie internaţională de a acţiona sau din contra de a se abţine de la a efectua orice act”.

Terorismul oficial sau de stat – Acţiunile unor

naţiuni ale căror norme se bazează pe frică și oprimare care ajung similare cu terorismul sau cu astfel de proporţii". Acesta poate fi menţionat ca definit ca și terorismului structural în sens larg ca acte teroriste desfășurate de guvernele în vederea atingerii obiectivelor politice, de multe ori ca parte a politicii lor externe.

Terorismul pasiv – Un comportament, inert sau pasiv faţă de terorism; o inacţiune, non-reacţie, de ne-participare, de ne-implicare în combaterea terorismului. Terorismul pasiv descrie un comportamentul masei largi a publicului sau al unui guvern care permite tăcere răspândirea sau promovarea terorismului prin închiderea ochilor sau tolerarea terorism. Acest fapt predomină atunci când nu există niciun efort deliberat sau decizia de a contracara sau de a acţiona împotriva actelor teroriste**.**

Terorism politic limitat – Terorismul politic caracterizat de o abordare revoluţionară; se referă la „acte de terorism, care sunt angajate pentru motive ideologice sau politice, dar care nu sunt parte a unei campanii concertate pentru a prelua controlul statului.

Tratatul de la Lisabona (cunoscută iniţial ca Tratatul de reformă) – acord internaţional care modifică cele două tratate care stau la baza sistemului constituţional al Uniunii Europene. Tratatul de la Lisabona a fost semnat de statele membre ale UE la 13 decembrie 2007, și a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009.

Valută – Monedă, alta decât moneda naţională. Unitate monetară a unui stat, cu precizarea metalului în care este definită.

— Totalitatea mijloacelor de plată exprimate în moneda altui stat, care pot fi folosite în decontările internaţionale

— Valută forte – Valută care are acoperire în aur și care este acceptată ca mijloc de plată de mai multe ţări.

Vârsta medie – Media vârstelor unei populaţii concrete, stabilită pe baza datelor unui recensământ al populaţiei.

Walaya (în arabă) înseamnă „tutela”. – cuvânt prin care se împuternicește o autoritate (a unei persoane, comunitate, sau a ţării) care se află sub conducerea și reguli impuse în numele unei anumite autorităţi. De exemplu, într-o familie, tatăl este Wali al copiilor săi. Cuvântul Wali are o importanţă deosebită în viaţa spirituală islamică și este utilizat cu diferite semnificaţii, care se referă la funcţiile sale diferite, care includ o investitură cu „autoritatea lui Mahomed”.

Yazidi – Grup religios, de etnie kurdă, a căror credinţă este un sincretism între islam și vechile religii persane, cu precădere, zoroastrismul. Ei trăiesc, cu precădere, în provincia Moşul, Irak, în unele zone din Turcia, Siria, Armenia, Iran, precum și în unele zone din Caucaz. Ei cred în Dumnezeu, Creator al lumii, lume pe care a pus-o sub vegherea celor șapte îngeri sau fiinţe divine, în fruntea cărora se află Melek Taws, „Îngerul Păun”. Yazidiţii se găsesc, cu precădere în zone din Moşul, Irak, Turcia, Siria, Armenia și în unele regiuni din Caucaz și în Iran.

Numărul adepţilor acestei credinţe nu este cunoscut cu exactitate, însă unele surse îl estimează ca fiind de aproximativ 800.000, dintre care 700.000 locuiesc numai în nordul Irakului.

Surse: Islamic terms used are excerpted with permission from „Teaching About Islam and Muslims in the Public School Classroom” (3rd edition), published by the

Council on Islamic Education, now known as the Institute on Religion and Civic Values. The link to the full glossary can be found at www.de.org/glossary.htm. Additional definitions provided by Robert Azzi.

Alex Berca – Crizele economice și ciclicitatea lor, Lucrarea citată în bibliografie, pg.293 – 298

Nieman Reports, Lucrarea citată în bibliografie**,** pg. 61, 62

Mica enciclopedie demografică, Lucrarea citată în bibliografie

Dicţionar explicativ al limbii Române, lucrare citată în bibliografie http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9 Biul Schengen

Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediţie online

Mulţumiri

Înainte de a încheia această lucrare ţin să mulţumesc în mod deosebit celor ce m-au ajutat și au contribuit la finalizarea acestei lucrări:

Domnului Profesor universitar Dr. Constantin Hlihor, un remarcabil cadru didactic, autor al multor lucrări publicate în ţară și străinătate, un pasionat observator și analist al evenimentelor social-politice și economice ce au loc în România și pe plan mondial.

Mulţumirile mele i se adresează pentru timpul care mi l-a acordat citind lucrarea, împărţindu-și timpul deosebit de preţios între activitatea academică, cea de cercetare și ca autor cu diversele observaţii și recomandări pe care mi le-a făcut și pentru suportul pe care mi l-a dat în vederea publicării.

Doamnei Conferenţiar Dr. Brândușa Tudose prin prezentarea punctului Domniei sale de vedere privind diversele aspecte ale problematicii incluse în lucrare, apreciend lucrarea și susţinând publicarea ei.

Mulţumesc distinsei familii a Profesorului universitar Dr. Petre Mâlcomete și de asemeni distinsei Doamne Profesor Universitar Dr. Inginer Otilia Mâlcomete, care prin punctele de vedere pe care mi le-au sugerat, mi-au inspirat scrierea unor noi capitole pe care le-am înserat în lucrare.

Mulţumesc Domnului Profesor universitar Dr. Nicolae Iordan-Constantinescu, Președintele Fundaţiei Paneuropa-România, care prin bogata activitate academică și a unei îndelungate experienţe în activitatea editorială, mi-a sugerat unele soluţii și totodată folosirea de noi surse documentare, precum și orientarea spre noi puncte de vedere privind crearea Uniunii Europene, precum și curentele care se referă la evoluţia și integrarea ţărilor membre în politica liberului schimb și a celorlalte uniunii (vamale, monetare și bine înţeles a celei politice).

Ţin să mulţumesc Domnului Mircea Popescu (din SUA) un specialist cu mulţi ani de experienţă pe problemele teoretice și practice ale economiei sistemului socialist și al celui capitalist american, care mi-a oferit unele observaţii care m-au ajutat la redactarea finală a lucrării

Mulţumesc colegilor și prietenilor din Canada și Statele Unite care mi-au solicitat realizarea unei asemenea lucrări cu caracter documentar, utilă pentru cadrelor didactice, doctoranzilor, masteranzilor, studenţilor, profesorilor din școlile medii și elevilor din ultimele clase de liceu precum și tuturor celor interesaţi în controversata problematică a existenţei și viitorului Uniunii Europene, a poziţiei actuale și a viitorului Greciei și a Marii Britanii în cadrul Uniunii Europene, a precum și situaţia actuală și în special efectele imensei invazi a populaţiei musulmane din diverse ţări, în Europa și în alte ţări de pe glob.

Mulţumiri Domnului: Mircea Suciu de la Institutul Cultural Român din New York care mi-a sugerat extinderea viitoare a colaborării noastre.

Multe mulţumiri Domnului David Leyenson de la Harvard University pentru bunăvoinţa asigurării unui loc pentru această lucrare printre multiplele lucrări asemănătoare și în cadrul căreia a creat un spaţiu destinat tuturor lucrărilor mele.

Mulţumesc colectivului de bibliotecari de la diverse biblioteci din SUA și în special celor de la Anne Arundel County Public Library, care mi-au asigurat documentele și bibliografia necesară scrierii acestei lucrări.

Într-un mod cu totul deosebit îi mulţumesc soţiei mele, Laura, care a fost pe toată lunga perioadă a scrierii acestei lucrări un deosebit de puternic suport și o reală inspiraţie fără de care nu aș fi reușit să finalizez scrierea acestei lucrări.

Cu o răbdare deosebită și înţelegându-mi dorinţa de a oferit celor din ţară o bogată informaţie ce poate le este mai puţin la îndemână, oferită de către mass-media naţională, mi-a sugerat noi idei și surse de informare de pe plan naţional și internaţional și în acelaşi timp mi-a creat condiţiile optime pentru a-mi concentra eforturile pentru finalizarea lucrării. Îi rămân profund recunoscător pentru faptul că mi-a fost un permanent sfătuitor și un suport în momentele mai dificile provocate de stresul amânării publicării lucrării.

Fără permanentul ei îndemn și sprijin mai mult ca sigur că aș fi fost în situaţia de a abandona scrierea chiar după primul capitol și nu știu dacă aș fi reușit să finalizez această lucrare în timpul dorit.

Bibliografie selectivă

Partea I-a

ANDERSON, RICHARD – Postcommunism and the Theory of Democracy, Princeton University Press.

New Jersey, 2001

ANGELL, NORMAN – The Great Illusion, Cosimo

Classics Edit.
New York, N.Y., 2007
APPLEBAUM, ANNE – Between East and West: Across the
Borderlands of Europe, Pantheon Publisher.
New York, 1994
AXFORD, BARRIE, BERGHAHAN, DANIELA and HEWLETT.
NICK (eds.) – Unity and Diversity in the New
Europe, Peter Lank Edit., Oxford, UK, 2000
BAGUS, PHILIPP – Tragedia monedei euro, Editura
Universităţii Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2011
BAILY, MARTIN NEIL and KIRKEGARD, JACOB – Transforming the european Economy.
Washington Institute for International
Economics, Washington D.C., 2004
BAWER, BRUCE – Whiler Europe Slept, Broadway.
New York, NY, 2006
BECK GLENN – It is about islam, Threshold Edition, New York
2015
BERCA, ALEX – Adevăr și minciună; Pagini de istorie falsificată, Editura Risoprint, Cluj-Napoca.
2014
BERCA, ALEX – Ucraina – Un punct de vedere geopolitic.
Editura TopForm, București, România, 2014
BERMAN, MORRIS – Dark Ages America; The Final Phase of Empire, W.W. Norton & Company.
New York, London, 2013

BERNARDI, LAURA – The Demography of Europe: Current and Future Challenges, Sprimger Editor.
New York, NY, 2011
BIBOW, J.
— Germany and the euroland Crisis: The Making of a

Vulnerable Haven, Working Paper
No. 767, Levy Economics Institut.
Bard Collège, New York, NY, 2013
BUGAJSKI, JANUSZ – Russia's New Imperialism, Praeger.
Ewtport, Connecticut, USA, 2004
CASTELLS, MANUEL – The Information Age: Economy.
Society and Culture, Vol.3.
End of Millennium, Blackwell.
Cambridge, Massachusetts, USA, 1998
CINI, MICHELLE and PEREZ-SOLORZANO BORRAGAN, NIEVES
— European Union Politics, 3-rd Edition.
Union Politics, Third Edition.
Oxford University Press, New York, 2010
CHISLETT, WILLIAM – Spain, Oxford University Press, Oxford.
UK, 2013
FRIEDMAN, GEORGE – Flash Points, The emerging Crisis în
Europe, Doubledaya division of Random
House LLC, New York, NY, 2015
GAWANDE, ATUL – Being Mortal, Medicine and What
Matters in the end, Metropolitan Books.
Henry Holt and Company, New York, 2014
GOLBAN, RADU şi VLAD CORNELIU – Holograma Europa.
Politica europeană a Germaniei, Revista
Geopolitica, Guvernarea economică
Europeană, Editura TopForm, București, 2012
HEILBRONER, ROBERT L.
— The Making of Economic Society.
Prentice Hall, New Jersey, 1997
HÂRŞI, AYAAN ALI – Heretic: Why Islam Needs a Reformation

Now, Harper Collins Publishers, New York.
N.Y., 2015
HIX, SIMON. & B. BJORN HOYLAND – The Political Sistem of the european Union, 3rd. edition, Palgrave
Mcmillan, New York, (2011)
HORVATH, ROBERT – The Legacy of Soviet Dissent
Dissidents, Democraţisation and Radical and Radical Nationalism în Russia, Routledge
Curzon, London (UK), New York, NY, 2005
JUDT, TONY – A Grand Illusion? An Essay on Europe, Farrar.
Strauss and Giroux, New York, NY, 2005
KUPCHAN, CHARLES A. – The end of American Era, Knoph.
New York, 2002
KEYNES, JOHN MAYNARD – The General Theory of
Employment, Interest and Money.
Harcourt Brace, New York, 1936
LAQUER, WALTER – The Last Days of Europe: Epitaph for an
Old Continent, St. Martin's Press, New York.
NY, 2006
LAQUER, WALTER – After the Fall: the end of the european
Dream and the Declin of a Continent.
Thomas Dunne Books, New York, NY, 2012
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAïSSE – Integrating
Islam: Political and Religious Challenges în
Contemporarary France, Brookings
Institution Press, Washington, 2006
LEONARD, MARK – Why Europe will Run the 21st. Century.
BBS, Public Affaires, New York, N.Y., 2005
LOWE, P. and WARD, S. – British Environmental Policy and Europe, Routledge, Londin, UK, 1998

McKINSEY GLOBAL INSTITUTE – 2015, Debt and (not much)
Deleveraging, February, edited by Dobb R., Lund S.
Woetzel J. and Mutafehieva M., McKinsey & Company.
MILLER, FREDERIC – Demographics of Europe.
Alphascript Publishing, New York, NY.
2009
NYE, JOSEPH S. Jr. – The Paradox of American Power.
Oxford University Press, Oxford, UK, 2002
PAPIC, MARKO – Portolio: Poland Stalls on Eurozone
Entry, STRATFOR GALOBAL Intelligence.
May 19, 2011 în:
http://www.stratfor.com/memberships/
194854/analysis/20110118-portfoliopoland-stalls-eurozone-entry
POPESCU, ANDREEA – Lisabona pune bazele unei armate a Europei? Revista" Continuitate și schimbare în guvernanţa europenă", vol.2, nr. 1.
Iarna 2008
PORTER, ANNA – The Ghosts of Europe: Central Europe's postând uncertain future 2011, Thomas Dunne
Books, New York, NY, 2010
REID, T.R.
— The United States of Europe: The New Superpower and the end American Supremacy.
Penguin, New York, NY, 2005
RIFKIN, JEREMY – The european Dream: How Europe's Vision of the Future is Quietly Eclipsing the American
Dream, Penguin, New York, NY, 2004.
RHOADES, JEFFREY A. – Stastistical Brief e 19: The Uninsured în America – 2002, Medical Expenditure Panel
Survey. Agency for Healthcare and Research
Quality, July 2003
ROWAN, T. CARL – The Coming Race War în America:

A Wake up Call, CTR Production, Little Brown & Co.
New York, 1996
ROSKIN, MICHAEL – The Rebirth of East Europe, 4th edition.
Prentince Hall, New York, NY, 2001
ROXBURG, AGGUS – The Strongman: Vladimir Putin and
Struggle for Rusia, I.B. Tauris Co. Ltd.
London, UK, 2013
RUMFORD, CHRISTIAN – The EU: A Political Sociology.
Blackwell, Oxford, UK, 2002
RUPNIK, JACQUES – The Other Europe: The rise and Fall of
Communism în East Central Europe, Pantheon
Publisher, New York, 1990
SALTARI ENRICO and TRAVAGLINI GIUSEPPE – The Productivity
Slowdown Puzzle. Technological and Non-technological
Shocks în Labor Market, International Economic
Journal, 2009, vol. 23, n. 4.
SHAFER, BYRON – Is America Different? Clarendon Press.
Oxford, UK, 1991
SHARMA, RUCHIR – Breakout nations/În Pursuit of the Next
Economic Miracles, W.W. Norton & Company.
N.Y., 2012
SHORE, CRIS – Buiding Europe: The Cultural Politics of
European Integration, Routledge, London, 2000
SIEDENTOP, LARRY – Democracy în Europe.
Columbia University Press, New York, 2001
SOROS, GEORGE (with Gregor Peter Schmitz) – The tragedy of European Union: Disintegration or Revival?

Public Affairs (Member of Perseus Book Group).
New York, NY, 2014

ȘEITAN, MIHAI, ARTENI, MIHAELA ȘI NEDU, ADRIAN – Studiu elaborat pentru Comisia Naţională de Prognoză, Cod SMIS 27153, 28 Mai 2012
Proiect cofinanţat din Fondul Social European, cu titlul: Evoluţia demografică pe termen lung și sustenabilitatea sistemului de pensii;
În: www.cap.ro/inovaţie/docs/conferinţăfinalizare-studii-28 – 05 – 2012-/Rezumat%
20 studiuz20 Sistem%20 de%20 pensi.pdf
STĂNESCU, S.N. – Decalaje economice ale lumii contemporane, Editura ştiinţifică și enciclopedică, București, România, 1980
STĂNESCU, S.N. – Economia românească de la ficţiune la realitate, Editura Humanitas, București.
România, 1991
STERN, JESSICA and BERGER, M.J.
— ISIS: The State of Terror
HarperCollins Publisher, New York, NB. Y., 2015
TAYLOR, PAUL – The Next America, Public Affairs Publisher
Member of Perseus Books Group, New York, NY.
2014
TODD, EMMANUEL – Après l'Empire, Gallimard Edit.
Paris, 2002
TOFFLER, ALVIN – Future Shock, A Bantam Book/published by arrangement with Random House, Inc., 18th printing
TREBICI, VLADIMIR – Mică enciclopedie de demogradie.
Editura ştiinţifică și enciclopedică, București.
1975
VIBERT, FRANK – Europe Simple Europe Strong; The

Future of Europe Governance, Polity Press.
Cambridge, UK, 2001
XXX – Nieman Reports, Nieman Foundation at Harvard
University, Vol.61, Nr. 2, Summer 2007.
Cambridge, Massachusetts, USA
XXX – Financial Turmoil in the United States and Europe:
Essay, Public Affairs (Member of Perseus Book)
New York, NY, 2012
XXX – Economic Portrait of the european Union 2002.
European Commision, 28 February, 2003
XXX – European Commission. Economic and Financial Affairs.
2009 – 2011 EU Economic Governance.
Various publications. Brussells: EurActiv, 2010
XXX – European Union. Economic Crisis în Europe:
Causes, Conséquence, Responses. Luxembourg:
Office for Official Publications of the european Communities, 2009
XXX – The Senate Intelligence Committee Report on Torture.
Wahington D.C., December 3, 2014
XXX – Foregn Affairs, The end of Europe? Vol.84, Nr. 6.
Nov. /Dec. 2005
XXX – Rapport sur le Commerc et le Dèveloppement, 2013
Rapport du secrétariat de la Conférence des Nations Unies sur le commerce et le développement; New York et Genève, 2013
XXX – American Diplomacy at Risk, Raport creat de către
American Academy of Diplomacy – Washington DC, Aprilie 2015
și în: www.academy of diplomacy.org

XXX – The Qur an – Compiled by: M.H. Shakir, Published by:
Tahrike Tarsile Qur an, Inc., 17-th U.S. Edition.
Elmhurst, New York, 2011
...Boston Globe (cotidian publicat în Massachusetts, SUA), colecţia pentru anii ’2004 – 2014
...Washington Post (cotidian publicat în Washington D.C.), colecţia pentru anii ’2007 – 2014
...The eeconomist, colecţia pentru anii ’2008 – 2015
...Dicţionarul explicativ al limbii Române, Editura Academiei
RSR, 1975
...Enciclopedia popoarelor, Editura Univers Enciclopedic.
București, 2006
...www.bbe.com/news/world-europe-31837660
...France moves one step closer to burqa ban”. CNN.
19 May 2010.
...Blair’s concems over face veils BBC News Online.
17 October 2006.
...Elaine Sciolino and Hélène Fouquét, Terrorists în Europe fiind base în Belgium, New York Times, 10 October 2005
...L’interdiction de la burqa est votée”, Le Soir, 28 April 2011
...BBC: Belgian lawmakers pass burka ban”. BBC News.
30 Aprilie 2010.
...France sets up burka commission. BBC News. 2009 – 06 – 23.
...Muslim girls suspended for headscarves, CNN.
4 February 2002

Partea II-a

ARISTOTEL – The politics, Translation by: Sinclaire.
A.T. Harmondsworth, Peinguin Books.

UK, 1981
BARROW, R.
— Athenian Democracy: The Triumph and the Folly, Surrey, Thoma A Nelson.
UK, 1992
BECK, F.A.G.
— Greek Education, 450 – 350 B.C.
Methuen, London, UK, 1964
BERCA, ALEX – Crizele economice și ciclicitatea lor.
Editura Institutului European, Iași.
România, 2011
BICKERMAN, E.
— Cronology of the Ancient World.
Thames & Hudson, London, 1980
BIERS, W.R.
— The Archeology of Greece, Ithaca.
Cornell University Press, New York, NY.
1996
CARTLEDGE, P. – The Greeks, Oxford University Press.
Oxford, UK, 2002
DEIGHTON, J. HILARY – A Day in the Life of Ancient Athens, Bristol Classical Press, Bristol, UK.
1995
DEMAND, NANCY – A History of Ancient Greece.
Mc. Graw – Hill, New York, NY, 1996
FARRINGTON, BENJAMIN – Greek Science.
Harmondsworth and Baltimore.
Penguin Edit., 1961
FINE, V.A. JOHN-The Ancient Greeks. A Critical History.
Cambridge and London, UK, and
Harvard University Press (USA) /Belknap
Press, 1983
FROST, FRANK – Greek Society, Houghton Mifflin.
Boston, MA, USA, 1997

GARLAND, ROBERT – Ancient Greece, Every Day Life in the Birthplace of Western Civilization.
Sterling, New York, 2008
HOPPER, R.J.
— Trade and Industry în Classical Grece.
Thames and Hudson, London, UK, 1979
HUGHES, J. Donald – Environmental Problems of the Greeks and Romans, John's Hopkins
University Press, Baltimore, MD, USA, 1996
JAMES, PETER – Centuries of Darkness. A Challenge of the Conventţional Chronology of Old
Archaeology, Jonathan Cape, London, 1991
LACEY, JIM – The First Clash, The Miraculous Greek
Victory at Marathon and Its Impact on
Wester Civilization, Bantam Books.
New York, NY, 2011
MERGGS, RUSSELL – The Athenian Empire, Oxford
University Press, Oxford, UK, 1979
PRICE, SIMON and THONEMAN, PETER – The Birth of
Clasical Europe, A History from Troy to Augustine, Penguin Book, London.
UK, 2010
SUTĂ, NICOLAE – Comerţul exterior și politica comercială a României în perioada de tranziţie la economia de piaţă, Editura Economică.
București, România, 2012
WOODFORD, SUSAN – The Trojan War în Ancient Art.
Cornell University Press, Ithaca.
New York, 1993
— Http://qz.com/440058/the-complete-history-of-thegreek-debt-drama-in-charts/
— Http://www.abc.net.auznews/2015 – 06 – 29/five-thingsyou-need-to-know-about-the-greek-debterisis/6581818

— Anuario Estadístico de la Ciudad de Buenos Aires. Septiembre, 2014, (PDF)
— Daily Telegraph: Greece debt crisis: World markets în turmoil after bank closures and capital controls, Ediţia online:
http://www.telegraph.co.uk/finance/
11705199, 8 August, 2015
— The Washington Post, colecţia pe 2014, 2015
— The eeconomist, colecţia pe 2014, 2015.
— Time Magazine (USA), colecţia pe 2014, 2015

Partea III-a

BECK, GLENN – It is about Islam, Treshold Edition, Mercury
Radio Arts, New York, London, Toronto, Sydney.
2015
BERGEN, L. PETER – The Ten-Year Search for Bin Laden from
9/11 to Abbottabad, Broadway Books/Crown
Publishing Group, Penguin Random House, 2012
ENDERS, WALTER and SANDERS, TODD – The Political
Economy of Terrorism, Cambridge University
Press, New York, N.Y., UK, 2006
HALL, BENJAMIN – Inside ISIS, Kindle Edition, Center Street.
2015
HÂRŞI, AYAAN ALI – Heretic: Why Islam Needs a Reformation
Now, Harper Collins Publishers, New York.
N.Y., 2015
HOFFMAN, BRUCE-Inside Terrorism, Columbia University
Press, New York, N.Y., 1998
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAISSE –

Integrating
Islam: Political and Religious Challenges în
Contemporarary France, Brookings
Institution Press, Washington, 2006
LEWIS, BERNARD – The Crisis of Islam: Holy War and Unholy
Terror, Random House Trade Paperbacks, New York.
N.Y., 2004
MORELL, MICHAEL – The Great War of our Time. From
Al Qaeda to ISIS, Hachette Book Group.
New York, N.Y., 2015
NANCE, MALCOLM – Deafeating ISIS, Skyhorse Publishing.
New York, 2016
NASR, VALI – The Shia Revival, Edit. Norton, New York, 2006.
REICH, WALTER – Origins of Terrorism, Psychologies.
Ideologies, Theologies, State of Mind.
The Woodrow Wilson Center Press.
Washington, D.C., USA, 1998
ROTBERG, I. ROBERT – Transformative Political Leadership:
Making a Difference in the Developing World.
The University of Chicago, Chicago, 2012
SEKULOW, JAY – Râse of ISIS, Howard Books, New York.
2014
SIMILEANU, VASILE şi COROBANA, ADRIAN – Evoluţii geopolitice în spaţiul islamic, Culegere de studii, Editura Top Form.
2012
SMELSER, J. NEIL – The Faces of Terrorism: Social and
Psychological Dimensions, Princeton University

Press, New Jersey, USA, 2007
STAKELBECK, ERICK – ISIS Exposed, Slavery and the Hellish
Reality of Radical Islam, Regnery Publishing.
First ebook edition, 2015
STERN, JESSICA and BERGER, M.J.
— ISIS: The State of Terror
HarperCollins Publisher, New York, NB. Y., 2015
WEISS, MICHAEL and HASSAN, HASSAN – ISIS-Inside the Army of Terror, Reagan Arts Publishing, New York, NY.
2015
WHITE, R. JONATHAN – Terrorism: A Introduction (4th. edn).
Thomson Wadsworth, Belmont, California, USA.
2002
XXX – The Qur an – Compiled by: M.H. Shakir, Published by:
Tahrike Tarsile Qur an, Inc., 17-th U.S. Edition.
Elmhurst, New York, 2011

(Atenţie: Indexul se va pune pe două coloane!)

Index de fapte și persoane

A
Analiză
Abu Bakr al-Bagdadi activitate
Calif educaţie origine al-Qaeda
Acordul Nord-American al Liberului schimb
Albania cauzele islamizării crize economice
Hodja, Enver istoria ţării membră a unor organizaţii
PIB
politica faţă de religie politica internaţională prietenia albano-rusă prietenia albano-chineză politica islamistă influenţă viitorul ţării

Albright, Madelain
Relaţiile între SUA şi Federaţia Rusă
Angell, Norman investiţii și comerţ în Europa politici naţionale
Austria
Kurz, Sebastián opinii imigraţie
Azilanţii imigraţie și azil în România

B

Bagus, Philipp (prof. Dr.)
Basarabia
Antonescu, Ion
Carol al II-lea (Rege)
ocupaţia sovietică ultimatumul sovietic și răspunsul României
Belgia atacuri teroriste
Molenbeek – scena crimei invazia musulmanilor
ISIS
politica internă politica de securitate verificarea migranţilor
Boutih, Malek cauze ale violenţei terorismului jihadist

Breziński, Zbigniev
Controlul Asiei și SUA
Educaţia populaţiei germane
Relaţia germano-chineză
Bruxelles dezbateri politico-economice analiza Greciei analiza Marii Britanii zona Euro
Bulgaria politica internă construirea gardurilor de sârmă

Bursa efectele crizei financiare grecești indicatorii bursieri situaţia bursei pe plan mondial

C

CAER
Istoria creării rolul și opoziţia CEE

Califat creare organizare legi pedepse
Cameron, David demisia politica internă a marei Britanii politica externă referendum ieșirea din UE opinii
Canikli, Nurettin opinii despre Marea Britanie
Castro Fidel politica internă vizita lui Barack Obama opinii
Cehia (republică)
politica economică politica faţă de emigranţi
Churchill, Wiston
Europa și viitorul ei
Ciobotaru, Dinu bogăţiile României
Constituţia României companiile energetice fondul Proprietatea legea investiţiilor planurile de dezvoltare planurile de privatizare
Cipru ajutorul sovietic
Ciutacu, Constanţi (Pro. Dr.)
analiza economică consecinţe asupra nivelului de traial populaţiei greșelile politicienilor jaful economic poziţia României în contex geopolitic
Clinton Hillary poziţia faţă de emigranţi
Comunitatea Cărbunelui și Oţelului conferinţa de la Messina
Comunitatea Economică
Europeană (CEE)
comunitatea Energiei Atomice
(EURATOM)
grupul celor șase piaţa comună
Tratatul de la Paris
Tratatul de la Roma
Comunitatea Economică Europeană ajutorul ţărilor occidentale constituire
Comunitatea Europeană poziţia faţă de CAER

Criza financiară echilibre macroeconomice
Grecia ţările balcanice

Croaţia poziţia faţă de emigranţi
D
Danemarca politica internă
Uniunea Europeană
Deficit economic ţările membre ale UE
politica de austeritate politica financiară
Delors, Jean opinii
Desprinderea unor ţări din UE
perspective și riscuri
Austria
Belgia
Cehia
Danemarca
Franţa
Germania
Italia
Marea Britanie
Olanda
Ungaria
Diehl, Jackson implicarea Rusiei în Orientul Mijlociu
Dificultăţi economice cauze și efecte ţările în cauză
Dominarea lumii (grafic)
politica externă a unor ţări

Dombusch, Rudiger opinii
Dostoievscki, M. Feodor poziţia europeană a Rusiei
Draghi, Mario poziţia faţă de emigraţie
Duncan, Arne opinii
E
Elţîn, Boris
Poziţia economică a Federaţiei
Ruse
Relaţia cu Vladimir Putin
Emigraţie relaţia cu invazia opinia lui Mircea Popescu (SUA)

Estonia relaţia cu Rusia şu UE
Euro avantaje şi dezavantaje zona euro
Europa evoluţia ţărilor membre istoria limitele sărăciei planul Marshall politica faţă de imigranţi refacerea economică război primul al doilea împărţirea între ţările victorioase tratatul 2 + 4
proiecte geostrategice
Excedent de cont analiză economică
Extremismul islamic-jihadist grupările teroriste locuri ale unor acţiuni teroriste

F

Farage, P. Nigel ieșirea din UE – o șansă de libertate
Federaţia Rusă acte teroriste acţiuni militare în zona Ucrainei contracte economice cu UE
Instalarea sistemului anti-misăl în Polonia poziţia ONU
politica faţă de imigranţi politica faţă de statul Sirian și de Administraţia Assad sancţiuni
Finlanda caracteristici naţionale
Foley James crimă terorism
Forţele militare arabe proiectul ţărilor arabe
FRANCIS (Pope)
opinii despre migranţi
Franţa alegeri caracteristici naţionale indicatori economici politica naţională situaţia economică șomaj tratatul de la Paris
Freud, Sigmund comparaţie cu instinctul animalelor pentru supravieţuire
Furtună, Dorian aderarea la mișcarea teroristă

G

Georgescu, Călin interviu
Germania analiză economică balanţa comercială căderea zidului Berlinului demografie forţa de muncă imperiul german indicatori economici perspective economice și sociale politica imigraţiei politica

internaţională
PNB
război mondial (al II-lea)
Todd, Emanuel politica antiamericană
Gorbaciov, Mihai căderea comunismului căderea zidului Berlinului refacerea sistemului economic rusesc (perestroika)
apropierea de lumea occidentală
Grecia acorduri economice austeritate economică caracteristici naţionale criza economică cronologie istorică datoria externă depozitele bancare falimente economice forţa de muncă ieșirea din UE
Imperiul Otoman indicatori economici
PNB
ramuri economice șomaj
Tsipras, Alexis – opinii
H
Hertogen, Jan procentul imigraţiei în diverse ţări
Hodja, Enver politica internă politica internaţională relaţiile albano-rusești relaţiile albano-chineze
Hollande, François caracteristici naţionale ciclicitatea refacerii economice dificultăţi economice indicatori economici politica naţională refacerea economică scăderea popularităţii situaţia economică a Franţei șomaj
I
Identitatea naţională acceptarea migraţiei concepţii religioase diferenţele de cultură, educaţie invazia musulmană musulmanizarea lumii musulmanizarea SUA
numărul musulmanilor în
Europa politici naţionale
Imigranţii acţiuni teroriste blocarea invaziei educarea imigranţilor imigraţia ilegală în Europa imigraţia ilegală în SUA
Infiltrarea teroriștilor
Inozemtsev, Vladislav situaţia economică a Rusiei

scăderea veniturilor populaţiei vânzările de petrol rusesc
Invazia islamică acte teroriste în Europa și SUA
acţiunile organizaţiilor extremiste apariţia – cauze islamizarea lumii construcţia de moschee
Irlanda caracteristici naţionale
ISIS
atacuri teroriste în diverse ţări cumpărarea de armamament infiltrarea în Europa numărul de membri volumul arsenalului militar surseși resurse
Islamul categorii de musulmani definiţie pilonii religioși recrutarea de susţinători reguli și legi
Statul Islamic
Italia caracteristici naţionale evoluţia economică indicatori economici politica economică productivitatea muncii
Înlocuirea populaţiilor impactul imigraţiei musulmane
J
Junker, Claude Jean planul de acceptarea imigranţilor
K
Kalergi, Condenhove Richard ideea creării UE
Kerry, John întâlniri cu diverse personalităţi politice ale lumii politica internaţională a SUA
politica faţă de Siria
KGB
politica represivă la nivel naţional
Puţin, Vladimir
Ki-mon, Ban opinii despre Ungaria
Klaus, Johannis modelul de cooperare București
Chișinău politica naţională a României politica internaţională a României
Kudrin, Alexis situaţia economică a Rusiei standartul de viaţă al populaţiei ruse
Kumar, Joynt Martha libertatea informaţiei în SUA
opinia privind politica lui
Barack obama politica de discriminare și rasism în

SUA
Kurz, Sebastián politica privind imigraţia
L
Lewis, Bernard nevoia de forţă de muncă a Germaniei prognoza Europei
Letonia caracteristici naţionale
Lister, Charles numărul membrilor ISIS
Lituania caracteristici naţionale
Lynch E. Loreta opinii despre politica naţională a SUA – situaţia deţinuţilor
Luxemburg caracteristici naţionale
M
Mackinder J. Halford (Sir)
geostrategia viitoare a Europei
Major, John opinii despre ieșirea Marii Britanii din UE
May, Theresa candidată la postul de Prim
Ministru al Marii Britanii

Malta caracteristici naţionale
Marea Britanie analiza economică balanţa comercială criza economică demisia lui Cameron efectele asupra muncitorilor străini ce lucrează în Marea Britanie efectele mondiale ale referendumului ieșirea din UE
Indicatori economici invazia refugiaţilor investitori străini
May, Theresa și poziţia
Marii Britanii în UE
referendum viitorul Marii Britanii

Marshall (Plan)
ajutorul pentru refacerea economică investitorii străini ţările beneficiare ale ajutorului
Merkel, Angela analiza economică a
Germaniei atacurile teroriste în diverse colţuri ale
Germaniei demografia Germaniei dezbateri politico-

economice
Europa fără graniţe forţa de muncă activă primirea refugiaţilor
Mesina proiectele unei pieţe comune
Comunitatea i Energiei Atomice relansarea proiectului privind UE
Meyssan, Thierry forţa de muncă necesară Germaniei
Michel, Charles ședinţa secretă de urgenţă privind ieșirea Marii Britanii din UE
Migranţii definiţie
(din) Africa controlul la graniţă
(și) refugiaţii impactul socio-economic și politic numărul migranţilor în Europa pericolul infiltrării teroriștilor populaţia islamică reglementări
Migraţia din unele ţări Africane
Eritreia
Etiopia
Nigeria
Somalia
Sudan
Yemen
Monnet, Jean crearea UE
Moneda
Euro
Leu refuzul introducerii monedei euro de către englezi și suedezi

Muslet, Salem opoziţia faţă de
Administraţia Assad retragerea trupelor rusești din Siria politica externă a Siriei
Musulmanii cine sunt și ce cred ei construcţia de moschee opinii internaţionale ţinuta vestimentară
N
Nagy, Imre politica faţă de cetăţenii de origine germană reabilitare postmortem
Nahles, Andreea retribuţia imigranţilor

NATO
anul aderării diverselor ţări ţările membre
O
Obama calitatea vieţii în SUA
cheltuieli pentru educaţie
Cuba forţa de muncă infrastructura informarea populaţiei insecuritatea personală instalarea sistemului anti-missăl în Polonia lupta împotriva terorismului politica naţională politica internaţională politica asistenţei medicale politica pensiilor comparativ cu Europa relaţii economicecu UE
relaţii social-economice cu Marea Britanie sistemul informaţional și decalajele specifice din UE
situaţia juridică și infracţională în SUA
vârsta medie a populaţiei în comparaţir cu UE
Olanda caracteristici naţionale poziţia faţă de acceptarea României în UE
Orban, Victor azilanţii discurs (lui)
opinia Europei (despre)
politica Ungariei faţă de imigranţi relaţia cu UE
relaţia cu Federaţia Rusă
Organizaţia Naţiunilor Unite (ONU)
globalizarea securitatea sprijinul ţărilor membre
P
Paraskevopulos, Nikos confiscarea proprietăţilor germane datoriile de război
Partide politice în Germanaia
CDU
Alternativa pentru Germania (AfD)
modificări în politica faţă de migranţi politica Administraţiei Merkel sentimentul anti-migraţie
Pen (Le) Marine politica Franţei despre imigranţi opinia privind forţa de muncă pentru Germania forţa de muncă ieftină comparaţie cu politica fascistă
Pew Research Center analiza opiniei diverselor ţări despre imigranţi raportul PEW pe problema imigraţiei

Poladin, Simona (dr.)
evoluţia economiei Marii Britanii
Polonia caracteristici naţionale instalarea sistemului de misăls poziţia faţă de UE
poziţia NATO
situaţia economică
Porter, Eduardo politica SUA referitor la cheltuielile pentru educaţie
Portugalia caracteristici naţionale politica economică politica naţională protejarea mediului marin poziţia geostrategică resursele naţionale
Puţin, Vladimir democraţia controlată instalarea sistemului de misăls în Polonia poziţia Rusiei faţă de Israel poziţia Rusiei faţă de Siria relaţiile Puţin – Assad

R

Radicalizarea teroriștilor modul de desfășurare sistemul de radicalizare
Războiul Mondial primul al doilea independenţa naţională împărţirea lumii între aliaţii învingători efectele împărţirii lumii
Războiul Rece dispute ideologice
Refugiaţii
(și) migranţii definiţie invazia în Europa
Renzi, Mateo opinia privind părăsirea UE
de către Marea Britanie
Robinson, Eugen situaţia economică a SUA
politica naţională politica internaţională
România analiza economică corupţia dezvoltarea economică economia de subzistenţă forţa de muncă locul în UE
politica guvernamentală privind forţa de muncă politica internă privatizarea riscurile de securitate opinia privind armata europeană statutul actual și viitor în contextul geopolitic situaţia pensiilor tranziţia economică
Rutele energetice în Europa conexiunea energetică prin Germania

S

Sarkozy, Nicolas atacurile teroriste în Paris politica naţională a Franţei scăderea popularităţii șomajul

Schengen (Acord)

avantaje și dezavantaje infiltrarea soldaţilor ISIS

Instaurarea verificărilor la graniţe libera circulaţie în Europa ţările semnatare

Schultz, Martin opinia privind rolul Turciei în Europa combaterea contrabandiștilor opinia privind nejustificarea amânăriiieșirii marei Britanii din UE

Schuman, Robert anaunţarea creării UE (declaraţia Schuman)

Securitatea UE

armata Europei opinii pro și contra poziţia diverselor ţări

Scoţia dorinţa de independenţă din Marea Britanie emigraţia musulmană acceptarea de a deveni membră a UE

Sharma, Ruchir accesul la piaţa europeană adoptarea monedei comune (euro)

ajutorul financiar dat de UE

deficitele bugetare lichidarea comunismului reformele economice încadrarea în concepţia economică a UE

situaţia șomajului

Sigmar, Gabriel demografia germană forţa de muncă imigraţia forţei de muncă ieftină

Silva (De), Eduardo cooperare și conflict relaţiile economice între UE şi Federaţia Rusă

Sleeper Cells atacuri teroriste coordonate în Europa și Statele Unite asigurarea fondurilor necesare terorismul

Slovacia caracteristici naţionale opinii privind imigraţia

Slovenia caracteristici naţionale

Spania balanţa comercială caracteristici naţionale

corupţia la nivel naţional situaţia economică șomajul

Sutherland, D Peter imigraţia – obligaţia Europei imigraţia ilegală convenţia ONU pentru refugiaţi opinii rasiste și xenofobe

Stalin V. Iosif

Basarabia și Bucovina ocupaţia sovietică

Statele Unite ale Americii asistenţa medicală ateismul

Statul Islamic

Aba Bakr al-Bagdadi abrevieri atacuri teroriste în diverse colţuri ale lumii bugetul calif califat cumpărarea de armament evoluţie (etape)

Imigraţia populaţiei din Siria instaurare legi și pedepse mitul (despre)

organizare poziţia SUA şi Federaţia Rusă propaganda realitatea (despre)

resurse poziţia faţă de Siria

Suedia caracteristici naţionale referendum privind moneda unică (euro)

respingerea monei euro

Sullivan, Margaret politica Administraţiei Obama privind lipsa de informaţii a populaţiei americane lipsa de transparenţă referitoare la deciziile Casei Albe

T

Tardis, Matthieu despre Acordul Schengen

Terorism acţiunile teroriste din diverse ţări inclusiv SUA

acţiuni teroriste în noiembrie 2015 pe plan mondial cauza atragerii simpatizanţilor coaliţia internaţională combaterea terorismului cumpărarea de arme întâlnirea de la Paris din 11 ianuarie 2015

lista organizaţiilor teroriste din lume lupta împotriva terorismului poziţia SUA și a Federaţiei Ruse sleeper cells ţările furnizoare de armament

Thanatos fiul zeiţei Nyx (noaptea) și a lui Erebos (întunericul)

mitologia greacă
Tineri simpatizanţi ai ISIS
cauze și efecte radicalizarea voluntari
Todd, Emmanuel imperiul German politica externă a Germaniei relaţia Germaniei cu Federaţia Rusă
Trump, Donald construirea unui zid de apărare împotriva migranţilor ilegali din Mexic lupta împotriva invaziei migranţilor sirieni și din alte ţări
Tsipras, Alexis analiza economică a Greciei austeritatea datoria publică negocieri cu membrii UE
politica economică reducerea rezervelor financiare
Turcia atacuri teroriste fonduri primite de la UE
fluxuri de imigranţi intrarea imigranţilor lupta împotriva contrabandiștilor parte a Europei patrularea graniţelor maritime viza de intrare în UE
U
Ucraina ameninţări din partea Rusiei decizia 2014/145/PESC din 17 martie 2014
apropierea de UE
apropierea de NATO
Independenţa naţională integritatea teritorială opinia lui Todd Emmanuel
Ungaria analiza economică caracteristici naţionale combaterea imigraţiei opinia lui Orban Victor politica externă relaţiile cu URSS
relaţia cu România
Uniunea Europeană analiza economică analiza istorică analiza geopolitică și geostrategică armata europeană atacuri teroriste avantaje și dezavantaje ale membrilor UE
blocarea intrării unor noi membrii caracteristicile naţionale ale ţărilor membre cheltuieli nejustificate coaliţia internaţională constituţia criza economică și financiară decalaje economice ale membrilor decalaje în sistemul informaţional deficitele bugetare ale ţărilor membre distribuţia exporturilor efectul globalizării invazia

musulmană istoria relaţiilor politico-economice modele ale statutuluipolitico-ec onomic moneda unică (euro)
noi reguli de conducere partenerii economici perspective politico-ecconoice planul Marschall planuri de dezvoltare politica unor compromisuri politici naţionale politica internaţională politici de apărare
PNB/capita prognoza dezvoltării riscurile dezintegrării
România – membră a UE
scenarii economice similitudin cu URSS
situaţia fostelor ţări satelite ale
Moscovei statutul politic structurile politico-administrative și de conducere ţările membre valoarea comerţului exterior viitorul UE. Scenarii
U.R.S.S.
anexarea Crimeei atacuri teroriste căderea comunismului federaţia Rusă politica naţională politica internaţională relaţii cu Administraţia Assad relaţii cu UE

V

Valls, Manuel politica naţională a Franţei

Y

Yelen L. Janet efectul ieșirii Marii Britanii din UE
politica economico-financiară a SUA

W

Waszczykowski, Witold politica faţă de lucrătorii polonezi dn Marea Britanie opinia faţă de politica UE
Willhelm, Alexander (Rege)
Europasocietate participativă

Islamul nu este o religie a păcii, ci promovează ucidere!

POSTED BY: LĂZĂREANU RĂZVAN SEPTEMBER 6, 2015

Îmi dau seamă că sunt mulţi care nu vor fi de acord cu tema articolului dar voi aduce **dovada**folosind învăţăturile Coranului, ca să dovedesc argumentul meu. Sunt mulţi musulmani care nu pot citi în limba arabă! Asta însemnând că nu pot citi Coranul. Coranul este tradus în multe limbi dar din câte am înţeles, musulmani trebuie să-l citească în limba originală. Dacă nu cunosc arabă, ori îl citesc în limba lor ori nu-l citesc de loc. După cercetările mele, am văzut că majoritatea musulmanilor nu cistesc Coranul deloc. Vă daţi seama? Membri ai religiei să nu cunoască bazele religiei lor. Este o problemă mare când oamenii nu ştiu, când nu sunt informaţi, pentru că pot fi uşor înşelaţi. De obicei, cei ce ţin poziţia că Islam este o religie a păcii, nu ştiu despre ce vorbesc şi ce este scris în Coran. Hai să privim la Coran să vedem ce este scris despre pace, ucidere şi războaie. Vom privi la câteva versete şi câteva păreri ale savanţilor. Musulmanii spun că, Coran-ul este ultimul cuvânt de la Dumnezeul lor Allah dar în acelaşi timp savanţii din religiea Islamnului recunosc că, Coranul este *revelaţie progresivă*, adică se schimbă cu timpul. De ce zic ei asta? Pentru că Coranul se contrazice foarte mult.

A nu se răzbuna...

Aşa spunea Muhamed la începutul formării religiei

sale. El avea foarte puţini ucenici şi împreună ei, nu aveau putere mare ca să fie în stare să se lupte. El era persecutat împreună cu ucenicii lui dar nu era în stare să câştige lupta şi din cauza aceasta, el promova răzbunare. În sura 73: 10 – 11 este scris aşa *„Îndură ceea ce zic ei şi depărtează-te de ei, plecând cuviincios! Şi lasă-mă pe mine cu aceia care învinuiesc de minciună dintre cei care trăiesc în îndestulare şi dă-le lor un scurt răgaz*. Mai este scris cam aşa la Sura 52: 45, 47, 48. Din aceste scrieri, doar aici ni se pare părea că Islam-ul şi Coran-ul promovează „pace" dar hai să citim mai departe.

A lupta să te protejezi...

Când numărul ucenicilor a crescut, părerea lui Muhamed s-a schimbat. În sura 22: 39 – 41 găsim, *Li s-a îngăduit (să se apere) acelora care sunt atacaţi, căci ei sunt nedreptăţiţi. Iar Allah este în stare să-i ajute...* A te proteja nu este rău dar vedem o schimbare şi după ce a început schimbarea, alte schimbări se aşteaptă să apară în curând.

Este poruncit să lupţi pentru a te proteja...

Punctul doi spune că te poţi proteja dar aici este o poruncă. Vezi procesul? Se schimbă puţin cu puţin. E derutant, te „duce" foarte încet şi nu-ţi dai seama decât atunci când ai mers prea departe. În sura 2: 190 – 1 vedem, *Luptaţi pe calea lui Allah împotriva acelora care se luptă cu voi, dar nu începeţi, voi lupta, căci Allah nu-i iubeşte pe cei care încep lupte. Omorâţi-i unde-i prindeţi...* Se vede că, Coran-ul promovează uciderea şi ormorul. Deci primul punct contrazice punctul cu numărul 3 dar lucrurile devin şi mai rele. Sunt o grămadă, dacă vrei să le citeşti în întregime. (*Sura 2: 216 Sura 8: 12, 13 61: 4, 11 – 13*)

Lupta ofensivă este poruncită împotriva celor nemusulmani.

Când numărul ucenicilor lui Muhamed a crescut foarte mult, el a decis să promoveze războie împotriva celor care nu credeau. S-a dus pacea şi toleranţa. Uciderea şi

omorul sunt promovate dar şi poruncite. Hai să privim la 9: 5 unde este scris, *Iar când se vor încheia lunile cele sfinte, atunci, omorâţi-i pe idolatri oriunde îi aflaţi…* **Chiar dacă cei care nu sunt musulmani, nu fac nimic împotriva musulmanilor, ei trebuie să fie ucişi oriunde se află.** Aşa ceva nu reprezintă pacea. Cei ce spun ca Islamul este religia păcii, ori nu aţi citit Coranul, ori sunteţi înşelaţi şi nu vreţi să recunoaşteţi lucrurile aşa cum sunt. Mai sunt multe citate care promovează uciderea şi crimele. (*Sura 9: 29 – 31, Sura 5: 36 – 38*)

În concluzie, vedem două lucruri interesante despre Islam. În primul rând, Coranul nu este ultimul cuvânt de la Allah pentru că se spune că revelaţia sa este progresivă, adică nu este ceva stabilit. În al doilea rând, Islamul nu este religia păcii, cum spun unii, ci este religia răilor care vor să ucidă în numele lui Allah. Din cauza aceasta, avem Cuvântul lui Dumnezeu (Biblia) care nu se schimbă şi nu se va schimba niciodată. Vă îndemn să studiaţi Cuvântul Adevărat de la Dumnezeu şi nu fiţi înşelaţi de învăţăturile rele ale Islamului. Domnul să ne ajute!

.....

Islam Is a Religion of Peace

1.Can the wave of violence sweeping the Islamic world be traced back to the religion's core teachings? An FP debate about the roots of extremism.

BY MANAL OMAR / NOVEMBER 9, 2015

2. In the past few weeks, both Russia and the United States have escalated their military campaigns against the Islamic State. As the brutal jihadist group continues to wreak havoc in Syria and Iraq, Foreign Policy's *Peace Channel, a partnership with the United States Institute of Peace, asked United States Institute of Peace acting Vice President Manal Omar, one of the foremost voices on peace and Islam, and Ayaan Hirsi Ali, author of* Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now*, to debate what is behind this newest breed of extremism, and how can it be defeated. In the age of al Qaeda, the Islamic State, and Boko Haram, is there a link between the violence these groups perpetrate and the faith they profess? (Read Ayaan Hirsi Ali's piecehere.)*

There is a tempting logic that has gained prominence in the post-9/11 world that attributes violent extremism from Muslims to the core tenets of Islam. It is tempting, of course, because if there is one single driver of conflict, after all, then there is one solution. Trying to understand the complex roots of violence can seem overwhelming, and trying to find solutions to it can leave policymakers and civic leaders paralyzed. Yet the concept of one cause — and, therefore, one solution — can be very dangerous. In the best case, this oversimplification may waste financial and human efforts to solve problems because they are

based on a faulty diagnosis. In the worst case, it can actually fuel the conflict.

Trending Articles

Is Trump Resurgent Because I’m Writing This and You’re…

The GOP nominee’s brilliant play of the media, the military, his business interests and the state of U.S. politics.

3.The temptation toward simplicity is evident even in the question posed in this debate. The framing reveals a fundamental error: that violent extremism is fundamental to Islam rather than committed by individuals. The fact that there is violence emanating from parts of the Muslim world does not mean that violence is a product of the religion.

4.The complicated truth of the matter is that the extremist violence that has overtaken a majority of Muslim countries, including Iraq, Syria, and Pakistan, is the product of complex political and social circumstances. They include colonial legacies and more modern great power politics — and the artificial borders that they bequeathed the region. The violence is perpetrated by official structures that favor a few over the many, and the collapse of government institutions. Religion, certainly, is part of the mix, especially in fragile nations or under authoritarian regimes, but that comes into play not because of the nature of the faith but because of the way it is abused and manipulated.

5.To grasp this complexity, it is important to

understand three areas: the role of global politics that have destabilized the region and inflamed tensions; how dysfunctional states create an opening for extremism; and finally, how religion fills the gaps created by international and domestic uncertainties.

6.Let's start with the politics. In doing so, it's important to note that Western states have played a significant role in the rise of extremist groups. Middle East experts such as Hassan Hassan, who co-authored the book *ISIS: Inside the Army of Terror*, argue that the emergence of the self-styled Islamic State (another name for ISIS) has more to do with U.S. foreign policy in the Middle East — who it supports, how its military interventions have changed the region — than with the Quran. The U.S. Coalition Provisional Authority's 2003 order to dissolve the Iraqi Armed Forces, for example, left hundreds of thousands of well-trained soldiers bitter and unemployed. Many of these officers now provide the militants with the military expertise required to conquer territory as quickly as they have.

Another example of the United States' role in stoking extremism is its support for the United Nations' policies on Israel, which critics have attacked as a double standard. In 2003, John Austin, a former British Parliamentarian, wrote an article for the Palestinian NGO Miftah citing conflicts from Kosovo to East Timor to Iraq to Rwanda. In each of those cases the U.N. imposed enforcement measures such as arms embargos, and international tribunals to prosecute crimes against humanity. Yet on Israel's illegal building of settlements, there has been no action despite numerous U.N. resolutions dating back to the late 1970s often because of U.S. intervention on its behalf.

As for state-level problems, domestic power struggles and government dysfunction across the Middle East have also opened the door for violent extremist groups. Robert I. Rotberg outlines in his book, *When States Fail: Causes*

and Consequences, that a state's failure to provide citizens with basic rights and services allows violent nonstate actors to emerge and take control. Failures were not limited to economic needs; a lack of political inclusion, freedom of expression, and the right to live with dignity have been primary drivers of youth radicalization and violence. A more recent example can be seen in Iraq and Syria: the Islamic State and al-Nusra Front have offered services and material benefits to lure citizens into joining the fight.

A 2015 study by Mercy Corps, *Youth & Consequences: Unemployment, Injustice and Violence*, which examined conflicts in countries such as Afghanistan, Colombia, and Somalia, found that the principal drivers of political violence are not the high unemployment or lack of opportunities traditionally articulated by development agencies. Rather, the study foundthat the political violence, which is often framed in religious terms, was linked to experiences of injustice: discrimination, corruption, and abuse by security forces.

In this context, religious spaces often become incredibly important — and powerful. Extremist groups don't just offer services such as employment, they also proffer a utopian ideology that extends beyond the rhetoric of suicide and sacrifice to promise an ideal state built on strict principles of "justice" and order based on their twisted interpretation of Islam. Islam, in turn, becomes a tool for violent groups to attract support for their causes, much like the way nation-states have used nationalism and patriotic fervor. And the only venue often available for recruitment in otherwise repressive societies is the more radical religious institutions.

7.Under authoritarian rulers such as Iraq's Saddam Hussein and Libya's Muammar al-Qaddafi, many countries in the Middle East and beyond eliminated media outlets, student unions, and professional associations that were not

directly under the control of the state. For Muslims in these environments, the mosque became the sole channel for expressing opposition, and the weekly Friday sermon the only place for dissidents to reach the people.

8.Using Islam as a tool of political extremism has led to many different results. The circumstances that produced the Islamic State in Syria and Iraq are different from what shaped Boko Haram in Nigeria, though both claim to be genuine Islamic groups. In the latter case, the extremist organization evolved as a response to the Nigerian government's heavy-handed approach and ultimate killing of the group's founder, Muhammad Yusuf in 2009. Prior to that, the group mainly had waged low-level attacks, rather than the spectacular assaults they now conduct against civilians and the Nigerian military.

9.Boko Haram and its ilk have manipulated Islam as a powerful recruitment tool, in much the same way Western states use nationalism to mobilize support for wars. Confrontations such as the invasion of Iraq, or the Soviet Union's incursion into Afghanistan, have sparked the creation of more extremist groups — by destroying civil society, for example — than religious belief ever could.

* * *

10.Those who claim Islam is an inherently violent religion ignore the overwhelming majority of adherents to the faith — there are more than 1.5 billion Muslims worldwide — who live peacefully. They would also ignore that using religion as a justification for violence is nothing new. There are countless examples of members of other religions invoking faith as they perpetrate violence — Buddhist nationalist movements in Sri Lanka and Myanmar instigating violent campaigns against Muslims, for instance. Most people are able to critically analyze these movements and not lay the blame on Buddhism or Christianity.

11.The most prominent Muslim academics agree extremist groups believe in a fringe version of Islam well outside the scholarly consensus. In 2014, more than 120 of the world's top Muslim leaders and scholars wrote an open letterto the Islamic State's leader, Abu Bakr al-Baghdadi, and his followers, using the same religious texts the militants cite and arguing the group's practices are not legitimate in Islam. Signatories include the former and current Grand Muftis of Egypt and top Muslim clerics from Nigeria, the U.S., Canada, Pakistan, and Indonesia.

12.Muslims have taken grave risks to condemn violence, and some are on the front lines militarily too. Youth activists across the world regularly receive death threats as they offer alternative narratives to resolve conflict through nonviolence. Others have picked up arms to combat these extremist groups when condemnation is not enough. It is Muslims on the ground throughout Iraq and Syria who are leading the fight against the Islamic State. If the tenets of Islam could truly cause violence, all these Muslims would be joining the Islamic State instead of risking their lives to stop it.

13.Ironically, those who insist the Islamic State is a natural outgrowth of Islam share a similarly narrow conception of the religion as its followers.

14.Ironically, those who insist the Islamic State is a natural outgrowth of Islam share a similarly narrow conception of the religion as its followers. Despite the wealth of diversity and growth within Islam, they insist on defining it as monolithic.

Intisar Rabb, a professor of law and the director of the Islamic Legal Studies Program at Harvard Law School, argued in an email exchange, "Sunni Islam's most curious blessing and its curse is perhaps its radical legal pluralism: the ability to contemplate that any interpretation of the law, so long as it relates to and engages a sophisticated process of interpretation, is a good-faith effort to arrive at

the ‘right answer,’ which may change over time.” Historically, this has allowed for change and reformulation of the law to fit times and places as disparate as 7th century China to 10th century Baghdad to 20th century America, Rabb said. This characteristic, however, can become a curse, because it speaks of no final authority and often leaves a vacuum that permits crude or hostile interpretations that hold sway with the unsuspecting.

15.Shiite Muslims, for their part, adhere to a broad norm of following a living expert interpreter of Islamic law (called a mujtahid), who can evaluate and refine Islamic values for contemporary circumstances. In the context of Iraq, that has proved a valuable asset in containing some violence. Ayatollah Ali al-Sistani’s statements and fatwas (religious rulings) even since the beginning of the conflict in 2003 directly prevented mass revenge killings on a number of occasions. One of his fatwas this year called for restraint after Shiite-dominated Iraqi government troops and militias freed Tikrit and revealed mass grave sites that presented visceral evidence of June’s massacre of hundreds, possibly thousands, of Iraqi soldiers at the nearby Camp Speicher, when the Islamic State overran the military base. The revelation had heightened the potential of revenge attacks against Sunnis because the Islamic State claims to represent and defend all Sunnis.

Besides exacerbating conflict, oversimplifying the underlying causes by laying the blame at the door of an entire religion can mean billions of aid dollars wasted in chasing a false premise, and opportunities missed in the meantime. Seeking to use moderate Muslim clerics superficially to counter extremist messaging, for example, may have little impact if the root of the problem lies elsewhere.

16.Solving the problem of violent extremism demands embracing the complexity of the problem over the simplistic black-and-white narratives used by

extremists on both sides of the debate. Scholarly analysis, and the lived experiences of more than 1 billion Muslims, including myself, makes clear that violence committed by Muslims is not because of the faith. Once this is understood, the world can stop focusing misguided attention on one ostensible factor that has been twisted unrecognizably. With a more balanced approach, it's possible to demonstrate that violent extremism has no state or religion, and that all identities, ethnicities, and religions are part of the solution.

Sursa: http://foreignpolicy.com/2015/11/09/islam-is-a-religion-of-peace-manal-omar-debate-islamic-state/

TRADUCERE PRELUCRATĂ

Islamul este o religie a păcii

1.Pot valurile de violențe provocate de către grupurile islamice juhadiste să fie considerte că au la bază învățăturile de bază ale cultului islamic?

Dezbatere creată de Foreugn Policy despre rădăcinile extremismului/Manal OMAR/

9 noiembrie 2015

.....

In the Name of Allah.com

Islam & Criminal Minds :-

On numerous talk shows with the USA, I was asked why Muslim Imams are more successful in converting all types of criminals in the prisons system than Christian Priests.

Based upon 30 years of research, the answer is actually very simple. Unfortunately trying to convince hosts in a few minutes that my explanations are correct is difficult even though I have been able to succeed with

some of them when they spent the time reading my website ***www.InTheNameOfAllah.org*** and or listening to my audio/videos on ***www.alrassooli.com.***

I have therefore decided that I should have this matter as a separate chapter for my supporters to use at will.

Let me recap some fundamentals that may have been overlooked or forgotten:

1 All the records and reports that humanity has about Muhammad, his deeds, his companions and his thoughts have been bequeathed to us by his victorious followers totally Uncorroborated, Unsubstantiated and Un-witnessed by any other human group, thus can only be suspect as to veracity.

In a nutshell, there are no documents whatsoever supporting anything the followers of Muhammad tell us as fact.

2 The reason WHY humanity has no witnesses to these events is because Muhammad and his henchmen literally OBLITERATED them be they Pagan Arabs, Judaized Arabs or Christian Arabs!

3 As you all know by now, out of 600,000 hadiths, al Bukhari was able to authenticate a core of about 2700 ONLY! That is 0.45% from all his lifelong collection!

Dear readers, please remember that al Bukhari was NOT a Christian Evangelist, a Zionist or a Jew but an Imam and a believing Muslim!

Now let me point out several items that have easily been overlooked by researchers.

Nowhere in the Hadiths or the Quran are we told how Umar ibn al Khattab's, Ali bin abi Talib nor those of most of Muhhammad's companions earned their living while supporting Muhammad against his own - and theirs - kith and kin of the Quraish.

We have also been told in numerous Hadiths that Muhammad while in Madina, was poor in spite of the fact that his wife Khadijah was a very successful and wealthy merchant. What happened to her wealth after she died? After all, Muhammad should have inherited it.

Not once did Muhammad work for a living especially after he married the wealthy Khadijah.

During my research I have not found anyone studying these subjects among the so called scholars of Islam who ever asked these simple questions that require clear answers.

When Muhammad died, he was an very wealthy man not from his hard work or business acumen but entirely from the Booty, Plunder, Slaughter and trading in slaves of the Pagan, Judaised and Christian Arabs.

He was the head of the first **Organized Crime Syndicate** in history and the consummate**Pirate of the Desert.**

Ladies and gentlemen, there is a very important word used in Hadiths called **FAY/FAI.**

Fay in Arabic is booty obtained from Unbelievers/ Infidels.

According to Muhammad ibn Tahir, ***fai'*** is **booty**

taken from a country (or people) who submit to Islam without resistance, as distinguished from ***ghanimah*** meaning **plunder.**

The Khalifah 'Umar said "...it was the special privilege of the Prophet to take **booty as well as plunder**, a privilege not permitted to any other prophet..."

*** Umar is correct since no Hebrew prophet would have found doing such an immoral thing as either just or divinely inspired ***

When Muhammad 'conquered' a town, a village or a tribe WITHOUT fighting, all the spoils/plunder/booty belonged to him PERSONALLY to dispose of as he wished, sanctioned of course, by Allah. He invariably used this ill begotten wealth to bribe and entice others into his CULT belief system.

*** Muhammadan Islam was and still is about BOOTY, PLUNDER, ENSLAVEMENT, CONQUEST and DESTRUCTION.

Almost every important verse in the Quran and Hadiths exhort the followers of Muhammad to direct their energies entirely for this purpose in the form of Unholy JIHAD.

Muhammadan Islam has no concept of salvation or redemption as understood by the Judeo- Christain traditions or even as understood by the Buddhists or Zoroasterians.

It is directed for only one purpose:

TO WAGE UNRELENTING WAR UPON ALL OF HUMANITY UNTIL MUHAMMADAN ISLAM CONQUERS ALL ***

Sahih Al-Bukhari Hadith 5.368 Narrated

byAisha

Fatima [Muhammad's daughter] and Al'Abbas [uncle] came to Abu Bakr [the Caliph after Muhammad], claiming their inheritance of the Prophet's land of **Fadak** and his share from**Khaibar**. Abu Bakr said, "I heard the Prophet saying, 'Our property is not inherited, and whatever we leave is to be given in charity. .." and he REFUSED to do so.

Sahih Al-Bukhari Hadith 3.283 Narrated by Qatada

Anas went to the Prophet with barley bread having some dissolved fat on it. The Prophet had**mortgaged his armour to a Jew in Medina** and took from him some barley for his family.

Anas heard him saying, "The household of Muhammad did not possess even a single Sa of wheat or food grains for the evening meal, although he has nine wives to look after"

Sahih Al-Bukhari Hadith 7.6 Narrated by Anas

The Prophet used to go round (have sexual relations with) **all his wives in one night,** and he had nine wives.

*** Muhammad must have been a superman. He was able to have the time and prowess to have sex with all nine wives while **both he and they were starving** ***

Sahih Al-Bukhari Hadith 9.77 Narrated by Abu Huraira

While we were in the mosque, Allah's Apostle came out to us and said, "Let us proceed to the Jews." So we went along with him till we reached **Bait-al-Midras** (a place where the Torah used to be recited and all the Jews of the town used to gather). The Prophet stood up and addressed them, **"O Assembly of Jews! Embrace Islam**

and you will be safe!" The Jews replied, "O Aba-l-Qasim! You have conveyed Allah's message to us." The Prophet said, "That is what I want (from you)."

He repeated his first statement for the second time, and they said, "You have conveyed Allah's message, O Aba-l-Qasim." Then he said it for the third time and added, "You should know that the earth belongs to Allah and His Apostle, **and I want to exile you from this land,** so whoever among you owns some property, can sell it, otherwise you should know that the Earth belongs to Allah and His Apostle."

*** Muhammad who had his envious eyes upon the wealth of the hard working Judaized Arabs decided that he had the right to dispossess them by 'revealing' his usual Made to Order revelation from his ever obliging god Allah.

By the way, to make the record crystal clear, these Arabs that Muhammad and Hadiths call Jews were actually - like the Christian Arabs - NATIVE, Aboriginal Arabs who had willingly and without the threat of death converted to the religions of the Jews and Christians and who had more right to be in Arabia than the UNEMPLOYABLE Muhammad and his thugs***

Al Baqara 2: 223 *"Your wives are as a tilth unto you; so approach your tilth* ***when or how ye will...."***

*** Muhammadan Islam relegates womanhood to the level of a field suitable for ploughing and sowing seed, and the man as the tiller.

The Muslim wife is only a sex object for the Muslim husband's pleasure and desires, when, where and how it suits him. They can be sexually 'violated' in any manner, time or place that the 'Muslim' man deems fit***

Sahih Al-Bukhari Hadith 1.493 Narrated byAisha

The things which annul prayer were mentioned before me (and those were): **a dog, a donkey and a woman.** I said, "You (Muhammad) have compared us (women) to donkeys and dogs...."

Sahih Al-Bukhari Hadith 7.33 Narrated by Usama bin Zaid

The Prophet said, "After me I have not left any **affliction** more harmful to men **than women."**

With the above references I have thus prepared the foundations to answer the question of the chapter.

Who are in the prisons: **Murderers, Rapists, Thieves and an assortment of violent people.**

Almost each and everyone of the prisoners are men who believe they are superior to women in every way, who actually look at them as **Sex Objects.** These criminals also think they are entitled to rob, murder and pillage to gain wealth.

What do Muhammad's Quran and Sunna tell them? **Allah and Muhammad agree totally with all their thoughts and aspirations!**

Hence these criminals are **sanctified** by Muhammad's god Allah and by the examples of Muhammad's behaviour and deeds to do exactly what they think they are entitled to the instant they convert to Muhammadan Islam.

Muhammad's Quran is **Music to their ears**, which makes it very difficult for Christian priests to overcome.

Case closed!

.....

Introduction to Islam

I have been fully aware, from my residence both in the UK and the USA, that the ordinary person in the street has very little knowledge or understanding - if any - of the history, culture and religion of either the**Arabs** or the **Muslims.** I am also sure that this ignorance is wide-spread all over the **non-Muslim** world. It is also a fact that most of the people who profess the Muslim faith have little comprehension of the **Quran, Hadiths** or **Islamic** history.

For the last twenty three years, I have been studying and researching the subjects of the three monotheistic religions, **Judaism, Christianity** and **Islam,** exploring their roots, their inter-relationships and their historical interactions. The **Quran,** especially, I have studied in my native tongue **Arabic,** and compared and contrasted the **English** and **Arabic** translations and interpretations.

My sole purpose in doing this research and enormous expenditure of time and effort - which has turned into a 'mission' - is to enlighten all those who are not followers of 'Islam' as well as all those who profess 'Islam' to make them aware of the real issues and facts based entirely on the Arabic language of the Quran, the Hadiths, the Hebrew Bible, the New Testament and Pagan Arabian religion and history.

I have tried my best to put all the relevant information at the immediate attention of the readers so that they do not have to look for them in all quarters for verification. All the Quranicverses are

shown exactly as they are without alterations. All the relevant references are made clear by quoting books, chapters and verses.

Religion is invariably the most emotional, most volatile and most explosive subject to discuss. **Belief** is not subject to empirical deductions, to reality, to facts or to logic. Any true **'believer'** will not question the ordinances and subjects of his/her belief. One can only accept the totality of that particular religion or not. One cannot pick and choose bits and pieces of a religion; for a true believer it is a matter **of all or nothing.**

A **Muslim** theologian will find many **'explanations'** as to why the **Quranic** stories of the **Bible** are markedly and sometimes absurdly different from their originals. It will not matter an iota to him that his explanations are spurious and untenable when subjected to historical and theological scrutiny. As a convinced believer, he has no choice but to accept that everything he reads in the **Quran** as being **Allah's Truth**.

Just as a **'Muslim'** clings to the **'truth'** of his religion, then he/she should not be surprised at all, that adherents of other religions have exactly the same rights and feelings. They too are just as extremely sensitive as to how others perceive them and their religion. **Since the Quran and its interpreters use unambiguous and very strong language in attacking and denigrating the People of the Book - as well as all other unbelievers** - it is therefore not unreasonable to expect a maligned religion and its adherents to defend themselves and prove otherwise.

There are of course many enlightened **'Muslims'** in the world, but, unfortunately, the majority of them have

little knowledge of the subject matter, and if they do know, are threatened with death if they contradict the majority. There are estimated over one billion **'Muslims'** in the world today, most of whom do not understand the **Arabic** language or know much about **Arab** and **Islamic** histories. Since the **Quran** is written with a high standard of the **Arabic** language **- which is difficult even for Arabic speaking people to fully comprehend -** it is hence almost impossible to have it understood clearly by those who do not know the language.

People in **Pakistan, Indonesia, Iran, Malaysia, Afghanistan, Bangladesh, Tajikistan, Uzbekistan,** for instance, although they profess to be fervent **'Muslims',** in reality do not know more than the invariably one sided explanations, misrepresentations and misinterpretations perpetrated upon them by their religious leaders ***(Ulama)***.

The author **Salman Rushdie,** for example, was sentenced to death by an **Iranian - a Persian and not an Arabic speaking -** religious court, which misrepresented his views on the **Quran.**

On many occasions, **TV** screens show the hate-filled and contorted faces of **'Muslim'** fundamentalists and their supporters screaming for **Jihad *(Holy War)*** and **death and destruction not only for the USA but also for all Christians, Jews, Buddhists, Hindus, Animists, Atheists** etc. to name just a few.

'Muslims' are the only 'religious' group who demonstrate their anger and hate for allUnbelieving Infidels/Kuffar, by carrying their holy book, the Quran in one hand, and guns, grenades or swords with the other.

These manifestations are only the symptoms of a disease. To cure or combat the disease, one must find its source, its characteristics and its evolution. To comprehend **- not to excuse -** the reasons for such insane and irrational behaviour, and such intense hatred, one has to learn and understand the background of the people concerned: their core beliefs; their understanding of their theology and their history.

In the last twenty years, **Islamic fundamentalism** has grown enormously more powerful. It has spread its tentacles and terrorist cells not only to none **Muslim** countries, but has also become a serious threat to the stability and freedoms of many **Muslim** states from **Algeria** to **Uzbekistan**.

They have methodically and insidiously used the mosques and the religious education of their children to spread their CULT of hate. Already there are several **'Muslim'** states controlled by despotic theocracies such as **Iran, Sudan** and **Afghanistan** to name but a few. **Human rights and freedoms in these countries have no existence or relevance, since the 'religious' rulers have arrogated to themselves the sole right to act 'In The Name of ALLAH'.**

In these countries, more than half the population - all women - are oppressed, disfranchised, marginalized and their human rights trampled upon. They are treated more like Domestic Animals than Dignified Human Beings. The same **'Muslim'** and **Arab** peoples, contrary to reality and facts, blame their misfortunes and poverty on the **West** and **Others** instead of on their mostly corrupt leaders and unconstitutional governments.

Putting it in the most basic and elemental context, the **'engine'** that drives their apocalyptic rage is**jealousy, envy, spite & ignorance.** This may sound very simplistic; so be it, since nothing else can explain their disturbed mental condition.

They are jealous and envious of the success of many none Muslim countries - especially theChristian West and Israel.

They hark back to the centuries when **'Islam' was the dominant imperialist power on earth** and find it extremely difficult to comprehend or accept the facts of life that while their power has ebbed away and diminished through their own faults, the **West** and **Others** - invariably democratic governments - have excelled and flourished because of their liberal and egalitarian societies.

It is always easier for people to blame someone else for their own failures, with the certain but dire consequences that they will never be able to rectify their situation unless and until they face facts and reality.

Without democratising and liberalising the **Muslim** peoples' systems of authoritarian and unrepresentative governments and making them accountable, they will never be able to get out from their miserable circumstances and share the wealth that the world economies can offer.

"The greatest threat to the civilized world in the 21st century is not nuclear weapons, but most assuredly Fundamentalist Muhammadan Islam, with or without weapons of mass destruction. They believe and state clearly and unambiguously, that the whole

world must be converted to their version of Islam and that no other religion should exist."

It is possible that the above statements will encounter a lot of disbelief and outrage among some people. Some may consider them **'racist'** or **'extremist'. The contents of this thesis aim to show beyond a reasonable doubt, that these statements are not only factual but also true, as they are based entirely on the words of Muhammad and his followers**.

In the name of **God** -any god- millions of people have been killed, murdered and/ or exterminated. In reality, the gods that have been invoked had nothing whatsoever to do with the actions of the humans who were using/abusing their names.

History shows us without a shadow of a doubt, that religion was invariably used as a façade to hide the true purpose of all wars of aggression:

That is, the consolidation of power through fear and the acquisition of wealth in all its manifestations.

I have endeavoured to compile this thesis in a concise manner without compromising my objectives. My intention is to give the reader a panorama of the subject without delving into unnecessary details. I have done my best to put before the reader the history and our understanding of the traditions of the **Arabs** before**Islam.** This is followed by a brief history of the **Arabs** and the rise of **Islam** until the death of **Muhammad.**

Before exploring the history of the **Arabs** after **Islam** and their conquests, I have endeavoured to elucidate the

background and genesis of the **Quran,** since it was - and still is - the propellant that ignited and sustained their belief in their theological supremacy over all others, thus leading to their conquests and expansion.

I have concentrated on what in my opinion are its most relevant chapters and verses and have compared and contrasted the **Biblical, Scriptural** and **pagan Arabian** religious narratives mentioned therein with their original versions, showing innumerable instances where the **Quranic** stories deviate substantially from them in form and content.

The final section describes the **Arab** and **'Muslim'** conquests, concentrating on the most important personalities and events. The dynasties of **Arab** and **Muslim** rulers are plotted, but only the most prominent leaders are elaborated upon in detail. Maps, genealogies and family trees are supplied so as to keep the stories connected and in focus.

Copious definitions of **Arabic** words and expressions are supplied in as comprehensive a glossary of**'Definitions'** as possible. The objective is to enlighten the reader under one 'roof' without overwhelming him with unimportant information.

This thesis has been made freely accessible to all because its only purpose is to inform and challenge the intellect of its readers. Any and all those who doubt anything within, can confirm or refute any of the information contained therein by using the internet, which holds more instant information than ever in the history of mankind.

All the author asks the reader to do is to use

his/her God-given intelligence to evaluate, compare, contrast, research and investigate, arriving at their own conclusion.

Finally, the author is solely responsible for all the contents of this thesis, having had no recourse to any outside advisors, editors or publishers.

1st November 2000
London
England

Note:

Since the **September 11th attacks** by **'Muslim'** terrorists against the **USA,** the world media and books have inundated the public with information, misinformation and disinformation about **Islam.**

Politicians and theologians keep repeating the mantra that Islam is a religion of 'peace',when the history of Muhammadan Islam is written with the blood of conquests and subjugationof tens of millions of nations in at least twenty-five countries spanning three continents **- Asia, Africa and Europe -** stretching from **India** and **China** in the east to the **Atlantic** in the west. The subject peoples of these lands - who had their own religions and beliefs - did not voluntarily become '**Muslims**' through dialogue and spiritual enlightenment.

I have had to wait until now, (6th May 2006), to put my thesis on line since no one was willing - **because of fear of retaliation** - to consider printing it into a book. In-spite of the dangers involved in exposing many facts that most would not dare mention, I have decided to take the risk of making my research public and available to those

who seek facts and the truth.

PS: I have used the term Muslim in this Introduction so as not to confuse the reader at this stage. In my thesis, the term Muslim has been replaced by the more factual and accurateMUHAMMADAN MUSLIM.

PS: The readers are now able to LISTEN to a series of Questions and Answers regarding the subject of 'Islam' by linking to:

www.youtube.com/AhmadsQuran3 (this has been unilaterally suspended by You Tube on 9/6/2010 due to Flagging by 'muslims').

All the videos are available on my Blog:

http://www.the-koran.blogspot.com/

.....

The History of Arabs

PART 1 - THE ARABIAN PENINSULA

It is the largest of its kind in the world with an area of almost 900,000 sq miles. Although surrounded on three sides with water, its climate remains mostly rainless. With the exception of a few cultivable and fertile areas (Oases), most of this land is a scorching desert and steppe. It is one of the driest and hottest regions of the world. Some of its western and south western areas can suffer extremely violent but short rainstorms, creating flash floods that can destroy all in its path: towns, humans, animals and vegetation. Immense as this land is, Arabia cannot boast a single important river. This type of natural adversity could only be put up with by a people who had to become fine-tuned, very hardy and adaptable to be able to survive such a hostile environment. This harshness is reflected in the

very character of the Arabian, who looks upon anyone who is not of his tribe as an enemy.

The Arabs who inhabited it were mostly nomadic tribes (Bedou) who warred amongst themselves for the acquisition of spring water and grazing land, as well as against others to rob them of their agricultural produce, possessions, females and slaves. The desert is a sea of sand and the Bedouins were its roaming pirates. To acquire what they needed, they either bartered or raided (Ghazhou). The freedom of roaming the desert in search of pasture is the noblest pursuit in the eyes of the Bedouin. He disdains trade and agriculture, the products of both of which he can acquire by force or by barter as it suits him. It is one of the greatest ironies that the pagans who are so much reviled in the Quran were in fact infinitely better human beings than those who later became followers of Muhammad.

Contrary to the generally abusive, insulting and negative descriptions of the Pagan Arabs in Muhammadan literature, they actually had excellent traditions of chivalry, decency, hospitality, manliness and mercy that the followers of Muhammad could never attain. While there were fights and blood feuds among the pagan Arabs, some of which lasted for decades, the numbers of men killed in those skirmishes were very few compared to those annihilated wantonly and mercilessly in the ensuing wars of genocide and terror waged by the Muhammadan Muslims at Muhammad's instigation. The blood ties, clan and tribal loyalties that bound each group together among the pagans were ultimately obliterated and destroyed by Muhammad through his hatemongering theology, based on the totally merciless and compassionless Muhammadan version of the god of the pagans, ALLAH.

Arabs...

Most historians, Arab or otherwise, confirm that the

Semitic peoples of Iraq who succeeded the Sumerians, came from the Arabian desert in waves of migration to settle in the fertile lands of the Two Rivers. The history of the Middle East is one of continuous struggle between the sedentary people already domiciled there and the nomadic tribes that came regularly to dispossess them. This process contributed to the infusion of new blood into the indigenous people and the almost total absorption and assimilation of the 'invaders'. The name Semitic is derived from that of the son of Noah (Shem) from whom, according to the Bible, the Semitic peoples are descended. The Hebrews (Ibri), were only one of hundreds of Semitic tribes that settled in Iraq (Mesopotamia; Land between Two Rivers) after migrating from the Arabian Peninsula. Hence, according to this scheme of things, the Jews who are the descendants of the Hebrews are of Arabian origin.

According to alleged Arab traditions, the Arabs are the descendants of Ishmael, the son of Abraham and Hagar (the maidservant of his wife Sarah). At this very crucial point, theology and history contradict each other; belief and fact become irreconcilable. If this tradition is correct, then the Arabs become the descendants of the Hebrews and not the other way round as history indicates. If this is the case, then who were the people who migrated from Arabia to start with? This is the conundrum of who came first: the chicken or the egg. According to some Arab historians, even the Phoenicians, Babylonians and Assyrians were originally from the desert of Arabia. These declarations are more wishful thinking than true.

It was the Hebrews after all, before any other people in the world, who revealed to mankind the clear idea of the One and Only God. Their Monotheism became the foundation for Mosaic, Christian and Muhammadan beliefs.

Non-pagan Arabs...

It is extremely important to point out here and now at the earliest possible point of the narrative an item that the followers of Muhammad rarely if ever point out: the fact that in the Arabian peninsula - as Arab historians also confirm- there were numerous tribes that were of pagan Arabian origin who had willingly and without coercion converted to the religion of the Jews (Mosaic faith), to Christianity or became Hanifs (believers in the God of Abraham). All of them were indigenous people who had every right to live in peace in their own land; they were natives - not outsiders or occupiers - of the peninsula. Many of them became very powerful and prosperous. These tribes that had contributed enormously to the commerce, religious input, industry, agricultural wealth and intellectual advancement of the people of Arabia in general, were subsequently dispossessed, forced to convert, massacred and/or deliberately pushed out from their native land Arabia by the new Muhammadan polity. They had existed there for centuries before the advent of Muhammad but their total 'eradication' was achieved in the extremely short period of about fifteen years.

The Jews of Arabia...

Neither Jewish nor Arab histories indicate as to when the Jews immigrated into the Arabian Peninsula. Contacts between Hebrews and Arabs were continuous throughout their histories. Israelites, in the reign of Solomon could have been sent on trading missions by land and by sea (from Etzion Geber/ Eilat) to the Arabian Peninsula. Further contacts and migrations into Arabia could also have occurred after the liberation of the Jews of Babylon by Cyrus the Great c. 520 BCE. Most probably, some of the Jews first moved among the Arabs as merchant traders. These migrations were enhanced by more during the Greek and Roman occupations of Judea and especially after the destruction of the Temple of Solomon in 70CE and later after the Jewish Revolt of 135 AD. Many may

have left to reside permanently in safer havens in the more fertile areas of the peninsula along the western coast and in the oases nearby.

By the time of Muhammad in 620 CE, there were numerous and very prosperous 'Jewish' tribes - Judaized Arabs - in the north of the Hijaz who occupied strategic and important oases. There were also thousands of them in towns, villages and oases mostly in agriculture (they cultivated most of the fertile tracts) manufacturing (Banu Qainuqa were smiths and armourers) and trading. Their most important centre of activities was Al Madina, (Yathrib). The name, Madina, is its Hebrew name, which means (Country) used even today by the Arabs and Muhammadans without actually knowing the origin of the name. Its most important Jewish tribes were the bani Nadir, Qurayzah and Qaynouqa.

The Judaized Arabs (addressed as JEWS henceforth for simplicity of narrative) had very important settlements in Mecca, Khaibar, Fadaq, Wadi'lQura, Taima and others. Those 'Jews', whether actual or converts, had adopted the Arab tribal organization; many of their customs and even the names of the tribes and of individuals were purely Arabic. They had assimilated comfortably among the pagan Arabs except with regard to their monotheistic religion and traditions. Their assimilation was so complete that even the names of the individuals among them reflected the exact names of their pagan Arab relatives. This was not at all surprising since it was similar to what assimilating Jews all over the Diaspora were doing. The prosperity of the Arabian 'Jews' was due to their superior knowledge of agriculture, methods of irrigation and the science of metallurgy as well as their energy, diligence and industry.

Until the advent of the Arabian version of Islam under Muhammad and his followers, there was no mention of any systematic wars, conflicts or hatreds between the

pagan Arabs and the Jews of the peninsula; whether those 'Jews' were indigenous Arab converts or not. It is important to note that the Jews of the Hijaz made many proselytes among the Arab tribes.

Those 'Jews' - of Israelite descent or converted indigenous Arabs- were integrated and accepted by the pagan natives. It is important to repeat yet again, that the pagan Arabs were almost entirely nomadic people who abhorred and looked with contempt at the concept of tilling the land. It was the Jews who introduced the following fruit to the Arabians: Apples; apricots; watermelons; pomegranates; lemons; oranges, sugarcane; bananas and almonds among others.

The greatest and most important contribution by the Jews to Arabian agriculture and subsequently their heritage, was the introduction of the palm tree, which existed mostly in the fertile land of Iraq. It is called 'Tamr' in Arabic, whose root resides in the Hebrew 'Tamar' meaning 'dates'.

The first Himyarite kingdom (from the tribe of Himyar), in south- west Arabia - where modern Yemen is situated - was established in about 130 BCE and lasted till 525 CE. This kingdom stretched over the Yemen in the south to Hadthramout in the west and the town of Najran in the north.

Among the nine kings known to historians of this dynasty, Abu Karib As'ad Kamil (c. 385-420), is reported to have conquered Persia and later embraced the faith of the Jews. It is not commonly known that the last Hymiarite king, Dhu Nuwas was a Jew. According to Al Tabari, he died in 525 in his wars with the Abyssinian Christians who had conquered and subjugated south- western Arabia. Arab historians attest to the fact that the Jewish tribes of Arabia always sided with the pagan Arabs against the African Abyssinians.

Al Jumahi (845 CE) devotes a section of his

biographies (Tabaqat al-Shu'ara) to the Jewish poets of Al-Madina and its environs. Abu'l Faraj al Isbahani in his Al Aghani cites a number of Jewish poets in Arabia.

The Christians of Arabia...

Christianity of the Monophysite sect (that Jesus was partly divine and partly human), began to spread in the Middle East starting in Syria shortly after the conversion of the Roman Empire to Christianity. It is alleged that the Emperor Constantine sent the first embassy to Arabia c356 under the leadership of Theophilus Indus, who succeeded in building three churches in Aden and the Himyarite country. Both Ibn Hisham in his (Sirah) and Al Tabari in his (Ta'rikh al Rasul), mention the conversion of Najran to Christianity about 500CE.

It should be pointed out here once more, that these converts to Christianity were indigenous Arabs and not ethnic strangers to Arabia. Despite this fact, and contrary to the original spirit of the Quran, according to the Al Baladuri in his (Futuh), Umar Ibn al Khattab, the second Khalifa/Caliph (successor to Muhammad), unilaterally and treacherously broke the solemn peace treaties that Muhammad himself signed with many of them and deported them to Iraq 635/6 CE for failing to embrace Islam. These native Arabs had as much right - if not more - to live in the Peninsula as the rising new converts to Muhammadanism. The Christian Arab tribes, just like the Jewish Arab ones, were later forcibly dispossessed or eradicated from the Arabian Peninsula, their homeland.

In general, the Christian Arab tribes sided with Byzantium against the Sassanid Empire (Persia) and their mostly pagan Arab tribes. One of the most important Christianised Arab tribes was that of Ghassan near Damascus. These tribes, because of their affinity to Byzantium, introduced to the Arabian Peninsula knowledge, agriculture and art that were not available before.

Among the most famous inter-tribal Bedouin wars was that of Harb al Basus between the two Christian Arab tribes of Banu Taghlib and their kinsmen Banu Bakr c485 CE. According to Arabic legend, this lasted for forty years. Another, tribal war was The Day of Dhais between the two Christian Arab tribes Dhubian and Abs. It was in this war that the greatest of Arab heroes, Antarah Ibn Shadad al Absi (Abyssinian) (525-615) distinguished himself as a poet and a fighter. His love for his lady Ablah and his deeds are immortalized in his famous Mu'alaqah; one of the seven wonders of pre-Islamic poetical literature.

Most important of all is the Hadith story of Muhammad's entry in the Ka'ba: which shows that beyond a shadow of a doubt, there was a substantial influence made by the religion of the Christians upon the theology of the pagan Arabs long before Muhammad and his Quran.

PART 2 - PREISLAMIC ARABIA

Al Jahiliyah-

This is a term used extensively in Muslim Arab terminology which actually means "time of ignorance"; that is, ignorance of a revealed book, and hence the revelation of the unity and oneness of God. Before the advent of Muhammad, the Arabians had religious and social traditions that were later almost completely incorporated by him into Muhammadan theology with minimum if any modifications. Unlike the South Arabians who were a more urban group, the North Arabians of Najd and Al Hijaz, were mostly nomadic. The sedentary populations of the above developed no ancient culture of their own. They had no system of writing and the only information about them comes from oral traditions, proverbs, legends and mostly poems that were orally transmitted down the decades. Most of these were later committed to writing two to three hundred years later (822/922 CE), that is two to four hundred years after the

events that they were supposed to represent. It is a recorded historical fact that the North Arabians did not develop a system of writing until after the death of Muhammad c.635CE.

Arabs before Islam...

The Arab tribes of the Jazeerah (Peninsula) - Christian, Pagan or 'Jewish' - fought each other over the acquisition of water resources, over blood feuds and over supremacy. Each individual Arab was known and identified by the name of the tribe to which he belonged.

Although all the people of the peninsula were Arab, there was no such thing as a sense of unity or nationalism. Each tribe was a separate and independent entity, with different dialects and religious belliefs and had no feeling of affinity or loyalty to any other except in terms of mutually beneficial and convenient alliances. The sense of the 'Umma al Arabia', the nation and people of Arabia, was achieved only after all of Arabia was subjugated and united under Muhammad..

Social structure...

The Bedouin tribe (Qabilah) was organized in clans. The nucleus of the tribe was the tent (Khaymah) which represented a family; an encampment of tents formed a (Hayy). Members of one (Hayy) constituted a clan (Qawm). A number of kindred clans grouped together formed a tribe (Qabilah). The members of each clan are invariably blood-related.

The Bedouins are very democratic as far as their leadership is concerned. Only the wisest and most experienced of the clan members is elected leader (Sheikh); they are not hereditary. The leader is only primus inter pares; one among equals. His tenure in office lasted during the good will of his constituency. The name of each clan starts with the prefix (Banu) which means the children or descendants of. Tribal members share in common all pasturage, water and cultivable land; only the

tent and its contents belong to the individual.

The Muslim state made full use of the tribal system for its military conquests and settlements purposes. The army was divided into divisions based on tribal affiliations to keep their cohesion and loyalty. The conquered territories were settled by tribes, that treated the new converts from among the subjugated peoples as 'clients' (Mawali).

Religion...

In general, the pagan Arabs - the majority in Arabia - had a very primitive and simple astral and animistic religion of at least 360 gods and goddesses. Among the gods of the pagan Arabs, Allah was one of the most important. In Mecca, Allah was the principal though not the only deity. He had three daughters: Al Lat (Crescent); Al Uzzah (Venus) and Al Manah (Fate) (53:19/20). Besides the Ka'ba of Mecca, caves, trees, waterholes, wells etc. were also venerated especially in a bleak, arid and desolate land as theirs. There were other 'holy' sites also called Ka'ba besides the one in Mecca, such as the ones in Petra, Sana' and Najran.

The sun too was worshipped but not to the same level of importance as the moon. After all, Moon worship in general implies a nomadic and pastoral society, whereas Sun worship is invariably associated with an agricultural one. Most important of all is that in the scorching furnace heat of the Arabian desert, the Sun is actually an enemy of the nomads depriving them of pasture, shade and water. On the other hand, the moon is their friend and ally providing them with light, coolness of the night, dew and shade; and this is reflected in its greater importance as a deity for them.

The pagan Arabs built no temples or special structures for their gods, unlike all the surrounding civilizations. They developed no elaborate mythology, no

structured theology and no cosmogony comparable to that of any of their neighbours.

The pagan Ka'ba was a special but very simple cube-like building that housed a fallen black meteorite, which was venerated as a fetish. Because of its holiness, the area surrounding it was pronounced prohibited/sacred (Haram). Even before 'Islam', it was an object of annual pilgrimage and sacrifice.

Most of the 'holy' places of their other divinities were trees, wells, caves or fallen meteors. The pagan Arabs made sacrifices - both human and animal - to 'Venus' (Al Uzzah) and it is recorded that Muhammad participated in giving sacrifices to this goddess as a young man. The Bedouins also believed that the desert was full of living creatures/spirits called Jinn whose purpose was to blight their lives with mischief and difficulties. Since nomadic people bury their dead on the move and hence have no special resting-places such as graveyards, they subsequently had no special reverence for their dead nor any concept of an afterlife, of resurrection, a day of judgment or heaven and hell; these came with 'Islam'.

The pagan Arabian calendar was a lunar one. The first three months of its Spring season coincided with the period of 'peace': dhu-al-Qa'dah; dhu-al-Hijjah and Muharram. These were the months of 'Holy Truce' when the usually warring tribes laid aside their hatreds and warfare and concentrated on offering sacrifices to their pagan gods and visiting their 'holy' sites. The Ukaz Fair in this period was used to trade and recite poetry. In pre-Islamic days, the annual fairs of North Arabia were followed by a pilgrimage in dhu-al-Hijjah to the Ka'ba and mount Arafat. Almost every one of those primarily pagan rituals, fetishes and traditions was later - out of desperation and for convenience - incorporated by Muhammad in his own version of 'Islam'.

The Arabian Peninsula harboured, besides the

indigenous tribes who followed the traditions of the Jews and the Christians, were the Sabeans and the 'Hanifs' who were believers in the One and Only God of Abraham; these latter must have been off-shoots from either the 'Jews' or the Christians or both.

Culture...

Contrary to all of Arab propaganda and historical falsifications, there was no Arab civilization to speak of where Muhammad grew up. Civilization requires a central government, administrative personnel and documentation, cities, art, sculpture, temples and priesthood, an army, etc. These were totally lacking in his days. The Arabs of Mecca and Medina did not have any of these attributes; they left posterity no monuments or temples and no records of their achievements. They had absolutely nothing remotely resembling either the Byzantine or Persian civilizations.

Tribes on the move - whether on horseback or camelback - can never bring about a civilization, neither can an extremely hostile and impoverished land.

The Arabs of Al Jahilyah (before Muhammad), left almost nothing in writing. No national epic was ever developed by the Arabians and no dramatic work of first-class importance. This is in unfavourable contrast to the Hebrews, Assyrians, Babylonians or the Egyptians who had a much more advanced literary, written and oral traditions; the Arabs on the other hand had mostly their oral one. They were the least literate among the peoples of the Middle East. Their language was their greatest legacy.

The Bedouin's love of poetry was his only cultural asset and legacy. Their poets were held with great esteem and were extremely influential because of their mastery of the spoken word. They acted as the historians, propagandists and spokesmen of their tribes. They were in fact the equivalent of the modern news media reporters.

Although poetry reigned supreme among the Arabs

of Al Hijaz and Al Najd (north-western and northern Arabia), prose was not well represented in the Jahiliyah literature since no system of writing had yet been fully developed and there is no trustworthy record of any Arabic literature before the Quran. This evolution started to occur just after the death of Muhammad as it was propelled by the imperative necessity to write down as much of the Quran as possible before all those who had memorised it had died of old age or killed in the battles of the civil wars that followed his death.

Despite all attempts by Muhammadan theologians to pervert the historical record, it is very clear that Muhammad did not get his 'inspirations' and the Quran in a vacuum; he was surrounded by all types of cultural influences: religious, material and intellectual emanating from Persian, Byzantine, Aramaean and the 'People of the Book', especially in the part of the peninsula (al Hijaz) where he grew up.

Most of the important stories in the Quran show that they were derived from the Hebrew Bible and the New Testament.

His wife Khadija, after all, was a Hanif associated to a Christian tribe - as mentioned by Arab historians in many sources - since her cousin Waraqa, was a Christian.

Muhammad did not invent, create or discover the concept of the One and Only God because it was the effect of all these external influences that inspired Muhammad to create for his pagan Arabs, a scripture similar to that of the People of the Book.

The Scene...

Current wisdom, among historians, states that the conditions in the Arabian Peninsula were perfectly suited for a drastic change; a change to greater cohesion and uniformity and that Muhammad turned out to be the man for that moment in history.

The above is neither correct nor true, since Muhammad did not unite the Arabs of the Peninsula through dialogue, persuasion and debate - wherein he failed miserably in the first 13 years in Mecca - but because he succeeded in 'uniting' the Arabs only through the application of force, terror, assassination and ruthlessness as fully described in both his Quran and Ahadith.

It is a historical fact that many of the same Arabs who had earlier falsely 'submitted' to him, apostatized the moment he died and was not there anymore to terrorize them.

Once again, they had to be brought into 'Islam' by the application of the sword on a massive scale in the Wars of Apostasy/ Huroub al Ridda, during the Caliphate of Abu Bakr.

PART 3 - MUHAMMAD

Birth and maturity...

I would like our readers to ALWAYS be aware of and bare in mind at all times while studying these subjects, the following fundamental FACT:

All that Humanity has as information about Muhammad, his followers, the Pagan Arabs, the Judaized Arabs, the Christian Arabs and everything else in the Hadiths are the totally ONE SIDED reports emanating from Muhammad and his followers WITHOUT a single OTHER Eye Witness report corroborating or substantiating any of them.

Although Muhammad was born to a Quraysh family in Mecca c570CE in 'the light of recent history', the fact remains that we actually know less about his life than on Abraham c2300BCE, Alexander the Great c356 BCE or Julius Caesar c100 BCE.

His early life and his life in general are not

documented because his pagan Arab surrounding was steeped in ignorance and illiteracy, with very little knowledge of writing or even the materials to use there of. Almost all that we know about Muhammad come from one-sided 'Islamic' sources - invariably legendary, mythological and contradictory - none of which are PRIMARY or even SECONDARY.

The first 'records' of his life were written almost 150 years after his death by Ibn Ishaq's 'Sirat Rasool Allah' (died c.767 CE) based upon - generally one sided and faded as well as altered Traditions - oral reports about him. These were subsequently preserved in the recension of ibn Hisham almost 200 years later (died c.833 CE). Another of the earliest sources was al Waqidi's Kitab al Maghazi c.130 after the death of Muhammad.

The most revealing indication for the lack of veracity in the Traditions (oral stories allegedly describing what Muhammad said, did, instructed, etc in his life time) is one of the Islamic records based upon a life time of research by Imam al Bukhari c. 250 years AFTER the death of Muhammad. He allegedly collected about 600,000 Hadiths (Oral Traditions) of which about 7700 stories only, he was able to 'verify' as 'authentic'. Of these 7700 about 2700 are basic and the others are variations. This represents an accuracy of reporting of 0.45% which by any standard of logic and fairness is an abysmal veracity figure, upon which almost 1.3 billion Muslims base their faith.

His father Abd-Allah, died before his birth. His mother Aminah (born in Medina) died when he was six years old and was subsequently raised by his grandfather Abd al Muttalib. When the latter died, his upbringing was taken over by his paternal uncle Abu Talib. From his birth until the time that he got married, he was surrounded by his pagan people, the Quraysh. At the age of twenty-five, a wealthy, independent and high- minded widow, Khadijah

who was fifteen years his senior, chose him for a husband; as a wealthy merchant's widow, she was conducting a successful business which allowed Muhammad the luxury of having a lot of leisure time at his disposal.

It is a fact that historians and Muhammadan authors NEVER dwell upon the subject, that according to the traditions, Muhammad did not grow up in a loving and secure surroundings. His mother gave him away to be suckled by Halima for several years before he was returned to her.

No child who grows up without love, affection, warmth, hugs, kisses, words of endearment and encouragement could possibly evolve into a normal human being. Muhammad was, as a result, a creature without empathy, a self centred loner, without compassion or having the ability to truly love others. The Ahadith and the Quran reflect this state of mind in numerous vereses and instances as will be shown later.

Although Khadijah was of the Quraysh tribe, she nonetheless had already espoused the Hanif tradition (the belief in the One and Only God of Abraham). Muhammad was very much influenced -to start with- by Khadijah's Hanif background. She was also closely associated with her Christian relatives - especially her cousin Waraqa bin Naufal bin Asad bin 'Abdul 'Uzza - as well as by the extremely important and pervasive 'Jewish' presence in that part of Arabia.

Since he was surrounded by (Monotheistic: Jewish, Christian and Hanif) influences, he was inspired to create a scripture for his Pagan Arab tribes similar to that of the People of the Book. His admiration for these Scriptures knows no bounds as reflected very clearly in numerous verses of the Quran. The fact that the Quran is replete with references to the Bible and Rabbinic literature is a singularly important testament to the great influence that the Jews (Judaized Arabs) had on the mind of Muhammad.

His primary intention at the beginning of his own perceived mission was to lead his Pagan Arabs into the light of the One and Only God of Abraham. He must have been in contact with both Jews and Christians - in Mecca, Madina and travels - learning from their Scriptures and or reading some of them. The Hadith alludes in some pages to the fact that he was literate (Bukhari 1:114; 3:863) as well as two verses in the Quran to this effect (S25:4/5). Moreover and after all, how could he have been trading business on behalf of his wife, being able to sign contracts and count, if he were illiterate?

It is not unreasonable to conjecture that his repeated attendance at the cave of al Hira during the unrecorded period of fifteen years between his marriage to Khdijah till his first 'revelation', invariably alone - without his wife or friends - may have been the venue where and when he studied, contemplated and formulated his ideas or even being taught by some learned person in the Scripture of the People of the Book.

It is vital to point out yet once more, that his 'inspirational' period started fourteen years after he had married the monotheist (Hanif) Khadijah and not before.

Muhammad, after all, did not discover the concept of monotheism all by himself; on the contrary, it was the unique concept of monotheism that inspired Muhammad. Khadijah's Hanif impact must have been enormous as reflected by the supreme importance that Muhammad and his Quran place upon Abraham and his progeny. In fact, one of the most revealing and significant verses in the Quran in this regard is

Yunus 10: 94 "If thou wert in doubt as to what We have revealed unto thee then ask those who have been reading the Book from before thee: the Truth hath indeed come to thee from thy Lord: so be in nowise of those in doubt"

In the beginning, his mind was focused only on his Pagan Arabs. It was his wife Khadijah who supported and encouraged his belief of being the messenger of Allah. Very few authors make clear, that without her financial, moral and spiritual support, Muhammad would not have succeeded in his endeavours. Khadijah was actually the most important factor in allowing him to create his version of Islam.

After the first 'revelations' and his ability to convince others close to him of his 'divine' mission, he realized that he had an almost infallible tool at his disposal: he would create an Aya/Verse to justify every event or deed and attribute it to Allah's angel Gabriel. He was after all, addressing the mostly superstitious, unlearned, illiterate and gullible pagan Arabs.

The Hadiths are replete with hundreds upon hundreds of expressions " such & such happened ....and then it was revealed to Muhammad..." This, was the most incredibly simple but unchallengeable and most effective formula for deception ever conceived.

As he got stronger and bolder and started believing his own self-made delusions of his 'divine mission', his attention turned arrogantly and relentlessly towards converting the People of the Book to his own vision of the new cultic beliefs. Most of the 'Jews' and Christians knew better and would not yield an inch, leading ultimately to his revenge upon both of them.

The manner in which the Quran is written attests to an author who had not fully comprehended or understood the precepts of the Bible and its interpretations by the Hebrew sages. His total lack of grasping the meaning and value of the Sabbath as a 'Day of Rest' is a stellar example of a semi-educated and not fully learned person.

The manner in which the stories of the Bible - as depicted in the Quran - is totally chaotic, meaningless, rambling, and without a logical sequence, making them

impossible to understand without detailed interpretations.

Nonetheless, he had extensive knowledge of Hebrew apocrypha and legends - as attested to by the astonishing amount of material, religious, folkloric, historical and legislative - which he plagiarized and had them recorded in his Quran in a different manner - such as the physical attributes of Adam, the story of Abraham and his father's idols, Abraham & Isaac/Ishmael sacrifice story, the Joseph story, Zachariah, etc.

Most remarkable of all was the mention of Al Uzair (Ezra the Scribe) and Kifl, two important Jewish characters whose graves were turned into shrines by the Jews of Iraq. In spite of the very good probability that he was learning directly from informed scholars, he still managed to commit an enormous amount of erroneous information regarding names of characters and historical time-line displacements as well as conceptual misunderstandings.

The refusal of the Arabian 'Jews' and Christians to follow a theology that they knew of course to be a wholly - and very badly - plagiarized version of their own, turned Muhammad into their mortal enemy. From thence forth, he started attacking them both verbally - in the Quranic verses - and physically. Thus he initiated the beginning of all subsequent confrontations, acts of aggression and theological attacks on the People of the Book that have continued to the present day.

It should be understood that as far as the Quran is concerned, the term 'Jew' represents a follower of a faith and not that of a nationality; Jews and Christians, The People of the Book, are, according to the Quran, religious sects. This misunderstanding has not changed in the last 1400 years.

The Muhammadan mind has never grasped the fact that the Jews are a NATIONALITY who belonged to a political entity, a STATE called JUDEA with its borders and

government that existed under this name for almost 1000 years. This total lack of comprehension persists to this day among all of Muhammad's followers, contributing enormously to the Middle East misunderstandings and confrontations.

Revelation...

According to Muhammadan historians - based only on unsubstantiated oral traditions - Muhammad used to seclude himself in a cave called (Hira) outside Mecca for meditation. It was during one of his meditations that he heard a voice commanding him:

Quran 96:1 " Proclaim thou in the name of thy Lord and cherisher who created, created Man from a congealed clot...."

This was his first revelation; Muhammad had received his calling. Muhammadan tradition - not based upon the actual date, since Muhammad actually forgot on which day this incredible event occurred- fixed the date towards the end of Ramadan 610 CE. Subsequent revelations "descended" upon him and were attributed to the voice of the angel Gabriel S2:97.

The gist of his message - especially during the Mecca period - was as prophetic and incisive as any that he had emulated from the Hebrew prophets who preceded him:

God is one; the creator of the Universe;

all-Powerful; all Knowing; all Seeing;

there is a Day of Judgement;

there is Paradise (Jannah) for the good and Hell (Jahannam) for the evil.

These concepts, it must be pointed out here and now, were totally alien to the pagan Arabs except to those who were in contact with 'Jews' and Christians. It was as simple a message as it was powerful. He believed that he was a messenger (Rasul) of Allah and started preaching among his people.

Like all such revolutionary men, he encountered

anger, disdain, disbelief and enmity. People in general, hate change since it is usually a dive into the unknown and the reformer is intending to overthrow the existing order of society which has its own entrenched self interested groups. He turned (Nadhir), Prophet of Doom, a Warner; he attempted to impress his listeners through the use of vivid and thrilling descriptions of Paradise and Hell.

Among the very first 'believers' was his wife Khadijah, predisposed through the influence of her Hanif (Monotheistic) upbringing. Following her were his cousin, the youthful Ali Ibn Abi Talib and his companion and friend, Abu Bakr. His greatest opponents were the aristocratic Umayyad branch of the Quraysh, his tribe. As the custodians of Mecca and al Ka'ba and the multitudes of pagan deities that they were overseeing, they found that Muhammad's message at the beginning, went counter to their economic well-being. His message though, found fertile ground among the slaves and the dispossessed. Very slowly the ranks of his followers grew.

In about 619 CE, Khadijah, his wife died. By her, he had a number of children only one of whom survived, Fatima who became the famous wife of Ali. It was during this pre Hijrah period that the second and most dramatic spiritual event allegedly occurred to Muhammad, namely the Isra (S17:1), the Nocturnal Journey from the Ka'ba (Sacred Mosque) to the Farther Mosque. Muhammadan tradition alleges that this was followed by the Mi'raj - which is not in the Quran -, the ascent to the seventh heaven.

According to Muhammadan interpretation of the Quran, the Farther Mosque was Jerusalem. This tradition is not based on any fact or reality since there was no Temple or Mosque at Jerusalem in the days of Muhammmad to go to. The Romans in 135 CE had already destroyed the Jewish Temple and a church had been erected in its place by the Emperor Constantine c. 330 CE.

In fact, the name of Jerusalem is never mentioned anywhere in the Quran. The Muhammadans incorporated this alleged 'tradition' much later, after the conquest of Palestinia by the invading Arabs.

Hijrah...

In the days of Muhammad, the Madina was the second most important city in the area after Mecca. It had a very important population of Jews and Arab converts. It was also the abode of two pagan tribes, the Khazraj and the Aws who were always at loggerheads and who had intimate relationships with Judaized Arabs through intermarriage.

Almost 13 years of Muhammad's peaceful preaching in Mecca, resulted in the abysmal fact that he was a total failure, since only about 70-80 people had embraced his cause while in the meantime he had incurred the enmity of most of his tribe. In 622 CE, at the invitation of some members of the Khazraj -from Madina- and with the blessing of the 'Jews', Muhammad and two hundred of his followers escaped from Mecca and were allowed to reside amongst them in the Madina. This was the famous Hijrah, migration. This move transformed Muhammad from a despised and persecuted man in Mecca to a welcomed chief in Madina.

It was during his sojourn in this city that Muhammad was slowly transformed from a peaceable 'messenger' to an astute statesman, a cunning theologian, and a seasoned pirate of the desert. He had come to the conclusion that he had no way of 'converting' the pagans through discussion and dialogue but only by force of arms with only one 'choice', that of conversion or death by the sword. This abhorrent and diabolical dogma was later inflicted upon millions of subjugated peoples on three continents.

In the Madina, Muhammad created a 'brotherhood' whose loyalty was to himself alone as the apostle of Allah and bound all of them into one unit for defense and

offence. This 'brotherhood' took complete precedence over all other ties and relationships; blood relations and loyalties to family and tribe were from then on completely obliterated to such an extent that a believing father would murder an unbelieving son and visa versa.

Muhammad thus became the head of the first Organized Crime Syndicate in history.

Most of the noble, decent and chivalrous characteristics of the pagan Arabs were discarded and replaced by a 'theology' based on the lust for plunder, slavery, hatred, destruction, and war. Muhammad became the undisputed leader of a Mafia type criminal brotherhood. Just like most criminal societies throughout history, he and his fellow thugs started to prey on the weakest elements among their victims. As far as the People of the Book were concerned, they became his first and easiest scapegoats; for he and his followers systematically plundered, murdered or expelled them from the Arabian Peninsula. Their co-religionists in the subsequently conquered territories had the non choice of conversion or the humiliating acceptance of an 'inferiority' status by paying a heavy poll tax, the Jizzya.

According to the traditions -which are the one sided and unsubstantiated reports of alleged events- using the Madina as his base of operations, Muhammad and three hundred of his followers attempted to intercept one of the Quraysh caravans on its return from Syria to Mecca. In Ramadan 624, at a place called Badr (eighty five miles south west of Madina), they met over allegedly one thousand Meccans and were victorious.

Muhammadan historians -for obvious reasons- do not explain or point out that the true reason for his victory was that he broke one of the most forbidden acts during one of the holiest months among the pagan Arabs: Ramadan was a month of Truce during which, from time immemorial, all the Arab tribes were forbidden from any act of war. He and

his followers broke that holy month of truce and ambushed and surprised his more numerous enemies with an act of infamy. None the less, this single successful action was interpreted as a divine sanction of the new Muhammadan cult.

After Badr, a religion without a state was transformed into the beginnings of a state religion. Muhammadanism disguised as Islam became, for all intents and purposes, a militant religious polity.

Although at the beginning, he was welcomed and protected by both the 'Jewish' and pagan tribes of Madina, Muhammad -who could not peaceably convert most of the pagan Arabs after 13 years of hard work- should not have been at all surprised that he found it extremely difficult to 'convert' the 'Jews' to his new theology. What was more distressing and irritating to him were their questions regarding his alleged prophet-hood and the satirical poems made by some 'Jews' about him and his ideas. The massacre of many of the most important men of Quraysh at Badr, horrified and disgusted the sensibilities of the 'Jews' at such wanton and treacherous slaughter. His anger at their refusal to believe in him -by which time he had convinced himself of being the messenger of Allah- turned into an unrelenting and murderous hatred.

Slowly but with great resolve he started formulating two agendas in his mind:

First, he was to take over of the property and wealth of all non 'Muslim' tribes, those of the 'Jews' and Christians by exterminating their men-folk, enslaving their women and children and taking over their lands and their wealth. This was a necessary economic war for the acquisition of the riches of these tribes for the purposes of propagating by bribery and 'example' the faith of Islam.

Second, he was to give his converted pagan Arabs, a scripture of their own with all the necessary religious ordinances.

It is very important to mention here and now, that the most eloquent, the longest and most verbose Surahs (twenty seven) of the Quran, were formulated while he was in the Madina among the Jews. They touched on the core requirements of the new faith regarding religious law, divorce, fasting, alms giving, social and political ordinances etc. Almost every one of which was either an echo or a modification of those in the Hebrew Bible and Scriptures or the New Testament. In 626 CE he started the process of disfranchising both the Jewish and Christian Arab tribes by first forcing the Jewish tribe of Banu al Nadir into exile from the Medina. (Baladuri, Futuh).

Siege of Madina...

Another benchmark encounter was the siege Madina by the Meccans and their allies in 627 CE. It is recounted that at the advice of a Persian follower, the Muslims had a trench dug round the city. This was an unusual and unmanly type of warfare as far as the Bedouins were concerned. There was not the usual man- to-man confrontation. They were disgusted and disheartened at this type of 'cowardly' form of war. After about a month of utterly futile 'siege', they withdrew their forces. Considering that the forces arrayed against each other must have been in the thousands, the loss on both sides was an extremely low figure of about twenty men. This battle was described in the Quran 33:9/25 [of course, and as will be shown repeatedly, that these verses were 'revealed' after the event to explain and justify Muhammad's deed].

After the siege had been lifted, Muhammadan historians allege that the Jews of Madina and others had sided with the enemies of Muhammad to betray him. As usual, we only have the Muhammadan version of these events, that of the victorious, and nothing from the other side, the victims, the 'Jews', since they were completely eradicated or absorbed by the new power. How true or

untrue this allegation was, can only be deduced from subsequent acts committed by the Muhammadan Arabs against other 'Jewish', Christian and pagan tribes. It must be pointed out here once more, that these 'Jewish' and Christian tribes were almost entirely native indigenous Arabs just like the 'Muhammadans' who had as much right to exist in Arabia as the new so-called 'Muslim' polity.

Process of elimination...

Let us now look at the historical record as written by the Muhammadans themselves.

According to them, Muhammad conducted a further systematic campaign of elimination against the Madina 'Jews'. The first to fall victim were the Banu Qainuqa who surrendered without a fight but Muhammad, none the less condemned them to death. They were fortunate to be saved by the bravery and the intercession of the leader of the Aus tribe Abdullah b Ubayy b Salul who actually forced Muhammad to desist from his diabolical and evil intentions. Instead, they were dispossessed, and the followers of Muhammad in the Madina (Emigrants) were put in their land. The remaining members of this 'Jewish' tribe were offered the alternative of conversion or death which was actually contrary to the spirit and letter of the Quran itself regarding the People of the Book (S2:256). They were the first but not the last to be offered this extreme form of 'no choice'.

The next to fall victim to Muhammad's 'compassion' were the Banu Qurayzah. Although they too surrendered, they were not fortunate in having a champion to save them from his 'mercies' which resulted in the slaughter of seven hundred to nine hundred able-bodied men and young boys of their leading tribe and the enslavement of the women and children.

In investigating a crime scene, the detective can in many cases get more information from what is missing than what he can actually see. The above events were not

even battles, and that is why they had not been glorified in the mythology of the Muhammadans. They were actually acts of underhanded and treacherous slaughter. Subsequent events show a sequence of deliberately and systematically conducted massacres by the Muhammadans against the 'Jewish' and Christian tribes of Arabia for the acquisition of their fertile oases and cultivated lands, their property and the enslavement of their women and children (Quran 33:26/7).

These acts were primarily economic in character to amass wealth for the rising power of Muhammadanism so as to be able to expand itself and bring in more converts, mainly through bribery. Aside from the economic advantages, Muhammad was also eradicating and subjugating the two monotheistic religions that could continue to compete with his 'Islamization' of the peninsula. Muhammadan historians demonise both the 'Jews' and Christians of Arabia, by alleging 'treason' or 'perfidy' on their part and hence giving themselves the moral high ground and therefore excuse their piratical acts and falsification of history.

The 'Jews' of the Madina who had harboured and protected Muhammad against the Meccans became the convenient and eternal scapegoats of 'Muslim' mythology and hatemongering. The above conclusions can be verified and buttressed by the subsequent events as mentioned in their history.

A third major expulsion was conducted against the 'Jews' of Khaybar from their fertile oasis north of Madina in 629 CE. These steps were the beginning of the nationalization of Muhammadan Islam in the Arabian Peninsula. This was not the Arabization to which Muhammadan and Arab historians have been deliberately and falsely alluding to, since the 'Jewish' and Christian tribes of the peninsula were themselves indigenous and just as much native Arabs as the so called Muhammadans

who were dispossessing them. By using the word 'Arabization', the Muhammadan historians are trying to falsely insinuate that the Jewish/Judaized and Christian tribes were foreign, which of course they evidently were not. The systematic destruction of the Jewish and Christian communities was a process to achieve three major objectives:

Economic : to finance Muhammad's wars of aggression.

Political : to increase his following through bribery and rewards of looting

and rapine.

Religious : to eliminate the only true witnesses to the fact that he was a

false prophet and whose claims about the ancestry of the Arabs

were totally untrue.

The new 'faith'...

It was during his sojourn in Madina that Muhammad formulated most of the Quranic requirements demanded from the 'Muslim' faithful. He was ultimately forced to the conclusion that he could only succeed in 'converting' the Quraysh to his theology by keeping most of the pagan religious traditions except one; that there would be no other gods but Allah to be venerated. He 'Islamised' the following pagan traditions: the Ka'bah remained the centre of the Hajj but now only for the followers of Muhammadanism. He sanctioned the kissing of the Black Stone in the Ka'bah, just as it had been in the days of the Jahilyah. Ramadan was fixed as the month of fasting and remained as holy as before Islam. Almost every other pagan fetish, including the slaughter of cattle, was incorporated into the 'new' religion to accommodate the Quraysh.

By keeping Mecca as the centre of the new religion, he instantly appeased and satisfied the commercial and

financial requirements of the Umayyads who were now much more disposed towards 'Islam' than before, and conveniently flocked to his banner. In Surah 9:28, the territory around the Ka'ba was declared Haram (Forbidden/Sacred), just as it was before Muhammad. This Surah was later falsely interpreted by Muslim theologians as prohibiting all others but Muhammadans from approaching the Ka'ba, hence disallowing 'Jews' and Christians from its vicinity.

This mendacious formula was later extended by the most 'racist' Khalifah of all, Umar Ibn AlKhattab, (the St Paul of Muhammadanism) to prohibit all none- Muslim Arabs from the whole of the Jazirah, declaring it holy territory for Muhammadans only. All these deliberate and false misinterpretations of the Quranic verses were made for political and sectarian reasons and had absolutely nothing to do with either the letter or the spirit of the verses being quoted.

The pagan Arabs had no tradition regarding the origin of the Ka'bah. Muhammad himself created one which maintains that it was originally built by Adam according to a celestial prototype. After the Deluge, it was re-built by Abraham and Ishmael (Quran 2:125/8); this invented tradition -not the Quran- continues, that while in the process of rebuilding, the angel Gabriel gave the Black Stone to Ishmael and Abraham. This is of course pure mythology since the Arabs, before the Quran, had absolutely no tradition or knowledge of Adam or Gabriel nor that they were descended from Abraham and Ishmael.

Another religious requirement that Muhammad instituted upon the followers of the new faith -while he sojourned in the Madina- was the fast day of Ashurah (Tenth of Muharram). This was an adaptation of Yom Kippur (Jewish Day of Atonement) as mentioned by Al Bukhari in his Sahih.

Leviticus 16:29. "And this shall be a statute forever

to you; that in the seventh month, on the tenth day of the month, you shall afflict your souls, and do no work at all, whether it be one of your own country, or a stranger who sojourns among you"

Consolidation and Triumph...

In 630/1, Muhammad concluded peace treaties with the Christian tribes of Al Aqabah and the Jewish tribes in the oases of Maqna and others, northwest of al Jazirah (al Nufud). The native Christians and Jews became 'clients' of the Muslims and under their protection. In consideration of this 'protection', the Christian and Jewish tribes had to pay a Jizyah (Poll tax). The reader should be reminded that before Islam these tribes were not in need of any 'protection' and had existed there independently for centuries. It is also very important to point out here that these peace treaties were unilaterally -and with complete treachery and utter contempt to the will of Muhammad- abrogated by Umar Ibn Al Khattab, the second Khalifah.

Because of the power and wealth that Muhammad had accumulated in the previous years, more and more Arabian tribes were bribed into flocking to his banner mostly out of convenience and not out of conviction as would be proved shortly afterwards. All had to profess the new Islamic faith and pay the Zakah (Tax for the poor).

A year later, Muhammad made a triumphant and conquering entry in Mecca, at the head of the annual pilgrimage by breaking the agreement he had made only a few months earlier with the Quraysh at Hudaybiyyah. He was now the undisputed secular head of a newly formed state as well as its religious leader; this was the beginning of the Islamic theocracy.

Muhammad had at last succeeded in uniting -by the sword- the hitherto untameable pagan Arabian tribes into one entity based on a single religion and not through blood. Allah was now made the supreme head of this state with Muhammad as his earthly representative, his vice

regent.

As the messenger of Allah, he held both absolute temporal and spiritual authority. In

.....

Analysis of the Quaran

In this section you will find the most accurate and detailed analysis of the Quranic verses available.

Refer to the Chapter/Surah key below to understand the subsequent analysis. Content will be added regularly so please check back daily for more chapters & analysis.

Chapter/Surah Key:

1 Quranic verses are in **bold**
2 Original Quranic interpretations are in between #
3 Author's comments and references are between ***
4 > From the Bible and/or Rabbinic writings
5 Each Surah's name in Arabic is followed by its meaning in English
6 The number of the Surah follows in brackets
7 The number of verses in the Surah follows after the hyphen
8 The letter M denotes that the Surah was 'revealed' in the Madina period
9 Press **Ctrl-End** to jump to the end of the chapter, and **Ctrl-Home** to jump to the top

I1 Surah Al-Fathiha (The Opening)

2 Surah Al-Baqara (Heifer)

3 Al-Imran (The Family of Imran)

4 An-Nisaa (The Women)

5 Al-Ma'idah (The Repast)

6 Al-An'am (The Cattle)

7 Al-A'araf (The Heights)

8 Al-Anfal (The Spoils of War)

9 At-Tauba (The Repentance)

10 Yunus (Jonah)

11 Hud (The Prophet Hud)

12 Yusuf (Joseph)

13 Al Ra'd (The Thunder)

14 Surah Ibrahim (Abraham)

15 Surah Al-Hijr (The Rocky Tract)

16 Al Nahl (Bees)

17 Al-Isra'a / Bani Isra'il (The Nocturnal Journey)

18 Al-Kahf (The Cave)

19 Maryam (Mary)

20 Ta Ha

21 Al-Anbiyaa (The Prophets)

22 Al-Hajj (The Pilgrimage)

23 Al Mu'minun (The Believers)

24 An-Nur (The Light)

25 Al-Furqan (The Criterion)

26 Ash-Shu'araa (The Poets)

27 An-Naml (The Ants)

28 Al-Qusas (The Narrations)

29 Al-Ankabut (The Spider)

30 Al Rum (Romans)

31 Luqman

32 Al Sajdah (The Prostration)

33 Al Ahzab (The Confederates)

34 Saba (Sheba)

35 Fatir (Originator of Creation)

36 Ya Sin

37 Al-Saffat (Those Ranged in Ranks)

38 Sad

39 Al Zummar (Crowds)

40 Al Mu'min (The Believers)

41 Fussilat (Expounded)

42 Al Shura (Consultation)

43 Al Zukhruf (The Gold Adornments)

44 Al Dukham (The Smoke)

45 Al Jathiyah (Kneeling Down)

46 Al Ahqaf (Winding Sanding Tracts)

47 Muhammad

48 Al Fath (The Victory)

49 Al Hujurat (The Chambers)

50 Qaf

51 Al Dhariyat (The Winds That Scatter)

52 Al Tur (The Mount)

53 Al Najm (The Star)

54 Al Qamar (The Moon)

55 Al Rahman (The Compassionate)

56 Al Waqi'ah (The Inevitable)

57 Al Hadid (The Iron)

58 Al Mujadiah (The Woman Who Pleads)

59 Al-Hashr (The Mustering)

60 Al Mumtahinah (That Which Examines)

61 Al Saff (Battle Array)

62 Al-Jumu'ah (Friday)

63 Al Munafiqun (The Hypocrites)

64 Al Taghabun (Mutual Loss and Gain)

65 Al Talaq (Divorce)

66 Al Tahrim (Prohibition)

67 Al Mulk (The Dominion)

68 Al Qalam (The Pen)

69 Al Haqqah (The Sure Reality)

70 Al Ma'arij (The Way of Ascent)

71 Noah

72 Al Jinn (The Spirits)

73 Al Muzzammil (The Enfolded One)

74 Al Muddaththir (One Wrapped Up)

75 Al Qiyamah (Resurrection)

76 Al Insan (Man)

77 Al Mursalat (Those Sent Forth)

78 Al Naba' (Great News)

79 Al Nazi'at (Those Who Tear Out)

80 Abasa (He Frowned)

81 Al Takwir (The Folding Up)

82 Al Infitar (The Cleaving Assunder)

83 Al Mutaffifin (Dealer in Fraud)

84 Al-Inshiqaq (The Rendering Assunder)

85 Al Buruj (The Constellations)
86 Al Tariq (Night Star)

87 Al A'la (The Most High)

88 Al Ghasiyah (The Overwhelming Event)

89 Al Fajr (The Dawn)

90 Al Balad (The City)

91 Surah Ash-Shams (The Sun)

92 Al Llayl (The Night)

93 Al Duha (The Morning Light)

94 Surah Al-Sharh (Expansion of the Breast)

95 Al Teen (The Fig)

96 Iqra'a (Recite)/ Al Alaq (The Clinging Clot)

97 Surah Al-Qadr (Night of Power)

98 Al Bayyinah (The Clear Evidence)

99 Surah Al-Zalzalah (The Earthquake)

100 Surah Al-Adiyat (Those That Run)

101 Surah Al-Qari'a (The Great Calamity)

102 Surah At-Takathur (The Piling Up)

103 Surah Al-Asr (Time Through The Ages)

104 Surah Al-Humaza (The Scandalmonger)

105 Al Feel (The Elephant)

106 Quraysh (Tribe of Quraysh)

107 Surah Al-Ma'un (The Neighbourly Assistance)

108 Surah Al-Kauthar (The Abundance)

109 Surah Al-Kafirun (Those Who Reject Faith)

110 Al Nasr(The Help)

111 Surah Al-Lahab (The Flame)

112 Al Ikhlas (the Purity o Faith)

113 Surah Al-Falaq (The Daybreak)

114 Surah An-Nas (Mankind)

Conclusions

NOTE: To make sure that no one will accuse the author of 'perverting', 'taking out of context' or 'editing' either the Quran, its interpretation or the Biblical quotes, I have done my utmost to put every relevant piece of information intact. All interpretations of the Quranicverses are exactly as they appear in the translation of this version of the Quran by its author(Abdullah Yusuf Ali).

Every verse has been noted. Not one word or sentence has been tampered with in any way, shape or form. All Biblical and rabbinical quotes are exactly as they appear in their original. All comments made are entirely my own, based on all the research that I have done over the last twenty three years.

#(Abdullah Yusuf Ali) "This truth was asserted by the prophets of old and especially by Abraham, the father of monotheism. Islam reveres all of these prophets including not only Abraham, who is the father of the Arabs as well as of the Jews, but also Moses and Christ. The

Prophet and Messenger of God, Muhammad--may peace and blessings be upon him, his family and his companions, was the last of this long line of prophets and Islam is the last religion until the Day of Judgement. It is the final expression of the Abrahamic tradition. One should in fact properly speak of the Judeo-Christian-Islamic tradition, for Islam shares with the other Abrahamic religions their sacred history, the basic ethical teachings contained in the Ten Commandments and above all, belief in the One God. And it renews and repeats the true beliefs of Jews and Christians whose scriptures are mentioned as divinely revealed books in Islam's own sacred book, the Quran"

For Muslims, or followers of Islam, the Quran is the actual Word of God revealed through the archangel Gabriel **(1)** to the Prophet of Islam during the twenty-three-year period of his prophetic mission. It was revealed in the Arabic language as a sonoral revelation which the Prophet repeated to his companions. Arabic became therefore the language of Islam even for non-Arab Muslims. Under the direction of the Prophet, the verses and chapters were organized in the order known to Muslims to this day **(2)**. There is only one text of the Quran accepted by all schools of Islamic thought and there are no variants **(3)**.

The Quran is the central sacred reality of Islam. The sound of the Quran is the first and last sound that a Muslim hears in this life. As the direct Word of God and the embodiment of God's Will, the Quran is considered as the guide par excellence for the life of Muslims. It is the source of all Islamic doctrines and ethics. Both the intellectual aspects of Islam and Islamic Law have their source in the Quran. Perhaps there is no book revered by any human collectivity as much as the Quran is revered by Muslims**(4)** . Essentially a religion of the book, Islam sees all authentic religions as being associated with a scripture.

That is why Muslims call Christians and Jews the "people of the book" **(5)**.

Throughout all its chapters and verses, the Quran emphasizes the significance of knowledge and encourages Muslims to learn and to acquire knowledge not only of God's laws and religious injunctions, but also of the world of nature. The Quran refers, in a language rich in its varied terminology, to the importance of seeing, contemplating, and reasoning about the world of creation and its diverse phenomena. It places the gaining of knowledge as the highest religious activity, one that is most pleasing in God's eyes **(6)**. That is why wherever the message of the Quran was accepted and understood, the quest for knowledge flourished **(7)**.

Muslims believe in One, Unique, Incomparable God **(8)**; in the Angels created by Him **(9)**; in the prophets through whom His revelations were brought to mankind **(10)**; in the Day of Judgement and individual accountability for actions **(11)**; in God's complete authority over human destiny and in life after death. Muslims believe in a chain of prophets starting with Adam and including Noah, Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, Joseph, Job, Moses, Aaron, David, Solomon, Elias, Jonah, John the Baptist, and Jesus, peace be upon them. But God's final message to man, a reconfirmation of the eternal message and a summing-up of all that has gone before was revealed to the Prophet Muhammad (SAW) through Gabriel **(12)**.

The Quran is a record of the exact words revealed by God through the Angel Gabriel to the Prophet Muhammad (SAW). It was memorized by Muhammad (SAW) and then dictated to his Companions, and written down by scribes, who cross-checked it during his lifetime. Not one word of

its 114 chapters, Suras, has been changed over the centuries, so that the Quran is in every detail the unique and miraculous text which was revealed to Muhammad (SAW) fourteen centuries ago **(13)**.

A Muslim marriage is not a 'sacrament', but a simple, legal agreement in which either partner is free to include conditions. Marriage customs thus vary widely from country to country. As a result, divorce is not common, although it is not forbidden as a last resort. According to Islam, no Muslim girl can be forced to marry against her will: her parents will simply suggest young men they think may be suitable **(14)**.

Like Jews and Christians, Muslims believe that the present life is only a trial preparation for the next realm of existence. Basic articles of faith include: the Day of Judgement, resurrection, Heaven and Hell **(15)**. When a Muslim dies, he or she is washed, usually by a family member, wrapped in a clean white cloth, and buried with a simple prayer preferably the same day **(16)**. Muslims consider this one of the final services they can do for their relatives, and an opportunity to remember their own brief existence here on earth. The Prophet (SAW) taught that three things can continue to help a person even after death; charity which he had given, knowledge which he had taught and prayers on their behalf by a righteous child. **(Abdullah Yusuf Ali)"#**

***Both the Quran and its interpreters identify the JEWS as a religious group and not as aNATIONALITY (ethnic group), which of course, is utterly wrong. Unfortunately, this error has been unintentionally perpetrated over a period of almost 2000 years.**

The JEW, after all, is a descendant from people who inhabited the KINGDOM of JUDEAwhich existed from the 10th century BCE until the 2nd century CE.

The national religion of the KINGDOM of JUDEA was the religion of Moses, the MOSAIC LAW and hence their religion was MOUSAWIYA. Even in Arabic, the Jews are called "Al Ta'ifa al Mousawiya".

Just as anyone born in Arabia is called an Arab and so are their descendants, and the same goes for those born in India, Indians; in France, French; in Italy, Italian; in Egypt, Egyptians;etc., then those who are descendants from people who had their ancestry rooted in JUDEA are called JEWS.

During the centuries of their EXILE/DIASPORA, the Jews - because of their very distinct religion, especially in Europe - became identified with THE RELIGION OF THE JEWS; hence they were called JEWS.

The religion of a people, the Mosaic faith (MOUSAWIYA) became identified with their country of origin, JUDEA. The NATIONALITY of the people and their RELIGIOUS BELIEFSbecame one and the same: JEWS.

When the Arabs conquered lands on three continents, their religion and their nationality becacme blurred also. The Arabs were called MUSLIMS.

In reality, not all Arabs are Muslims nor are all Muslims Arab.

There are Arabs who are Christian, Mousawis, Sabeans and Hanifs. There are Muslimswho are Jews, Americans, Chinese, English and all other nationalities.

Most Arabs are followers of Muhammad but not all followers of Muhammad are Arabs. The followers of Jesus are called Christians because he was supposed to be the Messiah (Christ).Although most Europeans are Christians, not all Christians are European.

The Arabs arrogated to themselves - and to themselves alone - to the exclusion of the other monotheists, the Mousawis, Hanifs and Unitarian Christians the title MUSLIMOON, hence denying the latter three groups their rightful share in it.

The term ISLAM only means SUBMISSION (to the will of One God) and has absolutely nothing to do with either Muhammad or his Quran.

It was the Israelites after all, who were the first to 'submit' to the will of the One and Only God by accepting His revelations in the Torah, which they have kept alive for the two thousand years during which the Arabs were in the darkest abyss of paganism. They only re-discovered monotheism through Muhammad and his Quran.

The term ISLAM must not be allowed to be made exclusive to the followers of Muhammad.They can call themselves MUHAMMADAN MUSLIMS, but not Muslims alone since there areMUSAWI MUSLIMS as well as CHRISTIAN MUSLIMS (Unitarians) and HANIFI MUSLIMS.

I shall now counter, item by item, the interpretations, conclusions and assumptions made by both the Quran and its followers:

(1) The Quran is not the direct word of Allah as is asserted above since it was through the angel Gabriel that Muhammad allegedly received his calling. It was only to Moses that Allahspoke directly *"Wa Mousa, Kalimu'Allah"* and gave him the Torah and not through any otherINTERMEDIARY whether human or angel.

(2) It is also untrue, that the manner in which we find the Quran today has remained unchanged since it was arranged by Muhammad.

The extensive historical records - as shown - of his followers, report that in his days, theQuran was not yet COMPLETELY written and it had to undergo several editings and consolidations before it was finalised in 932CE; 300 years after his death.

The manuscript available in the Library of the Qarawiyun mosque in Fez, Morocco as well as other documents prove otherwise (The Tashkent Codex and the Topkapi Codex).

(3) The interpreter's bombast regarding the reverence of the Quran by the followers ofMuhammad, very conveniently and mendaciously ignores the fact that both the Torah and theNew Testament which preceded it by 2000 and 600 years respectively, were and are as much revered.

(4) While Muhammad's Quran calls the Jews and

Christians 'People of the Book', they are none the less repeatedly insulted, denigrated and humiliated in numerous verses, because theQuran alleges that the generations of 'Jews' after Moses and the early Israelites had been corrupt and no longer obeyed the Law.

The Quran also alleges that the Christians too, after Jesus, became corrupt and did not follow his teachings anymore.

Although the Quran NEVER alleges that the People of the Book had ALTERED/ EDITED/ CORRUPTED the TEXTS of their Books, nonetheless, there are numerous Muhammadan'scholars' who assert otherwise, negatively influencing the thoughts of their hundreds of millions of their followers.

They did and continue to do so because of their incredible frustration at not being able to reconcile the Biblical events (which were divinely inspired as the word of God) with the enormous, unacceptable and unfathomable differences found in Muhammad's Quran of the same stories.

To resolve this conundrum, they resorted to the simplest possible solution: ALLEGE THAT THE EARLIER REVELATIONS HAVE BEEN CORRUPTED, hence with one stroke they rendered the Books of the Jews and Christians UNHOLY.

(5) Respect for knowledge has been and will forever be a demand in the Torah from all of its followers. This was and is one of the fundamental reasons that although Jews have always been an extremely small minority among the world's

population, they have none the less, because of their literacy, contributed immensely in all its aspects to civilization and knowledge.

It is a fact, for example, that 20% of all Nobel Prize winners are JEWS,although they represent less than 0.2% of the world population (14 millions).

While 20% of the world population of (1500 million) Muhammadan Muslims, have a miserable 0.2% of Nobel Prize winners.

(6) The Almighty gave the Torah to Moses in 40 days and nights; why then did it takeMuhammad TWENTY THREE years to close the Quran?

Why even after twenty-three years, is the Quran not equal to a fraction of the Torah?

The answer is simple: Muhammad was 'reciting' his Quran as he went along, for as long as he was alive.

The Hadiths themselves, repeatedly show,that hundreds of Ayat/Verses were 'descended'to him AFTER such and such an event had occurred. Most were 'descended' in HINDSIGHTand to explain away actions - invariably criminal or indecent - that were taken or ordered by him.

According to all the 'Muslim' records that are extant, the Quran was composed entirely byMuhammad who attributed it to the very convenient but imaginary angel Gabriel - with whom he was in constant conversations and meetings - who allegedly inspired it to him in the name of Allah.

Not once anywhere in the literature of Muhammadan Islam is there a single reference that anyone else besides Muhammad had witnessed any of his meetings with Gabriel or the Jinn.

Allah was the Head god of the pagan Meccan pantheon of about 360 deities. How couldAllah of pagan Arabia be the same as the God of Israel?

If he were the God of Israel, why would Muhammad and his Quran insist that after 2000years, during which, the Israelites were monotheistic and the Arabs were pagan, Allah would change allegiance from those who believed in him all these centuries to those who had abandoned him for almost 2500 years?

(7) The Israelites accepted their covenant with the Almighty in ONE day at Mount Sinai.Typically, the followers of Muhammad required several DECADES to achieve much less.

(8) While the 'Signs' or miracles given to Moses were revealed to him in PLAIN VIEW of all of Ummat Isra'il, the "People of Israel" as witnesses, on the other hand, every single Sign that was 'revealed' to Muhammad was when he was alone, without witnesses and invariably in the pitch darkness of the night.

Moreover, Moses forewarned his people - and Pharaoh - with verses BEFORE the events occurred while almost every single one of Muhammad's 'revelations' occurred in hindsight,AFTER the event and to explain away the reasons of actions taken -

invariably illegal and immoral - as ordered by him.

(9) Muhammad promised his followers unlimited sexual and other pleasures in theAFTERLIFE but deprived them of similar pleasures in LIFE on Earth except what they are allowed to keep through pillaging, plundering, booty, enslavement, rape through piratical raids.

(10) Muhammad divided humanity in two major parts with perpetual wars and strife:

a) Dar al Harb / The territory of War for the UNBELIEVERS

AND

b) Dar al Islam / The Territory of Peace for the BELIEVERS.

Those who believe in Allah and in Muhammad as his prophet and those who do not.

According to Muhammad's Quran, 'world peace' will occur when every living human being becomes one of its followers.

(11) Muhammad blasphemed the name of God by arrogating to himself and his followers the right to force people to convert to his theological ideas
In The Name of Allah.

If Allah were the God of Israel and He wanted humanity to believe only in Him, He would have programmed them to do so and would not have needed mere evil mortals such asMuhammad and his

followers to achieve this objective.

Without belaboring the point and cutting all details to the chase, there is not a single item in Muhammad's Quran which can be construed as a NEW REVELATION to either the followers of Moses or Jesus.

The Quran's unique 'revelations' were initially for the pagan Arabs ONLY, sinceMuhammad desired to give his people a Scripture similar to that of the Jews and Christians.

In spite of all the bragging as well as all of the intellectual, theological contortions and deceptions perpetrated by the followers of Muhammad regarding the Quran, no one can deny its enormous indebtedness to the Bible and Scriptures. All of the Quran's moral, judicial, religious and theological contents are derived from them.

No human being can ever understand Muhammad's Quran - even those who understand Arabic perfectly - unless and until its verses are explained based on the Bible and Scriptures as has been shown in the pages of this 'book'.

In SUMMATION, the following are only a few examples of Muhammad'sQuran qualities that have been fully addressed previously:

Blasphemous: Abrogated and Abrogating verses whereby Allah - the Omniscient - kept changing his mind repeatedly.

Demonic: Demons, Jinns and Satans are

WITNESSES to the VERACITY ofMuhammad's Quran.

Hatemongering: Verse 9:29

Illogical: Quran vs. Bible CONTRADICTIONS if their source is the same GOD.

Immoral: Muhammad's version of a Whorehouse Paradise full of women for SEX.

Inconceivable: A rock god, the Black Stone 'revealing' the Quran.

Irreconcilable: Jews 'believe' that the Uzair is the SON of GOD.*(9:30).*

Joyless: Music, Singing, Dancing, Gambling, Paiting, Sculpting, Wine drinking, etc. etc. are all PROHIBITED in LIFE but are the rewards in the AFTERLIFE.

Satanic: Satan was able to fool Muhammad by inserting the SATANIC VERSES in theQuran.

Terroristic: JIHAD, JIHAD, JIHAD

Unhistorical: Mary the MOTHER of Jesus is the SISTER of Moses.

Warmongering: Verse 9:05

Final CONCLUSION:

The only CONCLUSION that one can come to, that would explain ALL theANOMALIES, MENDACITIES, HISTORICAL DISLOCATIONS, NAME

INCOMPATIBILITIES and IRRECONCILABLE DIFFERENCES between theQuranic and Biblical versions of the same events, is that the Quran is the product of Muhammad's own imagination, his ALTER EGO, projected into the mouth of the unsuspecting ALLAH, the pagan rock god embedded in the wall of the Ka'ba, called the BLACK STONE.

The Quran is Muhammad's ALTER EGO because anyone thoroughlySTUDYING its verses, will then comprehend the incredible INTIMACY betweenMuhammad and Allah.

The verses of the Quran represent Muhammad's personal THOUGHTS,NEEDS, HATREDS, LUSTS, ANGER, FEARS, JEALOUSY, DESIRES and REVENGE that were very CONVENIENTLY and on DEMAND responded to by Allah.

Hence, there is not a single letter in the Quran, let alone a word, asentence, a verse or a chapter that could have possibly been 'revealed'by any OMNISCIENT, COMPASSIONATE or MERCIFUL divinity.

NOTE: To make sure that no one will accuse the author of 'perverting', 'taking out of context' or 'editing' either the Quran, its interpretation or the Biblical quotes, I have done my utmost to put every relevant piece of information intact. All interpretations of the Quranic verses are exactly as they appear in the translation of this version of the Quran by its author (Abdullah Yusuf Ali).

Every verse has been noted. Not one word or sentence has been tampered with in any way, shape or form. All Biblical and rabbinical quotes are exactly as they appear in their original. All comments made are entirely my own, based on all the research that I have done over the last twenty three years.

#(Abdullah Yusuf Ali) "This truth was asserted by the prophets of old and especially by Abraham, the father of monotheism. Islam reveres all of these prophets including not only Abraham, who is the father of the Arabs as well as of the Jews, but also Moses and Christ. The Prophet and Messenger of God, Muhammad--may peace and blessings be upon him, his family and his companions, was the last of this long line of prophets and Islam is the last religion until the Day of Judgement. It is the final expression of the Abrahamic tradition. One should in fact properly speak of the Judeo-Christian-Islamic tradition, for Islam shares with the other Abrahamic religions their sacred history, the basic ethical teachings contained in the Ten Commandments and above all, belief in the One God. And it renews and repeats the true beliefs of Jews and Christians whose scriptures are mentioned as divinely revealed books in Islam's own sacred book, the Quran"

For Muslims, or followers of Islam, the Quran is the actual Word of God revealed through the archangel Gabriel (1) to the Prophet of Islam during the twenty-three-year period of his prophetic mission. It was revealed in the Arabic language as a sonoral revelation which the Prophet repeated to his companions. Arabic became therefore the language of Islam even for non-Arab Muslims. Under the direction of the Prophet, the verses and chapters

were organized in the order known to Muslims to this day (2). There is only one text of the Quran accepted by all schools of Islamic thought and there are no variants (3).

The Quran is the central sacred reality of Islam. The sound of the Quran is the first and last sound that a Muslim hears in this life. As the direct Word of God and the embodiment of God's Will, the Quran is considered as the guide par excellence for the life of Muslims. It is the source of all Islamic doctrines and ethics. Both the intellectual aspects of Islam and Islamic Law have their source in the Quran. Perhaps there is no book revered by any human collectivity as much as the Quran is revered by Muslims(4) . Essentially a religion of the book, Islam sees all authentic religions as being associated with a scripture. That is why Muslims call Christians and Jews the "people of the book" (5).

Throughout all its chapters and verses, the Quran emphasizes the significance of knowledge and encourages Muslims to learn and to acquire knowledge not only of God's laws and religious injunctions, but also of the world of nature. The Quran refers, in a language rich in its varied terminology, to the importance of seeing, contemplating, and reasoning about the world of creation and its diverse phenomena. It places the gaining of knowledge as the highest religious activity, one that is most pleasing in God's eyes (6). That is why wherever the message of the Quran was accepted and understood, the quest for knowledge flourished (7).

Muslims believe in One, Unique, Incomparable

God (8); in the Angels created by Him (9); in the prophets through whom His revelations were brought to mankind (10); in the Day of Judgement and individual accountability for actions (11); in God's complete authority over human destiny and in life after death. Muslims believe in a chain of prophets starting with Adam and including Noah, Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, Joseph, Job, Moses, Aaron, David, Solomon, Elias, Jonah, John the Baptist, and Jesus, peace be upon them. But God's final message to man, a reconfirmation of the eternal message and a summing-up of all that has gone before was revealed to the Prophet Muhammad (SAW) through Gabriel (12).

The Quran is a record of the exact words revealed by God through the Angel Gabriel to the Prophet Muhammad (SAW). It was memorized by Muhammad (SAW) and then dictated to his Companions, and written down by scribes, who cross-checked it during his lifetime. Not one word of its 114 chapters, Suras, has been changed over the centuries, so that the Quran is in every detail the unique and miraculous text which was revealed to Muhammad (SAW) fourteen centuries ago (13).

A Muslim marriage is not a 'sacrament', but a simple, legal agreement in which either partner is free to include conditions. Marriage customs thus vary widely from country to country. As a result, divorce is not common, although it is not forbidden as a last resort. According to Islam, no Muslim girl can be forced to marry against her will: her parents will simply suggest young men they think may be suitable (14).

Like Jews and Christians, Muslims believe that the present life is only a trial preparation for the next realm of existence. Basic articles of faith include: the Day of Judgement, resurrection, Heaven and Hell (15). When a Muslim dies, he or she is washed, usually by a family member, wrapped in a clean white cloth, and buried with a simple prayer preferably the same day (16). Muslims consider this one of the final services they can do for their relatives, and an opportunity to remember their own brief existence here on earth. The Prophet (SAW) taught that three things can continue to help a person even after death; charity which he had given, knowledge which he had taught and prayers on their behalf by a righteous child. (Abdullah Yusuf Ali)"#

*****Both the Quran and its interpreters identify the JEWS as a religious group and not as a NATIONALITY (ethnic group), which of course, is utterly wrong. Unfortunately, this error has been unintentionally perpetrated over a period of almost 2000 years.**

The JEW, after all, is a descendant from people who inhabited the KINGDOM of JUDEA which existed from the 10th century BCE until the 2nd century CE.

The national religion of the KINGDOM of JUDEA was the religion of Moses, the MOSAIC LAW and hence their religion was MOUSAWIYA. Even in Arabic, the Jews are called "Al Ta'ifa al Mousawiya".

Just as anyone born in Arabia is called an Arab and so are their descendants, and the same goes for those born in India, Indians; in France, French; in Italy, Italian; in Egypt, Egyptians; etc., then those

who are descendants from people who had their ancestry rooted in JUDEA are called JEWS.

During the centuries of their EXILE/DIASPORA, the Jews - because of their very distinct religion, especially in Europe - became identified with THE RELIGION OF THE JEWS; hence they were called JEWS.

The religion of a people, the Mosaic faith (MOUSAWIYA) became identified with their country of origin, JUDEA. The NATIONALITY of the people and their RELIGIOUS BELIEFS became one and the same: JEWS.

When the Arabs conquered lands on three continents, their religion and their nationality becacme blurred also. The Arabs were called MUSLIMS.

In reality, not all Arabs are Muslims nor are all Muslims Arab.

There are Arabs who are Christian, Mousawis, Sabeans and Hanifs. There are Muslims who are Jews, Americans, Chinese, English and all other nationalities.

Most Arabs are followers of Muhammad but not all followers of Muhammad are Arabs. The followers of Jesus are called Christians because he was supposed to be the Messiah (Christ). Although most Europeans are Christians, not all Christians are European.

The Arabs arrogated to themselves - and to

themselves alone - to the exclusion of the other monotheists, the Mousawis, Hanifs and Unitarian Christians the title MUSLIMOON, hence denying the latter three groups their rightful share in it.

The term ISLAM only means SUBMISSION (to the will of One God) and has absolutely nothing to do with either Muhammad or his Quran.

It was the Israelites after all, who were the first to 'submit' to the will of the One and Only God by accepting His revelations in the Torah, which they have kept alive for the two thousand years during which the Arabs were in the darkest abyss of paganism. They only re-discovered monotheism through Muhammad and his Quran.

The term ISLAM must not be allowed to be made exclusive to the followers of Muhammad. They can call themselves MUHAMMADAN MUSLIMS, but not Muslims alone since there are MUSAWI MUSLIMS as well as CHRISTIAN MUSLIMS (Unitarians) and HANIFI MUSLIMS.

I shall now counter, item by item, the interpretations, conclusions and assumptions made by both the Quran and its followers:

(1) The Quran is not the direct word of Allah as is asserted above since it was through the angel Gabriel that Muhammad allegedly received his calling. It was only to Moses that Allah spoke directly "Wa Mousa, Kalimu'Allah" and gave him the Torah and not through any other INTERMEDIARY whether human or angel.

(2) It is also untrue, that the manner in which we find the Quran today has remained unchanged since it was arranged by Muhammad.

The extensive historical records - as shown - of his followers, report that in his days, the Quran was not yet COMPLETELY written and it had to undergo several editings and consolidations before it was finalised in 932CE; 300 years after his death.

The manuscript available in the Library of the Qarawiyun mosque in Fez, Morocco as well as other documents prove otherwise (The Tashkent Codex and the Topkapi Codex).

(3) The interpreter's bombast regarding the reverence of the Quran by the followers of Muhammad, very conveniently and mendaciously ignores the fact that both the Torah and the New Testament which preceded it by 2000 and 600 years respectively, were and are as much revered.

(4) While Muhammad's Quran calls the Jews and Christians 'People of the Book', they are none the less repeatedly insulted, denigrated and humiliated in numerous verses, because the Quran alleges that the generations of 'Jews' after Moses and the early Israelites had been corrupt and no longer obeyed the Law.

The Quran also alleges that the Christians too, after Jesus, became corrupt and did not follow his teachings anymore.

Although the Quran NEVER alleges that the People of the Book had ALTERED/ EDITED/

CORRUPTED the TEXTS of their Books, nonetheless, there are numerous Muhammadan 'scholars' who assert otherwise, negatively influencing the thoughts of their hundreds of millions of their followers.

They did and continue to do so because of their incredible frustration at not being able to reconcile the Biblical events (which were divinely inspired as the word of God) with the enormous, unacceptable and unfathomable differences found in Muhammad's Quran of the same stories.

To resolve this conundrum, they resorted to the simplest possible solution: ALLEGE THAT THE EARLIER REVELATIONS HAVE BEEN CORRUPTED, hence with one stroke they rendered the Books of the Jews and Christians UNHOLY.

(5) Respect for knowledge has been and will forever be a demand in the Torah from all of its followers. This was and is one of the fundamental reasons that although Jews have always been an extremely small minority among the world's population, they have none the less, because of their literacy, contributed immensely in all its aspects to civilization and knowledge.

It is a fact, for example, that 20% of all Nobel Prize winners are JEWS, although they represent less than 0.2% of the world population (14 millions).

While 20% of the world population of (1500 million) Muhammadan Muslims, have a miserable 0.2% of Nobel Prize winners.

(6) The Almighty gave the Torah to Moses in 40

days and nights; why then did it take Muhammad TWENTY THREE years to close the Quran?

Why even after twenty-three years, is the Quran not equal to a fraction of the Torah?

The answer is simple: Muhammad was 'reciting' his Quran as he went along, for as long as he was alive.

The Hadiths themselves, repeatedly show,that hundreds of Ayat/Verses were 'descended' to him AFTER such and such an event had occurred. Most were 'descended' in HINDSIGHT and to explain away actions - invariably criminal or indecent - that were taken or ordered by him.

According to all the 'Muslim' records that are extant, the Quran was composed entirely by Muhammad who attributed it to the very convenient but imaginary angel Gabriel - with whom he was in constant conversations and meetings - who allegedly inspired it to him in the name of Allah.

Not once anywhere in the literature of Muhammadan Islam is there a single reference that anyone else besides Muhammad had witnessed any of his meetings with Gabriel or the Jinn.

Allah was the Head god of the pagan Meccan pantheon of about 360 deities. How could Allah of pagan Arabia be the same as the God of Israel?

If he were the God of Israel, why would Muhammad and his Quran insist that after 2000 years, during which, the Israelites were monotheistic

and the Arabs were pagan, Allah would change allegiance from those who believed in him all these centuries to those who had abandoned him for almost 2500 years?

(7) The Israelites accepted their covenant with the Almighty in ONE day at Mount Sinai. Typically, the followers of Muhammad required several DECADES to achieve much less.

(8) While the 'Signs' or miracles given to Moses were revealed to him in PLAIN VIEW of all of Ummat Isra'il, the "People of Israel" as witnesses, on the other hand, every single Sign that was 'revealed' to Muhammad was when he was alone, without witnesses and invariably in the pitch darkness of the night.

Moreover, Moses forewarned his people - and Pharaoh - with verses BEFORE the events occurred while almost every single one of Muhammad's 'revelations' occurred in hindsight, AFTER the event and to explain away the reasons of actions taken - invariably illegal and immoral - as ordered by him.

(9) Muhammad promised his followers unlimited sexual and other pleasures in the AFTERLIFE but deprived them of similar pleasures in LIFE on Earth except what they are allowed to keep through pillaging, plundering, booty, enslavement, rape through piratical raids.

(10) Muhammad divided humanity in two major parts with perpetual wars and strife:

a) Dar al Harb / The territory of War for the

UNBELIEVERS

AND

b) Dar al Islam / The Territory of Peace for the BELIEVERS.

Those who believe in Allah and in Muhammad as his prophet and those who do not.

According to Muhammad's Quran, 'world peace' will occur when every living human being becomes one of its followers.

(11) Muhammad blasphemed the name of God by arrogating to himself and his followers the right to force people to convert to his theological ideas
In The Name of Allah.

If Allah were the God of Israel and He wanted humanity to believe only in Him, He would have programmed them to do so and would not have needed mere evil mortals such as Muhammad and his followers to achieve this objective.

Without belaboring the point and cutting all details to the chase, there is not a single item in Muhammad's Quran which can be construed as a NEW REVELATION to either the followers of Moses or Jesus.

The Quran's unique 'revelations' were initially for the pagan Arabs ONLY, since Muhammad desired to give his people a Scripture similar to that of the Jews and Christians.

In spite of all the bragging as well as all of the intellectual, theological contortions and deceptions perpetrated by the followers of Muhammad regarding the Quran, no one can deny its enormous indebtedness to the Bible and Scriptures. All of the Quran's moral, judicial, religious and theological contents are derived from them.

No human being can ever understand Muhammad's Quran - even those who understand Arabic perfectly - unless and until its verses are explained based on the Bible and Scriptures as has been shown in the pages of this 'book'.

In SUMMATION, the following are only a few examples of Muhammad's Quran qualities that have been fully addressed previously:

Blasphemous: Abrogated and Abrogating verses whereby Allah - the Omniscient - kept changing his mind repeatedly.

Demonic: Demons, Jinns and Satans are WITNESSES to the VERACITY of Muhammad's Quran.

Hatemongering: Verse 9:29

Illogical: Quran vs. Bible CONTRADICTIONS if their source is the same GOD.

Immoral: Muhammad's version of a Whorehouse Paradise full of women for SEX.

Inconceivable: A rock god, the Black Stone 'revealing' the Quran.

Irreconcilable: Jews 'believe' that the Uzair is the SON of GOD.(9:30).

Joyless: Music, Singing, Dancing, Gambling, Paiting, Sculpting, Wine drinking, etc. etc. are all PROHIBITED in LIFE but are the rewards in the AFTERLIFE.

Satanic: Satan was able to fool Muhammad by inserting the SATANIC VERSES in the Quran.

Terroristic: JIHAD, JIHAD, JIHAD

Unhistorical: Mary the MOTHER of Jesus is the SISTER of Moses.

Warmongering: Verse 9:05

Final CONCLUSION:

The only CONCLUSION that one can come to, that would explain ALL the ANOMALIES, MENDACITIES, HISTORICAL DISLOCATIONS, NAME INCOMPATIBILITIES and IRRECONCILABLE DIFFERENCES between the Quranic and Biblical versions of the same events, is that the Quran is the product of Muhammad's own imagination, his ALTER EGO, projected into the mouth of the unsuspecting ALLAH, the pagan rock god embedded in the wall of the Ka'ba, called the BLACK STONE.

The Quran is Muhammad's ALTER EGO because anyone thoroughly STUDYING its verses, will then comprehend the incredible INTIMACY between Muhammad and Allah.

The verses of the Quran represent Muhammad's personal THOUGHTS, NEEDS, HATREDS, LUSTS, ANGER, FEARS, JEALOUSY, DESIRES and REVENGE that were very CONVENIENTLY and on DEMAND responded to by Allah.

Hence, there is not a single letter in the Quran, let alone a word, a sentence, a verse or a chapter that could have possibly been 'revealed' by any OMNISCIENT, COMPASSIONATE or MERCIFUL divinity.

NOTE: To make sure that no one will accuse the author of 'perverting', 'taking out of context' or 'editing' either the Quran, its interpretation or the Biblical quotes, I have done my utmost to put every relevant piece of information intact. All interpretations of the Quranic verses are exactly as they appear in the translation of this version of the Quran by its author (Abdullah Yusuf Ali).

Every verse has been noted. Not one word or sentence has been tampered with in any way, shape or form. All Biblical and rabbinical quotes are exactly as they appear in their original. All comments made are entirely my own, based on all the research that I have done over the last twenty three years.

#(Abdullah Yusuf Ali) "This truth was asserted by the prophets of old and especially by Abraham, the father of monotheism. Islam reveres all of these prophets including not only Abraham, who is the father of the Arabs as well as of the Jews, but also Moses and Christ. The Prophet and Messenger of God, Muhammad--may peace and blessings be upon him, his family and his companions, was the last of

this long line of prophets and Islam is the last religion until the Day of Judgement. It is the final expression of the Abrahamic tradition. One should in fact properly speak of the Judeo-Christian-Islamic tradition, for Islam shares with the other Abrahamic religions their sacred history, the basic ethical teachings contained in the Ten Commandments and above all, belief in the One God. And it renews and repeats the true beliefs of Jews and Christians whose scriptures are mentioned as divinely revealed books in Islam's own sacred book, the Quran"

For Muslims, or followers of Islam, the Quran is the actual Word of God revealed through the archangel Gabriel (1) to the Prophet of Islam during the twenty-three-year period of his prophetic mission. It was revealed in the Arabic language as a sonoral revelation which the Prophet repeated to his companions. Arabic became therefore the language of Islam even for non-Arab Muslims. Under the direction of the Prophet, the verses and chapters were organized in the order known to Muslims to this day (2). There is only one text of the Quran accepted by all schools of Islamic thought and there are no variants (3).

The Quran is the central sacred reality of Islam. The sound of the Quran is the first and last sound that a Muslim hears in this life. As the direct Word of God and the embodiment of God's Will, the Quran is considered as the guide par excellence for the life of Muslims. It is the source of all Islamic doctrines and ethics. Both the intellectual aspects of Islam and Islamic Law have their source in the Quran. Perhaps there is no book revered by any human collectivity as much as the Quran is revered by Muslims(4) .

Essentially a religion of the book, Islam sees all authentic religions as being associated with a scripture. That is why Muslims call Christians and Jews the "people of the book" (5).

Throughout all its chapters and verses, the Quran emphasizes the significance of knowledge and encourages Muslims to learn and to acquire knowledge not only of God's laws and religious injunctions, but also of the world of nature. The Quran refers, in a language rich in its varied terminology, to the importance of seeing, contemplating, and reasoning about the world of creation and its diverse phenomena. It places the gaining of knowledge as the highest religious activity, one that is most pleasing in God's eyes (6). That is why wherever the message of the Quran was accepted and understood, the quest for knowledge flourished (7).

Muslims believe in One, Unique, Incomparable God (8); in the Angels created by Him (9); in the prophets through whom His revelations were brought to mankind (10); in the Day of Judgement and individual accountability for actions (11); in God's complete authority over human destiny and in life after death. Muslims believe in a chain of prophets starting with Adam and including Noah, Abraham, Ishmael, Isaac, Jacob, Joseph, Job, Moses, Aaron, David, Solomon, Elias, Jonah, John the Baptist, and Jesus, peace be upon them. But God's final message to man, a reconfirmation of the eternal message and a summing-up of all that has gone before was revealed to the Prophet Muhammad (SAW) through Gabriel (12).

The Quran is a record of the exact words revealed by God through the Angel Gabriel to the Prophet Muhammad (SAW). It was memorized by Muhammad (SAW) and then dictated to his Companions, and written down by scribes, who cross-checked it during his lifetime. Not one word of its 114 chapters, Suras, has been changed over the centuries, so that the Quran is in every detail the unique and miraculous text which was revealed to Muhammad (SAW) fourteen centuries ago (13).

A Muslim marriage is not a 'sacrament', but a simple, legal agreement in which either partner is free to include conditions. Marriage customs thus vary widely from country to country. As a result, divorce is not common, although it is not forbidden as a last resort. According to Islam, no Muslim girl can be forced to marry against her will: her parents will simply suggest young men they think may be suitable (14).

Like Jews and Christians, Muslims believe that the present life is only a trial preparation for the next realm of existence. Basic articles of faith include: the Day of Judgement, resurrection, Heaven and Hell (15). When a Muslim dies, he or she is washed, usually by a family member, wrapped in a clean white cloth, and buried with a simple prayer preferably the same day (16). Muslims consider this one of the final services they can do for their relatives, and an opportunity to remember their own brief existence here on earth. The Prophet (SAW) taught that three things can continue to help a person even after death; charity which he had given, knowledge which he had taught and prayers on their behalf by a righteous child. (Abdullah Yusuf Ali)"#

*****Both the Quran and its interpreters identify the JEWS as a religious group and not as a NATIONALITY (ethnic group), which of course, is utterly wrong. Unfortunately, this error has been unintentionally perpetrated over a period of almost 2000 years.**

The JEW, after all, is a descendant from people who inhabited the KINGDOM of JUDEA which existed from the 10th century BCE until the 2nd century CE.

The national religion of the KINGDOM of JUDEA was the religion of Moses, the MOSAIC LAW and hence their religion was MOUSAWIYA. Even in Arabic, the Jews are called "Al Ta'ifa al Mousawiya".

Just as anyone born in Arabia is called an Arab and so are their descendants, and the same goes for those born in India, Indians; in France, French; in Italy, Italian; in Egypt, Egyptians; etc., then those who are descendants from people who had their ancestry rooted in JUDEA are called JEWS.

During the centuries of their EXILE/DIASPORA, the Jews - because of their very distinct religion, especially in Europe - became identified with THE RELIGION OF THE JEWS; hence they were called JEWS.

The religion of a people, the Mosaic faith (MOUSAWIYA) became identified with their country of origin, JUDEA. The NATIONALITY of the people and their RELIGIOUS BELIEFS became one and the same: JEWS.

When the Arabs conquered lands on three continents, their religion and their nationality becacme blurred also. The Arabs were called MUSLIMS.

In reality, not all Arabs are Muslims nor are all Muslims Arab.

There are Arabs who are Christian, Mousawis, Sabeans and Hanifs. There are Muslims who are Jews, Americans, Chinese, English and all other nationalities.

Most Arabs are followers of Muhammad but not all followers of Muhammad are Arabs. The followers of Jesus are called Christians because he was supposed to be the Messiah (Christ). Although most Europeans are Christians, not all Christians are European.

The Arabs arrogated to themselves - and to themselves alone - to the exclusion of the other monotheists, the Mousawis, Hanifs and Unitarian Christians the title MUSLIMOON, hence denying the latter three groups their rightful share in it.

The term ISLAM only means SUBMISSION (to the will of One God) and has absolutely nothing to do with either Muhammad or his Quran.

It was the Israelites after all, who were the first to 'submit' to the will of the One and Only God by accepting His revelations in the Torah, which they have kept alive for the two thousand years during which the Arabs were in the darkest abyss of paganism. They only re-discovered monotheism

through Muhammad and his Quran.

The term ISLAM must not be allowed to be made exclusive to the followers of Muhammad. They can call themselves MUHAMMADAN MUSLIMS, but not Muslims alone since there are MUSAWI MUSLIMS as well as CHRISTIAN MUSLIMS (Unitarians) and HANIFI MUSLIMS.

I shall now counter, item by item, the interpretations, conclusions and assumptions made by both the Quran and its followers:

(1) The Quran is not the direct word of Allah as is asserted above since it was through the angel Gabriel that Muhammad allegedly received his calling. It was only to Moses that Allah spoke directly "Wa Mousa, Kalimu'Allah" and gave him the Torah and not through any other INTERMEDIARY whether human or angel.

(2) It is also untrue, that the manner in which we find the Quran today has remained unchanged since it was arranged by Muhammad.

The extensive historical records - as shown - of his followers, report that in his days, the Quran was not yet COMPLETELY written and it had to undergo several editings and consolidations before it was finalised in 932CE; 300 years after his death.

The manuscript available in the Library of the Qarawiyun mosque in Fez, Morocco as well as other documents prove otherwise (The Tashkent Codex and the Topkapi Codex).

(3) The interpreter's bombast regarding the reverence of the Quran by the followers of Muhammad, very conveniently and mendaciously ignores the fact that both the Torah and the New Testament which preceded it by 2000 and 600 years respectively, were and are as much revered.

(4) While Muhammad's Quran calls the Jews and Christians 'People of the Book', they are none the less repeatedly insulted, denigrated and humiliated in numerous verses, because the Quran alleges that the generations of 'Jews' after Moses and the early Israelites had been corrupt and no longer obeyed the Law.

The Quran also alleges that the Christians too, after Jesus, became corrupt and did not follow his teachings anymore.

Although the Quran NEVER alleges that the People of the Book had ALTERED/ EDITED/ CORRUPTED the TEXTS of their Books, nonetheless, there are numerous Muhammadan 'scholars' who assert otherwise, negatively influencing the thoughts of their hundreds of millions of their followers.

They did and continue to do so because of their incredible frustration at not being able to reconcile the Biblical events (which were divinely inspired as the word of God) with the enormous, unacceptable and unfathomable differences found in Muhammad's Quran of the same stories.

To resolve this conundrum, they resorted to the simplest possible solution: ALLEGE THAT THE EARLIER REVELATIONS HAVE BEEN CORRUPTED,

hence with one stroke they rendered the Books of the Jews and Christians UNHOLY.

(5) Respect for knowledge has been and will forever be a demand in the Torah from all of its followers. This was and is one of the fundamental reasons that although Jews have always been an extremely small minority among the world's population, they have none the less, because of their literacy, contributed immensely in all its aspects to civilization and knowledge.

It is a fact, for example, that 20% of all Nobel Prize winners are JEWS, although they represent less than 0.2% of the world population (14 millions).

While 20% of the world population of (1500 million) Muhammadan Muslims, have a miserable 0.2% of Nobel Prize winners.

(6) The Almighty gave the Torah to Moses in 40 days and nights; why then did it take Muhammad TWENTY THREE years to close the Quran?

Why even after twenty-three years, is the Quran not equal to a fraction of the Torah?

The answer is simple: Muhammad was 'reciting' his Quran as he went along, for as long as he was alive.

The Hadiths themselves, repeatedly show,that hundreds of Ayat/Verses were 'descended' to him AFTER such and such an event had occurred. Most were 'descended' in HINDSIGHT and to explain away actions - invariably criminal or indecent - that were

taken or ordered by him.

According to all the 'Muslim' records that are extant, the Quran was composed entirely by Muhammad who attributed it to the very convenient but imaginary angel Gabriel - with whom he was in constant conversations and meetings - who allegedly inspired it to him in the name of Allah.

Not once anywhere in the literature of Muhammadan Islam is there a single reference that anyone else besides Muhammad had witnessed any of his meetings with Gabriel or the Jinn.

Allah was the Head god of the pagan Meccan pantheon of about 360 deities. How could Allah of pagan Arabia be the same as the God of Israel?

If he were the God of Israel, why would Muhammad and his Quran insist that after 2000 years, during which, the Israelites were monotheistic and the Arabs were pagan, Allah would change allegiance from those who believed in him all these centuries to those who had abandoned him for almost 2500 years?

(7) The Israelites accepted their covenant with the Almighty in ONE day at Mount Sinai. Typically, the followers of Muhammad required several DECADES to achieve much less.

(8) While the 'Signs' or miracles given to Moses were revealed to him in PLAIN VIEW of all of Ummat Isra'il, the "People of Israel" as witnesses, on the other hand, every single Sign that was 'revealed' to Muhammad was when he was alone, without

witnesses and invariably in the pitch darkness of the night.

Moreover, Moses forewarned his people - and Pharaoh - with verses BEFORE the events occurred while almost every single one of Muhammad's 'revelations' occurred in hindsight, AFTER the event and to explain away the reasons of actions taken - invariably illegal and immoral - as ordered by him.

(9) Muhammad promised his followers unlimited sexual and other pleasures in the AFTERLIFE but deprived them of similar pleasures in LIFE on Earth except what they are allowed to keep through pillaging, plundering, booty, enslavement, rape through piratical raids.

(10) Muhammad divided humanity in two major parts with perpetual wars and strife:

a) Dar al Harb / The territory of War for the UNBELIEVERS

AND

b) Dar al Islam / The Territory of Peace for the BELIEVERS.

Those who believe in Allah and in Muhammad as his prophet and those who do not.

According to Muhammad's Quran, 'world peace' will occur when every living human being becomes one of its followers.

(11) Muhammad blasphemed the name of God

by arrogating to himself and his followers the right to force people to convert to his theological ideas
In The Name of Allah.

If Allah were the God of Israel and He wanted humanity to believe only in Him, He would have programmed them to do so and would not have needed mere evil mortals such as Muhammad and his followers to achieve this objective.

Without belaboring the point and cutting all details to the chase, there is not a single item in Muhammad's Quran which can be construed as a NEW REVELATION to either the followers of Moses or Jesus.

The Quran's unique 'revelations' were initially for the pagan Arabs ONLY, since Muhammad desired to give his people a Scripture similar to that of the Jews and Christians.

In spite of all the bragging as well as all of the intellectual, theological contortions and deceptions perpetrated by the followers of Muhammad regarding the Quran, no one can deny its enormous indebtedness to the Bible and Scriptures. All of the Quran's moral, judicial, religious and theological contents are derived from them.

No human being can ever understand Muhammad's Quran - even those who understand Arabic perfectly - unless and until its verses are explained based on the Bible and Scriptures as has been shown in the pages of this 'book'.

In SUMMATION, the following are only a few

examples of Muhammad's Quran qualities that have been fully addressed previously:

Blasphemous: Abrogated and Abrogating verses whereby Allah - the Omniscient - kept changing his mind repeatedly.

Demonic: Demons, Jinns and Satans are WITNESSES to the VERACITY of Muhammad's Quran.

Hatemongering: Verse 9:29

Illogical: Quran vs. Bible CONTRADICTIONS if their source is the same GOD.

Immoral: Muhammad's version of a Whorehouse Paradise full of women for SEX.

Inconceivable: A rock god, the Black Stone 'revealing' the Quran.

Irreconcilable: Jews 'believe' that the Uzair is the SON of GOD.(9:30).

Joyless: Music, Singing, Dancing, Gambling, Paiting, Sculpting, Wine drinking, etc. etc. are all PROHIBITED in LIFE but are the rewards in the AFTERLIFE.

Satanic: Satan was able to fool Muhammad by inserting the SATANIC VERSES in the Quran.

Terroristic: JIHAD, JIHAD, JIHAD

Unhistorical: Mary the MOTHER of Jesus is the

SISTER of Moses.

Warmongering: Verse 9:05

Final CONCLUSION:

The only CONCLUSION that one can come to, that would explain ALL the ANOMALIES, MENDACITIES, HISTORICAL DISLOCATIONS, NAME INCOMPATIBILITIES and IRRECONCILABLE DIFFERENCES between the Quranic and Biblical versions of the same events, is that the Quran is the product of Muhammad's own imagination, his ALTER EGO, projected into the mouth of the unsuspecting ALLAH, the pagan rock god embedded in the wall of the Ka'ba, called the BLACK STONE.

The Quran is Muhammad's ALTER EGO because anyone thoroughly STUDYING its verses, will then comprehend the incredible INTIMACY between Muhammad and Allah.

The verses of the Quran represent Muhammad's personal THOUGHTS, NEEDS, HATREDS, LUSTS, ANGER, FEARS, JEALOUSY, DESIRES and REVENGE that were very CONVENIENTLY and on DEMAND responded to by Allah.

Hence, there is not a single letter in the Quran, let alone a word, a sentence, a verse or a chapter that could have possibly been 'revealed' by any OMNISCIENT, COMPASSIONATE or MERCIFUL divinity.

4 An-Nisaa (The Women)

5 Al-Ma'idah (The Repast)

6 Al-An'am (The Cattle)

7 Al-A'araf (The Heights)

8 Al-Anfal (The Spoils of War)

9 At-Tauba (The Repentance)

10 Yunus (Jonah)

11 Hud (The Prophet Hud)

12 Yusuf (Joseph)

13 Al Ra'd (The Thunder)

14 Surah Ibrahim (Abraham)

15 Surah Al-Hijr (The Rocky Tract)

16 Al Nahl (Bees)

17 Al-Isra'a / Bani Isra'il (The Nocturnal Journey)

18 Al-Kahf (The Cave)

19 Maryam (Mary)

20 Ta Ha

21 Al-Anbiyaa (The Prophets)

22 Al-Hajj (The Pilgrimage)

23 Al Mu'minun (The Believers)

24 An-Nur (The Light)

25 Al-Furqan (The Criterion)

26 Ash-Shu'araa (The Poets)

27 An-Naml (The Ants)

28 Al-Qusas (The Narrations)

29 Al-Ankabut (The Spider)

30 Al Rum (Romans)

31 Luqman

32 Al Sajdah (The Prostration)

33 Al Ahzab (The Confederates)

34 Saba (Sheba)

35 Fatir (Originator of Creation)

36 Ya Sin

37 Al-Saffat (Those Ranged in Ranks)

38 Sad

39 Al Zummar (Crowds)

40 Al Mu'min (The Believers)

41 Fussilat (Expounded)

42 Al Shura (Consultation)

43 Al Zukhruf (The Gold Adornments)

44 Al Dukham (The Smoke)

45 Al Jathiyah (Kneeling Down)

46 Al Ahqaf (Winding Sanding Tracts)

47 Muhammad

48 Al Fath (The Victory)

49 Al Hujurat (The Chambers)

50 Qaf

51 Al Dhariyat (The Winds That Scatter)

52 Al Tur (The Mount)

53 Al Najm (The Star)

54 Al Qamar (The Moon)

55 Al Rahman (The Compassionate)

56 Al Waqi'ah (The Inevitable)

57 Al Hadid (The Iron)
troduction to Islam
Analysis of the Quran
Contact Us

Links
Islam wants Total War
Definitions of the Quran
Who is a Muslim?